

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

12. 10. 1851
ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

**CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAE-
CIS, ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS**

EDIDIT

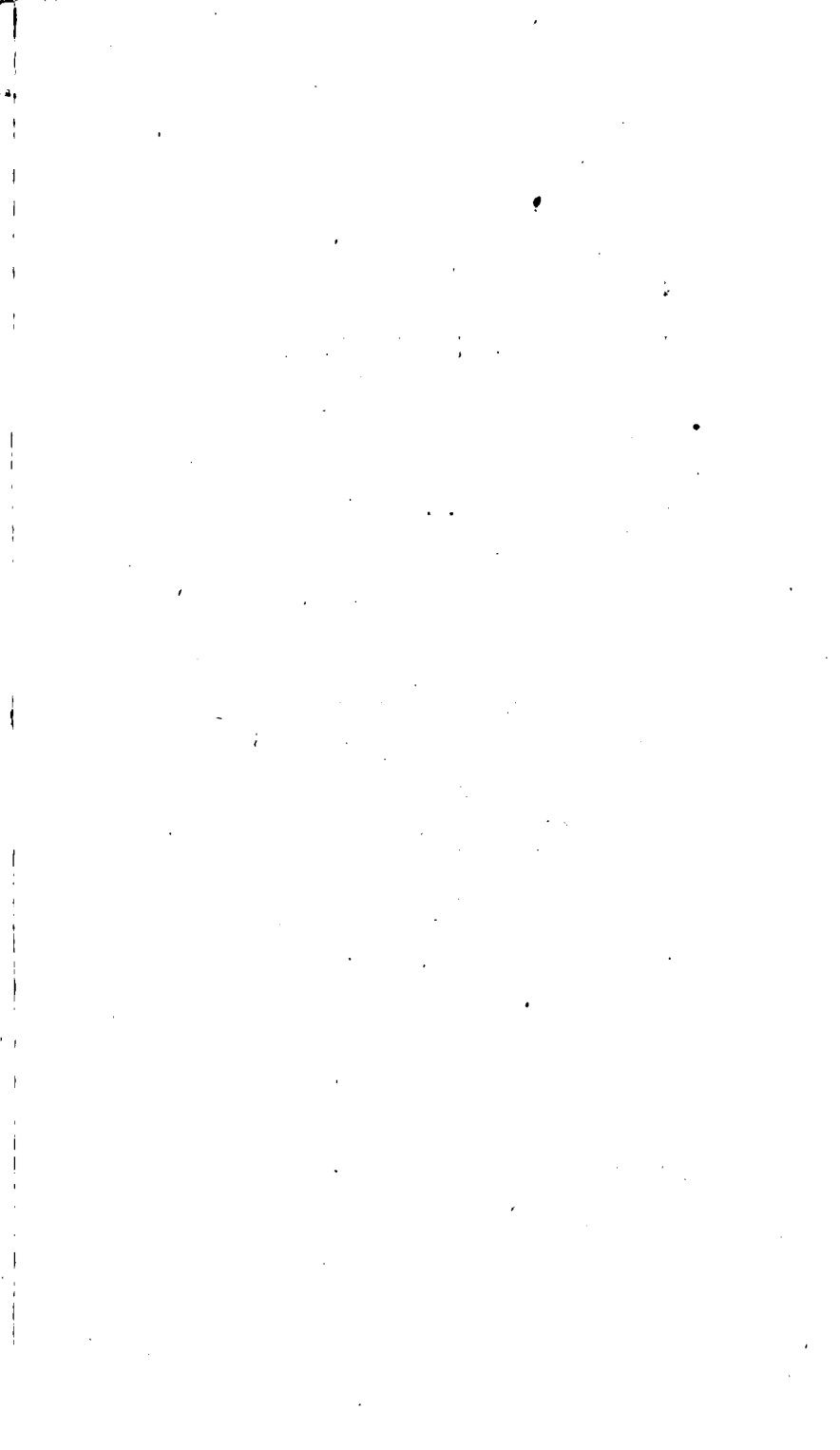
JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS NONUS.

LIPSIAE
LIBRARIA WEIDMANNIA

MDCCCXXXI.

Arg. Saturnalia haec, ad festum Saturnalium spectantia, in tres partes dispescuit auctor, quarum prima continet dialogum, sacerdotem inter et Saturnum habitum, quo ille a deo suo frustra petit divitias. Secunda, quae inscribitur Cronosolon, proponuntur leges a Saturno per prophetam et sacerdotem suum divitibus ad festum nec ac digne celebrandum praescriptae, interjectis minis, si quis contra egisset. Tertia constat quatuor epistolis, una sacerdotis ad Saturnum scripta, qua id agitur, ut deus aut aequalitatem bonorum pristinam restituat, aut divitibus saltem imperet, ut ea, quae hucusque usi sunt, in pauperes insolentia et inhumanitate jam abstinere coeperint; quod ni fiat, pauperes omnis generis mala et incommoda divitibus esse imprecaturos. Secunda est responsio dei, qua is significat priorem precationis partem non habere se in sua potestate, de altera autem se supplicantibus ita esse satisfacturum, ut divitibus humanitatis ac liberalitatis erga pauperes officium iungat; ceterum divitum conditionem non adeo esse felicem, ut propterea sit, quod pauperes iis magnopere invident. Tertiam Saturnus mittit ad divites, hosque tum graviter, tum calide, monet, ut humanos se praestent pauperibus, argumentis ab aequo et utili petitis. Quarta denique divites respondent Saturno, ita, ut vice versa in pauperes conferant crimina insatiabilis edacitatis, rusticae procacitatis et effusissimae libidinis; quae vitia si illi pro suo quisque loco deposuerint utraque limites modestiae sese tenuerint, nec se desideriis illorum illo modo esse defuturos.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ. *)

ΙΕΡ. Ὡ Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων^{b)} τὸ γε νῦν ἵσταται, καὶ σοὶ τίθεται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

a) ΙΕΡ. Κ. ΚΡ.] „Personarum nomina aderant in J. Bas. 1. (3.) Fl. Ald. Hag. Salm. Omissa in Par.“ b) ἄρχων] ἄρχειν 2011. 2954.

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. Quandoquidem, Sa- a nobis ac litatum est; quidturne, imperium tenere nunc nam potissimum inter sacra videris, sacrificatumque tibi petatum abs te licet consequi?

p. 385. **KPON.** Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλιῶς ἔχει ἐσκέσθαι
 τι σοι εὐκταῖον^ο), εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις^δ) εἶναι
 τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι^ε) τί σοι ἥδιον αἰτεῖν· ἐγὼ δὲ τὰ
 δυνατὰ οὐκ ἀνανεύσω^ς) πρὸς τὴν εὐχὴν.

IEP. Ἀλλὰ πάλοι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταν
 καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀγριῶν δ
 σπότην^ε) εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθ
 τας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄσπυρον, καὶ ἐλέφαν
 καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τούτων οὖν, ὧ ἄριστε Κρό
 p. 386. δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτόν^h) ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχ
 μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντός τοῦ βίου.

2 **KPON.** Ὅρῃς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἥτησας· οὐ γ
 ἔμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτιγ

c) εὐκταῖον] Sic e 3011. et Gori. pro vulg. εὐκτέον. V
 Bast. Epist. Crit. p. 217. sq. d) ἐθέλοις] ἐθέλεις 30
 e) εἰδέναι] καὶ εἰδ. conj. Guyet. Vid. Adnot. f) ἀν
 νεύσω] Sphalma Reitz. Ed. οὐκ ἂν ἀνανεύσω pro va
 lectione habentes e libris suis emendarunt Bel., Bipp. et Sch
 g) ἀγριῶν δεσπότην] Vulgo ἀνδριῶν δεσπ. mer
 satis manifesto, quod acute detexit Courierii sagacitas ad L.
 p. 275. Cf. infra cap. 20. extr. Minus certa mihi videba
 Fritzschii conjectura δεσπότης ob praecedens ἐρῶ propo
 Quaeest. Lucc. p. 104. Sic ad amussim non scripsit fere i
 ster. Mox c. 2. vide, ut nectantur haec: ἐν αὐταῖς δὲ — μ
 συγχώρηται, πίνειν δὲ — καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κρο
 ὑποτρέμοντα — ἀσβόλῳ χειρὶσμένον τὸ πρόσωπ
 ταῦτα ἐφέται μοι ποιεῖν. h) αὐτόν] Sic Gesn., Reitz.
 recent. cum Ald. 2. pro vulg. αὐτῶν. Mox iidem praeter
 dīnas auctoritatem, nec tamen minus vere, μόνον αὐτῶν sc
 pserunt pro vulg. μόνον αὐτόν.

Sat. Illud quidem te ipsum minum, et mancipia habere
 probe deliberatum habere oportet
 tebat, quid optandum tibi sit, multa, et vestem floridam
 nisi simul divinatorem esse, atque mollem, et argentum
 vis eum, qui imperat, et ebur, et reliqua, quaecumque
 sciat, quid petere tibi collibeat. pretiosa sunt. Non
 Ego vero, quae quidem ergo, Saturne optime, fac me
 possunt fieri, tuo voto non copiam, ut ipse quoque si
 negabo. ctum aliquem tui imperii co
 sequar, nec solus tota v

Sac. Quin olim deliberavi. rerum illarum expers manea
 Rogo enim communia ista et **Sat.** Vides? non petiit
 prompta, divitias, et aurum quod in mea potestate s
 multum, et agrorum esse do nec enim tribuere talia mei

αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅποτεν εἰς ἐκεῖνον p. 386.
 ἡσυχίᾳ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλα-
 βὼν τὴν δυναστείαν. ἐπὶ^k) μὲν ἡμερῶν ἢ πᾶσα βασι-
 λεία. καὶ ἦν^l) ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐ-
 δὲς ἡμῖν, καὶ πον τοῦ πολλοῦ δῆμον εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ
 ταῖς ἐπὶ σπονδαῖον μὲν οὐδὲ^m) ἀγοραῖον διοικήσασθαι
 οὐκ ἐπιτρέψεται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ
 παῖν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας καθίστασθαι, καὶ
 τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἔδειν, καὶ κροτεῖν ὑπο-
 κρίματα. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν
 ἐκκλῖσθαι, ὑσβόλῃ χειρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἱφείταί
 οὐκ ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ
 χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

IEP. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὃ Κρόνε, φράδῳς καὶ προ- 3
 χήριος. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αὐτῶν μεγάλῃ τῇ
 γυνῇ. ὃ δ' οὐκ ἐπαύει τοπαράπανⁿ), ἀλλὰ τὴν αἰγίδα

i) ἀτυχήσεως] Sic Codd. 3011. et Gori. probante *Belino*
 pro vulg. ἀτυχήσεις. k) ἐπὶ] „τῶν ἐπὶ *Coll. male.*“
 l) ἦν] et 3011. m) οὐδὲ] οὐδέν, οὐδὲ conj. *Gesp. Schäf.*
 e. a. Alias quas tentarunt emendandi rationes vid. in *Adnot.*
 n) τοπαράπαν] Sic e consensu vet. Edd. τὸ παράπαν
 recentt.

est. Itaque noli graviter ferre,
 si ea non consequaris: verum
 a Jove pete, cum ad illum
 pullo post transierit imperi-
 um. Ego vero conditionibus
 quibusdam capio potestatem.
 Septem enim diebus totum
 mihi regnum finitur: hunc
 terminum egressus continuo
 sum privatus, et de promi-
 cta multitudo unus. Illis
 septem vero diebus seri-
 um quidem nihil, neque pu-
 blicum negotium agere mihi
 licet; sed bibere, et inebriari,
 et clamare, et joculari, et alea
 ludere, et reges vincti consti-
 tuere, et servos excipere com-

vivio, et nudum canere, et
 tremulos plausus edere, in-
 terdum etiam in aquam frigi-
 dam praecipitem detrudi, fu-
 ligine picto vultu: haec, in-
 quam, facere mihi permissum
 est. Verum majora illa, di-
 vitias, et aurum, Jupiter, qui-
 bus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Sa-
 turne, facile et promte. Equi-
 dem iam fatigatus sum magna
 voce petendo: at ille omnino
 non audit, sed aegide quas-
 sata, atque intentato fulmine,
 torvum videns, qui sibi mo-
 lesti sunt perterret. Si quando
 etiam annuat alicui, divitem-

p. 387. ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμύ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινὲ καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ παμπονήροις τι καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦτον, μαστιγλαῖς ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τά γε σοὶ δυνατό ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

4 ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὥς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοὶ γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ ὃ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ὕλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. p) οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ q). καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδιστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δόξαι (ἄμα) r) ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονομένων τὸς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ

o) σθλ.] „Sic L. Hag. Par. Salm. Amst. (cum Bas. 1. et 3) Σὺ Fl. J. Ald. Ven. 2. Fr.“ p) ἐπινεύσει] „Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Jens.“ At vide Adnott. q) τῷ κύβῳ] pro scholio temere habet *Belinus*. Probabilius, quae mox leguntur, τοῦτο γὰρ—διακονίας huic generi accenseas, quamquam nec hoc equidem probarim. r) ἄμα) „Et hoc omnes obsidei. ἄσαι marg. J. coniicit.“ Deest hoc importunum ἄμα in Cod. 2600. Per., quem contulit *Boissonade* ad *Marin.* p. 89. In eodem Cod. prave legitur ποιεῖν pro πιεῖν.

que illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque et effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane contemnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere

alea, et provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere jucundissime, et (simul) aliis canendi peritiorum videri in convivio, et ministrantium alios incidere.

πατίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῇ- ρ. 387.
 καὶ καλλίνικον, καὶ τὰθλα φέρεσθαι τὸν ἀλλόντα*), ὁρᾷς
 ἔτι τὸ ἀγαθόν; ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων p. 388.
 γινέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὥς μήτε ἐπιταχθείης
 γέλοια ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν
 αἰσχρὸν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσα-
 σθαι, καὶ ἀράμενον τὴν αὐλητρίδα, τρίς τὴν οἰκίαν περι-
 ὠδῆν, πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δέγματα μεγαλοδωρίας τῆς
 ζωῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν
 τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐ-
 τὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν
 ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἃ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πετ-
 τῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἡδεῖν, καὶ τῶν ἃ κατηριθμησάμην,
 θαυρῶν αἰτεῖ, ὥς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰ-
 γίδι, καὶ τῷ κεραννῶ.

IEP. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ β
 δέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπό-

*) τὰθλα φέρεσθαι τὸν ἀλλόντα] Vulg. τὰθλ' (τὰθλ'
 vet. Edd.) ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. Sed quum in Gori. le-
 gatur: τὰθλα φέρεσθαι τὸν ἀλόντα, Schmiedero videbatur ita
 legendum, ut scripsimus. Quippe praemium hoc, inquit Schmie-
 derus, satis aptum ad Saturnalia. Cf. Gall. c. 14. in. Epist.
 Sat. 23. et 35. Probissimam emendationem probavit etiam
 Fritzsche. Quaest. p. 211.

in aquam (hoc enim ministe-
 rii parum dextri praemium
 est), te vero et honestum vi-
 ctorem praedicari, et praemia
 ferre farcimen, vides, quan-
 tum sit bonum? Porro re-
 gem solum fieri omnium, talo-
 rum victoria, ut neque ridi-
 cula tibi injungantur imperia,
 et imperare ipse possis, huic
 quidem, ut turpe quiddam de
 se ipse proclamet, alii ut nu-
 dus saltet, et succollata tibi-
 cina ter domum circumeat;
 nonne haec etiam magnificen-
 tiae (munificentiae) meae spe-

cimina? Si vero causseris,
 non verum esse, neque fir-
 mum hoc regnum, importune
 feceris, qui videas, me ipsum,
 qui tribuo talia, parvi tempo-
 ris habere imperium. De his
 igitur, quae dare in potestate
 mea est, de talis, de regno,
 canendo, et quaecunque enu-
 meravi, audacter pete, qui
 nunquam aegide te vel ful-
 mine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Ti-
 tanum optime, nihil opus est.
 Quin tu illud mihi responde,
 quod scire maxime vellem:

p. 388. θοὺν εἰδέναι· καὶ μοι ἦν εἴπης αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσθ' ἡ
ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν
ἀφ' ἡμέμει τὰ χρεῖα.

KPON. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἣν εἰδὼς
τύχω.

IEP. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἔστιν
ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὥς κατήσθιες τὰ γεννιώμενα ὑπὸ τῆς
Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένην,
ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὃ δὲ εἰς ἡλικίαν
ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολλοὺς κρατήσας, εἰς
εἰς τὸν Τύρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε"), καὶ
τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅποσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

KPON. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὧ οὔτος, ἤγομεν, καὶ μεθ' ἡ
p. 389. εἰν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἔξουσίᾳς
ἔγνωσ' ἄν, ὥς ὀργίλζεσθαι γούν ἐφεῖται μοι, τοιαῦτα ἐρωτή-
σας, οὐκ αἰδεσθῆεις πολλὸν οὔτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

IEP. Κἀγὼ ταῦτα, ὧ Κρόνε, οὐ παρ' ἑμῖν τοῦ φη-
μι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος, ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ
ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν, ταῦτα πεπιστεύκουσι
περὶ σοῦ.

ι) ὑποβαλλομένη] „ὑποβαλλομένην Fl.“ u) σε] τε mal-
let Fritzsche. Quaest. p. 206. eleganti sane sensu ductus.

idque mihi si dixeris, satis
magnum mihi pretium pro sa-
crificio retuleris, reliquaque
tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: re-
spondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane
sint ista, quae de te audimus,
devorare te solitum, quae na-
scerentur e Rhea, illam vero,
subducto furtim Jove, lapidem
subiectum pro puero dovoran-
dum tibi dedisse: illum vero,
adultus cum esset, bello te
victum regno expulisse, tum
vinctum te tuaque omnia au-

xilia, quae tibi se adjunxe-
rant, dejecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum
diem ageremus, et inebriari
licitum esset, atque maledi-
cere, prout libitum, dominis.
disceres sane, irasci mihi per-
missum, talia qui rogaris, ni-
hil reveritus canum adeo et
senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Sa-
turne, non mea sponte inter-
rogo; sed Hesiodus et Ho-
merus, nolo enim dicere re-
liquos homines prope univer-
sos, haec de te credunt.

KPON. Οἶμι γάρ (τι)²⁾ τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν 6
 αἰνῶτα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ' p. 389.
 ἔστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν
 αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θούσης ἦν, καὶ
 ἀδελφεῷ περιπεσὼν, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη γ),
 πῶς ἄγνοήσῃε²⁾ λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλ-
 ρτος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε δ
 Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο²⁾, ἐκόντος δέ μου παραδόν-
 τος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε
 κίδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρεας,
 ἄμμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ^{b)} Ὅμηρος, εἰ.

IEP. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

KPON. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέριον ἤδη
 καὶ ποδαγρὸς ἐπὶ τοῦ χρόνου ὦν, (διὸ καὶ πεπεδησθαί με

1) τε] „Sic omnes.“ Alterutrum τι, aut hoc, aut quod post
 ὑγιές legitur, delendum censuerunt Reitz., Dorvill. ad Cha-
 rit. p. 543. Ed. Lips. et Frittsch. Quaestat. p. 24. Prius abest
 a Gori., unde ut suspectum notavit Schmied., cuius tamen gra-
 vissimus est error, referentia Dorvillium l. l. notare a tribus
 Laciani Edd. alterutrum τι abesse. Imo vero Diodori Siculi
 Editiones tres dicit, Stephanianam, Wechelianam et nuperri-
 mam, i. e. Wesselingianam. Quamquam Dorvillii verba, ut
 certe in Ed. Lips. leguntur, facile lectori imprudenti imponere
 aliquid posse largiendum. γ) γ' ἂν εἴη] μανείη 3011.
 Gori. unde Schm. conj. μανέντι. Probabilius multo Frittsch.
 Quaestat. p. 206. καὶ τοῦτο μὲν ἂν εἴη, πῶς δ' ἄγνοήσῃε etc.
 2) α) γνοήσῃε] ἄγνοῇε conj. Bel. a) ἀφείλετο]
 „male omissum in Fl.“ b) ὥσπερ] ὥσπερ Bas. 3.

Sat. Putas enim, pasto-
 rem illum, juctabundum im-
 postorem, sani quidquam de
 me scire? Considera autem
 hoc modo. Estne, ut homo,
 neque enim dicam Deum, su-
 xineat sua sponte suos ipse
 devorare liberos, nisi quis
 forte Thyestes, in fratrem in-
 pium incidens, edit? Et hoc
 si forte fuerit; quomodo im-
 prudens lapidem edere pro
 puero possit, nisi forte sen-
 sus omnis expertes dentes
 habeat? Sed neque bellum

gessimus, neque vi imperium
 mihi ademit Jupiter, sed mea
 cum sponte ego traderem illi,
 et imperio cederem. Me qui-
 dem compeditum non esse,
 neque in tartaro, ipse quo-
 que vides, arbitror, nisi cae-
 cus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur caussa,
 Saturne, motus reliquisti im-
 perium?

Sat. Ego tibi dicam. In
 universum senex cum jam ex-
 sem, et ipsa aetate podager,
 unde etiam compeditum me

- p. 389. οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλήν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρῶγμα πάνυ ἐργῶ-
- p. 390. δεσ ἦν, καὶ νεανικόν· (καὶ)^{c)} ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν^{d)} τῷ Διὶ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἔδωκε μοι διανείμεντα τοῖς παισὶν οὕσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὕτε^{e)} τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὕτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὕτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ἐπεξέλεσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος^{f)} ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήρωτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἱσκειασμένα, καὶ ὁ

c) καὶ] abest a Gorl. ideoque a Schm. suspicionis nota seclusum. d) εὖ ποιῶν] „Sic Fl. Bas. 1. et 2. (cum 3.) Εὐποιῶν junctim cett.“ e) οὕτε] ὅτε Bas. 1. et 3. f) οἷος] „bene Fl. L. Ven. 2. Par. Salm. Οἷς male Ald. J. Fr. Bas. 1. et 2. (et 3.)“^d

conjugiebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa et juvenis vires poscens: itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me frequenter et quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque molestias ab his,

qui contraria peterent, perferrem, neque toparem, aut fulgurarem, aut grandinem dejicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem senilem jucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum lapeto et aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi visum est, ut adnoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum serente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam panis, et carnes cu-

ἄνθρωπος ἔρρει ποταμηδὸν, καὶ πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. p. 390.
ἑταδοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία
τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπαν-
ταυτὸ κρότος, καὶ ὠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἱστομίαι πῦσι,
καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις· οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦ-
λος ἦν.

IEP. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἶκαζον εἰς τοὺς 8
δούλους καὶ πεδότηριβας δ) φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου
ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ὥτε p. 391.
καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

KPON. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ ἂ) τοιαῦτα ληρῶν;

IEP. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ
τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ
σοῦ ἀνθρώποις;

KPON. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ
μετριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρῶν τὸ μέγιστον,

δ) πεδότηριβας] παιδοτρίβας vulgo Edd. vet. praeter Hag.
1., ubi παιδοτρίβας, quod etiam adscriptum marg. A. I. W.
praetulerunt jure suo Erasmus, Gesnerus, Reitzius et recentt.
Nos tamen accentum mutandum duximus, quum comica haec
vox non, ut Com. quoque Reitzio in Indice visum, ad si-
militudinem vocis παιδοτρίβης, sed ad exemplum vocum παι-
δοτρίψ, οὐλοτρίψ e. s. conficta videretur. h) τὰ] deest in
Gorl.

ratae, fluebat amnium instar
vinum, et fontes mellis atque
lactis. Boni enim erant tum
omnes atque aurei. Haec mihi
caussa brevis illius potestatis.
Et ob id ipsum plausus ubi-
que, et cantus, et lusus, et
aequalitas inter servos pariter
ac liberos: neque enim, me-
rerum potiente, servus quis-
quam erat.

Sac. Ego vero, Saturne,
conjectebam, illam te in-ser-
vos et compedum tritores hu-
manitatem ex ista fabula ex-

ercere, qui honorem habeas
sortis tuae hominibus, tan-
quam ipse quoque serviens et
memor compedis.

Sat. Non desinis nempe
nugari talia?

Sac. Bene mones, et de-
sinam. Verum hoc adhuc mihi
responde. Alea ludere an cou-
suetum erat etiam his, qui
sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non ta-
lentis et denis drachmarum
millibus, ut apud vos, sed
summum de nucibus, ne do-

p. 391. ὥς μὴ ἀνιῦσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ διακρίειν αἰὲ ἄσιτοι-
ζόντα μόνον τῶν ἄλλων.

IEP. Εἴγε ἐκείνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ
ἐπέττενον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μεταξὺ
λέγοντός σου, τοιόνδ' ἐτι ἐνερόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν
ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, εἰς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον
ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ἐπ'
αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες,
ὥςπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θοῤῃται τὸν Ὀρ-
φέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκω-
σθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἑκαστος ἀμιλλώμενοι. οἷ-
γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ
πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποιήνται τὴν ἑορτήν. εἰτα οἱ μὲν
ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῇ συμποσίῳ τοὺς φίλους· οἱ
δὲ σοὶ τε λαιδοροῦνται. οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συν-
τριβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν.

9 Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δῆποτε ἄβροδ' οὕτω θεὸς ὢν,

p. 392. καὶ γέρων, ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον¹⁾, ὅποτε ἡ χιὼν
ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρῶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ὅ, τι

i) τὸ ἀτερπέστατον] τοῦ ἔτους desideravit hic Guyet., non
certe necessario.

leret victo, nec ploraret, et
solus semper cibo se absti-
neret.

Sac. Bene illi quidem: de
qua enim re luderent, qui toti
ipsi essent aurei? Itaque ego
etiam, dum tu dicis, tale
quiddam cogitavi: si quis unum
de istis ex solido auro viris,
in nostram hanc vitam produ-
ctum vulgo ostenderet, quid
miser ab illis passurus esset?
Incursione facta illum, novi
ego, discernerent, ut Pen-
theum Maenades, et Orpheum
feminae Thraciae, aut Actae-
onem canes, certamine inter
illos constituto, quis majorem

inde partem auferat: qui qui-
dem ne festis quidem diebus
celebrandis extra lucri cupidi-
tatem sint, sed in quaestu sibi
illos habeant. Deinde hi qui-
dem latrocinatum eunt in con-
vivio ab amicis: alteri vero
et tibi maledicunt praeter fas,
et talos conterunt, innoxios
illorum, quae sponte ipsi sua
faciunt. Verum etiam illud
mihi dicito, quid tandem,
Deus adeo delicatus cum sis
et senex, electa injucundissima
anni parte, cum nix tenet
omnia, et Boreas multus, et
nilul non concrevit glacie, et
arbores siccae ac nudae, de-

α¹) πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρέους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ p. 392.
 τριὰ, καὶ ἄφνλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπην-
 δικότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκνφότες, ὥςπερ οἱ πάν-
 τηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηρικαῦτα ἐορ-
 τάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος
 τοιγῶσι.

KPON. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὔτος, ἥδη πίνειν
 ἔον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον,
 οὐδὲ πάντῃ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε τῶν
 μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ
 ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτω πεττεύομεν' ἐς τὸ ἀρ-
 χαῖον ἐπὶ καρέων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχ-
 ῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι,
 ἥ γησι, παλῖμπαιδας¹) τοὺς γέροντας γήγνεσθαι.

IEP. Ἀλλὰ μὴ δύναίτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτι
 καὶ ταῦτα ἂν λέγεις ἥδεα. ὥστε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀπο-

ε) οὐδ' ἐν δ, τι οὐ] Vnlg. Edd. vett. οὐδὲν ἔτι οὐ. Sed Fl.
 J. Reitz. et recentt. οὐδὲν ἔτι δ οὐ. *Grasvius* tamen et *Be-
 linus* pro ἔτι maluerunt ἔστιν. Sic enim, non ἔστι, vel ἔστι
 scribendum fuit. Simplicior multo, et vero probabilior, nobis
 videbatur ea emendatio esse, in quam nos incidimus, veteris
 lectionis vestigiis ducti. 1) παλῖμπαιδας] „καλλῖμπαιδας
 male Fl.“ παλῖμπαιδας Gori., narrante quidem *Fritzschio* in
Commentat. 1. De Atticismo et orthographia Luciani p. 16. id-
 que exempli instar ad comprobendam *Phrynichi* p. 284. obser-
 vationem, sui temporis rhetoribus male in usu fuisse πάλι pro
 antiquo πάλιν.

stitutae foliis, et prata infor-
 mia, ac sine floribus, et con-
 tracti homines instar valde se-
 num, ad focum plerique sunt,
 tum festos dies agis? Nec
 enim vel senibus illud tempus
 vel delicate viventibus com-
 modum.

Sat. Multa, mi homo, me
 interrogas, cum jam biben-
 dum esset. Exemisti enim
 mihi tempus festi huius diei
 non parvum, ista non neces-

saria mecum philosophando.
 Itaque jam ista omitte: epu-
 lemur nunc et plaudamus, et
 libertate iam fruamur, deinde
 ludamus alea de nucibus more
 veteri, et reges constituamus,
 illisque obsequamur: sic enim
 fidem firnavero proverbii, quod
 bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens
 bibere non possit, si cui ju-
 cunda non sunt, quae dicis.
Bibamus ergo. Satis enim ad

p. 392. κέκρισαι καὶ ^{m)} τὰ πρῶτα· καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνοσίαν, ὥστε αὐτὸς ἠρώτησα καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶνα τῶν φίλων ⁿ⁾), ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

m) καὶ] habet mihi aliquid offensionis, ut mallet abesse

n) τῶν φίλων] „Nihil varietatis invenio.“ Vid. Adnot.

prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro legendum offerre, quotquot hunc nostrum sermonem, cum amicorum nostrorum percipere quae interrogavi ego, tum tuos sermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

p. 393.

Τάδε^ο) λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, 10
 νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς πέντητας
 ποιᾷν, αὐτοῖς κείνοις ἔπειψα ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας·
 καὶ οἷδ' ὅτι ἐμμενοῦσι^ρ) καὶ κείνοι τοῖς νόμοις, ἣ αὐτίκα
 ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ κατὰ τῶν ἀπειθούντων
 ὁρίζεται. ὑμεῖς δέ, ὦ πλούσιοι, ὁρᾷτε ὅπως μὴ
 παραποιήσῃτε, μηδὲ παρακούσῃτε τῶνδε τῶν προσταγμά-
 των. ὅς ὅστις ἂν οὕτω μὴ ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ
 νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὃς με
 προέτατο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς,
 ἀλλὰ πρῶτην ἐργηγορότι ἐναργὲς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ
 πόδες, οὐδὲ αὐχμοῦ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι
 παρὰ τῶν ληρούντων ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται.

ο) Τάδε] Τάτε mendum typographicum Bipontinae, quod
 imprudens repetiit Schmiederus, prudentior correxit Fritzsche.
 Quest. p. 207., non tamen commemoratis Edd. vet., quibus-
 cum omnibus et ipsa Reitziana τάδε praebet. ρ) ἐμμε-
 νοῦσι] Sic Reitz. tacite correxerat veterem lectionem ἐμμε-
 νοῦσι· quamquam sic jam in Bas. 3. exhibitum. Recent.,
 ut par erat, fecerunt cum Reitzio.

CRONOSOLON.

I. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnisolon.)

Haec edicit Cronosolon, sa-
 cerdos Saturni et propheta,
 quae legum, quae ad festos
 dies pertinent, legisla-
 tor. Quae pauperibus faci-
 enda sunt, ea in alio descri-
 pto libro ad illos jam misi:
 ne praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos
 legibus, aut statim futuros
 penitus obnoxios, quae contra
 consequentes magnae sane sta-
 tutiones sunt. Vos autem, divi-
 tes, videte, ne legem viole-

tis, neque negligenter haec
 imperia audiat. Nam qui-
 cumque ita non fecerit, ille
 norit, non me legislatorem
 a se spreto iri, sed Satur-
 num ipsum, qui me ad leges
 celebritati ferendas delegit, non
 ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique
 praesens oblatus. Erat autem
 non compeditus, neque squalore
 oppletus, qualem picto-
 res a nugacibus poetis acce-
 ptum ostendunt, sed falcem

- p. 393. ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πᾶν τεθρηγμένην· τὰ δ' ᾧ) ἄλ-
 γαιδρός τε ἦν; καὶ καρτερός^{γ)}, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκέυασ-
 μορφήν μὲν τοιῶςδε ὠφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πᾶν θεσπέ-
 11 καὶ ταῦτα^{δ)}. προειρησθαι^{ε)} ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκ-
 θρωπὸν, ἐπὶ συννοίας^{ς)} βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θε-
 p. 394. ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστὶ^{ζ)} μοι, καὶ
 τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων^{η)}
 καὶ γὰρ κρύος^{ς)}, καὶ Βορρῶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, ἰ-
 χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφρώγημι πρὸς αὐτά. ἀλλ'
 καὶ τῆς ἐορτῆς πᾶν πλησιαζούσης, ἐώρων τοὺς μὲν ἰ-
 λους παρυσκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχίσωνται
 ἑμιαντιῷ δὲ οὐ πᾶν ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθ-
 ὄπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασεισ-
 ὥσπερ μοι προσεικάζειν^{θ)} εἶωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κ-
 ρυσόλων, ἀνιωμένω^{β)} ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη, ὦ

γ) τὰ δ' ᾧ] τὰδ' omnes priores. γ) καρτερός] „καρτε-
 male Fl.“ δ) καὶ ταῦτα] vulgo cum sequentibus jun-
 recte cum antecedentibus junxit Fritsch. Quaest. p. 1.
 ε) προειρησθαι] „Sic dedi ex Fl. Ven. 2. Ald. Bas.
 (et 3.) Salm. προειρησθαι J. Hag. Fr.“ η) συννοία
 συννοίας 2954. probante Belino. At vid. Fritsch. Qua-
 p. 139. ζ) ἐστὶ] εἴη maluit Solan. non certe necessa-
 η) μονοχίτων] „Sic Ven. 2. Μονοχιτιῶν cett.“ θ) κ-
 ρύς] „abest a Fl.“ α) προσεικάζειν] „Sic omnes. Fl.
 προσπειλάζειν. Marg. J. etiam πλησιάζειν adscripsit.“ I
 praestare visum Solano, illud Guyeto, Gesnero, Belino,
 profiteor, etiam mihi. β) ἀνιωμένω] τεταραγμένω G

habebat acutissimam, reliqua
 hilaris erat et validus, et pa-
 ratu regio. Talis igitur for-
 mam mihi visus est. Quae
 vero dixit, plane divina, ead-
 em proferre apud vos justum
 est. Nempe videns me se-
 vero vultu et cogitabundum
 inambulare, cognovit statim,
 quod decebat Deum, tristitiae
 meae caussam, et graviter a
 me paupertatem ferri, qui
 praeter tempestatis rationem
 una tantum tunica uteretur.

Erat quippe frigus et Bor-
 multus, et glacies atque ni-
 ego vero minime ad ista u-
 nitus. Sed ideo etiam, qu-
 appropinquante celebritate
 debam alios comparare se,
 sacrificarent atque epularent
 mihi autem rem non val-
 festivam esse. Accedens i-
 tur a tergo, et aure prebu-
 sum concutiens, ut appar-
 mihi solet, *Quid hoc*, inquit
Cronosolon, *videris afflict-*
ri? Non enim merito, inqua-

καὶ διὰν καταράτοις μὲν καὶ μιαινοῖς ἀνθρώπους p. 394.
 περιιστοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ, αὐτοὺς δὲ
 πάλιν σιγῆσι τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ
 ἔχουσιν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα,
 καὶ μεταποσιμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη,
 ἱερὸν ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων p. 395.
 ἔχουσιν πάσχετε· ἡ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι
 ὡς τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἦδε ἔστω. Ἴθι, ὦ
 Κλωθούλην, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτά-
 ζουσιν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα,
 ἔφη. Ἐγὼ, ἔειπ' ὅς, διδάξομαι σε· κἄτα ἀρξάμενος ἐδί- 12
 δασα. εἴτα λπειδὴ πάντα ἡπιστάμην, Καὶ^{c)} εἰπέ αὐ-
 τοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μᾶτην^{d)} ἐγὼ τὴν ἄρ-
 γῃ ταύτῃ ὁξείαν περιφέρω, ἣ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν
 πῶτα ἐπομίσαν πεποιηκώς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλου-
 τίας μὴ ἐνουχίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὥς ἀγέλ-
 ας τῇ Μητρί σὺν ἀγλοῖς καὶ τυμπάνοις^{e)}), βύκηλοι γενό-

[xal] „non habet J. Habent Fl. Hag. Par. Bas. 1. etc.“

d) μᾶτην] „Leg. οὐ μᾶτην.“ Vid. Adnot. e) τυμπά-
 νους] Sic e Codd. Graev. et Gorl. pro vulg. κυμβάλοις.

non sacerrimos, et impuros quasdam scribe, quae faci-
 endae abundare divitiis, et enda sint per solennitatem,
 ut delicate vivere videam; ne pro se tantum festos dies
 agant divites, sed bona vobis
 vero, et alii eruditorum agant divites, sed bona vobis
 sua impertiant. Sed non no-
 vi, inquam ego. Ego vero,
 inquit, te docebo; deinde ini-
 tio statim facto docuit. De-
 inde cum omnia jam scirem,
 Etiam dic illis, inquit, Si
 hoc non fecerint, tum fru-
 stra ego falcem hanc acutam
 circumfero, aut ridiculus fu-
 ero, qui patrem Coelum ex-
 secuerim, hosce divites au-
 tem, quotquot leges violave-
 rint, non castrem, ut tan-

p. 395. *μενοι. ταῦτα ἡπείλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.*

p. 396.

NOMOI ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 *Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πρῶττει ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματοουργοὶ ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργιζέσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄοργον ἢ τὴν ἐσοθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ^f), μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ λόγους ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινας ἀστεῖοι, καὶ φαιδροὶ σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.*

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

- 14 *Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν ἐς πινάκιον ἐκάστου τῶν φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ*

[ὁ ἐορτῇ] „ἐορτῇ γενέσθαι Fl.“

quam Galli stipem Magnae Itaque optimum vobis fuerit Matri colligant cum tibiis et leges non violasse tympanis! Haec minatus est.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, et delicias et voluptatem pertinent: coqui soli et dulciarii operosi sunt. Aequali iure omnes sunt et servi et liberi, et pauperes et divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum et vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum et jocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solenne in tabella amicorum divites: habebunt scribent nomen uniuscuiusque vero etiam pecuniam in promptu,

ἔργον ἔτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ- p. 396.
 κειν, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυ-
 πύρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργυρῶν^{ε)} οὐκ
 ἔλαττα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς
 παύσειον μὲν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελα-
 νείσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ p. 397.
 φιλακερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύννοικα τοῖς πλείστοις
 αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, θυ-
 ὄσιον Διὶ πλοντοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι, καὶ Ἀπόλλωνι
 μεγαλοδότῃ. εἶτα περὶ δειλὴν ὄψιαν ἀναγιγνωσκέσθω
 μὲν σφίσι τό φιλικὸν ἐκείνο πινάκιον. Καταλείμαντες δὲ 15
 αὐτοὶ κατ' ἄξιαν ἐκάστῳ πρὶν ἥλιον δύναι^{h)}, πεμπόντων
 τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ
 τετιῶρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἥδη πρεσβῦταιⁱ⁾.
 ἔγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ
 ὅσον, ὥς μὴ ἁμφοτέροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας.
 αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρε-
 γόντων· ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμέ-
 νοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-

ε) ἀργυρῶν] ἀργύρων priores Edd., vulgare peccatum.

h) δύναι] δύναι Bas. 1. et 3. i) πρεσβῦται] πρε-
 σβύται priores.

decimam circiter annui redi-
 tus partem; et quod superest
 ipsis vestimentorum; et quid-
 quid est in reliquo apparatu
 pinguis, quam pro fortunis
 illorum, sordidiusque; de ar-
 genteis quoque non pauca.
 Ista quidem in promptu sun-
 to. Pridie vero sacri, cir-
 cumlatis quibusdam purgaminibus,
 domo ejiciantur sordes,
 et avaritia, et lucri cupiditas,
 et quae sunt reliqua pleris-
 que illorum familiaria. Cum
 vero munditias fecerint, sa-
 crificando divitiarum datori Jovi,
 et largitori Mercurio, et mu-

nifico Apollini. Deinde sero
 vespere legatur ipsis amico-
 rum illud breviarium. Dis-
 tributione autem ex dignitate
 cuiusque instituta ante solem
 occasum, amicis mittant. Qui
 vero deferunt, ne plures sint
 tribus aut quatuor, et quidem
 fidissimi servorum jam senes.
 Inscribatur autem in tabellam,
 quid sit, quod mittatur, et
 quantum, ne ambo suspectos
 habeant eos, qui perferunt.
 Servi porro, uno quisque ca-
 lice epoto recurrant: plus ne
 postulent. Eruditis dupla mit-
 tuntur omnia: aequum enim,

p. 397. ναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθές^k) δὲ μηδεὶς μηδὲν^l) συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινεῖτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν

p. 398. ἰσότημον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσέτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμβανέτω καχεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεῖα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ τινες ἂν καὶ τοῦτο ὀφειλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχουσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι, ὅτου μάλιστα δέονται.

16 Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοιρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνον ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκεῖτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλιωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίων τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὖφημον, καὶ συμποτικὸν, ἢ^m) αὐτοῦ

k) ἐπαχθές] „bene Fl. Bas. 1. et 2. (et 3.) Par. Ἀπαχθές male Ald. J. Hag. Ven. 2. Fr. Salm.“ l) μηδὲν] „μηδὲ male Fl.“ m) ἢ] „ἢ, ἢ] Deest posterius ἢ in Fl. Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes.“ Suum ipsius scriptum est αὐτοῦ, non αὐτοῦ. Nec debebant Reitz. et recentt. Solani iudicium sequi, in quo et alibi saepissime errarunt. Praeterea alterum ἢ quum desit in Fl., prius ἢ, quod etiam cum ei incommode iunctum patet, haud cunctanter de-

illos esse duplicarios. Quae Aes etiam alienum divites simul cum donis nuntiantur, pro amicis pauperibus solvunt, quam modoratissima sunt et to, atque habitationis mercedem, si qui eorum hanc etiam paucissima: odiosum autem debitam solvere non possint. nemo quidquam eadem mit- Atque in universum diu ante tito, nec quae mittuntur lau- hoc ipsis curae sit, uti sci- dato. Diviti dives ne quid mit- unt, qua re maxime indige- tito, nec convivio sui ordinis ant. Abesto autem ab acci- hominem dives excipito. Quae pientibus etiam ingrata quere- ad mittendum deprompta fue- la, et quidquid fuerit, quod rint, eorum nihil servator; missum erit, magnum videat- neque poenitentia inuneris sub- tur. Vini amphora, aut le- eat. Si quis superiore anno pus, aut gallina pinguis, Sa- absens ea re expers liberali- turnaliciu munus ne habetor. tatis fuerit, etiam ista accipito.

ἔργον, ὅποιον ἂν δύνῃται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ p. 398.
 ἄλλος πᾶν θαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν ἀναγι-
 νώσκω ἐκείνους· ἣν δὲ ἀπόθῃται, ἢ ἀποθρήνη, ἴστω τῇ
 ἐκείνης ἀπειλῇ ἔνοχος ὢν, κἄν πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ p. 399.
 ἄλλοι, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους
 ἀπέτταν. ἣν δὲ πέντης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν
 πρὸς τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἴστω
 ὁρῶντος, καὶ καταπραθὲν ἐμβυλλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν
 τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πέντης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ
 τοῦ πλοσσίῳ λαμβανέτω τῷ νύρθῃ εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ
 ἄλλως διακοσίῳ καὶ πεντήκοντα.

NOMOI ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

Λογέσθαι μὲν, ὅποταν τὸ στοιχείον ἐξάπουν ἦ. τὰ 17
 πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρνα, καὶ πεσσοὶ ἴστωσαν. κατα-
 τίστω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος· ἄξιωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦ-
 τος, ὅλγον συντελείτω ἐς προνομίηνⁿ⁾. οἶνον τοῦ αὐτοῦ
 πρὸς ἅπαντας. μηδ' ἴστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στο-

levi. Similem corruptelam habes Somo. c. 12. in. Consentit
 Frisch. Quæst. p. 207. n) προνομίην] „προνομίαν
 Fell.“ Assentiuntur Reitz. et Bel.

ἴστω μύθους Saturnalia in vero corollas, aut turis micas
 rem vertunt. Diviti vicis- mittunt. Si vero pauper ve-
 tem mittat pauper eruditus li- stein, aut argentum, aut au-
 bram antiquum, si quis sit rum ultra facultates miserit
 boni omnis, aut convivio diviti; quod missum erit, pu-
 blicum esto, venditumque the-
 sauro Saturni infertor: pauper
 vero postridie ejus diei plagas
 a divite accipito ferula in ma-
 nus impacta, non pauciores
 quam quinquaginta supra du-
 centas.
 et accipit dives hilari
 vultu, et acceptum sta-
 tum legat; quod si reposuerit
 ei abiecerit, sciat falcis se
 etis obnoxium, etiamsi quan-
 tum sportebat, miserit. Alii

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex vel genus vel divitiæ parum
 umbra fuerit. Ante ad jus prius capiendi cibi con-
 bibunt nuces sunt et tali. ferunt. De vimo eodem omnes
 bibunt: nec obtentui esto
 dignitas diviti vel ventriculi vel capi-

- p. 399. μάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὥς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν
κρείττονος. μοῖρα κρεῶν κατ' ο) ἴσον ἄπασιν· οἱ διάκο
πρὸς χάριν μηδὲν μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μη
p. 400. παραπεμπέτωσαν p), ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀ
φέρειν. μηδὲ τιῷ μὲν μεγάλα, τιῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ πα
τιθέσθω· μηδὲ τιῷ μὲν ὁ μηρὸς, τιῷ δὲ ἡ γνάθος συ
18 ἀλλ' ὁσότης ἐπὶ πῦσιν. Οἰνοχόος ὁξὺ δεδορκέτω ἐκ πε
ωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην,
ἔτι q) ὁξύτερον ἀκούέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἑξέ
παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, φιλοτησίαν. πάντες r) πῦσι π
πινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντος s) τοῦ πλουσίου. μ
ἐπάναναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμ
σιον t) μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ὅ
μανθάνοντα. ἑξέστω u), ἣν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, (καὶ
μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πῦσι πεττεύετωσαν J)

ο) κατ'] Sic Schäfer. ad L. Bos Ellipss. p. 295. pro vulg.
p) παραπεμπέτωσαν] „παραπεμπέσθωσαν Fl.“
etiam Gorl. Παραπετέσθωσαν conj. Jacobs. Vid. Ad
q) ἔτι] Sic e conj. Guyeti et Courierii ad Asin. p. 1
pro vulg. ἐπ'. Et mox idem Guyetus felici conjectura asse
tus est lectionem Gorl. Cod. ἀκούέτω. pro vulgari ἐπακου
r) πάντες] πένητες Solan. e conj. Gronovii. s) π
πιόντος] Sic 2954. ad Cognati conjecturam et Erasmi in
pretationem accommodate pro vulg. προπιόντες. t) συμ
σιον] „Fl. punctum ponit post συμ.“ u) ἑξέστω e
„Varie haec et sqq. interpunguntur. Vid. nott.“ Sequentia
suppleri vult Guyet. σκώπτειν ἑξέστω, ἣν τις ἐθέλῃ,
σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον. x) καὶ] „omittit
nec non Gorl. y) πεττεύέτωσαν] „πεττεύέσθωσαν

tis dolor, ut solus ea caussa Pincerna acutum cernito v
de meliori bibat. Carnium de specula in unumquemque
distributio aequaliter fiat per et minus in dominum: et
omnes: ministri ad gratiam et minus audito. Sunt v
nihil cuiquam faciunt: sed generis calices. Jus esto
neque cunctantur, neque, quo pinare, si quis velit, au
ad ipsis videtur, praetermit tiae poculum. Omnes or
tant ac differant, quae fe bus propinanto, si velint, p
renda sunt. Neque huic ma quam propinaverit dives.
gna, alii vero oppido parva que necesse sit bibere,
apponuntur, neque uni semur, quis non possit. Saltato
alteri vero maxilla suis; sed aut citharistam tironem in
aequalitas esto in omnibus. vivium ne adducito. Dicti

παύσῃ²⁾. ἦν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεπιεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν p. 400.
 ὁπότεν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὅποτεν
 ἔστω. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐωχῇ, διαχο-
 ρήσῃ καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τοὺς νόμους τούτους
 ἔστω τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν
 ἐκαστὸς τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι
 ὅτι ἐστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένη, οὔτε λιμὸς³⁾, οὔτε
 λιμός, οὔτε πυρκαϊά, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς p. 401.
 τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαι-
 ρεῖται, ἀποτρόπαιον οἷα πείσονται.

2) παύσῃ] „An καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ. Vid. Ad-
 denda.“ In Addendis, quae dicuntur, et Corrigendis nihil in-
 venit, quod huc pertineat. Verum ἐπὶ καρύων πεπιεύειν vide
 supra cap. 9. Dixit noster etiam ὑπὲρ τινος et περὶ τινος πε-
 τιεύειν, ut cap. 8. Quamobrem viderint Heitzii, an vice versa
 ἐπ' ἀργυρίῳ in ἐπ' ἀργυρίῳ, vel alium in modum, mutan-
 dum ducant. 3) οὔτε λιμός] „Omissa haec duo in Fl.“

καὶ, si quis velit, jus esto: in pila aerea in media aula
 ludas, quod nemini doleat. habeto, atque legito. Scien-
 dum est, quamdiu ea pila
 manserit, neque famem, neque
 pestilentiam, neque incendium,
 neque aliud quidquam mali in
 eam domum illis ingressu-
 rum. Sed si quando (quod
 quidem absit) destruitur, quid
 illis eventurum sit, abomi-
 nabilem dices inascribas namur.

p. 401.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ. ΧΑΙΡΕΙΝ.

19 Ἐγγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς καὶ ὥς ὑπὸ πένιας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι ἑορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς (μέμνηται γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν^{a)} ὑπερπλουτεῖν, τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, καὶ δὲ λιμῶ διασθῆρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστῶν ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέσειλας, ἡγησάμην δεῖν αὐτῶν ἀνυμνῆσαι σε τῶν αὐτῶν. ἔχρῃν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρονίε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέγιστον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν. ὥς δὲ^{b)}

p. 402. ἔχομεν, μύρομηξ ἢ^{c)} κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησί. μὲν γὰρ τὸν δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρω μὲν τοῖν

a) ἡμῶν] ὑμῶν Bas. 1. et Hag. b) ὥς δὲ] „Sic Fl. Al. Hag. Bas. 1. (et 3.) Par. ὥς καὶ Salm.“ ὥς γὰρ c) ἢ] „Ita, ut Jensius voluit, es Fl. L. et Coll. at reliquae ἢ habebant.“ Καὶ maluit Bel non capta, ut jam vulgatur, sententia, licet satis p

EPISTOLAE SATURNALÆS.

EGO SATURNO SALUTEM.

Equidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, et ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus, quam denuntiasti, solennitatis: adjeceram etiam, probe comminini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem euecari fame: id- que instantibus Saturnaliis. Quando quidem vero mihi tum rescripsisti; facili- dum putavi, ut iterum de- dem rebus te admone- Decebat enim te, Sat- optime, sublata prius inaequalitate, bonis in m- omnium positis, deinde in- rare dies festos. Ut vero habemus, fornicari aliquis aut camelus, ut est in- verbio. Quin tu tragicum

ἢ ἢ φ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷον^d) εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἱμβά- p. 402.
 ιαι· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὐ-
 τως ἔχων, ὁρῆς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι
 δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνειη;
 τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν^e) τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑπο-
 ἐροῦμενοι ἱμβάτας^f), τῆς τύχης χορηγοῦσης, ἐντραυροδοῦσιν
 ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι
 εἶ, εἰ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβιβάνειν,
 ἢ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι 20
 ἀπὸ τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὥς τὸ παλαιὸν^g) οὐ τοιαῦτα
 ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος.
 ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν αὐτοῖς τὰ
 ἄγαθὰ, δειπνον ἔτοιμον ἐκάστις ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ
 μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσι δὲ οἱ καὶ μέλι ἔρῃον. τὸ δὲ p. 403.
 μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς
 εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τοπαράπαν^h) αὐτοῖς πλησιάζειν.
 ἡμῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἂν εἰκότως δοκοίμεν,

- d) οἷον] „Sic Fl. Ald. (1.) Fr. Bas. 1. et 2. (et 3.) Hag. Par. Salm. Oἷος εἰσιν J. et V. 2.“ nec non Ald. 2.
 e) ἡμῶν] ὑμῶν Bas. 1. f) ἱμβάτας] „Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit Solanus. Sed innumera et ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum.“ g) τὸ παλαιὸν] τοπαλαιὸν una voce Bas. 1. 3. et Hag. h) τοπαράπαν] Sic Ald. et 2. cum Hag. Celt. τὸ παράπαν.

actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero ejus pes discalceatus sit. Si jam eo habitu ingreditur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, pront hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna supeditatis, tragico nos fastu conculant. Nos autem vulgus pedibus et humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, et gra-

dum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, potestas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam, qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea

- p. 403. ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἰ) ἀτιμότερον· ἢ τροφή δὲ μετὰ πόνῳ τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμνηχανία, καὶ τὸ οἶμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὧ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν^{κ)} ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἦττον ἂν, εἰ ἴσθι, ἡνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἳ τοσοῦτον μὲν χρυσόν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας^{λ)} ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πᾶμπολλα δὲ ταῦτα ἔκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ^{μ)} μετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν
- 21 τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὧ Κρόνε· καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρῶγμα, τὸν μὲν ἐφ' ἀλουργίδων^{ν)} κατακείμενον, τοσοῦτοις ἀγαθοῖς ἐντροφῆν
- p. 404. ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἰορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γούν^{η)}

ἰ) τούτου] „τούτων Par. At prius recte Fl. J. ac ceti.“
 κ) γούν] „Nihil varietatis inveniri addidit Solanus.“ Δὲ in 2954. legi notat Bel. Vid. Adnot. 1) ὅσας] τόσας conj. Guyet. μ) οὐ] „Omittit negationem Fl.“ Et Cod. Gorl. Upde ut suspectum notavit Schm., magna quidem injuria. Certissimum locum vide Hermot. c. 48, praeterea adnot. nostras ad Pro Imagg. c. 20. Tom. VI. p. 445. sq. et ad Toxar. c. 26. Varr. Lectt., maxime vero ad posteriorem locum doctam Jacobi nostri supellectilem, pag. 93. sq. ν) ἀλουργίδων] ἀλουργίδι 2954.

ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: caeterum paupertas, et consilii inopia, et desperatio, et illud *hei mihi!* et, *unde nanciscar?* et, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant,

mancipiaque et currus, et vi-
 cos totos, et agros, et magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis imper-
 tiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, et intolerabile arbitramur, istum quidem jacentem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, et beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes

ἐμῶν ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, p. 404.
 ἐμῶν ἐπιτρούγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάτ-
 τας, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίατον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐ-
 τοῖς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπο-
 λίσαι τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμων τοσοῦτων, χορσίου
 πέντα γε ἡμῶν πάντων^{ο)} κατασχεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων,
 καὶ κῆν ἐπὶ σιτίων διαβρωθέντα οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε.
 ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου δια-
 βρωσόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν
 ταῖς κοτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.
 Καὶ μὴν καὶ δειπνῆζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, ἄρτι 22
 δὲ πάντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέντοι ἐς τὸν
 τὴν τρόπον τῶν δειπνῶν, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώτερον, ὥς
 ἐκείνους μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμφορεῖσθαι τῶν
 ἀγαθῶν, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶτα, ἔστ' ἂν ἀπαγο-
 ρέσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμῶς δὲ ἐλθόντα, ἔτι παροσκεναζομέ-
 νων ὥς ἐπιβάλομεν^{ρ)} τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, δείξαντα p. 405.
 ὅταν τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν·

ο) ἐμῶν πάντων] „Sic omnes.“ p) ἐπιβάλομεν]
 ἐπιβάλλομεν Schol. At vulgatum tenet Fl. Fr. J. Par. et
 Coll. cum cett.“

hoc ipsum per quietem etiam
 et in somnis curare, unde
 quatuor confiant oboli, ut pane
 certe aut pulve oppleti, adhi-
 bito nasturtii aut porri aut
 cepae obsonio, ire cubitum
 quiescant. Aut igitur haec
 immunda, Saturne, et reduc ad
 aequalitatem, aut, quod ex-
 tremum est, ipsis illis diviti-
 bus impera, ne soli fruantur
 bonis illis, sed de tot modiis
 auri choenice certe in nos
 omnes spargant: de vestibus
 autem tantum, quantum e ti-
 bulis si corrodat, aegre non
 ferant; haec ergo omnino per-
 denda, et corrumpenda a tem-

pore, nobis uti dent induenda
 potius, quam in arcis ac ci-
 stis multo situ computrescant.
 Verum etiam coena excipere
 illos *jube* assumptos modo qua-
 tuor, modo quinque paupe-
 rum, non tamen praesenti
 modo coenarum, sed populari
 magis ratione, ut ex aequo
 participes sint universi; nec
 alter quidem obsoniis se in-
 gurgitet, manente servo atque
 adstante, donec ille edere non
 amplius possit; ad nos vero
 cum venerit *idem servus*, ad-
 huc parantibus nobis manuum
 injicere, praetereat, ostensa
 modo patina, aut quantum

- p. 405. μηδὲ ἔσχομισθέντος ὑὸς γ), διανέμοντα τῷ μὲν δεσπότῃ παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον ὄλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅστις φέρειν^{γ)} ἔγκεκαλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις, μὴ περιμένειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν^{δ)} ἕκαστος, ἀλλὰ, ἣν ἄπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἔγγεαι, καὶ ἀναδοῦναι μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ. καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἐναὶ καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι. ἥ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἡμεῖς δὲ ὑπὸ^{ε)} τοῦ 23 γλεύκους διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσῃς, καὶ μετακοσμήσῃς, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἐορτὴν δὲ τὴν ἐορτὴν ἔση πεποιηκώς. εἰ δὲ μὴ, ἐκείνου μὲν ἐορταζόντων. ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λουσόμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα κατὰξαι. τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισ-

γ) ὑὸς] scripsimus cum Schm. e Codd. Gorl. et 2954. pro vulg. σὺός. δ) φέρειν] φορῶν conj. Jacobs. e comparatione locorum Diall. Deor. I, 1. Prom. s. Canc. c. 7. et De Merc. Cond. c. 27., de Promethei fraude notissima agentium. At male agitur cum hodierno eoque religioso *Luciani* editore, quod elegantiam tum iudicii, tum doctrinae *Jacobsianae* non adeo ei exosculari licet, ut unamquamque ejus conjecturam statim pro genuina ipsius *Luciani* voce accipere possit. ε) ἡμῶν] „Recte sic *Fl. Par.* et *L.* Ὑμῶν male *J. Hag. Ald. Ven.* 1. *Fr. Bas.* 1. (cum 3.) *Salm.*“ ε) ὑπὸ] „recte Edd. *Ἀπὸ Schol.*“

est placentae reliquum; neque enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipsum inebrietur, mihi autem a masto capite, reliquis vero involuta ossa offerat. Haec si correxeris, Saturne, tum rumpatur venter? Haec demum ut vita vita sit, et festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer eversam illis fregerit amphoram; quousque autem nidore ius corruperit, et aliud agens pisculentam muriam infuderit le-

ῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τύριχος μὲν ἐς τὴν φακῆν^{a)} p. 405.
 ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κῆνα δὲ παρειαπεσοῦσαν^{x)} τὸν
 π. ἀλλάντα^{y)} ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τᾶλλα^{z)} τῶν ὀψο-
 ποιῶν ἰχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ἔν δέ, p. 406.
 καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτιώμενα τὸ
 ἥμισυ ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν Ἑλλίου βοῶν γησι·
 κῆλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδῆσαντα φεύγειν
 ἐς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς παχείας,
 καὶ τοὺς ἀπέρους ἤδη οὔσας καὶ ἐσκενασμένας, ἀναπταμέ-
 νας^{a)} οἷχισθαι καὶ ταύτας^{b)}, ὥς μὴ μόνον ἀπολαύοιεν
 αὐτῶν. Ὁ δέ^{c)} δὴ μάλιστα ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ μὲν 24
 γαστρίων μύρμηκας τινάς, οἷους τοὺς Ἰνδικοὺς, ἀγορεύον-
 τας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημόσιον.
 τὴν ἰσθμῖα δὲ δέοι^{d)} ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν κοσμηθῶν

a) φακῆν] φακῆν in prioribus. Legitimam formam jam invenimus infra c. 35. vulgo exhibitam. Vid. ad Schol. Icarom. c. 18. Tom. VII. p. 331. Valde discrepat lectio Cod. 2954. πεκαῖην pro φακῆν. Ceterum τῶν ἰχθύων ut glossema ejici voluit Guyet. x) παρειαπεσοῦσαν] „Sic et Fl. cum J. Par. etc.“ y) ἀλλάντα], „Lege ἀλλάντα. Schol. ἀλλάντα.“ Vere circumflexum posuit Gall. c. 14. ex arbitrio suo Reitzius, illic non minus, quam h. l., adversantibus libris vett. editis. z) τᾶλλα] τ' ἄλλα Reitz. et recentt. temere et contra Edd. vett., quae τᾶλλα habent. a) ἀναπταμένας Fl.“ b) ταύτας] „bene Par. Hag. Fl. J. etc. Ταῦται male Salm.“ c) Ὁ δέ] τόδε 2954. τότε δὴ μάλιστα ἂν αὐτοὺς ἀνιάσῃ Gorl., unde certe ἂν, quod vulgo deest, inserui. Ὁ δὲ sine δὲ Reitz. hypothetae culpa: nam δὲ in omnibus Edd. vett. legitur, ut omitti a Bipp. et Schm., salva fide, nullo modo posset. d) δὲ δέοι] Sic o Fritzscheii sententia pro vulg. δέ οί. Vid. Aduott.

ficalae; ut irrepens canis totum sarcimen, occupatis alia in re coquis, diuindiamque placentiam devoraverit. Aper vero atque cervus, et porcelli, dum assantur, simile pati faciant ei, quod de Solis latus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsiliantes in montem ipsis cum vultibus anfugiant: gallinae autem saginatae, licet vulsis

jam pennis apparatus, evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur. Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in publicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne quid a reti thumnis capiendis differant: atque ut

- p. 406. διατετρηνῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης θυν-
 νευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τοὺς ὠραίους,
 καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσους
 ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφίσι τὸ ἔκπωμα, φαλα-
 κροὺς γίγνεσθαι, ὑποῤεούσης^{ε)} τῆς κόμης, καὶ πώγωννα
 φύειν ὀξύν, οἷοι^{ς)} εἰσιν ἐν ταῖς κομμωδίαις οἱ σφηνοπώγω-
 νες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκ-
 p. 407. κεντοῦν^{ε)}, τὸ μεταξὺ δὲ λείον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα
 καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ' ἄν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν
 φιλαντον τοῦτο ἀφέντες ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μετα-
 διδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

ε) ὑποῤεούσης] „ex emend. Solani. Ἐπιῤεούσης
 Edd. hac priores.“ ς) οἷοι] „Sic jam omnes, quum ante
 c. 19. οἷόν εἰσιν haberent.“ g) ἐκκεντοῦν] „ἐκκεντοῦντα
 Fl.“ Non immerito haec Schmiedeorum offenderunt, qui legi
 mallet καὶ τὸ παρὰ τοῖς κρ. — ἐκκεντοῦν. Ego etiam plenio-
 rem malletm orationem: καὶ τὸ παρὰ μὲν τοῖς κρ. — ἐκκεν-
 τοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λείον etc.

pueri illorum pulchri et co- vehementerque pungens, in-
 mati, quos Hyacinthos, vel terjectis partibus laevibus at-
 Achilles, vel Narcissos ap- que nudis. Haec, et his plura
 pellant, dum poculum illis vota faciemus, si noluerint,
 porrigunt, coma defluente cal- relicto illo nimio sui ipsorum
 vescant, et barba crescat iis amore, in commune esse di-
 acuta, quales sunt in comoe- vites, et mediocria nobis im-
 diis illi cuneobarbi, atque in pertiri.
 ipsis temporibus plane hirsuta,

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

- 25 Τί ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπι-
 στέλλων; καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ
 δὲ ἑτέρου ἂν εἶη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ
 μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς^{h)}, ὡς ἐγὼ μὲν πάσαι βασι-

h) ἀγνοεῖς] ἀγνώσεις 2954. unde conj. Fritzs. ἀγνοή-
 σεις Qu aest. p. 147.

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO. SAL.

Quid sic deliras, o noster, sionem me jubeas instituere?
 qui de praesentibus rebus ad At illud alterius opus fuerit,
 me scribas, et bonorum divi- ejus, qui nunc rerum potitur.

αὐτῶν πέλυνμαι, [εἰς ὧν] ⁱ⁾ τοῖς παισὶ διανείμας τὴν p. 407. ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πετιῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμεριῶν ἐπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἂ φῆς ^{k)}, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ p. 408. τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δέλων ^{l)}, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χοσίου, καὶ τῶν ἐοθήτων, ὥς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἰοστήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὥς κατέ, εἰ μὴ τι εὐλογον ἐκείνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν ^{m)}. Τὸ δὲ ὅλον, ὥστε οἱ πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ 26 ὁρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλουσίων, οἳ γε ⁿ⁾ πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε εἶναι, καὶ μόνους ἡδύν τινα βιοῦν τὸν βίον ^{o)}, ὅτι δειπνεῖν τε πολυτελῶς ἔστιν αὐτοῖς, καὶ μεδίεσθαι οἴνου ἡδέος, καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναιξίν

i) εἰς ὧν] „non agnoscit Fl.“ nec 2954. Unde rectius, opinor, ejicitur, quam ullo modo corrigitur. Vid. Adnot. k) ἂ φῆς] „ἀφελὲς Fl.“ l) τῶν δέλων] „τοῦ δέλπου Fl.“ m) ἔχωσι λέγειν] „ἔχειν λέγωσιν Fl.“ n) οἳ γε] Sic e Gorl. pro vulg. εἰ γε. o) βιοῦν τὸν βίον] βιούντας βίον Gorl.

Miror enim, si solus omnium ignoras, me olim, distributo filiis imperio, regem esse desisse: ad Jovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum regnum intra talos, et plausus, cantumque et ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de majoribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divites, Jupiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae ad solennitatem pertinent, per injuriam aut avaritiam aliquid

designet, meum fuerit judicium. Ac scribo ad divites epistolam de coenis, de choenice auri, et de vestibus, ut vobis etiam solennis causa aliquid mittant: justa enim ista, et digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contradicant. In universum autem scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sentire, qui undique beatos illos putatis, et suavem vitam solos vivere, quod sumptuose coenare illis licet, et dulci vino inebriari, et cum pueris

κράμον, ἢ θύμον, ἢ χρόμινον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἐορ- p. 409.
 ᾧ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν ἡδὺ καὶ
 ἐν ἀνταρὸν ἴσως¹⁾ ἐκάτερον αὐτῶν· ὥς δὲ γ) μετὰ ταῦτα,
 ἡπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρῶγμα. εἴτα ἡμεῖς μὲν οὔτε
 ἐρηθισσοῦντες ἀνασταίη²⁾ ἢ ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ
 αὐτοὶ, ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς
 ἐνδοξοῦς τι καὶ καπνιοδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ τούτων
 τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἢ παισὶν, ἢ γυν-
 αῖσιν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος μελεύη, συναναφυρέντες, ἢ
 φθόγῃ, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδερων οὐ χαλεπῶς συνεξε-
 λῆξαντο³⁾ ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥηδίως
 ἔξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες
 ἐμφαίνοντα⁴⁾; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ⁵⁾
 ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχοῦμενον, ὁλόχρου-
 σιν μὲν τὰ ἔξω, κατὰρῥαφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τρα-

1) ἴσως] „Ita habere omnes, adscripsit Solanus.“ γ) ὥς
 δὲ] τὸ δὲ conj. Guyet., quam conjecturam praeclaram dicit
 Jacobus Quaestat. Lucian. Specim. 1. p. 11. Potest etiam
 scripsisse auctor: πρὸς δὲ τὸ μ. τ. cum praecedentibus conve-
 nienter. 2) συνεξελέξαντο] „συνεξελλέξαντο Edd. priores
 male.“ Excipe certe Bas. 1. et 3. ubi plane συνεξελέ-
 ξαντο. In Gorl. autem συνελέξαντο, omissis etiam οὐ χαλε-
 πῶς. 3) ἐμφαίνοντα] Sic Schm. cum Bel. e Cod. 2954.
 pro vulg. ἐπιφαίνοντα. 4) αὐτοῦ] restitui ex Edd. vett. pro
 eo, quod Reitz, Bip. et Schm. tacite scripserunt, αὐτοῦ.

porcum, aut cepam, per dies
 festos arrodere; quale sit, vi-
 de. In praesens enim suave
 utrumque, et minime forte
 molestum. Quantum vero ad
 ea, quae sequuntur, in con-
 trariam partem res vertitur.
 Deinde enim vos neque gra-
 tato, ut isti, per ebrietatem
 capite postridie surgatis, neque
 ventre nimis referto tetrum
 vaporem eructetis. At illi,
 cum istam divitiarum fructum
 habeant, tum majorem noctis
 partem cum pueris aut muli-
 eribus, aut prout mala libido

imperaverit, volutali, tabem,
 vel pulmonis inflammationem,
 vel aquam intercutem non
 difficulter ex multa illa luxu-
 ria colligunt. Aut quem il-
 lorum ostendere facile possis,
 qui non plane sit pallidus,
 non multum cadaveri similis?
 Quem autem, si ad senectute-
 tem omnino pervenit, suis
 ipsum utentem pedibus, non
 quatuor hominum humeris in-
 vectum? aureum illum quidem
 quod ad externa, intus vero
 consutilem, quales sunt tragi-
 cae vestes, de pannis plane

- p. 409. γικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν^ο) πᾶν εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι^d)
 ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγεστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ
 ἢ περιπνευμονίας, οὐχ ὀρᾷθ^ε) ὅτι καὶ τούτων ἄπειρο
 p. 410. ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνει. καίτοι
 οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ^f), καθ' ἡμέραν, κα
 πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοῦ
 οὕτω λαχάνου^g) καὶ θύμιον ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδ'
 29 σὺ τῶν λαγῶν, καὶ ὑῶν^h). Ἐὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπε
 αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ
 ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών
 καὶ ὅλως, πολλά ἐστιν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν
 ὀρᾷτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν. καὶ ἦν ἴδητέ ποτ
 ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχῆναι, καὶ προσκυ

c) ῥακῶν] ῥακίων 2954. d) συγκεκαττυμέναι] „ex
 emend. Solani: nam συγκεκομμένοι omnes antea male.“ Συγ
 κεκομμένοι conj. Guyet. e) ὀρᾷθ'] ὀρᾷτε 2954. ὀρᾷς conj.
 Jacob. ad Toxar. p. 122. Sic sane haud incommodè scribere
 potuit auctor: at vere ita scripsisse, nec video, nec, pace hu
 manissimi viri dicam, credo. f) ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] ἡδ
 pro ἔτι vel conjecerunt, vel interpretati sunt, Erasmus, Guy
 etus, Gesnerus. Sed Jacobs. conj. ἐστὶ γλυκὺ τὸ καθ' etc
 De necessitate quidem cerrigendi minus dubites, quam de modo
 g) λαχάνου] λαχάνων Gorl. h) ὑῶν] συνών omnes prio
 res Edil., etiam Schm., ubi tamen supra bis c. 22. et 28. in.
 Codd. haec forma in vulgatae locum substituta est. Constan
 tiae causa et quia et infra c. 35. formam ὑς vulgatam habe
 mus, hoc σὺς in eodem libello medio patienter ferre non po
 teram. Οὐδὲ in eadem hac sententia per errorem manifestum
 ex Ed. Reitz. exciderat; restituerunt id, ut par erat, recentt.
 veti.

vilibus consarcinatae. Vos au
 tem pisces ne gustatis quidem,
 nedum ut iis vescamini; po
 dagrae autem et pulmonum
 morbi nonne videtis ipsorum
 quoque vos expertes esse?
 aut si quid tale simili alia
 causa accadat. Quamquam ne
 ipsis quidem suave jam est
 ipsum illud quotidie, et ul
 tra, quam satis est, de his
 edere. Verum videas illos

adeo oleris ac porri nonnun
 quam cupidos, ut neque tu
 ita leporum aut aprorum
 Mitto dicere, quae illos ali
 excruciant, aut filius corru
 ptus, aut uxor amans servum
 aut puer necessitate potius
 praebens, quam amore. Multa
 sunt in universum, quorum
 vos ignari aurum modo illo
 rum spectatis et purpuram
 Et si videas illos aliquando

ἐπὶ. εἰ δὲ ὑπερρωρῶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε p. 410.
 ἐσπρίξεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν¹⁾, μήτε μεταξὺ
 πωλεσμένων εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφω-
 ρῆτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι τὸ μαλακὸν ἐθαν-
 ῶτε, ἀλλ' εἴατε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν, εὖ ἴστε, αὐ-
 τοὶ ἐφ' ἑμαῦς^{k)} ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς ἐπιδείξαντο
 αὐτὴν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν
 οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἀμάρτυρος ἢ κτῆσις εἴη. Τὰ γέ τοι 30
 κτήματα εὗροτε ἂν αὐτοὺς ὑμῶν ἔνεκα πτωμένους, οὐχ
 ἵππος αὐτοὶ χρήσονται^{l)}, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε.
 ταῦτα ὑμᾶς παραμυθοῦμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκάτερον·
 καὶ ἄξιον^{m)} ἑορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον
 ἀπαρίας δεῖσθαι ἀπέναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλου-
 τὸν, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐ-
 τοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν p. 411.
 ὑμῶν γραμμάτων.

i) ἀρμάμαξαν] ἄμαξαν 2964. k) ὑμαῖς] „bene Fl., ut
 Jens. voluit. Cett. ἡμαῖς.“ l) χρήσονται] „Sic Fl. Fr.
 Par. etc. χρήσονται J.“ et Ald. 2. m) ἄξιον] „Edd.
 ἄξιων Solan.“

albis equis vectos, hiatis ad-
 miratione, et adoratis. Si
 vero despiceretis ea et conte-
 mneretis; nec adverteret vos
 argenteum carpentum; nec in-
 ter agendum cum illis ad ama-
 ragdam in anulo respiceretis,
 et cum stupore quodam mol-
 litiæ vestium admiraremini;
 si pro se divites illos esse
 pateremini: ipsi ad vos, bene
 noritis, veniant, ut secum
 tocnētis rogent, uti suos vo-
 bis lectos, et mensas, et po-
 tula ostendant, quorum usus
 nullus est, si testibus careat

possessio. Certe pleraque ve-
 stra illos caussa possidere vi-
 deatis, non quo uiantur ipsi,
 verum vos ut admiremini.
 Haec consolandi vos caussa
 scribo, qui utrumque vitae
 genus norim. Et *vel hoc no-
 mine* solenne hoc a vobis ce-
 lebrari dignum est, si cogite-
 tis, abundum esse paullo
 post de vita omnibus, relictis
 illis bonorum copia, vobis
 paupertate. Verum etiam scri-
 bam illis, ut promiseram, et
 novi meas ab illis literas non
 neglectum iri.

31 ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ^{η)} ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

p. 411. Οἱ πένητες ἔναγχος ἐπιστάλασά μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς
 μὴ μεταδιδόναι σήσις ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἡμίση
 με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον
 τῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστῆκεναι,
 μὴ τῷ μὲν πλεον, τῷ δὲ μηδ' ὅλως^{ο)} μετεῖναι τῶν ἡδέων
 ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφη ἄμεινον σκέψασθαι^{ρ)}
 Ἀλλὰ περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὄντο καὶ
 τὴν ἐορτὴν, ἐώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν,
 ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιούσι ταῦτα
 μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ, φασί, ῥιγοῦντες τοσοῦτον
 κρύει, καὶ λιμῷ ἔχόμενοι, προσέτι ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ
 νυν ἐθέλωμι κακείνους μετέχειν τῆς ἐορτῆς, ἐκλεuvόν
 ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐορτήτων τι, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς
 τινες περιτταί, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρόνου
 ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, φασί, ποιήσετε, μ

η) ΤΟΙΣ] „omisit Fl.“ ο) μηδ' ὅλως] „Sic Par. S.
 Μηδ' ὅλως J. Ald. Fl. Fr. Hag. Bas.“ ρ) σκέψασθαι
 σκέψεσθαι Ald. 2.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

Literas mihi nuper mis- hosce dies affici a vobis p
 erunt pauperes, quibus vos ac- bant, ad me pertinere v
 cusant, qui de vestris opibus bam iudicium, et scriptu
 nihil sibi impertiatis. Atque me vobis recepi. Sunt an
 in universum illud petiere, ut ea, quae a vobis postu
 communia omnibus bona face- ut mihi quidem videbatur,
 rem, quorum aequam unus- derata. Quomodo enim, a
 quisque partem haberet. Par rigentes tanto gelu, et j
 enim esse, ut instituaturs equalitas, nec plus alius quam pressi festos insuper dies
 opus est, alius vero plane mus? Si igitur vellem,
 nihil suavitatis habeat. quoque in partem celeb
 Respondi ego, de his Jovis nis venire, voluerunt ut
 potius inspectionem esse. cogere, cum de vestime
 De praesentibus autem, et iis quae habetis, sibi imp
 injuriis, quibus se per festos aliquid, si qua essent s
 flua, aut, quam vos de

ἡμετέραν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, p. 411.
 αὐτοῖσι προσκυλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμὸν, ἔτειδ' αὖ τὸ πρῶ-
 τὸν δίκας ὁ Ζεὺς προῖη. ταῦτά ἐστιν οὐ πᾶν χαλεπὰ
 τῶν ἀπὸ τοσοῦτων, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νῆ Δία p. 412.
 καὶ τῶν δείπνων πέρι, ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο 32
 δεῖναι ἡξίουν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς
 ἔχον, ἐπικλεισμένους τὰς θύρας· εἰ δὲ ποτε κἀκείνων
 ἦσαν διὰ μακροῦ ἐθελήσετε γ), πλέον τοῦ εὐφραίνον-
 τος εἶναι· τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ'
 αὐτῶν γίγνεσθαι· ὅλον ἐκείνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴ-
 νου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον· καὶ κατα-
 γράσκει αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες
 ἔρχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲ
 ἐν πόρῳ ὁμῶς φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν,
 ὡς περ τοὺς Ὀδυσσεύς ἐταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα.
 καὶ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρὰ ἐστίν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν,
 ἢ περὶ τῆς τομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων,

γ) ἐθελήσετε] Sic Bip. et Schm. cum Bel. c 2934. pro eo
 quod olim vulgarent ἐθελήσητε. r) ἐνεῖναι] ἐκείναι
 Bas. 3.

missiora; tum aliquantum auri
 his instillare. Haec si fa-
 ctis, negant se de bonis li-
 tis vobis apud Jovem motu-
 res amplius: sin minus, ad
 divisionem se provocaturos mi-
 nantur, ubi primum Jupiter
 iudicium proposuerit. Haec
 sunt non admodum difficilia
 vobis, de tantis, quas me non
 incidente habetis, opibus. Sane
 etiam de coenis, ut illas vo-
 bescum capiant, etiam hoc
 epistolae addendum putarunt,
 vos nunc solos, clausis januis,
 delicate vivere: si vero quan-
 toque etiam illorum quosdam
 convivio excipere post longum
 intervallum velletis, plus mo-

lestiarum quam hilaritatis coe-
 nae iuesse, et pleraque ibi
 contumeliose in se fieri; ut
 illud, quod non de eodem
 vino bibant, Hercules! quam
 est hoc illiberale! atque re-
 prehensione ipsi digni, qui
 non inter haec surgant, et dis-
 cedentes vestrum vobis vos
 convivium habere jubeant. Sed
 ne vel sic quidem ad saturi-
 tatem se bibere ajunt. Ve-
 stros enim pocillatores, ut il-
 los Ulyssis socios, cera obtu-
 ratas habere aures. Reliqua
 adeo sunt turpia, uti dicere
 ea dubitem, quae de carniū
 divisione et ministris dicunt,
 qui vobis adstant, dum ultra

p. 412. ὑμῖν μὲν παρυστώτων, ἔστι' ἂν ὑπερεμφορηθῇτε^{α)}), ἐκείνοι
δὲ παραθείοντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ
ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἡδιστον, καὶ συμπε-
τικώτερον ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδαίτης^{β)} τούτου ἐνε-
ργεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὥς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχουσιν.

33 Ὅρατε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιώσονται, ἀλλὰ τιμήσωσι^{γ)}.

p. 413. καὶ φιλήσωσι^{δ)}), τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες·
ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καὶ
τῆς χρείας ἡ δόσις αἰμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ' ἂν οἱ κ-
δύναισθε^{ε)}) τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτε-
μένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελοῦντα
οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον,
μόνοι καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῇτε. ἰδέτωσαν
πολλοὶ, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄγρυρον, καὶ
τραπέζας, καὶ προπινόντων φιλοτησίας, μεταξὺ πίνον-
τες περισκοπεῖτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐ-

α) ὑπερεμφορηθῇτε] ὑπερευφρανθῇτε Gorl. β) ἰσο-
δαίτης] Sic ex emend. Gœrneri. Ἰσοδαίτης Edd. vu-
Unde Solan. conj. ἰσοδιαίτης. Vid. Adnott. γ) τιμήσωσι
καὶ φιλήσωσι] „τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι Fl.“ δ) ἡ-
δύναισθε] de meo scripsi pro vulg. δύνησθε, certissima co-
gendi necessitate, quam etiam Fritschius perdidit Quae-
p. 207.

modum vos ingurgitetis, illos
autem praetercurrant, et alia
in hoc genere multa, jejuna
illa quidem, et minime digna
liberis. Suavissimum enim et
maxime convivale est illa ae-
qualitas: et praestit hanc ob
causam convivii vestris ae-
quus ille dapium divisor *Bac-
chus*, ut aequum omnes ha-
beant. Curate igitur, ut non
amplius vos accusent, sed ho-
norent potius amentque, mi-
nutorum istorum participes,
quorum vos suntum non sen-
tiatis; quae tamen, ut munus,
opportuno adeo ad usum tem-

pore datum, perpetua^a ipsi
Et a
moria prosequantur.
quin ne habitare quidem
bes possitis, nisi et paup-
in civitate habeatis, qui
numerabilia vobis ad felic-
tem conferant: nec habes
qui divitias admirentur
stras, si soli et privatim,
in tenebris sitis divites.
deat igitur vulgus, et ac-
retur argentum vestrum,
mensas, et amicitiae pocu-
sibi invicem propinent; ac
inter bibendum considerent
culum, cuius pondus ipsi in
librando explorent, et a

ἐλασάσαντες γ), καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυ- p. 413.
 σός, ὅς z) ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς
 φιλανθρωποῦς ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν
 γετῆσεσθε· τίς γὰρ ἂν φθονήσῃ τῷ κοινωνοῦντι, καὶ
 τῶν μετρώων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖξαιτο εἰς τὸ μήχι-
 ναι διαβιῶναι αὐτὸν a), ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὥς δὲ
 ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐκφθονος δὲ ὁ
 ἄνθρωπος, ἀθδῆς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδὺ, 34
 μόνον ἐμπέπλασθαι b), ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασί,
 καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων c), καὶ συνόντας δεξιόις ἀνδρά-
 ρα, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἳ πρῶτα μὲν οὐ p. 414.
 πρὸς καὶ ἄφρων τὸ συμπόσιον εἰσὺσι εἶναι, ἀλλ' ἐν
 αὐτοῖς συμποτικοῖς, καὶ σκώμμοσιν ἀνεπαχθέσι, καὶ φιλο-
 ποσίτας ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἡδίσται διατριβαί,

γ) διαβαστάσαντες] „Bene sic Fl. Par. Salm. Διαβαστάν-
 τες male J. Ald. Hag. etc.“ z) τὸν χρυσὸν ὅσος, ὅς]
 καὶ τὸν χρυσὸν, ὅσος ἐπ. ejecto ὅς et immisso καὶ, conj.
 Guyet., probante Reitzio. At nota est et frequens haec mediae
 orationi inserta admirationis exclamatio. Cf. supra c. 22.
 ἐπὶ τῆς δὲ ὅσας (non τόσας, ut eidem Guyeto placuit) ἔχον-
 τας. Nesyom. c. 14. f. καὶ τὸν γηγενῇ Τιθύον, Ἡρακλεις
 ὅσος. Particulam autem καὶ et ego aegre desidero. a) αὐ-
 τῶν Bas. 1. et 3. nec hoc male. b) ἐμπέπλασ-
 θαι] ἐμπέπλασθαι eadem Edd. Eadem varietas infra c. 38.,
 De Dom. c. 6. Tom. VIII. p. 90. et alibi. Nostram scriptu-
 ram abivis in Luciano praeferendam arbitratur Fritzsche. De
 Anticimo et Orthogr. Lucian. Comment. 1. p. 5, sq., cum quo
 conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 95. sq. c) λύκων] συῶν
 conj. Godofr. Malayn. At vid. Adnott.

quantum quam accurate ex- divitiae, suavitatis vita vestra
 persum sit? et quantum auri expers. Neque enim aequae
 in illo artificio niteat? Prae- jucundum, puto, est, impleri so-
 lorum enim, quod man- lum, quod de leonibus ajunt et
 meti et humani audietis, etiam de genere luporum solivago: at-
 ludium illorum evitaveritis. que in convictu hominum dextro-
 quis enim invident ei, qui rum, et gratiam inire omni-
 impertiat sibi, quod aequum bus in rebus studentium: qui
 est, atque donet? Quis vero primo non patientur convivium
 optet, quam longissime esse mutum et vocis expers,
 hunc extendere aevum et bo- sed in fabulis convivalibus, et
 mifui? Ut vero nunc habe- jociis non molestis, et vario
 re, teste caret vestra felicitas, genere comitatis una versa-
 buntur: quod genus suavissi-

- p. 414: φίλοι μὲν Διονύσῳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, φίλοι δὲ Χάρισιν
 ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν διηγούμενοι
 ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευάσουσι. d) ταῦτ'
 35 πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, μόνοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως) οὐ
 ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξαισθε e) τὰς ἀλυσσ
 γεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δα
 κτυλῶν τὸ μέγεθος; ἐὼ λέγειν ὥς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίσ
 παρὰ τῶν πενήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢ
 μόνονι τρυφᾶν ἐθέλῃτε. ἃ μὲν γὰρ εὐξέσθαι καθ' ὑμῶν
 ἀπειλοῦσιν, ἀποτρόπαια, μηδὲ f) γένοιτο g) εἰς ἀνάγκην αὐ
 τοὺς καταστῆναι τῆς εὐχῆς. ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθαι
 οὔτε πλακοῦντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός. ἢ φακῇ h) δ
 p. 415. ὑμῖν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει. ὅς δὲ καὶ ἔλωφος ὀπτώμε
 νοι i) μεταξὺ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπανείου ἐς τ

d) παρασκευάσουσι] Sic Bas. 3. *convenienter Gessner*
conjecturae pro vulg. παρασκευάζουσι. e) ἐπιδείξαισθε
Vulgo turpiter ἐπιδείξασθε. Sed Fl. et 2954. ἐπιδείξετε
rectius, ut Guyet. et Jons. voluerunt, ἐπιδείξαισθε Ald. 2
ἐπιδείξασθαι conj. Gessner. f) μηδὲ] Sic Bas. 3., μ
 δὲ *sejunctim, ut solent, reliquae Edd. vet., quas h. l. secutus*
est Heitz., alibi non item; et plane sic etiam recentt. g) γέ
 νοιτο] „γένηται Fl.“ h) φακῇ] *φακὴ 2954.* Fallor
 an illic est *κεφαλὴ*, ut supra cap. 23. *ἐς τὴν κεφαλὴν* pro
τὴν φακῇ. Ceterum notandum, h. l. eandem tractari, quam
 illic, materiam. i) ὀπτώμενοι] „bene J. Par. ὀπτόμενοι

mae consuetudinis Baccho ami-
 cum et Veneri, amicum Gra-
 tiis. Tum vero postridie nar-
 randa apud omnes dexteritate
 vestra amorem vobis concilia-
 bunt. Haec vero vel magno
 redimere bonum fuerit. Nam-
 que interrogabo vos, si clau-
 sis oculis incederent paupe-
 res, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non
 habentibus, quibus ostendere-
 tis vestes purpureas, et pe-
 dissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto di-

cere, fieri non posse, qui
 insidias et odia contra vos
 concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quam
 enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominandi
 sunt; et absit, ut in necessi-
 tatem eorum votorum deveni-
 ant. Nam neque farcimen ge-
 stabitis, neque placentiam, nisi
 si quid forte canis reliquerit
 lenticula vobis saperdae ta-
 beum habebit: aper et cervus
 dum assantur, fugam de co-
 lina meditabuntur in saltum

καὶ ὄρνις ψύτταν^{κ)} κατατείνασαι, ἅπτεροι καὶ αὐ- p. 415.
 τ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
 γον, οἱ ὠραιότατοι τῶν οἰνοχόων φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
 τῷ χρόνῳ ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότε καὶ ταῦτα τῷ
 ἀκαρεῖ. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ πρέ-
 πια γένοιτ' ἂν^{λ)}, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφί-
 σαι πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἅπ' ὀλίγου τελέσματος φίλους
 συμπτώσας ἔξοντες.

Hag. male. "Ordine verso μεταξύ ὁπώμενοι mallet Guyot.,
 idque convenienter sane cum c. 23. et cum vulgari more, hauc
 vocem μεταξύ participio suo praeposendi. At non puto propter
 ea corrigendum, quum non videam, quidni etiam alter ordo
 suo quidem loco admitti possit. Unum certe hujus generis
 exemplum a Platon. Theag. attulit Matthias Gr. Gr. §. 556. 6.
 λ) ψύτταν] „ψύτται Ald. (1.) Hag. Fr. Par. etc. ὦντιται
 l. (cum Ald. 2.) et Ven. 2." 1) πρέποντα γένοιτ'
 ἐν] πρέποντ' ἂν 2954., turpe sphalma, minus tamen illud
 turpe, si distinguas πρέποι τ' ἂν.

gallinae, illicet! contentis quae tum dies festos deceant,
 etiam implumes ad ipsos tum vobis sint tutissima, sta-
 tuere volabunt: quod vero tuite, et multam illis pauper-
 tatem, pincernarum for- tatem levate, quos parva pen-
 sione calvi vobis uno sione interposita amicos ha-
 bere fient, idque fracta bebitis minime contemnendos.
 super amphora. Ad haec,

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Πρὸς γὰρ σέ οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα γε- 36
 γένεσθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκλιόμενος
 αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὸν ἀνα-
 βολῶν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν τε εἰμαρ-
 τὴν ὡς ἄριστον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι
 αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνος p. 416.

DIVITES SATURNO SALUTEM.

Nimirum ad te solum scri- tibus, et saturn accusantibus,
 a pauperibus ista, quod inaequalem illam divisi-
 onem fecerit, et nos, qui ni-
 hil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit
 divisionem fieri postulan-
 Jupiter, penes utros culpa

p. 416. ἄτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τοῦτο παρ
 κούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπ
 περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς μὲν^m) γὰρ ἅπαντα π
 ὁφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικουρ
 ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, :
 συνενωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διετελοῦμεν οὕτω ποιοί
 τες, ἰσοδίαιτοιⁿ) καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαίτοι
 37 αὐτὸν^p) αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσι
 φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς
 θύρας, οὐκ ἀνέεσαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ
 πάντα εὐθὺς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ
 σος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· καὶ, εἴτι ἐπιψεύδοι
 ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γε ἀκούοντες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς
 δύοσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ
 διδόντα^r) ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖέμενον
 αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν^t)

m) μὲν] vulgo praetermissum e 2954. inseruit Schm. n) ἰ
 δ(αίτοι] Sic Edd. vet. omnes. Ἰσοδιαίτην G. et hinc
 lan. Reitz. et recent. ἰσοδιαίτην. Vid. Adnou. o) σ
 δ(αίτον] Sic e conj. scripsimus pro vulg. συνδιαίτην,
 quod e G. et Edd. Amst. et Salm. cum Reitzio posuerant.
 centt. συνδιαίτην. p) αὐτὸν] Sic J. Fl. Ald. Salm.
 αὐτῶν Par. Hag. Bas. 1. (et 3.) Fr. q) τὰς] τὰ π
 Ald. 1. et 2. r) διδόντα] δόντα 2954., quod Belinus
 probabili causa praeferendum duxit. s) προῖέμενον]
 e conj. Jens. certissima, cui accedit Ald. 2. pro vulg. π
 μένους. t) αὐτὸν] „αὐτῶν Ven. 2. sola.“

sit, et ob id ipsum preces
 illorum surda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen caus-
 sam apud te, qui nunc certe
 nobis imperes, dicemus. Nos
 enim, quibus, quae scripsi-
 sti, ante oculos versarentur
 omnia, tanquam pulchrum es-
 set auxilium ferre de sua co-
 pia indigentibus, et suavius,
 versari cum pauperibus atque
 epulari, semper faciebamus
 ita, aequo ipsi victu utentes,
 adeo ut neque convictor eo-
 rum, quod accusaret, habe-

ret. At isti, qui paucis
 itio opus se habere dixer-
 cum semel fores iis aper-
 semus, alia super alia per-
 non desierunt. Si vero
 omnia statim neque in i
 verbo acciperent; ira, et
 um, et maledicta in prom
 Ac si quid mendacio no
 affingerent, credebant tan
 qui audirent, velut accu
 ipso ex convictu scientil
 Itaque alterum de duobus,
 si nihil dares, inimicum on
 no esse oportebat; aut,

καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια^{α)}· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐ- 38
 τῶν, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπασθαι^{χ)}, καὶ γαστρίσσειν, p. 416.
 καὶ αὐτοὶ, ἐπειδὴν πλείων τοῦ ἱκανοῦ πίνουσιν, ἢ παιδὸς p. 417.
 ὁμοῦ, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἐνυῆσαν τὴν χεῖρα,
 καὶ λαλῶν, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέ-
 πτες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν
 ἐπιθρόντες^{γ)}, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διη-
 γόμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταπυρρῶνται αὐτῶν δοκοῦ-
 ναι, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὅς
 ἐξωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων^{z)} ὑμῖν, τῇ
 Ἥρᾳ μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ 39
 τοιαῦτα, ὅφ' ὧν^{α)} ἡμεῖς βουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν,
 ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἔνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐ-
 τῶν τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθεῖντο^{β)}, μετρώων δεή-

- α) μέτρια] οὐ μέτρια vulg. Bol., aut ironicam habendam sententiam. Imo figura est praeteritionis, frequens illa maxime in Lucianeis, qua tanto major vis sequenti sententiae tribuitur, quanto minuitur aut lenitur praecedens. Quae deinceps sequuntur, corrupta visa Schmiedero, ita is corrigi posse putat, ut legatur οὐκ ἀμελήσαντες. Certe, quod interpretes Latini reddiderunt: non satis habentes, non inest in verbo ἀμελήσαντες. χ) ἐμπίπασθαι] ἐμπίπασθαι Bas. 1. et 3., ut supra c. 34., ubi vid. Varr. Lecti. γ) κατελθόντες] καταλέγοντες conj. Guyet. z) ἔχων] ἔχειν 2954. α) ὅφ' ὧν] ἐφ' οἷς conj. Guyet. At bene habet vulgata: quibus moti, adducti; quae dicendi ratio innumera habet alia ejusdem generis exempla. β) συνθεῖντο] Vulg. συνθοῖντο.

omnia illis *diripienda* permit-
 teres, ipsum fieri statim pau-
 perem, et unum eorum, qui
 ab aliis peterent. Ac reliqua
 tolerabilia: in ipsis vero coe-
 nis non satis habentes(?) im-
 pleri, et ingurgitare se; etiam
 ipsi, ubi plus, quam satis
 esset, bibissent, vel formosi
 pueri, dum poculum prae-
 ebet, manu stringebant, vel pelli-
 cem aut conjugem adeo ten-
 tare audebant. Deinde ubi
 vomitu opplevē triclīnium,
 postridie maledictis nos per-

stringunt; quam sitierint, quam
 famis convictores fuerint, enar-
 rant. Et si haec mentiri con-
 tra eos videamur, vestri il-
 lius parasiti recordare, Ixio-
 nis, qui communi dignatus
 mensa, dignationem aequalem
 vobis habens, ebrius cum es-
 set, Junonis pudorem tenta-
 vit vir fortis. Haec sunt et
 talia, quibus inducti decrevi-
 mus in posterum nostrae se-
 curitatis causa, non amplius
 accessum illis in nostras do-
 mus praebere. Si vero te

p. 417. σιῶσαι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὕβριστικὸν ἐν τῇ συμποσίῳ (ἐργάσασθαι^ο), κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὥς σὺ κελεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅποσον οἶόν τε, καὶ περὶ δαπανήσομεν, καὶ ὅλως, οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ ἀφ' ἐμῶν τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κοπῶν καὶ παρασίτων ἔστωσαν· ὥς ἡμῶς γε οὐδὲν ἂν ἀσάσιο, καὶ κείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλοντων.

Correctum ex Ed. principe, monente etiam *Fritzschio* Quae *Lucae*. p. 215. Vide tamen varii generis exempla ap. *Fisc* Animadv. ad *Weller*. Tom. II. p. 469. sq. et *Buttmann* iis iudicium prudentissimum ac modestissimum *Gramm. astr* oris Part. I. §. 107. not. 35. s) ἐργάσασθαι] „Sic Ἐργάσασθαι celt.“

arbitro ac vindice spondeant, impendemus. Atque in
moderata se, uti nunc ajunt, versum nulla in parte dei
petituros, neque contumeliosum emus. Verum ipsi quo
quidquam admissuros in cou- ex arte nobiscum agere d
viviis, in communionem veni- nuntio, pro adulatoribus
nuntio, quod bene vertat, no- parasitis amici sunt.
biscum epulantur. Etiam de quidem, si et isti facere
vestibus, ut imperas, mitte- ficiam voluerint, nulla in
mus, ac de auro etiam, quan- accusabis.
tum aequum fuerit, iusuper

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ. p. 418.

Arg. Implacabilis philosophorum suae aetatis adversarius Lucianus, ut saepe alias, ita et in hoc libello, acriter perstringit variorum sectarum philosophos, quos fingit vel vocatos, vel non vocatos, vel praesentes, vel per literas, interesse divitiis cujusdam juvenis epulis nuptialibus. Multiplex hic offertur philosophis occasio tum festus sui, tum voracitatis, tum impudentiae, tum libidinis, tum furacitatis, tum vero maxime rixandi studii comprobandi; quae eruditiorum istorum hominum vitia tanto magis displicent, quanto placent humanitas, elegantia et modestia in patrefamilias et sponsum. Quod autem postremum bene poti convivae nostri sapientes adeo ad cruentam pugnam inter se congregiuntur, ut praeter alios eum sponsus insons forte graviter vulneretur, inde ob magnam istam similitudinem hoc convivium *Lapitharum* nomen traxit.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν φασὶ γεγενῆσθαι ἡμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τινὰς φιλοσόφους λόγους^{α)} εἰρησθαι, καὶ ἔρην οὐ σμικρὰν^{β)} συσπῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος, καὶ ἄχρη τραυμάτων^{γ)} προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλεθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἡπίσιτατο Χαρίνος ταῦτα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

^{α)} φιλοσόφους λόγους] „φιλοσόφους λόγους B. Cod. sive O.“ ^{β)} σμικρὰν] „Sic Edd. Μικρὰν B.“ ^{γ)} τραυμάτων] „πραγμάτων male B.“

CONVIVIIUM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. Varia vos ratione tem- ad vulnera usque rem proces-
pus sefellisse ajunt heri in sisse, ac sanguine dissolutam
cena apud Aristacnetum, et disputationem.
philosophos quosdam sermones
habitos, et contentionem non
parvam super iis ortam, ac, sciebat ista Charinus? neque
si non mentitus est Charinus, enim nobiscum coenavit.

Lyc. Et unde, mi Philo,

p. 418. ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διό-
κος δὲ καὶ αὐτὸς, οἰμαί, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὖτις
ἅπανσι παρεγένετο, ἀλλὰ ὁπὲ μεσουσσης σχεδὸν^{d)} ἤδη τῇ
μάχῃς ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θα-
p. 419. μάζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθῆ-
' ἐκείνοις ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῦ
ἡ φιλονεικία.

2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸν
εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἔκαστος.
παρὰ σέ ἡμᾶς ἦκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διονίκον γὰρ αὐτὸν
εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο^{e)} ἅπανσι, σέ δὲ ἀκ-
βῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπ-
μνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ'
σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις^{f)} ἐστιῶν ἡμῶν
ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τίς^{g)} ἡδίσ-
τιμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀνι-
μωτὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρόν-
τες.

d) σχεδὸν] „deest in B.“ e) παραγένοιτο] „παρε-
γένετο B.“ Et sic Schm. Modo ἐκέλευσε est in Gorl. f) φθάνοις]
„φθάνοις B.“ g) οὐκ οἶδ' ἂν τίς] Sic b. Fritzsch. Quaest. p. 207. pro vulg. οὐκ οἶδ' ἂν τίς, quod
Struvius Lectt. Lucc. p. 251. sic mutari voluerat: ἧς οὐκ οἶδ' ἂν
ἡμῶν.

Phil. E Dionico se, di-
cebat, audisse medico. Fuit
autem, puto, ipse inter con-
vivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque ta-
men ab initio inde omnibus
ipse quoque interfuit: sed sero,
media fere jam pugna, paullo
ante vulnera ipse supervenit.
Itaque miror, si quid satis
certum dicere potuit, qui non
interfuerit iis, a quibus coe-
pta contentio in sanguinem
illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse
quoque Charinus, si vera au-

dire, et ut acta sint singu-
vellemus, ad te nos ire ju-
sit: Dionicum enim ipsi
dixisse, se non interfuisse
omnibus; te vero, quidquid
actum sit, accurate scire,
ipsos sermones memoria co-
plexum, quippe qui non o-
ter talia, sed studiose aud-
soleas. Itaque non effugit
quin epulo nos jucundissimam
excipias: mihi quidem co-
nullum eo jucundius; idcirco
eo magis, quod sobrii in p-
et sine sanguine, extra
jactum epulabimur, sive se-

τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἤχιστα p. 419.
ἢ ἐπὶ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρῶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμῶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφύ- 3
ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμέ-
ναι) πράγματα, ἐν οἷνῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην p. 420.
αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα
εἶναι, ὅς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀρ-
γῶν ἀτέλειστον καὶ ἀβίαχεντον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κα-
εἶδον τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετά-
σαι, ἢ καλῶς ἔχει) ἐν τῇ συμποσίῳ καταλιπόντας
ἐπιδιόσθαι. μισῶ γάρ, φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος,
ἐν συμποσίῳ. καὶ οὐδὲ ὁ Διονικός ὀρθῶς ἐποίησε
πρὸς τὸν Χαρίνῳ αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν)
ἐπιμαρτυρίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δέ,
ἀπὸ, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

ΦΙΛ. Θρόνη) ταῦτα, ὦ Λυκίνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς 4
οἷνῳ ποιεῖν ἐχρήν, ἀκριβῶς) γιγνώσκων) πολὺ πλέον

b) [ἐπαρῶνησαν] „Sic dedit Solanus. Ἐπαρῶνησαν Edd.
α B.“ i) [διηγουμένους] „διηγουμένοις marg. Ald. 1.
W.“ k) [ἔχει] „ἔχειν B.“ l) [τὴν] „omittit B.“ m) [θρύ-
πτει] [κρύπτει], et mox κρύψομαι, Cod. Par. 1041., tradento
Bouissonad. ad Philostr. p. 373. n) [ἀκριβῶς] „ὅς ἀκρι-
βῶς οἶδα B.“ Cf. not. seq. o) [γιγνώσκων] „Sic B. J.
Bai. 1. Ald. Hag. Fr. Salm. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα Par.

violento furore turbarint con-
viviū, sive juvenes, inducti
semper a mero et dicere, quae
maxime opus erat, et facere.

Lyt. Nimis tu, Philo, acri-
ter a nobis petis, ut in vul-
gus efferamus ista et perse-
quimur, narrandis, quae per
viviū atque ebrietatem facta
sunt, cum oblivioni mandanda
sint, et Dei, Bacchi, opera
peranda sint omnia: qui nescio
ut quatenus suis orgiis non
hūmānum, neque operatum Bac-
chicis sacris, praetermittat.
Vide igitur, ne malignorum

hominum sit accurate exqui-
rere talia, quibus in ipso con-
vivio relictis decet discedere.
Namque Odi, ut habet poë-
ticum illud verbum, *convivium*
memorem. Nec bene Dionī-
cus, quod apud Charium
ista elocutus est, et hester-
nae coenae reliquiis perfudit
viros philosophos. Ego vero,
absit, ne quid dicam ejus-
modi.

Phil. Delicias facis, Ly-
cine. Sed apud me certe hoc
agere non conveniebat, qui
certo sciam, te multo malle

- p. 420. ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἥ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς,
 p. 421. ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, κἄν πρὸς κίονά τινα,
 πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι πάντα^{p)} σι-
 εῖρων ἀμυστῇ. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οἱ
 εἴσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις^{q)}, καὶ παρακολα-
 θήσεις, καὶ δεήσῃ^{r)}. κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σέ ἐν τῷ μ-
 ρει^{s)}· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πενσόμεν.
 σὺ δὲ μὴ λέγε.

LYC. Μηδὲν πρὸς ὀργήν, διηγήσομαι γὰρ, ἐπεὶ π-
 οῦτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἔρεις.

PHI. Εἰ μὴ πάντῃσι βλάπτω ἐπιλέλησμαι *Λυκίον*
 αὐτὸς σὺν ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσειςⁱ⁾ εἰπε-
 5 ῖν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει^{u)}. Ἀλλ' ἐκείνῳ μοι πρὸς
 τον εἰπέ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὃ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος
 γυναικα, εἰστία ἑμῆς;

Bas. 2. (et 3.) "Totum locum sic exhibet Cod. Par. 1041.
Boissonadio collatus. ὅς ἀκριβῶς (abjecto γινώσκων) πο-
 πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν οἶδα, ἥ ἐμὲ ἀκοῦσαι. Et sic te
 Gurl. nisi quod ὁ habet pro ὅς, siquidem recte referunt, q
 consuluerunt. Vid. Adnot. p) πάντα] ἅπαντα 295
 q) ἔξεις] „restitui ex Fl. pro ἔξεις, quod erat in cett. et B
 "ἔξεις etiam 1041. et 2955. Vid. Adnot. r) δεήσῃ] δεήσει
 1041. s) πρὸς σέ ἐν τῷ μέρει] ἐν τῷ μέρει πρὸς σ
 1041. i) φθάσεις] „φθάσῃ Fl.“ u) δεήσει] Sic ed
 dimus e 2955. pro vulg. δεήσῃ.

narrare hoc mihi, quam me
 audire; ac videris mihi, si
 non habeas, qui audire velint,
 vel ad columnam statuamve
 cupide accessurus, effusus-
 que uno spiritu connexa inter
 se omnia. Si proinde nunc
 discedere velim, non sinas
 me nondum auditis illis abire:
 sed retineas, persequaris, ro-
 ges. Hic ego vicissim faciam
 me delicatum apud te. Et,
 si videtur, abeamus percontat-
 um ista ex aliis. At tu noli
 dicere.

Lyc. Bona verba! Na-
 rabo enim, quando ita cupi-
 dus es; sed ne multis di-
 cas.

Phil. Nisi plane ego Ly-
 cini ingenium oblitus sum
 ipse tu hoc melius feceris, et
 occupabis dicere omnibus, ut
 mea opera opus sit. Sed il-
 lud mihi dic prius, filione σοῦ
 Zenoni Aristænetus uxorem
 cum daret, convivio vos excep-
 pit?

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν p. 421.

Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφούντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μερακίῳ, ἀπαλῷ γε μὴν p. 422.

καὶ οὐ πᾶν κατ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδεϊότερον, οἶμαι.

καί τινος οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὠρμημένον, ἔτι δέ, μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ¹⁾ Εὐκρίτῳ, προεῖλετο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ²⁾ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ³⁾ Λυκίνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἴσαν;

ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἄν σοι λέγοιμι; οἱ δέ 6
ἐκ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὗς περ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦ-
σαι μάλιστα, Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ⁴⁾ τῆς
στοῦς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, δι-
δάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ⁵⁾ Ἀρισταίνετου νείεος, τοῦ Ζήνω-
τος· τῶν δέ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν
ἐπιμέλον, τὸν ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κο-
πίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμῶν παρῆν,
καὶ ἐξελεθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί,

1) πλουσίῳ τῷ] „πλουσίον τε τῷ B.“ 2) τὸ] „τοῦ B.
sed vulgatum verum est.“ 3) ὦ] „οὖν ὦ Fl.“ 4) ὁ ἀπὸ]
„Articulum omittit B.“ 5) τοῦ] omittit B.“

Lyc. Non: sed filiam ipse ras causam, Eucriti divitias.
Cleanthidem Eucriti foenera- Sed convivae quoniam erant,
toris filio collocavit, philoso- Lycime?

Lyc. Reliquos quid tibi
Phil. Pulcherrimo, ita me dicam? de philosophis autem
Jupiter! adolescentulo, sed atque eruditis, quos, puto,
tenere adhuc et nondum ma- audire cupis maxime, erat
turi maturo. Zenothemis ille de porticu,

Lyc. Sed non habuit, pu- et cum illo Diphilus cogno-
to, alium magis idoneum. mine Labyrinthus, Zenonis,
Hunc igitur, qui et honestus Aristateneti filii, magister.
esse videretur, et animum De Peripateticis autem Cleo-
applicuisse ad philosophiam, demus. Nosti argutum illum
insuper vero unicum in domo et redarguendi peritum? Gla-
Eucriti divitis, sponsum prae- dium et Falcem appellant di-
cipuli. Verum Epicureus quo-

Phil. Non parvam mihi nar- que Hermon aderat: quoniam

- p. 423. καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ᾔσαν ὥσπερ τινὰ πατραιολο-
καὶ ἐναγῇ μυσαιτόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταίνετον αὐ-
φιλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρεκέκληντο^{c)} ἐπὶ δεῖπνον,
ξὺν αὐτοῖς δὲ γραμματικὸς Ἰστιαιὸς, καὶ ὁ ῥήτωρ Διο-
7 σόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαιρέαν Ἴων δὲ Π-
τωνικὸς συνεισιτῆτο^{d)}, διδάσκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς
ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὲς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων
πρὸς ὅπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν,
τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρ-
θεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιούντο ὡς τ-
τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως, Θεοῦ ἐπιθημία τὸ πρᾶγμα
8 Ἴων δὲ θαυμαστὸς συμπαρών. Λέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι
ἀπάντων σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ
ναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι
σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνν ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη
ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον^{e)}
p. 424. ἄλλη πληθὺς, ὥς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' ἀντικρὺ
9 τῶν γυναικῶν πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἴτα ὁ Ἀρισταίνετος

c) παρεκέκληντο] „παρεκέκλιντο male B.“ Παρακέκλην-
Bas. 8. d) συνεισιτῆτο] „συνεσιτῆται male B.“ e)
ἀντίθυρον] „sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον Edd.“

statim, cum ingrederetur, tor-
vum intuebantur Stoici atque
aversabantur, manifeste velut
parricidam et impiatum homi-
nem abominati. Hi Aristae-
neti ipsius amici et familiares
invitati ad coenam fuerant, et
cum illis grammaticus Histia-
aeus et Dionysodorus rhetor.
Propter sponsum vero Chae-
ream Platonicus Ion una coe-
nabat, illius magister, vene-
rabilis adspectu atque augu-
stus, ipso qui vultu multum
prae se ferret honestatis: quare
Canonem illum vocant vulgo,
ad mentem viri semper rectam
respicientes. Advenienti igi-

tur assurgere omnes, et illi
taquam Deum aliquem,
lutare: et omnino Dei alicui
inter homines peregrinatio
debatur admirabilis illius
nis praesentia. Cum vero
accumbendum esset, prae-
tibus fere omnibus, ad
tram intrantium totum il-
lectum mulieres occupabat
quae non paucae aderant;
inter eas sponsa, accurate
lata, circumdata mulierum
in lecto vero ianuae oppre-
reliqua multitudo, pro
quisque dignitate, accu-
E regione denique mulie-
primus Eucritus, deinde

ἡ ἐπεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν p. 424.
 Στωϊκὸν, αὐτὸν γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικούρειον; ἱερεὺς
 γάρ τ' ἦν τοῖν ἀνάκοις, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει.
 ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με¹⁾), φησὶν,
 ὁ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξις Ἑρμῶνος, τουτουῦ τοῦ ἀν-
 κός, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἶπω, Ἐπικουρέου, ἅπειμι,
 ὡς σοι εἶ) τὸ συμπόσιον καταλιπὼν· καὶ ἅμα τὸν παῖδα
 αἰεῖ, καὶ ἐξιόντι ἰσχύει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, ἔχε μὲν, ὦ Ζη-
 νόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη· ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον,
 ἀλλὰ γε ὄντι²⁾ ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπι-
 κούρου πάνυ³⁾ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις,
 Ἐπικούρειον ἱερεῖα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ'
 αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἴτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς,
 εἴτα ὁ Ἴων, καὶ ὕπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἴτ' ἐγὼ, καὶ παρ'
 ἐμὲ ὁ Δίφελος, καὶ ὕπ' αὐτῷ Ζήνων⁴⁾ ὁ μαθητής, εἴτα ὁ
 ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος.

1) εἰ γὰρ με] Sic omnes Edd. Sed Jacobs. mavult: εἰ γὰρ
 ἐμὲ, recte quidem, si suam ipsius dignitatem cum fastu effert
 Stoicus; sin vero ille cum contemptu alterius haec pronuntiat,
 tam major orationis vis est in nomine Ἑρμῶνος, quod et ipsum
 sic patet non expungendum esse, ut eidem Jacobsio visum.
 2) σοι] „deest in Fl.“ h) ἱερεῖ γε ὄντι] „desunt in B.“
 3) πάνυ] „Et hoc omisit B.“ Τοῦ πάνυ legi jubet La
 Croze. frustra, dum libri mutationi intercedant. 4) Ζήνων]
 ὁ Ζήνων Reitz. et recentt. e B. Sed Edd. vet. vulgo articu-
 lum omittunt, quo nec opus erat.

staenetus: deinde dubium erat, inquit, *locum primum, Zeno-*
them. Verum, si nihil aliud, *sacerdoti certe decebat conce-*
dere, licet Epicurum omnino
contemneres. Ridere lubet,
inquit Zenothemis, sacerdotem
Epicureum! et cum dicto ac-
 cumbit, et post ipsum tamen
 Hermon; tum Cleodemus Pe-
 ripateticus, deinde Ion, et sub
 illo sponsus; tum ego, et
 juxta me Diphilus, et sub
 illo Zeno discipulus; postea
 Dionysodorus rhetor, et Hi-
 stiaeus grammaticus.

p. 425. ΦΙΛ. Βαβυλῶν, ὦ Λυκίῃ, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον

10 διηγῇ σοφῶν τὸ πλεῖστον¹⁾ ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων τοσοφωτάτους ἐστῆν πρό τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτι περ κεφάλαιον ἔξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισόμενος, οὐχὶ τὸ μὲν, τοὺς δ' οὐ, ἀλλ' ἀναμιῖξ ἀπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γάρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ
11 πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰσιτώμεθ' οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τοπρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλεονεξίαν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμούς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἀπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα, Ὁρῆς, ἔφη, τὸ γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γάρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγῃ, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν^{m)}; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίῳ ταῦτα, ὥς μάρτυς εἶη. ἐγὼ δὲ οὐδέ γε ἰδεόμην δεῖξοντός μοι τοῦ Ἰωῆτος, πολὺ πρότερον αὐτόν.

1) τὸ πλεῖστον] Sic Schm. et Bel. e 2955. pro vulg. τὸ πλεῖστον. m) αὐτόν] „ἐαυτόν B.“

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium maximam partem virorum. Laudo equidem Aristaeonem, qui in celebritate omnium exoptatissima sapientissimos excipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae illos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretum omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, et maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant

varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, juscula et panificia et condimenta copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Vide* inquit, *senem* (Zenothemium designabat; audiebam enim). *ut ingurgitat se pulmentariis quam oppleta jure illius vestis, et quantum stanti posset se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui postea sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo*

προσπῆς ἑωρακώς. Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρή- p. 425.
 α. καὶ ἐπεισέπεσεν^{α)} ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, 12
 τὸ κοινὸν^{ο)} ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐ- p. 426.
 τὸν ἤκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει Hom. II.
 κινεῖσθαι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, 11, 408.
 Μενέλαε· p) ὁ δ',

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ, Hom. II.
 α. ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖστοχα, καὶ χαρίεντα ὑποτον- 1, 24.
 ῥησες. Ἔς μέντοι τὸ φανερόν οὐδεὶς ἐτόλμα λέγειν·
 ἐδοκίμασαν^{q)} γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βοήν ἀγαθὸν ὅτε Hom. II.
 ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνῶν^{α)} ὑπάντιον, παρ' 11, 408.
 α. καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φεβερώτατος ἦν ὑπασιν. Ὁ 13
 Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινα λα-
 βῶτα καθίξασθαι¹⁾ παρὰ^{u)} Ἰστιαιὸν τε καὶ Διονυσόδωρον.
 α. ἄπαγέ, qησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλθακὸν, ἐπὶ
 ἄνθρωπος καθίξασθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ ὑμεῖς^{z)} ἐπὶ μαλα- p. 427

α) ἐπεισέπεσεν] „Sic omnes.“ Sed vid. Adnott. ο) κοινόν] „Κυνικὸν B.“ p) Μενέλαε] Διοτρεφῆς addit 2955. ex Homeri loco. q) ἐδοκίμασαν] „ita O. et Fl. Ἐδεδοκίμασαν Edd. cett.“ r) βοήν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς] Vulg. βοήν (sic) ἀτεχνῶς sine ἀγαθόν. Sed βοήν ἀγαθόν Schm. e conj. Sol. et Col. 2955. Unde nos cum Fritzsche Quæst. p. 128. fecimus, quod plene scripsit auctor, βοήν ἀγαθόν ἀτεχνῶς ὄντα. Cf. Adnott. α) Κυνῶν] Sic Solan. et Schm. e Col. B. (s. Ox.) pro vulg. Κυνικῶν. τ) καθίξασθαι] „καθίξασθαι B. hic et iterum.“ u) παρὰ] „παρ' B.“ z) ὑμεῖς] „bene B. Fl. Fr. Par. Hag. (Alcl. Bas. 1. et 2.)

minus illa tanquam e specula et venusta immurmurantes. Adhuc dicebat ista Alcides, cum invocatus iruit (Cynicus Alcidas, cominus illo venuste proverbio sponte venire Menelaum. Hisque ergo impudenter videtur facere; itaque, quae promptu erant, maxime musitantes subijciebant, alius illi. Hens, Menelae, furis!

Verum Agamemnoniae mentis non ista placebant, alia tempori illi opportuna

et venusta immurmurantes. Verum aperte dicere neino audebat: metuebant enim Alcides, clamantem, clamosum plane hominem et Cynicorum omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur superior caeteris, formidabilis quidem omnibus. At collaudatum Aristacnetus jussit sella capta assidere ad Histiaeum atque Dionysodorum. Ille vero, Apage, inquit, muliebre quiddam jubes ac molle, in sella assidere, aut lecto, ut vos,

- p. 427. κῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὕπτιοι γ) κατακείμενοι, ἔστι
 ἄσθε^{z)}, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ δέ, κῆν ὄρθο
 στάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δ
 καὶ κάμοιμι^{a)}, χαμῶ καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κέ
 σομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη
 γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἡδίων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου
 ἐν κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμης, ἰδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθα
 πρὸς τὴν ἀφθονωτέραν^{b)} νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς
 14 περιφέρουσι τὰ ὄψα συμπερινοσσιῶν. Καὶ μέντοι καὶ σι
 τούμενος ἐνέργος ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξι
 ῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκόπτων.
 ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦ
 ται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμιῶν ἴσα^{a)} δυναμένων.
 ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διανοχλοῦντα ἔπαυσεν. ἐς τὸ παρὸν
 p. 428. Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦ
 ναι^{d)} αὐτῷ, ζωρότερον ἐγγέαντα. καὶ ἰδόκει ἄριστα ἐπιτε
 νοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος

Ἡμεῖς J. (cum Ald. 2.)“ γ) ὕπτιοι] „deest in Fl.“
 z) ἔστι ἄσθε] „Bene sic Fl. Fr. Par. etc. Ἐστιῶσθαι male
 J. et Ven. 2.“ Et sic etiam Ald. 2. a) κάμοιμι] „γά
 μοιμι male B.“ b) ἀφθονωτέραν] Sic. Ald. 1. et 2. Sed
 ἀφθονοι. Schm. et Bipp. cum Bas. 1. 3. Hag. et Reitz.
 c) ἴσα] „ἴσων B. male.“ d) ἀναδοῦναι] „restitui ex

qui molli isto cubili tantum rum dum pascitur, operosus
 non supini accumbentes epu- tamen erat, qui de virtute et
 lamini, subjecta veste pur- vitio interim disputaret, et au-
 purea. At ego vel erecto rum atque argentum sibi ha-
 corpore coenaverim, inambu- beret derisui. Interrogabat enim
 lans simul in coenatione; fes- Aristaeonem, quid sibi vel-
 sus autem humi subjecto pul- lent tot ac tanti calices, cum
 liolo cubito nixus jacebo, figlinorum idem usus esset?
 qualem pingunt Herculem. Sed eum, cum jam molestus
 Sic fiat, inquit Aristaeonem, esse inciperet, ad quietem in
 siquidem ita mavis. Ab eo praesentia redegit Aristaeonem,
 tempore per orbem circumiens, quod inuenerat puero, uti
 Alcidas coenabat, castra scyphum illi daret bene ma-
 subiinde, ut Scythae solent, gnum, infunderetque meracius.
 ad copiosiorein pastum trans- Ac videbatur sibi pulchrum
 ferens, et circumferentes opso- quiddam excogitasse, nesci-
 nia ministros prosequens. Ve- ens, quantum scyphus iste

λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμης λείψανον μικρὸν, p. 428.
 ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ
 παίζει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύ-
 πον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ *)
 τῶν ποιεσσομένων δέκνυται. Ἦδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνε- 15
 ρεσιζομένης περιεσοβείτο¹⁾ ἡ κύλιξ, καὶ φιλοτησίαι, καὶ ὁμίλαι,
 καὶ πάντα εἰς ἐκχερόμιστο²⁾. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρε-
 σῆτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὠραῖον³⁾,
 ἔπομειδιῶντα (χρὴ γάρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα
 τῆς ἐστιασέως εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώ-
 ται⁴⁾ ἐκράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι⁵⁾ καὶ
 ἀνέστη. καὶ μετὰ μικρὸν ὃ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀπολη-
 γέμετος⁶⁾ παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην· ὃ δὲ τὸν τε
 ἀπὸ τοῦ ἀπέθλιπεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συν- p. 429.
 ἔλαβε⁷⁾ μετὰ τῆς φιάλης· ὃ καὶ πρὸς μὲν τὸν δάκτυ-

B. et Coll. Λοῦραι Edd. " e) ὑπὸ] „ἀπὸ B. frustra.“
 f) περιεσοβείτο] „περιεσοβούτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ.
 Ἐκτροβείτο Coll. In vulgato conspirant Edd. et B.“ g) εἰς ἐ-
 κχερόμιστο] „ἐκχερόμιστο B.“ Forsan hoc verum. h) ὄντα
 ὠραῖον] ὄντα καὶ ὠραῖον 2955. i) ἰδῶν] εἶδον 2955.
 l) γλαφυρώτερον] Sic, monente Fritzsche Quacat. p. 181.
 m. e B. Coll. et 2955. scripsi pro vulg. γλαφυρώτατον. Emen-
 daverat jam etiam Schm., probante Belino. l) ὅ, τι] „ὅτι Edd.
 male.“ Excipe Bas. 3., ubi jam ὅ, τι, convenienter cum
 Jansii conj. et Schol. m) ἀποληγέμενος] μεταληγόμε-
 τος 2954. n) συνανέδωκε] „συνέδωκε B.“

malorum initium dedisset. Cae-
 terum sumto illo tacuit paul-
 lum Alcidas, atque humi
 jectus jacuit seminudus, ut
 prius fuerat, erecto nixus
 cubito, tenens dextra scyphum,
 qualis ille apud Pholum Her-
 cules a pictoribus ostenditur.
 Jam vero ad alios etiam fre-
 quenter committere calix, jam
 conviviae pocula, et con-
 sultationes, jam inferri lu-
 xura. Inter haec ego ad-
 vocavi Cleodemo puerum,
 pottatore formosum, sub-
 ridere videns (oportet enim,

puto, etiam, si qua praeter
 ipsam quasi substantiam con-
 vivii acciderunt, ea dicere,
 inprimis si quid actum est
 venustius), diligenter jam ob-
 servabam, quid demum ride-
 ret? Neque ita multo post
 ille quidem accessit velut re-
 cepturus a Cleodemo phialam.
 Hic vero et digitum illius
 strinxit, et drachmas puto
 duas dedit una cum phiala.
 Puer ad digitum quidem stri-
 ctum ridere denuo, sed pecu-
 niam, puto, non observavit.
 Illo itaque non sumente, stre-

- p. 429. λον θλιβόμενον^{ο)} αὐθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνειδέναι οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένον ψόφον αἱ δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἤρυσθρίασαν ἄμφω μά-
σαφῶς. ἡπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ Κλεοδήμου, καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιούμεν-
τὴν ἀπόρρῃσιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦ οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τῷ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὥστε ἀφανῶς ὑπέξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστή-
διένευσεν τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τῷ ἡ ἱπποκόμον^{η)}· καὶ τοῦτο μὲν ὥδέ πως ἐκεχωρήκει, με-
λης αἰσχύντης αἴτιον (ἄν)^{ι)} τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, ἔφθη διαφοιτῆσαν^{ς)} εἰς ἄπαντας, ἀλλὰ μὴ^{ι)} κατέσβη-
p. 430. τίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροιμίαν ἐν-
16 καντος. Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει^{υ)} γὰρ ἡ
πυθόμενος ἢ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο^{ς)}, σιωπὴν π-

ο) θλιβόμενον] „θλιβόμενος B.“ p) συνειδέναι] συν-
δέν priores omnes: quod quum nec per se commodam senti-
tiam praeheret, et vero accentu saltem mutato συνοιδέν s-
bendum esset, cum Jacobsio corrigere συνειδέν nullus dubi-
tavit. q) ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον] „ὀρεωκόμον“
ἱπποκόμων B.“ Ὀρεωκόμον inlautit Guyet. Vid. Adnott. r) α)
Vulgo omissum restituendum censet Schäfer. Melett. p.
s) διαφοιτῆσαν] „Ita Edd. omnes, et sic B. etiam, t
Solano. Διαφοιτῆσαι Par.“ ι) ἀλλὰ μὴ] „ἀλλὰ μὴν I
sola.“ υ) ἐπεπώκει] „ἐπεπώκει B.“

pitum cadentes duae drachinae
dederunt, utrisque, quod aperte
observares, erubescens. Du-
bitabant proximi, utrius essent
nummi, negante puero sibi
excidisse, Cleodemo autem,
apud quem fuerat strepitus, a
se abjectos dissimulante. Ne-
glectum itaque hoc et praeter-
missum, quod non multi vi-
dissent, praeter solum, ut
mihi videbatur, Aristaeonem.
Traustulit enim puerum paullo
post, quem nemine sentiente

exire juberet, et Cleodemus
adstare nutu imperavit aliqui
de exoletis jam et robus
mulionem quendam aut e-
sonem. Et hoc quidem
abiit, magnae sane ignomi-
Cleodemo futurum, si p-
inter omnes percrebuisse,
que extinctum statim suis
dextre Aristaeonem vinolen-
libidinem accipiente. Cyn-
autem Alcidas, qui
abbibisset, percontatus
modo sponsa vocaretur,

μεγάλη τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας ἐς γ) τὰς γυναῖκας, p. 430.
 λέγει σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου.
 καὶ ἔγλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγείλασθε, εἶπεν, ὦ
 ἀνδραγαθὰ, εἰ τῇ τύμῃ προὔπιον²⁾ ἐπὶ³⁾ τοῦ ἡμετέρου
 καὶ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρῆ, ὥς ἦν μὴ
 παρ' ἑμοῦ τὸν σκύφον, οὐποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς
 αὐτοῦ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος⁴⁾ μὲν ἀλκήν, ἐλεύθερος
 τῇ γλώττῃ, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἕμια παρε-
 τισεν ἑαυτὸν μῦλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὐτίς
 οὖν τοῖσι ἐγέλασαν οἱ συμπύται, καὶ ὃς ἀγανακτήσας
 ἐπίστατο, δριμὺν καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν
 αὐτῷ ἀρήτην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βα-
 πτῇ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεχόμιστο⁵⁾ πλακοῦς εὐμε-
 γέτης· πρὸς δὲ ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔλῃξε
 τὸ θυμὸν, καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριϋῶν. Καὶ οἱ πλείστοι 17
 αὐτὸν ἔδρῃ, καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν
 εὖ θυσιάζων ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ⁶⁾ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει p. 431.

1) καλοῦτο] καλεῖτο etiam legi testatur Schol. γ) ἐς] Sic Schol. e 2955. pro vulg. ἐς. 2) προὔπιον] Sic Gorl. et Fl. pro vulg. προὔπινον. 3) ἐπὶ] „ἀπὸ B.“ b) ἦν μὴ λάβῃ] „εἰ μὲν λάβοι B.“ Unde nescio an recte legas, εἰ μὴ λάβοι. c) ἄτρεπτος] „ἄτρεστος B.“ Vid. Adnot. d) εἰσεκεχόμιστο] „ἐςκεχόμιστο B.“ ut cap. praeced. e) αὐτοῦ] cum Fritschio Quaest. p. 42. scripsi pro vulg. αὐτοῦ. Vid. Adnot.

peratque silentio, magna vo-
 ce, directis in mulieres ocu-
 lis. *Propino tibi*, inquit, *Cle-
 anthi, Herculis ducis atque
 principis poculum!* Ridenti-
 bus autem ea de causa omni-
 bus. *Risistis*, inquit, *purga-
 menta, quod sponsae propi-
 nazi, advocato Deo nostro
 Hercule? Quin bene noritis,
 ut capiat a me scyphum, nun-
 quam illi talis nascatur filius,
 melius ego, invictus viribus,
 libet animo, corpore autem
 robustus!* hic magis se,

nem, denudabat. Rursus pro-
 pter haec ridere convivae, et
 ille indignabundus surgere,
 atrox quiddam et furiosum
 cernens, ut manifestum esset,
 illum quietem non amplius
 acturum. Forte alicui impa-
 cturus erat clavam, nisi tem-
 pestive illata esset placenta
 bene magna: conjectis in hanc
 oculis fiebat mansuetior, ac,
 dimissa ira, prosequens illam
 se ingurgitabat. Et jam ple-
 rique ebrii, jam clamore ple-
 num convivium. Dionysodo-
 rus enim rhetor suas oratio-

p. 431, διεξήκει, καὶ ἐπηγεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῶν
ὁ δὲ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐρῶσψάδει, ὕστερος κατακε-
μενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσι-
δου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγυ-
λοιον ἀποτελεῖσθαι· μάλιστα δ' ἐκείνα ὥσπερ προμαντευ-
μενος τὰ μέλλοντα,

Hom. II. Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καὶ,

IV. 447. Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.

Ibid. V. 450. ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκεⁱ), παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὴν

18 λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ
εἰώδασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρι-
σταίνετος μὴδ' ἐκείνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν εἶναι, μὴδὲ κε-
ρὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε^g) εἰπεῖν τι,
πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν
καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις^h) ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴνⁱ),

ἢ ἀνεγίνωσκε] ἀνεγίνωσκε sola Reitz., nescio an casu
Ceterum in Homericis illis Grammaticus noster ridiculus ho-
sibi ausuit, ut pro Σὺν δ' ἔβαλον ex suo arbitrio Σὺν δ'
ἔβαλον, pro Ἐνθα δ' ἄρ' autem Ἐνθα δ' ἄρ' declamare
Nec vero hae immutationes librariorum incuriae deberi viden-
tur. g) γε] „non habet B.“ Unde Schim. ut suspectum no-
tavit. h) τις] „τις φέρων ἔξω. B.“ Imo Solano in Adno-
referente, hoc φέρων illic legitur iuxta pro ἔχων. i) ἐξυ-
ρημένος τὴν κεφαλὴν] Casp. Barth. pro glousseinat
habuit, haud dubie quod offunderat in iteratione nominis κε-
φαλῇ, pro quo quum jam ex Ms. 2955. legatur κορυφῇ, d
glosseinate non est, quod cogites.

nes quasdam per vices recita-
bat, laudantibus ipsum, qui a
tergo adstabant, servis. At
qui post ipsum accubebat
Histiaeus grammaticus, consu-
ebat versiculos, collatis in
unum Pindari et Hesiodi et
Anacreontis quibusdam, ut
unam ex omnibus illis carmen
oppido ridiculum conficeretur.
Inprimis autem illa, quasi fu-
tura praediceret:

*Contulerunt clupeos: et,
Hic vero gemitusque fuit
clamorque virorum.*

Zenothemis legebat captum
puero libellum, minutissimè
scriptum literis. Intermitte-
tibus vero paullum pro more
qui opsonia inferebant, cura-
verat Aristaeonetus, ne illi
quoque delectationis expen-
tempus esset, aut vacuum
jusso introire ridiculario scur-
ra, dicereque aut fecere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam
convivae exhilararentur. At
prodit deformis homuncio raso
capite, paucis in capite reli-
ctis erectisque pilis. Hic sub

ἄλλοι ἐν τῇ κορυφῇ^{κ)} τρέχας ὁρῶντες ἔχων· οὗτος ὠρχή- p. 432.
 καὶ κατακλιῶν ἑαυτὸν, καὶ διαστρέφον, ὥς γελοιότερος
 ὡν· καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιαῖζον
 ἢ ἰνῶν, καὶ τέλος, ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ 19
 ὡς ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς
 τὰ Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον
 παρὰ τὸν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος (καὶ πύλαι δὲ δῆ-
 κς ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκίμουντι^{λ)}), καὶ κατέχοντι τὸ
 αἰεσίον), ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτό οἱ παρ-
 ατάξιν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτη-
 ριν. εἴτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων^{μ)} (τοῦτο^{ν)} γὰρ ὁ
 γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρῶ-
 τος ἐπερρίψιστον ἦν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶν ἀνταιρό-
 ρους, καὶ παίων, καὶ ποιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόν-
 τες δὲ, οἱ μὲν ἥδουντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε
 παύμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου
 παρρησιασθεῖς. γέλωτος οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐν αὐτοῖς. Ἐνταῦθα 20
 Ἰνίκος ἐπεισῆλθεν ὁ ἱατρός, οὐ πολὺν κατόπιν τοῦ ἀγῶνος.

[κορυφῇ] Sic Bip. et Schm., probante Belino, e 2956.
 pro vulg. περὶ αἰῶ. 1) εὐδοκίμουντι] „εὐδαιμονοῦντι
 λ.“ m) Σατυρίων] „ὁ Σατυρίων B.“ n) τοῦ-
 το] οὗτος Gorl. et Cod. Par. 1041., narrante Boisso-
 nad. ad Philostr. p. 307. At nihil frequentius nostro scriptori,
 quam formula τοῦτο (int. ὄνομα, i. e. οὗτω) καλεῖσθαι. de
 qua inter alios egerunt Jens. ad Diall. Deor. XII, 1. Tom. II.
 p. 324. Schäfer. ad Long. p. 369. et ad L. Bos. Ellipse. p. 353.
 Baer. Epist. Crit. p. 36. 37. Οὗτω h. l. nihil est nisi glossema.

et facto distortoque corpore,
 magis videatur ridiculus,
 et mepaestos cum varia ge-
 neratione, voce Aegyptium
 quid sonante, pronuntiat. Tan-
 tem etiam quaedam dicta ja-
 ctat in praesentes. Atque alii,
 cum peterentur, rident. Cum
 vero in Alcidasmantem etiam
 simile quid jactasset, quod
 satyriensem vocaret catellum;
 indignatus ille, et olim appa-
 ret illum invidere scurrae,
 et probaretur atque teneret

ad pancratii certamen provo-
 cat; si negaret, clavam se
 illi impacturum minatus. Ita
 ergo miser Satyrion (id enim
 scurrae nominis erat) consi-
 stit, certat pancratio. Erat
 res jucundissima, philosophus
 vir compositus cum ridicula-
 rio, feriens, verbera vicissim
 excipiens. Qui vero praesen-
 tes erant, partim pudere, par-
 tim ridere, donec plagis fa-
 tigatus cederet Alcidasmas, a
 compacto atque exercitato ho-
 muncione victus. In risum

p. 433. ἐβεβραδύκει^ο) δὲ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύοντα. Πολυπρέποντα τὸν ἀνλητήν. καὶ τι καὶ p) γελοῖον διηγῆσθαι το. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς εἰ μενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικύπτειν τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδύσασθαι τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἰτα, ἐπεὶ μὴ δύνασθαι παίειν, σκῦτος q) ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τὸ οὖν ἐν τοσοῦτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρὸς τὸν μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τὸν αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκῦτος, καὶ ξιφίδιον ἀπορρήψαι^ρ) τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίδιον^ι), σωθῆναι αὐτόν. ἐδεί-

ο) ἐβεβραδύκει] ἐβεβραδύχει maluit Struv. Gramm. p. 79. ad similitudinem formarum πένταρχα et ὠξυχὰ αφαίρειν et ὀξύνω. At prudenter Buttmannus Gramm. ampl. §. not. 12. praecipit, tales formas rariores a scriptoribus varie ad auditum efflictas. p) καὶ] Hoc alterum καὶ deest in Ba. q) σκῦτος] σκύτος priores. Correxī ad regulam, quam in Spitzneri Prosod. p. 89. 90. r) ἀπορρήψαι] Sic Gr. et Schim. pro vulg. ἐπιρρήψαι. ι) ἀσφαλέστερον] „ἀσφαλέστερος B.“ ι) θυρίδιον] „ex Fl. et L. recepi. Θηρίδιον c. Cum Fl. etiam facit B. (s. Ox.) teste quidem Solano.

ergo homines illorum caussa manus sibi supinas. Denique in tanto se periculo tale excogitasse: ad certamen illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac per se quidem ipsum se male periculis misce- nisse: tum vero, traditis tibiis, corium ab illo percussisse et lorum, pugione utrumque quam celerrime per se periculum stram dejecisse in impluvium et ab hoc inde tempore tutius cum illo colluctaturus, cinos advocasse, a quibus fracta janua ipse servatus. Ostendebat autem vestigia

ἐπὶ σημεία τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυνχάς τινας ἐπὶ τοῦ p. 433.
καὶ ὁ μὲν Διώνικος, οὐ μείον εὐδοκιμήσας τοῦ
ἐτοιμοῦ ἐπὶ τῇ διηγῆσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παρα-
τασσάμενος, ἰδεῖν οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινας
ἐκπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάντῃ χρήσιμος τοῖς μετὰ p. 434.
ἐκγεγενημένος²⁾. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον 21
ἔφη, παρ' Ἐτοιμοκλέους ἦκειν λέγων τοῦ Στωϊ-
κοῦ γραμματῖδόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην,
τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον³⁾ ἅπασιν, ὁπίσω αὐ-
τὸν ἀπαλλάττεσθαι. ἰφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταίνετου, προσ-
έειπεν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίνωσκεν²⁾.

ΦΙΛ. Ἦπον, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ
ἐπὶ τῷ μίμῳ, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΔΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν⁴⁾ τι ὑψήθημεν· ἀλλ'
ἡ ἐκείνη ἦν τοῦτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

22

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος

[ἐμὴν] ἐμὴν Bas. 1. 3. Hag. ἡμῖν Ald. 1. 2. Reitz. etc.
1) γεγενημένος] Sic vulgo Edd. veti. Sed Reitz. et re-
centiora e Fr. et Cod. B. dederunt γεγενημένοις. Vid. Adnott.
2) ἐπήκοον] „ἐπήκουον B.“ 2) ἀνεγίνωσκεν] Sic
Scdm. e Cod. B. pro vulg. ἀνεγίνωσκεν. Vid. supra c. 17.
3) τοιοῦτον] „τοιούτο B. Sed vulgatum Ἀτυχώτερον
nosce vidimus.“

a plagarum et unguinum in illum palam, unde exandiri
ie. Ac Dionicus, qui non ab omnibus posset, recitare,
notam narrationis plausum, eoque facto rursus discedere.
in scurra, tulerat, juxta Cum permisisset Aristaenetus,
sticam se inferciens, coe- accedens ad candelabrum re-
at de reliquiis, non sine citavit. . . .

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptia-
le carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed
neque affine quidquam horum
fuit. Scriptum enim ita:

HETOEMOCLES PHILOSOPHUS ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea

- p. 434. ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὃς γε ὀσημέραι πολλῶν
 οχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ
 ποτε^{b)} φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ
 συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινας. ἐπὶ σοῦ δὲ με
 εἰκότως ἀγανακτῆσαι μοι δοκῶ, ὃς τοσοῦτον χρόνον
 ἑμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἤξιώσας ἐναριθμί-
 π. 435. καὶ με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος^{c)} ἐγὼ σοι ἄμοι
 καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων^{d)} οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ
 πλέον, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἑμοὶ γὰρ ἢ εὐδαιμ-
 οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἢ λαγωῦ, ἢ πλακοῦντος^{e)}
 παρ' ἄλλοις ἀφθόνης ἀπολαύω^{f)}, τὰ καθήκοντα εἰδὼς
 ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπν-
 πολυτελές, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπὶ
 23 ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἑμαυτὸν φυλάττων. Σὺ δὲ
 παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, εἰκότως· οὐπω γὰρ δύν-
 διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντα-
 ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαντα-

b) οὐδὲ πώποτε] „οὐδέποτε B.“ c) μόνος] „μόνον
 d) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων B.“ Ἐκ γειτόνων :
 probante Belino. Vid. ad Bis Accus. c. 9. Varr. Lect. I.
 VII. p. 56. et adnot. ibid. p. 399. sq. e) πλακοῦν
 Sic Schm. c. 2955. pro vulg. πλακοῦντων. f) ἢ παρ'
 τοῖς ἀφθόνης ἀπολαύω] „Sic omnes Edd. et Cod.
 ὧν παρ' ἄλλοις conj. Schm., quia olim πλακοῦντων pra-
 erit, cujus ultimam syllabam putaret facile cum prome-
 coalescere potuisse.

*perhibeat testimonium, qui mul- jam demonstras. Mihi
 tis quotidie flagrantibus mul- non in apri portione, au-
 tum te ditioribus, nunquam poris, aut placentae ines-
 tamen illis me dederim, qui licitas, quibus copiosi
 norim tumultus ejusmodi con- fruor ab aliis officii
 viviorum et vinolentos furores. ignaris. Alioqui vel
 De solo autem te indigne me- apud Pammenem discip-
 rito ferre mihi videtur, qui coenare cum liceret co-
 tanto tempore assiduo a me ut ajunt, sumtuosam,
 cultus, in aliis me amicis tuis annui, multum licet si-
 connumerare non sis dignatus. cantu, tibi me servans
 Sed solus ego apud te exsors, inconsideratus. At tu, r-
 idque habitans in vicinia. Ma- nobis, alios accipis.
 gis igitur tua causa aegre id mirum: nondum enim
 fero, qui ingratum adeo te tibi animus valet ad co-*

καὶ σοφῶν, Ζηροθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπέλ. p. 435.
 (Ἰσοδοῦς) συλλογισμῶ ἐν ἀποφράσαι ἄν μοι τά-
 τα δοκῶ τὰ σιόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι φι-
 ρία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξις;
 καὶ τῶν ἀπόρων εἶπω τί^h), κερατίναν, ἢ σωρείτην,
 ἡρώτα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ
 ὡς ἄν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, p. 436.
 ἡρώτως τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην 24
 καταφεύγει τὴν ἀπολογίαν ὕστερονⁱ), ἐπιλαθέσθαι
 ἐν τοσούτῳ θορόβῳ, καὶ πράγματι^k), δὲ σε τήμε-
 ροσχηγώρευσαι^l), καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας^m), καὶ ἐν
 ὡσπερ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν
 λέιπῃμαι. Εἰ δὲ δεῖπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, 25
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν

[ἀπέλ. δὲ] καὶ, quod olim vulgo addiderant, expunxit
 Schm. ducibus Codd. Gorl. et 2955. h) εἶπω τί, κερ.]
 Edd. priores εἶπω, τί κερ. In voce κερατίναν nihil vidi
 varietatis in Edd. Cf. Adnoit. i) ὕστερον]. „omittit B.“
 Distinctam autem a Reitz. et recent. cum Bas. 1. et 3. post
 hanc vocem, quum in Ald. 1. et 2. et Hag. ante eam reperia-
 mus comita. k) πράγματι] „Sic Edd. Πράγμασι Solan.
 in marg. J. corrigit: nam πραγμ. per compendium B.“
 l) προσχηγώρευσαι] Sic scripsi e B. Gorl. et 2955. pro
 πρὸς προσχηγώρευσαι. m) ἐπὶ τῆς οἰκίας] „ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
 B.“ Et sic Schm., monente Belino, qui tamen erravit notans
 hanc lectionem esse Bas. 2., quae est Codicis Barocc. s. Oxon.
 Caeterum ἐπὶ τὴν οἰκίαν habent Codd. 2954. et 2955. n) τὸ]

leadas veras rerum imagi- nem. Sed tu illis fruaris
 Verum unde haec mihi licet. Ego, qui solum, quod
 est, intelligo: ab admi- honestum est, bonum ducam,
 tibus illis tuis philosophis facile feram ignominiam. Ta-
 othemide ac Labyrintho: men ne deinde ad illam con-
 tum ero (absit dicto in- fugere excusationem possis,
 syllogismo uno ora ob- uti dicas, in tanto te tumultu
 re quam celerrime posse et occupatione oblitum esse:
 w. Aut dicat illorum bis te hodie salutavi, et mane
 is, quid sit philosophia? domi, et deinde in Castorum,
 prima ista, quid differat cum rem sacram fuceres. Hanc
 tado ab habitu? Ne quid ego apud praesentes caussam
 difficilibus illis dicam, dixi. Si vero ob coenam ira-
 tum, aut illam de Acer- tus tibi videar, illud de Oeneo
 et Metentem ratiocinatio- cogitabis. Videbis enim ira-

- p. 436. ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν^ο) ἐκ
ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. φησὶ δὲ
αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

Hom. II. "Ἡ λάθεται", ἥ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θ
IX, 537. καὶ Εὐριπίδης·

Mele- Καλυδῶν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης^ρ) χθονὸς
agr. Ἐν ἀντιπόρθμοις^q), πεδὶ' ἔχουσα εὐδαίμονα.

- p. 437. καὶ Σοφοκλῆς·

Sophocl. Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γυναις^τ),
Fragm. Ἀνῆκε Αἰητοῦς παῖς ἐκτιβόλος θεά.

- 26 Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλέγα παρεθέμην, ὅπως μ
οἶον ἄνδρα παραλιπῶν, Διφιλον ἐστιῶς, καὶ τὸν υἱὸν
παραδέδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακλίῳ,
πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχροὺς ἦν· ἐμ
γεῖν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄν τι^ς) προσέθῃκα, ὅπερ
εἰ θέλεις^ι), παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ^υ) μ

„recte Fr. Par. Hag. etc. Τῷ male J. Καὶ τῷ non
Ven. 2.“ ο) παρὲλαβεν] „παρελλα per compend
Quo signo παρὲλαβεν significari docuit Bast. Comment
laeogr. ad Gregor. Cor. p. 786. p) Πελοπίης] „Sic
Πελοπίας B. et Schol. Aristoph.“ q) ἐν ἀντιπόρθμ
„ἐναντι πορθμοῖς B.“ r) γυναις] „Sic plurimae cum B.
Γυναις Par.“ s) καὶ ἄν τι] τὰχ' ἄν τι καὶ πρ.
Fritzsche. Quaest. p. 208. eleganti sane Lucianismo.
θέλεις] εἶγε θέλεις Schm. e 2955. Tum vero melius
εἶγ' ἐθέλεις. At neutrum placet prae vulgato. u) πα

tam Dianam, quod se solum Imminis arcibus potens
non invitasset ille ad sacri-
tonia.

ficiam, cum Deos reliquos Haec tibi pauca de
epulis acciperet. Dicit autem apposui, uti discas, qu
sic fere de illa Homerus: neglecto Diphilum acco

Inmemor, imprudens; mul- et tradideris illi filium.
tum sibi mente nocebat. illud quidem. Suavis

Et Euripides: est adolescentulo, et gr

Calydonis ista terra, Pelopii illius sua consuetudine
soli patur. Si turpe non

Objecta fretis, arva habens. me dicere talia, aliquid
felicia. tercia adjicerem, quod

Et Sophocles: esse, e Zopyro pae

Apri per agros Oenei vim poteris cognoscere.
maximam nuptias turbare non decc

ὁ ἀντιθές ὄν. ἀλλ' οὐ γὰρ ταραττεν ἐν γάμοις, p. 437.
καὶ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχροῦς
καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος, δύο ἤδη μαθητὰς μου
ἀποσπάσας^{α)}, ἀλλ' ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπή-
σαι. Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς^{γ)} αὐτῷ 27
μὴ τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλάφου, ἢ σιγαμοῦντος, ὥς ἐμοὶ
ἐπιμαίῃ, καὶ ἀντὶ τοῦ δειπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ p. 438.
αὐτῷ, μὴ καὶ δόξωμεν^{α)} ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τού- 28
τω, ὃ ἐταῖρε, ἀναγινωσκομένων^{α)} μεταξὺ, ἰδρύς τέ μοι
ἐπαχέτο ἐπ' αἰδοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν
καὶ τὴν γῆν τὴν ἐχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ'
ἐμῶ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεσαν^{β)} τὸν Ἑτοιμοκλέα, πο-
μφὴν ἀνθρώπου, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. Ἐθαύμαζον
καὶ ὡς ὦν διαλάθοι αὐτοὺς, ἔξαπατωμένους τῷ πῶγωνι,
καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀριστάρκετος ἐδόκει

γαγοῦ] „recte pleraeqne. Παιδαγογοῦ J. male.“ Rejus
etiam Ald. 2. παιδαγογοῦ. Quod deinceps olim adjugeba-
tur αὐτοῦ, ejeci praeceuntibus Codd. B. et Gori. et Edd. Bas.
1. et 3. α) περισπάσας] Sic edidi e Codd. B. 2955. et
Coll. pro vulg. ἀποσπάσας. Vid. Aduott. Aposiopesin, quam
h. l. Schmiedlerus notavit, recte improbat Fritzsch. Quaestat.
p. 105. γ) διδῶς] διδῶς sine jota Ald. 1. 2. Hag. Sed
didῶς Bas. 1. et 3. Reitz. et recent. α) δόξωμεν]
δοξῶ per compend. B.“ α) ἀναγινωσκομένων] ἀνα-
γιν. Bas. 1. et 3. Ceterae ἀναγιν. cum Codd. Parr. β) ἡδε-
σαν] ἡδεσαν Reitz. et Bip. e Cod. B. Rectius Schmied. ex
Edd. ven. et Codd. Pariss. restituit formam imagis Lucianeam:

accusare alios, praesertim
turpibus adeo caussis. Etsi
Diphilus dignus est, qui
jam a me discipulos ad
pertraxerit; at ego phi-
losoφiae caussa tacebo. Im-
proba autem huic puero, si
de ei oculis aut apri partem,
et cervi, aut e sesamo pla-
stiae, mihi afferendam, ut
ut coenae excusatio; ne
pripas, ne videamur hac
caussa amisisse. Haec
legerentur, amice, et

sudore diffiuebam prae pudore,
et, quod est in proverbio,
hiscere optabam mihi terram,
cum viderem rideutes ad unum-
quodque verbum, qui aderant,
praesertim quotquot eorum no-
rant Hetoemoclem, canum ho-
minem, quique vir gravis vi-
deretur. Mirabantur ergo, qua-
lem virum adhuc parum co-
gnovissent, barba ista atque
vultus contentione decepti. Ita-
que mihi videbatur non negli-
gentia illum quadam praeter-

- p. 438. μοι οὐκ ἀμελεία παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὐποτ' ἂν ἑλπί
κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιο
29 τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ δ'
ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων^{c)}, τὸ μὲν συμπό
ῃσαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήγωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλ
δεδοικότας, καὶ ὠχρῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προςώ
ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα
'Αρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορόβου μεστός ἦν.
λενε δ' ὅμως πίνειν ἡμῶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι
γεγονός, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν,
p. 439. πῶν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ^{d)} ὁ
νων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος αὐ
30 λάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος
καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμ
κῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διεβήγγυντο, οὐκ ἔχων ἀ
εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς ἐπιστι
Τοιαῦτα, ἔφη, ἔξεργάζεται ὁ καλὸς Χρῦσιππος, καὶ
νων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα,
ἔρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων^{e)}, τὰ δ' ἱ

c) ἀναγινώσκων] Sic B. Fl. cum Codd. Parr., et hinc
et Schm. *Ἀναγινν. Reitz.* cum vet. Edd. d) καὶ] „
ut O.“ e) φιλοσόφων] φιλοσοφῶν conj. Seager.

misisse Aristænetus, sed, quod non speraret futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum se casum committere: atque adeo ne tentare quidem sustinuit. Cum ergo legere tandem servus decessisset, convivium totum in Zenonem atque Diphilum conjecit oculos, metuentes, pallescentes, vultus inconstantia fidem criminibus Hecæmoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus ipse quoque et commotior, jubet tamen nos bibere, et subridens bene vertere, quæ facta erant, studet.

Ac servum quidem rei his verbis usus, *sibi fore*. Paullo post surgit culum Zeno, discedere imperio patris, jubente dagogo. Cleodemus a qui olim requirebat ocu nem, (volebat enim conserere cum Stoicis, et pebatur, quod rationabil ordium ejus rei non ha præbente tum initium ep *Tulia*, inquit, *præclar Chrysippus efficit, et admirabilis, et Cleanthe culas quasdam jejunas, interrogationes solum, atq*

Ἐπειδὴ οἱ πλείστοις¹⁾· καὶ αἱς²⁾ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως p. 439.
 πρεσβυτικά³⁾, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνὺς μὲν Ἀρισταίνε-
 ς· Ἐτοιμοκλῆς⁴⁾ δὲ Ἀρτεμῖς. Ἡράκλεις, εὐφημία πάντα,
 καὶ ἡσυχία πρέποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατα- 31
 τῆς· ἡχηχόει⁵⁾ γὰρ, οἶμαι, ἔν τινι ἐσκευάσθαι⁶⁾
 καταπνέω ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ἦτο μεμνη-
 ῖν τοῦ Καλυδωνίου⁷⁾· ἀλλὰ πρὸς τῆς Ἑστίας⁸⁾, ὃ
 καταπνέετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ
 πρὸς ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπο-
 πεσθῆς· καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ
 ἔστιν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο⁹⁾ εἶναι. Χρυσίππου γὰρ 32
 εἰρησίου ἐμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ p. 440
 ἡσυχίαν παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως
 ἀποσφραγίστος Ἐτοιμοκλέους τοῦ γόητος, μετρεῖτε τὸν Κλεάν-
 τος, καὶ Ζήνωντα, σοφοὺς ἀνδρας; οἳ τινες¹⁰⁾ δὲ καὶ ὄν-

Class. Vol. XIX. p. 30. At sic requirebatur potius φιλοσοφοῦν-
 τες. 1) πλείστοις] „πλοῖστοι male J.“ 2) αἱς] „sine artic. O.“
 3) πρεσβυτικά] „πρεσβευτικά Fl. et marg. A. l. W.“
 4) Ἐτοιμοκλῆς] „bene Edd. et B. Ἐτοιμοκλείς J.“ et Ald. 2.
 5) ἡχηχόει] „ἀχηχόει Fl.“ 6) ἐσκευάσθαι] κατεσκευάσθαι
 2954. Bel. Schm. At bene se habet simplex verbum. Vid. ad
 Lucid. c. 6. Varr. Lectt. Tom. VI. p. 146. 7) Καλυδωνίου
 media Hag. Fr.“ 8) πρὸς τῆς Ἑστίας] Articulum olim
 omisum interposuit primus Schmied. e 2954. Quamquam nec
 omisum aegre desideraveris. 9) ἡγεῖτο] „ἡγείται B.“ Εἶναι
 deest in Gorl. 10) οἳ τινες] Vitium hic esse videtur, et cor-

philosophorum: caeterum Aristaeonete, mitte quam ce-
 lerrime de primitiis, ne ante
 tibi fame senex pereat, Me-
 leagri illius instar contabe-
 scens. Quamquam nihil ipsi
 vehementer malum sic accadat!
 Indifferentia enim talia esse
 putabat Chrysippus. Nempe
 Chrysippi mentionem vos au-
 detis facere, inquit Zenothe-
 mis, erectus, et magna voce
 usus, et ab uno viro non le-
 gitime philosophante Hetoe-
 mocle, impostore, Clementhen
 E

p. 440. *τες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐδὲ μὲν τῶν Διοσκούρων ἢ ὧ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέκαρχας, χρυσοὺς ὄντας καὶ δώσεις* ^{q)} *δίκτην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ* ^{r)} *; σὺ δὲ Σωστράτου* ^{s)} *γυναικα τοῦ μαθητοῦ* ^{t)} *ἐμοίχενες, ὧ Κλεόδημι, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες; οὐ σιωπῇ σθε οὖν τοιαῦτα* ^{u)} *συνεπιστάμενοι ἑαυτοῖς* ^{x)} *; ἀλλ' οὐδὲ στρωπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημι ὥσπερ σὺ· οὐδὲ τοῦ ξένου μαθητοῦ* ^{y)} *λαβὼν τοῦτό μοι παρακαταθήκας, ἔπειτα ὥμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ ληφέναι· οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραγμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδώσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιτο· μὴ οὐχὶ φάρμακον ἀποδόσθαι* ^{a)} *Κρίτωνι* ^{b)} *ἐπὶ τὸν πατέρα;*

rigendum: οἷός τινες. q) δώσεις] „δόσεις B.“ r) δημίῳ B. sed supra posita compendii nota, quam typographi scribere nequeunt. „Δήμῳ 2954. s) Σωστράτου] Σωστράτου 2954. t) τοῦ μαθητοῦ] „καὶ τοῦ μαθητοῦ B.“ μαθητοῦ 2954., quod licet Belinus eleganter dici putet quamvis disc, jure tamen suo repudiavit Schmiederus et atque alterius Codicis lectionem. Cf. infra not. y) u) τοιαῦτα] „τὰ τοιαῦτα B.“ x) ἑαυτοῖς] „αὐτοῖς] Nil mutare Ed. B. addit Solanus. Sed varietatem non desidero.“ Αὐτοῖς t. est in Bas. I. et ἑαυτοῖς in Gorl., et hoc verum habet y) μαθητοῦ] καὶ μαθητοῦ scripsit, opinor, auctor. Sed καὶ illud, quod in duobus Codd. supra ante eandem v. μαθητοῦ importune positum est, ex h. l. illuc aberrasse videtur z) γένοιτο] „γενόμενῃ male B.“ a) ἀποδόσθαι] Sic dicitur e Fl. et Codd. B. et Gorl. pro vulg. ἀποδεύσθαι. b) Κρίτωνι] „Κρίτων male B.“

metimini et Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem auditoris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipse uxoris *leno sum, Cleodemus in quemadmodum tu: neque egrini auditoris viaticum me depositum, interpositum Urbis custodem perjurio cepisse me negavi: quaternarum [in men drachmarum] foenus exi neque collum obtorquero scipulis, nisi ad tempus vant mercedem. Verum non negabis, ait Zenoth* *venenum patri propina*

ἔμα, ἔτυχε γὰρ^{c)} πίνων, ὅποσον^{d)} ἔτι λοιπὸν ἐν^{e)} p. 440.
 ἔπιαι, περὶ ἤμισιν σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπεί- 33
 πα δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν^{f)}. p. 441.
 οὐν Ἑρμῶν ἀπεξέμετο^{g)} ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρα-
 ν προνευχῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα
 παῖδι. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπιστρα-
 ψὲ προσέειπεν ὅτι τε τὸν Ζηνόδεμιν, καὶ τῇ ἀριστερᾷ^{h)}
 ἢ πῶγωνος λαβόμενος ἔμελλε παῖσιν κατὰ κόρυθος· καὶ
 ἔκτανεν αὖν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν
 ἔρε, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόδεμιν ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
 καίθη, ὥς διασταῖενⁱ⁾, ὑπὸ διατειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην
 ποιῇ. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγένετο^{k)}; ποικίλα, ὡς Φίλων, 34
 ὑπὸς ἑμαυτὸν^{l)} ἐνεόουν, τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὥς οὐδὲν
 ἴσως ἔν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις^{m)} καὶ
 ἄλλος ἠδ' ἐθιμίζειⁿ⁾ πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περι-
 τέρει^{o)} „inserui ex Ox. aberat in Edd.“ d) ὅποσον] „καὶ
 ὅποσον Edd. priores.“ e) ἐν] ἢ ἐν. voluit Tourp. Opp. critt.
 Tem. 1. p. 212. Ed. Lips. f) ἀνάξιος ὢν] „Sic omnes
 edd. et B. Leg. αὐν ἄξιος, vel ἄξιος.“ Vid. Aduouit. g) ἀπε-
 ξέμετο] „admissum ex Fl. Ὑπεξέμετο cett.“ h) τῇ ἀρι-
 στερᾷ] „τοῦ ἀριστεροῦ B.“ i) διασταῖεν] „διασταίωσιν
 Fl. et marg. A. l. W.“ Et sic Scholiastes alicubi legi narrat.
 k) ταῦτα ἐγένετο] „ταῦτ' ἐγένετο B.“ l) πρὸς ἑμαυ-
 τὸν] Sic Schm. e Codd. B. Gorl. 2954. 2955. et Fl. pro vulg.
 κατ' ἑμ. m) εἰ μὴ τις] ἄρα vulgo additum eiecerant Bel.,
 Lip. et Schm. ducibus Codd. 2954. Gorl. et Ed. Fl. n) ἡυθ-

tori te vendidisse. Com-
 mē bibebat: ergo quod
 quam erat in poculo, di-
 dum fere, illis offundit:
 is rei aliquis fructus etiam
 lēnem ob viciniam perve-
 non sane indignum. Her-
 igitur detergebat de ca-
 proclinato merum, prae-
 testificatus, quam ac-
 et injuriam. Cleodemus
 ut, qui poculum non ha-
 t, conversus conspuat Ze-
 enius, et, prehensa sini-
 manu illius barba, pu-
 a malae illius incassurus

erat. Atque interfecisset se-
 nem, nisi retinisset manum
 Aristaenetus, et transgressus
 super Zenothemin, medium se
 inter illos collocasset, ut se-
 pararentur, et, se tanquam
 muro interposito, quietem age-
 rent. Haec dum fierent, multa,
 mi Philo, ego apud animum
 meum cogitabam, illud prae-
 sertim, quod cuius in men-
 tem venire necesse est, Quam
 parum ergo prodest scire li-
 teras, nisi quis etiam vitam
 componat in melius. Illos
 enim principes in literis vi-

- p. 441. τοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἑώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν προ-
των ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆμι με, μὴ ἄρα τὸ
τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθές ἤ, καὶ τὸ πεπαιδευ-
ἀπάγη^ο) τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία
τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας ἀτενὲς^ρ) ἀφορῶντας. τοσο-
γούν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα τινὰ
ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποιοῦν αἰσχρὰ, οἱ
ἐλεγον αἰσχίω. οὐδὲ γὰρ εἰς^τ) τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρει
p. 442. χον τὰ γιγνόμενα^σ), λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄ-
35 ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει^ι). Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ πρῶ-
καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνν ἐστιώμενοι^υ), οὔτε π-
νοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλω-
νον, καὶ κατεγίνωσκον^x) αὐτῶν, οἶμαι, οὔσγε ἔθαίμε-
οἰόμενοι τινὰς εἶναι^γ) ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφ-

μ[ί]ζει] ὁυθμίζοι Gori. nec hoc male. ο) ἀπάγη] d.
2954. probante *Belino*. Ego satius duxi legitimam rat-
servasse, licet non ignorans, tales *Modorum* metabase-
raro apud nostrum scriptorem reperiri, criticis rationibus
confirmatas. Exempla plura vide ad *Adv. Indoct.* c. 1.
VIII. p. 347. p) ἀτενὲς] Sic Gori. 2954. 2955. et
ἀτενῶς B. Sed *συνεχὲς* Edd. priores omnes, praeter
ubi jam restituta genuina lectio. q) οἱ δ'] οἷδ' olim
tum. Recta tamen scriptura est in *Cod. Par.* 1041., quae
tulit *Boissonad.* ad *Marin.* p. 125. r) εἰς] ἐς 2955.
s) γιγνόμενα] γιν. id. *Cod.* ι) ἐγεγράφει] „rect-
B. Fl. Fr. Par. etc. ἐγεγράφη male J.“ u) ἐστιώμ-
„Sic Fr. Par. Hag. Salm. Ἐστιώμενοι male J. (et A.)
Ἐστιώμενοι B.“ x) κατεγίνωσκον] Sic Bip., *Schm.*
cum *Codd.* 2954. et 2955. pro vulg. κατεγίνωσκον.
γαι] „deest in B.“

debam risum debere in ipsis
actionibus. Deinde in mentem
venit, verumne esset, quod
vulgo dicitur, a recta ratione
doctrinam abducere homines
eos, qui ad solos libros, et
quae illis continentur curas,
perpetuo respiciunt. Tot enim
praesentibus philosophis, ne-
que forte quadam vacantem
culpa unum erat videre, aliis
facientibus turpiter, aliis tur-
pius etiam dicentibus. Neque

enim vino jam, quae f
imputare poteram, co
quae *Hetoemocles* imp
impotusque scripserat.
versa igitur res erat. In
homines decenter epul-
deres, neque per ebr-
quidquam, neque quod a
parum decorum esset,
gnantes: sed ridebant
et damnabant illos,
quos admirati ante t
cum ex habitu, aliqui

ἔπεινον, καὶ ἑλοιδοδοῦντο, καὶ ὑπερενέμπλαντο²⁾, καὶ p. 442.
 ἀφῆσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν. ὁ Θαιριάσιος δὲ Ἀλκι-
 βίας καὶ ἰούρει³⁾ ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ αἰδούμενος τὰς
 γυναῖκες, καὶ ἑμοὶ ἑδόκει, ὡς ἂν ἄριστά τις εἰχάσειεν⁴⁾,
 εἰπάτα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ⁵⁾, οἷς περὶ τῆς Ἑριδος
 ἐπιγίνεται λέγουσιν. οὐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πη-
 λείων γάμον εἶναι τὸ μῆλον ἐς τὸ σύνδειπνον⁶⁾, ἀφ'
 ἑκαστοῦ πολέμου ἐπ' Ἰλίου⁷⁾ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοι-
 μῆς τοῖνυν ἑδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν ἐς τὸ μέ-
 σον, ὥσπερ τι μῆλον, οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργά-
 σται⁸⁾. Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ 36
 ἑκαστον γιλονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν⁹⁾ ὁ Ἄριστας-

2) ὑπερενέμπλαντο] Haec constans Edd. lectio, quam
 antiquam duxi vel invitis Lobeckio et Fritzsche et salvo nunc
 quidem eorum praecepto de hujus generis verbis, de quo cf.
 supra ad Epist. Sat. c. 34. a) ἰούρει] ἐνούρει vulgo, inve-
 nitio vitio. Emendationis verissimam rationem vid. ap. Butt-
 mann Gr. Gr. Tom. I. p. 331. Favet ei illud οὔρει ap.
 Alciph. Ep. III, 55. quod tamen ipsum in ἐνούρει mutandum
 videtur. b) εἰχάσειεν] „θανμάσειεν B.“ Ceterum post
 ἑδόκει, praeceuntibus Bas. 1. et 3., comma posui, ne quis
 Germani versione: Ac mihi videbatur optime ille assimilare,
 si quis dicat, simillima esso etc. seductus putet ὡς ἂν—εἰ-
 χάσειεν cum ἑδόκει arctius cohaerere, quum efficiant insititiam
 sententiam, et ἑδόκει pertineat ad sequentia ὁμοιότατα εἶναι etc.
 c) τῷ συμποσίῳ] „Articulum inserui ex O. Deerat in Edd.“
 d) σύνδειπνον] „δείπνον Fl.“ e) ἐπ' Ἰλίου] „Sic esse
 in Edd. et B. addit Solan.“ Firmatur formula locis Pro Merc.
 Com. c. 1. f. Diall. Mort. XXIII, 1. e. a. f) ἐξεργάσασθαι]
 „ἐξεργάσθαι male B.“ g) αὐτῶν] „Bene sic Bas. 2. (cum
 1. et 3.) Fr. Hag. Par. Salm. Αὐτὸν male Fl. et J.“ Sic
 etiam Ald. utraque.

2. putarent. Sapientes vero
 videbant, conviciabantur,
 et modam se implebant,
 et ad manus venie-
 bant. Admirabilis ille Alci-
 biades etiam in medio con-
 vivio mingebat, nihil mulieres
 vitas. Ac mihi videban-
 tur (quemadmodum) optime
 conjectaverit, simillima
 istius acta convivii iis,
 de Eride poëtae narrant:

nempe non vocatam illam ad
 Pelei nuptias pomum illud in
 convivium projecisse, e quo
 tantum ad Ilium bellum exor-
 tum sit. Et videbatur sane
 mihi Hecatomocles, epistola
 illa, tanquam pomo, in me-
 dium projecta, non minorum
 Iliade malorum auctor existi-
 tisse. Neque enim desinebant
 rixari Zenothemis ac Cleode-
 mus, cum medius inter illos

- p. 442. νετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν
εἰ ἐλεγχθεῖτε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐριον δὲ ἀμυνοῦμαι ἔ-
ῶν τινα καὶ χρήν τρόπον· ἀπόκριναί μοι οὖν^ι), ὦ Ζηνοθέ-
p. 443. ἦ σὺ, ἦ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὃ, τι ἀδιάρκο-
εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἐ-
τοῦτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε¹), καὶ
τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους²) αἰετίζετε, καὶ δανείζετε,
τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν τε αὖ³)
ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦν-
αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἔνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγ-
ακτοῦντες, εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δαῖπνον· εἰ δὲ καὶ κλ-
θεῖτε, τσαῦτα μὲν ἐσθλόντες⁴), τσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέ-
ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀδόνην περισπᾶν ἐπεχεί-
ῃν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστέην οὖσαν παντοδ-
πῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀπορρίπτειν⁵) αὐτὰ ἐς το-
δαφος⁶), ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε, καρτερώς ἀντεχόμεν-

b) [ἱκανὸν] εἰ, quod sequitur, omisit Fl. i) οὖν] „addidi
Ox. Deerat in Edd.“ k) ἄλλ' ἄλλ' Schm. l) κτήσῃσθε Fl.
„Servavi scripturam J. Hag. Par. Salm. etc. Κτήσεσθε Fl.
B.“ Et sic etiam 2954. et 2955. m) πλουσίους] „πλο-
τους B. prave.“ n) πάλιν τε αὖ] Sic B. Gorl. et 2955.
vulgo Edd. omittunt. o) ἐσθλόντες] „ἐσθλόντες φυσιοῦσθε E.
excepta Fl., quae φυσιοῦσθε delei, cum Cod. Ox.“ p) ἀπορρί-
πτειν] „αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. et Fl. ducit
αὐτὴν μὲν ejeci.“ q) τοῦ δαφός] Sic Schm. cum B.

esset Aristaeus. Sed, Mo-
do, inquit Cleodemus, satis
fuerit, si ruditis convinca-
mini; cras vero vos, uti par
est, ulciscar. Responde mihi,
Zenothemi, aut tu, ornatis-
sime Diphile, qua ratione,
cum indifferentem esse dicatis
pecuniarum possessionem, nihil
aliud quam hoc unum spectetis
ex omnibus, uti quamplurima
possidentis, et hunc ob caus-
sam circa divites semper ver-
semini, et foenori detis pe-
cuniam, et usurarum exscul-
patis usuras, et merceda do-

centis. Rursus odio cum h-
beatis voluptatem, et Epicuru-
hoc nomine damnetis, ip-
voluptatis causa turpissim-
quaque faciat ac patiamini
indigne ferentes, si quis
coenam vos non invitaverit.
Si vero vocemini, tantum ed-
tis, tantum servis detis.
Haec cum diceret, eripere ma-
pulam tentabat, quam habebat
puer Zenothemidis, plena
omnis generis carniū, solu-
illa projecturus in solum omni-
Sed non dimisit puer, firmi-
eam retineat. Et Hermo-

καὶ ὁ Ἑρμίων, Εὐγέ, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὗ 37
 πρὸς ἕνα καὶ ἰδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἦδεσθαι ἐπὲρ τοὺς p. 443.
 αἰσὶς ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις,
 εἰ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὃ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἦν τὸν
 αὐτόν. Οὐμενον, ἀλλὰ σὺ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τ) τοιοῦ-
 τιν ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανεστερον, Παν-
 στωδε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν
 εἶναι τῆς παρούσης ἐορτῆς καταθήσω*) εἰς τὸ μέσον·
 πρὸς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει p. 444.
 καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη δια-
 τικτὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα
 αἱ ἀμφὶ τὸν Ἀριστάρχον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξεσθαι*)
 τῆς ἀγρίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρι-
 σταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
 Καὶ ἅμα εἰσεκεχόμιστο η) ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον 38
 δᾶπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας x) ὑδὸς, καὶ λαγῶα,
 καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου y), καὶ σησιμοῦντες, καὶ ὅσα ἐν-
 e 2955. pro vulg. τὸ ἔδαφος. r) τὸ] „abest a B.“ a) κατα-
 θήσω] „καθήσω Fl.“ ι) ἀπαλλάξεσθαι] Sic B. et hinc
 Schm. pro vulg. ἀπαλλάξασθαι, probante id factum Fritzsche
 in Comment. II. de Atticismo et Orthogr. Luc. p. 13. et con-
 firmante Cod. A. (i. e. Gorl.) η) εἰσεκεχόμιστο] „ἐπε-
 χειρόμιστο.“ x) κρέας] „κρέα B.“ y) ταγῆνου] „Sic Edd.
 et B. Sed ead. manu emendatum Τηγάνου. Coll. plane τηγά-
 νου.“

Euge, inquit Cleodeme, di-
 cant cujus rei causa volupta-
 tem accusent, in voluptate esse
 ipsi supra reliquos cum postu-
 lent. Non, inquit Zenothe-
 mis; sed tu dic, Cleodeme,
 qua ratione non indifferentes
 esse ducas divitias. Non sane,
 sed tu. Et diu talia erant,
 quae utrinque dicerent, donec
 Iou proferens se manifestius,
 Desinite, ait; ego enim, si
 videtur, materiem ponam in
 medio disputationis hac solen-
 nitate dignae. Vos autem sine
 contentione dicite et audite in-

vicem, ut nimirum apud Pla-
 tonem nostrum major pars otii
 in disputatione consumta est.
 Laudare, qui aderant, omnes
 hoc consilium, Aristaeetus
 praesertim atque Eucritus, qui
 sic liberari ab illa se injucun-
 ditate posse sperarent: transit-
 que in locum suum Aristae-
 netus, pacem sic factam arbi-
 tratus. Et simul infertur nobis
 ea, quae absoluta coena voca-
 tur, gallina unicuique una, et
 offa aprugna, et leporina, et
 piscis de sartagine, et placenta
 e sesamo, et bellaria, licebat-

p. 444. τραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα²⁾). προὔκειτο δὲ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρὸς ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινὸν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ³⁾ ἐκάτε ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηνοθέμει δὲ τῷ⁴⁾ Σταῖκῳ καὶ Ἐρμ. τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἴτα ἔτι Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνι· μεθ' οὗς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐπὶ τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὃ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. μέμνησός⁵⁾ μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι δὴ ἔστι⁶⁾ καὶ αὐτοῖς χρήσιμον ἐς⁷⁾ τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δὴ.

p. 445. ΛΥΚ. Ὁ τολμῶν Ἴων, Πρωῦτος οὖν ἄρχομαι, ἐ
39 εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἐ
τοιοῦτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμιά
ειπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγῃσι
ὅποσοι μὴ κατὰ ταῦτα⁸⁾ φιλοσοφοῦσι, περὶ γάμων ἐρῶ
εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀ

2) καὶ ὅσα—ταῦτα] „Septem illa sic esse in omnibus e
addit Solan.“ 3) αὐτῷ] „αὐτῶν Fl.“ 4) τῷ] „omittit
c) καὶ μέμνησο] „Abest καὶ ab O.“ d) διότι δὴ ἔστι
διότι δὴ ἔστι τε καὶ conj. Jacobs. et Gölher. ad Dionys.
Comp. Verb. p. 23. Sed Fritzsche. Quaest. p. 93. mallet
τί ἔστι καὶ etc., quamquam universa, qua illic utitur, ali
tatione considerata illud τε vulgo omissum non desiderare,
ideo addi velle videtur. e) ἐς] Ita Schm. e B. pro vulg.
f) ταῦτά] „Sic J. Par. aliaeque recte. Ταῦτα B. et Fl.

que ea domum ferre. Neque
vero sua unicuique laus pro
ponebatur, sed Aristaeoneto et
Eucrito in mensa una commu
niter, oportebatque unumquem
que, quod sibi proximum esset
sumere. Zenothemidi autem
Stoico, et Epicureo Hermioni
similiter in commune ipsis quo
que offerebatur; deinde Cleo
demo, et, qui juxta erat, Ioni;
post quos sponso et mihi; Di
philo autem, quod Zeno dis
cesserat, utriusque admota
portio. Et memento mihi ho
rum, Philo: est enim in his

quoque aliquid narrationi
strae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, Pri
ergo, inquit, si videatur,
cipio. Et paululum mora
Oportebat forte, ait, in
lium praesentia virorum
ideis et incorporeis dicere
de immortalitate animae.
vero contra me dicant,
non eadem in philosophia
quuntur, de nuptiis ea,
convenire videntur, di
Atque optimum quidem
plane nuptiis opus non hab

καίτοις Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδευαστεῖν. μόνοι p. 445.
 καὶ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ
 καὶ τῶν γυναικῶν, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς
 ἐκείνων εἰς τὰς γυναικας, ὡς ἔξω ζῆλον εἶημεν. Γέλως 40
 καὶ τοίοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυ-
 σόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ^{h)}, ἔφη, βαρβαρικά ἡμῶν ἄδων;
 καὶ γὰρ ἂνⁱ⁾ εὐρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτῳ, καὶ παρὰ
 τοῖς καὶ σὺ γὰρ φθέρῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ
 Διοκτοδόωρος ἀντελοιδореῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰστιαιὸς ὁ βέλτιστος, Πάυσαςθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ^{k)}
 καὶ ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν^{l)}.
 καὶ γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία, 41

Ἡ οἷ^{m)} πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταινέτον ἐν μεγάροιςⁿ⁾, p. 446.
 Δίω Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκῶως,

g) [ἐλπίων] Suspecta hand dubie vox, de qua vid. Adnott.
 h) παύσῃ] „παῦσαι B.“ Sic etiam Gorl. 2953. et 2954., sed
 sine οὐ, quod, si recte conjicio, et a B. abfuerit, ut jam Im-
 perativus videatur interpretamentum esse vulgatae et genuinae le-
 ctionis. i) ἂν] „neglexit B.“ k) γὰρ] „omisit B.“ l) ἀνε-
 γίνωσκεν] Sic Bel. Bip. et Schm. e Codd. B. et 2954. pro
 vulg. ἀνεγίνωσκεν. m) Ἡ οἷη] „Sic omnes, excepta Fl.,
 quae ἦοιη.“ At B. Cod. Καὶ οἷη.“ n) μεγάροις] Ἀρισται-
 νέτ' ἐν μεγάροις] correxit Salmas. ad Lamprid. Alex. Sev. 38.
 p. 956.

ad, Platoni obsequentes et So-
 crati, amare pueros: soli
 enim, qui hoc fecerint, per-
 ferant virtutem adipiscantur.
 Si vero etiam muliebribus nu-
 ptilis opus est; ex Platonis
 placitis, uxores illorum [phil-
 esophorum] esse communes,
 extra zelum simus. Super
 his risus exortus est, ut quae
 nimis opportune dicerentur.
 Dionysodorus autem, Non de-
 ces, inquit, barbarica nobis
 cantare? Ubi enim
 veniamus Zelum de hac re;

et apud quem? Nempe tu quo-
 que vocem mittis, purgamen-
 tum! ille ait. Et, puto, Dio-
 nysodorus quoque vicissim,
 quae solent, maledicturus erat.
 Sed Histiaeus grammaticus,
 bellus homo, Desinite, inquit.
 Ego enim epithalamium vobis
 recitabo; et recitare incepit.
 Erant vero elegeia, si quidem
 memini, ista:

Unica tandem qualis Ari-
 staeneti in domibus
 Diva Cleanthidis hera sol-
 licite est alita!

p. 446.

Προῦχουσα πασάων^ο) ἀλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης^ρ).
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν^q) κρᾶντε ἐφῆβω.
 Κρέσσων Νηρῆος^τ), καὶ Θέτιδος παῖδός.
 Ἄμμις δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμῶν ὕμνον
 Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ᾄσόμεθα^α).

42 Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀνελ-
 σθαι^ι) ἤδη τὰ παρακείμενα^υ) ἔδει, καὶ ἀνέλλοντο οἱ ἀμ-
 τὸν Ἀρισταίρετον, καὶ Εὐχόριον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτερος
 καὶ γὰρ τὰμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἰω-
 ὁμοίους, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου καὶ τ-
 τῷ Ζήνωνι ἡδ^η x) ἀπτόντι^γ) παρατεθέντα^z) φέρεσθαι, κα-
 ἔλεγε^α) μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακό-
 νους ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπων, τῆς ὕρμιδος ἀντεπειλημμένοι^β)

ο] πασάων] προῦχουσ' ἀλλῶν πασάων παρθ. maluit Guyet
 p) τῆς Σελήνης] τῆς Ἑλένης conj. La Croze et Guyet.
 cui et placuit ἡδ' αἶμα pro ἡδ' αὐ. q) κρατερῶν] „reco-
 ptam ex Fl. et schedis La Crozii.“ r) Νηρῆος] „Νηρῆο
 B. Et sic Guyet. voluit.“ Idque probantibus Schimiedero e
 Belino. Mox vulgatum παῖδός Reitzius mutaverat in παῖδός
 α) ᾄσόμεθα] „ᾄσόμεθα Edd. αἰσόμεθα B.“ Sic conje-
 cerat Guyet., ut edidit Reitz., aut πολλὰ αἰσόμεθα. non
 male. ι) ἀνέλυσθαι] Sic edidi e Schol. pro vulg. ἀρῶσθαι
 qua Homericā forma non erat quod h. l. auctor abuteretur. In
 Bas. 2. et 3. lezitur ἀρῶσθαι. υ) παρακείμενα] „προκει-
 μενα B.“ x) ἡδ^η] „δὴ O.“ y) ἀπτόντι] ἀπόντι ap. Schol.
 z) παρατεθέντα] „παραδοθέντα O. et Fl.“ α) καὶ ἔλεγε
 etc.] „λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι αὐτὰ O.“ β) ἀντεπει-
 λημένοι] „ᾄπειλημένοι O.“

*Omnium excellens aliarum
 Virginearum,*

*Et Venere melior, sive
 adeo Luna.*

*Salve tu quoque, sponse,
 bonorum optime juvenum,
 Nereo praestans ac The-
 tidis nato.*

*Nos vero hunc vobis rursus
 thalameium hymnum,
 Communem amboobus sae-
 pe canemus olim.*

Risu super his, qualem credere
 par est, exorto, auferendi ap-

posita jam tempus erat; aufe-
 runtque Aristaeon et Eucri-
 tus, quisque, quod ante se erat;
 et ego mea, et Chaerea, quae
 ipsi erant posita, atque Ion
 similiter et Cleodemus. At
 Diphilus ea quoque auferre po-
 stulabat, quae egresso jam Ze-
 nothi fuerant posita, ac sibi
 soli posita esse dicebat, pa-
 gnabatque cum ministris: ten-
 debantque adeo in diversa, gal-
 lina utrinque comprehensa, et
 huc illuc, ut Patrocli illius

ἐπὶ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλλοντες. καὶ τέλος, ἐν- p. 446.
 τῇ, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπόταις,
 μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν^{c)} τὰ μέγι-
 στα ἰδιωμένος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθε- 43
 μιν ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω ὁ p. 447.
 Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς
 καὶ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηρικῶς· ἡ
 δ' ἑρμῆς ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος^{d)}, πιμελεστέρα (οὕτως,
 ἡμῶν, τυχόν). ἔδει δέ^{e)} καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι, τὴν
 αὐτῶν ἐκύτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καὶ
 καὶ, ὁ Φίλων, πάντῃ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γὰρ ἔσμεν
 ἰδόν^{f)} τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ^{g)} Ζηνόθεμις,
 ἡμῶν, τὴν παρ' αὐτόν^{h)} ἀφείς, τὴν πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος
 ἀνέλετοⁱ⁾, πιότεραν, ὡς ἔφην, οὔσαν. ὁ δ' ἀντεπε-
 λέετο^{k)}, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις,
 καὶ συμπεσόντες ἔπαυον ἀλλήλους ταῖς ὕρμισιν αὐταῖς ἐς^{l)}
 τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγῶνων ἐπειληγμένοι, ἐπεκαλοῦντο
 ἑαυτῶν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ Ζηνόθεμις

c) ἐν] „omittit O.“ d) ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος] „neglecta
 in O.“ e) δέ] „abest ab O.“ f) ἡ δὲ] „non comparat
 in O.“ g) δὲ] „de O.“ h) αὐτόν] αὐτὸν vett. Corre-
 ct. Reitz. tacite, et secuti sunt recentt. i) ἀνέλετο]
 „ἀφείλετο O.“ k) ἀντεπελέετο] „ἀντελάβετο O.“
 l) ἐς] Sic Schm. ex O. pro vulg. εἰς.

cadaver, tracta. Ac victus tan-
 dem dimisit, risu multo con-
 vivis praebito, praesertim cum
 post ista indignaretur, velut
 injuria maxima affectus esset.
 Hermon et Zenothemis juxta,
 ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, al-
 ter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, aufe-
 rebantque ista pacate. Sed
 gallina ante Hermonem pin-
 guior, forte id quidem fortuna,
 orbitor. Oportebat autem has
 etiam, et suam quemque tol-
 lere. Hic Zenothemis, et ad-

verte mihi, Philo, animum;
 jam enim in ipso capite quasi
 rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relictā, illam
 pinguiorem, ut modo dicebam,
 quae ante Hermonem erat, au-
 fert. At hic ab altera parte
 prehendit, nec patitur istum
 plus justo sibi arrogare. Hinc
 clamor, et irruentes in se in-
 vicem, ipsas sibi gallinas in
 faciem impingunt, prehensis-
 que invicem barbis auxilia-
 turos advocant, Cleodemum
 Hermon, Zenothemis autem
 Alcidamantem et Diphilum:

- p. 447. Ἀλκιδάρματα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὦ τοῦτον, οἱ δὲ ὥς^{™)} ἐκεῖνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος
 44 ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἱ δ' ἐμάχοντο συμ-
 πλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηρόθεμις, σχύρον ἀράμενος ἀπὸ
 p. 448. τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταινέτου, ῥίπτει ἐπὶ
 τὸν Ἑρμιωνα.

Hom. II. Κἀκεῖνον μὲν ἤμαρτε, παρὰ^{η)} δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη.
 XI, 233. διείλε δὲ τοῦ νιμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χορησιῶ μάλα
 et
 V, 187. καὶ βαθεῖ τῷ^{ο)} τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν
 ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν^{ρ)} ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί,
 καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἶμα εἶδε·
 καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ^{q)}. ἐν
 τοςούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἤρριστενε^{τ)}, τῷ Ζηροθέμιδι συμ-
 μαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν
 τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμιωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ
 τῶν οἰκετιῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας κατέτριω-
 σεν· οὐ μὴν ἀπετρόποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος
 ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηροθέμιδος ἐξώ-
 ρυττε, καὶ τὴν ῥίτην προσφύς ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμιων

™) δὲ ὥς] „δ' ὥς O.“ Et sic Schm. η) ἤμαρτε, πα-
 ρὰ] „ἤμαρτε παρ' Edd. priores. ἤμαρτε παρὰ O.“ ο) τῷ]
 vulgo omissum restitui e Gorl. ρ) κατεπήδησαν] „Ver-
 sus integer hic deficit in O.“ q) αὐτοῦ] „αὐτῷ Fl.“
 τ) ἤρριστενε] „ἤρριστενε O.“

coëuntque adeo hi ad hunc, utramque aciem pleraeque, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi conser-tis manibus pugnant. Zeno-themis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristae-netum stabat, in Hermonem conjicit:

*Ille sed inde alio temere
 conversus aberrat,*
 sponsique frontem luculento
 sane ac profundo vulnere dif-
 findit. Clamor igitur oritur a
 mulieribus, prosiliunt inter

utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit eti-am, quod illi metueret, spon-sa. Interim praeclare rem ge-rit Alcidas, auxiliator Ze-nothemidis, et clavae ictu Cle-odemum cranium et malam Her-monis obterit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oca-lum Zenothemidi effodit, et morsu nasum aufert. Her-

τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἦγοντα τοῦ Ζηροθέμιδος, p. 448.
 ἔειπεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ ^{α)} τοῦ κλιντήρος. Ἐτρώθη δὲ 45.
 καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν,
 λέξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντος ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφι-
 λον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐ-
 τῷ ^{β)} Ὅμηρον,

Αἶμα' ἐμίων — —.

Hom. 11.

κλῆν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ XV, 11.
 αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυν, τῷ Χαιρέα περιγυθεῖσαι. p. 449.
 αἱ δὲ ἄλλοι κατέπυνον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κα-
 κῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἄπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο,
 παίων τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ ἄν, εὖ ἴσθι, ἔπесον,
 εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ ^{α)} τὸν τοῖχον
 δοθὸς ἔφεστὼς ἐώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἑαυτὸν ^{β)},
 ἐπὶ τοῦ Ἰστιαίου διδαχθεὶς, ὥς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἄν, τρα-
 πῆας ἀνατετραμμένας γ), καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύ-
 φους ῥιπτομένους ^{δ)}. Τέλος δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας 46
 τὸ λυχνίον ^{ε)}, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρῶγμα, ὥς

α) ἀπὸ] „ἐπὶ male O.“ ι) αὐτοῦ] αὐτοῦ sola Bas. 3.

β) παρὰ] „πρὸς O.“ γ) ἑαυτὸν] Sic Cod. Pat. 1041.
 probante Boissonadio ad Philostr. p. 326. pro vulg. ἑμαυτόν.

γ) ἀνατετραμμένας] „Sic O. Ἀνατρεπομένας Edd.“

δ) ῥιπτομένους] „ῥιπτομένους O.“ ε) τὸ λυχνίον]
 „τὸν λύχνον O.“

non vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleoderis, quod putaret esse Diphilum. Jacuit ergo miser, comitque, Homeri sui verbo, creorem. Caeterum tumultus et lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum

malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti incensas, sanguinem effundi, volare scy-

- p. 449. τὸ εἶδος, μακροῦ χαλεπώτερον ἐγγένητο· καὶ γὰρ οὐ ῥᾶ δίως ἠνέπρησαν^{b)} φωτὸς ἄλλον, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, κα δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ^{c)} κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν ἀνλητρίδα ἀπο γυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συννεχθῆναι^{d)} αὐτῇ σπουδαῖων Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐρωράθη πεποιηκὼς σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἔξαναστάντος αὐτοῦ εἶτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ τα ραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κη
47 δειμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι. Ἐπὶ τούτοις διελεύθι τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν δακρύων αὐτῶν εἰς γέ
p. 450. λωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ, κα Ἴωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι φοράδην ἐξεκρούζοντο^{e)} πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτερος Ζηρόδωρος ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος^{f)}, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγυδόνων· ὥς τε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ

b) ἠνέπρησαν] Vulgo ἐνέπρησαν, ubi notat Solanus: „E sic Fl. cum cett.“ Vid. Aduot. c) ποτὲ] „τότε male O.“ d) συννεχθῆναι] συνεῖναι conj. Guyet. συμμειχθῆναι mallet Reitz. e) ἐξεκομίζοντο] „ἐκομίζοντο Fl.“ f) ἐπειλημμένος] „Sic Par. Bas. 1. (et 3.) Solm. Amst. et O. nisi quod ἐπειλημμένους male. Ἐπειλημμένος prave J. Fl. Fr. Ven. 2. Ald. Hag.“

phos. Tandem Alcidas can-
delabro everso tenebras facit
magnas. Ac res in multo
jam periculosiorem adducta
locum erat. Nec enim facile
luminis alterius copia fieri
poterat. In hisce tenebris
multa, eaque turpia, perpetra-
ta. Et cum adesset tandem,
qui lumen inferret, depreheu-
sus est Alcidas tibiae
sublata veste vim inferre stu-
dens; Dionysodorus autem in
ridiculo alio facinore oppres-
sus. Scyphus enim de sinu
surgentis excidit. Deinde ex-

cusandi causa, Ionem, dixit,
in turba sibi, ne periret, de-
disse: Ion autem providentia
quadam hoc a se factum con-
firmavit. Sic dissolutum con-
vivium, quod post lacrimas in-
risum rursus exiit de Alcida-
mante, et Dionysodoro, atque
Ione. Vulnerati jacentes ex-
portabantur, ita male se ha-
bebant: senex inprimis Zeno-
theinis utraque manu, altera
nasum tenens, altera oculum,
perire se doloribus clamitans:
adeo ut etiam Hermon, licet
ipse quoque malo affectus,

ὥσπερ ἔχεικοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέννησο p. 450. μέντοι, ὦ Ζηρόθεμι, ὥς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νεμεσίος δὲ, ἀχρευσμένον τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπῆγτο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατελκυσμένος ε) τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζευγὸς ἀνατεθείς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπά-
ξαν ἔμελλε^{h)}, πικροὺς δὲⁱ⁾ ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διονίκος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδῆσοντες^{k)} ἀπῆγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ἐδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἔδυ-
νῆθυσαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ὕπαξ καταβαλὼν ἑαυ-
τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, 48
ὦ καὶ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἥ^{l)} ἔμεινον τὸ p. 451.
τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

Euxipi-
dea.

Vid. Ad-
not.

ε) κατελκυσμένος] „κατελκυσμένος Edd. priores.“ h) ἔμελλε] „descripsi ex O. et Fl. Euellon Edd. reliquae.“ i) ὁ] „abest ab O.“ k) καθευδῆσοντες] καθευδῆσαντες Edd. omnes cum Ox. Καταδεδόντες conj. Solan. probante Belino. Nos emendavimus e conj. Fritzschii, quam quodammodo firmat Bas. 3. l) ἥ] „Sic emendavit Solan. II J. et Ven. 2. Ceterae ὅ.“

doobus quippe excussis denti-
bus, autestaretur dicens, *Me-
neato tamen, Zenothemi, te
indifferentem jam non putare
dolorem!* Spousus vero, alli-
gato Dionici opera vulnere,
lomm abductus est, taeniis
volvato capite, in currum
impositus, quo vecturus spon-
sam fuerat, acerbis miser ce-
ebratis nuptiis. Reliquos eti-
a curabat, quantum pote-
at, Dionicus. Hi somno se
aturi abducebantur, videntes
lerique in via. Verum mau-

sit ibi Alcidas. Neque enim
ejicere virum poterant, cum
semel in lecto, in quem obli-
quo se corpore abjecerat, dor-
mire occepisset. Hic tibi si-
nis, pulcher Philo, fuit con-
vivii: aut melius est Tragi-
cum illud dicere,

*Multas habet fortuna vi-
ces:*

*Multa Dii insperata pa-
trant:*

*Certa fides ast irrita man-
sit.*

p. 451. ἀπροσδόκητα γὰρ ὥς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γ' ἡμεμάθηκα ἤδη, ὥς οὐκ ἀσφαλὲς, ἀπράγμοναⁿ⁾ ὄντα σ' ἐστιῶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις^{o)}).

m) γ' ε] „Sic O. Te Edd.“ n) ἀπράγμονα] „ἀπραγμολογία“ O. Fl. et Coll. Ceteri et ceterae vulgatum servant.“ o) φιλοσόφοις] „φίλοις Coll. Sed et alterum additum.“

Praeter opinionem enim re tutum esse, qui negotiis vera ista etiam evenere. Equi- plicari nolit, cum ejusdem illud jam didici, minime philosophis agitare convivii

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ. p. 451.

Arg. Herodoteo plane narrationis sermonisque genere usus auctor, de quo vide Adnotationem primam ad hunc libellum, simplicitate, id est, dissimulata versutia nunc prolixius ac fusi, nunc brevius ac minus plene, enarrat ac describit res Hierapolitanas sacras. Et primum quidem exponit de templo, — tum antiquiore ejusque conditore, sive Deucalione, sive Semiramide, sive Attē, sive denique Baccho, et de numine illic culto, sive Diis omnino Deucalioni tutelaribus, sive Derceto, Semiramidis matre, sive Rheā, sive Junone, — tum de restaurato in Junonis honorem per Sironicē, regis Assyriorum (Seleuci Nicatoris) conjugem; quibus relatis statim subjicitur narratio de Combabi adolescentis in rem fide et de Gallorum origine. Deinceps agit auctor de ipsius templi situ, structura et ornatu, v. c. de simulacris, aris, phallis etc.; porro de sacerdotibus, ministris et animalibus sacris; de ritibus, sacrificiis et oraculis; de conventibus solennibus ac diebus festis, de cerimoniis denique ac legibus sacris vel ad Gallos, vel ad vulgus pertinentibus.

Ἔστιν ἐν Συρίῃ πόλις, οὗ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφροήτεω ποταμοῦ, καλέεται δὲ Ἰρὴ, καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρας τῆς Ἀσσυρίης. δοκέει^{a)} δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα^{b)} οὐκ ἅμα τῇ πόλει^{c)} οἰκισμένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον^{d)} ἄλλο ἦν· μετὰ δὲ σφίσι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων^{e)}, ἐς p. 452. εἶδε ἡ ἐπωπιμένη ἀπύκετο^{f)}. περὶ ταύτης ὡν τῆς πόλιος

a) δοκέει] Sic Codd. et Edd. vett. Sed δοκέειν scripserant Solan, Reitz. et recenti. Vid. Adnot. b) τὸ ὄνομα] „τὸ αἶμα vult Solan.“ c) πόλει] πόλι vel saltem πόλει maluit Reitz. d) τὸ μὲν ἀρχαῖον] τοιμαρχαῖον Ald. l. 2. et Hag. mira compositione. e) γιγνομένων] γινομένων corrigi jussit Reitz., nec tamen ipse correxit, bono consilio. f) ἀπύκετο] „ἀπέλυτο W. sed mutatum deinde.“

DE DE A S Y R I A.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [*urbs sancta*], et est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adepta est. De hac igitur urbe jam dicam, quae

- p. 452. ἔρχομαι ἑρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἑρέω δὲ καὶ νόμιμοις τοῖσι ἐς τὰ ἱερὰ χρέονται ε), καὶ πανηγύριαι, τὰς ἄλλοις καὶ θυσίαι, τὰς ἐπιτελέουσι. ἑρέω δὲ h) ὁκόσα καὶ τῶν τὸ ἱερὸν εἰσαμένων i) μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὃ ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἰών· καὶ τῶν ἀπηγέρομαι, μὲν αὐτοψίῃ ἔμαθον k), τὰ δὲ παρὰ τῶν ἑρέων ἐδοκίμασα 2 ὁκόσα ἰόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς l) ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγοντες θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱερὰ εἰσάσθαι m), καὶ τεμεῖν καὶ πανηγύριαι ἀποδέξαι n)· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνόματα o) ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱερῶν ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον p) Ἀσσύριοι ἐς θεοὺς ἔγνωσαν, καὶ ἱερὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα 3 ἔθεντο, καὶ ζόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ

g) χρέονται] χρέωνται Fl. et W. male. Sic etiam 1. 2. Bas. 1. et Hag. Sed χρέονται Bas. 3. Et sic o cap. 4. Sed cap. 53. omnes consentiunt in χρέωνται. h) „δὲ καὶ W.“ i) εἰσαμένων] „εἰσαγομένων Fl. Sed gatum M. Guyet. maluit εἰσαμένων, aspero spiritu. At stanter εἰσάσθαι legitur c. 2. 9. 12. 14. bis. etc. Cf. Ald. k) ἔμαθον] Sic conj. Guyet. et vere habet 2954. Bel. et Schm. pro vulg. μαθών. l) ἡμεῖς] ἡμεῖς n Reitz. m) εἰσάσθαι] „ἰσάσθαι marg. A. 1. W. e hic et c. 9. et 12. ac 14.“ Editum vulgo erat εἰσάσθαι. Cf. n) ἀποδέξαι] „Sic Fr. J. Hag. Par. Bas. 1. (et 3. sed a recentiore manu. Ἀποδείξαι Fl. Salm. et marg. W.“ Ἀποδέξαι etiam Ald. utraque. o) οὐνόματα] Si lan., Bip. et Schm. e W. Sed Reitzius servaverat vulg. ὀνόματα. p) λόγον] λόγων conj. Guyet.

in ea sint: dicam vero leges refero. Jam primum homines etiam, quibus ad sacra sua quos nos novimus, Aegyptios dicuntur Deorum cogniti utuntur, et celebritates, quas dicuntur Deorum cogniti agunt, et sacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam, quid cepisse, et condidisse tunc atque delubra, et coetum crorum caussa instituisse. quomodo exstructum sit. Scribi ipse Assyrius, qui ea, mi etiam nomina novem quae narro, partim ipse viderunt. Non ita multi rim; partim vero a sacerdotibus autem ab Aegyptiis illam de Dis doctrinam erunt, et templa (sacra tem meam antecedentia, hic quo aedes excitarunt, in

Ἀπυρίοισι Ἀζόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συ- p. 453.
 πρὸ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ
 ὄψωπα. τό γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ
 τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνες αἰδοῦσι, ἀλλὰ τὸν
 Ἡρώ, πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἦρως ἐστὶ.
 Ὅτι δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι 4
 ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστὶ. Ἀστάρτην
 Ἡρῶ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων
 ἔπειτα, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην
 Ἡρῶς ἔχοντος τοῦ βασιλέως¹⁾ Θυγατέρα, ἐπειδὴ τε
 Ἡρῶς ἐχέοντες, οἱ Φοινικεῖς τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λό-
 γον ἔχοντα αὐτῇ ἐλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθει,
 καὶ τὸ εὖδος ἐς²⁾ ταύτην ἀμειψάμενος ἤρπασε· καὶ μιν
 Ἡρῶς γέροντος ἀπύκτετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοι-
 νικῶν ἔχοντος, καὶ τὰ νόμισμα, τῷ Σιδώνιοι χρέονται, τὴν
 Ἡρῶν ἐξεξιμένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ· τὸν δὲ νηὸν
 καὶ ὁμοιοῦνσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι δὲ καὶ ἄλλο p. 454.
 ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ 5

[τοῦτου] „Α τοῦτου ad ἦρως ἐστὶ nihil variare Edd. et M.
 radiuse notat Solan.“ 1) βασιλέως] „βασιλέως W. et Fl.“
 2) ἐς] „eis W. et Fl.“

simulacra quoque pone- dotum mihi aliquis narravit,
 et signa statuerent. An- Europae est, sororis Cadmi.
 quis vero apud Aegyptios Hanc vero Agenoris regis
 sculpta imagine erant tem- filiam, cum discessisset ex ocu-
 pla. Et sunt in Syria quo- lis, templo honorarunt Phoe-
 templa, Aegyptiis illis nices, et historiam de ea
 multam aetate inferiora, sacram tradidere, eam, pul-
 ego plura vidi; ut chra cum esset, a Jove ama-
 Tyrii, non illius, tam, qui mutatus in tauri
 Graeci canunt, Hercu- speciem eam rapuerit, et in
 sed, quem ego dico, Cretam detulerit. Haec etiam
 antiquior, et Tyrinus ex Phoenicibus aliis audiui, et
 est. Est vero aliud quo- nummus, quo utantur Sidonii,
 in Phoenice templum ma- Europam habet tauro insiden-
 quod habent Sidonii. tem, Jovi. Templum autem
 ipsi dicunt, Astartae Europae esse, non consenti-
 Astartem autem puto ego unt. Habent autem aliud eti-
 esse. Ut vero sacer- am sacrum Phoenices, non

p. 454. Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μὲν μιν

6 ὄπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρχαῖόν ἐστι. Εἶδον
καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ
για ἐς Ἀδωνιν ἐπιτελέουσι. ἰδάνην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγο
γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ οὐ
ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην
πάθεος τύπονται τε ἐκάστον ἔτεος, καὶ θρηνησ
καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθη
τὴν χώρην ἴσταται. ἑπεὶ δὲ ἀποτύπωνται τε, καὶ ἀ
κλαύσωσιν, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὃ
λέοντι νέκυν· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ ζῶειν τέ μιν μν
λογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἥερα πέμπουσι¹⁾, καὶ τὰς κεφ
ξυρέονται²⁾, ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιος. γν
κῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέσθαι³⁾, τοιήνδε ζῆ
ἐκτελέουσι. ἐν μιῇ ἡμέρῃ ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἴσταν
ἣ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξέλνοισι παρακέεται, καὶ ὁ μισθὸς
τὴν Ἀφροδίτην θυσίῃ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων

7 λέγουσι, παρὰ σφίσι τεθῆσθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύπτιον
καὶ τὰ πένθη, καὶ τὰ ὄργια οὐκ ἐς τὸν Ἀδωνιν,

1) ἐς τὸν ἥερα πέμπουσι] „Sic Edd. et M.“ Ἡἰόρα
ἥερα conj. Ja obs. Animadvv. in Eurip. p. 293. 2) ξυ
ονται] „ξυρέονται W. at Fl. vulgatum tnetur.“ 3) ξυ

Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicen venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque et antiquum est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, et in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis et plorant, et peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis plangunt et lacrimarum est, primo inferias Adonidi,

tanquam mortuo, mittunt: vero, alio die vivere in narrant, et caelo illius ginem expouunt. Etiam pita tondent instar Aegyrium, cum mortuus est suus Apis. Mulierum quotquot tonderi nolunt, tam solvunt ejusmodi. die venales stant, forma stum facturae. Forum a solis patet peregrinis: excede sacrificium confit V Sunt autem Bybliorum dam, qui sepultum apu dicunt Osirin Aegyptium luctus illos et orgia no Adoniu, sed in Osirin p

ἐν ὅσῳ πάντα πρίσσεσθαι. ἰρέω δὲ, ὁκόθεν καὶ p. 455.
 καὶ αὐτὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύ-
 που ἐς τὴν Βέβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μετα-
 τῶν ἐπὶ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι γ)
 περὶ τῆς. τρέπεται δὲ οὐδαμῶ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν
 ἑβλὴν ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν θωῦμα. καὶ
 ἐκαστον ἔτεος γίγνεται*), τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν
 ἑβλῇ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθρησάμην*) Βυβλίην.
 καὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ*)· ποτα- 8
 μὸς τοῦ Λιβάνου τοῦ οὐρέος^{b)} ἐς τὴν ἄλα ἐκδιδοί-
 κται τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέεται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκά-
 στου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χροίην^{c)} ὀλέσας, ἐσπίπτει
 ἐν τῇ θάλασσῃ, καὶ φοινίσκει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγους,
 σπέρναι τοῖς Βυβλίοις^{d)} τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ,
 καὶ τῇσι τῇσι ἡμέρῃσι ὁ Ἀδωνίς ἀνὰ τὸν Λίβανον τι-
 νάσθαι, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν
 ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ
 ἰσθαι] „Sic Fl. etc. εὔρεσθαι W.“ γ) φορέουσι] „φέ-
 ρουσι W.“ 2) γίγνεται] Haec verba inde a καὶ τοῦτο
 „derant in W. sed lacunae, quae aderat, inscripta.“ 3) ἐθρη-
 σάμην] „ἐθρησάμην Fl. et M.“ *) Βυβλίῃ] Βυβλίῃ
 254. b) οὐρέος] „Sic M. Fl. Ald. (1. 2) Bas. 1. (et 3.)
 Par. Hag. Salm. Οὐρέως J.“ c) χροίην] „χροίαν W.
 254.“ d) Βυβλίοις] Βυβλίους 2954.

Dicam vero, unde rum regione miraculum. Flu-
 men e Libano monte ortum
 exoneratur in mare: imposi-
 tum nomen flumini Adonis.
 Illud flumen singulis annis
 cruentatur, suoque amisso co-
 lore in mare effunditur, et
 magnam maris partem iufici-
 ens, suos Bybliis luttus in-
 dicit. Fabulantur autem, hisce
 ipsis diebus in Libano vulne-
 rari Adonin, delatoque in
 aquam illius sanguine immu-
 tari flumen, atque cognomen
 illi dare. Haec vulgus. Mihi
 vero Byblius homo, qui vera

- p. 455. πολλοὶ λέγουσι. ἔμοι δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθεία δοκί-
 λέγειν, ἑτέρον ἀπηγγέτο τοῦ πάθους αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὡς
 p. 456. Ὁ Ἀδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρ-
 ται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεώς ἐστι· ἄνεμοι ὧν τ-
 χέες ἐκείνησι τῇσι^{ε)} ἡμέρησι ἰσάμενοι τὴν γῆν τῶ-
 ταμῶ ἐπιφέρουσι^{ς)}, λοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλιώδεα· ἡ
 γῆ μιν αἰμώδεα^{β)} τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθους οὐ
 αἶμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτή. ὁ μὲν μοι Βύβ-
 λιος ταῦτα ἀπηγγέτο. εἰ δὲ ὑπερέως ταῦτα ἔλεγε, ἔμοι
 9 δοκεῖ κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία. Ἀνέ-
 δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, περὶ
 πρὸς αὐτόθι ἀρχαῖον ἱδὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κιν-
 ῶσατο^{η)}· καὶ εἶδον^{ι)} τὸ ἱδὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε
 10 ἐστὶ τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά. Τόσοι
 δὲ ἐόντων, ἔμοι δοκεῖ^{κ)}, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει
 ζῶν^{λ)} ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ γ-
 ἄλλη ἱεροτέρα. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα,

ε) τῇσι] „Adscivi ex W. quod Jens. recte viderat. Τῆς Ε

ς) ἐπιφέρουσι] „ἐπιφέρουσι Fl. Vulgatum probat

Ἐπιφρουσι (sic) Ald. 2. g) αἰμώδεα] αἰματώδεα

h) εἶσατο] „ἴσατο Fl. et M.“ i) εἶδον] „ἴδον W.

gato favet Fl.“ k) δοκεῖ] „ex W. est. Δοκέειν I

l) μεῖζον] μεζον maluit Reitz.

videbatur dicere, aliam nar-
 ravit mutationis illius caus-
 sam. Dicebat autem ita: *Ado-
 nis flumen, hospes, venit per
 Libanum. At Libanus mul-
 tum rubicundae terrae habet.
 Venti ergo vehementes, qui
 statos illis diebus flatus ha-
 bent, terram flumini inferunt
 minio valde similem. Haec
 illud terra reddit sanguine-
 um: hujusque mutationis non
 sanguis, quem dicunt, sed
 regio ipsa caussam sustinet.*
 Haec mihi narrabat Byblius.
 Si vero vera dixit, mihi ta-
 men divina valde illa ipsa

venti opportunitas vici-
 Ascendi vero etiam e
 Libanum, diei unius iti-
 cum audirem, antiquum
 Veneris sanum esse con-
 tum a Cinyra. Ac vidi
 plum, sane antiquum.
 haec illa vetera et magni
 Syriae templa. Tot
 cum sint, nullum mihi
 tur Hierapolitanis illis
 esse, nec aedes alia
 stior, neque sanctior
 Sunt autem etiam opera
 sumtuosa, et donaria au-
 et spectanda multa, et
 angusta, praesentibusque

ἀνὰ θήματα, καὶ πολλὰ θυνύματα, καὶ ξόανα θεο- p. 457.
 ρα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ^{μ)}). ἰδρώει
 ἡ ἐν ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, ^{ν)} καὶ κινέται καὶ χρη-
 ματοῦ· καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ, κλει-
 σθέντος ^{π)} τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. καὶ μὴν καὶ
 αὐτὸν περὶ, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ
 αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα ἔκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινί-
 κων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ
 καὶ Κῶνικες φέρουσι ^{ο)}), τὰ δὲ Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ
 ἐν τῷ νηῷ λάθρη ἀποκέαται, ἱερῶτα πολλήν, καὶ ἄλλα,
 ὡσα ἰς ὄρνυρον ἢ ἰς χρυσὸν ἀποκέκριται ^{ρ)}· ἑορταί ^{ς)}
 ἐν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσι ἄλλοις ἀνθρώπων το-
 υτοῖσι ἀποδεδέχεται. Ἰστοροῦντι δὲ μοι ἐτέων περὶ, ὁκόσα 11
 ἡ ἱερὴ ἐστι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ
 καὶ εἰλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱεροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ
 ἑρῶτα μεθώδεες· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλήσι
 μελεγόντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέχομαι δὲ οὐ-

μ) [ἐμφανέες] ἐμφερέες 2954. ν) κλεισθέντος] κλη-
 σθέντος videtur Koenius refingere voluisse ad Gregor. Cor.
 p. 317. Schöf. ο) φέρουσι] „Nihil mutat Fl. An φορέουσι,
 ut supra, et infra non semel.“ ρ) ἀποκέκριται] „Sic
 Edd. et M.“ ς) ἑορταί] ὁρταί mallet Reitz.

Dü. Sedant enim apud multam, et alia, quae in au-
 simulacra, et moventur, rum et argentum discreta
 quae edunt oracula. Clamor sunt. Festorum dierum qui-
 dem saepe in aede multis dem celebrationes et conven-
 tibus orntus, cum clau- tus nullis aliis hominibus tot
 m esset templum. Verum ac tanti in usum recepti sunt.
 m divitiarum causa eo- Percontanti autem mihi de an-
 nis, quot essent illi sacro? nis, quot essent illi sacro?
 t. Multae enim ad illos et quam ipsi Deam illam pu-
 es veniunt ex Arabia, et tarent? multae narrationes di-
 ctae sunt, sacrae aliae, aliae
 m mibus et Babylonis, et publicae; quaedam oppido fa-
 ae e Cappadocia; quae- bulosae; aliae barbarae, aliae
 m vero etiam Cilices affe- Graecis consentientes, quas
 n, quaedam Assyrii. Vidi ego dicam omnes, neutiquam
 t, quae in templo occultis vero recipio. Vulgus igitur,
 m reposita sunt, vestem

12 δαμῶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα^{γ)} τὸ
 p. 458. ἱρὸν εἶσασθαι^{υ)} λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
 πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ περί λόγον ἐν Ἑ-
 λησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνας ἐπ' αὐτῷ^{υ)} λέγουσι. ὁ
 μῦθος ὧδε ἔχει· ἦδε ἡ γενεή, οἱ τῶν ἀνθρώποι, οὐ προ-
 τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο·
 οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ· τὸ αὐτίς^{γ)} ἐκ Δευκαλ-
 ιωνος ἐς πληθὺν ἀπείκετο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώπων
 τάδε μυθεύονται. ὑβριστὰι χάριτα ἰόντες, ἀθέμιστα ἔργα
 ἔπρασσον^{z)}· οὔτε γὰρ ὄρικα ἐφύλασσον, οὔτε ξείνους ἐδ-
 κοντο, οὔτε ἱκετέων ἡνέχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλ-
 η συμφορὴ ἀπείκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ
 ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέγ-
 αλεις, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἐς ὅ^{α)} πάντα ὕδα-

γ) Σκύθεα] Σισυθέα conj. Buttmann in libello: über den
 Mythos der Sündfluth. Berl. 1819. edit. alt. p. 24. sq. Ide-
 vitium is reperiri dicit in Athenaeo XI. p. 500. h. ubi prae-
 σκύφος legendum sit ΣΙΣΥΦΟΣ. α) τὸ] „Bene sic M. Al-
 Fl. Hag. Par. Salm. Tὸν J.“ ι) εἶσασθαι] „ἴσασθαι Fl.“
 Vulgatum probat M.“ υ) αὐτῷ] „αὐτὸν Fl.“ x) ὤλον-
 το] „Sic Edd. et M.“ γ) αὐτίς] Sic Ald. 1. 2. Bas. 3. et Hag. Αὐτίς nescio an imprudens Reitz. et inde Bip.
 Schm. z) ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον] ἀθέμιτα ἔργα
 ἔπρασσον ad Iovisnum correxit Belin., ἔπρασσον etiam Bip.
 receperunt, invitis tamen omnibus libris. Cf. Herodot. VI
 33., ubi in eandem sententiam: ἀθέμιτα ἔρδεσκε. α) ἐς ὅ
 Sic Edd. vett. M. et 2954. Sed Solanus scripserat ἔσσε, u-
 extr. hoc cap. Quam Solani mentem non capiens Reitzius

Deucalionem esse, Scytham,
 ajunt, qui templum condide-
 rit; eum, inquam, Deucalio-
 nem, sub quo multa illa aqua
 fuerit. Jam de Deucalione
 narrationem inter Graecos au-
 divi equidem, quam Graeci
 nempe de eo habent. Fabula
 autem ita habet. Hoc saecu-
 lum, qui nunc sunt homines,
 non illi primi fuere: sed illud
 saeculum periere omnes. At
 hi alterius sunt generis, quod
 rursus a Deucalione iude in haec

multitudinem auctum est. De
 istis vero prioribus homini-
 bus haec narrant: Contumeli-
 liosi valde cum essent, nefarii
 multa faciebant. Neque enim
 juris jurandi religionem ser-
 vabant, neque recipiebant ho-
 spites, neque supplicibus par-
 cebant. Pro quibus rebus ma-
 gna illis venit calamitas.
 Statim multum aquae terra
 effundere, et pluviae fieri
 magnae, et amnes majores
 descendere, mare autem mul-

ἔπιπτο, καὶ πάντες ὤλοντο^{b)}. Δευκαλίων δὲ μόνος ἀν- p. 458.
 ὤλυσεν ἔλιπετο εἰς γενεὴν δευτέρην, εἰς βουλῆς τε καὶ τοῦ
 ἀνθρώπου εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο· λάρνακα
 ἀργύρεον, τὴν αὐτὸς ἔχε^{c)}, εἰς ταύτην ἐσβιβύσας παῖδας^{d)}
 καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπύκοντο
 αἱ, καὶ ἵπτοι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα,
 ὅσα ἐν γῇ τέμνονται, πάντα εἰς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέ-
 ξατο· καὶ μιν οὐκ εἰσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι^{e)} μεγάλη διόθεν
 ῥιμὴ ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε p. 459.
 τὸ ἔδωκε ἐπεκράτει. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνης
 ἀποφασίσει. Τὰ^{f)} δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τιῶν 13
 ἐν τῇ ἰσῆ πόλει μεγάλως ἄξιος θωρυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφε-
 τῇ γῶνι χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ἔδωκε κατε-
 βεβήκατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τὰδε ἐγένετο, βωμούς τε

edidit forte ὁ, in quo etiam Bip. et Schm. imprudenter admo-
 dam secuti sunt. Koenius ad Gregor. Cor. p. 472. Schäf.
 praefert, quod magis sit ionicum, εἰς τὸ. Verum, quum
 etiam in Cod. Vat. εἰς ὁ legatur, in hac scriptura Bastius ad
 Gregor. l. l. acquiescendum jure suo censet. b) ὤλοντο] „Sic M. ut modo. Ὀλοντο Edd.“ c) ἔχε] „Sic omnes prae-
 ceptum FL et W. quae εἶχεν.“ d) παῖδας] „παῖδα Fl. Vulga-
 tum firmat M.“ e) ἀλλὰ σφίσι] Sic scripsi ad praece-
 ptum Apollonii grammatici, quod refert Bast. ad Gregor.
 Cor. p. 470. Schäf. Ἀλλὰ σφίσι Edd. priores. Infra c. 14. ἀλλὰ
 σφίσι etiam vulgo sine inclinatione. Sic et παρὰ σφίσι c. 7.
 10. Sed cap. 1. μετὰ δὲ σφίσι ultro correxi; item καὶ σφίσι
 c. 6. 21. ἀλλὰ σφίσι c. 22. Ἀλλὰ σφιν Codd. Vat. 90. et Reg.
 f) τὰ] „τὸ W. et Fl.“

ascendere, dum aqua fie-
 rent omnia, perirentque uni-
 versi. Deucalion solus alteri
 saeculo reservatus prudentiae
 et pietatis causa. Servari
 hoc ipsi modo contigit.
 in arca, quam habebat ma-
 trimonium, et ipse quoque in-
 nocens est. Cum autem in-
 vaderetur, venerunt apri, et
 canes, et leonum genera, et
 serpentes, et reliqua, quae
 terra pascuntur, bina. Re-

cipit ille omnia. Nec illi
 nocent: sed magna inter ipsos
 amicitia, a Jove immissa, in-
 tercedit. Sic una omnes arcae
 navigant, quamdiu aqua ob-
 tinuit. Haec de Deucalione
 narrant Graeci. Hinc vero
 narratio exstat Hierapolitano-
 rum, admiratione sane digna:
 in ipsorum regione hiatus fa-
 ctum esse magnum, qui aquam
 omnem receperit. Deucalio-
 nem vero, cum haec facta
 essent, altaria constituisse, et

- p. 459. ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἡρῆς ἄγιον ἐστήσατο· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ καὶ μικρόν. εἰ μὲν ὢν πάλαι καὶ μέγα ἔδον, νῦν τοιόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα· τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σὺ δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι· δις ἐκάστου ἔτιος ἕκαστος χάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι^{h)} δὲ ἱρέες μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρία, καὶ Ἀραβία, καὶ πέρας τοῦ Εὐφράτιω πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσιⁱ⁾· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ ἐκχεοῦσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρὸν ἔδον, ὕδατος χρηρμα πολλόν. τὰ δὲ ἔχοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέσθαι γονοῖ, συμφορῆς τε καὶ εὐτοχεσίης μνημα ἔμμεναι. ὁ δὲ ὢν ἀρχαῖος αὐτοῖσι^{k)} λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ τοιόσδε ἔειπεν·
- 14 Ἄλλοι δὲ Σμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔειπεν·
- p. 460. ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἶσασθαι^{l)} μίξουσιν, οὐκ Ἡρῆ δὲ εἶσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς,

g) τοιόνδε] Sic Edl. vet. Toiόνδε Reitz. et recentt. in fine hujus cap. Cf. Hermot. c. 20. et 22. Varr. I. h) φέρουσι] „Sic Fl. et M. cum cet. Φορέουσι vult Sol. i) φέρουσι] „Sic rursus omnes.“ k) αὐτοῖσι] „et αὐτοῖς Edl.“ l) εἶσασθαι] „ἴσασθαι, Fl. hic et statim ruin, inuis cell. et M.“

sacram Junoui aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: et est sub templo saue parvus. An vero ex majore olim tantillus jam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum hujus narrationis est, quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferant eam non sacerdotes solum, sed Syria omnis et Arabia, et trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, et aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero

in hiatum ea descendit, pitque ille hiatum, parvus aquae vim maximam. Dum faciunt, a Deuca hanc in eo templo legentem esse dicunt, ut illud set calamitatis pariter ac neficii monumentum. An ergo de templo ista illis ratio est. Alii vero, a Ionia Semiramide, cujus per Asiam opera exstant hac ergo Semiramide quoque sedem constitutam se, arbitrantur: nec venoui constituisse, sed matri, cujus nomen De

Δερκετὼ οὐνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκη λεγόμενον p. 460.
 μῆ^{α)}), θήμια ξένον· ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὀκόσον
 ἐκ μῆτρων ἐς ἄκρους πόδας, λεγόμενος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ
 ἐν τῇ ἰσὴ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου
 αἰτοῦσι οὐ^{α)}) κύρτα ἐμφανέες. λεγόμενος χοῆμα ἰσὸν νομι-
 λῶσι, καὶ οὐκοτε λεγόμενος ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τοῖς μὲν
 ἰσὸν σιτέονται, περισσεύον δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ
 οἷον ἔδε ἔρη. τὰ δὲ γιγνώμενα δοκεῖ αὐτοῖς ποιέσθαι
 Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἴνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ
 μούνην λεγόμενος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς
 περισσεύον ἀπὶκετο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιρά-
 μιος ἔργον ἐστὶ, τάχα καὶ δεξομαί^{ο)}). Δερκετοῦς δὲ τὸ
 ἰσὸν ἔμμεται, οὐδαμῶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοι-
 σιν^{ρ)}) ἐνίοι εἰσι, οἳ λεγόμενος^{α)}) οὐ σιτέονται, καὶ τὰδε οὐ p. 461.
 Δερκετοῦ χαρίζονται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἰσὸς, τὸν 15
 ἐν τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔχουσα· ὅτι ἡ μὲν θεὸς Πέη ἐστὶ· τὸ
 δὲ ἰσὸν Ἄττιω ποίημα. Ἄττις^{ρ)}) δὲ γένος^{α)}) Αὐδὸς μὲν

α) λεγόμενον] „λεγόμενον W. et Fl.“ Cf. cap. 19.
 α) οὐ] „deest in Fl.“ Nec non in 2954. ο) δεξομαί]
 „Sic W. et Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι Par.“ Hoc etiam in
 Bas. 1. 3. 4. ρ) Αἰγυπτίοισιν] „ex emend. Solani.
 Αἰγυπτίων Edd. priores.“ q) ἐνίοι εἰσι, οἳ λεγόμενος]
 „ἐνίοισιν λεγόμενος Fl. et W. ἐνίοισιν, οἳ λεγόμενος. M.“ ρ) Ἄτ-
 τισ] „Edd. et M. Lege Ἄττις.“ Vid. Adnott. α) γένος]

Dercetus porro speciem vidi Semiramidis caussa: alterum, quod piscis formam habet Der-
 cetus; alterum, quod Semira-
 midis finis in columbam exiit.
 At ego aedem quidem il-
 lam Semiramidis opus esse,
 forte receperim; Dercetus au-
 tem esse delubrum, nequa-
 quam vero mihi fit simile,
 quandoquidem etiam apud Ae-
 gyptios sunt, qui piscibus in
 cibo non utantur, neque illud
 Dercetus gratia faciant. Est
 vero alia etiam sacra narratio,
 quam a sapienti viro accipi,
 Deam illam Rheam esse, de-

- p. 461. ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ Σαμόθρακες ἐπιτελούνσι, Ἄττι πάντα ἔμαθον. ὥς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ὀδρητόν ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἡμείψατο, ἐσθλῆτα γυναικῆτην ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτᾷ. ὄργιά τε ἐπετέλεε, καὶ, τὰ ἔπαθε, ἀπηγάτο, καὶ Ῥῆϊ ἤειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὥς δὲ οἱ πέρι Εὐφράτηος ἄνθρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, τῷδε τῷ χώρῳ τὸ ἱερὸν ἐποιήσατο. σημήϊα δέ· ἡ θύρα p. 462. τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἐπικέεται²). λέοντες γάρ μιν φέρουσι καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὅκα Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖν οἴονται. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἳ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι Γάλλοι Ἦρη μὲν οὐδαμῶ, Ῥέη δὲ τέμνεται, καὶ Ἄττι μιμνέσθαι. τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα μὲν κτεῖ ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς αἰτίαν 16 αἰτίαν ἤκουσα πολλὸν πιστοτέραν. Ἀνδάνει δέ μοι τὰ

„γένος μὲν W.“ Non patet, ntrum omissio sequente μὲν, iterato. τ) τῷδε] Sic Ald. 1. 2. Hag. et Bas. 1. uti videtur Werser. in Act. philoll. Monac p. 100. Sed τῷ δὲ videtur Reitz. et recentt. cum Bas. 3. u) σημήϊα δέ·] V. sine interpunctione, quam scite desideravit primus Fritz. Quae stat. p. 209. x) ἐπικέεται] Sic M. Fl. et Ven. Sed ἀπικέεται Reitz. et recentt. cum cett. vet. Vid. Ad y) φέρουσι] „Sic Edd. et M. Forsan φορέουσι.“

lubrum vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primusque orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, et Lydi, et Samothracae peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum desiit, specieque permutavit feminea, et vestem induit muliebrem, et terras omnes pererrans, orginae peregrinavit, et enarravit, quae passus esset, et Rheam cecinit. Inter haec pervenit etiam in Syriam.

Cum autem Trans-Euphrates neque ipsum reciperent, quae orgia, illo ipso loco sibi delubrum fecit. Documto est, quod plurimum Dea ad Rheam accedit. Mnes enim illam vehunt, tympanum habet, et tangerit in capite, qualem Rhe Lydi faciunt. Dicebat id de Gallis, qui in templo Gallos Junoni nusquam, Rheae castrari, et imitari. Haec speciosa quidem videntur esse, vera non i

τοῦ ἱεροῦ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, p. 462.
 τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τοῦ
 θεοῦ ποιεῖν. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπῆκετο,
 ἐκ δὲ τὴν ἑλθε ἐπ' α) Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν
 τῇ Διονύσου ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες
 ἔλαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ ἐλεφάντων κέραα*), τὰ
 αὐτοῦ; ἐξ Αἰθιοπῶν ἦναι, καὶ φαλλοὶ δὲ ἐστῶσι ἐν p. 463.
 οἱ προπυλαίοισι^{b)} δύο κάρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπί-
 ραμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται,

ΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗΙ ΜΗ-
 ΤΡΥΙΗΙ ΑΝΕΘΗΚΑ.

αὐτὴν τὴν^{c)} καὶ τὰδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί^{d)}
 ἐν τῇ νηϊ^{e)} Διονύσου ὕργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διο-
 συζήρουσι^{e)}· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι^{f)}, ἄν-

1) [α'] „recte L. Fl. J. Par. etc. 'Απ' male Ald. et Hag. 2.“
 „Απ' in utraque Ald. et in Hag. 1. quoque. Quod amplexus
 Gemerus correxit Αἰθιοπίης, in quo eum secutus est Wieland.
 Vid. Adnot. a) κέραα] „Ira Fl. Hag. Par. Salm. etc.
 Kera J.“ et cum hac etiam Cod. 2954. b) προπυλαί-
 οισιν] „προπυλίοισι W.“ c) ἐμοὶ μὲν νῦν] Vulgo
 ἐμοὶ μὲν ὦν. Sed τὸ ἐμοὶ μὲν νῦν Fl. et W. Unde sic scri-
 psi, ut Herodotus solebat, monente Koenio ad Gregor. Cor.
 p. 184. Eodem modo variant libri nostri infra capp. 21, 23.
 et 26. d) τί] τὸ scribi vult Fritzsche. Quaestus. p. 210. Pro-
 babilius, si corrigi oporteat, videtur ὅ, τι. e) ἐγείρου-
 σι] „ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott.“ f) φέρου-
 σι] „Sic rursus M. cum Edd. φορέουσι Solan.“

quidem etiam castrationis
 illius causam aliam au-
 . multum fide digniorem.
 . vero mihi, quia de
 . dicunt ii, qui Graecis
 . partem consentiunt,
 . Deam Junonem
 . esse, opus vero a Bac-
 . Semeles filio factum.

pe Bacchus in Syriam
 . in itinere illo suo Ae-
 . pico. Ac sunt multa in
 . Bacchi auctoris indi-
 . in his et vestes barba-
 . et geminae Indicae, et

elephantorum cornua, quae
 ex Aethiopicis Bacchus attu-
 lit; et stant phalli in vesti-
 bulo duo maximi, in quibus
 talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BAC-
 CHUS JUNONI NOVER-
 CAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec
 satis sunt. Dicam vero etiam
 aliud, quod est in templo
 Bacchi sacrum. Phallos Graeci
 Baccho erigunt, in quibus
 etiam tale quid usurpant; vi-

- p. 463. δρας μικρούς^{g)} ἐκ ξύλου πεποιημένους^{h)}, μεγάλα αἰ
 ἔχοντας. καλέονταιⁱ⁾ δὲ τὰδε νευρόσπαστα^{k)}. ἔστι δὲ
 τόδε ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κάθεται σμικρ
 17 ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν^{m)} οὖν
 p. 464. τῶν οἰκιστιῶν τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω
 τοῦ νηοῦ πέρι, θεσίος τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐπ
 σατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦνⁿ⁾ ἔοντα μὴ^{o)} ἔμμεναι
 τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθ
 χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἔοντα Στρατονίκης ἔμ
 ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος^{p)}. δοκεῖ δὲ
 ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὃ πρόγονος ἡρήσαυ
 τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱεροῦ ἐπινοή. ὥς γάρ μιν ἡ συμφορὴ
 τέλαβε, ἀμνηστῶν τῷ κακῷ, ἀσχερῶ^{r)} δοκέοντι, κα
 ἰσυχὴν ἐνόσее. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἦ τε γ
 πύμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνεται

g) μικρούς] μικρούς vult Koen. ad Gregor. Cor. p.
 Schäf. neque id improbabilit. h) πεποιημένους]
 M. Fl. Ald. Par. etc. Πεποιημένους male J. et Ven
 i) καλέονται] „καλέεται Schol. Aristoph. k) νευ
 σπαστα] „νευρόσπαστα Fl. At vulgato adsentitur
 l) σμικρὸς] „μικρὸς W.“ m) μὲν] μιν vulg. μὴν
 et recentt. ex Pell. Requiri μὲν vidit Fritsch. Quaestat. p.
 n) νῦν] „restitui ex L. et W. Πῶν Edd.“ o) μὴ]
 et quinque seq. ommissa in W. Sed lacuna conspicitur.“ p)
 σιλῆος] „bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως
 q) ἡρήσατο] „ἡράσατο Fl. Nil mutat M.“ r) αἰσ
 „αἰσχρὸν Fl.“ s) κατ'] καθ' Bas. l. et 3.

runculos parvos e ligno fa- psam: quae vero nunc
 ctos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neu- eam Stratonices opus
 rospasta [q. d. nervis tracta]. quae uxor Assyriorum
 Est hoc etiam in delubro. In fuerit. Videtur autem
 dextra templi positus est vir illa fuisse Stratonice,
 parvus, cum magno veretro, privignus suus amavit,
 Istā de conditoribus sacri nar- medici deprehendit inge
 rant. Jam vero de ipsa aede Cum enim ille ipsum n
 dicam, et illius positione, quo- invasisset, consilii exp
 modo sit facta, et quis eam malo, quod turpe vido
 aedificaverit. Ajunt, aedem, aegrotabat silentio. J
 quae nunc sit, non esse illam autem sine dolore, sic
 ab initio statim structam, sed ut colorem plane mutar
 istam temporis injuria colla- corpus in dies magis ill
 cesceret. At medicus,

δὲ ἱππὸς, ὥς εἶδέν μιν ἐς οὐδέν ἐμφανὲς ἀρρώστέοντα¹⁾), p. 464.
 ἔγω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανὲς πολλὰ
 συμῆα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ φωνή, καὶ χοροὶ, καὶ
 ἄλλα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίει. χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε
 τὸν τεχνίσκου τὴν καρδίην, ἐκάλει δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην
 πάντας· ὁ δὲ, τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίᾳ
 μέγαλῃ ἦν. ὥς δὲ ἡ μητρὶς ἀπῆκετο, τὴν τε χοροὶν ἤλ-
 λυζατο, καὶ ἰδρῶνιν ἄρξατο²⁾), καὶ τρόμφῳ ἔχετο³⁾), καὶ ἡ
 καρδίη ἀνεπύλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα ἐμφανέα τῷ ἱητρῷ p. 465.
 τὸν ἔρωτα ἐποίει. καὶ μιν ὧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νε- 18
 σκου τὸν πατέρα, κάρτα ὑρῶδένοντα, ἦδε ἡ νοῦσος, ἔφη,
 τὴν γ) ὁ παῖς οὐδὲ ἀρρώστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη.
 ὅδε γάρτοι ἀλγείη μὲν οὐδέν, ἔρως δὲ μιν καὶ φρενοβλα-
 βείη²⁾ ἔχει. ἐπιθυμεί δὲ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, φιλέων
 γυναικα ζμήν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιάδε α)
 σοφίῃ ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης,
 καὶ ἱππικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτη

1) ἀρρώστέοντα] „Sic M. cum Edd. plurimis. Ἀρρώστέ-
 οντα Fl. male.“ 2) ἄρξατο] „Nil mutant Edd. nec M.“
 3) ἔχετο] „εἶχετο Fl. ἴσχετο M. Forsan. ἔσχετο, ut mox.“
 γ) τὴν] „ἦν Fl. et M.“ 2) φρενοβλαβείη] „φρενο-
 βλαβία W.“ α) τοιάδε] τοιάδε Edd. et M. Conj. τοιῆδε
 Solan. τοιάδε Conr. Reitz. Verum vidit Frittsch. Quaestiat.
 p. 210. corrigens τοιάδε.

videret, illum manifesto nullo
 morbo laborare, amorem esse
 causam morbum, cognovit. Oc-
 cultati enim amoris signa mul-
 ta, oculi languidi, et vox, et
 color, et lacrimae. Hoc co-
 gnito, ita se instituit. Dextra
 manu cordi adolescentis impo-
 sita, domesticos vocabat omnes.
 De aliis omnibus intractantibus
 tranquillius admodum erat: ad-
 vidente autem noverca, et
 dolorem mutabat, et incipie-
 bat sudare, et tremore corri-
 cebatur, et cor ei palpitabat.
 Ita cum fierent, manifesto

morbum medico prodidere.
 Atque ita illum sanavit. Vo-
 cato patre adolescentis vehe-
 menter auxio, *Iste morbus,*
inquit, non morbus est, sed
injuria. Nihil enim ipsi do-
let; sed amor illum tenet at-
que amentia. Concupiscit enim,
quae nunquam consequetur:
meam quippe uxorem amat,
quam ego neutiquam dimittam.
 Haec ille astu quodam com-
 mentus est. At pater statim
 supplicare, *Per, inquit, tuam*
sapientiam et medicinae peri-
tiam, noli pati perire mihi fi-

- p. 465. συμφορῇ ἔσχετο^{b)}, ἀλλὰ οἱ ἡ τοῦτος ἀκουσίη. τῷ σὺ
 δαμῖα ζηλοτυπέων πένθος ἔγειραι^{c)} πάση βασιλῆῃ, μ
 λητρὸς ἑὼν, φθόνον^{d)} προξενέειν^{e)} λητρικῇ. ὁ μὲν
 ἀγνώως ἑὼν ἰδέετο. ὁ δέ μιν αὖτις^{f)} ἀμείβετο, Ἄν
 σπεύδεις, γάμον ἑμὸν ἀπαιρούμενος, ἡδὲ λητρὸν ἄνδρα
 ἔμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυν
 ἐπόθεις, ἔμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τάδε ἔλεγε,
 οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ παιδὶ σ
 ρίης ἐφθόνηε, εἰ καίτοι^{g)} μητρικῇ ἐπεθύμει. οὐ
 ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι.
 δὲ τάδε ὁ λητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι;
 p. 466. γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει. τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα
 ψεύδεα. πείθεται μὲν τουτέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λ
 καὶ γυναῖκα καὶ βασιλῆην. αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλῶνα

b) ἔσχετο] „Sic jam et Fl.“ c) ἔγειραι] Sic W. et
 pro vulg. ἔγειρε, probantibus Koenio ad Gregor. Cor. p.
 Ed. Schäf., Schäfero ad L. Bos Ellipss. p. 591. et Basti
 Gregorii locum; qui iidem viri Critici mox etiam προξ
 corrigi voluerunt, et ultimus quidem eorum, collatis loc
 fra cap. 20. σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. et Soloeciat c. 4. μὴ
 ἔτι λέγειν. d) φθόνον] Sic Pell., Koen. ad l. l. et Fr
 l. l. pro vulg. φόνον. e) προξενέειν] Vulg. προξ
 Lacuna in W. Προξένει conj. Guyet. Cf. supra not. ad
 ραι. f) αὖτις] αὖτις Reitz. et recentt., ut supra cap
 contra Edd. vet. auctoritatem. g) εἰ καίτοι] εἰ
 conj. Fritsch. Quaestst. p. 210. quam vere, non det

lium: nec enim volens hoc te-
 netur malo, sed involuntarius
 ei morbus est: noli ergo tua
 zelotypia luctum excitare re-
 gno universo; neque, medi-
 cus cum sis, invidiam conci-
 liare medicinae. Sic ille im-
 prudens orabat. At ita respon-
 dit medicus: Nefarium est,
 quod studiose adeo petis, ma-
 trimonium mihi. meum au-
 ferre, vim adhibere parans
 viro medico. Tu vero quid
 ipse facias, si tuae uxoris
 desiderio teneretur, qui me
 ista deprecetur? Ad hac
 neque se uxori unquam
 surum, neque invisurum
 salutem, etiamsi suam
 vercam amaret: non enim
 qualem esse calamitatem
 jugem amittere, et
 Haec ubi audierat me
 Quid ergo, inquit, me
 Tuam nempe uxorem
 Quae vero modo di
 conficta erant omnia
 ille obsecutus, et uxor
 regnum relinquit filio
 autem in Babyloniam

ἐπείχετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ^{h)} ἐπώνυμον p. 466
 ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευταῖα ἐγένετο. ὥδε μὲν
 ἱππὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἴδουσατο. Ἡ δὲⁱ⁾ δὴ ὦν ἡ 19
 στρατονίκη εἴτε τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέονσα, ὅναρ τοι-
 δε ἴδωσάτο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγεῖραι οἱ τὸν ἐν
 ἱερῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ
 εἴη. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα οὐδεμίην ὥρην^{k)} ἐποίετο·
 τὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν
 ἀπηγῆσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσειν
 τὸν ἐπέδεδξάτο. καὶ αὐτίκα ὑγίεια γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς
 τὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρα-
 τὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰκοδομεῖν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἁσφα-
 ς ἔντα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἱερωτῶν φίλων, νεηνίην
 καὶ καλὸν, τῷ οὖνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ
 ἀνδρῆ, ἐσθλὸν ἔόντα, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν,
 ἀμύχανον ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας,
 ἡ δὴ ἐπέδεδξας^{m)}· νῦν δέ μοι χρεὼν μεγάλης πίστιος·

[Εὐφράτῃ] „Sic Ald. J. Bas. 1. (et 3.) Hag. Fr. Salm.
 Amst. Εὐφράτῃ Par. et Fl.“ i) Ἡ δὲ] „Hæc in prioribus
 manibus.“ k) ὥρην] „Sic Bas. 1. et 2. Ceut. ὥρην cum M.“
 Pace Reitzii dicam, Bas. 1. ὥρην habet adspirate, sed Bas. 3.
 ὥρην cum leni spiritu scriptum. l) τὴν] „ἦν Fl. et M. fru-
 stra. Vid. ad e. 18.“ m) ἐπέδεδξας] „Sic longe plurimæ.
 Εὐδεδξας Fl. Ἀποδεδξας M.“

discedit, et urbem sibi
 vinum ad Euphratem con-
 ubi etiam mortuus est.
 ille medicus et deprehen-
 suorem, et sanavit. Haec
 Stratonice, cum in prio-
 ad hoc viri matrimonio es-
 sominium vidit ejusmodi,
 imperaret sibi Juno, uti
 am Hierapoli sibi exci-
 si non pareret, multa
 et mala interminans. Illa
 quidem nullam ejus ra-
 m habuit. At postea,
 magnus illum morbus
 teret, et viro enarravit
 ician Vol. IX.

visum, et Junonem placavit,
 et statuere aedem recepit.
 Cumque statim convalesceret,
 misit illam vir suus Hiera-
 polin, et cum illa magnam
 vim pecuniae, et magnam
 exercitum, partim qui aedifi-
 carent, partim securitatis caus-
 sa. Advocatum vero quendam
 amicorum suorum juvenem pul-
 cherrimum, Combabo nomen
 erat, Ego, inquit, Combabe,
 te tanquam bonum virum,
 amicorum meorum maxime
 amo, et vehementer te laudo
 sapientiae pariter et benevo-

p. 467. τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπούμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτεῖ
σαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατεῖν· σοὶ
ἀπικομένῳ ἔξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ^{α)} το
ὁ Κομβύβος αὐτίκα λίσσετο^{ο)}, πολλὰ λιπαρέων μὴ
ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑαυτοῦ μετὰ
χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ οὐρόν
μὴ κοτέ οἱ ζηλοτυπὴ χρόνῳ ἑστέρω ἐς τὴν Στρατονίκην
20 νοίτο, τὴν μοῦνος ἀπάξειν ἔμελλε. Ὡς δὲ οὐδαμῶς ἐπ
θετο^{ρ)}, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναί οἱ χρό
ἐπὶ ἡμερέων· μετὰ δὲ, ἀποστεῖλαι μιν, τελέσαντά τι
μάλιστα ἔδετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑαυτοῦ οἶ
ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμιάζει, τοιάδε ὠδύρετο^{ο)}. Ὡ
λαιος, τί μοι ταύτης τῆς πλίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς
λος ἤδη δέρομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἔφο
τὸ δέ μοι μεγάλῃ συμφορῇ ἔσσειται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶ
αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀπο
λέσαι, τό μοι πάντα θόρον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀπε
ἑαυτὸν ἐποίησε, καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγλίων μιν

n) δέ] „non agnoscit W.“

o) λίσσετο] „ἐλίσσετο

recte.“ p) ἐπέθετο] „ἐπείθετο Fl.“

q) ὠδύρετο Fl.“

lentiae in nos caussa, quam ostendisti. Jam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, et sacra facere, et exercitui cum imperio praeesse. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, et multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se majores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus

erat. Cum vero persuasum sibi rex non pateretur, novam ille supplicationem versus, septem sibi dies tempus dari petit: postea mitteret, ubi perfecisset, maxime facto opus esset. facile cum impetrasset, mun suam abijt, et procumbens, ita suam supplicat: Miserum me, quid ista mihi fides? mihi iter, cujus jam prospicio? Juvenis ego, comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi calamitati, nisi omnem mali causam atque ob-

παύειτο, σμύρνην τε ἄμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώ- p. 467.
 καί, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι¹⁾ τὴν ἐφόρει σημηνόμενος, τὸ
 πᾶμα²⁾ ἔητο. μετὰ δέ, ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδύκεε, ἀπὸ- p. 468.
 κεινός ἐς τὸν βασιλῆα³⁾, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε
 αὐτῷ τὸ ἀγγεῖον, καὶ λέγει ὧδε· Ὁ δέσποτα, τόδε μοι μέγα
 κούριον ἐν τοῖσι οἰκείοις⁴⁾ ἀπεκάλυτο, τὸ ἐγὼ κάττα ἐπό-
 κειν. τῶν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε
 δοῦμαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλῶς ἔχειν. τόδε γὰρ μοι χρυ-
 σὸν βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' αὖν δέ
 ἐκτεταμαι, σῶσον αὐτίς⁵⁾ ἀποίσομαι. ὁ δέ δεξιόμενος ἑτέρῃ⁶⁾
 σφρηγίδι⁷⁾ ἐσημαίνεται, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐντετελα-
 ν. Κομβάβος μὲν νῦν⁸⁾ τὸ ἀπὸ τοῦδε⁹⁾ ἀσφαλῆα ὁδὸν 21
 ἔπειτα ἀπικόμενοι δέ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν
 ἀπὸκόμεον, καὶ σφίσι¹⁰⁾ τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν

1) σφρηγίδι] σφρηγίδι in prioribus. Recte infra σφρηγίδα
 c. 23. et 48. Vid. ad Alexandr. c. 20. Varr. Lectt. Tom.
 V. p. 80. sq. 2) τρωῦμα] „Sic pleraeq. Τρωῦμα
 Fl. Τρωῦμα M.“ 3) βασιλῆα] „βασιλέα W. et Fl.
 male.“ 4) οἰκείοις] Sic W. Vulg. οἰκίοις, minus bene.
 Scripsit, ut fallor, auctor οἰκηνίοις, ut infra cap. 22. et 37.
 5) αὐτίς] „bene M. et Fl. Αὐτίς cett. male.“ Malae fidei
 narratio: nam eae, quas inspicere licuit, Edil. vett. omnes ha-
 bent αὐτίς, ut supra capp. 18. et 12. 6) ἑτέρῃ] „ἑταίρῃ
 male W.“ 7) σφρηγίδι] σφρηγίδι priores, ut supra. 8) μὲν
 νῦν] Vulgo μὲν ὦν. Sed in W. μὲν νῦν. Cf. supra c. 16.
 ibique Varr. Lectt. 9) τὸ ἀπὸ τοῦδε] τοαποτοῦδε Ald.
 l. 2. et Hag. 10) καὶ σφίσι] καὶ σφίσι enclitice prio-

tuero. Itaque magnum pignus domi fuerat reposi-
 tum, valde mihi carum. Jam
 vero cum magnam viam in-
 gredior, apud te illud depo-
 nam. Tu vero tutum mihi
 praesta: est enim auro mihi
 carius, et non minus, quam
 vita, pretiosum. Cum redi-
 ero, salvum rursus recipiam.
 Ille acceptum, alioque obsi-
 gnatum anulo, quancstoribus
 suis asservandum tradit. Com-
 habus igitur ab eo inde tem-
 pore securum iter peregit.
 Delati Hierapolin diligenter

- p. 468. τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος δδρῶδε^{d)}. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθεῖν ᾔσχετο^{e)}. μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ τῇ ἰρῇ πόλει τὴν Ἥοην τουτέων αἰτίην ἐθέλουσιν γενέσθαι Κομβάβον ἱσθλὸν μὲν ἰόντα λαθεῖν μηδυμῶ. Στρατονίκη δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νηὸν^{f)} ὑπέσχετο.
- p. 469. δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἱσωφρόνεε, καὶ τὴν τοῦσον ἔκρυπτε. δὲ οἱ κακὸν μῆζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρέχε κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δέ, ἀμνηστούσα τῇ συμφορῇ εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίξετο^{g)}. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁρῶν λογιεῖν ἐφνυλάσσετο; αὐτὴ δὲ ἐπιχειρεῖν ᾗδέετο^{h)}. ἐπὶ τῶν τοιούδε· οἶνον ἔσωτήν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθόντα ἄμα δὲ οἶνον ἐσιώντι παρῴρησεν τε ἐξέρχεται, καὶ ἡ ἀποκρίσις οὐ κάρτα. αἰσχυρὴ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἔκαστα ἀγνοῖνⁱ⁾ ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίησε ταῦτα.

res. Vid. ad c. 12. Varr. Lectt. d) ὁδρῶδε] „ὁδρῶδε Fl.“ e) ἀρχετο] „Nihil mutant Edd. nec M. notante lano.“ f) νηόν] „νεών W.“ g) ἐδίξετο] „ἐδίξετο W.“ h) ᾗδέετο] „ἔδέετο male Fl.“ Sic etiam Cod. reut., referente Koenig ad Gregor. Cor. p. 406. et 407. i) ἀγνοῖν] „ἀγνοῖν Fl.“ Sic etiam Cod. Vat. 90. teste Bastio ad illum locum. Itaque fortasse scribendum αἰδέετο. i) ἀγνοῖν] Sic etiam Cod. Vat. 90. teste Bastio ad illum locum. Itaque fortasse scribendum αἰδέετο.

aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem, et magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Junonem harum rerum causam volentem fuisse: non fugisso illam, virum bonum esse Combabum; Stratonice autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset. Ac primo quidem modesta est, morbum occul-

tat. Cum autem quietem amplius illi malum indiceret, manifeste afflictabatur toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens mali, decentem supplicium Combabo occasionem quaerens. Atque alii quidem fateri rem cavet, ipsa autem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut inebriata cum illo agat. Quae una cum vino audacia ingreditur, nec admodum repulsa, sed quae egeris, in ignorantiam o-

καὶ ἐκ δειπνον ἐγένοντο, ἀπικνεομένη^{k)} ἐς τὰ οἰκήια, p. 469.
 ὁ τῶσι Κομβάβος ἀνέλιξετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων^{l)}
 αἶπτο, καὶ τὸν ἔρωτα ὠμολόγει^{m)}. ὁ δὲ τὸν τε λόγον
 αἰσῶς ἀπιδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν μέ-
 τη ἐπεκάλει.ⁿ⁾ ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἐκαστὴν ἐργά-
 σθαι, δέσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε^{o)}, καὶ πῦσαν τὴν
 αὐτοῦ πύθην ἀπηγῆσαντο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνει-
 κεν.^{p)} Ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐποτε^{q)} ἔλπετο, μιανίης
 ἐκείνης ἔσχετο^{r)}, ἔρωτος δὲ οὐδαμῶς ἐλήθετο, ἀλλὰ p. 470.
 πάντα οἱ σπνέουσα, ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρή-
 κτου. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱερῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται.
 ἡρώτας Γάλλων ἐπιθρύνονσι, καὶ γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμαίνον-
 ται, ἐρλοτυπεία δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χρῆμα κάρτα
 ἐπὶ κομίζεται. Τὰ δ' ὧν^{s)} ἐν τῇ ἱερῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν 23
 Στρατονικην, οὐδαμῶς τὸν βασιλεῖα κέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ
 ἀναγόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγόρευον. ἐπὶ

a recent. ἀγνοίην vett. k) ἀπικνεομένη] „ἀπικομένη
 W. Nihil a vulgato abit Fl.“ l) γούνων] „γούνον male
 l.“ m) ὠμολόγει] „ὠμολόγειν Fl. Vulgato savel M.“
 n) ἐπεκάλει] „ἀνεκάλει Fl. ἐπεκάλει W.“ o) ἐξέ-
 φηνε] „ἐξέφηνε Fl. ἐφηνεν W.“ p) ἤνεικε] „Sic W.
 Ervze Edd.“ q) οὐποτε] „οὔτε Fl. Lege οὔποτε, etsi οὔ-
 ποτε M. cum Editionum vulgo.“ r) οὔτεω] „omisit W. et
 Fl. rectius.“ s) ἔσχετο] ἀπέσχετο maluit Jens. frustra.
 Vid. Gesner. ad h. l., quem laudat Wesseling. ad Herodot.
 VII, 237. t) τὰ δ' ὧν] Sic emendavi, quod in Ald.

Ut vero visum erat, sic
 post coenam veniens
 cubiculum, ubi commora-
 tus Combabus, supplicat
 genoa contingit, fatetur
 Ille averso animo
 illum accipit, rem
 ebrietatem illi obji-
 Cum autem illa minare-
 magnum se sibi malum
 pertimescit, totam
 rationem suam indicat,
 sibi accidisset, enar-
 rem ipsam aperte demon-
 Ubi conspexit, quae

nunquam speraverat, Strato-
 nice, furor ille quidem con-
 stitit: amoris autem nentiquam
 obliviscitur, sed semper cum
 illo versata hoc habet irriti
 amoris solatium. Viget ejus-
 modi amor Hierapoli, et nunc
 adhuc ita fit. Amant feminae
 Gallos, sunt Galli in femi-
 nas, zelotypus nemo est, sed
 res ea valde sancta apud illos
 putatur. Quae igitur Hiera-
 poli agebatur de Stratonice,
 ea nentiquam fugiebant regem,
 multis, qui inde venient,

- p. 470. τοῖσι περιαλγέων, ἔξ ἀτελῆος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετα-
 λει. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὕτι ἀληθεύ, τὴν Στρατο-
 κην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέτο, αὐτὴν γράψασαν ἐς
 ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορεῖν, πείρην οἱ ἐπικαλέ-
 σαν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθενεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φ-
 ὀδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Σιρυονί-
 μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν τυν^{u)} οὐδὲ Σθενεβοίην πείθοι
 οὐδὲ Φαίδρην τοιαύδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον δι-
 κέως ἐπόθει Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ
 24 νετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔ-
 τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσύνων τε ἤϊε^{x)}, ὅτι
 ἀπολογίῃ οἴκοι ἐλλέπετο· καὶ μιν^{y)} ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς
 τίκα μὲν ἔδυσέ τε καὶ ἐν φρονεῖ ἔχε^{z)}. μετὰ δὲ παρ-
 των οἱ τῶν φίλων, τοι^{a)} καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομ-
 p. 471. βῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν
 χετο, καὶ οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· καὶ
 δὲ δεινοπαθέων, πλῆστιν τε καὶ φίλῃν ἀνεκαλέετο, καὶ

utraque, Hag., Reitz. et Bip. erat τὰ, δ' ὧν, in Be-
 8. et Schm. τὰδ' ὧν. u) μὲν τυν] Vulg. μὲν ὧν.
 W. μὲν νῦν. Unde sic scripsi, ut supra capp. 16. et
 x) ἤϊε] „bene Fr. Par. etc. Fl. ἤϊεν. M. ἤϊεν, quod v
 credo.“ y) μιν] „μὴν male J.“ Sic etiam Ald. 2. z)
 „εἶχεν W. εἶχε Fl.“ a) τοι] „οὐ male Fl. et

deferentibus, et quid fieret ita se, uti facta sunt, I
 narrantibus. His commotus rex, ant. Ubi vero Hierapolin
 imperfecto adhuc opere, Com- cius venit, caussamque co
 babum arcessit. Alii hic nar- vit Combabus, cum si
 rant rem iniuvine veram: Stra- abiit, quod domi relicta
 tonicon, cum repulsae essent esset defensio. Venientes
 illius preces, ipsam scripsisse statim in vincula conj
 marito, accusasse Combabum, tradit custodibus. Deinde
 tentatae ab illo pudicitiae suae sentibus amicis, qui
 reum fecisse. Et quod de tum, cum dimitteretur
 Sthenoboen sua Graeci dicunt, babus, oderant, producti
 et Phaedra Gnossia, idem de medium accusare occipit
 Stratonicæ fabulantur Assyrii. adulterium illi atque i
 Equidem neque Sthenoboom libidinem objicit: gravi
 credo, neque Phaedram fecis- commotus fidem et ami
 se talia, si vere amavit Phae- memorat, triplici se s
 dra Hippolytum. Verum ea obstringere Combabum

τρεσσά Κομβιάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε λόντα, καὶ ἐς πίστιν p. 471.
 ἔφαισαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιαύδε
 ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστηῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν
 σφίς ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκεε^{b)}
 αὐτίκα θνήσκειν Κομβιάβον, θανάτου ἄξια ἐργασμένον^{ο)}.
 Ὁ δὲ τέως μὲν ἐσθίκεε, λέγων οὐδέν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν 25
 σῦτον ἤγγετο, φθέρξατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον αὔτεε^{d)}, λέ-
 γων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ γάμων εἵνεκα^{ε)},
 ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμιῶν, τὰ οἱ ἀπὼν παρεθῆκατο. πρὸς
 ταῦτα ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖχαι^{f)} τὰ
 οἱ φρουρέειν ἔδωκε. ὥς δὲ ἐνεῖκε^{ε)}, λύσας τὴν σφρηγῖδα
 ὁ Κομβιάβος, τὰ τε ἐνεόντα ἐπέδειξε^{h)}, καὶ ἑωυτὸν ὁποῖα
 ἐπεπόνθει· ἔλεξε τε, ὦ βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρώδων,
 εἰτέ με ταύτην ὁδὸν ἔπεμψες, ἀέκων ἥτιονⁱ⁾. καὶ ἐπεὶ με
 ἀναγκαίῃ μεγάλῃ ἐκ σέο κατέλαβε, τοιαῦτα ἐπετέλεσα, ἰσθλὰ
 μὲν ἐς δεσπότηα, ἔμοι δὲ οὐκ εὐτυχία· τοιόςδε μέντοι ἔων,

b) ἐδόκεε] ἐδόκεεν Schm. e Gorl. c) ἐργασμένον]
 Sic Bas. 1. et 3. cum Gorl. et hinc Schm. pro vulg. ἐργασμέ-
 νον. d) αὔτεε] Vulg. ἤτεε. Sed αὔτεε W. Gorl. et Vat.
 90. teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 407. Schüf. Unde Kos-
 mius ibid. αὔτεε fecit, quod nos amplexi sumus. e) εἵνεκα]
 „ἔνεκα W.“ f) ἐνεῖχαι] „Iu Fl. Fr. Bas. 1. (et 3.) Hag.
 Pat. Ἐνήχαι J. Ἐνεῖχαι M. a manu rec. g) ἐνεῖκε] „ἤνει-
 κεν W. solus“ h) ἐπέδειξε] „Nil varietatis invenio.“
 i) ἥτιον] „Fl. ἦον. M. ἦιον.“

mans. qui et adulter esset, et illius violati caussa, sed quod
 in fidem sibi habitam contumeliosus, et in Deam impius,
 cujus in opere commisisset talia. Multi adstantes cum
 convincent, quod aperte amplexantes vidissent. Tandem
 placet omnibus, mori statim Combabum, qui morte digna
 perpetrasset. At ille huc usque steterat nihil dicens. Cum
 vero ad supplicium jam ducendus esset, loquitur, pi-
 guis suum reposcit, interfici se dicens non contumeliae
 regi illatae aut matrimonii illius violati caussa, sed quod
 illorum cupiditate rex tenebatur, quae discedens ipsi com-
 mendasset. Ad haec vocato quaestore rex asserri jubet,
 quae custodienda illi tradiderat. Cum attulisset, detracto
 Combabus signo, quae in-
 erant, demonstrat, seque ipsum
 adeo, quomodo affectus esset;
 dixitque, Haec ipsa, Rex,
 ego metuens, cum hoc mihi
 iter mandares, et tui invitus,
 et cum magna abs te mihi
 necessitas imposita esset, hoc
 regi illatae aut matrimonii feci, commodum illud quidem

- p. 471. ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβήσας^k), περιέβαλλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, Ὡ Κο
 p. 472. βύβε, τί μέγα κακὸν ἐργάσαι^l); τί δὲ σεωντὸν οὕτω
 ἀεικέλιον ἔργον μοῦνος ἀνδρῶν ἐπρηξας; τὰ οὐ πάμπαν
 ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὅς τοιιάδε ἔτλης, οἷα μήτεⁿ) σὲ π
 θέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὄφελε^o). οὐ γάρ μοι ταύτης αἰ
 λογίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ θαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα
 σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος
 μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίζεται, χρυσός τε πολλὸς,
 ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπτοι βα
 λήϊοι. ἀπίζειαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγέλως, οὐδέ
 ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὕψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνά
 μαι. τὰδε εἰπέ τε ἅμα, καὶ ἐποίηε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα
 φόρον ἔχορτο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδίδοδο^p), καὶ ἡ φιλίη
 ζων ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς εἶναι Ἀσσιρῶν Κομβάδην
 26 γλῆν καὶ εὐδαιμονίην εἵκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐπ'

k) θαμβήσας] ἀμβώσας (pro ἀναβώσας) scribi maluit I
 ckenar. ad Herodot. VII, 18. l) ἐργάσαι] „Sic jam
 Fr. J. Par. etc. cum M. in) οὕτω etc.] „Iloc ad
 δρωῶν usque aliena manus explevit in W. ubi lacuna ei
 n) μήτε] μήτε Hag. o) ὄφελε] „ὤφελεν W. ὤφ
 Fl.“ p) ἐδίδοδο] Vulgatum vitium ἐδέδοτο correx
 mentem Fritzscheii Quaestit. p. 210. quod idem factum in
 dem causa Necyom. c. 14. et Somn. c. 3., hic ad senten
 tiam Herodotus, illic etiam Codd. jubentibus.

domino, mihi vero minime Sed quandoquidem haec
 secundum. Talis tamen cum tunc voluit, primo qui
 sim, facinoris, quod non nisi hoc tibi a me ultionis ca
 vir committere potest, reus dabitur, mors delator
 sum. At ille obstupescit postea donum veniet magis
 ad haec, complexus illum cum aurumquo multum, et an
 lacrimis dixit: Quod tibi tan tum immensum, et vestim
 tum, Combabe, malum intu Assyria, et equi regii.
 listi? Quod in te tam incre trabis ad nos, nemine
 dibile facinus solus virorum nuntiante; neque quisque
 designasti? Non omnino laudo nostro te conspectu ar
 ista, miser, qui ea sustinuo neque si cum uxore jae
 ris, quae ulinam neque tu Haec dixit simul et socit
 passus esses, neque ego vi statim ducuntur ad supplic
 dissam! Huc enim defen huic munera tribuuntur
 sione mihi opus non erat. major sit amicitia. Neque

λέσει τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολελοίπειν γ) p. 472. αὐτῆς) ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ ἀφροσύνης εἵνεκα*), ἔν τῷ ἱερῷ ἐστάναι χάλκεον· καὶ ἔστη) ἰς τιμὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομβύβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους τοῦ Ῥοδίου ποτήμα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτι δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φρίλων τοὺς μάλιστα οἱ εὐνοήσιαι, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθους, κοινωνίην ἐλθεῖν τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑωυτοὺς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι**) ἐπὶ τῷ πρῆγματι, λέγοντες, ὥς ἡ Ἥρῃ φιλέονσα Κομβύβον, πολλοῖσι τὴν p. 473. τιμὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε*), ὅπως μὴ μούνος ἐπὶ τῇ ἀνὰ 27 θορήτῃ λεπείτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπειδὴ ἄπαξ ἐγένετο, οἱ τῶν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκύστου ἔτεος ἐν τῷ ἱερῷ τάμνονται καὶ θηλέονται, εἴτε Κομβύβον παραμυθεύμενοι γ), εἴτε καὶ Ἥρῃ χαριζόμενοι*). τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτι δὲ

- γ) ἀπολελοίπειν] Sic W. Sed vulg. ἀπολέλοιπε, et ἀπολέλοιπεν Fl. γ) αὐτῆς] Sic tandem Bip. et Schm. cum Edd. ven. pro αὐτῆς, quod et hic Reitzii festinantia scriptum. Vid. Admon. δ) εἵνεκα] „ἔνεκα Edd. et M. male.“ ε) ἔστη] ἔστι Bas. 3. u) ἱρολογέουσι] „recte M. ἱερολογέουσι, Edd.“ x) ἔβαλλε] ἔβαλεν Schm. a Gorl. y) παραμυθεύμενοι] „παραμυθ. male J.“ Sic et Ald. 2. z) χαριζόμενοι] Vulg. χαριζόμενοι. W. χαρίζονται. Cor-

detur Assyriorum quisquam corum benevolentissimos, conspicientia par Combabo aut felicitate. Postea cum petiisset, ut liceret sibi, quae de-erant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, et reliquo tempore ibi manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis et bene factorum causa, uti aeneus in templo uaret. Stabat, inquam, honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro, ami-

corum benevolentissimos, consolandū illius casus gratia, in communionem jacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, et eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, adamatum a Junone Combabum: hanc multis illam castrandi se incitem injecisse, ne solus adeintam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se et effeminant, sive Com-

p. 473. οἷδε^{a)} οὐκ ἔτι ἀνδρῆτην ἔχουσι, ἀλλὰ^{b)} ἑμυτά τε γυναικῶν φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἔχουσιν, ἀνακίεται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτία συνελέχθη γὰρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πατήγυριν ἀνακομένη, ἰδοῦσα καλὸν τε ὄντα, καὶ ἰσοθῆτα ἔτι ἀνδρῆτην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο^{c)}. μετὰ δὲ, μαθοῦσα ἀνὰ τὴν αἰτίαν ἔόντα, ἐμυτὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀπομύθων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἰσοθῆτα γυναικῆτην ἐνεδύσατο^{d)}, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνὴ ἴσα ἔξυπνέοιτο. ἦδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης^{e)}. Κομβάβος μὲν μοι^{f)} πέρι^{g)} τοσούδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὐτίς ἐγὼ λόγῳ ὑστέρω μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τὰμνονται, καὶ ταφῆς, ὅκοιην θάπτονται, καὶ ὅτεν εἴτε ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐξέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν θέσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάρθεος· καὶ δῆτα ἐρέω

rexi, ut jam voluerat Reitz. a) οἷδε] „Sic Edd. et M. b) ἀλλὰ] καὶ addunt vulgo Edd., omittunt rectius Codd. V. et Gori., nuncius inclusit Schm. c) ἔσχετο] An scilicet auctor ἔσχετο, passiva vi? aut poterat etiam ἔχετο. d) ἐνεδύσατο] „restitui ex M. et Salin. Ἐνεδύσατο cett. male.“ E. cipe Bas. 1. et 3., ubi bene ἐνεδύσατο. e) θηλείης] ὁ λέγος maluit Koen. ad Gregor. Cor. p. 440. Schäf. ut sup. c. 15. & infra c. 51. f) μὲν μοι] „μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M.“ g) πέρι] „omniuit W. et Fl.“ h) αὐτίς] αὐτίς Reitz. et recentior constat lectio restituta in Ed.

babi consolandi causa, sive gratum Junoni ut faciant. Exsecrant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed et vestimenta gestant muliebria, et opera mulierum faciunt. Quantum audivi, etiam horum origo ad Combabum refertur. Nam usu illi venerunt et ista. Peregrina mulier, in conventum sacrum quae venisset, conspecto homine ita pulchro et vestito viriliter, magno illius amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa

se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sine infelicitate adeo succedere Venerem, muliebrem vestem summat, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec causa Gallis vestitus femine. Ac de Combabo ista mihi dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone mentionem faciam, et castitatem illorum, hoc est, quomodo castrentur, et sepulture, qua sepeliantur, et conspectu rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem co-

Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱερὸν ἴδρυνται, λόφος ἐστὶ, p. 473.
 κάτω δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ τεῖχεα 28
 καὶ περιχέεται. τῶν δὲ τεχνῶν τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ
 ἐκ πολλὸν ἡμῶν πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ
 ἐς ἄνεμον Βορέην ἀποκρίνεται^{ι)}, μέγαθος ὅσον τε ἑκα-
 τὼν^{λ)} ὀργυῖων. ἐν τούτοις τοῖς προπυλαίοις καὶ οἱ p. 474.
 φαλλοὶ ἐστῶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε^{λ)}
 τριηκοσίων ὀργυῖων. ἐς τουτέων τὸν ἕνα φαλλὸν ἀνὴρ
 ἐκείνου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκείη τε ἐν ἄκρῳ τῷ φαλλῷ
 χρόνον ἑπτὰ ἡμερῶν. αὕτη δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται·
 οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ἑποῦ τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖ, καὶ
 ἀγαθὰ ξυμπύσῃ^{μ)} Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων^{ν)}
 ἐχρόθεν ἐπαύουσι. ἄλλοις δὲ δοκεῖ καὶ τὰδε Δευκαλίωνος
 ἔρετα ποιεῖσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρω-
 ποι ἐς τὰ οὖρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεια τῶν δεινδρέων ῥέισαν^{ο)},

vet. i) ἀποκρίνεται] „Sic M. Fl. Ven. 2. Par. Hag.
 etc. Ἀποκρίνεται J. et marg. Ald. 1.“ Cum J. facit Gori.
 Unde Schmied. conj. ἀποκρίνεται, collato loco Arrian. Ex-
 percl. Alex. V, 6, 1. Ἀποκρίνεται etiam Seagor. Diar. Class.
 Vol. XIX. p. 31. Utumque satis probabile. k) ἑκατὼν]
 De hoc et, qui mox sequitur, numero vid. Aduott. l) καὶ
 οἶδε] „Et sic M. cum Eild.“ m) ἀγαθὰ ξυμπύσῃ]
 Valzo ἀγαθὰ πύσῃ. Sed ξὺν πύσῃ sine ἀγαθὰ Fl. et Gori.
 Et ἀγ. ξὺν ἀπύσῃ W. Ex his inter se conciliatis edidi, ut
 jam coniecerat Reitzius. n) εὐχολέων] „bene Salm. et
 Amst. Εὐχολέων cell. et M. prave.“ o) ῥέισαν]
 „Ihsan W.“

rito de positione templi et norum passuum. In horum
 magnitudine dicere: et jam unum phallum vir singulis an-
 dico. Locus ipse, in quo nis bis ascendit, moraturque
 sacrum constitutum est, collis in summo phallo tempus se-
 est. Jacet autem in media ptem dierum. Causa illi hu-
 urbe, et duplici muro est cir- jus ascensionis ista memora-
 cundatus. Murorum alter an- tur. Vulgus putat, in alto
 tius est, alter non uultum illum versari cum Diis, et
 aetate nostra superior. Ve- bona petere toti Syriae, cos-
 tibulum templi in Boream que sic e propinquo audio
 ventum porrectum est, cou- preces. Alii haec etiam Deu-
 tam circiter passuum magni- calionis causa fieri autu-
 tudine. In hoc vestibulo etiam mant, in memoriam illius ca-
 stant phalli, quos Bacchus lamitatis, cum homines in
 statuit, iique altitudine trice- montes et arborum altissimas

p. 474. τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρέωδότες. ἔμοι μὲν νυν P) τὰδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τὰ ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι. θαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι q), ἐν τοῖσι θαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνου κατίζουσι r). ὅτεν μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ'

p. 475. μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέροχθαι s). Ἡ δὲ οἱ ἄνδορ τοιήδε. σειρῇ μακρῇ t) ἐκοντόν ἄμα, καὶ τὸν θαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δέ, ἐπιβαίνει ξύλα προσφυνῶν τῷ θαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδῶ ἀνιῶν δὲ ἄμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὥπως πῆριοχέων. εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ φρονι κορυτέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθι κορυτέει οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν ἑτέραν ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τὴν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ τῶν ἑδρῶν

p) μὲν νυν] μὲν ὦν vulgo. Μὲν νῦν W. et Gori. Ungeoninam lectionem restitui, ut supra jam aliquoties. q) ἐγείρουσι] „ἐγείρουσι W. perperam.“ Totum hunc locum, in quo olim sic dispositum: συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι θαλλοῖς, ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι θαλλοῖσι x. ἄ. ξ. x. Micylli jam et Gossnerus in interpretationibus suis, Reitzius autem recenti. in textu castigaverant. r) κατίζουσι] „recte Hag. Fl. Fr. cum W. Κατίζουσι male Bas. I. (et 3.) Pa. Salm.“ s) ἀνέροχθαι] „ἀνέροχθαι M. Vulgatum prob. Fl.“ t) μακρῇ] μικρῇ conj. Kuster. u) ἄλλοθι κορυτέει οἶδε sic Fl. cum J. Par. etc.“

aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Conjectio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligues in phallis viros collocant: cujus rei causa, non dixerim equidem. Videtur ergo mihi illius ligni viri imitatione hic ascendere. Porro ascensus est ejusmodi. Catena longa se pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phallo

affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat. Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis gestu catenam in altum rejicit. Sed quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conascunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico, intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, sine demissione alio, quem secum habet, longum illo quidem, sursum trahit, quae vult, ligna, et ve-

σπίαν, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μέμνηται τε χρόνον, τῶν²) p. 475.
 ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεύονται, χορσόν τε καὶ ἄρ-
 τρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι³). εἰς' ἀγέντες ἐκείνον
 προσθε κείμενα, ἀπιῶσι, λέγοντες τὰ οὐνόματα ἑκαστος.
 περὶ τοῦ δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξόμενος τοῦ- p. 476.
 να, ἐγκλήν ἐς ἑκαστον ποιεῖται· ἅμα δὲ εὐχόμενος,
 ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ μέγα καὶ τροχὺν, κινεώ-
 μεν. εἶδει δὲ οὐδαμῶ. ἦν γάρ μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ⁴),
 παρὶς ἀνιὼν ἀνεγείρει τε, καὶ αἰκία ἐρηγάζεται, καὶ οἱ
 ἦν ἡ ἑμίη τοῦ ὕπνου ἐπικέεται⁵). τὰ μὲν ὧν ἐς τὸν
 σωμαίων μετέδονται, ἱρά τε καὶ θεοπρεπεία· εἰ δὲ ἀτρεκέα
 ἴσται, οὐκ ἔγω ἐρέειν. δοκέει⁶) δὲ μοι, μέγα ἐς⁷) ἀγρυ-
 πνίαν συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀρθιῶδης. φαλλοβα-
 νίαν μὲν δὲ περὶ τοσούδε⁸) ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ὀρέει μὲν
 ἡμῶν ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, καὶ⁹) ἐργασίην ἐστὶ, ὅχοι 30

1) τῶν] „restitui ex W. Tὸν Edd. et M. male.“ 2) κομίζουσι] „τὰ κομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατάσει W. et Fl.“ E. Schmiaderi silentio colligo, Gori Codicem cum vulgatis conspirare. Sic nihil illa respiciam, quae discrepant.
 3) ποτὲ] „Nil mutant Edd. et M.“ 4) ἐπικέεται] „εἰσέρχεται M. Fl. Reitz. et Bip. In cett. Edd. vet. et Gori. Gori. ἐπικέεται eadem ratione, quam servavimus capp. 6. et 8. Eiusdem Schmi. h. l. restituit ἐπικέεται. Vid. Adnot. ad c. 6.
 5) δοκέει] Sic vulgo. Sed δοκέειν, monente Solano, scripserunt Reitz. et recenti. Cf. init. huj. libelli ibique notata.
 6) μέγα ἐς] „ἐς μέγα W. male.“ 7) τοσούδε] Sic W. et Gori. pro vulg. τοσαῦτα. 8) καὶ] „omittunt W. et Fl.“

et vasa: e quibus sede quiddam canit et asperum. Dormit neutiquam. Si enim desideret, manetque tempore somnus illi aliquando obrepit, quos dixi. Adveniens autem multi aurum et argentum, quidam vero aes ferunt: deinde in conspectu posita relinquunt, indiesque quisque nemine. Adveniens vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine, preces pro unoquoque accipit: inter precandum somnus edit instrumento aeneo, ubi movetur, magna Templum spectat in Solem

- p. 476. οὐς νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιεῖουσι. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυριῶν δυοῶν, ἐπὶ τῆς ὃ νηὸς ἐπικέσεται ἄνοδος ἐς αὐτὸν^{h)} λίθου πεποίηται, οὐ κάρτα μακρὰ ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος μέγα παρέχει θύρῃσι τεⁱ⁾ ἥσκηται χρυσέοισιν^{k)}. ἔνδοθε δὲ ὁ νηὸς χ.
- p. 477. σοῦ τε πολλοῦ ἀπολύμπεται, καὶ ἡ ὄροφῃ πῦσα χρυσὴ ἀπόξει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοὶ τηλόθεν ἀνιόντι προσβάλλει πνοὴ κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτῖς^{l)} ἀπὴς, οὐδαμῶς λείπει ἀλλὰ σευ τά τε εἴματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοὴν, καὶ
- 31 ἐς πᾶμπαν^{m)} αὐτῆς μνήσκει. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἀπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ^{o)} θάλαμος ἄλλος πεποίηται ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὁλίγη· θύρῃσι δὲ οὐκ ἥσκηται, οὐκ ἐς ἀντίον ἄπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὧν^{p)} τὸν μέγαν

f) ἐκ γῆς] „recepti ex L. 'Ex τῆς Edd. et M.' 'Ex τὸς coniecerat Guyet. sed felicius Gossn. ἐκ γῆς. g) ἐπικέσεται] Sic Schm. recte cum plerisque Edd. vet. et Gorl. arbitrio Solanus, inuius autem ipse Reitzius, correxit ἐπικέσεται, et hos secuti Bipontini. Ἀποκείται Par. ἀπὸς Hag. Vid. supra. h) αὐτὸν] „recepti ex W. et FL. A. cett. male.“ i) τε] „Sic Edd. et M. Lege γάρ.“ k) χρυσέοισιν] „restitutum ex W. Χρυσέοισι Edd. priores.“ l) ἀπὸς] „αὐτῶν Par.“ m) πᾶμπαν] „Nil mutant FL. etc.“ n) οὐκ] „οὐχ marg. Bas. 1. frustra.“ o) ἐν αὐτῷ] „ἐς τοῦτον Bas. 3. et mox ἐν αὐτῷ pro ἐς τοῦτον eadem imprudentiae culpa. p) ὧν] „recte W. ut semper in hoc bello. Οὐν Edd. exceptis Bas. 1. 2. (et 3.) quae

orientem. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua aedes imposita est. Ascensus in illam e lapido factus non sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium templi praebet: et valvis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo relucet, et lacunar totum est aureum. Sentitur

antem hic divinus odor, dicitur regionis Arabiae, longinquo ascendenti spiritus inhalat optimum; et si discesseris, non deserit; et vestimenta tua diu sentiant odorem; et ipsi tibi spectant obversabitur. Intus veritas aedes non simplex est, sed lacunus in ea factus. Ascensus etiam in hunc lacunum. Valvis non est ornatus sed totus ex adverso

ἐξέρχονται^{α)}· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μούνον^{γ)}. p. 477.
 πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοῖς^{β)} μάλιστα ἀγγίθεοί τε
 καὶ τοῖσι πῦσι ἐς τὸ ἱερόν μέλεται. Θεραπείη. ἐν δὲ
 αὐτῇ εὐταὶ τὰ ἴδια, ἦτε Ἥρη, καὶ^{δ)} τὸν αὐτοὶ Δία
 ἐτέρῳ οὐνόματι κληῖζουσι. ἄμφω δὲ χρύσειοί τε
 καὶ ἄμφω ἔχονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φέ- p. 478.
 ροῦσι· ὁ δὲ ταύροις^{ε)} ἐφέζεται. καὶ δῖτα τὸ μὲν τοῦ
 ἑκαίμα, ἐς Δία πάντα ὄρη, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἰ-
 πῶ^{ζ)}, καὶ ἔδρην· καὶ μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις.
 δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι^{η)} πολυειδέα μορφήν ἐκφανέει. 32
 τὰ^{θ)} μὲν ξίμπαντα ἀτρεκέϊ^{ι)} λόγῳ Ἥρη ἐστί· ἔχει
 καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ
 Ἄρτεμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ
 τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ ἄτρακτον.
 καὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πῦργον, καὶ

[ἐξέρχονται] „Recte sic emendatum in M. *Εξέρχονται*
 Edd. male.“ γ) *μούνον*] „omisit Fl. Adest in cett. et M.“
 Sed scribendum videtur *μούνοι*. α) *ἀλλὰ τοῖς*] „οἱ (pro
 τοῖς) Fl. et M. ac mox οἱσι, frustra.“ Edidit autem Reitz.
 α cum eo recenti. ἀλλὰ τοῖς. Castigatus Edd. vet., ut nos,
 γ) *ἐν δὲ τῇ δέ*] „bene Fl. M. Par. (etc.) *Ἐν δὲ δὲ τῇ J.*“
 δ) *καὶ*] omisit Bas. 3. x) *φέρουσι*] Sic probata exempla
 M. Gori. et Fl. Vulg. *φορέουσι*. Cf. cap. 15. γ) *ταύροις*] Sic
 Edd. vet. pleraeq. *Ταύροιςιν* Fl. Reitz. et recenti.
Ταύροιςι male J., quod ad accentum, solum attinet. z) *εἰ-
 πῶ*] „Sic W. *Ὀμματα* Edd.“ α) *τοῖς*] σοι maluit Solan.
 β) *τὰ*] *τῇ* Gori. c) *ἀτρεκέϊ*] de novo scripsi pro vulg.

aperitis. In magnum vtem refert per omnia, capite,
 templum ingrediuntur vestibis, throno, nec, etiam-
 in thalamum vero soli si velis, alii ipsum assimules.
 rdoles, ac ne sacerdotes Verum Juno multiplicem consi-
 lem omnes; sed ii, qui deranti formam offert. Univer-
 simi censentur Diis, et qui- sim, ut vere dicam, Juno est.
 omnis administratio sa- Sed habet aliquid etiam Miner-
 um curae est. In hoc vac, et Veneris, et Linae,
 cata sunt signa, tum Ju- et Rheae, et Dianae, et Neme-
 tum quem, Jupiter cum sis, et Parcarum. Manu al-
 alio ipsi nomine appel- tera sceptrum tenet, colum al-
 Ambo aurei, ambo se- tera: et in capite gerit radios
 Veram Junonem leo- et turrim; et cestum *habet*,
 ferunt: alter tauris insidet. quo solam Caelestem *Venerem*
 pe Jovis simulacrum Jo- ornant. Extra vero et aliud

- p. 478. κιστὸν, τῷ μούνην τὴν Οὐρανίην κοσμεῖν. ἔκασθε δέ οἱ χρυσός τε ἄλλος περιφέρεται^{d)}, καὶ λίθια κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδατιώδεις πολλοὶ δὲ πυρρώδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδιῶσι πολὺ καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάρραδοι, τὰ φέρουσι^{e)} Αἰγύπτιοι, Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου ἄξιον, τοῦτο ἀπηγγέλλεται· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορεῖ, λυχνὶς καλεῖται, οὗτος δὲ οἱ τοῦ ἔργου^{f)} ἢ συντυχίῃ. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέ πολλὸν ἀπολάμπεται, ἐπὶ δὲ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἄπας, 33
- p. 479. ἐπὶ λέγροισι, φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν γέγραπται ἀσπένδιον. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα^{h)} πυρρώδεαⁱ⁾. καὶ ἄλλο θάνατον ἔστι ἐν τῷ ξόανῳ. ἦν ἑστειῶς^{k)} ἀντίος ἐσορέης, σὲ ὁρῇ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορέῃ^{l)}, ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων ἔστηκε ξόανον ἄλλο χρύσειον, οὗτο

ἀπρεχέει. d) περιφέρεται „Et sic jam Fl. cum c. e) ὑδατιώδεις] „Vid. nou.“ f) φέρουσι] Sic o ante Reitz. libri. Φορέουσι tamen Solan., Reitz. et Bip. bene vulgatam restituit Schm. Cf. modo c. 10. et 13. g) γού] „δρκου W. Sed in marg. est ἔργου.“ h) κάρτα „M. Fl. aliaque recte. Χάρτα J. male.“ i) πυρρώδεα „Sic et Fl. cum cett. Πυρρώδεα W.“ k) ἑστειῶς] „Edd. Bas. 1. Sed Bas. 2. cum Fl. Par. etc. vulgatum servat.“ Bas. 1. cum 3. recte habet ἑστειῶς. l) ἱστορέῃ] „Nil tate Edd. et M. addit Solanus. Ἐσορέῃ formam.“ Vid. Advoit.

aurum circumpositum est, et illi res ipsa dedit. Ab gemmae valde pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, multae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, et hyacinthi et smaragdi, quas Aegyptii ferunt, et Indi, et Aethiopes, et Medi, et Armenii, et Babylonii. Quod autem magis commemoratum dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae lychas vocatur: nomen

noctu splendor multus refertur ut ab ea tanquam a lumine aedes tota reluceat: immo splendor ille imbecillior; terum speciem habet valde admirabilem. Etiam aliud est in simulacro admirabile. Si contra intueare, te retranscuntem obtutus ille percutitur: et si ab alia parte, hoc experiatur, idem imperspicitur. Inter utrumque

ταῖς ἄλλοις ζόανσι εἶκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν^{μ)} ἰδίην p. 479.
 οὐκ ἔχει, φορεῖ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεν. καλέεται δὲ
 σημήιον καὶ ἔπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδέ τι ὄνομα ἴδιον
 αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδέ γενέσιος αὐτοῦ πέρι^{ν)} καὶ εἶδος
 ἔγνωσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκα-
 λῶνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὢν ἐπὶ τῇ
 κορυφῇ αὐτοῦ περιστερεῖ^{ο)} χρυσήν ἐκτίσθηκε. τοῦνεκα
 δὲ μιν θέονται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήιον. ἀποδη-
 μέν δὲ δις ἐκάστου ἔτος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ
 ὕδατος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, 34
 κάται^{ρ)} πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ
 ἔπιν, μόνου γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληνῆος ζόανα οὐ δεκνύουσι.
 οἱ δὲ ἔνεκα ὧδε τομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέ- p. 480.
 γουσι τοῖσι μὲν ἄλλοις θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ζόανα ποιε-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι^{q)} τὰ εἶδεν· Ἡέλιος
 δὲ, καὶ Σεληνή, πάνπαν ἐναργέες, καὶ σφειας πάντες
 ὁρῶσι. κοίη ὢν αὐτῇ ζοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι
 φαινομένοις; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κάται^{ρ)} ζόανον 35

μ) μὲν] „ex W. est. Non erat in Edd.“ n) πέρι] „de-
 est in W.“ o) περιστερεῖ] „περιστερεῖ W. non adseu-
 lencie Fl.“ p) κάται] „Et sic jam. Fl.“ q) πάντεσι]
 „παντίσι W. Nil mutat Fl.“ r) κάται] „κάται Fl. Sed
 prius M. cum Edd. vulgo.“

imago ex auro, omnia nulla
 parte aliis imaginibus similis.
 Suam hoc formam non habet,
 ferit autem aliorum Deorum
 species: signum vocatur ab
 ipsis Assyriis, nec nomen illi
 proprium posuere: sed neque
 la ortu illius aut forma dicunt;
 sed alii ad Bacchum, alii ad
 Deucalionem, ad Semiramis-
 am alii referunt. Etenim in
 vertice illius stat columba au-
 ra: quam ob causam Semi-
 ramidis esse simulacrum illud
 abulantur. Abit [defertur]
 aere his quotannis ad afferen-
 dam, quam dixi, aquam. In

ipsa porro aede ad sinistram
 intrantium Solis primum thro-
 nus positus est: ipsius vero si-
 mulacrum non inest. Solius
 enim Solis ac Lunae simula-
 cra non ostendunt. Cujus au-
 tem rei causa hoc instituerint,
 id ipsum quoque didici. Ajunt,
 reliquis Diis simulacra facere
 fas esse: illorum enim species
 non esse notas omnibus. At
 Sol et Luna plane conspicui,
 et vident illos universi. Quae
 igitur causa simulacrorum il-
 lis faciendorum, qui in aethere
 se conspiciendos praebeant?
 Post illum thronum Apollinis

- p. 480. Ἀπόλλωνος, οὐκ οἶον ἰώθαι ποιεῖσθαι. οἱ μὲν γὰρ ἅλ-
 πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνται, καὶ πρωθήβην*) πε-
 ονσι. μοῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενεήτῳ ῥόανον δεικ-
 ονσι· καὶ τὰδε ποιεόντες, ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλ-
 νων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων, ὁκόσοι Ἀπόλλωνα πα-
 θέμενοι ἰλάσκονται· αἰτία δὲ ἦδε*) δοκέει αὐτέιοισι ἄσ-
 μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἰ-
 τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ**), καὶ ἄλλο*)
 σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα
 36 μασι*) κοσμέουσι. Ἔργων δὲ αὐτοῦ περί, πολλὰ μὲν
 εἰπεῖν. ἰρώ δὲ τὸ μάλιστα θωνμάζειν ἄξιον. πρωτῶ
 τοῦ μαντήτου ἐπιμνήσομαι. μαντήτια πολλὰ μὲν παρ’
 λησι, πολλὰ δὲ καὶ παρ’ Αἰγυπτίοισι, τὰ δὲ καὶ ἐν
 Αἰβύῃ· καὶ ἐν τῇ δὲ γ) Ἀσίῃ πολλὰ ἔστι. ἄλλὰ τὰ
 p. 481. οὔτε ἰρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ

a) πρωθήβην] „Recte sic J. Fl. Fr. Salm. Par.
 1) αἰτία δὲ ἦδε] Post haec secus ac vulgo factum interp-
 mouente Fritzschio Quaestat. p. 209. sq. u) ἐν δὲ] res-
 lectio vetus in locum ejus, quam a Solano e Cod. M. dep-
 ptam ediderunt Reitz. et recenti. ἐν δὲ καὶ etc. x) ἄλλο
 ἄλλῳ M. quod versio Latina expressit: „Verum unum etia
 alio suo Apolline novant;“ admodum sinistre. *) ἐξμε
 „ἐξμε Fl. Vulgato faveat M.“ y) τῇ δὲ] Vulgo τῇδε.
 tavi scripturam et distinctionem loci cum versione, qua
 opus erat, auctore Fritzschio Quaestat. p. 210. Ceterum ac-
 cem ἐν notatum in Ed. Reitz. „Sic et W. cum Fl. etc.“
 suspicor non huc, sed ad illud ἐν cap. 39. pertinere. Et
 pro ὅδε in Fl. est ὡδε. Et ἐθελῶ paullo inferius in W. pro

signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, et prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec est: videtur illis magna esse insipientia, imperfectas Dīs forinas tribuere: adolescentiam autem adhuc imper-
 sectam existimant. Simul etiam aliud in suo Apolline vult. Soli vestibibus ornantur. De operibus ipsius habeo dicere. Dicam vero, maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculationem faciam. Oracula Graecos multa, multa Aegyptios, nonnulla etiam Libya: et vero in Asia sunt. Sed illa non sine rebus vel prophetis credunt; at hic movetur ip-

ὡς κινείται, καὶ τὴν μαντήτην εἰς τέλος αὐτουργεῖ. p. 481.
 τῆς δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐθέλῃσι χρησιμηγορεῖν;
 ἐν τῇ ἰδρῇ πρῶτα κινείται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτῶν ἀε-
 ρου. ἦν δὲ μὴ αἰέρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ εἰς μέζον²⁾ ἔτι κινέ-
 ται. εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντη
 παύσων, καὶ εἰς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ
 ἀρχιερεὺς³⁾ ἀντιάσας, ἐπερέεται⁴⁾ μιν περὶ ἀπάντων πρη-
 γμάτων· ὁ δὲ ἦν τι μὴ ἐθέλῃ⁵⁾ ποιεῖσθαι, ὀπίσω ἀναχω-
 ρῇ. ἦν δὲ τι ἐπαυνέῃ⁶⁾, ἄγει εἰς τὸ πρόσω τοὺς προσφέ-
 ροντας⁷⁾, ὥσπερ ἡνιοχῶν. οὕτω μὲν συναγείρουσι⁸⁾ τὰ
 δέγματα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τούτου
 οὐκ ἀποδοῦναι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὥρέων
 αὐτοῦ παύσων, καὶ ὁκότε οὐκ⁹⁾ ἔσσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ
 συντηροῦ πέρι, πότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἰπον ἀποδη-

180. 2) μέζον] μέσον male Reitz. et recenti. cum Bas.
 1. et Hag. Μέζον est in Ald. 1. 2. et Bas. 3. μεῖζον autem
 in Gori. Recte iudicavit Fritsch. 1. 1. 2) ἀρχιερεὺς] „Sic
 Bas. 1. et emendat M. recte. Ἀρχιερεὺς Edd. vulgo.“ Nescio,
 quam Reitzius Basilsensem primam dicat. Quam enim ego
 dico primam, quaque ipse utor, est illa ab anno 1545. Vid.
 Tom. 1. huj. Edit. p. CIII. Ea autem h. 1. habet ἀρχιερεὺς,
 ut ceti. Sed Bas. 3. ἀρχιερεὺς, typothetae errore. b) ἐπε-
 ρείται] „ἐπαυρέται Fl. Vulgatum probat M.“ c) ἐθέλῃ
 Sic M. et Fl. In reliquis θέλῃ. d) ἐπαυνέῃ] ἀπαυνέῃ
 Bas. 1. e) προσφέροντας] „Sic et M. cum Fl. Fr. J.
 Per. etc.“ Ὑποφέρ. volebat Guyot. προφέρ. Solan. f) συν-
 αγείρουσι] συντηροῦσι. conj. Guyot. g) οὐκ] κου

inationem ad finem usque
 perducit. Modus hic est.
 vult reddere oraculum,
 sede primum sua movetur.
 cordates vero ipsum conti-
 tollant. Si vero non tol-
 ille sudat, et magis eti-
 movetur. Cum vero sube-
 omnes ipsum ferunt,
 illos usque quoque in or-
 et in aliam ex alio
 milit. Tandem obsistens sa-
 dotum princeps interrogat
 de rebus omnibus. Is-
 si velit fieri, retrocedit;

si vero probet, antrosum agit
 suos bajulos, tanquam habenis
 auriga. Ita colligunt oracula,
 et neque sacram rem ullam
 neque privatam sine hoc fa-
 ciunt. Praedicat etiam de anno,
 omnibusque illius tempestati-
 bus, et quando non futurae
 sint: item praedicat de Signo,
 quando eam, quam dicebam
 modo, profectionem suscipiat.
 Narrabo etiam aliud, quod
 me praesente egit. Sacerdo-
 tes sublatum forebant. At ipse
 illos humi reliquit, sublimis

- 37 μῆν. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παριόντος ἔπρηξε.
 p. 481. μέν μιν ἱρέες αἰείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ καὶ
 38 ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μοῦνος ἐφορέετο. Μετὰ
 τὸν Ἀπόλλωνα, ῥοανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ, Ἐρ
 39 καὶ Εἰλειθυῆς. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ ὧδε κεκοσ
 αται· ἔξω δὲ βωμός τις^{b)} κέεταιⁱ⁾ μέγας, χάλκεος·
 p. 482. δὲ, καὶ ἄλλα ῥοανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων
 καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστ
 τοῦ νεῷ Σεμιράμιος^{l)} ῥοανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν
 ἐπιδεικνυούσης^{m)}. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀνθ
 ποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἐωντὴν
 ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ α
 Ἡρης ἀλογέειν· καὶ ὧδε ἐποίησεν. μετὰ δὲ, ὥς οἱ θεοὶ
 ἀπίκοντοⁿ⁾ νοῦσοι τε καὶ συμφορῇ^{o)}, καὶ ἄλγεα, μα
 μὲν, ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἐωντὴν ὁμολόγη
 καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὐτῆς^{q)} ἐκέλευεν εἰς Ἡρην κρέπειν
 τοῦνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοις
 Ἡρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν οὐκ ἔτι ἐων

conj. Koen. Vid. Adnot. b) τις] e Gorl. pro vulg
 i) κέεται] „κέεται Fl. et sic emendatum in M., in quo
 ται a prima manu.“ k) ἱρέων] ἡρώων conj. Belin.
 male. l) Σεμιράμιος] „Σεμιράμειος W.“ m)
 δεικνυούσης] „ἐπιδεικνύουσα M. et Fl.“ nec hoc
 n) ἀπίκοντο] „ἀγέκοντο Edd. antea male.“ o)
 φορῇ] „ita Edd. et M. Συμφοραὶ marg. J. me
 p) ὁμολόγηε] ὁμολόγηε sola Reitz. ex W. q) αὐ

ipse solas ferebatur. Post minibus, qui Syriam hab
 Apollinem Atlantis. signum legem tulerat, se pro
 est, post Mercurii, et Ili placarent, Deos autem
 thyiae. Interiora igitur aedis quos, ipsamque adeo
 sic ornata sunt. Extra vero nem, negligerent: id qu
 altare positum magnum ex fecere. Postea vero cu
 aere: adsunt et alia signa sex- vinitus illi immitterentur
 centa aenea regum et sacer- bi, et calamitas, et do
 dotum: recensebo autem, quae a furore illo, recipuit, et
 memorata prae caeteris. digna talem se confessa est, c
 sunt. Ad sinistram aedis si- eivibus, ut ad Iunonen
 gnum stat Semiramidis, dex- rum se converterent, in
 tra aedem ostendentis. Stat vit. Hanc ob causam
 per causam ejusmodi. Ho- adhuc habitu adstat, a

αὐτὴν ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι 40
 ἑρμῆς, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ p. 482.
 Ἑρμοῦ, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ
 ἑρμῆς, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας,
 καὶ αὐτὸν Τηφέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος,
 καὶ Κομβάβου, τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα κα-
 λῶν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἑκείνῳ εἶκελον. παρὰ δὲ οἱ
 Σαρδανάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 τῇ αὐτῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ p. 483.
 αἰετοί, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐδαμῶς
 σφάζει, ἀλλὰ πάντες ἱεροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροήθεις¹⁾). Τρεῖς 42
 δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχονται²⁾). τῶν οἱ μὲν τὰ ἱερῆα
 φέρουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι³⁾; ἄλλοι δὲ πυρφόροι
 κίονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμὲ δὲ πλείονες
 καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἱερός δὲ αὐτέ-
 ραι πᾶσι⁴⁾ λευκὴ· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρ-
 χιερεῖς⁵⁾ δὲ ἄλλος ἐκύστου ἔτεος ἐπιγίγνεται. πορφυρέην

αὐτὸς Reitz. et recentt. 1) χειροήθεις] „admissi ex W.
 χειροήθεις Edd.“. 2) ἀποδεδέχονται] „Sic M. cum Edd.
 παλαιαῖς.“ 3) σπονδὴν φορέουσι] „σπονδηφορέουσι M. et
 Fl.“ 4) πᾶσι] „Ita Fl. et M. Πᾶσα Edd. vulgo.“
 5) ἀρχιερεῖς] „Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιερεῖς.“

placandam Junonem
 monstrans, et Deam non
 se, sed illam confessa.
 Vidi etiam Helenae ibi si-
 mulacrum, et Hecubae, et An-
 droachae, et Paridis, et He-
 ronis, et Achillis. Vidi eti-
 am Nirei simulacrum Aglaiae
 filii, et Philomelam, et Pro-
 cles, adhuc mulieres, et
 Tereum volacrem: et
 signum Semiramidis, et
 simulacrum illud, quod memo-
 ri, et Stratonicæ valde pul-
 crum, et Alexandri ipsi illi
 simile. Adstat illi Sardana-
 patum, forma alia et vestitu.

In aula soluti pascuntur bo-
 ves magni et equi, et aquil-
 lae, et ursi, et leones, qui
 nequaquam nocent hominibus,
 sed sacri omnes sunt et man-
 sueti. Sacerdotes autem illis
 multi recepti sunt, quorum
 alii mactant hostias, alii. fe-
 runt libamina, igniferi vocan-
 tur alii, et alii altarium as-
 seclae. Me quidem praesente
 vel trecentis plures ad sacri-
 ficandum accedebant. Vesti-
 menta illis omnia candida;
 pileum gestant in capite: sa-
 cerdos summus singulis annis
 novus succedit: purpura, hio

- p. 483. δὲ γ) μῶνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ χρυσῇ ἀναδέε-
 43 ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητῶν
 καὶ συριστέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμαντές
 44 καὶ φρενοβλαβείς. Θυσίῃ δὲ δις ἐκάστης ἡμέρας ἐπιτε-
 ται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνέονται. Αἰτ' μὲν ὦν κατ' α) ἡ
 χίρην θύουσι, οὔτε αἰδόντες, οὔτε αὐλέοντες. εὐτ'
 δὲ τῇ Ἡρῇ κατάρχονται α), αἰδούναι τε, καὶ αὐλέουσι,
 κρόταλα ἐκικροτέουσι. καὶ μοι τούτου πέρι σαφές ο
 45 εἰπῶν ἐδύναντο. ἔστι δὲ καὶ λήμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν
 τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱεροὶ β) τρέφονται πολλοὶ, καὶ π
 p. 484. μιδέες. γίγνονται γ) δὲ αὐτέων ἔνιοι κύρτα μεγάλοι.
 δὲ καὶ οὐνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι.
 ἐμὲ δὲ τις ἔην δ) ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων. ἐν τῇ πέ
 δὲ ε) πολήμα χρύσειον αὐτέω ε) ἀνακέτο ε). καὶ μιν

γ) δὲ] „τε W. solus.“ 2) κατ'] „recte Par. Salm. l.
 Fl. καθ' male Bas. 1.“ α) κατάρχονται] „Sic
 l. J. Hag. Par. Salm. etc. et M. κατάρχονται Fl.“ β) ἐ
 „omisit Fl.“ γ) γίγνονται] „Et sic Fl. cum c
 d) ἔην] εἴην sphalma Reitzianae, quod propagarunt S
 cum Bip. ἔην Edd. vett. Sed ἦν Gorl. e) δὲ] „abest ab M
 Fl.“ ς) αὐτέω] Vulgo αὐτέων, quod quum plane absce
 esset, Gesnerus lectionem Hag. 2. ἀντέων, licet haud
 ex errore fortuito natam, genuinam putavit, et pro ἀντέω
 Ionismo interpretatus assecutus est Belinum et Wi
 dium. Certius haud dubie vestigium secutus est Schmied
 quod e lectione Cod. M. et Ed. Fl. αὐτέω rescripit a
 idque suatore Westelingio Dissert. Herodotea p. 145. ζ) ἀ
 κέετο] Vulg. in Edd. ἀνακέτο. Sed ἀνακέτο in M. e
 Denique in Vat. 90. ἀνακέτο, quod Bastius ad Gregor.

solus indutus est, tiara redi-
 mitus aurea. Est autem alia
 quoque multitudo sanctorum
 hominum, tibicinum, fistula-
 torum, Gallorum; et mulieres
 furiosae ac fanaticae. Sacri-
 ficiū bis unoquoque die pera-
 gitur, ad quod omnes veni-
 unt. Jovi quidem silentio sa-
 crificant, neque sua voce ca-
 nentes, neque tibiis. Cum
 vero Junoni immolant, can-
 tant, tibiis canunt, crotalis

crepitant. Ac de isto
 mihi certi dicere poterant.
 etiam lacus ibidem non p
 a templo, in quo pisces
 nutriuntur multi, et varia
 cie. Fiunt quidam ill
 oppido magni. Hi et n
 habent, et vocati acce
 Me spectante erat inter
 etiam aliquis ornatus aur
 cuius pinna aureum opus
 rum) suspensum erat.
 ego saepe vidi, cum

πύλινος λίθῃσάμην^{h)}), καὶ ἔχειⁱ⁾) τὸ ποίημα. Βάθος δὲ 46
 πρὸς λίμνης πολλόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὧν p. 484.
 καὶ διηροσίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ
 αὐτῆς βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκτοῖς ἂν ἄφρων ἰδὼν, πλώ-
 ω τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
 μῶσαι· ἐμοὶ δὲ δοκτεῖ στύλος ἐφειστωῶς^{k)}) μέγας ἀνέχειν
 τὸν βωμόν. ἔστυπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα^{l)}) ἔχει. πολ-
 λὰ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' ^{m)}) εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηρό-
 ρου στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανη- 47
 γιόες τε μέγιστα· καλλόνται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβά-
 σαι, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱερὰ πάντα κατέρχε-
 ται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρῃ πρώτη ἀπικνέεται τῶν ἰχθύων εἵνεκα,
 καὶ σφείας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδεται. ἦν γὰρ τότε γένηται,
 λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται
 ὁ βωμός, ἡ δὲ πρόσω ἵσταμένη ἀπείργειⁿ⁾) τέ μιν, καὶ p. 485.
 πολλὰ λιπαρόντα ἀποπέμπει. Μέγιστα δὲ αὐτοῖσι πανη- 48
 γιόες, τὰ^{o)}) ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων

p. 401. Schäf. pro genuino habuit. h) ἐθῆρσάμην] „ἐθε-
 ρσάμην Fl. et W.“ i) ἔχει] „εἶχε Fl. εἶχεν M.“ k) ἐφει-
 στωῶς] ὑφ. εστ. si recte conjicio, conjecit Gossnerus. Vid. Ad-
 not. l) θυώματα] „bene M. Bas. 1. Ald. Fr. Hag. Par.
 Ven. 2. Salin. Θωύματα male J. et Fl. Id tamen etiam adscri-
 ptum marg. A. 1.“ m) κατ'] „abest ab M. et Fl.“
 n) ἀπείργει] ἀπέργει Koen. ad Gregor. Cor. p. 432.

haberet. Profunditas la-
 tis magna. Equidem non sum
 expertus: dicunt vero vel du-
 centur amplius passuum esse.
 In medio stat altare lapideum.
 Ad primum conspectum,
 videre illud, et in aqua flui-
 me; ac multi ita esse arbi-
 trantur. Mihi vero videtur
 obliqua subjecta ingens sus-
 tenere altare. Vittis illud
 super ornatum est, et suffi-
 ciens habet. Multi quotidie pre-
 cibus causa eo natant coro-
 ni. Fiant ibi conventus ma-

ximi, vocanturque descensio-
 nes in lacum, quoniam illis
 numina omnia ad lacum de-
 scendunt, inter quae Juno pri-
 ma advenit piscium caussa,
 ne primus illos Jupiter con-
 spiciat. Hoc enim si fiat,
 perire ajunt universos. Ac ve-
 nit ille quidem visurus: at illa
 adversum consistens illum ar-
 cet, et multum supplicans re-
 mittit. Sed maximae illis ce-
 lebritates habentur, quae in-
 stituuntur ad mare. Verum
 de his nihil certi, quod di-

p. 485. περί σαφές οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν^ρ). οὐ γὰρ ἤλθον αὐτὸν οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόν ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγγήσομαι. ἀγγίξον ἕκαστος εὖ σεσυγμένον φέρουσι^q). κηρῷ δὲ τάδε σεσήμενται· καὶ οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυόν^r) ἰσολέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ὅς ἐπὶ σφείων δέξεται^s) τὰ ἀγγιγνύμενα τῇ τε σφρηγίδα ὀρεῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιρέεται^t), καὶ πολλὰ μνῆματα ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι^x) ἀγέρονται. ἐν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνέεικοντες^y), σπένδουσι^z) τε, 49 θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοστήουσιν. Ὀρτέων^a) δὲ πυσσίδων οἶδα, μέγιστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτελεῖσθαι καὶ μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλλέουσι. Θυσίαν δὲ ἐν αὐτῇ τοιγάρδε ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες ἐν τῇ αὐτῇ ἐστῶσι, μετὰ δὲ, ἀγνέοντες αἰγὰς τε, καὶ ὄρκα

Schäff., tenacior Ionismi. o) τὰ] „Sic J. Hag. Bas. Salm. etc. Tā Par. Aī Fl. et M.“ p) εἰπεῖν] scripsi Codd. W. et Gorl. et cum Fl., ut supra c. 44. f. et scripsi ni fallor, per hunc libellum. Εἶπαι cett. Edd. q) φέρουσι] „Nil mutant Edd. et M. Fors. φορέουσι.“ r) ἀλεκτρυόν] „Et sic M. cum Edd.“ Vid. Adnot. s) δέξεται] „δέξεται Fl.“ t) ἀπαιρέεται] Sic, uti conjectura Gestm. habet Gorl. et hinc recepit Schm. pro vulg. ἀπαιτέεται μνῆματα] vix genuina lectio, etsi communis omnium pro μνῆμα. x) ἀλεκτρυόνι] „Et hoc probat M. cum Edd.“ y) ἐνέεικοντες] „ἀνέεικοντες male Fl. nec probat M.“ z) σπένδουσι] „bene M. Fl. Fr. Par. etc. Σπένδουσι male J.“ a) ὀρτέων] Vulg. ὀρτέων. Sed ὄρκα

cam, habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam profectionem expertus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, et jam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec vero ipsi eam solvunt, et aquam deinde effundunt. Sed est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius rei mercede, solvit vanculum, ceram aufert: acinae multae hoc ex opere Gallum redeunt. Hinc in pluvium ipsi illatam aquam effundunt, et sacrificio facto abeunt. Dierum festorum, novum, omnium maximum ante vere celebrant. Pythiam h. e. rogam, vocant alii Lampadem. Sacrificum eo peragunt ejusmodi. Arae res excisas ingentes instaurant: tam adductas caprae et oves, et pecora alia

καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα^{b)}, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτίουσι· ἐν p. 486.
 αἱ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα
 πάντα. ἑκατὸν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσονται, περιενέ-
 πτης τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν^{c)} ἐνιῶσι. τὰ δὲ
 πάντα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ὁρτὴν^{d)} πολλοὶ
 ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρίων
 ποίων· φέρουσι^{e)} τε τὰ ἰουτῶν ἱρὰ ἕκαστοι, καὶ τὰ
 ἁγία ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμημένα. Ἐν ῥητῇσι 50
 καὶ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν ἀγείρονται· Γάλλοι
 καὶ αἰοὶ, καὶ τοὺς ἐλεξα, οἱ^{f)} ἱροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ
 ἁγία, τύμνονται τε τοὺς πῆχτας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς
 αἰέλους τύπονται. πολλοὶ δὲ σφίσι παρεστειῶτες ἐπαυ-
 λῶσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰέδουσι
 ὧσα καὶ ἱρὰ ᾠσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε
 ἴσται. οὐδὲ ἐξέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε^{g)} ποίε-
 σαι. Ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρησι καὶ Γάλλοι γέγονται. 51

traci spirita W. Gori. et FL. unde vera scriptura patet. Mox
 idem. b) ζῶα] „ὄρα W. cum puncto subscripto. Nihil
 mutat FL.“ Sed ζῶα tamen mutato accentu Bas. 1. et 3.
 c) πυρὴν] πῦρ maluerunt Guyet. et Gess. non satis idonea
 de causa, opinor. d) ὁρτὴν] Sic non sola J. cum W.,
 sed etiam Ald. 1. et 2. pro vulg. ἐορτὴν. e) φέρουσι]
 „Nihil variant Eald. Sed et M. ac FL. vulgatum servant.“
 f) οἱ] omittit Gori. jure fortasse suo. g) τὰ δε] τόδε Gori.

nia ex arboribus suspen-
 sit: addunt aves, vestes,
 rea et argentea opera. Per-
 tis jam omnibus, circumla-
 circa arbores Diis, ignem
 faciunt: illa vero subito
 sunt consumpta. Ad hoc so-
 me multi homines conveni-
 o Syria, et regionibus
 ca omnibus, feruntque suos
 ces Deos, et quae signa
 ent ab illis expressa. Sta-
 diebus in templum confluit
 tiando. Galli multi, et
 ti, quos dixi, homines,

cerimonias obeunt, vulnerant
 sibi brachia, et terga invicem
 caedenda praebent. Multi ad-
 stantes tibiis acciunt, multi
 perstrepunt tympanis, canunt
 alii divina et sacra cantica.
 Hoc vero opus extra aedem
 peragitur, neque illam intrant,
 quicunque faciunt talia. Per
 hosce dies fiant etiam Galli.
 Reliqui enim dum tibiis con-
 ciunt, et celebrant orgia;
 ad plures jam pervasit furor,
 multique, qui spectatum modo
 venerant, postea perpetrarunt

- p. 486. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι^{h)} ἀνλέωσιⁱ⁾ τε καὶ ὄργια^{k)} ποιεῖνται, πολλοὺς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θ' ἀπικόμενοι^{l)}, μετὰ δέ, τοιάδε ἐπρήξαν. καταλέξω δὲ τὰ ποιεῖνται. ὁ νεηνίης, ὅτι τὰδε ἀποκείται^{m)}, ῥίψας εἰμῶτα, μεγάλη βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναίεται· τὰⁿ⁾ δὲ πολλὰ ἔτεα^{o)}, ἔμοι δοκέει, διὰ^{p)} τοῦτο ἔστι λαβὼν δὲ αὐτίκα^{q)} τάμνει^{r)} ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς λιοῦς, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς ὁκοίην δὲ οὐ^{s)}
- p. 487. τὰδε ἀπορρήψει^{t)}, ἐκ ταύτης ἰσθῆτά τε θηλήην, καὶ σμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι τοι^{u)}
- 52 ποιεῖνται. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τ^{v)} ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἔτα^{w)} μιν αἰείραντες^{x)} ἐς τὰ προύστυα φέρονσι^{y)}. Θέμενοι αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον^{z)}, τῇ ἐκόμισαν^{aa)}, ὑπερθε λί^{ab)}

h) αἱ ἄλλοι:] Γάλλοι vult Fritzsch. Quaestus. p. 211. At soli Galli h. l. intelligendi, sed etiam tibicines, tympani cantores sacri, voce οἱ ἄλλοι comprehenduntur, distincti a vadorante. i) ἀνλέωσι] „ἀλέωσι marg. A. l. cum k) ὄργια] „ex emendatione Solani. Ὀργια Edd. et M. m. l) ἀπικόμενοι] ἀπικνούμενοι Gorl. m) ἀποκείται ἀπικνέεται 2954. unde Bel. fecit ἀπικνέεται. n) τὰ] „τὸ L. Vulgatum tenet Fl. M. etc.“ o) ἔτεα] „ἔτη M. marg. A. l.“ Ἐτοιμα conj. Koen. ad Gregor. Cor. p. ubi tamen vid. Bast. p) διὰ] „καὶ M. et Fl.“ q) αὐτίκα αἰδοῖα substituit Bel. malo iudicio: nec enim in sequenti nominat auctor res acta illa, dicens tantum τὰ ἔταμε. r) τάμνει] „bene plurimae. Τάμνει Fl. et M.“ s) ἀπορρήψει, ἀπορρήψῃ W.“ t) αἰείραντες] Sic o Gorl. pro αἰείροντες. u) φέρουσι] „Nihil mutant Fl. J. Fr. Bas. Par. etc. et M.“ x) φέρετρον] „Ita Par. Fr. S (et Bas. 3.) φέρετρον M. J. Fl. Hag. Bas. l. Ald.“ y) ἐκόμισαν] „Sic M. cum Edd. plerisque. Τὸ ἐκόμισαν

taliam. Enarrabo autem, quid jecerit, ex ea vestem in-
agant. Qui ista de se sta-
bunt juvenis, vestibus abjectis
magno clamore in medium prod-
it, tollit gladium, quales a
multis inde annis, ob id ipsum
puto, praesto sunt. Hoc igitur
accepto statim se castrat,
ac per urbem currit, manibus
ferens, quae abscidit. In quam-
cumque vero domum ista ab-

jecerit, ex ea vestem in-
brem et mundum ac-
Haec in castrationibus a
Mortui vero Galli non
aliis sepultura sepeliuntur
ubi mortuus est Gallus.
dales illum sublatum f
in suburbia: depositum
cum feretro, quo portave
obruunt lapidibus, eoque
domum retro abeunt. Se

βαίλουσι, καὶ τὰδε πράξαντες, ὀπίσω ἀπονοστήουσι· φυλά- p. 487.
 (ἡμερῶν δὲ ἐκτὰ²⁾) ἡμερῶν ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱερόν ἐξέρ-
 χονται. πρὸ³⁾ δὲ τουτέων ἦν ἐξέλθωσι, οὐκ ὅσια ποιέ-
 νται. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τουτέοισι· ἦν μὲν τις 53
 αἰών νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱερόν οὐκ
 ἐκέρχεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐξέρχεται. αὐ-
 τῶν⁴⁾ δὲ τῶν οἰκῆτων τοῦ νέκυνος ἕκαστοι φυλάξαντες
 ἀριθμὸν ἡμερῶν τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρῶμενοι,
 ἐκέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, οὐ σφίσι ἐκίεναι ὄσιον.
 θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ θήλειας, καὶ αἰγας, καὶ 54
 ὄσας, οὐκ ὅσας δὲ μούνας⁵⁾ ἐναγέας⁶⁾ νομίζοντες, οὔτε θύ-
 ονται, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ
 ἑστέας νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκέει⁷⁾
 χῆμα ἱερίστατον⁸⁾, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι⁹⁾· p. 488.
 καὶ ἦν ἀέκοντες ἄψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσι.
 τῶν τε δὲ¹⁰⁾ αὐτέοισι σύννομοι τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκῆτια
 ἐκέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ 55

et marg. A. 1. " 2) ἐκτὰ] „ἐννέα Græv. Nil mutant M.
 et Edd." a) πρὸ] „πρὸς Fl. et marg. A. 1. Vulgato ad-
 stipulatur M." b) αὐτέων] „αὐτῶν Edd. et M." c) μού-
 νας] Vulg. μούνον. Gorl. μούνας, recte, nisi quod in accentu
 peccatum. d) ἐναγέας] „ἐναγέες Fl." e) δοκέει]
 deest in Gorl. f) ἱερίστατον] Sic Bas. 3. cum W. Cf.
 c. 10. ἱερίστατον cett. non bene, ut Reitzius ait, sed male.
 g) δικαιοῦσι] „ita longe plurimae et M. sed a recentiore
 manu. Δικαιοῦσι J. et Ven. 2." h) δὲ] „δὲ male M. et

deinde septem dierum numero, mares pariter ac feminas, et ca-
 pras, et oves. Porcos solos, quos
 abominantur, neque immolant,
 neque iis vescuntur. Alii non
 abominabiles putant, sed sa-
 cros. Inter aves columba res
 illis sanctissima videtur, nec
 attingere eas fas putant: et si
 inviti attigerint, impiati sunt
 illo die. Itaque cum illis ha-
 bitant, cubacula ingrediuntur,
 et plerumque pascuntur humi.
 Dicam autem de his etiam,
 qui ad conventus hosce veni-

- p. 488. τῶν πανηγυριστέωνⁱ⁾ τὰ ἑαστοι^{k)} ποιεῖνσι. ἀνὴρ εὖ
 ᾧ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέηται^{l)}, κεφαλὴν μ
 ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δέ, ἱερέας δὶν, τὰ μ
 ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νόκος χα
 θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ
 κεφαλὴν τοῦ κτήneos ἐπὶ τὴν ἐωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλο
 βάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παραιοῦσαν ἱ
 σίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέεται. τελέσας
 ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ^{m)} τε στέφεται, καὶ τῶν
 λων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ
 τῆς ἐωυτοῦ ὁδοιπορεῖ, ὕδασι τε ψυχροῖσι χρεόμενος
 λουτρῶν τε καὶ πόσιος ἕνεκα, καὶ ἐς πάμπαν χαμαι
 τέων^{o)}. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι ὅσιον, πρὶν τὴν
 56 ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἐωυτοῦ αὐτίς^{p)} ἀπακέσθαι.
- p. 489. δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ ξενοδόκος ἀγνοῶν

FL^a i) πανηγυριστέων] „Omissum περί post pa
 in Edd. addidit Solanus.“ Id vero citra necessitatem t
 modo deinceps, ut par est, legatur ἑαστοι. k) ἑαστοι
 Sic e Gori. et M., probante Fritzsche Quæstat. p. 211.
 vulg. ἐκείνοι. l) ἀπικνέηται] Vulg. ἀπικνέεται. Cor
 e sententia Wierfori in Actu. Monacc. philoll. p. 103.
 Fritzscheii Quæstat. a. 211. m) αὐτοῦ] „An ἐωυτοῦ.
 vero noli tangere probi-sitam vulgatam.“ n) ἀπὸ] „ἐπὶ
 L. male.“ o) χρεόμενος] Sic M. et Fl. probante
 stio ad Gregor. Cor. p. 397. Schäf. pro vulg. χρεώμ
 o) χαμαικοιτέων] Sic Fl. χαμοκοιτέων cett. cum M.
 tra omnem legem et analogiam. p) αὐτίς] „rec'e Ba
 2. (et 3.) Fl. et M. Αὐθις J. Ald. Ven. 2. Fr. Hag.

sunt. Vir ubi Hierapolin pri
 mum venit, caput radit ac sa
 percilia. Post sacrificata ove,
 reliquas carnes concisas epu
 latur. Pelle autem humi stra
 ta, genu in ea ponit, pedes
 et caput pecudis suo capite
 suscipit: simul autem preci
 bus petit, praesentem victi
 mam recipiant, maiorem pol
 licetur in posterum. His per
 fectis, et suum caput coronat
 et reliquorum, qui eandem

profectionem suscepere.
 sectus autem domo, in
 se dat, usus ad balnea
 ter et potum aqua fri
 hantem semper decumbens:
 enim lectum ante consec
 illi fas est, quam ubi p
 cto itinere domum rediit.
 ipsa Hierapoli excipit
 publicus hospes ignotum:
 enim uniuscujusque civitas
 sunt hospites, et pro p
 quemque sua domi recipi

ἐν γὰρ δὴ ἂν ἐκάστης πόλιος αὐτόθι ξεινοδόχοι εἰσί· p. 489.
 καὶ τότε q) πατρόθεν οἴκοι δέκονται. καλέονται δὲ ὑπὸ
 Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγέονται
 βόες δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ· ἀλλ' ἐπεὶ παραστήσῃ 57
 τὸ βωμῷ τὸ ἱερόν, ἐπισπεύσας, αὐτὶς¹⁾ ἄγει ζῶν²⁾ ἐς
 τὸ εἶμα· ἐλθὼν δὲ κατ' ἐωντὸν θύει τε, καὶ εὐχεται³⁾.
 ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες⁴⁾ τὰ 58
 θνήσκουσι⁵⁾· ἐνιοὶ δὲ καὶ παῖδας ἐωντῶν ἐντιῦθεν
 ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ὅπως ὁμοίως τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πύρην⁶⁾ ἐνθήμε-
 ρου, καὶ κατὰ γόνυ, ἅμα δὲ αὐτέοις ἐπικερτομέλοντες, λέ-
 γουσι ὅτι οὐ καὶ παῖδας ἀλλὰ βόες εἰσί. Στεῖλονται δὲ πάντες οἱ 59
 ἐς καρπὸν, οἱ δὲ ἐς αὐχένυς. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες
 Ἀσσύριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μού- 60
 νον Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ

Salm. male. q) τόδε] „Sic Edd. et M. Τόνδε L.“ r) αὐ-
 τὶς] „bene Bas. 1. 2. (cum 3.) et M. Αὐτὶς male Fl. cum
 reliquis.“ s) ζῶν] „ζῶν cum puncto subscr. W. et mox
 ἱερῷ eodem modo.“ Ζῶν Bas. 3. et mox itidem ζῶα. t) εὐ-
 χεται] εὐχέεται voluit Koen. ad Gregor. Cor. p. 357.
Schäf. valde probante *Belino*. Sed tuentur vulgatum *Boissonad.*
 ad Gregor. 1. 1. et *Fritzsch.* Quaestat. p. 206. u) στέψαν-
 τες] „στέψαντες Fl. Vulgatum probat M.“ x) κατενε-
 χθέντα] „Et sic Fl. cum cell.“ y) θνήσκουσι] „πύ-
 ροντα θνήσκουσι Edd. vulgo praeter Fl., quae πύρνοντα cum
 Cod. W. omittit.“ z) ἐς πύρην] „Hoc recte exhibent
 Bas. 1. (cum 3.) Fr. Par. *Salm.* et M. Ἐσπύρην junctim

secantur hi ab Assyriis Do-
 mites, quod omnia illos so-
 mites docent. Mactant vero
 in ipso templo, sed cum
 ad altare victimam, ac
 levit, viventem reducit do-
 mum, atque apud se mactat,
 preces fundit. Est autem
 quoque sacrificii modus,
 mirum iste: Vittatas hostias
 de vestibulo praecipi-
 unt, quae dejectae ipso casu
 riantur. Quidam suos ipso-
 rum liberos inde dejiciunt,

non similiter ut pecudes, sed
 intrusos in culeum manu de-
 turbant, simul maledicta in eos
 ingerunt, cum dicant, non suos
 esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in
 manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii
 omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam,
 solis inter Graecos consenti-
 entes hac parte Troezeniis.
 Quid autem illi faciant, ex-
 plicabo. Troezenii virginibus

p. 490. κείνοι^{a)} ποίεονσι. Τροϊζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖς ἡϊθέλοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν^{b)} ἄλλως γάμον ἔχειν πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποίεονσι. τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηνῖαι τῶν γενεῶν ἀπύρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρὸν ἐκ γενεῶν ἀπιῶσι· τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱερῷ γένονται, τάμνουσί τε, ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια τῷ νηῷ, προσηλώσαντες ὑπὸ πλάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι οὐνόματα. τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα^{c)}).

Ald. J. Hag. Ἐς πείρην Fl. male. a) κείνοι] „lta Fl. Par. Hag. Salm. nisi, quod τὰ, κείνοι pleraeq. Ἐκ μιν recte J. Ven. 2. M.“ b) μιν] „μην Pell.“ Om. vult Koen. ad Gregor. Cor. p. 223. μὴ μὲν ἀλλήλοισι γὰρ εἶναι. Sed Fritsch. Quæstus. p. 212. μὴ τιν' ἄλλως ἐς γάμον ἔχειν. c) τὸ οὐνομα] „lta Ionice W. Τοῦνομα Fl.“

adolescentibusque legem posuere, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto posuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Juvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in templo ipso desectos in vasis deponunt alii quidem genteis, multi vero auribusque in templo fixis, in templo suo quisque nomine, cedunt. Hoc ego etiam adolescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter et nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

p. 490.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

lyc. Lycinus, i. e. Lucianus — sub hoc enim nomine in aliis scriptis suis se ipse latentem fingit noster — die Demosthenis, qui idem fuit Homero natalis, dum meditatur de digna oratoris laudatione componenda, incidit sorte in Thersagoram, qui et ipse modo in Homeri laudes carmen confecerat, et amicaliter cum amico dubitatione sua, quod potissimum laudandi eligat, ille statim gratificaturus haerenti succurrit, plena manu nam de Demosthenis doctrinam excutiens sophistaeque iustarum ore et affectata arte per omnes profusas materias partes amicum circumducens. Quae quum paene ad nauseam usque exhausta essent carminis in Homerum a Thersagora compositi recitationem audivisset Lycinus et significasset se non quidem de materia eligenda dubium haerere, qui dudum variis modis eandem rem tractasset, quam potius difficile sibi esse novam laudationis formam invenire: ille, ut patientis audientiae mercedem reddat, aperit Lycino sibi Macedonicos gentis regias commentarios, quos quum meminerit etiam de Antipatro et Demosthene relata continere, illo se facile communicaturum esse pollicetur. Ex his igitur commentariis jam fingit Lycinus eximia arte eximium dialogum deceptum, in quo, Antipatrum inter regem et Archiam τὸν ἀρχαίου habitum, hic regi suo exponat de morte Demosthenis et ejus sermonibus, inserta simul vere honorifica Demosthenis civis probissimi, non tantum oratoris maximi, laudatione, sed tanto majorem vim habet, quum ex ipsius Antipatri hostis praefata proponatur. Cf. Adnot. ad hanc recitationem prima.

ἀντί μοι κατὰ τὴν στοῶν, τὴν ^{a)} ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν 1
στοῶν, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, p. 491.
στοῶν περιτυγχάνει. τάχα ^{b)} τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπὶ

^{a)} τὴν] „τῶν“ adscripsit marg. Bas. 1.“ Τὴν praefert quidem
Jacobus Quaestst. Lucian. Spec. I. p. 5, putat tamen etiam
ungi posse τὴν τῶν. ^{b)} τάχα] τυχ’ ἂν conj. Jacobs.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

ambulant mihi in porticu, ante meridiem, obviam fit
vostro exantium inde la Thersagoras. Forte quidam
sexto decimo, paullo vestrum hominem noverint.

- p. 491. σταιντο· σμικρός τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρὶ
τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρ
ἔφην, ὃ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; οἴκοθεν, ἦδ' ὅς,
ταῦθα. πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων; ἀμέλει μὲν
ἔφη, καὶ τούτον δεόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι^{d)} τῶν νῦν
ἔξαναστὰς, ἔδοξε^{e)} μοι χρῆναι τοῖς Ὅμηρον γενεῇ
τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι. καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἐγὼ
καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδείσεως ἐκείνῳ τίνων. ἐκείθεν
ἀρξάμενος, ἦδ' ὅς, ἔλυσον ἐμὲν τὸν, εἰς τοῦτο τῆς
σημβρίας ἐκπεσῶν. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ
2 περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, ἔφη, προσεπιπῶν
τονὶ δεόμενος ἦκω, (τῇ χειρὶ τὸν Ὅμηρον ἐπιδείξας.
p. 492. δῆπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων^{f)} νεῶν, τὸν
θιμὲνον τὰς κόμας.) προσεζῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικό
ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι τῶν ἐ
εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαι γάρ
καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην^{g)}, ἐπικο

c) μὲν] οὖν addit 2954. d) γάρ τοι] „Omittit γάρ
Thom. Mag. v. ἄωρ.“ *) ἔδοξε] „ἔδοξα marg. Ba
male.“ Voluit ille fortasse hanc vocem cum ἔξαναστὰς
liare, quod tamen non magnopere opus esse videtur. e)
τῶν Πτολεμαίων] „τοῦτον Πτολεμαίου Graev.
Unde ipse Graevius conj. τοῦ Πτολεμαίου. Vid. A
f) Δημοσθένην] „Nihil variare Edd. notat Sol

Parvus est, vulturino naso,
subalbidus, habitu virili. Igi-
tur accedentem adhuc conspi-
catus, Heus, inquam, Ther-
sagora poeta, quorsum ergo,
et unde? Domo, inquit, huc.
Utrum, inquam, ambulaturus?
Scilicet, inquit, et illo opus
habeo. Cum enim intempesta
nocte surrexissem, visum est
natalem Homeri poetices qui-
busdam primitiis honorare.
Praeclare tu quidem, inquam,
qui ista educationis nutritio-
nisque illi praemia solvas.
Inde igitur, inquit, cum inco-

pissem, imprudens ad ho-
ridiei usque delapsus
Quod ergo dixi, opus
est ambulato. Verum
prius, ait, precibus ad-
rus istum venio, manu
monstrabat Homerum:
nostis illum ad dextram
Ptolemaeorum, illum de
comis. Hunc ergo ador-
veni, inquit, et rogatur
copiosa mihi carmina
tiat. Si quidem, inqua
precibus ipsae res in
olim sane Demostheni
tiam facessiturus mihi

οὐκ ἐπὶ πρὸς τὴν αὐτοῦ ε) γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῶν ἐπαρκέσοι p. 492.
 τὸ ἔχεισθαι, συμβουλομένην^{h)} ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ
 ἔσθαι. ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον
 ποιημάτων δοκῶ μοι τῆς εὐροίαςⁱ⁾ τὸν Ὅμηρον ἐπιγρά-
 ψασθαι. θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν
 ἐμβαχεύεσθαι. κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ'
 ἐγχαρμύειν^{k)} περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι
 τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς
 σχολῆς εἶναι. μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας 3
 τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν p. 493.
 κῆν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θείας ψυχαγωγούμενος μυθολο-
 γῶν πρὸς τὸν παλαιστήν διανοεῖτο, ἐπίδοξον^{l)} κληθῆσεσθαι
 τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος^{m)} οὐκ ἄν
 ἐμθολόγεις, ἔφη. καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκῶς τὸν δό-
 λιχον τῶν ἐπῶν, ἐντροφεῖν ἀνδρὶ μάλα δὴ κατορῶδουντι

g) αὐτοῦ] Sic Ald. 2. Αὐτοῦ cett. nimis, vel potius minus,

accurate. h) συμβουλομένην] συμβαλομένην finxit Gess.

i) εὐροίας] „Sic Fl. et ex ea marg. A. 1. Εὐροίας Ald. 2.

Εὐροίας cett. quod rejecimus.“ k) γραμμάτιον] Vulg.

γραμμάτιον. Sed γραμματίον Fl. solenni variandi ratione,

ut et infra cap. 25. et 27. Nos hinc facile γραμμάτων correxi-

mus, quia intelligitur his locis μικρὸν γράμμα, scriptumculum

privata, continens carmen gratulatorium, modo consignatum et

proxime quidem in familiarem usum. Vide omnino, quae de

hoc verbo censuimus ad Hermot. c. 57. Tom. IV. p. 440.

l) ἐπίδοξον] „scriptum ex L. Ἐπίδοξον Edd.“ m) βαλ-

et ad suum mihi natalem
 die meum opus aliquid confe-
 ci. Quare si precari satis es-
 set, socium me tibi adjunge-
 rem: commune nobis munus
 videretur. Equidem, inquit,
 etiam, quae vel nocte vel
 meridie feci, affinentem facile
 pertinet ad Homerum au-
 ctorem jure referre mihi vi-
 deor. Divinitus enim quodam-
 modo, et vatis instar velut
 laetifico instincta ad carmen
 excitatus sum. Judicabis ipse.
 Insulto enim hunc libellum

mecum detuli, si forte in so-
 dalium aliquem otiosum inci-
 derem. Videris ergo mihi
 pulchre otium habere. Nempe
 tu beatus es, inquam, idem-
 que tibi usu venit, quod ei,
 qui curriculo vicerat, qui jam
 pulvere abluto, et reliquo se
 spectaculo oblectans, fabellas
 habere cum palaestrita cogita-
 bat, quo tempore jam jam
 vocandi ad certamen luctato-
 res videbantur: at ille, Ve-
 rum, inquit, in carceribus non
 haberes fabulas. Sic tu mihi

- p. 493. τὴν τοῦ σταδίου τύχην. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σ
 4 τί^{α)} τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργασόμενος; ἴσως γὰρ, ἔφη
 ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ καὶ ὁ Ὀμηρον εἶναι σοι λ
 γου καταφαίνεται· καὶ, σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὀμηρ
 ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν^{ο)}, καὶ τὸ μ
 δέν; συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ ἂν τ
 p. 494. ἤρως, εἰ καὶ πλείων^{ρ)} εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὀμήρ
 τετάχθαι. εὖγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις^{q)} πρὸς τ
 5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ^{ρ)} ταύτη τὸν λόγον ἀτιμ
 ζεις κατὰ^{ς)} τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἐρ
 ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ὡ
 χνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων. Μὴ μανεί

βίθος] βαλβίθος priores. n) ὡς δὴ σοι τί] Multis m
 haec variantur in libris meis. Interrogativam sententiam
 tat Bas. 3., legens tamen τί, rectam omnes cett., aut ex
 bentes τι sine accentu, ut Bas. 1. aut τί, ut Ald. 1. 2
 Hag., aut pro σοι edentes σὺ, ut Fl. cum L. Hinc Schm
 edidit: Ὡς δὴ σὺ τί — ἐργασόμενος! exclamative, q
 Bip. habuisset: ὡς δὴ σοι τί, Reitz. vero ὡς δὴ σοι τί,
 sine interrogationis signo, quod restituo ad hanc sententi
 Scilicet in quas tandem te difficultates conjecturus? int
 solenter erga te agere tibi videor? Et sic fere Fritzs. Quae
 p. 135. Melanchthon: Scilicet quasi rem difficilem suscep
 Similiter Gesner: Nempe tanquam difficile quiddam acc
 audacter corrigens: ὡς δὴ σοι ἐργασαμένῳ. Haec vestigia
 serunt Belin. et Wieland. Guyeti conj. δὴ τοι nihil faci
 rem expediendam. ο) σμικρὸν] μικρὸν mallet Fl.
 p) πλείων] „πλέον Fl.“ q) νομίζοις] „νομίζεις
 r) μὴ] μὴν conj. Guyet. non probante Schmiedéro. s)
 τὰ] καὶ conj. Guyet. salva vulgata.

videris poëtici curriculi victor, dam et nihil est. Calu
 illudere homini fortunam are
 nae vehementer extimescenti.
 Iste ridens, Nempe, inquit,
 quas tibi objecturus difficulta
 tes? Forte enim, inquam,
 minoris tibi Demosthenes,
 quam ut comparari cum Ho
 mero possit, esse orationis
 argumentum videtur. Itaque
 multum tibi places Homero
 laudato: mihi vero Demosthe
 nes laudandus parvum quid-

ris, inquit; nolim ego in
 tentionem vocare heroas,
 magis fert animus ab Ho
 stare. Euge, inquam:
 vero non putas stare
 a Demosthene? Sed qu
 non hac parte orationeu
 stram spernis, ob argu
 tum; apparet nimirum,
 te poëticen opus putare,
 toria vero opera conte
 simpliciter, equitis insti

ἦν, παῖτά γε, καὶν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς p. 494.
 παρὰ τοῦτο θύρας. δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην,
 ἦν, ἐνθέου τιτὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φα-
 νῆσθαι, καὶ φανύλης φροντίδος. οἷδά τοι, ἔφη, ὦ
 παῖτα, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ
 τῶν Δημοσθένους ἑγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν
 ἀρεστικότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ
 μὲν ἐνοβαρές, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακι-
 σμούς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος,
 πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς
 ἐπιθεμίνους ἐλπίδας· καὶ τό·

Hom.
 et De-
 mosth.
 locos
 vid. in
 Adnot.
 p. 495.

Ἦε μέγ' οἰμῶξε γέρον ἱππηλῦτα Πηλεὺς,
 πρὸς τὸ· Πηλίκον ποτὲ στενύζειεν ἄν' οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι,
 εἰ ἐπὶ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω
 καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεύως νιφάδας
 τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθαι"), πρὸς τό·

Πρὸς μὲν γὰρ ἄπυσιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, καὶν

[ἐν] „deest in Fl.“ u) [ἐσσεσθαι] „ex Hom. l. d. rescri-
 ptæ ac divisi, pro ἐσσεσθαι, quod eodem versu iungebant Edd.“

prætervehentis. Absit, lippī et saltationibus et lascivia: istud vero, Auspiciū
 felix unum... cum illo, Oportet enim bonos viros spe bona
 subnixos... et illud:

Heu multum ploret Peleus,
 agitator equorum, cum isto:
 Quantos tandem gemitus edant
 illi viri, qui pro gloria et li-
 bertate mortem oppetivere?
 Confero autem etiam proflu-
 entem illum Pythonem, cum
 Ulyssis verborum nivibus:
 atque illud:

Si liceat, senio procul,
 immortalibus esse, ad illud:
 Extremum enim omnibus ho-
 minibus vitæ mors est, etiam-

p. 495. ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθιέρξας τηρῇ. καὶ μυρίαί^{z)} γεγόνασιν αὐτῷ αὐτοῖς ἐπὶ ταῦτόν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.

6 Ἦδομαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς λέξω.

p. 496. καταμανθάνων^{γ)}, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρὰ τροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ^{z)} γλαφυρότητας, καὶ τὸ τοῦ τρόπου

7 μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τάληθές ἀποκρυψαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν παρῴρησιαν, ὡς φασιν, ἀνείμενος, τοῦ τοῦς Ἀχαιοὺς Ἀχαιῖδας προσειπόντος· διαρκεστέρω δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀχμαιοτάτης μάχης διαλόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις^{α)} τὴν φορὰν σκεδανύντος. Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρων κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρῶ-

z) μυρίαί] „bene J. Fl. Fr. Par. etc. Κυρίαι male Thom. Mag. v. ἐπιδρομῇ.“ γ) καταμανθάνων] „omissi Fl.“ z) καιρῷ] καιρῷ reddere placuit Gesnero, vereor, ne non ex auctoris sententia. α) μύθοις] „Bene sic Fl. J. Bas. Salm. Αὔθοις Hag. 1. Αἰδοῖς Par.“ Et ad hanc lectionem pravissimam reddidisse videtur Melanchthon: certamina jactu lapidis dirimit. Exemplum importunae narrationis aptum affert Schol. ad h. l. illud Glaucί Iliad. VI, 145. — 211.

si in cavea quis conclusum se servet: et sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum affectiones, et figuras, et immutationes dictionis observo, et illas satietati mēdentes variationes, et illos e divēticulis redivisus, et suavitates illas comparationum ad vim earum penetrabilem adjunctas (*tempestivas*), et illud in moribus ubique elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque enim verum dissimulaverim) decentius re-

prehendere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui frenat, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achāidum nomine Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas explere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine colloquia fingit, fabulisque dispersgit *pugnantium* impetum. Saepe vero cum Demosthenes etiam dimensiones membrorum, et numeri ac pedes, non absque poëtica suavitare ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt antithets,

της. ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεισι τὰς p. 496.
 ἀπὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περιφρονοῖν^{b)} ἂν p. 497.
 ἢν σὴν Καλλιόπην^{c)}, τοιαύτην γε^{d)} γινώσκων; Ἄλλ' 9
 αὐτὸν ἦτιον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον ἐγκωμίων
 δικιώσεων ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τί-
 θημι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, φημί, τῷ^{e)}
 τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἰδραῖαν τινὰ κρηπίδα ὑποβαλλέσθαι
 τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ
 μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γοῦν τι
 σαφές αὐτῶν ἦν,

Οὐκ ἦν ἂν ἀμφιλεκτός ἀνθρώποις ἔρις,

πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἴον, ἢ^{f)} Κολοφῶνα, ἢ Κύ-

Enrip.
 Phoen.
 v. 503.

b) περιφρονοῖν] „Nil mutare Edd. addit Solanus.“

c) τὴν σὴν Καλλιόπην] „τὴν Κλείω Καλλιόπην Fl. et puncto periodum ibi claudit. Σύν pro σὴν male Salm.“ Τὴν Κλείω σὴν Καλλιόπην 2954. Cf. not. seq. d) τοιαύτην γε

τῇ „ταύτην δὲ ταυτὶ δε Fl. Ταυτὶ δε Salm. Ταυτὶ γε non modo marg. A. 1. adscripsit, sed et recipi jussit, quod non im-
 probem. Τοιαύτην γε non male etiam conjecerat Gesn. Ταυτὶ L. Ταύτην δὲ marg. Bas. 1. Quod edidi, est in J. Ald. Hag. Par. Bas. 1.“ Nec non in Bas. 3. Sed contra

leges linguae. Nec multo praestat judicium Belini, sic corri-
 gentis: περιφρονοῖν ἂν Κλείω (vult Κλειῶ) τὴν σὴν Καλλιό-
 πην ταύτην δὲ γινώσκουσα, quum Clio Musa quid hic velit,
 vix dicas, et lectio Cod. Par. et Ed. Fl. Κλείω nil esse possit,
 nisi error scribentis. Quam idem Belinus secundo loco posuit
 conjecturam: περιφρονοῖν ἂν ἐγὼ τὴν σὴν Καλλιόπην ταύτην
 δὲ γινώσκων, ea vitio certe laborat eodem grammatico, quod
 jam est dictum. E tot vel probabilibus vel improbabilibus opi-
 nionibus, quarum certa quidem nulla est, probabilissimam
 omnium Gesnerianam videor mihi secutus esse. e) τῷ] „τὸ
 Fl.“ f) Ἴον, ἢ] Sic Fl. pro vulg. Ἰωνικὴν, inepto epitheto
 hoc quidem loco. Idem fere judicarunt Belin. et Schm. Nec vero
 obstat huic mutationi, quod deinde etiam Chius commemoratur,
 quae in septem urbium indice apud Schol. pro hac Io posita

aut exaequationes, aut aspe-
 ritas figurarum, aut mundi-
 ces. Sed videtur natura quo-
 dammodo ita comparatum, ut
 unae utrique facultati virtutes
 velut mutuo implexae sint.
 Unde igitur tuam ego Callio-
 pen contemnam, talem qui
 sorim? Sed nihilo secius il-
 lud opus, in quo mihi decer-

tandum est, laudum Homeri,
 altero tanto majus tuis in De-
 mosthenem praeconiis pono, non
 quod carmina sunt, sed ob
 argumentum, ajo: quoniam
 meum opus non habet firmam,
 quae subijci laudibus possit,
 crepidinem, extra ipsam poë-
 ticen: reliqua universa obscura
 partim, ut patria, genus, tem-

p. 497. μην, ἡ Χίον, ἡ Σμύρναν^ε), ἡ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἡ
 μυρία ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Ἀνδρῶν, ἡ ποταμὸν
 καὶ μητέρα Μελανώπην^h), φασὶν, ἡ νύμφην τῶν Δρυά-
 δων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν
 ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ μὴδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἴη
 ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπου γε καὶ τῶνομα πρὸ τοῦ γνω-
 ρίμου, τὸ Μελησιγενῆⁱ) προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν^k)
 ἢ πάθος διμμάτων, ἀλλὰ μὴν^l) βέλτιον εἴη καὶ ταῦτα

p. 498. εἶν ἐν ἄσπερ κείμενα. περιστέρον^m) δὴ μοι κομιδῇ τῶν
 ἐγκρίμων, ποιήσιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν
 10 ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς
 ἐπίδρομόν τε, καὶ λείον, ἔφ' ὧρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοί
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τέχνη τῷ Διὶ
 μισθόθεν προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν
 αὐτῷ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος

est. Facile enim hujus loci ratio fert, ut utriusque insula
 mentionem facere posset Thersagoras. g) Σμύρναν] „Sic
 bene Bas. 1. 2. (et 3.) Fr. Στυππὶαν Fl. J. Ald. Hag. Par.
 Salm.“ h) Μελανώπην] „Μελανώπου Fl. Μεγαλώπην
 marg. A. 1.“ i) Μελησιγενῆ] „Μελισγενῆς Fl.“ k) πε-
 νίαν] „Sic J. et marg. Bas. 1. πένιαν cell.“ l) μὴν
 „adscitum ex L. Μη J. aliaeque Edd.“ m) περιστέρον
 „περὶ στενὸν Edd. priores.“ Περίστερον emendavit Solanus
 Sed περιστέρον minus recte ediderunt Reitz. et recentior.

pus, quo floruit. Quod si enim
 certum quiddam horum esset,
 Certamen anceps laud foret
 mortalibus,

patriam assignantibus illi Ium,
 aut Colophonem, aut Cumas,
 aut Chium, aut Smyrnam, aut
 Aegyptias Thebas, aut sex-
 centas alias; patrem vero Mae-
 onem Lydum, aut fluvium
 adeo, et matrem Melanopen
 ajunt, aut Nympham ex Dry-
 adum genere, hominum de-
 fectu scilicet. Tempus porro,
 vel heroicum ei assignant,
 vel Ionicum. Ac tantum ab-

est, uti clare sciant, qua com-
 paratione aetatis ad Hesiodum
 fuerit, priorne an aequalis, an
 posterior, ut etiam nomen
 noto illi praefereant, Melesi-
 genem. Fortunam denique e-
 tribuunt paupertatis, aut cas-
 citatis. Sed melius fuerit e-
 haec pati in obscuro jaccare
 Ergo in angusto sane mihi
 versatur praedicatio, in lau-
 danda poësi ab actu rerum
 abhorrente, et sapientia, quam
 versibus expressit, colligenda
 Tuum autem opus, ita pergo
 bat, ad manum, percursum fa-

ἱεσθαι; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ^{α)} τῆς p. 498.
 πατρίδος ἔξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν, καὶ κρίσεις,
 καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τὴν Ἑλευσίνα. νόμων
 αὖ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς,
 καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θυλαττίων τε καὶ χειρσιῶν
 ἐκτεταγμένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ' ἰσῆς ἀξίας^{ο)} ἐφικέσθαι δύ- p. 499.
 ναιτο τῷ λόγῳ, φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφ' ὧν μὲν ἦν
 ἅ μοι περιτετὴ πάντως. τὸ δ' p) ἐγκώμιον q) οὐκ ἂν ἀπαρ-
 τῶν ἱστοιζόμενῃ, ἐν νόμῳ^{ρ)} τοῖς ἐπαινοῖς ὄν, ἐκ τῶν πα-
 τέρων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους. Ἰσοκράτης δὲ πα-
 ρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέβηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν
 δὲ πατριζὸν φύλον, ἐλευθέρον^{α)} σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ
 τῆς παροικίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας^{β)} ἐπαγαγέσθαι,
 καὶ σοι μεῖζον προσχέοιτο τοῦ πύγμα^{γ)} τῷ θυλάκῳ^{δ)}.

α) ἐπὶ] ὑπὸ conj. Guyet. Vulgatam recte vindicat Fritzsche.
 (Haeckst. p. 137. ο) ἐπ' ἰσῆς ἀξίας] „ex emendatione
 Gernerii. Ἐπίσης ἀξίας vulgo.“ p) τὸ δ'] „τόδ' Edd. pri-
 orum.“ q) ἐγκώμιον] „Punctum erat post h. v. Id sustu-
 lit Solanus et ante παντὶως collocavit. In quibusdam etiam
 comma male ante ὄν erat. Bas. 2. vero sequens οὐκ cum
 τῷδε conjungit, et comma ante ὄν delet.“ r) ἐν νόμῳ]
 ἱστοριον conj. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 168. s) σκῶμμα ἐπὶ
 τῇ ἀσυμμ.] „ἐπισκῶμμαι τῆς ἀσυμμετρίας Fl.“ ι) τοῦ
 πύγμα] „τοῦ πύγματος emendat Erasmi. Chil. IV. 2. 69.
 At in vulgato nostri conspirant.“ u) τῷ θυλάκῳ] τοῦ θυ-

cle, et laeve, intra nomina ges, judicia, conventus sole-
 rum definita, et cognita, mnes, Piraeus, coloniae, et
 tam paratum quoddam pul- reportata terra marique tro-
 mentarium, condimentis modo, paea, inducantur; ne unus
 a te adjiciendis indigens. quidem pro dignitate assequi
 Quid enim non magnum et oratione possit, ut ait Demo-
 claram adjunxit fortuna sthenes. Maxima igitur omni-
 no mihi esset dicendorum co-
 piam. Neque vero sic sepo-
 nere laudationem mihi videar,
 cum in lege et formula lau-
 dandi sit illud ipsum, a pa-
 triis ornare, quos praedican-
 dos sumimus. Isocrates au-
 tem corollarium laudum He-
 lenae inseruit Thesea. Ac
 poetarum quidem natio libera.

- 11 Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τρι-
 p. 499. ἥραρχος, χρυσέα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθή-
 νησι λαμπρότερον τιμῆματος*) τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ
 Δημοσθένους ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρ-
 p. 500. φανίαν οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον, ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν.
 12 τὸ τῆς φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὅμηρον μὲν οὐκ
 οὔτε παιδεύουσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη κατ' ἱστορίαν παρ-
 λήφμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαινῶν ὑπερβαίνειν
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, κα-
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μηδ' οὖν γ) ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως z) κα-
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπιῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆ-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος.
 Ἀλκιδάμης, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης· μυρίων μὲν
 ἡγελομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς πατρονομίας

λάκου vel τοῦ θύλακος reponi jubet Fritzsche. Quaest. p. 152.
 Non probo. Τῷ θυλάκῳ juage cum προσέειτο, et μείζον co-
 rripit majus (justo, i. e. quam pro sacci ipsius modo). x) τι-
 μῆματος] τίμημα τοῦ conj. Jacobs. Rectius vulgatam phra-
 sin tuetur Fritzsche. Quaest. p. 178. γ) μηδ' οὖν] Sic
 Par. Μῆδ' οὖν Fl. Bas. 1. (et 3.) Hag. Fr. Μῆ δὲ γοῖν
 J. marg. A. 1. et Ald. 2. z) ῥαθύμως] „δυσδύως marg.

Sed tu fortasse metuis, ne il-
 lum e proverbio jocum contra
 proportionem violatam tibi ar-
 cessas, majoremque ipso sacco
 tabellam atque inscriptionem
 dicaris apposuisse. Diuissis
 Athenis orationem excipit Tri-
 erarchus pater, *aurea*, ut Pin-
 dari verbo utar, *crepido*. Nec
 enim ordo ac census major
 tum Athenis Trierarchico. Si
 vero is, Demosthene adhuc
 puero admodum, fatis functus
 est, non calamitatis putanda
 illa orbitas est, sed gloriae
 argumentum, cum generosam
 illam naturam aperiret. At
 Homeri neque institutionem

neque exercitationem historia-
 rum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illam
 attingere laudes, quas ipse
 sibi architectatus est, cum ex
 educatione, et exercitatione
 atque disciplina materiae nihil
 habeas, neque ad illam Hesi-
 odi laurum liceat confugere,
 quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tū
 vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Calli-
 stratus, et splendidorum no-
 minum catalogus, Alcidas,
 Isocrates, Isaeus, Eubulides.
 Cum vero sexcentae in Athe-
 narum urbe voluptates illae

- p. 501. μα, κορυά, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν δια-
 θρῶσαι, μετελθεῖν ὅψε τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμη
 ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύκτας ἐπὶ
 πόνοις ἡμέραις. Ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν, ὁποῖος ὁ Δημοσθέ-
 νης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοαίαι
 καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθε-
 σεσιν ἔξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγα-
 θει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρανέστατος δὲ τὴν τῶν
 ὁνομάτων καὶ νόημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλ-
 λει.
- p. 502. λαγαῖς σχηματίων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεο-
 15 σθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμπνευον, καὶ ὁ σφυρήλατος παρ-
 εἶχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης
 ἔφη πον λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἔξορμῶντα
 καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης
 συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἢ καὶ
 τὸν Δημιάδην παῖδας φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροπο-
 σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημοσθέ-
 νην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν^{k)}. Πυθία δὲ ὁ κρότος τῶν

i) καὶ] οὐ valgo. Sed καὶ Gr. et καὶ οὐ 2934. Vid. Adnot.

k) τὸν Δημοσθένην—γράφειν] „Δημοσθένης δὲ πρὸς

comites Deum Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
 via sunt omnia: tonsura, spe-
 culus, speculum, gladius, arti-
 culare linguam, iam provector
 aetate, actioni dare operam,
 memoriam acnere, contemnere
 tumultum, noctes continuare
 diebus laboriosis: e quibus
 omnibus quis ignorat, inquit,
 qualis tibi Demosthenes in di-
 cendi facultate exstiterit, sen-
 tentiis et verbis cum densaret
 orationem, tum moribus atque
 affectionibus animorum expri-
 mendis probabilitatem para-
 ret, magnitudine splendidus,
 contentione ac spiritu vehe-
 mens, idemque verborum pa-

riter ac sententiarum modera-
 tione saluberrimus, et mexim-
 varius in permutatione figura-
 rum? Solus ille quidem ora-
 torum, ut dicere ausas es
 Leosthenes, vivam ac spiran-
 tem, consolidatamque oratio-
 nem protulit. Non enim, u-
 de Aeschilo Callisthenes nar-
 rat, alicubi memorans tragoe-
 dias ab illo in vino scriptas
 quo instigaret incendereque
 animum; eodem modo po-
 ebrietatem composuit oratio-
 nem Demosthenes, sed aquam
 interim potans: unde etiam
 luisse dicitur in hanc ipsam
 aquae bibendae consuetudinem
 Demades, alios dicere et

Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύ- p. 502.
 χου· καὶ τοῦτ' ἐμὲν, ἔφη, σοὶ τὸ χωρίον τοῦ λόγου, κοι-
 νῶς πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι¹⁾ μέλων ὁ περὶ
 τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ὑπῆρχε κῆμοι λόγος. Ἄλλ' εἰ μετ- 16
 ῖως²⁾ ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι
 φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα....
 καὶ ὁ μὲν ἦει συνείρων, ὥς τὰ λοιπὰ προσθήσων· ἐγὼ δὲ p. 503.
 γελῶν· ἦ πού γε³⁾, ἔφη, διανοῇ καταχᾶν μου τῶν
 ὧτων, ὥσπερ βαλανεύς κατατλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;
 Νῆ Δία γε, εἶπε,.... δημοθοινίης τε, καὶ χορηγίας ἐθα-
 λουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τύφρον, καὶ
 ἰσχυροὺς αἰχμαλιώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολι-
 τείαν, καὶ πρόσβεις⁴⁾, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολι-
 τευμάτων ἐμπειρῶν, γελᾷν ἔπεισέ μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνά-
 ρητος, καὶ δεδιότος μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔρ-
 γων⁵⁾ ἐπιλίποιεν. Ἴσως γάρ, ἔφη, ὧ' γὰθ' ἐ, νομίζεις, ἐμὲ 17
 δὲ⁶⁾ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆ-

ἰδὼν γράφει Fl." 1) τοι] „τι Fl." m) μετέωρος] Sic
 ex emendat. Guyeti et Gesneri pro vulg. μετέωρος. Μετέωρος
 Fl. n) γε] omittit Gorl. o) πρόσβεις] προσβείας cor-
 rexerit Gesn., nec non in simili causa cap. 18. Certe melius
 sic, id est, clarius et concinnius, dixisset Thersagoras. p) ἔρ-
 γων] „ἔργον prave Ven. 2." q) δὲ] abest in Gorl.

αὐτῶν, Demosthenem autem
 ad aquam scribere. Pythae
 vero lucernam nocturnam olere
 videbatur illa Demosthenica-
 rum orationum concinnitas.
 Et iste quidem locus, in-
 quit, cum meo tibi argumento
 communis est: neque enim
 minor de Homeri poësi mihi
 quoque oratio supponitur. Sed
 si ad humanissima illius opera
 venias, et honestissimum pe-
 cuniarum usum, et illum in
 republica administranda sple-
 ndorem... Atque ille sic con-
 stans orationem incedebat,
 inquam additurus reliqua. Ego

vero ridens: Numquid, inquam,
 perfundere aures meas cogi-
 tas, ut balneator aliquis, ex-
 haustus orationem reliquam?
 Sic est per Jovem, inquit,
 Epulas illas publicas, et vo-
 luntarias ludorum erogationes,
 et trierarchias, et moenia, et
 fossam, et captivorum libera-
 tiones, et elocationes virginum,
 quae optima gerendae reipub-
 licae ratio est; et obitas le-
 gationes, et leges perlatas.
 Ac quoties illa rerum publice
 gestarum magnitudo in men-
 tem venit, ridere subit homi-
 nem contrahentem supercilia,

p. 501. μα, καρὰ, σπῆλαιον, κύτοπτρον, ξίφος, θρῶσαι; μετελθεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπὸ ἀκριβῶσαι, θορόβου καταφρονῆσαι, συνόποις ἡμέραις. ἔξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν, ὅπως, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον. σεσιν ἔξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπροθεῖ, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέσι ὀνομάτων καὶ νόημάτων ἐγκράτειαν, ποικι-

p. 502. λαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥη-
 15 σθένους ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, καὶ εἶχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχρό-
 ἔφη που λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴκῳ καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ ἂν ἀντιτεῖναι πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Αἰσχύλῳ παῖσαι ἡμῖν εἰς ταῦτα σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ἔδωρ τὴν δὲ πρὸς ἔδωρ γράφειν^k). II

i) καὶ] οὐ vulgo. Sed καὶ Gr. ei

k) τὸν Αἰμοσθένην—γράφειν

Deum Tragici verbo rit-

ur. Amori nempe per- ti-

nt omnia: tonsura, spe-

speculum, gladius, arti-

linguam, jam provector

, actioni dare operam.

oriam acnere, contemner

atum, noctes continu-

as, laboriosis: e qu-

ibus, quis ignorat: i-

demum Demosthenes

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

et alii, acstite-

λίχνοι πάσχουσι p. 504.

αλῆκοι., καὶ φι-
καμάτων ἡδονὰς
ιδωσιν, ἀεὶ τὴν
μεταπηδᾷ, οὐκ
ριελκόντων, φυ-
σώφρονος, λό-
ας^{b)}), λημμάτων p. 505.

νης, φιλανθρω-
ίστου τῶν πολ-
δρῶν ἐνθεν μὲν
ς, ἐκείθεν ἀπο-
, Χίον, Ῥόδον,
ποὶ τὴν γνώμην
κλήμασιν. Ὡςπερ 19
όμενος, οὕτω πως

5] „Συρακουσας Fl.
et Siculas diceban-
II. p. 520. a) γὰρ]
Siculas Fl.“ c) πρὸς

in rebus gerendis, mul-
magnorumque quæstu-
contemptu, justitia, huma-
te, fide, sensu, prudentia,
quoque de multis illis et
magnis facinoribus reipublicæ
caussa susceptis. Fartasse igitur
videns hinc decreta, lega-
tiones, conciones, leges, hinc
classes, Euboeam, Megara,
Boeotiam, Chion, Rhodum,
Hellespontum, Byzantium, non
habes, quo mentem deflectas,
quem tot præclara velut au-
ferant. Quemadmodum ergo
Pindarus, ad multa animum
circumferens, ita fere dubitat,
accendi, forti-

- p. 503. σθαι τὰ ὅσα ταῖς Δημοσθένους πράξεις; Εἶγε, ἔφη, πα-
 τὸν λόγον ἐπικουρίας τινὸς, ὡς σὺ φῆς, δεόμεθα· πλὴν
 μή σε τὸνναντίον κατέχει πάθος, ὅλον ἀνγῆς περιλαμβανού-
 σης, οὐκ ἔχους πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν
- p. 504. ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρου
 κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δαῖ-
 ὡς οὐκ ἀντιβλεπτόν. ὦ μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· ἐν-
 ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀκήνεγκα, δοκῶ*) μοι κατὰ σμυ-
 κρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὄρῃν. καὶ μηδ' ἀποτρέπω
 ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους
- 18 ἐλέγχεσθαι. Σοὶ^{α)} δὲ μὴν^{ι)} φαίνεται· καὶ τοῦτο, ἔφη,
 πολὺ ῥῶον, ἢ κατ'^{υ)} ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου
 δόξης, ὅλον ἐπὶ μιᾷς ὁρμύσεως^{χ)} τῆς ποιητικῆς δυνάμεως
 ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἢν ἀπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν
 ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποις, κα-
 μάλα ὦν ἀποροῖς περὶ τὸν λόγον ἄττων^{γ)}, οὐκ ἔχων ὅτι

γ) δοκῶ] καὶ δοκῶ suspicor. α) σοὶ] „Constans, at mal-
 lectio. Σὸν Jens.“ Vid. Adnott. ι) δὲ μὴν] Sic Par. e
 Bas. 8. Δέ μοι Fl. Hag. Bas. 1. Salm. etc. Reitz. et recentior
 u) ἢ κατ'] „ἢ τὸ κατ' inalit Gesn.“ Nec sane aliter scri-
 psisse auctor videtur. χ) ὁρμύσεως] „ὁρμούσης marg. A. 1.
 W. ex Fl.“ γ) περὶ τὸν λόγον ἄττων] pro glossema-

ne oratio se de factis Demo-
 sthenis deficiat. Namque tu
 forte putas, inquam, solum
 me eorum, qui in oratoria
 arte aetatem contrivimus, non
 habere aures frequentatas De-
 mosthenis actionibus? Si qui-
 dem, inquit, auxilio quodam
 ad illam orationem, ut tu ais,
 opus habeamus: nisi forte
 contra ea illud tibi accidit,
 ut veluti splendore quodam
 circumfulgente, defigere obtu-
 tum in claro adeo Demosthe-
 nis fulgore nequeas. Etenim
 ipsi mihi simile quiddam in
 Homero ab initio usu venit.
 Parum enim absuit, quin ab-

jicerein, quod obtutum defi-
 gere in argumento mihi non
 posse viderer. Deinde nesci
 quomodo me recepi, ac vides
 mihi paulatim ad contra in-
 tuendum assuefactas esse
 nec amplius avertendis vel
 a sole oculis, nothus et insi-
 titius Homeridarum generis de-
 prehendi. Tibi vero etiam
 hoc multo esse facilius appa-
 ret, quam meum mihi nego-
 tium. Etenim Homeri gloria
 ad unam poeticam facultatem
 cum referatur, confertim ne-
 cessario tota arripienda fuit.
 Tu vero si ad totum simul
 Demostheneum advertas, non

πρὸς τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι p. 504.
καὶ τὰς Συρακουσούς²⁾ τραπέζας, ἢ οἱ φιλήκοοι, καὶ φι-
λάδοι, εἰς μυσίας ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς
καίοντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ³⁾ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὴν
ἐνδομίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδῆν, οὐκ
ἴστα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, φυ-
σῶν μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύρου, βίου σώφρονος, λό-
γιου δυνάτεως, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρείας⁴⁾, λημμάτων p. 505.
καὶ τῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, δικαιοσύνης, φιλανθρω-
πίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολ-
τῶν καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν
τῶν ἡρώεσσιν, πρέσβεις⁵⁾, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀπο-
στρέφεις, Εὐβοίαν, Μίγαρά, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον,
τὴν Ἐλλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην
ἀποκρίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡς περ 19
τὸν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῦν τραπόμενος, οὕτω πως
λέγει,

habuit Guyet. 2) Συρακουσούς] „Συρακουσας Fl.
Sed nil opus est.“ De his mensis, quae et Siculas diceban-
tur, vid. ad Diall. Mortt. IX, 2. Tom. II. p. 320. a) γὰρ]
„omittit Fl.“ b) ἀνδρείας] „ἀνδρείας Fl.“ c) πρέ-

nam, omnino dubites trepi-
das circa orationem, nec ha-
beres, quid primum cogitatione
tripas; quale quid gulosis
tripas ad Syracusanas men-
sas, aut cupidis audiendi vi-
trique hominibus, si in
uocatas auditionum specta-
torumque voluptates inci-
pit; nec enim quo se ver-
u habent, transferentes per-
no cupiditatem. Puto au-
t, te quoque huc illuc sa-
t, nec habere, ubi consi-
t, orbe quodam te huc il-
trahentibus ingenio magni-
t, inflammato impetu, vita
peranti, vi dicendi, forti-

tudine in rebus gerendis, mul-
torum magnorumque quaestu-
um contemptu, justitia, huma-
nitate, fide, sensu, prudentia,
unoquoque de multis illis et
magnis facinoribus reipublicae
caussa susceptis. Fartasse igitur
videns hinc decreta, lega-
tiones, conciones, leges, hinc
classes, Euboeam, Megara,
Boeotiam, Chion, Rhodum,
Hellas pontum, Byzantium, non
habet, quo mentem deflectas,
quem tot praeclara velut au-
ferant. Quemadmodum ergo
Pindarus, ad multa animum
circumferens, ita fere dubitat,

- p. 505. Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκaton^{d)} Μελίαν,
 Ἡ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
 Ἡ τὰν κυανάμπνκα Θήβαν,
 Ἡ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος^{e)},
 Ἡ τὰν Διονύσου πολυγαθία^{f)} τιμὰν,
 Ἡ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμῆσομεν;

οὕτως δὲ καὶ σύγε^{g)} ταῦτόν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον
 ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον
 20 τον τάνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἐφε-
 τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς οἷου δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητο-
 ρικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατέθου^{h)} τοῦτον τὸν λόγον

- p. 506. ἰκανή γ' ἂν σοι οὐδ' ⁱ⁾ ἢ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰ
 ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι^{k)} κέντρον δόξαι
 παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτήν γε^{l)} οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς
 ὑπερ^{m)} τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμοκον ἔχουσινⁿ⁾, οὐδ'

σβείεις] „Foro. προσβείας.“ Cf. supra cap. 16. d) χρυση-
 λάκατον] „χρῆσηλάκ. male J.“ Sic et Ald. 2. e) Ἡρα-
 κλῆος] „Ἡρακλέους Fl.“ f) πολυγαθία] πολυγαθία
 2934. et Gori. probante Belino. g) οὕτως δὲ καὶ σύγε
 „οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll.“ Quam scripturam merito Fris-
 schius portentosam vocat Quaest. p. 47. h) κατέθου
 „καθού Fl.“ idque cum Gori. i) γ' ἂν σοι οὐδ'] „Sic
 J. et Ven. 2. (cum Bas. 3.) Γούν σοι ἢ ἡ cett. Μη Fl.“
 Vid. Adnot. k) τι] τὸ maluit Hemsterh. Vid. Adnot.
 l) αὐτήν γε] „Sic Fl. Fr. Bas. 1. et 2. (et 3.) Αὐτόν γε
 Hag. Par. Salm. Ald.“ m) δῆλον ὡς ὑπερ] „δῆλον
 ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπερ Fl.“ n) ἔχουσιν] „receptum et

*Iamennon utrum, aureo an
 Melian colo,*

*Cadmmme, spartos an ge-
 nus inclytum,*

*An caecula flammea Tho-
 bes,*

*Vimne conantem omnia Her-
 culeam,*

*Bacchine patris laetos ca-
 nemus honores?*

*Candidas connubiane Har-
 monies?*

ita tu quoque simili ratione
 videris ambigere, orationemne
 an vitam, oratoriam an philo-

sophiam, populi regendi ar-
 tem an mortem viri, praedi-
 care oporteat. Nullo vero la-
 bore, inquit, oberrationem
 effugeris: sed unam quancun-
 que partem arripiens, aut elo-
 quentiam per se spectatam,
 in eam hanc orationem con-
 fert. Par tibi hic ne Peri-
 clis quidem eloquentia fuerit.
 Illius nos quidem fulgura et
 tonitrua, ac Suadae illum ace-
 leum, fama acceperimus; sed
 ipsam non videmus eloquenti-
 am: scilicet praeter formam

οὐκ ἔξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ κρίσιν. p. 506.
 τὴ δὲ τοῦ Δημοσθένους.... ἀλλὰ p) σοὶ καταλείψω λ-
 γον, εἰ ταύτη τράποιε. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρε- 21
 τας, ἢ τὰς πόλιντας αὐτοῦ τραπομένω, καλὸν μίαν ἦντι-
 ποτὴν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο, δαψι-
 λῶς q), δύο καὶ σύντρις ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγων
 ὑπερολήν r). πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης s). εἰ
 δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·
 (νόμος μὲν γὰρ t) Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν δια-
 τίσσεται, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη u) δὲ καὶ τῶν
 φερμάτων, ἢ ὑπιδῶν, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγ-
 ναι, ἐμνεῖσθαι πρὸς x) τῶν ποιητῶν, ἔξ ἡλακάτης, ἢ τό-
 ξου, ἢ τῆς αλγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς
 ψυχῆς· τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ y) ἔλθεῖν).
 αἴτιον οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ

FL. et Græc. Ἐχοντες Edd. vulgo. o) οἶον] „ex Fl. re-
 cepti. Olan cett.“ Abest hæc vox omnino in Ald. 2. p) ἀλλὰ]
 Sic vulgo Edd. vet. Sed ἄλλα, auctore Gesnero, edidit Reitz.
 et recent. q) δαψιλῶς] „Sic pleraque. Δαψιλῶς J. δα-
 ψιλῆς FL.“ r) ὑπερολήν] „ex Fr. recepi. Ὑπερολήν
 Hag. 2. Ὑπερολήν Par. J. etc. omnes male.“ Emendationi
 etiam ex Bas. (1. 3. et 4.) aliquid ponderis accedit. s) λαμ-
 πρότης] „λαμπρότης male Hag. 1. 2.“ t) γὰρ] „omit-
 tit FL.“ At sic deletur color orationi Thersagoræ proprius.
 Deleverunt etiam interpretes. Parenthesis scilicet longior incipit
 ab his verbis pertinens ad verba usque ἐφάπαξ ἔλθεῖν. u) ἥδη]
 Ita vult Fritsch. Quaest. p. 212. non male. x) πρὸς] „ὑπὸ
 marg. A. 1.“ y) ἐφάπαξ] ἐφ' ἀπάσας Wolf. et Gesn.

qualemcunque animo conce- mum tribus delectis, habere
 ptam stabile et solidum nihil satis materiae ad dicendum
 adentem, neque quod tempo- subjectae, tantum est clarita-
 is illud examen iudiciumque tis in singulis. Si vero non
 possit sustinere. Demosthenis in universum, sed ex parte
 ars.... At tibi hæc re- laudare velimus, (praesto enim
 icta sumto dicenda, hanc si in- Homerica lex est, Heroum
 vensus fueris viam. Ad ani- laudes institnere e partibus,
 ni autem virtutes aut prae- pedibus, aut capite, aut coma;
 lare in republica facta con- jam vero etiam ex gestamini-
 versio decens fuerit, quodcum- bus, aut scutis, nec indignum
 ne inde decerpere dicendi ar- Dis fuerit cantari a poëtis.
 gumentum, aut si largiter fa- ob colum, aut sagittas, aut
 re volueris, dactibus, sum- aegidem, nedum ob corporis.

p. 507. καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τὸ γε σῦμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἔξαρκέσειεν ἐπαινέσαι. Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διὰ
 22 θόντος²⁾, Οἶμαι σε, ἔφη, ἐν ἐπιδεδείχθαι μοι βαυλόμενον
 τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων³⁾ παρὰ
 πόρευμα πεποιθῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμὲ
 τροις προστιθέντα. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ἐπα-
 τιδεῖς, προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς φρο-
 νος ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο. Προὔργον τοίνυν, ἔφη
 σοὶ γέγονεν οὐδέν, εὖ ἴσθι. σπόπει δὲ μὴ καὶ πλεον ἢ γ-
 γονὸς θάτερον. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα. Σ-
 γὰρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἱατρὴ
 δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θρασ-
 πεύεις. Ὅτι τί δὴ; ^{b)} Σὺ μὲν, ἂν ταράξειεν^{c)} ἂν τὸν πρῶ-
 τον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχέρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ^{d)} ἤδη
 κατηνάλωται^{e)} πολλαῖς^{f)} ἐτῶν περιόδοις. ὥστε τινὰ

non sine justa causa. 2) διελεθόντος] διελεθόντος Gori-
 a) τῶν λόγων] „τῶν δώρων Fl.“ b) Ὅτι τί δὴ;] Ὅ δὲ
 τί δὴ; temere inuitari jubet Belin. c) ταράξειεν] „ταρά-
 ξεν J. prius.“ Sic et Ald. 2. d) τὰ δ'] Prius τὰδ' lege-
 batur. e) κατηνάλωται] „κατανάλωται Fl.“ f) πολ-
 λαῖς] Sic e Fl. et Gori. pro vulg. παλαιαῖς.

partem aut mentis adeo; per
 beneficia autem ire singula ne-
 minini datum sit.) ergo neque
 aegre feret Demosthenes, se
 ab uno eorum, quae pulchra
 in ipso sunt, laudari: quan-
 doquidem universitati suarum
 laudum ne ipse quidem par-
 esse videatur. Haec ita per-
 currente Thersagora, Pute-
 ego, inquam, te, cum illud
 unum demonstratum mihi cu-
 peres, non solum poëtam
 te bonum esse, illud quasi
 corollarium fecisse Demosthe-
 nem, soluta oratione adjuncta
 carminibus. Ille, Facilitatem,
 tibi, inquit, negotii tui ob
 oculos posituros eo proventus

sum, orationem ut percurrere
 rem, et levius tibi illius ve-
 stigia signare, si quid de
 cura tua remittens, operam
 dare mihi recitanti velles
 Noris, inquam, nihil te quid-
 quam profecisse. Ac vide-
 ne illud alteram [illa diffi-
 cultas, quae me angit] etiam
 auctum sit. Praeclaram, in-
 quit, mihi medicinam narra-
 Nempe, inquam, difficultatem
 praesentem ignoras, deinde
 medici instar laborantem per-
 tem ignorantis, aliam cura-
 Quid ita? Tu quidem illud
 quae turbare forte eum que-
 ant, si quis primum ad ejus-
 modi orationem aggredietur

τῆς ἀπορίας ε) ἑωλά σοι τὰ λάματα. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, p. 507.
 σα τότε ἴαμα. χρὴ μέντοι καθάπερ ὁδοῦ^{h)}), θαυράλεωτά-
 την εἶναι τὴν συνηθεσιότητα. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, 23
 προσθέμετην, ἥⁱ⁾) φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμη- p. 508.
 θῆναι πρὸς Πλάτωνά τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ
 Κυρηναῖον ἄρματῆλασιαν ἐπιδεικνύντα^{k)}), πολλοὺς περὶ τὴν
 Ἀκαδημαίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτρο-
 χίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάнта^{l)}), ὥςθ' ἐνὸς δρόμου ση-
 μεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὸν δέ γε, τούναν-
 τίον^{m)}) σπεύδει τὰς ἄρματοτροχίας ἀλείνειν· οὐ μᾶλα ῥά-
 διον δ', οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρε-
 πόμενον. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσωτοςⁿ⁾), ἔφη, σοφόν. Ποῖον;
 ἦντ'· οὐ γὰρ ἀκήκοα. Παύσωσι τῇ ζωγράφῳ φασὶν ἐκδο- 24
 θῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον^{o)}· τὸν δὲ γράψαι τρέ-

g) ταύτης τῆς ἀπορίας] „ταύτη ταῖς ἀπορίαις Fl.“
 h) ὁδοῦ] ὁδὸν requiritur, aut ὁδῶν. Sed nullum tamen
 exstat variae lectionis vestigium. i) ἥ] „ἥ] Bene Ald. Fr.
 Bas. 1. 2. (et 3.) Par. Salm. Hag. “H adspirare J. Ven. 2.
 Fl.“ At in J. ἥ cum jota esse tradit Solanus infra in Adnot.,
 ex quo mendo idein tamen veram, mea quidem sententia, lectio-
 nem eruit ἥ. k) ἐπιδεικνύντα] ἐπιδεικνύντα priores.
 l) παραβάντα] „παραβάνας Fl.“ m) τούναντίον]
 τὴν ἐναντίαν Gorl. n) Παύσωτος] „recepti ex Fl. et
 Graev., et hic, et deinde bis. Nam Πάσσωνος et mox Πάσ-
 σωσι ac Πάσσωνα male reliquae omnes.“ o) καλινδού-
 μενον] „male ἀλινδούμενον Fl.“ Sic et Gorl. pro quo

mederi conatus es: at illa rigandi peritiam ostentaret,
 olim consumpta sunt multis multa circum Academiam
 anfractibus. Igitur egisse curricula, per eandem
 difficultatis hujus obsoletae omnia orbitam, quam nus-
 quam tuae medicinae. Haec ipsa quam egrederetur, ita ut cur-
 riculi non nisi unius in solo vestigia relinquerentur. Mea
 vero, inquit, medicina tibi rigandi peritiam ostentaret,
 utpeditat. Nempe velut viam, vero contraria scilicet est ra-
 tione, qui evitare orbitam stu-
 deam. Non nimis autem fa-
 cile arbitror, novas comminisci
 vias, declinatis his, quae tri-
 tae sunt. Verum enimvero
 sapiens, inquit, Pausonis com-
 mentum est. Quodnam? in-
 K
 Lucian V. IX.

- p. 508. χοντα, καὶ πολλὸν κομπορτὸν περὶ τὸν ἵππον· ὥς δ' ἔγράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι^{p)}, μὴ γὰρ τοῦτο προστάζει· τὸν οὖν Πάύσωνα τοῦ πίνακος τὰ μετὰ ὧρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν ἐπιθεῖν κελεῦσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπυλιν κείμενον^{q)} ὁφθῆναι καλεσόμενον. Ἡδὺς εἶ, ἔφη, Θεσσαγόρα, ἂν μίαν οἴῃ στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πάσι στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ μετατιθέντα.
- p. 509. δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον κάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτεῖο Ποῖον, ἔφη, πάθος; Τὸ γινόμενον, ὅ^{r)} γασιν αὐτὸ γενέσθαι, δρασιμὸν ἔξενρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὕψους ἐπεὶ κατηναλώκει^{s)} πύσας ἰδέας ἂν θηρίων, καὶ φυτῶν καὶ στοιχείων, αὐθις αὐτὸν πενίᾳ μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτεῖο γενέσθαι. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτεῖον μεμηχανῆσθαι ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφη, τοῦτο παρῆξω γοῦν ἑμαυτὸν ἀκροῦσθαι, παρεῖς τὴν ἐπηρτημέ

Schmiederus suspicatur voluisse illos ἀλινδ., forma Luciano usitata, qui alibi potius κυλινδέω et κυλινδῶ, vel κυλίω, ut pat. Cf. mox ead. hac φ. pho. p) μέμφεσθαι] μέμφεσθαι maluerunt *Gwyetus* et *Reitz.* sed sine idonea ratione. Cf. Adnot. q) κείμενον] „omisit Fl.“ r) ὅ] „καταναλώκει“ marg. A. l.

quam: nec enim audiui. Pausoni pictori pingendum locatum ajunt equum volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui locaverat, questumque: neque enim hoc se jussisse. Pausonem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus una conversis, picturam ostenderet, sicque equum inversum volutari visum esse. Suavis homo es, inquam, Thersagora, si putas, unam me tot annorum hominum conversionem machinari, non potius conversiones omnes

et circumductiones mutare transponere, ac sic quod metuere, ne idem mihi daretur, quod Proteo, usu venisset. Quid illud est, inquit? Nesciam, inquam, quod ille fecerit, cum humanam formam studeret effugere: quod do consuntis formis omnium animantium, plantarum, animalium, rursus denique scititiae formae inopia, factus est. Tu quid supra illum Protea, inquam, meae recitationis effugiationes comminisceris. hoc, inquam, vir optime. Dabo enim tibi hanc auc-

ἡμεῖς. τάχα γὰρ ἂν τι¹⁾ περὶ τοῦ σοῦ κυήματος^{u)} p. 509.
 ἡμεῖς^{x)} γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμφροντίσῃς.
 οὐκ ἔστιν ἰσχυρὰ ταῦτα^{y)} αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον
 ἐπιπόθου, ἐγὼ μὲν ἡχοσώμην, ὁ δ' ^{z)} ἀνελέγχετο μάλα γεν-
 νήματα. μετὰ δ' ὥσπερ ἐνθους γενόμενος, ἐπι-
 πύξας τὸ γραμματίον^{a)}, Κομίζου τὸν ἀκροατικόν, ἔφη,
 καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν.
 οὕτως εἶπεν μοι χάριν. Χάριν μὲν, ἔφη, εἶσομαι,
 πρὶν ὅ, τι καὶ λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ 26
 λέγεις; Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς οἰκίας
 ἐπιμήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεις, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ p. 510.
 ἐπὶ τῇ ἐκτρησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε^{b)}.
 ἔρχεται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τῆς
 οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἃ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέρ-
 ρησαι ἀκούσαι. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
 ἔφη, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν^{c)}. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-

1) ἂν τι] „bene Ven. 2. Par. Aliae quaedam ἄντι male.“
 Sic autem solent Edd. vet. encliticas scribere arctissime jun-
 ctas praecedentibus, prouti res est, vocibus. u) κυήματος]
 recte plurimae. Κνηματος Hag. 1. et 2.“ x) ἄφροντις]
 ἄφρων τις male Par. sola.“ y) ταῦτα] deest in Gorl.
 z) ὁ δ'] ὁδ' priores, ut fere solent. a) γραμματίον]
 γραμματίον vulgo. Γραμματίον Fl. Vid. supra cap. 2. Varr.
 Loci. b) οἴκαδε] οἴκαδε conj. Reitz. Sed vid. Adnot.
 c) τῶν ἐπῶν] Desiderat hic nonnulla Solanus. Ἀκούσομαι

peram, omiſſa parumper,
 me incumbit mihi, cura.
 me enim parte curarum de
 foeta liberatus, etiam meae
 partitionis curam una susci-
 pi. Cum igitur ita illi quo-
 videretur, in proximo ag-
 gressus, audiebam
 ipse recitabat generosa
 carmina. Inter recitan-
 vero fanatico velut im-
 ta correptus, complicatis
 bellis suis, Cape tibi, in-
 auditionis tuae merce-
 m, ut Athenis concionis
 me, aut iudicii. Sed vi-

de, ut gratiam mihi, inquit,
 habeas. Habebo equidem, in-
 quam, prius etiam, quam, quid
 sit, quod dicis, norim. Sed
 quid est, de quo dicis? In
 Macedonicos, inquit, regiae
 domus commentarios incidi, ac
 tum mirifice delectatus, non
 perfunctorie libellum emi. Et
 modo domi me habere recor-
 datus sum. Scripta ibi sunt
 cum alia de rebus ab Anti-
 patro domi gestis, tum de De-
 mosthene, quae mihi non obi-
 ter auditurus esse videris.
 Et nunc, inquam, pro istoc

- p. 540. λείβομαι σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· οὐδ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' εἰστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. Ὡς οὐκ ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου^{d)}, διατρέψαντες ὁλόγον ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίρους, ἤμενοι εἰς τοῦ Θερασγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτεργχάνει δὲ τὸ βιβλίον, καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμεν. ἐντεχνῶν οὕτω τὴν γνώμην διετέθην, ὥς οὐδέν τι περιτρέψας^{e)}, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε^{f)} καὶ ῥημάτων ἡμῶν ἀναλέξομαι· οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μείον τι γήνεται τῆς τιμῆς, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ^{g)} ποιησάντων ἥσματα, τὰ Ἀλκίδη δῆμον τοῦ Τροϊζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ἄδεται· καὶ τῷ Ὀνύσῳ, τὸ μὲν ποίησιν καινὴν^{h)} ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ τῇ γυναικὶ γυναικῶν.
- p. 541. γυναικῶν, ἐκλείπεται· τὰ δ' ἑτέροιςⁱ⁾ συντεθέντα, τοῖς ἑτέροις εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζονται χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, 28 τὸν θεὸν δοκεῖν τιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον τοῦτο (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆχον ἡμῶν μέρος τὸ

fere supplet Guyet. cum interprete Latino. d) γραμματείου] Sic Fl. Γραμματείου celt. Cf. c. 25. et 2. ibique tuta. e) περιτρέψας] „παραιτρέψας emendat Ge. Non admodum offendo in vulgato: nulla ex parte ever- (libellum) i. e. transformatum, immutatum. f) τε] „οὐκ ἔστι Fl.“ g) αὐτῷ] αὐτῶν Gorl. nec hoc male. h) ποίησιν καινὴν] „Utrumque deest in Fl.“ Item in G. i) ἑτέροις] „ἑταίροις Fl. prave.“

nuncio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris accepturus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati paullum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae domum ivimus; et vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo

ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam venit intentiam, ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus et verbis illum vobis praestarem. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, cum nemo salutantium canticis, Alisodemii Troezenis et Sophoclis carmina cantantur: et Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragediasve, desitum est; sed ab aliis composita sunt, hos, qui in medium op-

(ἀρχία) τὸ βιβλίον^{k)} γησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνηῖσθαι^{l)} παρ- p. 511.
 ἡ τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέ-
 ρων ἀνθρώπων, τοὺς φηγάδας ἐπέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέ-
 τασκε δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένειν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας περὶ
 μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἵκναι. καὶ
 καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος,
 ὅτι Δημοσθένειν αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς
 Καλαυρίας ἔχοντα τὸν Ἀρχίαν, εὐθὺς ὥς εἶχεν ἐκέλευσεν
 αὐτὸν καλεῖν. Ἐπὶ δ' εἰσῆλθεν,.... αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ 29
 τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε^{m)}).

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένειν
 ἔλπεις;

APX. Ἦγαγον ὥς ἐδυνάμην· ἐδρίαν γὰρ κομίζω
 τὴν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσσησας, ὦ Ἀρχία. τί
 γὰρ τῶν ὀστέων, καὶ τῆς ἐδρίας, Δημοσθένειν οὐκ ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν
 αὐτοῦ ἀδύνατονⁿ⁾).

k) τόδε δ' ὁ αὐτὸς τὸ βιβλίον] „Ita Gesn. dedit pro vulgat.
 τὸ δὲ δ' ὁ αὐτὸς τὸ βιβλίον.“ l) μεμνηῖσθαι] μεμνηῖσθαι
 priores. m) Ἀντίπατρε] „Αρχία L. male.“ n) ἀδύνα-
 τος.

que proferunt, non minus
 commendant, quod sic honorem
 Diis videntur. Liber
 hic, (est autem com-
 parationum Macedonicorum
 pars, quae ad nostram rem
 pertinet, colloquium) liber ergo
 fert, Antipatro indicatum
 esse, adesse Archiam. Porro
 Archias, si quis juniorum
 te ignorat, comprehendendi
 exsulibus fuerat praefer-
 endus, ac mandata acceperat,
 Demosthenem persuasionibus
 sua, quam vi, eo adducen-
 ti, ut a Calauria veniret ad
 Antipatrum. Ac fuerat spe

ista suspensus Antipater, in
 dies exspectans Demosthenem.
 Cum igitur audisset, e Calau-
 ria venire Archiam, statim, ut
 erat, intro eum iussit vocari.
 Ingressus ille... Sed ipse li-
 bellus dicet reliqua.

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sim, si
 adduxisti Demosthenem?

Arch. Adduxi, ut potui.
 Urnam enim reliquiarum De-
 mosthenis assero.

Ant. A spe dejecisti me,
 Archia. Quo enim mihi ossa
 et urna, Demosthenem ipsum
 non habenti?

p. 512. *ANT.* Τί δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;

APX. Κατελήφαμεν ο).

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας
οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἀλλ' οὐδ' ἐφ' ὃ ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶν
λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 *APX.* Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν γε α) πρώτην μὴ βιά-
σθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ
οὖν ἐμελλήσαμεν^{γ)}).

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελλήσαντες· ἴσως α
ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

τον] „omittit M.“ — Ceterum incipit hinc insignis illa, quam
Gesnero institutam inde a Reitzio recentt. Edd. secuti sunt, tex-
mutatio, de qua omnino vid. Adnot. Scilicet post hanc vocem
ἀδύνατον vulgo in Edd. vet. sequebantur verba cap. 33. e-
οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα etc. usque ad verba cap. 37. extr.
ναμιν συλλέγει. ο) κατελήφαμεν] „κατελήφαμεν
verse Junt.“ κατελήφαμεν vitiose Bas. 3. p) ἐφ'] „
Edd. priores.“ q) γε] τε sphalma Reitzianae Ed., quod
curia Editorum recentt. sedem fixit. Γε Edd. vet. plane si-
Schäferus ad L. Bos. Ellipss. p. 578. et Fritzsch. Quae
p. 212. voluerunt et scripserat etiam Gesn. in Chrestom.
terum ad τὴν πρώτην Schäf. l. l. supplet ὥραν. r) ἐμ

Arch. Nempe per vim, o
Rex, retineri anima viri non
poterat.

Ant. Cur vero vivum non
comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat,
in Calauria.

Ant. Forte vestrae negli-
gentiae culpa fuit, qui non sa-
tis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in
nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenig-
loqueris, Archia. Vivum
pistis, et non habetis.

Arch. Nonne enim ju-
ras, primo vim illi non a-
beri? Quamquam neque
secturi quidquam eramus
admota: etenim jam pau-
mus.

Ant. Neque illud
quod parabatis: forte eni-
vestra injuria mortuus est

Arch. Nos quidem no-
terfecimus illum, sed vim

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι p. 512.
 δὲ [αὐτὸν^{α)}] μὴ πείθουσιν ἀναγκάσθων ἦν. σοὶ δ' ὦ βασι-
 λεύ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν,
 ἢ ἀπέκτεινας.

ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοη- 31
 εῖναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώμην·
 ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ τούτους
 ἔτιαν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρεά, καὶ
 τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Εὐκρά-
 τιν, τῶν ῥαγδαίων ῥεγμάτων οὐδὲν διαφέροντας, ἀνθρώ- p. 513.
 ποὺς ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαίρων θορόβων ἐπιπολίσαν-
 τας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχῆς ἐλπίδι θρασέως ἔξαναστάν-
 τας, εἴτα πτίζαντας οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν
 ἀνιμάτων· καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, (καὶ^{β)}) τὸν ἄξιλον
 Δημοκόλαζον^{γ)}, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ
 τίμους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα
 παρασχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρί-
 ζετο. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέρα ἢ

λήσαμεν] Sic cum Gesnero in Chrestom. et hic et paullo
 post μελήσας scripsi pro vulgatis ἐμελήσαμεν et μελήσαντες.
 Eadem lectionis varietas est Diall. Mort. XXIX, 1. ubi vid.
 Hemsterh. Tom. II. huj. Ed. p. 653. sq. α) αὐτὸν] su-
 specta vox omnino deest in Gorl. β) καὶ] recte suscipit
 Gesn. γ) δημοκόλαζα] „recte Par. J. aliaque. Δημό-

movere, cum persuadere non
 possemus, necesse erat. Tibi
 vero, Rex, quid lucri accessis-
 set, si vivus advenisset? Ne-
 que enim sane aliud, quam
 interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia.
 Videris mihi non cogitare,
 neque quis fuerit Demosthe-
 nes, neque meum consilium,
 sed putare simile et ejusdem
 felicitatis esse, invenisse De-
 mosthenem, et illos conquirere
 homines male perditos, Hime-
 raeum Phalereum, et Mara-
 thonium Aristonicum, et illum

ex Piraeo Eucraten, torrenti-
 bus rivis nihil dissimiles, hu-
 miles homunciones, tumultuum
 temporariorum occasionibus vel-
 ut innatantes, et ad parvam
 spei turbarum ferociter exsur-
 gentes, deinde paullo post,
 ventorum vespertinorum more,
 residentes; et infidelem illum
 Hyperidem, alienum ab ami-
 citia adulatorem populi, qui
 turpe non duxerit adulatione
 plebis calumniari Demosthe-
 nem, seque ad ea praebere
 ministrum, quorum mox illos
 ipsos, quibus gratificatus fue-

p. 513. κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν χάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι
τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπηρεχύνετο κατὰ τῶν ποτε φίλων
τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσ
νης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ'; οὐκ*) ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δ
μοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτι μέλοι) τρόπου πίστεως, φίλον
πᾶν ἄδολον καὶ βέβαιον ἦθος ἔχονμένῃ· τὰ γὰρ τοι καὶ
καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ
μειν. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν
τοὺς Λακεδαιμονίους θαναμάσαντος, καὶ, κτεῖναι παρ
ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, α

p. 514. τὸς τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν σι
γενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπνυθάνόμενος, ἐκ
τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαναμάσας, οὐχ ὥς ἄν
μίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν
Πέθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ*), παρ

λακα male Hag. Salm. et Ald. sed correctum in mar
x) Τί δ'; οὐκ*) Τί δ' οὐκ sine interpunctione prior
excepta Gesner. Chrest., ubi Τί δ', οὐκ. y) μέλοι] μ
Gesn. Chrest. licentius, credo. z) φίλον] Bas. I. et
sic habent verba corrupta: Οὐχ ὅτι μέλοι τρόπου πίστεως
λων, πᾶν εἰς. a) παιδιὰ] „Nihil variant Edd. Mai

rat, poenituit: quandoquidem
non multo post illam calumni-
am splendidiorem viro, quam
olim Alcibiadi, reditum ab
exsilio contigisse accepimus.
Verum hic [*Hyperides*] pensi
nihil habuit, neque puduit
ipsum contra eos, qui olim
fuerant amicissimi, lingua uti,
quam oportebat nempe im-
probitatis illius caussa ex-
sciendi.

Arch. Quid vero? nonne
inter inimicos nostros inimi-
cissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis

moris ac fidei rationem ha-
at, amicumque sibi, quidq
est in moribus incurruptum
stabile, iudicet. Nam ho
sta profecto apud hostes eti
honestas sunt: virtus, ubic
que fuerit, pretiosa est. L
que Xerxe deterior ego,
Bulin Sperchinque Lacc
monios admiratus, cum in
ficiendorum potestas esset,
misit. Verum si quem
quam omnium, etiam De
sthenem, quem bis Athe
quamquam non satis oti
convenerim, et ab aliis re

ἐξήκον τῷ τούτου κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, p. 514.
 καὶ τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδεί-
 ξας, καὶ τῷ συνακτικῷ^{b)} γε^{c)}, καὶ χρονστικῷ. μετενοοῦ-
 σαν γοῦν ὅτε τοὺς Ἕλληνας Ἀθηναῖζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγ-
 χους Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπιγγέλμασι
 πιστευότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους
 λόγοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις
 τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν ἔταπτον, 33
 ἀρχὴν τιθεὶς ὁρχάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην
 τῷ περὶ φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως, ἀκλινῇ τὴν ψυχῇ p. 515.
 καὶ τὸς ὁρχῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα τρικυμίας τῆς τίχης,
 καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν
 ἐν τῷ γόμῳ ἔχοντα περὶ τὰνδρὸς ἡπιστάμην. οὗτος μὲν γε
 δημοκρατίας ἐξαγγελεύσεως Ἀθηνηθὲν ποτε, καθυπτομένης

Marcil. recte. "Nec tamen male habet vulgatum, respondens
 Latino *jocus vel ludus*, ut in formula *παιδιὰν ποιῆσθαι* te
 Eschol. c. 16. vel *ποιεῖσθαι* τι ἐν παιδίᾳ Toxar. c. 22. H. l.
 μηδὲν εἶναι et *παιδιὰν εἶναι* pulchre se excipiunt, idem ferme
 significantis. Alibi utitur noster formula *λήρος καὶ φλὴναφος*,
 ut mox cap. 35. Philopatridis auctor infra c. 17. exir. *κόττα-*
ρος, i. e. *παιδιά*, ut Schol. explicat. Et inferius Neron. c. 10.
παιδιά ταῦτα νεανίᾳ τῷ μητροκτονήσαντι. b) *συνακτικῷ*
συνεκτικῷ Fl. c) *γε*] *mallem* τε. d) *αὐτῷ*] „*ita*
omnia." Excipe Bas. 3. et 4., in quibus αὐτοῦ, ut voluerat
 Cayet., non sufficiente ratione. e) *ἐπ'*] „*ἐγ'*" Fl. male.
 Ἦτο ἐπ' ὁρχῆς in Gori. est ἀπόρρητον, quod vix probabile ab

modo pariter atque ex ipsis
 in re publica factis cognove-
 rim, in admiratione habui,
 ut existimare aliquis
 posset, ex dicendi viribus:
 nihil ad illum Python,
 Amici autem oratores ludus
 comparati ad hujus cla-
 res, et contentionem, et
 verborum compositionem, et
 transcriptam sententiarum
 acuitatem, et demonstra-
 tionem continuationem, et il-
 lud cogendi pariter atque im-
 pendi vehementiam. Itaque
 credidit nos convocasse Grae-

cos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Py-
 thone et promissis Pythonis
 inducti, ac deinde in Demo-
 sthenem et argumenta Demo-
 sthenis incurreremus: in illo
 autem esset vis dicendi, quae
 nullum nobis aditum praebe-
 ret. Verum hanc ipsam se-
 cundam numerabam, quam in
 instrumenti loco ponerem.
 Ipsum quidem Demosthenem
 admirabar super omnia sensus
 illius caussa et prudentiae,
 qua animam recto velut clavo
 in decimanis fortunae flucti-

- p. 515. τοῦ Φιλίππου^{γ)}, καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτῆκότος, καὶ
καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, Ὁ Παρμε-
νίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης· παρῆρσίαις τυγχάνει
μόνος γέ τοι τῶν ἐπὶ β) τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδὲ μὴ
τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων
καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην^{δ)}, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις
ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπ-
γέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρόνισμα, γῆν οὐ Βου-
τίας, οὐ δ' ^{κ)} ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς
θαῦτον ἄν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δ
34 μοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν
p. 516. Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος πο

auctore profectum. γ) τοῦ Φιλίππου] „αὐτοῦ Fl. cu-
lacuna.“ g) ἐπὶ] Sic Fl. et Gorl. pro vulg. ἀπὸ. h) ἡ βου-
λόμην] „ἐβουλόμην Fl. quod verum credo, quia alterum
magis Atticum.“ Quasi vero Atticae formae alienae sint
hujus scriptoris, quicumque sit, usu. i) τριηρίταις] τρι-
ηρίταις 2956. Unde Bel. conj. καὶ χρίταις (voluit χρίταις
Γραμματεῖς τριηρίται, Gesnero interprete, fuerunt, qui scri-
bendi officio in triremibus fungebantur. Sed sententia loci
non est liquida. Nec satis faciunt interpretationes. k) Βοιωτίας, οὐ δ'] Haec et quae sequuntur usque ad ve-
cap. 37. ἴ. δύναμιν συλλέγει, ante Gesnerum legebantur
verba cap. 29. κατέχειν ἀδύνατον, h. e. incommodissimo lo-
Quare non mirum, si corrupta sunt. Gesner. correxit
Βοιωτίας, ὁ δ' etc. et sic aliquo sane modo succurrit vi-

bus nusquam declinantem ser-
varet, et malo nulli concede-
ret. Ac Philippo eandem,
quam mihi, de viro sententiam
fuisse noram. Ille quidem,
nunciata aliquando Athenis
concione, qua iste in Philip-
pum invectus fuerat, et indi-
gnaute Parmenione, atque joci
etiam aliquid in Demosthenem
adjiciente, Jure suo, inquit,
ὁ Parmenio, libertatem di-
cendi sibi sumit Demosthenes.
Solutus certe ille oratorum
Graeciae nusquam expensa-
rum mearum rationibus in-

scriptus est, cum tamen m-
lem ipsi, quam scribis tri-
mum, me committere. J-
vero illorum unicuique aurum
ligna, redditus annuos, arm-
ta, praedia, partim Bo-
tiae, partim etiam hic qu-
dam, expensa a me lata
deo. At celerius machinis
piamus Byzantium mor-
quam auro Demosthen-
Atque ego, inquit, Parme-
si quis Atheniensis Athe-
dicens patriae me suae pr-
fert, huic argentum quid-
objecerim, non autem am-

καὶ, τοῦτω¹⁾ ἀργύριον μὲν προείμην^{m)} ἄν, φιλίαν δ' οὐκ p. 516.
 ὡς δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τοῦτω προς-
 πάλει μὲν, ὡς ἀκροπόλει, καὶ τείχει, καὶ νεωροῖς, καὶ
 τῇ πόλει, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γεⁿ⁾ τοῦ
 πνεύματος τὴν πόλιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμε-
 νας, ἔδισι' ἄν προσαπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλομένην ἄν ἐν-
 τασθεῖ παρ' ἡμῖν τεγεῖν γενόμενον μῦλλον, ἢ τὴν Ἑλλυ-
 νιστὴν ἑπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς
 πόλεως βίαν τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης
 ἐκείνης οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν 35
 ταῦτα. τοιοῦτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο.
 τὸν γὰρ μετὰ Διοπίθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν ἔγον διὰ φροντίδος. ὁ δ' ἐν μάλα γελίαις, ἔφη·
 τί δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιωτὴν δέδοικας ἡμῖν;
 εἰ μὲν τρίηρεις, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἔσονται, καὶ φλέγματος. τί δ' ἄν ἄνθρωποι πράξαιεν διο-
 σκόμενοι, ἐν χρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ p. 517.
 ἢ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ἔσται ἄν εἴχομεν
 τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπατῶντες, βιαζό-

1) τοῦτω] „τούτοις male Fl.“ m) προείμην] „προήμην
 Fl.“ Προοίμην Ald. 2. n) γε] abest in Gorl.

Si quis autem patrias
 causa odio me habeat, hunc
 pro oppugno non secus atque
 artem, et moenia, et navalia,
 fossam: sed virtutem ejus
 eductor, beatam civitatem tali
 possessione praedico. Atque
 quidem extra usum con-
 ditus lubens una, cum ipsis
 malis, perdam: hunc au-
 tem malim hic apud nos esse,
 quam Illyriorum equitatum,
 Triballorum, et quidquid
 militis mercenarii: qui ar-
 tuum viribus vim oratione
 suadendi, et consilii gra-
 tiam postponam minime.

Haec ad Parmenionem. Tales
 vero etiam apud me sermones
 habuit. Misso enim Athenis
 Diopithe cum suis, sollicitudi-
 nem ea mihi res adferebat.
 Ille vero in risum solutus di-
 cebat: Tu autem ducem Atti-
 cum aut militem nobis metuis?
 Triremes quidem, et Pirae-
 us, et navalia, nugae mihi et
 ludibria: ecquid vero homines
 faciant bacchanalia celebra-
 tes, viventes in viscerationi-
 bus, et choris? Si unus De-
 mosthenes Athenis non esset,
 facilius urbem haberemus,
 quam Thebanos et Thessalos

- p. 517. μενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς ἐκεῖνος ἐγρήγορος καὶ πῦσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέροις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάττειται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, βουλευόμενοι, καὶ καθάπαξ^{ο)} κώλυμά τι, καὶ πρόβουλον ἡμῖν ἀνθρωπὸς ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ τοι κατ' αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, Φωκίας, καὶ Πύλας^{ρ)} ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνῃσον, καὶ τὸ
- 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἄχοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αἰετὶ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας παρρησία χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας· μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν θαλάσσιων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμισμα τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοποῦ^{ρ)} τελείως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐξήμιμένον ἤδη χρόνον πρὸς τὴν δραχμὴν

ο) καθάπαξ] „καθάπερ marg. A. 1.“ ρ) Πύλας] „Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cett. et Graev.“ q) φροντίσας] „φροντίζων Fl.“ r) μονοποῦ] μονοποῦ Bas. I. et

fraude, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, et nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est et propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetisset, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus et Pylas, nec Chersonesum, et quorum circa Hellespontum potiti sumus. Sed ille invitatus etiam cives

suos, et velut a mandragora dormientes excitat, libertatem dicendi velut urens et secum illorum socordiam, parum quid jucundum illis sit, succitatus. Transfert idem perennitatem redditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam per turbationem rerum tantum plane corruptam. Abjectus satis longo jam tempore drachmam et triobolum cunctis dignitatem excitat: huiusque olim inclinatos ad munera suos revocat, atque accumulationem eorum, quae in rathone ac Salamine gestae sunt: mutuique (insuper) xilii foedera, et conventicia

καὶ τὸ τριόβολον τὸ τῆς πόλεως ἄξιωμα, πάλαι τούτους¹⁾ p. 518.
 κατακλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζή-
 λον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συνί-
 πται δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦ-
 τιν οὐ λαθεῖν ἐστίν, οὐ γενναίως, οὐ πρῆσθαι δ' οὐ
 ἴλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκείνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς
 ἐκτίσας. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, **37**
 ἢ πῦσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθη-
 ναῖς τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο,
 αὐτοῖς τοῖς²⁾ νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ
 καὶ τῇ συνέσει, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτίσας γοῦν
 αὐτοῖς ἀκούειν Εἰβοιαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσπον-
 τος, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθη-
 ναῖοι. Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τας ἰσὰς ἀποδεικνύντες³⁾ στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-
 ῥωπον ὅλων ἀπέστησαν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ
 κρητῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακε-
 δονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὅς καὶ νῦν ἀπὸ ψη-
 δ) τούτοις] „τούτοις Fl.“ ι) τοῦτο τοῖς] „ex emen-
 datione Solani et Jensi. Τούτοις Edd. antea male.“ u) ἀπο-
 δεικνύντες] ἀποδεικνύντες priores. Similiter peccatum erat
 cap. 23. Contra recte vulgo σχεδαννύντος cap. 7. exti. κεραν-
 νύστος c. 47.

inter Graecos constituit. Hunc
 clare non est, non decipere,
 clare emere, non magis, quam
 Aristidem illum Persarum rex
 mere potuit. Hunc ergo,
 Antipater, magis est quod ti-
 deamus, quam triremes omnes
 classes. Quod enim anti-
 nis illis Atheniensibus The-
 mistocles fuerunt et Pericles,
 nunc Demosthenes est,
 dentinae nomine comparan-
 cum Themistocle, cum
 riclae autem ob sensum in
 publica. Dicto igitur au-
 mtes illis praestitit Euboe-

am, Megara, quae circa Hel-
 lespontum sunt, Boeotiam. Et
 praeclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Chareta, et
 Diopithen, et Proxenum, et
 horum similes quosdam impe-
 ratores constituunt, Demosthe-
 nem vero domi in tribunali re-
 tinent. Quod si hunc hominem
 armorum faciant et navium,
 et exercituum, et temporum,
 et pecuniarum dominum; ve-
 reor, ne de ipsa me Macedo-
 nia in disceptationem vocet:
 qui vel sic suis me decretis op-
 pugnet, circumquaque concur-

p. 518. φισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ συμπεριτρέχει καταλαμβάνει, πόρους εὐρίσκει, δύναμιν συλλέγει¹⁾, ἐπιμαρτυρεῖ.

p. 519. μήκεις στόλους ἀποπέμπει, συντάττει δυνάμεις, ἀντιμαρτυρεῖ.

38 σιταται. Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλωνος περὶ τῶνδ' ἄνδρ' ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστέων τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὐ γὰρ τοὺς λόγους ὥσπερ κριοὺς ἢ καταπέλτας ἑλθόντων ὀφθαλμοφάνους²⁾, διασεύειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευόμενα περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύειν πρὸς ἡμῶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος³⁾ ἡμῶς κινδυνεύει κατέστησε. μὴ⁴⁾ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κεκραυγόμενοι, ἀλλ' ἐπὶ μᾶς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι, τὰς ἀρίστους πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν δυνάμιν.

1) συλλέγει] Post hanc vocem vulgo addebatur ὁ δὲ, cuius locum ὡς voluit Wetsten. Sed omittunt omnino has voculas Florinus et Gori. et illa quidem ita, ut lacunam notet, et ἐπιμαρτυρεῖ pro ἐπιμήκει. hic autem, quod mireris, ita, ut praeterea et συλλέγει praetermittat, hunc in modum: πόρους εὐρίσκει δύναμιν, ἐπιμήκεις στ., quam rationem Schmiederus praefecit duxit. Manifestum est, haec orta esse e confusis locutionibus, quibus iam a Gesnero in integrum restituta, non quod dubites, ὁ δὲ delendum ut alienum, συλλέγει autem aptissimum ad universi loci indolem esse retinendum. 2) ὀφθαλμοφάνους] Sic Gesn. pro vulg. ὀφθαλμοφάνους. 3) ἄνθρωπος] ὁ vel εἰς ἄνθρωπον. conj. Jacobs. 4) μὴ] καὶ monente Wetsten.

rat, deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas classes dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat. Talia et tum et saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam conciones, tanquam arietes quidam et catapultae ab Athenis inde ruentes sua con-

vellerent disturbarentque silia. Nam de Chaeronea que post victoriam commenerare apud nos desiit, inquit tum nos periculum vir adduxisset. Etsi enim propter spem, et vitio ducum militum immodestia, et opinata fortunae inclinatione quae in multis saepe perfidis nos adjuvit, vicimus; tamen uno illo die et imperii vitae adeo in periculo me

ἀδράσας, Ἀθηναίους^{b)} ἅμα καὶ Θηβαίους, Βοιωτοὺς τε p. 519.
 τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοέας τε, καὶ Μεγαρέας,
 καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλλάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας,
 καὶ μὴδ' εἶσω με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοι- 39
 αῖται τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι.
 καὶ πρὸς γε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι^{c)} τὸν Ἀθηναίων p. 520.
 ἄνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἀντα-
 γωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες, Αἰνι-
 αῖς εἰσι, καὶ Θετταλοὶ. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς τὰς
 πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ τῶν
 Ἀθηναίων πόλιν ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥῆστα ἦν^{d)}
 μακροτεκνός· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος, Μάτην,
 εἶπεν ἄν^{e)}, ἐπρεσβεύσαμεν. οὐ γάρ ἐστι κατὰ τῶν Δημο- 40
 σθένους λόγων ἐγείρειν τρόπαιον. Ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ
 μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἴ^{f)} λάβοιμεν τοιοῦ-
 τον ἄνδρα^{g)}, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί^{h)} ποτε νομίζεις, βούν

scripsit Gesner. bene ac satis probabiliter. b) Ἀθηναίους]
 πρὸς Ἀθηναίους Fl.“ c) ἔχοι] ἔχει Gorl. d) ῥῆστα
 ἦν] „ἦν ῥῆστα ἂν Fl.“ e) μάτην, εἶπεν ἂν, ἐπρ.]
 Sic verba distinxi, recte monente Fritzsche Quæst. p. 212.
 Falso in Bas. 1 et 3. et hinc in Reitz. et recentt. sic inter-
 pungebatur: μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρ. Sed sine distinctione Ald.
 1. 2. Hag. f) εἴ] „deest in Fl.“ g) τοιοῦτον ἄνδρα]
 „τοιοῦτον οὖν ἄνδρα Fl.“ h) τί] „ἔτι Fl.“

stinit, conductis in unum prae-
 stantissimis civitatibus, Graecis
 copiis omnibus collectis; Athe-
 niensibus simul, et Thebanis,
 Bocoῖisque reliquis, et Corin-
 thiis, Euboënsibusque, et Me-
 garensibus, et praestantissimis
 Graeciae, in periculi societa-
 tem coactis, neque ad interi-
 ora Atticae penetrare prohi-
 bito. Tales habebat ille per-
 petuo de Demosthene sermo-
 nes: et his, qui dicerent, gra-
 tem ipsi esse adversarium po-
 tulum Atheniensem, responde-
 at, *Mihi adversarius solus*

Demosthenes: Athenienses ve-
ro, Demosthene destituti, Ae-
nianes sunt et Thessali. Et si
 quando legatos ad civitates
 mitteret, atque aliorum orato-
 rum quosdam contra ipsum
 civitas Atheniensium ablega-
 ret, legatione facile ipse vi-
 cerat. Quoties vero instaret
 Demosthenes, *Frustra, in-*
quit, legationem misimus. Ne-
que enim contra Demosthenis
orationes tropaeum licet erige-
re. Haec Philippus. Et pro-
 fecto omnibus modis inferior
 res [nos *Philippo*] talem vi-

- p. 520. ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἵγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πύσης ἐπιούμεθα; φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσηπεπόνθειν ἔξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς γοῦνⁱ⁾ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμῶν γέ λέγων^{k)}, οὐδὲν ἐπαύετο, τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων^{m)}, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μετέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας καὶ βάρους, καὶ τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας.
- 41 Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὥς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τοῦτοι ἀναπείθειν, ἄνθρωπονⁿ⁾ καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατηναλωκότα^{o)}; διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσιν οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος
- p. 521.

i) πρὸς γοῦν] Sic correxit Gesn. vulgata πρὸς τ' οὖν. k) λέγων] „Sic dedi ex J. Ven. 2. et Fl. ἄγων cett. λέγων etiam marg. A. I. W.“ l) αὐτῷ τῶν] „τῶν αὐτῷ Fl.“ m) προσπεφοιτηκότων] συμπεφ. maluit Wolf. προφοβητικῶν Schmied. mirum commentum. n) ἄνθρωπον] Comma vulgo post hoc nomen positum praeponere placuit, quod jam ante monitum Fritschii Quaest. p. 79. in Chrestom. fecerat Gesnerus. o) κατηναλωκότα] „καταναλ. Fl.“

rum si cepissemus; per Jovem, Archia, quid tandem putas? boveinne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro adhibebatur? Naturam enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum et nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam desiit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, et illam

circa exercitationes continentiam, et gravitatem, et celebritatem, et libertatem dicendi, et constantiam. Vos autem, inquit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, et Phrynone, et Philocrate, et hunc donis conamini in partes traducere hominem, qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, publice in civitatem impenderit; et ubi hac spe excidistis, terrere illum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam subicere incertis patriae fortunis? et in factum

ἐπί τῶν τούτοις· καὶ καθαπτομένου τῶν πραττομένων ἡμῶν, p. 521.
 ἔρωται τε; ὁ δ' ὅτι οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑποστέλλε-
 τα. Ἀλλ' ἔθελον ἡμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς πατρίδος εὐνοίᾳ
 κατεπαιόμενος, αὐτῇ δὲ τὴν πολιτείαν γυμνάσιον q) φιλοσο-
 φῆς προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα r), ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύ- 42
 νον αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε γνώμην, ἣν ἔχει r) περὶ
 τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος, καὶ τῶν ἀεὶ παραπεπτω-
 κῶν ἡμῶν χολάκιον, εἰ ἐδεόμην, ἀποστὰς, ἀπλοῦ τινος ἐξ
 ἀνδρῶν γνώμης ἀκοῦσαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβου-
 λῆς μεταλαβεῖν· καὶ τι καὶ νοουθετῆσαι δίκαιον, ὅπερ
 οὐκ ὅποιον Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο
 τῷ αὐτοῦ βίον, ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιοτέροις κε-
 ραῖσθαι φίλοις.

APX. Ὡ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες·
 ταῦτα δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν.

ANT. Ταῦτα u), ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν καὶ x) λέγοι-
 μεν; ἢ πῶς ἀπέθανεν;

p) ὁ δ'] Vulg. ὁδ', vitio consueto. Forsan tamen ὁς ab au-
 ctore fuerit. q) γυμνάσιον] „Sic plurimae. Γυμνάσιον
 J. Ven. 2. Fl.“ r) τὰ τοιαῦτα] „desunt in Fl.“ Reddi-
 dat Gesnerus: Talia etc. minus accommodata ad reliquam sen-
 tentiam. Melius ipse in Chrest. explicat, per ellipsin praepos.
 διά, et ad hanc rationem correxi interpretationem. s) ἔχει]
 „ἔχει Fl.“ t) συμβουλῆς] συμβολῆς Bas. 1. et 3. haud
 raro errorum genere. u) ταῦτα] Ἦν ταῦτα conj. Jacobs.
 haud improbabilius, ob ultimam, quae in Archiae sermone
 praecesserat, vocem. Sed mallem legi Εἴεν, sine ταῦτα, quod
 nescio an ex antecedenti ταῦτα huc repetierit librarius. x) καὶ]

De vestra inuemente, indigna-
 mini? qui nec populo Athe-
 niensi se submittat. Ne-
 quis, inquit, patriae illum
 more tractare rempublicam,
 si autem eam philosophiae
 suavia constituisse. His
 censis, Archia, supra mo-
 dum capiebam consuetudine il-
 lens ex illo audire, et quae
 de rebus praesentibus
 et sententia: atque, quoties
 enacet, relictis, qui sem-
 Lucian. Vol. IX.

per in nos irruunt, adulatori-
 bus, simplicem e libera mente
 orationem percipere, et vera-
 cis consilii copiam nancisci.
 Etiam fas putarem illum ad-
 monere, pro quam ingratis
 Atheniensibus vitam omnem
 in discrimen dedisset, cum
 liceret gratos magis et firmio-
 res amicos habere.

Arch. Reliqua, Rex, forte
 consecutus esses: sed ista fru-
 stra fuisses dicturus, adeo ad

- 43 *APX.* Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θανμάσει
 p. 521. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διαγέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει
 καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων γ). ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὦν
 p. 522. ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ
 παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μύτην
 πῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν κατηναλωκότες^{a)}).

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προὔτεινόμην, ἔλα
 τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος^{b)}, οὐ μάλᾳ μὲν προςδ
 κῶν· (οὐ γὰρ °) ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὧμην δι' ὁρηγῆς ἔχ
 τὸν ἄνθρωπον,) χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζω.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσέτεο τοὺς λόγους; καὶ με μ
 δὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην.

male omiserunt Reitz., Bip. et Schm., quod cum vet. re
 edidit Gesn. in Chrestom. γ) διεγέρομεν — ὁρώντων
 „Nil varietatis inveniri addit Solanus.“ Simplicissime loc
 corruptum sanavit Gorl. praebens διαγέρομεν pro διεγέρομ
 ut jam divinaverat Jensus. Vid. Adnot. 2) ὦν] deest
 Gorl. a) κατηναλωκότες] Vulgo ἀναλωκότες.
 Gorl. καταναλωκότες. Unde nos correximus κατηναλ., ut si
 jam aliquoties vulgo ediderant, e. g. c. 41. 24. 22. b) π
 υπισχνούμενος] „καθυπισχνουμένοις Fl.“ c) οὐ γ
 Haec usque ad verba τὸν ἄνθρωπον perspicuitatis jura
 causa parenthesis instar inclusi: Verba enim: χρήσιμον
 οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων referuntur ad superiora: οὐ μ
 μὲν προςδοκῶν. quod parum viderunt nonnulli interpre

furorem usque ille amabat, stra superiorum dierum
 Athenas. mones consumseramus.

Ant. Ita res habet, Ar- *Ant.* Quinam erant ve
 chia, quid enim dicamus? Sed sermones?
 quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis et- nitate illi ostendebam, mis
 iam, Rex, admiraturus esse. cordiam a te pollicitus,
 Etenim nos, qui vidimus, non valde quidem illam ipse
 minus obstupescebamus, et si- spectans; neque enim
 dem negabamus oculis, quam bam, sed iratum te viro
 qui non viderunt. Videbatur tabam: verum quod puta
 enim olim deliberatum de ul- id ipsum utile esse ad
 timo die habuisse, id quod suadendum.

apparatus indicat. Consederat *Ant.* Ille vero quon
 nimirum intus in templo. Fru- accipiebat istos sermones

πρὸς εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύ γε μὴ παραλλήλης μηδέν· οὐ p. 522.
 σοι σμικρὸν ἔργον, ἥθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ
 αἰεὶ τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον ἄτονος καὶ νωθρὸς
 ἢ τῇ παντῶν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλατ-
 ται).

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ?); ὃς 44
 γέλασας, καὶ με δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον,
 Αἰσάρον. ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν
 ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαιοι, οὐ δόξει σοι
 ὅσον ἀπιστεῖν. ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέγειν,
 Μακάροι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παρὰ δόξον, p. 523.
 ὁ Δημοσθένης οὕτω λαμβάνουσιν), ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς
 Οἰνύχον, ὡς Ὀρωπὸν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ
 αὐτὸν ἐπογραφείας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώ-

ε) ἐφύλαττεν] διεφύλαττεν maluit Jens. frustra. e) πῶς
 γάρ?;] Male haec verba Gesnerus in Chrestom. Antipatro
 tribuit; sequentia: ὃς ἡδὺ etc. Archiae. Imo continua haec est
 Archiae oratio; de qua figura dicendi egit Hemsterh. ad Timon.
 c. 2. Cf. Matthias Gr. Gr. maj. p. 898. f) λαμβάνουσιν
 εἰν] λαμβανούσιν Bas. 1. Correx. Bas. 2. "Ego in Bas. 1.
 inven. λαμβανούσιν. verum nec hoc notatu dignum.

poli me celare quidquam.
 Utilem enim vel maxime ad-
 misisse, et meis auribus acce-
 disse singula. Sed tu ne quid
 pretermiseris. Neque enim
 sane parvum quid est, inge-
 sum viri generosi sub ipsum
 vitae finem cognoscere; utrum
 cupidus fuerit et ignavus,
 a usquam inclinatam illam
 entis altitudinem servaverit.
 Arch. Nihil ille sane re-
 sistit. Quid enim? qui suavi-
 ter ridens, et in superiorem
 meam ludens, improba-
 tem me mendaciorum tuorum
 rationem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret
 promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem au-
 dire reliqua volueris, non vi-
 debitur tibi solum dissisus
 esse. Sed, quando jubes,
 Rex, de Macedonibus, inquit,
 nihil quidem est, quod abju-
 res: neque mirum fuerit, si
 Demosthenem ita capiunt, ut
 Amphipolin, ut Olynthum,
 ut Oropum. Talia dixit mul-
 ta. Etenim notarios constitui,
 ut dicta tibi servarentur. Tam-
 etsi ego, inquit, tormentorum
 aut mortis metu in conspe-
 ctum venire Antipatri nolo;

p. 523. ζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων ε), ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν^{h)} παρ' Ἀντιπάτρου δεδοροδοκῆναι, μὴδ' ἦν ξιμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονικὴν μεταβαλέσθαιⁱ⁾. Καλὴ γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ἔξην ἔμοι Πειραιεὺς αὐτὸς παρὰ τοῖς ἔμοις τέλεσιν ἐξαιργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδιωνίς, καὶ ἦν^{k)} ἐθελοντὴς ἐχορήγουν^{l)} ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρόρησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψήφισματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριτταρχικοὶ, καὶ προγόνοι ἄρεται, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἐμὲ πολλὰ

g) βασάνων] οὐ βασάνων reddit *Belinus*, „ridiculam ratus Demosthene indignam“ vulgatam sententiam. Non adscitum. Ex sequentibus patet has sententias, simpliciter si exprimebant sese iuvicem excipere: Sive falsa promittis, sive vera dicis, neutra ratione Antipatro in conspectum venire volo: aut enim tormenta mihi metuenda et mors, aut, quod multo majus cavendum, ne vitae mihi ab Antipatro donatae usum habere turpem et indignum. Viden hic prudentiam pariter ac magnanimum, nec vero humile quidquam, multo minus quod ridiculum sit. Distinguamus inter Graecum genuinum Demosthenem et Regulum vere Romanum. Affectatum tormentorum, et cisque a perfido hoste expectandae contemptu longe abesse legit *Lucianus* a Demosthene suo. Id totius loci ratio evidentissime declarat. h) αὐτὴν] δόξω inseri voluit *Guyet*. scite. i) μεταβαλέσθαι] μεταβάσσεσθαι *Bas* 3. k) ἦν] „hīs omisso εἰς Fl.“ l) ἐχορήγουν] „bene *Salmon* *Amst.* Ἐχορήγουν male *Hag.* 1. 2. *Par. Bas. J. Ald.*

sed si vere ista praedicatis, effecta, et Pandionis triremis, in qua mea sponte sumtum multo magis etiam mihi cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in Macedonicam me conjiciam. Praeclarum enim esset, Archia, si vitam mihi Piraeus ipse praestaret, et triremis, quam dedi, et moenia et fossa meis impensis a me servati sunt. Si

ἐπιστησανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν ὑπ' ἐμοῦ p. 523.

καὶ τῶν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεῖθ' ἔντι, τα-
πὼν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ ^{α)} τοῖς οἰκείοις,
^{β)} ἡ ἑσάμην· αἰχμαλώτους ^{γ)}, ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνέξ' p. 524.

ἔλα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐξόνους συνδιελυσάμην.
Εἰ δέ με μὴ σώζοι ^{ο)} γήσιον ἀρχή, καὶ θάλαττα, παρὰ γε 46

τοιοῦτ' Ἡσπείδωρος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τοῦδε τοῦ βιω-
τῆ, καὶ τῶν ἱερῶν τόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ
δύναται γελάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ, μηδ' ἐπαισχύνε-
ται προσδύναι Δημοσθένην Ἀρχίαν, τεθναίην, οὐδὲ Ἀντί-
πατρος ἡμῶν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευτέος. ἔξ' ἡν μοι φιλέ-
τος ἔχεν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχει τῆς
ἐπιτέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθείου, καὶ
Δημόδοκον συνετατιόμην. ἔξ' ἡν γὰρ καὶ ὅψ' ἐκ τῆς ψυχῆς ^{π)}
παταγώσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθίδας θυγατέρας καὶ τὸν
Κόδрум ἐπ' ἐσχενόμην· οὐκ οὖν ἡρώδην αὐτομολοῦντι τῷ
ἐμοί συμμεταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ κορυφαίον θάνα-

^{α)} παρὰ] „rescripsi ex Fl. J. et Van. 2. Περὶ male cett.“

Excipe Ald. 1. et 2., ubi παρὰ, cum compendio scriptum.

^{β)} αἰχμαλώτους] „αἰχμαλώτων Fl.“ ^{ο)} σώζοι] σώ-
ζει mavalt Fritsch. Quaest. p. 213. non male. ^{π)} τῆς
ψυχῆς] „Nihil mutant Edd. Τυχῆς L.“ Τὴν ψυχὴν malue-
rant Guyet. Gesner. et Reitz.; hic tamen conj. etiam τῆς
ψυχῆς. Denique τὸ τῆς ψυχῆς Abresch. Lect. Aristaeen.
p. 191. Vid. Adnott.

etiam misericordia aliena vi-
vendum, humile id quidem
est, sed tolerabilis tamen mi-
sericordia a necessariis, quo-
rum redemi captivos, aut pa-
tribus, quorum una elocavi
filiis, aut quos in dissolven-
dis eranis adjuvi. Si vero
servare me non potest insula-
rum imperium et mare, at
forte ab hoc Neptuno salutem
peto, et ab hoc altari, et
artis legibus. Si vero nec
Neptunus, inquit, praestare

neque pudet illum Archiae
prodere Demosthenem, moriar
potius, neque Antipatro nos
pro Deo adulemur. Licebat
mihī amiciores Atheniensibus
habere Macedonas, et nunc
in fortunae vestrae partem
venire, si cum Callimedonte,
et Pythea, et Demade con-
jungere me voluissem. Lice-
bat enim vel sero aliter in-
stituere animum, nisi Ere-
chthei filias vereretur et Codrum.
Non igitur velim cum fortu-
na transfuga et ipse muta-

p. 524. τοσ⁹) ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν
 Ἀρχία, τὸ κατ' ἑμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἐκ
 δουλείαν ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθ
 47 ρίαν προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν το

p. 525. γωδιῶν μνήμιονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθέν,

Eurip.

... ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως,

Hec. v.

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως¹⁾ πεσεῖν;

566. sq.

κόρη καὶ ταῦτα²⁾. Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανά
 τῶν προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος
 ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καὶ τίνα καὶ πικρό
 48 ρον³⁾ ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἔξυβρίζον
 ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ, τὰ μὲν δεο
 νου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν σιτηρῶν⁴⁾ κερανν
 τος, Ἐπίσθην ἄν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὦν. ἐπεὶ δὲ Δ
 μοσθένης εἰμι, συγγίγνωσκέ μοι, ὦ δαιμόνιε, μὴ περὶ
 48 κακῶ γενέσθαι. Τότε δὴ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσ

q) θάνατος] „emendatio Gesneri necessaria. θάνατον I
 priores.“ r) εὐσχήμως] „audacter recepi ex Eurip.
 σχημόνως Edd. priores male.“ s) κόρη καὶ ταῦτα]
 ταῦτα κόρη maluit Reitz. auctore Wetstenio. t) καὶ τ
 καὶ πικρ. vulgo, sine altero καὶ, quod
 serui ex Gori.

re castra. Honestum enim Haec puella: et Demosth
 perfugium mors est, ut ab honesta morte vitam tur
 omnis turpitudinis periculo potiore habebit, Xenoc
 simus liberi. Et nunc, Ar- et Platonis de immortal
 chia, quantum in me est, librorum oblitus? Et pi
 non afficiam turpitudine Athe- ctus ultra, amarior quae
 nas, servitute ultro eligenda, dixit in eos, qui a for
 abjiciendaque libertate, pul- insolescunt. Sed quid ea
 cherrimo ferali amiculo. Ve- dicere opus est? Tandem
 rum, inquit, fas enim est me preces partim, partim
 Tragoediarum apud te memi- nas adlubente, et mollem
 nisse, nonne praeclarum est sam illa rigida miscente,
 illud dictum: verer, inquit, hisce, Ar
 At illa dum moritur, ta- si essem. Quandoquidem
 men sum Demosthenes, ig
 Multa cavet cura, decenter mihi, o noster, quem
 ut cadat. ra non fingit ad igna

διενομένην· ὁ δ' ὡς ᾔσθετο, δηλὸς ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν p. 525.
 θεὸν προσβλέψας, Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ
 τρίτρεϊς, καὶ τεύχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ
 χρηστύγετα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν^{α)} Τλ-
 λεριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες^{β)}, ὀχυρωτέραν ἢ p. 526.
 εὐκλόνος ποτε ταῦχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἀπόρρητον εἶναι·
 μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσάμην, ἀδεῆς
 δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλγησε δ' οὐδὲν οὐκ
 Εὐκλήμονος^{γ)}, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ Πυθέου, καὶ Καλ-
 λιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ τανῦν^{δ)} Ἀρχίου. Ταῦτ' 49
 εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμέ
 γάρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὼς πείσεται· τὸν δέ θεὸν προς-
 εαπὼν, ἐκὼν ἔψομαι· καὶ γὰρ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύ-
 τῆς· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ'
 εἰ^{ε)} προσκυρεῖν ὑπελάμβανον.

α) ὁ δ'] ὁ δ' priores omnes praeter Gossn. Chrest. x) ἐλέγ-
 ξειαν] „bene J. Hag. etc. Ἐλέξαν male Par.“ y) Μα-
 κεδόνες] „Μακεδόναις Ald. (1. et 2.) Sed vulgatum ejus
 (primae scil.) margini adscriptum.“ z) Εὐκλήμονος]
 „bene Fl. J. Fr. Par. etc. Εὐκλήμονος male J.“ et Ald. 2.
 δ) τανῦν] Sic Gossn. Chrest. cum Ald. 1. 2. et Hag. Τὰ
 νῦν Reitz. et recentt. cum Bas. 1. et 3. a) οὐδὲν ἄλλ'
 ἦ] Sic recte Reitz. Bip. et Schm. Sed οὐδὲν ἄλλ' ἢ Gossn. in
 Chrest. cum vet. omnibus praeter Bas. 3., quae ἄλλ' recte ex-

Tum sane tum vi illum de- qua quidem providentia sine
 trahere ab altari cogitabam. metu versatus sum in repu-
 blica, metusque omnis ex-
 At ille cum sentiret, aperte pers mihi fuit contra Mace-
 ridebat, et Deum adspiciens, donas audacia, neque movit
 Videtur, inquit, putare Ar- me Euctemon, neque Aristo-
 chias, arma sola, et trire- giton, nec Pytheas et Calli-
 mes, et moenia, et exercitus, medon, nec Philippus tum,
 copias esse, et refugia hu- neque nunc Archias. Haec
 manis animis; meum autem ubi dixerat, Noli, inquit, ma-
 apparatus contemnere: quem num mihi injicere; quantum
 tamen non redarguant Illyrii, enim in me est, nulla fiet
 et Triballi, et Macedones, huic sacro injuria: sed Deo
 ipso illo muro ligneo firmio- adorato sponte sequar. Atque
 rem, quem respondit quon- ego in spe hac eram, illoque
 dam Deus vastari non posse;

p. 526. **ANT.** Τὸ δὲ τί δὴ^{b)} ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασιάνοις θεραπεύειν ἐφωρούσαμ.
πάλαι φάρμακον αὐτὸν^{c)} τεταμιεύσθαι, λύσει ψυχῆς αὐ-
σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. οὐ γὰρ οὖν ἐφθασεν ἐπε-
βὰς τὸν οὐδὸν^{d)} τοῦ ρεῖω· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε
τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐ
ἄξις^{e)}, οὐ, μὲν τοὺς.... κῆμοι μὲν ἐφαίνετο προσθίς
50 τοὺς ἐν Μάραθῳ πεπιωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν
p. 527. ἀπέπη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθέ-
νους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βα-
τῆς ἀητιήτου ψυχῆς, καὶ μακροίας, ὡς ἀνδρείον μὲν

hibet. Et sic etiam Hoogeveen. ad Viger. p. 475. Ed. He-
1. (Cap. VIII. Sect. 1. Reg. XI. not. 75.) Cf. Phalar. II.
huj. Ed. Tom. V. p. 53. et De Merc. Cond. c. 22. ibique
not. Tom. III. p. 660. b) δὴ] „omittit Fl.“ c) αὐτὸν
Vulg. αὐτῷ. Sed αὐτὸν L. et Gort. nisi quod in hoc legi
αὐτὸν τι ταμιεύσθαι, mendose. Αὐτὸν autem necessario re-
ferunt, ut κτώμενον habeat, quo referatur. Redde: dudum
sibi ipsum recondidisse venenum, quo pararet sibi libertatem
etc. Mediam scilicet viam habent τεταμιεύσθαι et κτώμε-
non, ut Gesnerus interpres credidisse videtur, illud Passivum
hoc Activam; nec Subiectum est φάρμακον, sed ipse De-
mothenes. d) οὐδὸν] ὁδόν ut Attice scribi vult Fritzsche.
Atticismo etc. Comment. I. p. 12. At licet De Merc. C.
c. 23. in uno Gort. legatur ἔξω τοῦ ὁδοῦ, et Hermot. c.
prava vulgata ἔξω τῆς ὁδοῦ hanc certe formam aliquo modo
commendare videatur, facio tamen cum Solano, ad hunc
motimi locum notante, formam naturae Ionicam οὐδὸς Lu-
ciano usitatam fuisse. Nimirum ut h. l., ita et in aliis hand-
cis Luciani locis, forma οὐδὸς ut vulgata praevallet. e) ἄξις
„ἄξις Fl.“

manum ori admovente nihil
aliud, quam adorare virum,
putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab
ancilla expressimus, olim re-
positum illi fuisse venenum,
quod absolvenda a corpore
anima libertatem ipsi pararet.
Vix enim limen templi egres-
sus fuerat, cum, *Duc sane*
hoc, inquit, *ad Antipatrum;*

Demosthenem vero non
ces. Per ego illos....
videbatur mihi adjecturns,
Marathone ceciderunt. At
late! cum dixisset, *evocavit*
Hunc tibi, Rex, finem ob-
expugnatique Demosthenis
sum referre.

Ant. Demosthenis et
Archia. Hem invictam
mam et beatam! quam
te viri propositum,

τοῖς τὸ λῆμα^f), πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ πιστὸν p. 527.
 πρὸς ἀνθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἶχεται, βίον ἔξων τὸν
 ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ ε) τὰς εἰς οὐρα-
 νον ψυχὰς^h) νομιζομένους ὁδοὺςⁱ), ὁπαδός^k) τις δαίμων
 κίμωνος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς^l) Ἀθή-
 ρας ἀποπέμπομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαρου-
 δῇ πεπιτωκότων.

f) λῆμα] ..φρόνημα marg. A. 1. "Φρόνημα voluisse videtur, no-
 mīte Schmiedero. g) ἡ] „et Hag. 1. et 2." h) ψυχὰς]
 Sic e Fl. et Giorl. pro vulg. ψυχῶν. Intellige vias in coelum
 animabus vulgo tributas, designatas. i) ὁδοὺς] Desidera-
 vi Helinus verbum ἀνέπτυ, vel simile aliud, quia durum so-
 ret, ὁδοὺς ad οἶχεται referri. Saltem tumidior est sane totius
 sua oratio, quam consulto Lucianus Antipatro obstupefacto
 asseruisse videtur. Hanc vero minime est nostrum expolire.
 l) ὁπαδός] Sic Gesn. Reitz. Bip. et Schm. Ὀπαδός adapi-
 tale veu. l) εἰς] „omisit Hag. 2."

civis providentia, in manu sectator Daemon Liberatoris
 semper pignus certissimum li- Jovis. Corpus vero nos Athe-
 beratis habere. At ille qui- nas mittemus, donarium re-
 dem discessit, vitam habitu- gioni illi, iis ipsis, qui ad
 ras in beatorum insulis, quae Marathonem cecidere, prae-
 Heroum dicitur, vel vias, quae stantius.
 putantur animarum in caelum,

Arg. Comitia haec sunt senatus populiue deorum de nimirum aucto adulterinorum coeli civium numero. Provocante nimirum Jove et praeconiis faciente Mercurio verba facit Momus nativus et jam etiam concessa dicendi libertate usus, primum agens Baccho ejusque sodalibus Paue, Sileno et Satyris, de Ariadne, Egeone cum cunicula amata, obiter de Aesculapio et Hercule, post de ipso Jove, turbarum istarum coelestium auctore, ejusque exemplum quae imitatae sint, Venere, Luna, Aurora, deinde de barbaris et vero belluinis ac inoustris Aegyptiorum aliarumque gentibus; denique de philosophorum commentis, Virtute, Natura, Fortuna, Fato, in deorum numerum relatis, ostenditque vel rei incognitatem, vel magna incommoda in ipsos veros deos inde redundantia. Ob quae tandem decretum a Momo proponitur, Jovi purgatum habitum, ut in proximam brumam nova indicantur comitiorum praesidiis septemviris tum e vetere deorum senatu, tum e duodecim majorum gentium diis eligendis, qui in singulorum deorum civitatis divinae inquirent, examinatis diligenter uniuscujusque documentis ac testimoniis; quibus si quis sit destitutus, aut si omnino non comparuerit, eum videri jure meritoque e coeli finibus exterminandum.

Luciani non esse hunc libellum censet *Jacobs.* in *Porson.* vers. p. 304., sed e pannis Lucianis consutum; quia multa in inepta sint et vehementer frigida. Contra *Wielandio* is ob sale lepores insitos ingeniosamque fictionem inter praestantissimos Lucianorum numerandus esse videtur Vers. Tom. II. p. 421. sq. Cuius si Luciani est, de quo vix dubitari potest, nonnulla profecto in his in quibus auctor nimium sibi indulgens probabilitatis fines elegantisque judicii leges minus justos observasse videtur.

ΖΗΝ^{b)}, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

1 ZEYΣ. Μηκέτι τονθορεύετε °), ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ νίας ανστρεφόμενοι, πρὸς τὸ οὐς^{d)} ἀλλήλοις κοινολογεῖν

- a) ΘΕΩΝ ΕΚΚΛ.1.] Λόγος B. addit Cod. Aug. (*Schmiedereferente*). b) ΖΗΝ] „Nomina personarum ex Bas. 1. a quae Ζηνός, Ἐρμοῦ καὶ Μώμου inscripsit. Cett. omittit ZEYΣ Fl. Hag. Ald. Fr.“ Cum Bas. 1. facit 3. c) 1 τονθορεύετε] Sic Schol. cum Codd. 2956. Gori. et Aug. (*referente Fritzschio*) pro vulg. τονθορεύετε. Vid. A. d) πρὸς τὸ οὐς] Articulum vulgo omissum inseruit *Sch*

DEORUM COMITIA.

JUPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Jup. Nolite amplius minusculos ad aurem alterare, Dii, neque collecti in riuus miscere sermones,

ἀπαταχοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμ- p. 528.
ποσίτου. ἀλλ' ἐπέπερ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία,
ἐγὼ ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντα οἱ, καὶ κατηγορεῖτω.
οὐ δὲ κήρυττε, ὦ Ἐρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τε-
λειῶν θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων
καὶ ξένων.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ ε) Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέ-
ψαις εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐγίγινεν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ
δείσει).

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐπίους ἡμῶν, οἷς 2
αἱ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ',
ἢ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσο-
τίμους ἡμῖν ε) ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν
οἶσται ἐργάσθαι^h). ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρόρησίας
μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ

e 2956. probante Fritzsche Praef. ad Alex. Edit. p. XXVIII.,
qui hinc etiam in Gall. c. 25. similiter πρὸς τὸ οὐς contra li-
brorum consensum legi cupit. e) ὁ] „Abest articulus in J.
adest in Fl. Par. Hag. etc.“ ς) δέησει] δέηση prave omnes
priorēs. g) ἡμῖν] αὐτῶν Aug. (Schmied.) h) ἐργά-
σθαι] Sic Schm. pro vulg. ἐργάσασθαι e Codd. Gorl. et
Aug. Ἐργάσασθαι Salm.

aegre ferre, si indigni multi
convivio nostro intersunt: sed
quandoquidem concio de his
data est, aperte dicat unus-
quisque, quid sibi videatur,
et accuset. Tu vero, Mer-
curi, legitimum praeconium
peragito.

Merc. Audi: tace. Quis
vult concionari classicorum De-
orum, quibus jus est? Quae-
stio de Inquilinis et Peregrin-
is.

Mom. Ego Momus, si mihi
permiseris, Jupiter, volo di-
cere.

Jup. Praeconium tibi hoc
jam permittit: itaque me [meo
permissu] nihil opus habebis.

Mom. Ajo igitur, intolera-
biliter se gerere quosdam no-
strum, quibus non satis est
Deos ex hominibus ipsos esse
factos; sed nisi suos etiam
pedissequos atque famulos in
aequo nobiscum fastigio con-
stituerint, nihil sibi magnifice,
nihil fortiter fecisse videntur.
Peto autem a te, Jupiter, ut
libere mihi dicere per te li-
ceat. Neque enim alia lege
possim, cum sciant omnes,

- p. 528. πάντες με ἴσασιν, ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶττι καὶ οὐδὲν ἄν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι τὸ φανερόν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ἐπ' αἰδοῦς ἐπικριπτῶν τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημῳσίός τις κατήγορος αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἄλλ' ἐπέπερ ἔξεστι, καὶ κήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἔξουσίαςⁱ⁾ εἰς οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρωῖ. Πολλοὶ γάρ, γημί, οὐκ ἔστιν ἡμῶν πῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ἔννεδρίων, εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἔξ ἡμισείας ὅτε ἔτι καὶ τοὺς ὑπερέτας, καὶ θιασιώτας τοὺς αὐτῶν^{k)} ἀγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπὶ διανομίᾳ τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ βαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ZEYΣ. Μηδὲν ἀντιγματιωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαφρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοῦνομα. νῦν γὰρ

i) μετ' ἔξουσίας] ἐπ' ἔξουσίας *mallet Fritzsche*. Quia p. 138. fastidiosius, opinor. Supra μετὰ παρόψιας, alibi ἀδείας, et hujus generis alia, ne ipse quidem damnare hanc rationem facile potuerit. k) αὐτῶν] αὐτῶν *Reitz*. et recentia. Sed αὐτῶν omnes vet. cum Aug. (S. Cf. simillima c. 2. in. τοὺς ἀκολούθους καὶ θεράποντας c. 2. (sine lectionis varietate.)

quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam praepudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, et calumniatorio ingenio; publicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, et praeconio editum est, et tu das, Jupiter, orandi cum auctoritate

facultatem, sine metu ducam. Multi nimirum, inquam, contenti, nostri se consensu factos esse participes, et quo nobiscum jure epulari, quo cum ex altera parte tales sint, suos insuper hostes et sui chori sodales habere in caelum, et furtim album retulerunt, qui aequaliter et de visceratione partem et de sacrificiis capiunt, ne tributum quidem colatus nobis solventes.

Jup. Noli quidquam obsequere, Mome, d

τὸ μέσον ἀπέθροισται σοι ὁ λόγος, ὥς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ p. 529:
ἐπαράξειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρηὴ δὲ παρῶν-
εστίη ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εἰγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς¹⁾ 4
καὶ καὶ παρῶν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν ὥς ἀληθῶς,
καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοῦνομα. ὁ γάρ^{m)} τοι γεν-
εσθαι οὗτοςⁿ⁾ Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἑλλήν
γενέσθαι, ἀλλὰ Συροφαινικός τινος ἐμπορίου, τοῦ Κάδμου,
θετηροῦτος, ἐπέπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν
οὐκ ἔστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν μέθην^{o)},
καὶ τὸ βᾶδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾷτε ὥς θῆλυς καὶ
πρῶτος τὴν θέσιν, ἡμιανῆς, ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων.
ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν^{p)} εἰσεποίησεν^{q)} ἡμῖν, καὶ τὸν
πρῶτον ἐπαρῶν, καὶ θεοὺς ἀπέφηρε, τὸν Πῦνα,
καὶ τὸν Σειληνόν^{r)}, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ p. 530.
καὶ τοὺς πολλοὺς, σκληρητοκούς ἀνθρώπους, καὶ τὰς
καὶ τοὺς ἀλλοκότους. ὢν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἔξ

1) πρὸς] εἰς 2954. m) ὁ γάρ τοι] ὁ γὰρ sine τοι 2956.

n) οὗτος] omnium vulgo restituit Schm. ex Aug. 2956.

o) οὔτε τὴν μέθην] οὔτε τὴν θέσιν τὴν μέθην 2956.

p) φρατρίαν] „φρατρίαν male J.“ Sic etiam AlJ. 2.

q) εἰσεποίησεν] „ἐποίησεν Fl.“ r) Σειληνόν] „Σει-
ληνόν Edd. quas vidi omnes.“

et diserte, et verbis pro-
priis eloquere, adjecto etiam
omine. Nunc enim in me-
um tibi projecta oratio est,
et quis conjiciat multos, et
alias alium tuis dictis ac-
commodet. Oportet autem te,
libertatem in dicendo pro-
tearis, nihil dubitare dicere.

Mom. Praeclare sane, Ju-
ster, facis, cum ad dicendi
libertatem incitas: regie
profecto facis et magno
nomo. Itaque nomen etiam
eam. Nempe praeclarus ille
cchus, semihomo, ne Grae-
s quidem materno genere,

sed vectoris Syrophoenicis,
Cadmi, ex filia nepos, post-
quam immortalitate dignatus
est, qualis ipse sit, non dico,
neque ob mitram, neque ebie-
tatis caussa, neque ob incen-
sum. Omnes enim, puto, vi-
detis, quam muliebris sit et
effeminatus natura, semifurio-
sus, merum a summo inde
mane redolens. At ille tota
nos tribu auxit, et suum se-
cum chorum adducens adest,
Deosque fecit Paus et Sile-
num, et Satyros, rusticos et
caprarios plerosque, lascivos,

p. 530. ἡμισείας ἐς τὸ κάτω ἀγλὶ λοιכוῖς, καὶ γένειον βαθὺ καὶ μένος, ὀλίγον τράγον διαφέρων ἐστίν· ὃ δὲ φαλακρὸς ῥων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄρου τὰ πολλὰ ὀχοῦμενος, αἰδὸς οὗτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεϊς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κερῶσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίοις τὰ ῥατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐκ ἄπαρτες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εὐθαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐγὼ γὰρ λέγω ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἑρωμένην οὐκ αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῶν ἀστέρων χορῶ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα καὶ ὁ πάντων γελοιότατον. ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἑρμῆος γόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα, νίδιον. ταῦτα οὐχ ἔβρις ὑμῖν*) δοκεῖ, καὶ παροιμία, γλῶσς; ἀκοῦσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

6 ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε περὶ Ἀσκα

p. 531. πιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ φέρη τῷ λα

*) ὑμῖν] „bene pleraeque. ‘Hμῖν male J.“

rum unus corniger, et ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens longam, parum a capro differt; alter calvus senex, simis naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges. Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos. Mitto dicere, quod duas etiam

mulieres huc eduxit, alteram suam Ariaduen, et etiam coronam siderum cernit, alteram Icarium rufam filiam: et quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, ipsum canem huius Eriodero maceretur puella, si habeat in caelo, familiam. Haec nonne contumelia vobis videtur, et ebriosos et risus? Audite etiam alios.

Jup. Ne quid dixeris, me, neque de Aesculapio que de Hercule: video

αὐτὰ γὰρ, ὃ μὲν αὐτῶν ἴσται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, p. 531.
καὶ ἴσται [... πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων·] ὃ δ' Ἡρακλῆς, *Hom. II.*
τίς ὦν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, *XL, 514.*
ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔμεν. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πρός. εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρῴσῃα χρῆ-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμέ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ'
ἔν κἀμὲ ξενίας διώκει;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαι
οἶσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον
πιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν
ἡμιτέσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἄ δὲ μάλι- **7**
τα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γὰρ τοι
ἐρῇν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ
οὐδενθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες,
ἡγναις ἐπιμιγνόμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτὰς, ἐν ἄλλοτε
ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμῶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις

versum ferat te orationis im-
ctus. Hi etenim, alter sa-
at, et ex morbis excitat,
ompluresque unus dignitate
aequat: hic vero meus fis
us Hercules laboribus non
aucis immortalitatem sibi pa-
vinit. Hos igitur accusare
oli.

Mom. Tua, Jupiter, caussa
cebo, multa dicere cum ha-
am. Certe si nihil aliud,
nis adhuc habent vestigia.
i vero liceat adversus ipsum
libere loqui, multa sunt,
ae dicam.

Jup. Quia adversus me vel
axime licet: num igitur me
ioque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non
hoc solum audire est, sed
aliud etiam quiddam de te di-
cunt, et sepulcrum ostendunt.
Ego vero neque illis fidem
habeo, neque Achivis Aegi-
ensibus, suppositicium te di-
centibus. Caeterum quae ma-
xime arguenda arbitror, ea di-
cam. Etenim principium vio-
latarum hoc modo legum, et
caussam, quod tot spurios hic
noster consessus habet, tute,
Jupiter, prae buisti, mortalibus
te feminis miscens, atque ad
illas nunc hac, nunc alia
forma descendens, adeo ut
metuamus, ne quis te compre-
hensum, taurus cum sis, ma-

- p. 531. ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων
κατεργάζεται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος,
- p. 532. ψέλλιον¹⁾, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέληται
γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλ.
εἴποιμι. καὶ τὸ πρῶγμα γελοϊότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἂν
ἄφω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ
Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταπτεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡ-
κλέους νεὼς, οἰκίῳ ὄντος, καὶ Εὐρυσθείως τάφος,
δεσπότην αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θε-
οὶ δ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀχταίων²⁾, καὶ
- 8 Λέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι.
οὐ δὲ ἄπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέφξας τοῖς τοιοῦτοις τὰς θεί-
ας καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνται σε·
οὐχ οἱ³⁾ ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ
θήλειαι⁴⁾ θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ
Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα⁵⁾, καὶ

1) ψέλλιον] ψέλιον Aug. (Schm.). n) καὶ ὁ Ἀχταίων
desunt in Aug. (Schm.). x) οὐχ οἱ] οὐχὶ vulgo sine
ticulo. Correxīt Schm., monente Belino, e 2954. et c.
y) θήλειαι] „abest a Fl.“ nec non a Gori. et Aug. (Schm.).
Unde Schm. pro suspecto notavit. Melius, puto, Belino
hac voce allusionem vidit ad complures locos Homeri.
z) Ἰασίωνα] „ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. c.
Ἰάσωνα Edd. septem. Ἰάσωνα Fl. Ἰξίωνα L.“ Cum Fl.
Gori.

cret, aut auri flatorum ali-
quis, cum sis aurum, elabo-
ret, et pro Jove aut monile
nobis, aut armilla, aut inauris
fias. Insuper vero caelum
nobis semideis istis opplevisti:
neque enim aliter possum di-
cere. Et ridicula res est, si
quis subito audiat, Herculem
Deum esse factum; Eurysthea
vero, qui sub imperio illum
habuit, esse mortuum: et
propinqua sibi esse aedem Her-
culis, qui servus fuerat, et
Eurysthei sepulcrum, qui fue-

rat illius dominus. Et r-
Thebis Bacchus Deus est
cousobrini illius Pentheus
Actaeon, et Learchus, h-
num omnium infelicitissimi
quo vero tempore seme-
Jupiter, fores aperuisti
bus, conversus ad mo-
feminas, imitati te sum-
versi, idque non mares s-
sed, quod turpissimum
etiam Deae feminae.
enim ignorat Anchisen,
thionum, et Endymionem
Jasionem, et reliquos.

ἄλλης; ὥστε ταῦτα μὲν ἴσσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν p. 532.
τὸ ἀνέλγειν γένοιτο.

ZEYΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους*), ὦ Μιῶμε,
ἄλλης· χαλεπῶν γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεριάκιον, ὀνειδίσας
εἰς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ
ἄλλης ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθήμενος καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σοι^{b)} νεοτ-
τόν, θεὸς εἶναι δοκῶν. Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους 9
ἴσσειν ἴσσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις*) γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, p. 533.
καὶ ὁ Σαβάκιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν^{c)} οὗτοι, ἢ ὁ
Μέδρις ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κίνδυν, καὶ τὴν τιάραν,
οὗτο ἑλληνίσσον τῇ φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἦν προπῆ τις, ξυνί-
σσει τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐ-
τῶν, μακρὰ^{d)} ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατί-
σται, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν

a) Γανυμήδους] Γανυμήδους Ald. 2. et mox iterum.

b) σοι] Sic cum Schm. scripsi ex Aug. et Gori. pro σου, quod in Eidd. vulgo est. *) Ἄττις] Nolebam contra libro-
rum consensum Ἄττις rescribere, licet pro certo habens, scri-
pturam Ἄττις vix genuinam esse. Cf. supra De Dea Syr. c. 15.
in ibique notata. c) ἐπεισεκυκλήθησαν] „restitui ex
Fl. Ἐπεισεκλήθησαν cett. male.“ Ἐπεισεκλήθησαν Salm.
tenante Schmiedero. d) μακρὰ] „Sic omnes recte, praeter
Fl. quae μακρὰν.“

hec missurus mihi videor: missam faciemus? Verum At-
tis enim fuerit omnia re-
prehendere.

Jup. Ne quid de Ganymede
iras: Mome, irate enim feram,
dolore adolescentulum affe-
ris in genus illius aliquid
ferens.

Mom. Ergo neque de aqua
dicam, quod et ipsa in
loco est, in regio sceptro
ferens, et tantum non tuo
capite nidum sibi faci-
as, ut Deus videatur. An
etiam Ganymedis canasa
faciam. Vol. IX.

missam faciemus? Verum At-
tis sane, Jupiter, et Corybas,
et Sabazius, unde hi nobis
intro vocati (immissi) sunt?
aut Medus ille Mithres cum
candye et tiara, qui neque
sonare Graeca possit: ita ne-
que si quis illi propinet, in-
telligit. Proinde Scythae ac
Getae haec illorum videntes,
longum nobis valere jussis,
immortalitate ipsi donant, et
Deos, quoscunque voluerint,
suis suffragiis constituunt, eo-
dem modo, quo Zamolxis et-
M

p. 533. αὐτὸν τρόπον, ὥνπερ καὶ Ζάμολξις, δοῦλος ὦν, παρεν-
 10 γράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών. Καίτοι ταῦτα πάν-
 τ' ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἱστια-
 μένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἥ πῶς ἄξιοις θεὸς εἶ-
 ναι ὑλακτῶν; τί δέ βουλόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦ-
 ρος, ὁ ποικίλος^{e)}, προσκυεῖται, καὶ χρῆ, καὶ προσηύ-
 χει; αἰσχύνομαι δὲ ἱβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τρ-
 γους, καὶ ἄλλα πολλῇ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰ-
 γύπτου παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοί,
 πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης ἢ καὶ μᾶλλον ἑμῶν προσκυ-
 νούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπιδὼν χριοῦ κέρα-
 φύσσωσί σοι;

11 ZEYΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα γῆς τὰ περὶ τ-
 p. 534. Αἰγυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν
 αἰνίγματα ἔστι, καὶ οὐ πάνυ χρῆ καταγελᾶν ἀμύητο-
 ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῶν
 ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τ-
 κυνοκεφάλους.

e) ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος] Pl.
 Schmiedero ex Aug. scribere: ὁ ποικίλος οὗτος ταῦρος
 Μεμφίτης. cujus quidem transpositionis rationem nullo
 perspicio. Imo vero vulgatus verborum ordo tum linguae
 bus, tum stylo Luciano convenientior est. ὁ ἀμύη-
 τος ἡμῶν Hag. 1. Bas. 1. et 3.

iam, servus cum esset, in al-
 bum, nescio quomodo, deli-
 tescentis irrepsit. Quamquam,
 Dii, modica sunt ista omnia.
 Tu vero iste cum canino ro-
 stro, involute sindonibus Ae-
 gyptie, quis es, vir bone, aut
 quomodo, latrator, Deus esse
 postulas? Quid vero sibi vult
 Memphiticus iste taurus, ille
 maculosus, quod adoratur, et
 oracula fundit, et habet pro-
 phetas? Pudet vero ibides et
 simias dicere, et capros, et
 alia magis etiam ridicula, in

caelum, nescio quomodo,
 trusa ex Aegypto, quae
 modo, Dii, sustinetis,
 aequaliter, vel magis et
 quam vos, coli videatis?
 tu quemadmodum fers,
 ter, cum arietis tibi co-
 producunt?

Jup. Turpissima sane
 nobis narras de Aeg-
 is. Attamen pleraque
 rum, Mome, sunt aenig-
 neque omnino deridenda
 initiato.

Mom. Omnino ergo m-

ZEVS. Ἐα, φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε p. 534.

ἢ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ε) ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς^{h)} αἰῶνες λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ, ὃ μάλιστα 12
 με ἀποπνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγροῦς ἀνθρώπου καὶ
 μητρολόουⁱ⁾ υἱὸς ὢν, θεσπιφδεῖ^{k)} ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ,
 ἐκδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν
 ὅσα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλων, εὐδοκιμεῖς,
 ἀλλὰ ἴδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βιωμὸς χρησιμωδεῖ, ὃς ἂν
 ἴδῃ περιχρῆσθαι, καὶ στεφάνους ἔχει, καὶ γόητος ἀνδρὸς
 ἀπείρητον, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἴδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος
 τῷ ἀδελφεῷ ἀνδριᾷ λῦται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ,
 καὶ ὁ Θεάγερος ἐν Θάσῳ, καὶ Ἐκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
 Πρωτεσίλῳ καταντικρὺ^{l)} ἐν Χερρόνῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσ-
 οῦτοι γέγοναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτοκία, καὶ ἱεροσυλία, p. 535.
 καὶ ὁμοῦ, καταπεφρονήχουσιν ἡμῶν^{m)}, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα 13

ε) ἐπισκεψόμεθα] Scripsit auctor, si Lucianus is est, σκεψό-
 μεθα, ut solebat in hac dictione. Praepositio e sequenti voce
 per errorem occupata. h) τοὺς] deest in Aug. (Schm.)
 [μητρολόου] „Sic J. Fr. Par. etc. Μητρολόου Thom.
 Mag. v. Πατρ. male. Μητρολόου Fl.“ k) θεσπιφδεῖ]
 μαρτυρεται Gort. et Aug. (Schm.) e glossemate, credo.
 l) καταντικρὺ] „deest in Fl.“ m) ἡμῶν] „ὑμῶν
 male Fl.“

is nobis, Jupiter, opus est,
 sciamus, Deos esse, qui
 sunt; qui autem canicipi-
 sunt, illos esse canicipi-

Jup. Mitte, inquam, de Ae-
 ptis dicere. Alias enim
 his considerabimus otiose.
 dic alios.

Mom. Trophonium, Jupi-
 et, quod maxime angit
 Amphilochoon, qui, sa-
 hominis et matricidae
 oracula fundit beatus
 in Cilicia, mentiens ple-
 que, et praestigiis, duo-
 obolorum caussa, fallens.

Itaque non amplius tu cele-
 braris, Apollo, sed lapis omnis,
 et altare quodque edit oracula,
 quicumque lapis oleo perfusus
 fuerit, et coronas habeat, et
 praestigiatores hominem, quod
 genus multi sunt, nactus fue-
 rit. Jam etiam Polydamantis
 athletae statua febricitantes sa-
 nat Olympiae, et Theagenis
 in Thaso; et Hectori sacrifi-
 cant in Ilio, et Protesilao e
 regione in Chersoneso. Ex
 quo igitur tot numero facti su-
 mus, magis perjuria invaluere
 et sacrilegia, et plane nos
 contemnunt: nec injuria. At-

p. 535. μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ἐξ ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῶν οὔτε συστῆναι ὁλίως δυναμένων, πάνν, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοιςⁿ⁾ γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρόλλητος ἀρετὴ καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ ἀπραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὔτις ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῶν οὐδὲ θύειν βούλει εἰδὼς ὅτι καὶ μυριάς ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκείνη ἐπεκλώσθη^{o)}. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ καὶ κωφός τις εἴ, ὥς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαῖειν. ποῦ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους¹⁴ μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία τῶν λόγων. II.

n) τούτοις] τούτοις Aug. (Schm.). o) ἐπεκλώσθη] ἂν διαφύγῃ in marg. Codicis 2956. adscriptum literis tu probante *Belino*, qui ea ad defectum orationis vulgariae splendendum necessaria haberet. Saltem scribendum erat διαφύγειν. Sed vid. omnino *Fritzsch*. Quaesist. p. 173. p) καὶ] αὐτοῖς Aug. (Schm.). q) τοὺς] deest in Aug. eodem.

que haec de spuriis et fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina jam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina Virtus, et Natura, et Fatum, et Fortuna, pugnancia sibi et cassa rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum norit, si vel

decies mille hecatombas rat, perfecturam tamen Fortunam, quae in fatis et quae ab initio inde unicus Parcarum filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quae Jupiter, viderisne unquam tutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque dire ista nomina in philosophorum disputationibus vi, nisi adeo surdus es, neque clamantes illos exaudiam. Cum habeam in multa quae dicam, desinam conari. Video enim, quod plerosque dictis meis, et

γόνι εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώ- p. 535.
σαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ZEYΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡτιάσω·
καὶ δαὶ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὥς μὴ ἐπιπλεῖον*) ἂν
γῆνται.

*) ἐπιπλεῖον] ἐπὶ πλεῖον Reitz. et recentt. Sed junctim Edd.
vet. Alibi tamen illi fere habent ἐπιπλέον.

sibilare illa, eos praesertim, *Jup.* Recita; non omnia
quos tetigit mea in dicendo enim absurde reprehendisti: et
libertas. Quodsi ergo finem oportet multa illorum inhibere,
horum vis, Jupiter, decretum ne nimium quantum excre-
quoddam de his recitabo, quod scant.
scriptum jam habeo.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

p. 536.

ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ.)

Ἐκκλησίας ἐννόμον ἀγομένης, ἐβδόμη ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς
ἐπορεύετο, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπιστάται Ἀπόλλων,
ἐραμμάτευε Μῶμος Νυκτὸς*), καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην
ἔπει. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ
καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πο-
λιτείας παρεγγραγμένοι, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες,

*) ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ] „Ita J. Bas. 1. Fl. Salm. Ἀγαθὴ τύχη,
nominandi casu Hag. Par. Fr. Ald.“ 1) ΝΥΚΤΟΣ] τῆς νυ-
κτὸς vulgo Edd. Articulum omittunt Aug. (Schm.) et Fl. et
hinc Schm., qui jam cum Viel. et Bel. Momum recte cepit
pro Noctis filio ad testimonium Hesiodi Theog. v. 214.

DECRETUM.

BONA FORTUNA.

Quod felix faustumque sit! ctus est Momus, Noctis f., sen-
Comitiis legitime habitis, se- tentiam Somnus dixit. Quod
primo die ineuntis mensis, Co peregrinorum multi, non Grae-
mitia Jupiter habuit, retulit ci modo, sed etiam Barbari,
Neptunus, in suffragia misit nequaquam digni, qui civitate
Apello, scribas munere fun- nostra nobiscum fruuntur, in

- p. 536. ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὥς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἀνθρώπων^{u)}. ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μὲν ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πιόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς θεοὺς, προεδρίας ἱξιώκασιν ἐαυτούς^{x)} παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶ-
 15 σθαι θέλουσι· Δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, συλλεγῆ-
 ναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς, ἐλθεῖν δὲ ἐπιγνώμονας τελείους^{y)} θεοὺς ἐπτά, τρεῖς μὲν
 p. 537. ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνον, τέτταρας δὲ ἐκ
 τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νόμιμον
 ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν
 ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τοὺς δὲ
 ἦκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ
 γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ
 ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ

u) ἀνθρώπων] vulgo omissum addunt Aug. (Schm.) et Gorl. x) ἐαυτούς] „αὐτοὺς Fl.“ y) τελείους] τελείους conj. Petiti, merito rejecta a V. D. in Obserrv. Musc. Vol. V. p. 178.

censuales tabulas nescio quomodo clam relati, et Deorum opinionem adepti, caelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudo sit convivium, diversarum linguarum et colluviei cujusdam hominum, deficiatque ambrosia et nectar, ita ut mina jam illius hemina coustet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus et veris Diis, priorem sibi accubitus praeter patrium morem arrogant, et in terra quoque honore praeferrī illis velint: Earum rerum caussa

placeat senatui et populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, et eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, et in his Jovem. Quaesitores autem illos sedere juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, et generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in me-

καταψύχουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς Θήκας τὰς^{α)} p. 537.
 χρονικάς. ἤν δέ τις ἄλῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ
 τῶν ἐπιτημονίων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς
 τὸν Τάρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ 16
 ἔργον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν
 παραφθεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ'
 ὅτι ἐπιλέξιμενον, μάντιν, ἢ κιθαροδὸν ἢ ἱατρὸν εἶναι.
 ταῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν κενά^{α)} ὁνό- 17
 ματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. Ὅπόσοι δὲ ἤδη 18
 καὶ ἡ θνητῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ
 ἔργα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, p. 538.
 τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ
 στήλην^{β)} ἐπιστήσαι ἀντὶ βοήμοῦ. ἢ δέ τις παρακούσῃ τοῦ
 πρῶτου, καὶ μὴ ἐθέλῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρή-
 μῳ αὐτοῦ καταδικαιησάντων. Τοῦτο^{γ)} μὲν ἡμῖν τὸ ψήγισμα. 19

ZEVS. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-

α) Θήκας τὰς] „omisit Hag. 2. sola.“ α) κενά] Sic Schm.
 cum Bel. e 2956. pro vulg. καινά· collato cap. 18. b) στή-
 λην] „θύλην male Bas., sit Solanus. Sed errat, si Bas. 1.
 vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis.“ Ergo vo-
 luit Solanus Bas. 3., quae vere habet θύλην. c) Τοῦτο]
 „ZEVS. Τοῦτο Edd. Transposuit personam Solanus.“

Quaesitores vero, re ex-
 plecta, vel Deos esse pronun-
 tiabunt, vel ad sua sepulcra
 monumenta majorum illos
 remittent. Si quis vero re-
 probatorum, et semel ejecto-
 rum a Quaesitoribus, depre-
 hendatur caelum ingressus, hic
 praecipitetur in Tartarum. Por-
 ro placeat, suum quemque
 deorum opus facere, et neque
 verbos curare Minervam, ne-
 que Aesculapium oracula ede-
 re, neque tot res unum agere
 pollinem, sed electo uno,
 aut vatem, aut citharoedum
 aut medicum. Philoso-

phania fingere nomina velint, ne-
 que nugae agere de his, quae
 ignorant. Quotquot autem re-
 probatorum jam templis aut al-
 taribus sunt culti, illorum
 sublati simulacris, imponi pla-
 ceat aut Jovis signum, aut
 Junonis, aut Apollinis, aut
 caeterorum alicujus: istis vero
 tumultum strui a civitate, et
 cippum poni pro altari. Si
 quis vero praeconio non obe-
 diat, et ad Quaesitores adire
 recuset, eum deserta lite da-
 muanto etiam inauditum. Hoc
 nobis decretum est.

Jup. Aequissimum, o Mo-
 me; et cui ita videtur, ma-

p. 538. τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ, οὕτω γιγνέσθω. πλείον
 γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν
 ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἕκα
 στος ἑναργῇ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις
 πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο
 καὶ φυλὴν^{d)}, καὶ φράτορας. ὥς ἄστις ἂν μὴ ταῦτα^{e)} πο
 ράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τ
 μέγαν ἐπὶ γῆς^{f)} ἔχει, καὶ εἰς^{g)} οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτ
 εἶναι νομίζουσιν.

d) καὶ φυλὴν] desunt in Aug. (Schm.). e) ταῦτα] vul
 omissum inseruit Schm. ex Aug. f) ἐπὶ γῆς] ἐν τῇ
 Aug. (Schm.). g) εἰ] „omittit Fl.“ Item Aug. (Schm.).

num protendat. Vel potius, unde sit, et quomodo Deus
 sic fiat! Plures enim, novi, factus, et tribun, et curial
 erunt, qui manum non pro- Quisquis enim haec non e
 tendant. Sed nunc discedite. hibebit, non curabunt Quae
 Cum vero praeconium faciet tores, si magnum quis in ter
 Mercurius, venite, manifesta templum habeat, et homin
 quisque argumenta afferentes, Deum illum esse arbitrent
 patris nomen, et matris, et

Arg. Quum saepius in scriptis suis Lucianus Cynicos quosdam
 prae aequalibus suis ad veritatem virtutemque sectandam normae
 et exempli instar proposuisset, alias vero rursus suae aetatis Cynico-
 rum habitum ac mores gravissimo flagello cecidisset: quo minus
 in tali instituto sibi ipse repugnare videretur, jam operae pretium
 dedit, peculiari libello aperte sententiam suam de vero Cynismo
 declarare. Idque facit in hoc dialogo, ubi Cynicus Lycino (i. e.
 ipsi Luciano) culpanti, quod ille minus humanam, imo vere bel-
 lioam, vitam agat, multis modis, vel rationibus, vel exemplis de-
 monstrat, dum ipse quam paucissimis rebus indigeat, vitam se
 agere vere dignam, honestam, naturae convenientem, tranquillam
 ac divinae proximam; optandumque esse, ut omnes ad pristinam
 hanc animi ac morum simplicitatem revertantur. Ceterum monen-
 dum videtur, hanc non esse habendam genuinam philosophiae Lu-
 cianae professionem — nullam enim ille omnino prae ceteris profi-
 tebatur sectam — sed verae disciplinae Cynicae speciem et imagi-
 nem, vel sui aevi Cynicis degeneribus, vel omnino aequalibus suis
 avaritiae et luxuriae mirifice deditis, propositam.

KYNIKOΣ KAI ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. Τί ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις καὶ κόμην, ¹
 γυνῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερχῇ^{b)}, καὶ ἀνυποδητεῖς^{c)},
 τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη^{d)} ἐπιλέξά-

a) KYNIKOΣ] „Titulus hic aderat in Bas. 1. 2. Par. et Fl.
 Omissus in cett. KYN. KAI ΛΥΚ.] Haec jam aderant perso-
 narum nomina supra scripta in Par. Hag. J. aequae ac in Bas.
 etc. aberant a Fl., quae tantum KYNIKOΣ. Λυκίνοϋ. KYNI-
 KOΣ, Κυνικοῦ καὶ Λυκίνοϋ Bas. 1. et 2. b) γυμνοδερχ-
 ῇ] „Nil mutant Edd.“ Vid. Aduott. c) ἀνυποδη-
 τεῖς] „Sic Fl. Ald. Fr. Bas. 1. (et 3.) Par. etc. Ἀνυποδε-
 τεῖς J.“ d) καὶ θηριώδη] „omisit Fl.“

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. Heus tu, quid tandem cute incedis, et sine soleis,
 urbem alis et comam, tui- vagam et inmanem vitam atque
 am vero non habes, et nuda belluinam secutus, et contra-

p. 539. μενος, καὶ αἰ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὥς πολλοὶ διαχωρησάμενος, περινοστεῖς ἄλλοτε ἀλλαγῶν, καὶ ἐν ζόμενος^{ε)} ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου, ὥς ἄσπιν^{ς)} πᾶμπολλον^{ς)} τοῦ τὸ τριβώνιον φέρειν· οὐ μέντοι καὶ τοῦτο λεπτόν^{η)}, οὐ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

KYN^{ι)}. Οὐδὲ γὰρ δέχομαι· τοιοῦτον δὲ ὁποῖον πορισθεῖη ῥᾶστα, καὶ^{κ)} τῇ κτησαμένῳ πράγματα ὥς ἐλ-

2 χισται παρέχον^{*)}· τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πε-

p. 540. θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομιζεις κακίαν προσεῖν;

ΛΥΚ. Καὶ μῦθα.

KYN. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μῦθα.

KYN. Τί ποτ' οὐν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέσ-
ρον διαιτώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιῶ,
οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὲν Δία, τῶν π-
λῶν διαιτῶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδέεστερον, μᾶλλον δὲ τελέ-

ε) εὐναζόμενος] „ἐννηθησόμενος Fl.“ Εὐνάξη μόνος magis ceret Fritsch. Quaestst. p. 213. perse quidem non injuria. Sed eus collatus Diall. Mort. X, II. hic non pertinet: illic de mortuo sermo. ς) ἄσπιν] „ἄσπιν J. sola et marg. A. W.“ Ἄσιν conj. Guyet. Sed ἄσπιν habet etiam G. γ) πᾶμπολλον] „παμπόλλην Pell.“ idque hand rectius. η) τοῦτο λεπτόν] „τὸ τριβώνιον λεπτόν i) KYN.] „Κυνι. Fl. mox Κυνικός plene dein bis, ter K. A. tantum. Postea vero toto dialogo personas omittit, s. tantum relicto. κ) καὶ] „omisit Fl.“ *) παρέρχ-

riis semper rebus tuum corpus, non ut caeteri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans, ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod et facillime paretur, et possessori quam minimum facessat molestiae, tale, inquam, mihi satis est. Tu vero, per Deos,

mili dic, sumtuosae vitae tuum inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum des, me viliori, quam plebs, victu et cultu uteris, illos vero sumtuoso me accusas, non illes?

Lyc. Quod non viliori, Jovem, cultu victuque,

ὁ δὲ καὶ ἀπόριος. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, p. 540.

καὶ τὴν ἡμέραν τροφὴν μεταιτοῦσι.

KYN. Βούλει οὖν ἰδωμεν¹⁾, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα 3

ἰσχυρὸς, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

LYK^{m)}. Εἴ σοι δοκεῖ.

KYN. Ἄρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἐκάστον, ὅπερ ἂν ἐξικνῇ-
πρὸς τὴν ἐκείνου χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

LYK. Ἐστὶⁿ⁾ τοῦτο.

KYN. Ἐνδεές δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρεῖας,
μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον;

LYK. Ναί.

KYN. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ
ἐμὸν ὅ, τι σὺ τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ^{o)} τὴν ἐμὴν.

LYK. Πῶς τοῦτο λέγεις;

KYN. Ἐὰν σκοπῇς, πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστον, ὥν
ἐνταῦθα, οἷον οἰκίαν, ἄρ' οὐχὶ σκέπης;

LYK. Ναί.

Foram παρχοι, adscripsit *Germ.* "Idem voluit *Guyet.* con-
cinniore haud dubie, quam qui in vulgatis est, nexu. 1) ἰδω-
μεν] Sic correxi vulgatum vitium εἰδωμεν, idem monente
etiam *Fritzschio* Quaest. p. 213. m) LYK.] „Desunt et hic
in seq. personarum nomina in *Fl.* nisi quod spatii, ut saepe
alii, distinguuntur." n) ἐστὶ] ἐστὶ mallet *Fritzsch.*
Quaest. p. 213. plus quam probabiliter. o) ἐκπληροῖ]

videri, uti, sed indi-
cari, aut potius in summa
indigentia atque inopia.
neque enim quidquam a men-
tis differs, cibum in diem
exantibus.

Cyn. Visne ergo dispicia-
re, quando huc sermo nobis
ingressus est, quid sit, quod
faciat, quid sit satis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

Cyn. Numquid igitur satis
illud esse dicis,
aeque late, atque usus
facilitas illius, pateat; an
quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud,
quod in usu deficiat, et non aequa-
late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi de-
ficit: nihil enim est mearum
rerum, quod non usum meum
expleat.

Lyc. Quomodo hoc intel-
ligis?

Cyn. Si consideres, ad quid
factum sit unumquodque illo-
rum, quibus opus habemus,
verbi causa, domus, nonne
ut tecti simus?

p. 540. KYN. Τί δὲ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα p) οὐχὶ καὶ αὐτὴ q) τῆς σκέλης;

LYK. Ναί.

KYN. Τῆς δὲ σκέλης αὐτῆς, πρὸς θεῶν, τίνας ἐδε-

p. 541. θημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον x);

LYK. Δοκεῖ μοι.

KYN. Πότερ' s) οὖν, τὼ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

LYK. Οὐκ οἶδα.

KYN. Ἄλλ' οὕτως ἂν μάθοις u). τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

LYK. Πορεύεσθαι.

KYN. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐξ ἐμῶν πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

LYK. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

KYN. Οὐ τοίνυν οὐδὲ χειρὸν x) ἔχουσιν, εἰ μὴ y) γὰρ οὐδὲν ἔργον ἀποδιδόουσιν.

„ἐκτελεῖ Fl.“ Sic etiam Gorl. p) ἄρα] „ἄρα Fl.“ q) αὐτὴ] „Sic J. αὐτὴ sine καὶ Hag. Par. Bas. 1. Fr. Salm. αὐτῆς Fl. similiter apreto καὶ.“ r) τὸν σκεπόμενον] „τὸ σκεπόμενον marg. A. 1. W.“ Sic verterunt Tzschirnke et Gesn. s) πότερ'] „Ita Fl. Fr. J. Par. c. 1) δοκεῖ σοι] Forsan δοκοῦσι, aut δοκῶ σοι. Vulgata oratio laborat. u) μάθοις] „Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In Par. comma tantum.“ Sic etiam Bas. 3. et deinceps interrogationis nota. x) οὐδὲ χειρὸν] „οὐδὲν χειρὸν] Οὐδ' εἰ χειρὸν Edld. Οὐδὲν L. Οὐδὲν Unde Reitz. cum recent. οὐδὲν χειρὸν. Mihi satius visum Gesnero et Seagero (Diar. Class. Vol. XIX. p. 31.) χειρὸν scripsisse, ad vestigia quidem vulgatae lectionis. y) μὴ] Vulg. ἢ μὴ. Sed L. ἢν μὴ. Correxī εἰ μὴ, sensu tanto pariterque linguae lege, monentibus Gollero ad 17.

Lyc. Saue.

pedes pejus habere tibi vi-

Cyn. Quid vero, vestis?

tur aliorum pedibus calce-

cujus rei gratia? Nonne etiam

rum?

haec, ut tecti simus?

Lyc. Non novi.

Lyc. Nempe.

Cyn. Sed ita discas.

Cyn. Ipsum vero illud, ut

opus est pedum?

tecti essemus, per Deos, cu-

Lyc. Incedere.

jus rei causa opus fuit, non-

Cyn. Pejus ergo tibi

ne ut melius habeat id ipsum,

dere mei pedes videntur,

quod tegitur?

caeterorum?

Lyc. Mihi ita videtur.

Lyc. Hoc fortasse no-

Cyn. Utrum igitur hi mei est.

ΛΥΚ. Ἰσως.

p. 541.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χειρόν δια-
κείμενος τῶν πολλῶν (ἔχειν²)).

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῖμόν σῶμα τὸ λοιπὸν^α) ἄρα κάκιον;
ἢ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς.
ἢ οὐκ οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐθ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης
ἔχοντες, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῖς εἶχον,
καὶ οὗτοι ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἐνδεια πανταχοῦ κακὸν, καὶ χειρόν
ἔστιν ποιεῖν ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφεσθαι
καὶ φαίνεται χειρόν τὸ σῶμα τοῖμόν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων
τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

de compos. p. 18. et Jacobus in Addit. ad hanc Dionys.
edit. p. 260. 2) ἔχειν] „deest in Fl.“ Nec sane immerito,
asi pro εἶναι dictum putes. Nec probo eujusdam Viri docti,
caus quidem nomen nunc ignoro, conjecturam: Τοὺς μὲν δὴ
πόδας οὐδὲν φαίνομαι χειρόν διακειμένους τῶν πολ-
λῶν ἔχειν. Quippe ille aut nescivit, aut non respexit satis,
defectum verbi ἔχειν in Fl. α) τὸ λοιπὸν] Sic Fl. et
Gork., probante Belino, pro vulg. τῶν λοιπῶν. Cf. mox οὐθ'
οἱ πόδες — οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα.

Cyn. Neque ergo pejus ha-
betur, si non deterius opus
peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem
ad attinet, non videor dete-
riore, quam plerique, condi-
tione esse.

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne
corpus reliquum deterius est?
an deterius, etiam infir-
mum. Virtus enim corporis
est. Numquid ergo me-
a infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes me-
os, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si
enim deficerentur, male habe-
rent. Defectus enim et indi-
gentia semper malum, et fac-
cit, ut deteriore conditione
sint ea, quibus adest. Sed
neque deterius ali corpus me-
um apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum
est.

Cyn. Neque validum esset,
si male aleretur: vitiantur enim
a malis alimoniis corpora.

p. 541. KYN^{b)}. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς^{c)} ἐτρέφετο. λυμ
νονται γὰρ αἱ πονηρικὰ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

5 KYN. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τοῦτων οὕτως ἐχόντων
αἰτιᾷ μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φῆς ἄθλιον;

p. 542. ΛΥΚ^{d)}. Ὅτι, γῆ Λία, τῆς γένεως, ἣν σὺ τιμ
καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατεταθεικότων, ἐκ δ' αὖ
ἀναδεδωκότων πολλὰ κῆρυθα, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πᾶ
ἄφθορα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον^{e)}, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡ
γῆν, σὺ πάντων τούτων, ἢ τῶν γε πλείστων, ἄμοιρος
καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρ
πίνεις μὲν γὰρ ἔδιωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δέ, ὅ
ἂν ἐρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν χρεῖται
κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ ἀρκεῖ^{f)} σοι, καθάπερ ἐκείν
ἔτι δὲ ἱμῖτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. κα

b) KYN.] „addidi ex J. Bas. 1. Hag. etc. Aberat in F
c) εἰ κακῶς] „εἶη, εἰ x. Jensii. Nil mutant Edl.“
sii conj. probavit Gesner. At debebat certe: Οὐδ' ἂν
ρωστον εἶη, εἰ x. Jacobsio placuit: Οὐδ' ἂν ἦν
Ego brevius mallein scriptum: Οὐδ' ἂν εὐρωστον,
ἐφαίνετο ἂν) εἰ x. Nam Reitziana vulgatae defensio
Adnot.) non omnino satisfacit. d) ΛΥΚ.] „Personam A
hic male Hag. 1. et 2.“ e) μόνον] „μὴν Fl. Sed per
est.“ f) ἀρκεῖ] παραρκεῖ vulgo, improbum verbum
scio an e praecedenti voce mala fortuna compositum. S
plex servatum in Fl. Schneiderus quoque in Lex. maj
innaverat vulgatum.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic
mili, haec cum ita se habeant,
reprehendis me, et vitae meae
rationem nimis contemnis, et
miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod
cum natura, quam tu magni
facis, et Dii tellurem hanc
in medio posuerint, et ex illa
bona exoriantur multa, ut
omnium rerum habeamus bea
tam copiam, non ad necessi
tatem modo, sed etiam ad volu

ptatem: tu horum omnium
plerorumque certe, experis
nec ullo illorum frueris,
magis quam bestiae. Ad
enim bibis, quam etiam bes
edis, quidquid inveneris, u
nes: neque cubile canibus
melius, foenum cum til
cut illis sufficiat: porro
lium gestas nihilo tolera
plauē inopi. Atqui s
his rebus contentus recte
pis, non recte Deus, qui
oves illis velleribus instru

ὁ τοῖτοις ἀρχούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς οὐκ
 ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμματα· τοῦτο
 ἡμῶν ἰδιότρον, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν
 ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ἔχον μὲν ἡμῶς σιτία παντοδαπὰ, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺν,
 καὶ δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαιμασιῶς κατεσκευασμένα. καὶ
 καὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δοῖρα τῶν θεῶν ἐστί. τὸ δὲ
 τῶν τούτων ἔστιν ἀπιστερομένην, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ἐπ'
 ἑαυτὸν ἀπεστέροιο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμιωτηρίοις·
 καὶ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροῖ πάν-
 των καλῶν, μανία εἰς ἡδὴ τοῦτό γε σαφές.

KYN. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, 6
 καὶ ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρωπίως, εἴτε τε
 ἐσθλῶς ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ
 ποταποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐρρωμένους, καί-
 τε παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπάξοι,
 πάντα ἐσθιοί^{b)}), μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ, p. 543.

[μανία] τε vulgo additum recte omittit Gorl. Omnino de ha-
 ra sententiarnum nexu et indole vid. Fritzsche. Quaest. p. 163. sq.
 b. ἀρπάξοι, x. π. ἐσθιοί) ἀρπάξει, x. π. ἐσθίει Gorl. At
 cf. sequentis cap. initium.

suavi vino vites; reli-
 que apparatus admirabi-
 varium produxerit, et
 et mel, et reliqua;
 cibum habeamus omnige-
 et potum suavem habea-
 habeamusque pecunias,
 habeamus molle, et
 amas domus pulchras, et
 ucta admirabiliter reliqua
 a. Etenim opera artium
 ue Deorum munera sunt.
 e autem omnibus priva-
 vivere miserum est, etsi
 io quis privetur, ut ii,
 eantur in vinculis; mul-

to autem miserius, si quis
 ipse bonis se omnibus abjudi-
 cet, ac professus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte
 istoc. Verum illud mihi dic,
 si quis, viro divite prolixo,
 et humaniter, et benigne adeo
 accipiente epulis et hospitio
 multos simul et omni ex ge-
 nere homines, infirmos par-
 tim, partim robustos, ac multa
 deinde omnigenaque apponente;
 omnia ipse rapiat, voret omnia,
 non quae prope sint solum,
 sed etiam remota, parata in-
 firmis ipse robustus, idque

p. 543. πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενούσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτοὶ καὶ ταῦτα, μίαν μὲν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρ' αὖ γε φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δέῃ, σιώφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο^{k)}.

7 ΚΥΝ. Τί δέ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τῆς πεζῆς, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ^{l)}, ἔν δὲ τῶν ἑγγιστα κεμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων^{m)} πρὸς ἑαυτοῦ χρεῖαν, τοῦτο ἐσθίουⁿ⁾ κοσμίως, καὶ τούτῳ μετὰ χρεῖαν, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέπει, τοῦτον οὐχ ὀφειλέτα, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγώ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκ

i) δέ] „δαι Fl.“ k) οὐδὲ τοῦτο] „Pro his duobus οὐ ταῦτα Fl.“ l) ἀμελεῖ] ἀμελοῖ (potius ἀμελοῖη) vel etiam ἀμελλεῖ. m) ἔχων] „Fors. Gesn.“ Possit etiam de ἱκανῶν ἔχων cogitari. n) ἐσθίου] ἐσθίει et mox προσβλέπει Gori. At verum esse Optati probat verbum χρεῖαν, in mediis illis certa auctoritate propositum, quamquam in plerisque vet. Edd. χρεῖαν scriptum sine jor

unam ipse alvum qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae

proxime apposita sunt, sibi lectum, idque suae necessarii sufficiens, decenter edatur, hoc utatur solo, reliqua quidem adspiciat, hunc vero judicas saniores, et melius isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo inter an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praesens hospitio excipienti simili

δοικε, παρατιθεὶς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδαπὰ, p. 543.
 ὅπως ἔχωσιν ἁρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ νοσοῦσι·
 καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ ἵνα χρώμεθα
 ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ
 τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενος.
 Ὑμῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα 8
 τοῖσι μάλιστα δοίκατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς
 ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασ-
 σαν τὴν καθ' αὐτοὺς αὐτάρκη^ο) νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ
 περὶ τῶν γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν
 ἐπιχωρίων αἰεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν,
 καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα
 καὶ κακὰ^ρ) ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. p. 544.
 τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ παρασκευ-
 ἄσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακο-
 δαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας παραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ

ο) αὐτάρκη] αὐταρκεῖν Gorl. p) κακὰ] „κατὰ male Hag. 2.
 cum tamen Hag. 1. recte.“ καὶ κακὰ delenda censuit Jacobs.,
 tuncur Fritsch. Quaest. p. 203., sed una tantum ex parte,
 qua docet, quod Jacobsius certe non ignoravit, πράγματα καὶ
 κακὰ saepe alibi conjungi. Restabat, ut oppositum quoque,
 δίχα πραγμάτων, respiceretur, in quo desiderare etiam possis
 καὶ κακῶν, quamquam non optimo, ut mihi videtur, jure.
 Quippe talia non puto ad praeseptum castiganda unguem.

apponens multa, et varia, et non mare vestrum sufficere
 omnigena, ut, quod cuique vobis arbitrati, sed ab extre-
 convenit, habeant, quaedam mis inde terrarum oris mer-
 valentibus, alia aegrotantibus, cati voluptates, et peregrina
 et quaedam robustis, imbecil- semper praeferentes domesti-
 lis alia, non ut omnes uta- cis, et pretiosa vilibus, et
 mur omnibus, sed ut iis quis- quae difficillime parantur iis,
 que, quae sibi proxima sunt, quorum facilis copia est: qui
 et inter haec, quo ipse tum in universum molestias et mala
 maxime indigeat. Vos vero habere, quam sine iis aeta-
 illi per inexplebilem intempe- tem agere, malitis. Multi
 antiam rapiendi omnia maxime enim illi, et pretiosi, et beati
 imiles estis, uti postulantes apparatus, quibus gaudetis,
 omnibus, et quae usquam per multam demum vobis mi-
 unt, non iis modo, quae seriam aerumnamque contin-
 rope vos sunt; non terram, gunt. Considera enim, sis,

p. 544. βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκό-
 τας οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπα-
 δασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσ-
 πραγμάτων ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων
 μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώ-
 πων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλείοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα
 πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν
 ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλή-
 λους διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ
 ναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην διὰ
 9 χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα⁹). Καὶ ταῦτα μέντοι πά-
 γγεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θ-
 πειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσορόφων^τ) οἰκιῶν οὐδέν τι μ-
 λον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπωμάτων^σ) τῶν ἀργυρίων οὐκ ὡ-
 λούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν^ι) χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφα-
 νων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδὶω παρεχομένων· ἀλλ' ὅ

q) οὕτως οἶμαι—τὸν ἄνδρα] pro glossatoris fetu habet
 verba, utpote justum disputandi ordinem perturbantia, *Fritzsch*.
 Quæstist. p. 213. Incommode sane h. l. interjectum est
 exemplum. r) χρυσορόφων] χρυσοφόρων male *Reit-*
 recentit. ediderant cum *Bas.* 1. et 3. Veram lectionem
Lobeck. ad *Phrynich.* p. 706. quam etiam *Gorl.* Codice
 firmari testatur *Fritzsch.* De *Auicismo* etc. Comment. II.
 Sed χρυσορόφων recte jam editum deprehenditur in *Ald.*
 que et *Hag.* 1. nec aliter legerat interpretes *Gesnerus,* s)
 πωμάτων] ἐκπομ. priores. ι) οὐδὲ τῶν] οὐδ' α

optabile illud aurum, et ar-
 gentum, domus sumptuosas con-
 sidera, vestes considera sum-
 ma industria factas, conside-
 ra, quæ istaec consequuntur,
 omnia, quot sint venalia ne-
 gotiis, quot laboribus, quot
 periculis, quin sanguine po-
 tius, et morte, et quanta strage
 mortalium? non modo quod
 navigantes propter ista multi
 pereunt, et dum quaerunt,
 dum ædificant, mala multa
 patiuntur; sed quod toties de
 illis pugnatur, quod insidias

sibi propter ista struunt
 cis amici, et liberi parent
 et maritis suis conjuges.
 et auri caussa proditum
 Eriphyle virum. Atque
 fiunt omnia, cum tamen p
 vestes nihilo magis fov
 et fastigii aurei domus
 tegant magis, et potum
 juvent nec argentea p
 neque aurea, neque son
 snaviorem eburnei lecti
 beant: sed sæpe videas
 neo super lecto, et pro
 in stragulis, beatos illo

ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελέων p. 544.
 σωματίων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους.
 ἔτι δὲ καὶ α) αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι,
 τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ x) τὰ σώματα,
 καὶ ταῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν, ὅσα 10
 τῶν ἀπροδισίμων ἔνεκα πράγματα γ) ποιοῦσι τε καὶ πάσχου-
 σι αἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾷδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπι-
 στῆμιν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἦ p. 545.
 κατὰ καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ'
 ἔτι καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκάστω χρώ-
 σαι, πρὸς ὃ μὴ πέφκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνδ' ἀμάξης ἐθέ-
 λει τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξης.

Lyc. Καὶ τίς οὗτος;

Cyn. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἄτε ὑποζυγίοις χρῆ-
 σθαι), κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας τοῖς
 πρᾶξις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατὰκεισθε τρυφῶντες, καὶ
 ἀπὸν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταύτην,
 ἀλλὰ μὴ ταύτην, τρέπεσθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μά-

Gorl. „Voluit forte, ait Schmiederus, οὐδ' αὖ τῶν. Nam αὖ in
 seqq. abest.“ At vel sic mihi vulgatus sermo rectius se habere
 videtur. α) ἔτι δὲ καὶ] τί μὲν γὰρ Gorl. (Schm.) x) λυ-
 μαίνονται δὲ] „ἢ λυμαίνονται Fl.“ γ) πράγματα]
 delendam videtur Jacobsio. z) χρῆσθαι male Fl.“

capere non posse. Porro
 ingeni illi circa cibum la-
 res, nihilo magis illi qui-
 bus alunt, sed corrumpunt
 mors, et morbos illis infe-
 rit. Quid vero dicam, quot
 totis Veneris caussa homi-
 nes et facessant aliis, et ipsi
 minuant? cum ita facile sit
 curare cupiditatem, nisi
 delicatus nimis esse ve-
 neque in illam ipsam fu-
 sus et corruptela suffi-
 e hominibus videtur. Sed
 etiam usum rerum per-
 unt, utentes unaquaque,

ad quod natura sua apta non
 est, ut si quis plaustrī loco
 uti tanquam plastro velit le-
 ctulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus
 utimini pro jumentis, jubetis-
 que illos velut plaustra sic
 lecticas agere cervicibus. Ipsi
 vero supra jacetis delicati, et
 inde velut asinos habenis re-
 gitis homines, hac non illac
 vertere se jussos. Quique haec
 maxime facitis, ii maxime se-
 lices praedicamini. Tum illi,
 qui carnibus non tantum in

11 λιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέας
 p. 545. μὴ^{a)} τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι
 δι' αὐτῶν, οἳ γὰρ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οἱ
 καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ Θεοῦ κατωσχεύ-
 άσμασι;

ΛΥΚ. Νὴ Δία^{b)}. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίειν
 μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ
 κρατῆρι δύναται ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρον χρήσασθαι
 πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἅπασαν
 τούτων τις κακοδαίμονίαν διελθεῖν δύναται ἂν; τοσαύτη
 ἐστὶ. σὺ δὲ μοι, διότι μὴ βούλομαι ταύτης μετέχειν, ἐρ-
 λείς; ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκείνος, ἐνωχούμενος
 κατ' ἑμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτελεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ
 12 κίλων καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφιέμενος^{c)}. Κῦπτεται
 θηρίου βίον, βραχέων δεόμενος, καὶ ὀλλόγοις χρώμε-
 δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ Θεοὶ καὶ τῶν θηρίων

a) μὴ] „Sequimur Fl. quae et ignoravit: nam et μὴ πο-
 riores. Οὐκ ἐπὶ, adscripserat Gesn. bene; sed jam non op-

b) νὴ Δία] μὰ Δία scribi voluit Solan. Vid. Ad.

c) ἐφιέμενος] ἐφείμενος Bas. 3. operarum vitio. d)
 vulgo omissum inseruerat Schmied. e Fl. e) θηρίων]

cibo utuntur, sed tincturas
 machinantur per illas, quales
 sunt, qui purpuram inficiunt:
 nonne hi quoque praeter na-
 turam his, quae paravit Deus,
 utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest
 enim inficere, non edi modo
 caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata
 est. Alioqui etiam cratere pos-
 sit aliquis per vim pro olla
 uti: sed ad hoc factus non
 est. Verum enimvero quo-
 modo possit aliquis omnem ho-
 rum enarrare miseriam? tanta
 est. Tu vero me, quod in

partem illius venire ne-
 eo nomine accusas? Caete-
 vivo, ut ille, quem ante
 scribebam, modestus, et
 illa, quae ante me posita
 et, quae minimo parari
 sunt, illis utor, varia il-
 omnigena ne quidem de-
 rans. Deinde quod besti-
 vitam, qui minutis rebus
 digeam, et paucis utar, v-
 tibi videor, secundum
 quidem rationem etiam d-
 ores bestiis Dii fuerint.
 enim re indigent. Ut
 accuratius comprehendas,
 le utrumque sit, tum
 indigere, tum inutilis; c

ἄνθρωποι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. p. 545.
 ὅτι δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὀλλῶν καὶ τὸ πολ- p. 546.
 ἴον δεῖσθαι, ποῖόν τι ἐκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δέον-
 ται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ ἡ) γυναῖκες
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου
 δὲ πανταχοῦ τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ
 τοῦτο θεοὶ μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων
 εἴηται. Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν ε) πάντων ἀνθρώ- 13
 των ἄριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρθῶς νομισθέντα,
 διὰ κακοδαίμονιαν περινοστεῖν γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχοντα,
 καὶ μηδεὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κακοδαί-
 μον ἦν ἐκεῖνος, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακὰ· οὐδ'
 οὐ κίνης, ὅς γῆς καὶ θαλάττης ἤρχεν. ἐφ' ὃ; τι γὰρ ὁρμή-
 σαι, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει, καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέ-
 πηεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρι περ εἰς ἀνθρώ-
 πον ἀπῆλθεν. ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων
 ἐκείνως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιῖεναι τοιοῦτον ἡ); οὐκ
 ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρα-
 τῆν ἡ) ἤθελε, καὶ τρυφᾶν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θεσεύς ὁ

ῥών male Hag. 2. f) δὲ] καὶ Bas. 3. prave. g) τὸν]
 τῶν Edd. priores. h) τοιοῦτον] „Fl. praecante dedi.
 Τοιοῦτος cell.“ i) καὶ κρατεῖν] „Et sic Fl. cum reli-

libus indigere pueros, quam
 debiles, mulieres, quam viros,
 et aegros, quam sanos: in uni-
 versam vero, quod ubique de-
 vinctus est, illud pluribus in-
 digere eo, quod est praestan-
 tius. Propterea Dii quidem
 nulla, qui autem proxime
 Deos accedant, indigent
 auxiliis. Aut putasne, Her-
 cules, illum hominum omni-
 bus fortissimum, divinum vi-
 rum, et pro Deo recte habi-
 tum, propter infelicitatem ob-
 esse nudum, pelle sola in-
 vectum, nullaque earum re-
 rum, quibus vos, indigentem?

Verum infelix ille non fuit,
 qui et aliorum defenderet ma-
 la; neque pauper, qui terrae
 et maris haberet imperium.
 Quocunque enim illum rape-
 ret impetus, ubique vincebat
 omnes, in neminem illius ae-
 tatis vel similem sui vel me-
 liorem incidit, donec ab ho-
 minibus discessit. An tu pu-
 tas, stragula illum veste et
 calceis indignuisse, et propte-
 rea sic oberrasse? Non est,
 quod illud dicamus. Sed con-
 tinens erat et tolerans; et vo-
 lebat vincere, et deliciis frau-
 gi nolebat. Illius vero The-

- p. 546. τούτου μαθητῆς, οὗ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὡς φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν^{k)}),
 14 Ἄλλ' ὁμῶς κἀκείνος ἤθελεν ἀνυπόδητος^{l)} εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πύγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνῳ^{m)}), ἀλλὰ καὶ πῶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρε-
 p. 547. σκενⁿ⁾). ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν^{o)} οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρῶμενος. ὑγρότητα γὰρ καὶ λειότητα σαρκὸς γυναιξὶ πρόπειν ἡγοῦντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον, καὶ τὸν πύγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων^{p)} χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε^{q)} τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πύγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θανμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι περὶ^{r)} τραπέζας, καὶ ἐοθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλοῦμε-

quis." k) αὐτόν] αὐτόν Ald. 2. manifesto errore. l) ἀνυπόδητος] „Ita jam omnes. Alias et ἀνυπόδετος, ut Philopatr. c. 21. etc." m) μόνῳ] Sic e Fl. pro vulg. μόνον. n) ἤρεσκεν] ἤρωσιν conj. Jacobs. At mox leges eosdem τοὺς παλαιοὺς, omnino oppositos τοῖς νῦν. o) αὐτῶν] „bene Edd. vett. Αὐτόν male Par." p) ἵππων] „ἵππου Par. sola." ἵππων Bas. 3. q) προσέθηκε] Post hoc verbum spatium esse in Gorl. tradit Schmied. r) ἔχουσι περὶ]

seus discipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius vero Neptuni, ut ajant, vir suae aetatis omnium fortissimus? Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, et incedere nudus, et barbam et comam alere ipsi placuit: et non ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim et laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri,

ita etiam volebant videri: et decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, et barbam leonum, quibus animantibus pulchritudinis et ornatus causa Dens quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apponit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis nos equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas et vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam men-

νοι πάν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων p. 547.
οὐδὲν, ἢ πέφυκεν, ἔχειν ζῶντες. Εὐχομαι δέ μοι τοὺς μὲν 15
πύδας ὀπλῶν ἱππέων οὐδὲν διαφέρειν, ὥσπερ φασὶ τοὺς
Χείρωνος¹⁾· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ
ἰόντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ
κύνες²⁾. εἴη δέ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν,
αἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφήν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν
βρίστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεχθῆναι
μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ
τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται,
καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφαγαί. p. 548.
ταῦτ' πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ'
ἐμῶν αὕτη ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε δρεχθῆναι· μει- 16
ονεχτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τά γε ἡμέ-
τερα, πολὺ δῆπον διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι.
καὶ θανμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
ὅπῃ καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. Θανμῶζω δέ
σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν, καὶ

Valg. ἔχουσι, καὶ περὶ τρ. Sed bene omittit καὶ Gorl.
1) τοὺς Χείρωνος] Articulum vulgo omissum restitui cum
Schm. e Gorl. et Fl. 2) κύνες] κύνες priores omnes Edd.,
quum tamen cap. 5. eadem recte habeant κύνες.

brorum ita, uti natum est, re-
linquentes. At ego opto, pe-
des mihi equinis ungulis nihil
differre, ut Chironis ajunt;
ne autem stragulis non in-
digere, velut leones; nec cibo
magis pretioso opus habere,
quam canes. Contingat vero
mihi, terram quidem pro cu-
bili habere sufficiente, domum
autem putare hoc universum,
et cibum capere, qui facillime
suppeditari mihi possit. Auro
autem atque argento opus ha-
beam neque ego, neque amico-
rum meorum quisquam: quan-
doquidem mala omnia homi-
nibus ex horum cupiditate na-

scuntur, et seditioes, et bel-
la, et insidiae, et caedes.
Haec omnia fontem habent
plus habendi cupidinem. At
a nobis illa absit, et plus ae-
quo habere nunquam ego con-
cupiscam, minus contra me
habere possim tolerare! Ha-
bes rationem nostram, multum
sane diversam a vulgi volun-
tatibus: nec mirum, si habitu
ab illis differimus, qui tam
diverso simus instituto. Te
porro miror, quomodo tandem
citharoedi quendam vestitum
putes et habitum esse, et ti-
bicinis habitum, et longam
vestem Tragoedi: viri autem

- p. 548. σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, γῆ Δία, σχῆμα, καὶ στολὴν τραγη-
δοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν οὐκ ἔτι νομίζεις,
ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἷε δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ
ταῦτα, τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου
σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ',
ὅπερ ἀναιδέστατον (μᾶλλον^{u)}) τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ
17 ὅπερ ἀπεύξαιντ' ^{x)} ἂν οὗτοι μάλιστα ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε
ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, ἀρχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι,
τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὁμοιον
τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ
χροίᾳ τῶν ἱματίων, οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν
p. 549. χιτωνίσκων, οὐ τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ
κατασκευῇ τριχῶν, οὐκ ὀδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόξετε ἤδη παρα-
πλήσιον ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι
τί ἂν δώῃς) τίς ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὀδμὴν
ἔχοντος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόρους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἥτιον. καὶ τρέ-
φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε·

u) μᾶλλον] „Nihil variant Edd.“ Vid. Adnott. x) ἀπεύ-
ξαιντ'] „Lacuna hic in Fl.“ y) δώῃς] Sic Ald. 1. 2. et
Hag. 1. Δώῃ Bas. 1. et 3. Δώῃ Reitz. et recentt. Cf. Aduott.

boni habitum et vestem non
jam putes, sed eundem illum
habere arbitreris oportere, quem
vulgus, idque cum vulgus ma-
lum sit? Si quidem unus et
suus habitus bonis convenit,
quis magis deceat, quam ille,
qui minime omnium delectet
luxoriosos homines, (quem ge-
rere impudentiae ducant do-
licati homines) quemque ha-
bere hi maxime detestentur?
Jam vero is est meus habitus,
quod squalidus sum, quod hir-
sutus, quod detritam gesto
penulam, quod comatus, quod
sine calceis. Vester autem
ille cinaedico similis est, quem

discernere nemo possit, nec
colore vestimentorum, neque
mollitie, neque tunicarum mul-
titudine, neque amiculis, neque
calceis, neque capillorum pa-
ratu, nec odore. Etenim idem
quoque jam oletis, quod isti,
vos, qui beatissimi estis, ma-
xime. Quanti vero quis emat
virum, idem, quod cinaedi,
olentem? Itaque labores non
magis, quam isti, sustinetis,
voluptatibus vero servitis non
minus: et iisdem rebus ali-
mini, et somnum similiter ca-
pitis, et inceditis; quin ince-
dere non vultis, sed onerum
instar gestari ab hominibus

μᾶλλον δὲ βυαδιῖεν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθαι²⁾ ἔδὲ ὥσπερ τὰ p. 549.
 φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν, ἐμὲ δὲ
 οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν θέλωμαι. κἀγὼ μὲν ἱκανὸς
 καὶ ῥήγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν
 θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ
 διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἄρῆσκεσθε, καὶ
 πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλετε,
 τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε³⁾· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρος,
 θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος⁴⁾, ῥίγους δὲ
 καῖμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι
 ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ⁵⁾ ὁ τρόπος.
 Κᾶπειτα δὲ ἡμῶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν^{d)} τὰ ἡμέ- 18
 τερα ἀξιοῦτε^{e)}, κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν p. 550.
 πράττομεν, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν

2) φέρεσθαι] Sic Gorl. pro vulg. φέρεσθε. a) ἐφίε-
 σθε] „ἀφίεσθε J. male.“ Prius cett.“ b) ῥίγος] ῥίγος prior-
 res. c) ὑμῖν δὲ] „ἡμῖν δὲ Hag. 1. et 2. male.“ d) ἐπαν-
 ορθοῦν] „bene Fl. Par. Salm. Amst. Ἀπανορθοῦν J.
 (cum Ald. 1. et 2.) Ven. 2. Fr. Hag. Bas. male.“ Sed
 Bas. 3. ἐπανορθοῦν. e) ἀξιοῦτε] Sic Fl., quam omnino
 in toto hoc loco scribendo cum Gesnero simul secutus sum.
 Antea enim haec sic legebantur mirum in modum corrupta:
 — τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, (ἐπιθιμῶμεν L. vel Exc.)
 κακῶς βουλευομένοις (βουλευόμενοι, ἴσως L.) πολλάκις περὶ ὧν
 πράττουσι. Non minus confusa, quae 2954. habet: κᾶπειτα δὲ
 ἡμῶς μετατίθεσθε καὶ ἐπανορθοῦντες τὰ ἡμέτερα κακῶς βου-
 λευομένους πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν. Ex his cum Floren-
 tina et vulgata lectione comparatis finxit Belinus: κᾶπειτα δὲ
 ἡμῶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε, ἄλλοις
 ἐπιτιμώμενα (vel potius ἐπιτιμῶντα) ὡς κακῶς βουλευομένους

partim, partim a jumentis. cupiscitis; hieme optatis ae-
 statem, aestate hiemem; in
 At me pedes ferunt, quocun-
 que opus est. Idem ego et
 aestu frigus, in frigore ae-
 stum, aegrorum instar nausea-
 bundi, et vestra de sorte que-
 reris: causa vero istis mor-
 bus, vobis vestri mores. Ac
 deinde nos retractare et corri-
 gere nostram rationem postu-
 latis, ut qui male saepius de
 actionibus nostris consulamus:
 cum ipsi vestris in rebus in-

p. 550. αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χριμάδῳ φερομένων. ἐκεῖνοι τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ φασὶ παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἀρπύσας γὰρ αὐτὸν ἔφεραν ἄρα¹⁾ ὃ ἵππος· ὃ δ' ε) οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέντος, ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαντήσας ἡρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὃ δὲ^{h)} εἶπεν, ὅπου ἂνⁱ⁾ τούτῳ δοκῇ^{k)}, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ἡμῶς ἂν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τᾶληθῇ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἁπλῶς μὲν, ὅπουπερ^{l)} ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεῖα· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμῶς ἐκφέρειν φαίνεται^{m)}. οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γεⁿ⁾

πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν. f) ἄρα] ἄρα Bas. 3. g) ὃ δ'] „ὅδ' priores. h) ὃ δὲ] „ὡδὲ male J. et Ven. 2.“ Id-que ex Ald. 2. i) ὅπου ἂν] ὅποισιν conj. Jacobs. probante Fritzsche Quaestat. p. 212. At non haec censui corrigenda, sed quod statim sequitur vulgatum δοκεῖ in δοκῇ mutandum. Cf. quae mox leguntur: ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ, ubi ὅπουπερ aequè salvum, ac quae sequuntur his eadem ratione dicta. k) δοκῇ] Prius δοκεῖ. l) ὅπουπερ] ὅποιπερ Schm. et Jacobs. cum Gorl. et sic Schm. postea iterum ὅποιπερ, et mox ὅποι, pro vulgg. ὅπουπερ et ὅπου. At cf. Luc. 1. Asin. c. 13. et ibidem quae adnotata sunt ad cap. 1. Tom. VI. p. 507. m) φαίνεται] „δύναται G.“ et Gorl. n) ὑμεῖς

considerati sitis: neque quidquam illarum iudicio et ratione administretis, sed consuetudine omnia et cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse ajunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferabat equus. Ille, qui non jam descen-

dere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, Quorsum abiret? respondit, Quorsum huic, equum monstrabat, visum fuerit. Sic vos interroganti, Quorsum feramini? si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, Quorsumcunque libebit cupiditatibus: per partes autem, Quocunque libuerit voluptati; interdum, Quo gloriae studio; interdum, Quo laeti

ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλωνο), καὶ μαινομένων πάν- p. 550.
 τω, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρον,
 καὶ κρημνούς. ἵστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι^{p)} πεσεῖ-
 σθαι¹⁾ μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγελάτε, καὶ 19
 ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμόν, τελικαύτην ἔχει δύναμιν,
 ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὃ, τι
 βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν
 ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσίεναι
 ἐν τῷ σχήματι. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάννυ πόρρωθεν ἐκτρέ-
 ψονται¹⁾. προσίαισι δὲ οἱ κοιμηφόροι, καὶ ἐπιεικέστατοι, p. 551.
 καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστα μοι προσίαισι.
 ταῖς γὰρ τοιοῦτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλου-
 μένων ἀνθρώπων²⁾ οὐ¹⁾ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στε-
 νάστες καὶ τὴν πορφύραν, τύπον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώ-

γε] Sic Reitz. et recentt. e Bas. 2. (et 3.) Celt. γε ὑμεῖς γε.
 ο) ἔλλων] „ἄλλας Fl.“ p) ὅτι] ὅπη conj. Jacobs.
 q) πεσεῖσθαι] „πέσεσθε Fl. Πεσεσθαι marg. A. 1.“ O,
 u. πέσεσθε videtur Gesnerus legisse, dum interpretatur: adeo
 ante factum, (?) quid sitis facturi, nequaquam scitis. r) ἐκ-
 τρέπονται] ἐκτρέπονται male Bas. 3. s) ἀνθρώπων]
 εὐδαμονων conj. Wetst. probante Valckenario ad Phal.
 p. XII. Δεσποίων (imo δεσποίων) conj. Bel. Probabilius Ja-
 cobi. ἀνέκτων „e compendio scripturae ἀνων. Reges autem
 sunt, ad quorum mensam parasites alebantur.“ Longe minus
 probabiliter Lennep. ad Phal. p. 47. τῶν καλλωπισμένων, vel
 καλλινόμενων, ἀνθρώπων. ι) οὐ] „omisit Ven. 2.“

cupiditati. Interdum vero ira-
 cundia, interdum metus, in-
 terdum aliud quiddam ex eo
 genere auferre vos videtur.
 Non enim uno vos, verum
 pluribus concensibus equis, ali-
 is aliis, furentibus quidem
 universis, abripimini. Igi-
 tur in barathra vos et prae-
 cipitia auferunt: adeo ante ca-
 sam, vos esse casuros, ne-
 quaquam scitis. At istaec de-
 ritia, quam ridetis, penula,
 et coma, et habitus ille meus,
 vim habet, ut quiete vi-

vendi copiam mihi praestet,
 et faciendi, quod volo, et cum
 his versandi, quibuscum volo.
 Inscitorum enim hominum in-
 doctorumque nemo quisquam
 accedere ad me ob istum ha-
 bitum voluerit: molles autem
 vel e longinquo devitant: ac-
 cedunt commodissimi homines,
 et aequissimi, et virtutis cu-
 pidi. Hi maxime ad me ac-
 cedunt: cum his enim versari
 maxime ego gaudeo. Januas
 vero illorum, qui homines vo-
 cantur, non colo equidem.

20 πων καταγελῶ. Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὥς οὕτως
 p. 551. ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα
 καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά
 σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε
 τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς ναοὺς ἐπισκό-
 πει^{u)} περιῶν, πότερον αὐτοῖς^{x)} οἱ θεοὶ κομιῶσι, καὶ γενει-
 ῶσιν, ὥς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται,
 καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλοὺς,
 ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς περὶ τούτου τοῦ σχή-
 ματος λέγειν ὥς φαύλου, ὅποτε καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

u) ἐπισκόπει] „ἐπεισκόπει male Hag. 2.“ x) αὐτοῖς]
 „Nihil mutare Fl. notat Solan.“

Aureas coronas, et purpuram iens inspice, utrum capillati
 fumum arbitror, hominesque sint Dii et barbati, velut ego,
 derideo. Ut autem de habitu aut sicut vos tonsi fingantur
 discas, quam illum non viros pinganturque. Verum etiam
 modo bonos, sed ipsos etiam sine tunicis plerosque, uti me,
 Deos decentem, tu deinde de- videbis. Quid igitur adhuc de
 rideas, simulacra Deorum ad- hoc habitu, tanquam contem-
 spice, utris similiora videan- tibili, dicere audeas, cum
 tur, vobisne, an mihi? Ne ipsos illum Deos decere appa-
 que Graecorum modo, sed bar- reat?

barorum etiam templa circum-

Ψ Ε Υ Δ Ο Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ .

p. 552.

Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

Arg. In Lexiphane (Tom. V. p. 169. sq.) notaverat Lucianus affectatam quandam, qua nonnulli aetatis illius scriptores uti amabant, dictionis insolentiam. Nunc id agit idem Noster, ut imperiti et inficeti Atticismorum vindices et putidi et soloecismorum censores irrideantur et inscitiae aequae ac stupiditatis coarguantur; de quo consilio vide quae paucis infra monui in Adnot. ad hunc libellum prima. Ostendit autem hoc colloquio cum tali Pseudosophista inuito, omnino hominem istum non idoneum esse talium rerum iudicem, quippe qui primum soloecismos sermonis, etiamsi consulto ab altero sermocinantium admittantur, praec stupore non sentiat, deinde etiam ipse non possit non ignorantiam suam de orationis vel virtutibus, vel vitiis, confiteri.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ^{b)}.

ΛΥΚ. Ἄρά γε ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς οὗτος ἰ καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

p. 553.

a) ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ] „Sic Fl. J. Ald. Bas. 1. Hag. Par. etc. Πευδοσολοικιστῆς Thom. Mag. male in v. τεθνήσκειται. Sed recte ψευδοσοφιστῇ idem v. ἄ.“ b) ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.] „Ita Bas. 1. Par. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. et ΛΥΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. et Α. tantum.“

P S E U D O S O P H I S T A

SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. Numquid, si quis deprehendere perverse iungen-
tem voces possit, idem etiam ille neque deprehendere sic
sibi cavere, ne male jungat, habentem [loquentem]?
potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [loquentem]?

Sol. Vera dicis.

p. 553.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέ-
μεν περὶ σοῦ;ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἶην, εἰ σολοικίζοιμι τῆς
κοῦτος ὦν.ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον φωρᾶσαι^ο) δυνήσῃ τοῦ
δρωῖντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασι γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν ἔργασμαι, σὺ
οὐκ ἐπέγνως.ΣΟΛ. Παῖζεις ἔχων^δ).ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἔπει σολοικίσας, ἔλαθόν
ὥς οὐκ ἐπιστάμενον^ο). αὐτίς δὲ σκόπει, οὐ γὰρ σέ φ

p. 554. δύνασθαι κατανοῆσαι· ἔπει ᾧ μὲν οἶσθ', ᾧ δ' οὐκ οἶσθ'

ΣΟΛ. Εἰπέ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικιστά μοι, σὺ δ'
ἔγνως.c) φωρᾶσαι] In prioribus φωράσαι. d) ἔχων] „Nihil
viare Solan.“ e) ἐπιστάμενον] „bene Fl. Bas. 2. (S)
Par. Ἐπιστάμενος male J. Hag. Bas. 1. Ald. Fr. S.Lyc. Tu vero ipse stribli- lud opus, te non observ
gine te labi negas, aut quid peregi.

de te dicimus?

Sol. Ludis tu homo.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribli-
gine hoc aetatis cavere nequeam.Lyc. Non, ita me
ament. Quandoquidem
cismo prolato te effugi
illum non intelligeres.
sus vero considera. Nego
te posse intelligere. Qu
quidem [sunt] quae scis,
quae nescis.Lyc. Igitur alterum quo-
que deprehendere hoc agen-
tem possis, et negantem con-
vincere?

Sol. Omnino equidem.

Sol. Dic modo.

Lyc. Age ergo, me depre-
hendito stribli- utentem.
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin jam terribile il- non agnovisti.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος; p. 554.

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἔπη τοῦτο δρωῖντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖναι δυνήσῃ.

ΣΟΛ. Θανασιὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμα- 2
θεῖν σολοικισμὸν,

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς
τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖλους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παῖζιν δοκῶ.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε¹⁾ ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς p. 555.
ῥήματι.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένον;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοικίσται τετραπλή²⁾, σὺ δ'
οὐκ ἔγνωσ. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωσ.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωσ.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῦσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὃ, τι λέγεις.

1) ἐγὼ δέ σε] „Sic Bas. 2. (et 3.) et Amst. Non habent σε
ceterae.“ 2) τετραπλή] „Ita J. Hag. Par. Bas. 1. etc.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, et soloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non poterō.

Lyc. Et qui poasis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lingua florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil ejusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, et stribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confeceris, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi jam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

p. 555. *ΛΥΚ.* Ὁρθῶς ἔφησ. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ προῖθι
ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἔπισθαι. συνήσω^{h)} ὅ
εἵπερ θελήσειας.

3 *ΣΟΛ.* Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας

p. 556. ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρὸν τί σοι φαίνεται
κακὸνⁱ⁾ εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμα-
θες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὴ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἄρ
p. 557. παρῆξεν^{k)}; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξιστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δὲ μ
πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ^{l)} λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντε.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας
p. 558. ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντα^{m)} κατανοῆσαι. οὐ γὰρ
πρόξστιν αὐτῷ τὸ τινάⁿ⁾.

Τριπλῇ Fl. " h) συνήσω] „συνήσων Fl. " i) κακὸν
„Sic Fl. et Par. κακῶν reliqq. " k) παρῆξεν] παρῆξα
pleraeque vet. παρῆξεν J. Ven. 2. et Exc. Graev. et hinc
Reitz. Bip. et Schm. Verum haud dubie vidit Dorvill. ad
Char. p. 356. Ed. Lips. corrigens παρῆξεν, quem ad
l) λαγῶ] λαγὼ priores sine jota, quod modo et in παρῆξεν
neglectum, frequenti, ut constat, librorum ac typothetarum
errore. m) σολοικίζοντα] „σολοικίζοντος Fl. omisi
κατανοῆσαι. " n) τινά] τίνα a sensu postulari censui

Lyc. Cum praemium te di- rursus, quia excurrentem non
cebam confecisse. observasti.

Sol. Quid dicas, nescio. *Sol.* Per omnes Deos nihil
equidem.

Lyc. Recte istuc dicis. Ne- *Lyc.* Verum dimisi currentem
scis enim. Et praecede saltem leporem celeriter. Numquid
ad anteriora: neque enim se- praeteriit? sed nunc etiam ve-
qui vis. Intellexero enim, si dere licet leporem. Si ven-
quidem volueris. minus, multiplicati lepores

Sol. Sed volo ego. At tu clam te in stribligine jacebam

Lyc. Nempe quod modo di- *Sol.* Non clam me.
ctum est, minutum tibi malum *Lyc.* Quin jam factum est
videtur? Verumtamen sequere *Sol.* Mira narrae.
Lyc. Tu vero prae nim

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ πολ- 4
λοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα. p. 558.

ΛΥΚ. Καί με τοίνυν εἶπῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων
γένη, τῶν τὰς τίτιδας θηλαζόντων. ἤ ο) εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ p. 559.
σολοικίζοντά με, οὐδὲ ἀδξάνοντα παιδίᾱ p) σολοικισμόν
ποιήσαι τῷ μηδὲν εἰδότε.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσό-
μεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε.
μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ κατειδὲν τὸν σολοικί- p. 560.
ζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. πᾶγὼ μὲν οὕτω. Σωκρά- 5
της δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ὃ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοι-
αῖτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε τὸν ἁμαρτάνοντα.
τοὺς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι. Τίς γὰρ p. 561.
ὦν, ἔφη, ἀποκριθῇ q) σοι περὶ τῆς τήμερον ὥς ἐξιών;

Fritzsch. Quaesit. p. 136. At salvo sensu eodem stare potest vulgatum, salvoque etiam stylo Grammaticorum proprio. Bene autem ibidem *Fritzschius* a *Gesnero* suspicione tuetur omnem hanc Lycini sententiam grammaticam: οὐ γὰρ — τινά. Quare adjeci etiam interpretationem ejus a *Gesnero* cupidius praetermissam. ο) ἢ] „πριούσας Fl. omisso ἦ.“ p) παιδίᾱ] „παιδείᾱ Fl. male.“ q) ἀποκριθῇ] ἀποκριθεῖν legi jubet

eruditione corruptisti [corruptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptisti] male loquentes deprehendas. Deest enim in eo, quod alterum (*corruperis*.)

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum jam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactent]. Aut si ne nunc quidem me strigilligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crecentes] pueri soloecismum fa-

cient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male junctum te effugit. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita tibi consulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum sui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate et molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora [quando] exiret? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-

- p. 562. ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα, πῶς φῆς; εἰπὼν
 τεθνήκει γὰρ ὁ πατήρ σου^{γ)}; ἄλλον δὲ αὖθις λέγοντα
 συμπατριώτης ἐστὶ μοι· ἐλάνθανες ἄρα ἡμῶς, ἔφη, βάρβα-
 ρος ὢν. ἄλλον δὲ εἰπόντος, ὁ δαῖνά ἐστι μεθύσης, μητρο-
 γαμῶντος^{δ)}; εἰπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας^{ε)}, διπλασι-
 ζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας^{ς)}. εἰπόντος δὲ τινος, λῆμμα
 πάρεστιν^{ζ)} αὐτῷ, διὰ τῶν δύο^{ς)} μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λῆμ-
 μαται^{η)}, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, προ-
 κληθὲν ὁ μείραξ οὐμὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς γὰρ
 ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ
 φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώῃς. ἄλλος
 p. 565. δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαϊώτατος, χάριέν γε, ἔφη,
 τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξοριμῶ δὲ τι
 εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξοριμῶς; ἐξεπιπολῆς
 p. 566. τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθαρ-
 χίας

Fritsch. Quaest. p. 214. emendatius sane. γ) σου], Fl.“ δ) ἐκλελοχότας] „ex G. et marg. A. I. recepi. onτας Edd.“ ε) ἐξειλοχότας] „Sic G. λέοντας Edd.“ ζ) πάρεστιν] „παίρεστιν Fl.“ η) δύο] „β Fl.“ θ) ψετται] „Bene sic Fl. Fr. Par. etc. ἀήρεσθαι male J. Ven. 2.“

dierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mortuus est? Alio rursus dicente, concivis meus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebriosae [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio ἐκλελοχότας dicente, Duplicas, inquit, ἐξειλοχότας. Dicente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet

(si λῆμμα in eo inest). Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, nunc dicis amico? Ad eum, cum dixerat, Terreο [timeo] vult et fugio; Tu, inquit, cum timebis aliquem, illum sequeris. Alio dicente, Lepidiorum summissimus; Lepidiorum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne] dolio? Superne, inquit, tanquam dolio? Dicente quodam, Injunxit [injunxit] mihi;

λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόγον, ἔφη, Ξενο- p. 566.
 φων συνετάξατο. ἄλλον δὲ εἰπόντος, περιέστην αὐτὸν ὥστε
 ἰαθεῖν, θανμαστόν, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, περιέστης τὸν Ξνα.
 ἑτέρου δὲ λέγοντος, συνεκρίνετο αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως,
 ἔπει. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, 6
 καί μιν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο p. 567.
 δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἑρεῖς, ὥς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου
 δὲ σπουδῇ διηγουμένου τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ
 δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμ-
 ῖσθαι αὐτῇ. καρῆναι δέ, τινος εἰπόντος, ὥς δέοιτο, τί γάρ, p. 568.
 ἔφη, σοι δεινὸν εἶργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομα-
 χεῖν δέ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχῆς;
 ἑτέρου δὲ εἰπόντος βυσαντζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα,
 ἐν τῷ²⁾; ἔφη, ἡ τί βουλομένου τοῦ βυσαντζιστοῦ; προκόπτει
 δέ, τινος εἰπόντος, ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη,
 ταῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος, εἰ μελετήσῃ ὁ
 δῶνα; πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι p. 570.
 ὁ δῶνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ, τεθνήξει³⁾, εἰπόντος ἐπὶ

2) ἐπὶ τῷ] Sic Bas. 3. Ἐπὶ τῷ celt., ne recentioribus quidem
 exceptis. a) τεθνήξει] τεθνήξη Gorl. referente quidem
 Schmiedero ad Schol. Cf. Abresch. Animadvv. ad Aeschyl.

manipulum, inquit, Xenophon. Quodam dicente, Se tonden-
 dum esse; Quid enim, inquit,
 Alio dicente, Circumsteti [sub-
 terfugi] illum, ut delitescerem;
 Mirum, inquit, si unus ipse
 unum circumstetisti. Alio di-
 cente, Commiscebatur [compa-
 rabatur] illi; Omnino etiam
 separabatur, inquit. Solebat
 vero etiam illis, qui Attico
 more soloeci essent, lepide
 illudere. Ad dicentem enim,
 Nos [nobis] hoc videtur; Tu,
 inquit, etiam Nos [nobis] di-
 ces, nos peccare. Alio serio
 narrante rerum patriarum quid-
 dam, ac dicente, Illa vero
 Herculi mixta; Non igitur,
 inquit, mixtus illi Hercules?

Quodam dicente, Se tonden-
 dum esse; Quid enim, inquit,
 malum fecisti, et dignum igno-
 minia? Et, decertare quodam
 dicente [de amica disputatione];
 Cum hoste, inquit, decertas?
 Alio dicente, Torqueri filium
 suum aegrotantem; Quam ob
 rem, inquit, aut quid quae-
 rit, qui torquet? Cum diceret
 aliquis, Proficit in disciplinis;
 ille, Plato, inquit, hoc vocat
 progressionem facere. Interro-
 gante aliquo, Num declamabis
 [declamabit] iste? Quomodo
 igitur, inquit, me interrogans
 declamaturusne sim, dicis iste?
 Atticorum imitatione dicente

- p. 570. τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικῶς καταρῶμενον^b). καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δέ, στοχάζομαι αὐτὸν ἐπὶ τοῦ, φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλὼν^c).
 p. 571. ἀφιστῶν δέ τις εἰπόντος, καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν^c), ἀμφὶ μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν ἐμὰ ταῦτα, ἔφη, διπλῶ χαρίζη^d). καὶ χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος ψευδάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλῶς^e).
 p. 572. ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε^e) λέγει τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδέ^f), χρωμένου τινός, ἑτέρα ἀντιθέτων, ἔφη, σημαίνει. ἀντιλαμβανόμεναι δέ, ἐπὶ τοῦ συνημι, λέγοντός τις, θανμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντιποιούμεναι^g).
 p. 573. τοῦ λέγοντος, φησὶν^g) ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον δέ τις εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τύχιον. βαρεῖν δέ τις εἰπόντος, οὐκ ἔστιν^h), ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἥⁱ) νενόμικας. λέλοιπός^j).

Tom. I. p. 382. b) καταρῶμενον] „καθαρώμενον” p. J. et Ven. 2.“ Sic et Ald. 2. c) ἀφιστάνειν] „Lac est in Fl. ante ἀφιστάνειν, et ἀμφω omissum.” In G. legitur: καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. sine ἄλλῳ d) χαρίζη] Sic Gorl. cum Fl. et Salm. pro vulg. χαρίζεσθαι. Χαρίζεσθαι voluerat Gesn. probante Reitzio. e) εἰς τότε] τότε Gorl. in his et sqq. nonnulla esse dicit Gesnerus, quum non intelligat, corrupta esse suspicetur. Ea sunt in interpretatione crucibus inclusa. f) ἰδέ] Sic certe Bas. 3. (tamen modo etiam ἰδοῦ) Reliquae vulgo ἰδε. Cf. Varr. L. ad Tyrannic. c. 16. Tom. IV. p. 338. et ad Jov. Trag. c. 1. Tom. VI. p. 302. g) φησὶν] φησὶ μὴ Gorl. rectius, πησὶν. h) ἔστιν] „ἔστιν J.” Idque ex Ald. 2. i) ἥ] ἥ

quodam in tertia persona, Mox frustra adeo ponis]. Et morieris [moriatur]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum et male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, jaculando aberrasti? Cum ἀφιστῶν aliquis diceret, et alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis largiris [gratis et

frustra adeo ponis]. Et σθαι [pro χρῆσθαι, uti] cente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Dicere ex superiori anno, inquit, tunc ait †. Etenim in tunc ait †. Ecce pro vide utebatur, inquit, pro aliis signis. Dicente quodam accipio intelligo, Mirari se dicere quomodo † qui vindicare dicendi partes, dicat, se curare †. Βράδιον dicentem quo; Nonne est, inquit, i

δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἡμαρτά- p. 573.
 νται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι^{k)} πολλῶν λεγόντων, p. 574.
 οἱ μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστε-
 ρὸν δὲ τινος εἰπόντος, ὥς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν φάττον^{l)}
 ἰσχυμέν, ἔφη. φακὸν δὲ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι· καὶ πῶς
 ἂν, ἔφη, φακόν τις φάγη^{m)}; τοῦτα μὲν τὸ Σωκράτεια.
 Ἐπαινῶμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἡμίλλαν τῶν προτέρων 8
 λόγων. καὶ γὰρ μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ
 πῶροισον. οἴμαι γάρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε
 ἱπακούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἰσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαι σου λέγοντος· p. 575.
 οἷως εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῆς σὺ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
 σχιδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τολύην.

Gorl. ^{k)} πέτεσθαι] „G. duce cum Gess. dedi. Πέτασθαι
 Edil.“ ^{l)} φάττον] φαττόν Bas. 3. et Micyll. in vers.
^{m)} φάγη] φάγοι maluit Fritsch. Quaestat. p. 214. me quidem
 nihil admodum contradicente. Quamquam idem Mopsius so-
 phista supra c. 3. similiter soloecissavit: Τίς γὰρ ἂν ἀποκριθῇ
 σοι; consentientibus libris, aegre autem ferente eodem Fri-
 tischio nostro.

[aeque vitiosum] alteri, τά-
 χιον; Βαρύν; [gravare] cum
 dixisset aliquis; Non est, in-
 quit, βαρύνειν qua putasti [ita
 insolitum, ac putasti]. Cum
 εἴληχα aliquis, quod est
 εἴληχα [sortitus sum], dixis-
 set, † Parum, inquit, etiam
 apud quos peccatur †. Cum
 multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι
 [volare] dicerent; Verbum hoc
 esse a πτήσις [volatus] plane
 scimus. Columbum [pro co-
 lumba] dicente quodam, tan-
 quam Atticum; Etiam hunc
 anatem vocabimus, inquit. Cum
 diceret aliquis, Lentiginem [pro
 lente] se ediasse; Quomodo

tandem, Lentiginem quis edat?
 inquit. Atque ista Socratea
 sunt. Redeamus jam, si vi-
 detur ad certamen priorum
 sermonum. Et ego quidem
 citabo optimos, ut sint uni-
 versi: tu autem qui sint agno-
 scito, indicato. Puto enim
 futurum, ut nunc certe illud
 possis, qui tot deinceps pro-
 ferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te
 dicente, potero. Sed dic tamen.

Lyc. Et quomodo te posse
 negas? Janua enim prope
 tibi se cognoscendorum illo-
 rum aperuit.

Sol. Ergo dic.

p. 575.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμέ^{α)} μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρὸς γε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ἐπὶ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὥμην' ἱππεῖς εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς
p. 576. ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὗς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9

ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σέ δὲ οὐδείς

p. 577. ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

n) ἐμέ] καὶ ἐμέ ut elegantius, ad exemplum cap. 10., malle et h. l. videtur Fritzsche. Quaest. p. 210. Mihi vero neutrum in- elegans videtur.

Lyc. Dixi equidem.

Sol. Nihil certe, quod ego assequer.

Lyc. Non ergo illud aperuit se assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui respiciens ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam Equites me in campum vocare. Tu vero [in Graeca voce] Equites [soloeccismum esse] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo inter se [nos] ipsos agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud inter se ipsos, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo. Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo ad unus [ad unum] fugit te oberrans soloeccismus?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud ad unus quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς^{ο)} λανθάνει σε περιών; p. 577.

ΣΟΛ. Ἐοίκασι γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμυθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο; p. 578.

ΛΥΚ. Ὅτι¹⁾ σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον

αὐτῷ^{ρ)}.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοῦμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄγνοῦ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν οἷτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγοι^{q)} σοι παρελθὼν, ὥς ἀπολείποι τὴν γυναικα, ἅρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σολοι- p. 579.
κίζοντι τῷ φθίῳ, ἀλλὰ διδασκτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πέσεται¹⁾).

ο) καθ' εἰς] „καθεὶς omnes, excepta Fl., quae καθ' εἰς cum L. hic et statim iterum, recte.“ ρ) μνηστευόμενον αὐτῷ] „Hacc male neglexit Fl.“ q) λέγοι] Sic melius Bas. 3. probante etiam Fritzsche Quaest. p. 214. quam quod vulgo habent, λέγει. r) πέσεται] „ex Fl. rescripsit Solanus.

Lyc. Sed nostine aliquem tibi conciliantem nuptias?

Sol. Quidni vero permittam, si is injuria affectus videatur?

Sol. Quid ergo istuc;

Lyc. Soloecismum committat necesse est, qui sibi conciliet nuptias.

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab ille committi, num hoc ei permittas?

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis nabens soloecismum faciat?

Sol. Non equidem.

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem ita se habet. Sed si quis intransita tibi dicat, se discedere ab uxore, num illi permittas?

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico strigine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accadat. Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens pulset, quid tibi animi fuime dicemus?

p. 579. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεθονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλεσθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Ὅτι δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦντα οὐδέν ὅλως πεπονθέναι δόξομεν ἀπαλδευτον ὄντα;

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὕβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι
p. 580. διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

10 ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπέ τι τοιοῦτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθοις;*)

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σελοικίσαι, ἐμε λαθεῖν, καὶ παρ' ὧ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἔτερ' ἅττα*) ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἅττα μὴ δασέως,

Πελοῖται J. Bas. 1. Hag. Par. Salm. etc." *) μάθοις] Sic Gori. probante Fritzsche Quæstut. p. 214. pro vulg. μάθος. *) ἅττα] ἅττα ab auctore scriptum suspicatur Schnued., quo

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel pulsan-tem vel crepitum excitantem ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo hominem?

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male junctum illud modo fiam. quod tu non agnovisti.

Sol. Desine, per Minervam, et dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, et, ob quam quidque causam peccatum sis, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia quaedam [ἅττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud ἅττα non

αὐτὸς φιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὁρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ p. 580. ἔτερον συντιθέμενον^u).] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ἑβριως, ἦν με φῆς ὑβρίσαι^x), εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, αὐτὸς δὲ σέ, φαίην ἴδιον.

ΣΟΛΤ). Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σέ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, τὸ πλῆγαις, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν ἂς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὑβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναικα p. 581. ἔχει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. πλὴν γὰρ^z) περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πρῶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, ὅλον εἰς τὴν ἀπορρομίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον·

ΛΥΚ. Ἄρ οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ἐπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ^a). Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

α b. l. consulto peccatum appareat. Cf. Adnott. u) ὁρθῶς — συντιθέμενον] ut Scholion haec e textu tollenda putavit Gesn. Vid. Adnott. x) ὑβρίσαι] σέ addi voluit Gesn. non sine idonea ratione. y) ΣΟ] „Personam hanc, et innox ΛΥΚ. inseruit Gesn.“ z) γὰρ] „γε Fl.“ a) ΣΟΛ.]

deus spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἔτερον compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, quae affectum a me dicis. Si ita dicerem, sed in te contumeliosus fuisse; proprie quaerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum a plagis, aut vinculis, aut modo male mulcare. Sed te contumeliosum esse dicere, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Et

enim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; et qui filium tuum, et amicum, et qui servum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis esse dictus est, verbi gratia in pro-verbium, ut Plato ait in Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi strigillem orationis objici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam,

p. 581. *ΛΥΚ.* Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν, εἴ τις ἑναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξει λέγειν^{b)};

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτὸν λέγειν δόξει^{c)}.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη^{d)} ταῦτὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἑναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρον πρὸς ἑτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμιαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον λέγειν^{e)} ἐστί. τό δ' ἑναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν.
p. 582. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφανίζει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὧν^{f)}

„Omisit J. Adest in Par. Fr. Fl. etc.“ b) Αὐτὸ δὲ—λέγειν] Αὐτὸ δὲ τὸ ἀναλλάττειν; ac nihil amplius, Edd. vett. Sed Exc. Graev. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἑναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Quae plane ita descripsit Schm., quum Reitz. et Bip., missis ceteris, ὑπαλλάττειν tantum pro vulg. ἑναλλάττειν edidissent. Ego cum Schm. satius duxi integrum supplementum Graev. recepisse, licet sane non omni ex parte incorruptum, pro δόξειν autem e conj. Solani rescriptis δόξει, retento ἴσως, pro quo idem Sol. maluerat ἴσα σοι. Et ad hanc rationem supplevi etiam Gesneri interpretationem. c) δόξει] „Fors. doxei Gesn.“ d) εἴη] et Hag. et Reitz. et haec quidem, addita conjectura εἴη. At plana haec est lectio omnium Edd. vett. et, et nil nisi error typographicus. Unde εἴη recte restituerunt Bip. et Schm. e) λέγειν] „Sic Hag. Par. J. Bas. 1. Fl. Αέγων Salm.“ f) ὧν] „δ male Fl.“

Lyc. Sed ipsum illud *permutare* si quis *immutare* dicat, idem videbitur dicere?

Sol. Idem mihi dicere videbitur.

Lyc. Sed quomodo idem fit *permutare* et *immutare*, cum hoc sit [positio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero ejus, quod plane non est, pro eo, quod est [falsi pro vero]?

Sol. Jam assequor: *permutare* est *improprium* dicere pro proprio: *immutare*, interdum

proprio uti, interdum *improprio*.

Lyc. Habent ista quoque *contemplationem* non *injuvandam*: *Studiose* appetere aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: *studere* alicui, utilitatem ejus, cui *studemus*. Et haec fortasse aliquantum *miscentur*, fortasse autem *accurate* quibusdam *observantur*. *Melior* autem *uniuscuique* *accurata observatio*.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum considerare et

p. 583. καθίζομαι^{q)} ἄρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; ἔπερ τὸ μὲν καὶ ἕτερον^{r)} δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω^{s)}. τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθίζεσθαι^{t)}).

12 ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς^{u)} διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε, οὕτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν^{x)}.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶδ' αὖ οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταῦτόν τῃ καταδουλοῦσθαι νενομίκας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ (καταδουλοῦν^{y)}) δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

καθίζω prae Bas. 3. q) καθίζομαι] καθέξομαι vulgo, et infra τὸ καθέζεσθαι. Vid. supra not. h) dicta. r) καὶ ἕτερον] Sic Schm. monente Abreschio Dilucid. Thuc. p. 349. ex Ed. Fl., quum vulgo omitteretur κατ. s) λέγω] „ex Fl. recepi. λέγειν ceti.“ t) καθίζεσθαι] καθέζεσθαι vulgo Vid. not. h) de loco superiori. u) ἱκανῶς] „rescripsi ex Fl. J. Ven. 2. ἱκανός ceti.“ x) γὰρ δεῖ σε προδιδάσκειν] „με προδιδάσκων Fl. omisso γὰρ ac δεῖ.“ y) καταδουλοῦν] Suspectam vocem notavi, ut regulae linguae et sententiae auctoris constaret. Alii aliam viam ingressi sunt eundem in finem. Hemsterhusius quidem ad Thom. Mag. (Ed. Bernard. p. 249.) maluit: ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' (scil. καταδουλοῦσθαι) ἑαυτῷ γίγνεται. Sic etiam Abresch. Dilucid. Thuc. p. 346., vel sic: ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ τὸ καταδουλοῦν, τὸ δ' ἑαυτῷ γίγνεται, τὸ καταδουλοῦσθαι. Contrariam et vero manifesto falsam sententiam

terum faciamus etiam in aliis, dem, postquam te ista dicentem collocare dico; alterum vero te audivi.

in nobis solis, sedere.

Sol. Haec etiam satis enarrasti: et dic sane ultra: ita quod καταδουλοῦσθαι, putasti. Ego vero differentiam ea

Lyc. Nempe aliter dicente non parvam habere novi. me, non intelligis. Non nosti, quid sit vir scriptor? Sol. Quam?

Sol. Omnino novi nunc quicquid alterius potestati subijcere

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, p. 583.

ἤπερ μὴ *) αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ, εἰσαυθις ἀναβαλώμεθα· νῦν
εἰ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

reddiderant *Micyllus* et *Gesperus*. z) μὴ] Sic *Ald.* 1. 2.
Ald. 1. 2. *Bas.* 1. 3. *Bip. Schm.* Sed μοι *Reitz.* turpi vitio,
ex *Hag.*, ni fallor, imprudentissime admisso.

(sempe καταδουλοῦν); alto- tamen ipse scire tibi videris,
nam vero sibi. cum nescias.

Sol. Recte dicis.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occa-

Lyc. Supersunt alia quo- sionem differamus reliqua, nunc
que multa tibi discenda: nisi autem solvamus colloctionem.

p. 584. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

Arg. Hoc dialogo, quem neque instituti, neque temporum et locorum, neque denique styli rationes ut vere Lucianum probant quique a. 363. p. Chr. Constantinopoli inter expeditionem Juliani Imperatoris Persicam scriptus esse videtur, Triphon et Critias orationem ad horrorem usque aspera et ad taedium usque affectata et tumida colloquuntur inter sese de religiosis Christianorum istius loci et aevum nugis ac superstitionibus, imprimis de arcanis quibusdam et inanibus expectationibus, ad proxime instantem rerum publicarum commutationem, quam tum temporis, si quidem recte tempus conjecit *Geticus*, Christiani potissimum de belli Persici exitu pernicioso et de ipsius Juliani, quem ipsi ut apostatam odio ac diris insectarentur, nece fatali sperasse videntur, spectantibus. Cujus spei dum abominantur impietatem in patriam, — unde inscriptio libelli *Philopatris* — praetervolans accedit Cleolaus, lactusque laetis nunciat victoriam de Persis reportatam. Quo facto statim abeunt, ignotum Atheniensium deum cum gratulatione adoraturi.

ΤΡΙΕΦΩΝ^{a)}, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

1 ΤΡΙΕΦ. Τί τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συννέενκας^{b)}, μύχιον δὲ βυσσοδομέεις^{c)}; ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι λοικῶς, Hom. II. κατὰ τὸν ποιητὴν, [... ὥχρος τέ σεν εἶλε παρειάς.] μή 111, 35. που τρικάρηνον τεθείσαι; ἢ Ἐκύτην ἐξ ἄδου ἐληλυθυῖαν; p. 585.

a) ΤΡΙΕΦ.] „Sic Par. Τριεφῶντος etc. Bas. 1. et 2. (et 3.) In cett. omissa.“ b) συννέενκας] „συνέενκας Edd. priores.“ c) βυσσοδομέεις] „βυσσοδομείων C. Nil mutat Fl.“

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. Quid hoc rei est, vagatus animos sub vulpe lae Critia? totum te mutasti. Sudentes, ut est in poëta, videlicet perciliis deorsum contractis ris circumferre, oraue pallor profundas volvis sub pectore occupat. Num Cerberum vidicuras, sursumque et deorsum sti, aut Hecaten ex inferis

ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; οὐδέπω γὰρ σε p. 585.
 ταῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἡχηνόεις, οἶμαι, τὸν
 κίονον κλυοθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίονος. σοὶ λέγω,
 καὶ Κριτία, οὐκ αἷεις ἐμοῦ ἐπιβοωμένον τὰ πολλὰ, καὶ
 βραχὺ γειννώσαντος, δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκε-
 κώσσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς d) παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. Ὁ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἡπορημένον λόγον
 λέγῃς, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμ-
 νῶν τοὺς ἔθλους, καὶ τὰς ἀκοὺς ἀποφράττω, μή που ἔτι
 παύσωμαι ταῦτα e), καὶ ἀποψύξω f) ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος p. 586.
 αἱ κοιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν. ἀλλὰ
 κατὰ τοῖς νόμοις ὡς οὐκ ἔστιν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδινήσους, εἰ
 ἐκπράξῃς μοι, ἃ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆ-
 ρμα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυτεύθη ἐπ' ἐμοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμά- 2
 τιν, ἢ ἀκουσμάτων, ἤπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ
 φησὶν ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέ-
 λανθάνου σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντι γέγονεν ἐπὶ σοί;

d) τῆς χειρὸς] ἐκ τῆς χειρὸς conj: Guyet. De verbo παλαι-
 στήν cf. Homer. Odys. I, 252. ibique Eustath. e) ταῦτα]
 ταῦτα maluit Guyet. f) ἀποψύξω] „bene omnes, demta
 In quae ἀποψήξω.“

audientem, an consilio cum
 mecum aliquo una fuisti?
 loque enim adeo te affici par,
 illae audiendae sint, dirigeam
 me, erat, si vel mundum,
 prae furore, ut illa olim Ni-
 obe, et fabula poëtis fiam.
 Sed profecto, nisi tu mihi
 me totum periturum audi-
 vis. Tecum loquor, o pul-
 chre Critia, non audis multum
 me in clamantem, et prope
 me te consistentem? Irasne
 me adversum nos geris?
 me misisti? an exspectas, dum

mecum retracto mugas, et au-
 res obturo, ne si forte iterum
 illae audiendae sint, dirigeam
 prae furore, ut illa olim Ni-
 obe, et fabula poëtis fiam.
 Sed profecto, nisi tu mihi
 me totum periturum audi-
 vis. Tecum loquor, o pul-
 chre Critia, non audis multum
 me in clamantem, et prope
 me te consistentem? Irasne
 me adversum nos geris?
 me misisti? an exspectas, dum
 tuis.

me te manu impellam?
 mi. O mi Triepho! au-
 rationem magnam atque
 ilem, et multis implexam
 meamque nodis: jamque

Trieph. Mirabilia, Hercle,
 visa vel audita, quae quidem
 Critian adeo potuere percel-
 lere. Quod enim attoniti poë-
 tas, quod philosophorum por-

p. 586. **KRIT.** Πέπανσο ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γένησαι παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρόν οὐδὲ εὐκαταφρόντητον πρῶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρώς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν^{g)}, καὶ τὸ ἄστατον τῆς

p. 587. βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρρήγνυτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μὴ τι κακὸν παθῆς.

KRIT. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσης^{h)}, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρῶτον. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τριςκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὁπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

g) ἐπιβλέπειν] ὑποβλέπειν maluit Wytttenbach. Epist. Crit. p. 46. haud sane improbabiliter. h) κατανομάσης] „κατονομάσης J. Fr. Hag. Ceterae recte quod edidimus.“ Non ita plane est: nam etiam Ald. utraque habet vitiosam, sed Bas. l. et B. legitimam formam.

tentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint.

Crit. Quiesce paululum, Triepho, et noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque nota-

bilem faciunt. Sed respira ab illo malo, et nugae evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum ingerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime subleatus, spectaculum multitudinis fias, et delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephontem pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacerrimis sophistis audivi, ventrem mihi inflarunt.

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

ΚΡΙΤ. Φὲ, φὺ, φὺ, φὺ, τῶν ὕδατων ἀκείνων. ἰοὺ, p. 587.
 ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
 τῶν κενῶν ἐλπίδων.

ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας ὅ
 ἡστρομελε. Ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντες λάβρου, καὶ τοῖς κύμα-
 το ἐκπνέοντες, Βορέην ἄρτε ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεινή-
 ναι, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχέ- p. 588.
 νται, τῶν κυμάτων ἐκπνέοντων ἐκ τοῦ φυσήματος,
 ὡς οὐδὲν τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορνημὸς,
 καὶ κίονος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε· πολύωτον σεαυ-
 τὴν ἀπατέρηνας, τοσαῦτα ἀκηκόως. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τε-
 ρατώδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἤκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκακοῖναι καὶ
 ἐκ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέσσαι, καὶ κεφα-
 λὴν κτεῖναι, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικεῖαν ἐνεργοβα-
 λῆσαι, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα· καὶ ὁλως,
 περὶ τοῦ ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ'
 ἐνὶ σε πρῶτον [... κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,] ἀπίωμεν ἔνθα Hom.
 αἱ πλάται τὸν ἥλιον εἰργουσιν, ἀηδόνες δέῃ) καὶ χελιδό- Odyss.
 XV, 260.

1) δέ] „Sic nostrae. Te Gasm. Ed.“

Crit. Phy, phy, phy, phy, phy,
 magas illas! hem, hem, hem,
 hem, nefanda consilia! heu,
 heu, heu, heu, spes vanissi-
 mas!

Trieph. Deum immortalem!
 quous erat ille flatus, quam
 aves ipsas convertit! Cum
 antea vehementi Zephy-
 ro flata in undas impingeret,
 pream jam super Propontide
 citati, adeo ut omnibus re-
 sis fanibus naves ingredi
 Pontum cogantur,
 tibus ex tuo spiritu magna
 vi volventibus, Tantus tu-
 intestinis tuis inerat. Hem
 tantus strepitus, quae con-
 Lacian. Vol. IX.

quassatio ventrem tibi contur-
 bavit! auritissimum te esse de-
 monstrasti, qui tot ac tanta
 audieris, adeo ut, ingenti por-
 tento, unguibus etiam audiasse
 videaris.

Crit. Sed non debebat tibi
 paradoxum videri, Triepho,
 si quis etiam unguibus audiat;
 siquidem femur uterum vidi-
 sti, et caput praegnans, ma-
 ris vero naturam in feminam
 divina vi transeuntem, muta-
 tasque in aves feminas. Et
 tota adeo vita, si poëtis cre-
 das, portentorum plena est.
 Sed cum te primum his pos-
 sum complectier oris, age,

P

p. 588. νες εὐχα καλαθεῖσιν, ἵν' ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκο-

p. 589. ἐνηδύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἡρέμα κελαρίζον, τὰς ψυχὰς
καταθέλλξει.

4 ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μὴ π-
ἐμπεδῇ τὸ ἡκουσμένον ἵστί, καί με ὑπερον, ἢ θύρετρον
ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάζεται^{κ)} ἢ θυνμασίᾳ σου αὐ-
κατάπληξες^{λ)}.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενέ-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμεν-
τί γὰρ ἂν δυνήσεται^{μ)} ἀμυνέμεναί σε, εἰ παραβαίης τ-
ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τύρτα
ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέρρι-
ἀπὸ τοῦ Θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβ-
τῶντα πρώην κατεκερύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους
p. 590. καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γεγαν-
λέτης ἀννυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὅμηρῳ;

κ) ἀπεργάζεται] „Hoc praetuli ex J. Ald. Bas. 1.
Salm.“ 1) κατάπληξες] „καταθέλλεις dederat Sol-
bene. Sed sine libris hic nihil audeo.“ μ) δυνήσεται
Iogens barbarismus merito offendit Frittschium Quaestat. p.
Nec tamen et ipse castigandum arbitrat.

abeamus eo, tibi solem plata-
ni arcent, lusciniæque et hi-
rundines dulcisonis aethera can-
tibus implent, ut avium aures
perinulcens cantus, et aqua
leni decurrens susurro, animam
ipsam tranquillet.

Τριεφ. Eamus sane, Cri-
τία: sed timeo, ne forte in-
cantatio sit, quod tu audivisti,
et pistillum, aut januam, aut
aliud quid rerum inanimarum,
ex me faciat mirabilis illa tua
perculsio.

Κριτ. Per ego aetherium ti-
bi Jovem juro, non ita futu-
rum.

Τριεφ. Amplius etiam
res, cum Jovem de Jove
Quam enim ille jurisjurandi
religionem violanti poenam
figere possit! novi enim
non ignorare, ut tui Jovis
se habeant.

Κριτ. Αἰν' tu? non i-
autem Jovem in tartarum
quem mittere? necisne ti-
mo, ut Deos omnes de
lesti illo pavimento de Jove
ut Salmonea contra tonitruum
fulmine olim prostraverit
hodiernum, prout quisque
petulantissimus, prosterne-
de est, quod apud poëtas

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ p. 590:

τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος^{α)} ταχέως ἐπωμίσατο^{ο)}, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἡροστρία, ἐντυχὼν γεγονῶς, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βουπλῆγι κατεκεντάννυτο^{ρ)}. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνενωχέισθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν οὖν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὲν ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πῶγωνα p. 591. τηλαοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵτου, καὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνουμαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσώμεθα^{γ)}, δς δ προσήτης ἄριστος, καὶ ἱητρός^{ι)}, ὧ γ'γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρώην

- α) ἐκεῖνος] ἐκεῖνο maluerunt Solan. et Gesn. Sed vid. Adnott. ο) ἐπωμίσατο] „ex emendatione Kusteri. Ἐπωμίσατο Edd. priores.“ ρ) κατεκεντάννυτο] κατεκεντέννυτο conj. Guyet. κατεκεντοῦτο (imo vero κατεκεντεῖτο) Jacob. Cf. Adnou. γ) ἐπομοσώμεθα] ἐπομοσώμεθα Bas. 3. ι) ἱητρός] „Sic Edd. Lege ἱατρός.“ Vid. Adnott.

Titanum victor, debellatorque gigantum, inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Jovis percurristi, sed, mihi grave est, invicem audi. Nunc idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quia taurus etiam? et nisi celeriter suscepto in humeros scutillo per pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque jaculator Jupiter, et pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos sentiret et

scuticam. Illud vero non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, Nigra viris facie et vultibus obtenebratis, et duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, et de Ida, et quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bene, per Apollinem jurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper

p. 591, διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μί-
 λους, ἀμφιλοῖα πᾶσι μαντενόμενος;

6 ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρῶαναν ἐν τοῖς
 χερσὶν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοῶν

p. 592. τῷ πολέμῳ, ὅσον^{a)} ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ
 καὶ σεισίσθων, ὃ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις, ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνίδου
 παῖδα, τὴν Τυρῶ, πρῶτῃν διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει,
 ῥύστης καὶ δημαγωγὸς^{ι)} τῶν τοιούτων ἐστὶ; τὸν γὰρ Ἄρεα
 ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις^{υ)} μὴ
 τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε^{x)} τῶν θεῶν
 τὴν μοιχείαν^{γ)} ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Πο-
 σείδων ἔκλυσε^{z)} δακρυρρόων, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς δὲ
 σκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γῆραι, κόρας ἑξαπατῶν
 ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἑφαιστῷ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφοτέρω

a) ὅσον] „Nihil variant Edd. Ὅσον Homer.“ ι) δη-
 γωγός] προαγωγός: coni. Guyet. υ) ἀλύτοις] ἀλύτοις
 ποίς Hag. l. festivo errore. x) τε] non fert ele-
 Fritzscheii judicium Quaestat. p. 214. An praesertim (ἀ-
 τε) significari hac particula voluit mirificus noster soph-
 γ) μοιχείαν] Sic Salm. et Amst. Sed μοιχείαν Edd.
 et inde Reitz. recentioresque. Eandem scripturae variet-
 habuimus in Catapl. c. 27. Alibi certe Lucianus semper
 est legitima forma. z) ἔκλυσε] Sic Edd. omnes
 Ἐκλανε e Solani conjectura Reitz. et recentt. Vid. Ad

Croesum, et post illum Sala-
 minios, aliosque sexcentos,
 vaticiniorum ambiguitate pes-
 sumdedit?

Crit. Quid si per Neptu-
 num, qui trifidum manibus
 sceptrum tenens, penetrabili
 voce terribiliq; tantum in bel-
 lo clamat, quantum vix novem
 decemve virorum millia? qui
 praeterea terrae quassator, ο
 Triepho, appellatur.

Trieph. Scilicet per moe-
 chum illum, qui Tyro, Sal-
 monei filiam, olim corru-

pit, et insuper adulteria
 mittit, taliumque, et sib-
 milium liberator ac patr-
 est. Martem enim reti-
 ptum, et vinculis cum Ve-
 sua indissolubilibus con-
 ctum, omnibus Diis prae-
 dore tacentibus, equestris
 Neptunus, lacrimis, q
 puerorum sunt magistro
 mentium, aut vetularum
 ellas decipientium, ef-
 eluit. Instabat autem
 cano, ut Martem solv-
 claudamque illud daem-
 misericordia senis Dei

λον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον θεὸν, τὸν p. 592.
 ἄρῃ ἀπηλευθέρωσεν· ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς
 διασώζων.

KRIT. Ἑρμείαν δὲ τί;

7

TRIEΦ. Μὴ μοι τὸν κακὸδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου
 Διὸς, καὶ τὸν *) ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

KRIT. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε- 8
 σθαι σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ. ὥστ' ἐ-
 ἰσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς
 καρδένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἥ καὶ p. 593.
 τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιώπτεται, τὴν
 Γηγυτολέτιν^{b)} θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι λέγειν περὶ αὐτῆς.

TRIEΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

KRIT. Λέγε ὃ, τι γε βούλει^{c)}.

TRIEΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον αἴης
 Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται;

KRIT. Ὡς φοβερόν τι θάγμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν
 δειπῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους, καὶ ἑτεροα-
 χία τὴν νίκην ποιεῖ, ὅπου γε βούλεται.

a) τὸν] αὐτὸν fortasse scripsit. Certe sic melius scripsisset.

b) Γηγυτολέτιν] „Sic omnes.“ c) γε βούλει] „καὶ

tem dimisit. Moechus itaque
 ipse est, ut qui saluti moe-
 chis fuit.

Crit. Quid si per Mercu-
 rium?

Trieph. Apage vero pessi-
 mum illum libidinosissimi Jovis
 administrum, ipsumque stu-
 porum cupiditate ac pruritu
 insanientem.

Crit. Martem Veneremque
 te non accepturum jam prae-
 video, cum modo eos contu-
 melia affeceris. Igitur mitta-
 mus hos. Sed Minervae ad-
 huc mentionem faciam, virgi-
 nis armatae, terribilisque De-
 ae, quae Gorgonis caput pe-

ctori praefixum gerit, Gigan-
 tesque olim confecit. Contra
 hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc
 etiam nonnihil dicam, si re-
 spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid pla-
 cuerit.

Trieph. Dic mihi igitur,
 Critia, quae est Gorgonis uti-
 litas, et cui bono pectus ea
 munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam
 spectaculo, malisque averrum-
 candis apto. Quin terret etiam
 hostes, victoriamque, ut lubi-
 tum fuerit, ab una parte in-
 clinat ad alteram.

p. 593. **ΤΡΙΕΦ.** Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλανκῶπις ἀκαταμάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία^{d)} καίομεν ταύρων, ἡδ' αἰγῶν, ὥς ἡμᾶς ἀκαταμαχῆτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρεται.

9 **ΤΡΙΕΦ.** Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ παρὰ^{e)} σοῦ εἰδέναι, ὥς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρ-
p. 594. **Θωκότος.** ἄγνωῷ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπῆς, καὶ ἐπέραστος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαιοιδίαις^{f)} ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχέκασιν.

ΤΡΙΕΦ. g) Τουτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὥς ἀρ-

βούλη Ed. Gesn. "Καὶ postulari dicit Fritzsche Quæst. p. 214, sed anceps corrigendi periculum esse, ob sequentia: ὅπου γε βούλεται, d) μηρία] „μυρία male J. et Fen. 2. non cell." e) παρὰ] „bene J. Salm. etc. Περὶ Par. Hag." Sic etiam Bas. 1. et 3. f) ἐπαιοιδίας] ἐπαιοιδίαι; maluit Guyot. g) ΤΡΙΕΦ.] „bene L. Fr. Bas. 1. 2. Hag. Par.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, præstent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminens adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam præferat, tum vero prod-est.

Trieph. Sed quid tandem

rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia et exquisitissime pertractasti: ego vero præter nomen omnia ejus ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, et amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, et ob magicæ artis peritiam celebris, incantationibus victæ caput abstulisset, præsidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

δραίων θιοι ἐνδείξῃ εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον; πρὸς- p. 594.
πταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἣ κρηφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρη
αὐτὴν ἐπιωνόμαζε;

KPIT. Νῆ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέ-
μυνε μήχρῃ τῆς ἀποτομῆς.

TRIEΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσῃ, ταῦτό
ἦναιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυριάς διαμε- p. 595.
ῖμισι τμηθείσας Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ^{b)}, Κρήτην δὲ τέ μινⁱ⁾ Hom.
καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὡς καλὴ Κρητία, πόσας Od. I,
Γοργόνας σοι ἀντήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε στρατηγέτην 80.
ἀταταμάχῃτον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες,
κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας
ἐγερηκότα. Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ 10
τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα
θρήψαντα λόχμια^{k)}, ὡς ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται δια-
μίνουσι.

KPIT. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκας τὴν ἐπιρῶν, καὶ τὰ
ὄργια.

KPIT. male Fl. J. Ald. Ven. 2. Salm. Amst. " b) ἀμφι-
ρύτῃ] Sic Edd. vet. omnes ex Homero. Ἀμφιρύτῃ Reitzia-
nas error, quem coeci, ut saepe, repelierunt Bip. et Schm.
Suboluit vitium Fritzsche Quæst. p. 214. i) δέ τέ μιν]
„Omissum τε in Edd. prioribus.“ k) λόχμια] „ex emen-

præstitit? numquid in stabu-
lis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est,
ac virginem tamen sese nomi-
navit?

Crit. Per ignotum, qui co-
latur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussione
permansit.

Trieph. Et, si quis caput
virgini abscondat, fietne tum
terrificamentum ejusmodi et-
iam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgi-
nes, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam

dixere, ambit circumfluus hu-
mor. Hoc ego si novissem,
quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum
ex te imperatorem fecissem?
Poëtae autem et Rhetores me,
tanquam plurimarum invento-
rem Gorgonum, longe Perseo
superiorem judicassent. Sed
quoniam in Cretenses incidi-
mus, memini adhuc, illos mihi
ostendere sepulcrum tui illius
Jovis, et qui ipsius matrem
sustentarunt lucos, fruticesque
perpetuam conservantes viridi-
tatem.

p. 596. **ΤΡΙΦ.** Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπιδόης γίνεται τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξηγεῖται ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 **ΚΡΙΤ.** Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετήν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΦ. Σίγα¹⁾ τῆς ἀσιλγεσιότητος ἔνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χερσῶν ἐκτεταμένην παρὰδραμε.

12 **ΚΡΙΤ.** Καὶ τίνα ἐπομόσωμαί^{m)} γε;

ΤΡΙΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτονⁿ⁾, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἥγοῦ θεόν.

p. 597. **ΚΡΙΤ.** Ἀριθμῶμαι με διδάσχεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμη-

datione Solani et Guyeti. Λόγμια Edd. priores." 1) σίγα] Sic Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. Σίγα minus bene Ald. 1. 2. et Hag. 1. m) ἐπομόσωμαί] Sic recte Ald. 1. 2. Bas. 1. Hag. 1. Ἐπομώσομαι Amst. Ἐπομώσομαι Bas. 3. Ἐπομώσομαι Gesn. Reitz. et recentt. nescio ex quo fonte. Ipsa enim Gesnerus insolentiam hujus Futuri formae agnovit. In particula γε offendit Fritzs. Quæstas. p. 214. n) ἄμβροτον] „ἄμβροτον prave J."

Crit. Sed ignorabas tu quibusque ac pedibus extensam incantationem et ceremonias. ocus praetercurrere.

Trieph. Si haec possent, dem tibi vis ut jurem?

Trieph. Per quem igitur tantum magnam regem, caelestia regna tenentem,

Morte carentem omni, natum patris, inde profectum

Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.

Jupiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

Crit. Computare tu quidem

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitus, mani-

ταῆς. καὶ γὰρ ἀριθμεῖς ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ p. 597.
οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν
φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. [Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια,] οὐκ Auct.
ἴσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἔχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί incert.
τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ
παντός. καὶ γὰρ πρῶην καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἤπερ σύ·
ἦντα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαιαντίας, ἐπιθρόνιος,
ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθη- p. 598.
κώς, δι' ὕδατος ἡμῶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μυκάρων
ἰγνία παρεισώδενυσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμῶς ἔλυ-
τρώσατο. καὶ σέο) ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας
ἄνθρωπον.

ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβον 13
γὰρ ἔρχομαι p).

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ
δραματοποιῦ ὄρνιδας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγχεχάραται παρ' αὐτοῦ τοιόνδε·

ο) καὶ σέ] καὶ σε priores minus recte. p) [ἐρχομαι] „εὔχο-

me doces, et iurjurandum tibi
est arithmetica. Computas enim,
ut Nicomachus Gerasenus. Ne-
scio enim, quid tibi velis,
unum tria, tria unum. Num-
quid de quaternario dicis Py-
thagoræ, aut octonario, aut
tricenario?

Trieph. Quin tu taces ter-
rena, digna silentio. Non hic
agitur de dimetiendis pulicum
vestigiiis. Ego enim te doce-
bo, quid sit hoc universum,
et quis sit ante omnia, et quao
universi sit combinatio atque
constructio. Antea enim mihi,
quæ jam tibi, usu venerunt.
Sed postquam in Galilæum

incidi, recalvastrum, nasonem,
qui per aëra incedens, in ter-
tium usque caelum se pene-
traverat, resque omnium pul-
cherrimas ibi didicerat; is per
aquam nos renovavit, impio-
rumque ereptos regionibus in
beatarum animarum vestigiis
collocavit. Etiam ex te fa-
ciam, si auscultare mihi velis,
vere hominem.

Crit. Cedo, peritissime Trie-
pho: horror enim me incessit.

Trieph. Legistine unquam
Aristophanis comici poëmata,
quæ ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Aristoph.
Avv.
698.

p. 598.

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' ἀήρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

KPIT. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον,

ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπύλασε, λόγῳ
μόνῳ ἐξηθέντι ὑπ' αὐτοῦ q), ὥς ὁ βραδύλογισσος ἀπεγρά-
ψατο· γῆν ἐπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας
p. 599. ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον r) διετάξατο, οὗς σὺ σέβῃ
θεοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἄνθρωποις ἐκαλλώπισεν, ἄνθρωπον ἐκ μὲν
ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων
δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογρα-
φόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν, ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

14

KPIT. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν-
τας, ἐγκαράττουσί γε s) καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

KPIT. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

μαι *Ven. 2. Leg. ἔχομαι.* "Nihil potest alienius fugi. q) ὃ π' αὐτοῦ] ὑπὸ θεοῦ necessario scribendum ait *Belin.* At φῶς et θεὸς per hunc locum adeo sunt synonyma, ut promiscuum genus vix possit quemquam offendere. r) δρόμον] τοῦτων post hoc nomen desiderat *Guyet.* s) γε] „parum capit.“ *Fritzsch.* Quaestat. p. 214. Equidem interpretes certe, sine du-

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim et nox erebus-
que fuit nigrum, tum Tar-
tarus ingens:

Non terra, aër, nec olym-
pus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa, quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tradilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, caelum expandit,

stellas formavit fixas, cursum-
que illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Jamque observat de caelo justos pariter atque injustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, quae praefinivit die, justa retribuet.
Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num et ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν, p. 599.
ἐν ᾧ δὲ μαθητιῶν ἀκούσομαι παρὰ τῷ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ αἰόδιμος ποιητὴς εἴρηκε,
Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Hom. II.
VI, 488.
ἐν τῷ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλείη*) φύγε κῆρα,
Ἰbid.
XVIII,
117.
Ὅς περ φίλτατος ἔσχε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι,
p. 600.
Ἀλλὰ ἡ Μοῖρα* ἐδάμασσε), καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθεμιμύρθαι, καὶ τὰς ἐν τούτῳ
μεταβολάς.

— ἐνθα δ' ἔπειτα

Hom.
Od. VII,
19.

Πίσσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλιῶδες τε βαρεῖται
Γηγομένῳ*) νῆσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.
Ἦδ' ὥς Αἰόλον ἰχόμεθ', ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Ibid.
XXIII,
314.
Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκίσθαι.

bio. 1) παρὰ] Sic Bip. cum Schm. e Salm. Ed. pro vulg.
περὶ. u) ἐπὶ] περὶ eadem Salm. testante Schmiedero.
2) Ἡρακλείη] „Ἡρακλῆος Hom.“ 3) Μοῖρα* ἐδάμασσε]
„Μοῖρα δάμασσε Hom. At recentt. Edil. Homeri hanc nostram
exhibent lectionem. 2) γιγνομένη] „γινομένη Schol.
male.“ Homericum hoc esse videtur, „auris orisve culpa vitia-
tum. Nam γινομένη scriptum etiam Apol. pro Merc. Cond.

palcher Critia, de Parcis: ego constitutas atque ordinatas,
vero discendi cupidas auscul- idem docet:
tate.

Crit. Nonne Homerus, ce-
lebris poeta, dixit:

Fatum equidem nullum di-
co effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:
Nec potuit fugisse Atropon
vis Herculis atram,

Qui Jove natus erat, pa-
tri carissimus idem:

Sed sors dira virum, Ju-
nonisque ira subegit.

Quia vitam omnem, omnesque
in illa mutationes fato esse

— — Hinc ordine cuncta
Suscipiet, quae vis fati
Parcaeque verendae
Nascenti nevere, utero cum
prodiit infans.

Moras etiam, quae in pere-
grino solo sunt sufferendae, a
fate constitui, illa monent:

Aeolus et placide venien-
tem excepit, euntemque
In patriam juvit. Sed non-
dum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fi-
eri poetae testimonio constet.

p. 600. ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελήσαι τὸν υἱὸν

Hom. II. ——— θανάτοιο δυσηχέος ἔξαναλῦσαι,
XVI, 442. ἀλλὰ μῦλλον

Ibid. Αἱματοέσσας δὲ^{a)} ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
v. 459. Παιῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὃ Τριετῶν, διὰ τοῦτο μὴδὲν προσθεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόνεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόδῳρτα ἐμνήθης.

15 ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὃ καλὲ Κριτία,

p. 601. διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς τὸδε μὲν τι πράξαντι, τοιῷδε τέλει συγκυῖσαι· τοῖον δὲ ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Hom. II. Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε,
IX, 411. Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμαχῶμαι,
ᾧλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι^{b)},

c. 8. a) δὲ] „ex Hom. inserui. Aberat ab Edd.“ b) ἵκωμαι] Quod apud Homerum aequitur alterum hemistichium: φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν, *uncinis inclusum adjicere placuit

Jovem ipsum non velle a nobis comminiscitur ancepsque gnato.

— diram defendere mortem,
qui potius
Sanguinis in terram guttas demisit Olympo
Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli
Ad Trojam periturus erat.
Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in caelum raptus, arcanisque initatus esses.

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biformem:
Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,
Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:
Sin patriam placeat, carosque videre penates,
Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.
Sed et de Euchenore ita:

Τριεφ. Sed quid illud sibi vult, quod idem poeta duplex

Ἐπὶ μοι κλῆος ἱσθλὸν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν^{c)},
ἔσεται.

p. 601.

καὶ ἐπὶ Εὐχίνορος,

Ὅς οὔ^{e)} εὖ εἰδὼς κῆρ^{d)} ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Hom. II.
XIII,
665.

Πολύκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος,

Νοῖσσι^{d)} ὑπ' ἀργαλή^{d)} φθίσθαι^{d)} οἷς ἐν μεγάροισιν,

Ἦ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Ἢ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, 16

καὶ ἀμφίτερος ἀπάτη, εἰ δέ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπι-

θῆσθαι σοὶ τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ^{e)} Αἰγίσθῳ εἶρηκεν, ὥς ἀπο- p. 602.

θνήσκῃ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς,

ἢ καθεύδαται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα

πείθειται, οὐ καθευστερεῖν θανάτου^{f)}; τοῦτο καὶ γὰρ πολλὰκις

ἀντιπαύεται. ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ^{e)}

κατὰ τῆς δόξης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδὲ σ' ὥκα θέμις^{h)} τέλος θανάτοιο κιχείη.

Hom. II.
IX, 416,

Schmiedero. Vid. Adnot. c) αἰὼν] „aberat in Salm. et
Aust. aderat in Par. Bas. 1. J. etc.“ d) φθίσθαι] φθί-
σθαι minus castigate Edd. priores. e) οὐχὶ τῷ] „Nil vari-
ant Edd. οὐ μοιχῷ vult Palm.“ f) θανάτου] Post hanc
vocem Bas. 3. nomen TP. interponit admodum importune.
g) θανατωθήσῃ] θανάτω θήσῃ Bas. 3. et 4. h) θέμις]
εἰραεξὶ vult Solan., totum versum distortum sic explet et cor-
ripit Gesnerus: Οὐδὲ κε σ' ὥκα θέμισσι τέλος θανάτοιο κι-
χείη.

Qui fati gnarus, naves
classemque petebat.

Saepe etenim, Polyide se-
nex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria peri-
turum, aut inter Achivum

Nigras Trojano casurum
vulnere naves.

rabie haec ab Homero
dicta? aut ambiguam potius,

atriaque praeruptam frau-
dibus agnosces? Sed Jovis et-

er, si vis, orationem adjun-
xit. Nomen Aegistho dixit,

vellet se abstinere ab adul-

terio, insidiisque Agamemno-
ni struendis, ut din viveret,
esse in fatis? sin ista facere
aggrederetur, acceleratam mor-
tem non effugiturum. Ad eum
modum et ego vaticinatus sae-
pe sum, si occideris alium,
ab ipsa Nemesei mortem ex-
specta: si hoc non feceris,
bene vives,

Nec tibi fas subito fatum
finemque venire.

Non vides, quam sint minime
castigata, quae poëtae fingunt,
quam ambigua, nullisque sub-

p. 602. οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφιλοῖα καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἕασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὺ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται¹⁾.

17 KRIT. Εὖ πάντα ἀνακνυλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ μοι

p. 603. τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγγαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τίχοι²⁾ γε χρηστός¹⁾ καὶ ἐν ἔθνεσι.

KRIT. Πολλοὺς γε γραφείας φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπης φλαῦρον³⁾ θεοῦ δεξιῶν, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ ζητοῦντες εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέβρην ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἐπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκεύασαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαθε τούτων πρῶξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλ-

1) ἀπογράφονται] ἀπονται Hag. 1. et Gen. 1) τίχοι] „τύχη Fl.“ 1) χρηστός] Sic Edd. vet. et Wisl. Sed Χρηστός majori initiali interpretes vet. Micyll. et Haet. et secundum hos Reitz. et recent. Χριστός Ablancurt. et Bel. Vid. Aduott. 3) φλαῦρον] „φλαῦρον Fl. male.“

nixa fundamentis? Omnia igitur, si sapis, omitte, ut te etiam in caelestibus bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discesseramus. Sed illud mihi dic, Scytharumque etiam res in caelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bono aliquem esse inter gentes contingat.

Crit. Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum di-

cas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi ausculta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit caelum, terramque super aquis constabilivit, et stellas formavit, tum hominem, cum nihil ejus antea adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non magis percurrat omnia

των τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ p. 603.
 διδραμαῖν ἐκάστου προΐξιν, καὶ ἔννοϊαν; οἱ γὰρ σου^m) θεοὶ p. 604.
 εὐταρῶς τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐγένοντο.

KPIT. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιό- 18
 παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηναι. ὥστε
 τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ'
 σου^a).

TRIEΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἐτε-
 ρῶ^o) τι ποιήσης ἐν ἐμοί, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς^p)

[ἐν φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃς.]

• Hom. II.

XI, 313.

ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ὅπως
 κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ
 ἀπανδρίσω, ἀλλ' ὡς ἀηδιὸν ὄρεον γενήσομαι, καὶ
 τὴν θαυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀνδρῶν λειμῶνα ἐκτρα- p. 605.
 φίσω.

KPIT. Νῆ τὸν νῖδον τὸν ἐκ πατρὸς, οὗ τοῦτο γενήσεται.

TRIEΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ λόγου

α) οἱ γὰρ σου] Quidni potius: οἱ γὰρ σοὶ θεοὶ etc. At ni-
 hil variant libri. n) ἐμοῦ] „ἐκείνους, ἴσως L.“ ο) ἐτε-
 ρῶ] „Et sic Fl. cum cell.“ p) μὲν κεύσῃς] Sic Edd.
 vet. excerpta Amst., quae μὲν κεύσῃ. Sed Reitz. et recenti.
 nescio unde, inverso ordine, ut versus constaret, κεύσῃς μὲν.
 Cf. Adnot.

ile, omnesque omnium et
 siones et cogitationes! Tui
 in Diu cottabus illis, qui
 iam sapiunt, olim facti
 et.

Crit. Rectissime dicis, fa-
 que, ut quemadmodum ex
 mae lapis Niobe, ita con-
 sa ratione ego ex lapide
 so jam factus sim. Hunc
 er Deum iurijurando adji-
 te nihil a me mali acce-

triph. Si quidem ex ani-
 atque vere me diligis, ca-
 mittas in me fraudem
 et.

Atque aliud dicas, aliudque
 in pectore celes.

Sed agendum, mirabilem illam
 auditumculam mihi occine, ut
 et ego pallescam, immuterque
 penitus. Nolim tamen, ut
 quondam Niobe, enecari peni-
 tus: sed avicula, ut Philo-
 mela olim, fiam, et per viri-
 dantia prata tuam illam ob-
 stupescendam consternationem
 tristi vocola referam.

Crit. Ita me filius, qui ex
 Patre est, amet, ut istuc non
 fiet.

Trieph. Dic igitur, acce-
 pta a Spiritu sermonis virtutea

p. 605. λαβίων. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι,

Tom. II.
I^a, 191.
19

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰδῶν.

KRIT. Ἀπῆειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπαν ἐς τὸ οὐδὲ
ψιδυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ δὲ
παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περι-
κάμπας, ἐσκοπίζον^{q)} ὁξυδερκέστατα, εἴ που γέ τινα τῶν
φίλων θεάσωμαι^{r)}. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικόν, παιδύ-

p. 606. θεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

* ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον^{s)}· τὸν ἐξισωτὴν γὰρ
εἴρηκας· εἴτα τί;

KRIT. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦχον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὰ ἑωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς

20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοῦνομα Χαρίκενος^{t)}, σεσημ-

p. 607. μένον γερόντιον, ῥέγγον τῇ ῥίνι, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέμ-
πτετο ἐπισσευρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου

q) ἐσκοπίζον] „Nihil hic variare Edd. adpinxit Solanus hic et plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.“ r) θεάσωμαι] Offendit jure suo in hoc Conjunctivo Fritzsch. Quaestst. p. 214. nec tamen, si recte intelligo Criticismentem, corrigi propterea voluit. s) Αἰσθάνομαι. τοῦτον] Sic recte cum Fritzschio Quaestst. p. 100. distinguaminihi videor, quum olim scriptum legeretur: Αἰσθάνομαι τοῦτον· τὸν ἐξ. etc. t) Χαρίκενος] Χαρίξενος scribi jubet Fritzsch. At vid. Adnot.

Ego vero hic considebo,

Cantare, exspectans, donec
cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam,
necessaria quaedam emturus,
prodieram: lumen video ibi in-
gentem multitudinem, qui in
aures alter alteri insusurra-
bant, adeo quidem ut labia
haerent auribus. Ibi ego
omnes circumspectans, manu-
que incurva superciliis circum-
posita, quam possum acutissi-
me cernens exploro, sicubi
amicorum aliquem videre pos-
sim. Video autem Cratonem

Politicum, a pueris amicis
atque compotorem.

Trieph. Sentio, quem di-
cas. Nempe praequatores il-
lum. Sed quid inde?

Crit. Multis igitur cubito-
amotis ad anteriora perveni-
et, ave matutino dicto, ac
hominem accessi. Homunculus
autem aliquis Charicenus no-
mine, putridus seniculus, in-
ter ingendos ronches, tussim-
que imis ductam pulmonibus
enixe sreat. Erat vero spu-
tum ipsa morte lividius. Tum
exili voce ita infit: Hic

ἔτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι^{α)} κατισχημένον· οὗτος, ὥς p. 607. προῖπον, τοὺς τῶν ἑξισωτῶν καταλείπει^{χ)} ἐλειπασμοὺς^{γ)}, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει^{z)}, καὶ^{α)} τὰ τε ἐνόμα πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰραμάγγγας^{β)} δέξεται, καὶ ἐξετάζων τῆς τέχνης^{ε)}· καὶ κατεφλυάρει ἔτι πικρότερα. p. 608. καὶ περὶ αὐτὸν δὲ ἤδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν κοινωμάτων προσέκειντο. Ἐτερος δὲ τοῦτονομα Χλευόχαρμος, 21 τριβώνιον ἔχων πολὺσαθρον, ἀνυπόδετός^{δ)} τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὥς ἐπεδείξατό μοι τις κακώμων, ἔξ ὁρέων παρυγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, p. 609. ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὥς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, οὐ καίως ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως^{ε)} τῆς ἀποδόσεως·

α) ἐπιφθέγγεσθαι] ὑποφθ. conj. Guyet. χ) καταλείπει] Sic Edd. vet. Sed vid. Adnott. γ) ἐλειπασμοὺς] In hoc quoque haud dubie corrupto vocabulo consentiunt libri editi. Varias conjecturas vide in Adnott. z) ἀποδώσει] ἀποδίδωσι maluit Guyet. α) καὶ] deleri voluit Heumann Porcil. p. 252. β) εἰραμάγγγας] Nec in hac voce variant libri. Vid. Adnott. ε) τῆς τέχνης] τὰς τέχνας conj. Heumann. Poec. p. 254. δ) ἀνυπόδετος] „Hic nil variare Edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδετος plurimum scribant. Cf. Asin. c. 16. et Cyn. c. 13.“ ε) ἀνα-

quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebit omnia, debitaque reddet creditoribus, privatasque impensas aequae ac publicas solvet. Recipiet etiam vanos futuri conjectores, non aestimans illos ex arte. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audiendis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, latini, quam caries consumserat, indutus, excalceatus praeterea, et aperto capite, denti-

bns simul concrepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, inculptum in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augentur debita, pro portione, qua solutionem somniasti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur prout multo abund-

- p. 609. οὗτος δὲ ἱππολὸν τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοί.
- p. 610. χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρῃ
 Hom. καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες^f), τοσαῦτα ὀνειροπολῶν.
 Od. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες
 XXIV, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μὲν
 11.
 22 κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν καὶ
 πάντα ἐξεβρόνισα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ καὶ
 Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισέα^g), καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἑλίου
 σιον, ἐξίχνησα τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κράτων,
 εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγῇσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ
 γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ.^h ἐκ
 σονται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί^h). ταῦτα ἀκηχοῦς παρὰ
 Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγίνωσκον.
 p. 611. κῶς, ἤρυθρῆσα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμενῃ, πορεύομεν
 τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ δριμύν καὶ Τιτανίαν
 ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπουςⁱ), ἐσπάρασσε^k),

λόγῳ] ἀνὰ λόγον *mallet Gern.* f) καταδαρθέντες *corrigit Wyttenbach.* Animadv. ad Plut. Opp. Morall. Tom. I. p. 443. Ed. Lips. ubi is omnino de hoc verbo agit. Sed conferas simul quae *Buttmannus* minus circumspecte, quam perite, docet Gr. Gr. maj. Tom. I. p. 101. g) Τελμισέα] Τελμισέα *corrigi voluit S. h) Μεσορί* „ex emendatione *Solani.* Edid. et Schol. *σώρι.* i) λώπους] „λοπὸς *Schol.* Vulgatum tenent *Fr. Bas. Par. Hag.* k) ἐσπάρασσε] Sic tacite *Br. Schm.* correxerant vulgatum ἐσπάρασε, pro quo *Reitzius* in *Bas. 1.* et 2. reperiri ἐσπάραξε, quod non omnino ita nam *Bas. 1.* habet, ut ceterae, ἐσπάρασε. sed in *Bas. 3.* ἐσπάραξε editum. *) παρεκτείναντες] παρεκτείναν

davit auro. Videmini autem standrum Telmessium, I
 mihi super alba rupe so- siumque Artemidorum,
 mniorumque indormiisse popu- investigavi ista somnia?
 lo, cum tantum contractissimis vero, Tace, inquit, Crit
 hisce noctibus somniatis. Hi enim potis es, ut sileas
 vero immanibus cachinnis, ad- cherrima te mysteria ed
 eo ut praefocari illos prae- atque jamjam eventura.
 nio risa metus esset, imperi- enim somnia illa putes:
 tiam meam condemnant. Tum sima sunt, et intra
 ad Cratonem, Malene omnia mensem habitura exitum.
 olfeci, inquam, ut ex comoe- cum ex Cratone audissem
 dia loquar, neque secundum Ari- mnata ipsorum animi l

τοῦ ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυττόμενος παρὰ p. 611.
 τοῦ πεπαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου. Εἰς λόγους δὲ ταῦτα 23
 παρεκτείναντες*), πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας
 ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον
 ταῖρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυστα-
 γηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ Hom. II.
 πλείους οὐδούς. ἀναβύθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμε- VIII,
 ναι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνῆλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν 15.
 Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπιάζον¹⁾, ὅσα ὁ νη- p. 612.
 σῆτος ἐκείνος νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί',
 ἀλλ' ἄνδρας ἐπικρυφότες, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ
 ὄντες, γήθησαν^{m)}, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον
 γὰρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ
 ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυ-
 γροῖς, ὥπερ αἱ ποιοποιοὶ ἐπὶ θέατραⁿ⁾, τὰς κεφαλὰς δ'
 ἔτι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ, ἤροντό με,

luit Guyet. 1) ἐσκοπιάζον] Sic Bip. et Schm. e Bas.
 1. 3. et 4. ut voluerat Reitz. et ut supra legitur c. 19. Vulgo
 Edid. vel. ἐσκοπιάζον. m) γήθησαν] ἐγήθησαν Bas. 3.
 et 4. n) ἐπὶ θέατρα] „ἐπὶ τὰ θέατρα Ed. Gess. Abest

subi, vultuque tristitiam prae-
 erens, et multis Cratonein in-
 rumpens, abii. Sed me aliquis
 ortum et tanquam Titanicum
 mem, lacinia prebensum re-
 exit, a vetusto illo daemo-
 o hominis, ut audientem
 i concionem praeberet, indu-
 s instigatusque. Sermonem
 longius producto, suat
 tandem misero mihi, ut
 praestigiatores homines ac-
 erem, et in infaustum,
 d ajunt, diem inciderem:
 erat enim, omnia mysteria
 illis se esse edoctum.
 nsimus igitur portasque
 res, pavimentaue aenea,
 isque per orbem superatis

scalis, in aurea tecta ascendi-
 mus, qualia Menelai quondam
 fuisse Homero credimus. Ibi
 ego oculis listro omnia, quae
 ille ex insula juvenis: video
 autem non Helenam ego qui-
 dem, sed homines vultibus in
 terram pronis pallidisque. Illi
 vero, cum nos viderent, gau-
 dere, obviamque procedere:
 dicebant enim, numquid forte
 tristis nuntii ferremus? quippe
 qui manifesto pessima quaeque
 optarent, atque, ut in thea-
 tris solent furiae, luctuosus re-
 bus gauderent. Tum vero ca-
 pita invicem conferentes in an-
 res quaedam insusurrant, ac
 denique me interrogant:

Hom. Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδὲ τοκῆς;
Od. X. χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ
325. c. a. Ὀλίγοι γε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω, πανταχοῦ. Κριτίας
p. 612.

24 τοῦνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' αἰετὶς
 βατοῦντες ἐπυρθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὰ τοῦ
 κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαίρουσι
 ῥήσονται^ο). οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύναι, Οὐχ οὕτω· δὲ
 τοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην
 Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὥς ἀπὸ ὑψηλοῦ ἅπαντα καθ
p. 613. ρῶντες, ὅσυνδε κλέστατα καὶ τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ
 αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη κατὰ χάριν
 γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσῃ τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος
 διαμετρήσῃ τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ
 συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκνήσουσιν, ἐφ'
 ὑμεῖς ἥδεσθε; εἰ ῥα γδαλούς ὑέτους ἐκπέμψουσιν; εἰ νῦν

articulus ab aliis." ο) χαρήσονται] Sic certe Bass.
 Quod autem Reitzius tradit in Bas. 1. et 2. et Schmiedeknecht
 in Edd. Bass. omnino sic legi, non ita esse vidi in Bas. 1.
 dem 1., quae χαρήσονται habet, ut vulgo reliquae. Fort
 autem χαρήσομαι, etsi rejiciat Thomas Mag., facilius tamen
 equidem tulerim, quam χαρήσομαι, pro qua χαρήσω Alii

Tu quis es, unde venis, perniciemque civitas par
 quaeque urbs tibi, quique Tunc ego ex ipsorum sen
 parentes? tia, Nimirum vos, inq
 Videris enim, quantum qui cum supra humum sub
 dem habitus tuus indicat, ho tanquam de specula o
 mo minime malus. At ego, prospiciatis, etiam ista c
 Pauci quidem, inquam, ubi acutissime olim perspex
 que gentium, quantum video, Sed in aethere quid ag
 boni sunt: nomen mihi est num eclipsin Sol pat
 Critiae: urbs cadem, quae Luna ad perpendicularum
 vestra. Ut vero inaniter elati subjecta? num Mars ex
 homines interrogarunt, Quid drante Jovem respiciet, S
 rerum in urbe atque adeo in nus autem ex diametro
 mundo ageretur? egoque, ga netur Soli? Venu
 udent, gaudebuntque amplius, Mercurio congregietur,
 respondi: illi, superciliorum vosque adeo edolabant
 gestu abnuentes, Minime vero Hermaphroditos, quibus
 ita est, inquirunt; clades enim delectantini? Numquid

τὸν πολὺν^{p)} ἐπιστρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρ- p. 613.
 σίην εἰ κατὰξουσιν^{q)}, λοιμὸν καὶ λιμὸν^{r)} εἰ ἐπιπέμψουσιν,
 ἢ τὸ κεραινοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὸ βροντοποιὸν
 ἀγγεῖον ἀνεμεσιώθη; Οἱ δὲ ὥς ἅπαντα κατωρθώκοτες, 25
 κατεγλάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὥς μεταλλαγῶσι^{s)} τὰ
 ποίματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήφον-
 ται, τὰ στρατόπεδα ἤττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται. τοῦτο
 ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος κρόμενος οἰδηθεῖς, διάτορον
 ἀπέβησα, Ὡ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λαν λέγετε,
 θύγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολόντων, πνεύοντων p. 614.
 ὄνον καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας^{t)}. ἀλλὰ
 ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὥς^{u)} τὴν πατρίδα
 ἐμὴν κατατρούχετε^{x)}. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἤκη-
 κότε^{y)}, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε.
 ἢ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ
 τί; ἀμυθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραιδίω,

diisse constat. p) πολὺν] „bene Fl. Fr. Hag. Par. etc.
 Πολὺν prave J.“ q) κατὰξουσιν] καταράξουσιν conj. Guyet.
 r) λιμὸν] „λιμὸν. ἀνχμὸν Fl. puncto post λιμὸν collocato.“
 s) μεταλλαγῶσι] Male hic Coniunctivus habuit Fritzscheium
 Quarelat. p. 214. t) τριφαλείας] τρυφαλείας mallet Guyet.
 ad Homeri exemplum. Sed jure aliquo tuitus est Reitzius
 communem librorum nostrorum scripturam. u) ὥς] οὐ
 legi jubet Guyet. At ὥς est quippe, nec est quod corrigas.
 x) κατατρούχετε] „Sic pleraeque. κατατρούχετε J.“ Idque
 cum Ald. 2. y) ἤκηκόητε] „Sic Nostrae. Ἠκηκόητε

mos imbres demittent sa-
 per? an copiosa nive terram
 consternent, grandinemque aut
 rubiginem devolvent, pestemne
 ac famem immittent? An ful-
 minatrix cistula plena est, to-
 nitrumque conceptaculum re-
 pletum? Illi vero, quasi re
 praeclare gesta, de suis illis
 egabantur deliciis, fore scili-
 cet, ut rerum facies mutetur,
 atque turbæ colluviesque ci-
 vilitatem invadant, tum exerci-
 tibus ab hostibus vincantur. Hic
 ego vehementer commotus, et

que ardentis instar illicis intu-
 mescens, contentissime exclamavi:
 Nolite, miseri homines,
 nimis loqui magnifice, Strin-
 gentes dentes in vivos corde
 leones, Spicula spirantes, cri-
 sta nitentes galeas triplicique.
 Verum ista in vos ipsos ve-
 straque capita expetent, qui
 patriæ vestrae male adeo omi-
 namini. Neque enim aut con-
 scenso aethere ista audivistis,
 aut male sedulam mathemati-
 corum artem edidicistis. Si
 autem vaticinia et praestigiae

p. 614: καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιοι μετέρχονται.

26 ΤΡΙΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, οἱ κεκαρμένοι²⁾ τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τετραχνασμένην καταπεφηνότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄστροις διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὕμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ἐνερρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

ΤΡΙΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἶρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

p. 615. ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννές, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιπτα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφη, περὶ ἑμῶν, ὅποταν ἐνδροπολεῖτε³⁾, τὰ τοιαῦτά που παρεξάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε⁴⁾. ἀλλὰ

Gesn. melius. An ἡκηκόατε. "Voluit, credo, ἀκηκόατε, idque sane maxime est probabile. 2) κεκαρμένοι] κεκαρμένοι, *Schmiedero* referente, conj. *Triller.* in *Clinotechnia medico — antiquaria* 1774. Cf. *Bibl. Gotting. philol.* Vol. III. p. 308." 3) ἐνδροπολεῖτε] Insignem elegantiam, quam admiratur in hoc Indicativo *Fritzsche* Quaeest. p. 214. sq., lubens ego sustulissem corrigendo facillime ἐνδροπολεῖτε, si cum ipso *Luciano* meo mihi nunc res esset. 4) ἐξιχνεύσητε] Non minus egregium vitium in hoc Coniunctivo carpit

in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Si quidem muliebria fere ingenia ejusmodi consecrari solent naenias.

Triph. Quid vero ad ista, o pulcher *Critia*, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum jejunia, quibus pervigiles can-

tibus noctes ducimus, talia somniamus.

Triph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ista peragi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu subridentes, Extra tamen lectulum, inquirunt, vobis obveniant. Tum ego, Sim

καταπινοθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ p. 615.
 γιγνόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνεί-
 ροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πο-
 νηροῖς ᾗδεσθε, μηδὲν ὀνούμενοι c) τοῦ βδελύγματος. ὥστε
 ἔασετε d) τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ
 βουλευματα, καὶ μαντεύματα, μὴ που θεὸς ὑμῶς ἐς κόρα-
 κας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κιβδη-
 λους ἐπιφημιῖν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα θυμὸν ἔχοντες e), 27
 ἔμοι πολλὰ κατεμέμφοτο. καὶ εἰ βούλει, καὶ τὰ γε f) p. 616.
 προστιθῶ σοι, ἃ τινά με καὶ ὡς στήλην ἄναυδον ἔθηκαν,
 μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθούμενον ἀνέλυσε, καὶ ἄν-
 θρωπον ἀπεκατέστησε g).

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ἐπερεκτείνης τοὺς
 ἔθλους. ὀρῆς γὰρ ὡς ἐξώγκωται μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσπερ

Fritsch. ibid. p. 215. c) ὀνούμενοι] „An ὀνόμενοι;
 Pell.“ Ὀνόμενοι Bas. 3. casu potius, credo, quam consulto.
 d) ἔασετε] An scripsit ἔασατε; Ambiguum certe h. l. Fu-
 turum simplex. Video etiam Gesnerum tacite sic scripsisse in
 Dissert. §. 24. fin. e) ἓνα θυμὸν ἔχοντες] ἅπαντα θυ-
 μὸν ἔχοντες conj. Heumann. f) τὰ γε] librariorum in-
 curia ortum suspicatur Fritsch. Quaest. p. 215. pro τὰδε.
 g) ἀπεκατέστησε] Nota duplicati augmenti exemplum sine
 exemplo hujus quidem generis, quantum scio. Nihil autem li-

vera, inquam, ista, o subli-
 mes animae, nunquam tamen
 tuto, quae futura sunt, inve-
 stigaveritis, sed vestris ipsi
 somniis inducti, quae neque
 sunt, neque futura unquam
 sunt, nugabimini. Nescio ve-
 ro, quomodo somniis fidem
 habentes ista deblateretis, ho-
 nestissima quae sunt averse-
 mini, malis autem delectemini,
 idque cum nullam ex tam de-
 testabili facinore bonum con-
 sequamini. Omittite igitur ab-
 tarda illa emotae mentis lu-
 dibria, malaque consilia ac
 praedictiones, ne quando Deus,

eo quod pessime patriae pre-
 camini, fallacesque vestros
 sermones ad ipsum refertis
 auctorem, in malam rem vos
 projiciat. Hic vero uno omnes
 animo multis me objurgare;
 et, si vis, jam ea adjiciam,
 quae quasi columnam elim-
 guem me fecere, donec salu-
 taris illa tua allocutio jam
 saxea membra resolvit, homi-
 nique me restituit.

Τριεφ. Quin tace, Critia,
 neque nugae extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter
 intumuerit, et tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe

- p. 616. κυφορῶ • ἐδήχθην γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὥς ὑπὸ
 κυνὸς λυτιῶντος. καὶ εἰ μὴ φάρμακον ληθευδανὸν ἐμπιπὼν
 ἡρεμήσω, αὕτη ἢ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν
 ἐργάσεται· ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς
 ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν ἐς τέλος ἐπιθεῖς
 28 Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ
 μακρὰ βιβὰς; σπουδῇ δὲ ἤκει καὶ κατέρχεται; μῶν ἐπιφω-
 νήσομεν^{h)} αὐτῷ;

KRIT. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μὴ τι παραδράμῃς γέ ποσὶ, μηδὲ
 παρέλθῃς, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἴ γε πον μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρειτ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

- p. 617. ΤΡΙΕΦ. Τίς ἢ σπουδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολέ.
 μῶν τι καινὸν πέπραχται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὀφρὺςⁱ⁾ ἡ πάλαι βουμένη
 Περσῶν •

Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσει^{k)} δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χυρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ^{l)} κρῆτι.

bri h. l. variant. h) ἐπιφωνήσομεν] ἐπιφωνήσωμεν
 Ald. 2. i) ὀφρὺς] Sic Bas. 1. et 3. In aliis plerisque ὀφρὺς.
 k) πέσει] Sic omnes libri nostri. l) εὐσθενωτάτῳ] Con-

sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi sum-
 ta procurandae oblivioni medi-
 cina conquiescam, ipsa rei
 recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi ma-
 lum conciliet. Hos igitur
 omitte, precationemque a pa-
 tre incipiens, multisque refer-
 tum nominibus carmen ad fi-
 nem superaddens. Sed quid
 istuc? Non iste Cleolaus est,
 qui magnis adeo citatisque gres-
 sibus huc descendit? Inclama-
 bimusne hominem, Critia?

Crit. Omnino.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus
 nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid
 apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo,
 nobile amicorum par.

Trieph. Quanam est ista
 tua festinatio? multum enim
 anhelas. Ecquid forte novi
 factum est?

Cleol. Cecidit supercilium
 celebre Persicam:

Cadetque Susa mox, urbs
 inclyta:

Arabumque tellus tota mox
 cadet

KPIT. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς

29

Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

p. 617.

Ἀλλ' αὖξει, ἄγον^{m)} ἐπὶ τὰ χρειττοῦ.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἴσμεν. ἐδυσ-
χείρανον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν
ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐγὼ
τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτο-
ρος· πλοῦτος γὰρ ἡμῶς οὐκ ἐκλείψειⁿ⁾, καὶ ἔθνος ἡμῶς οὐ
καταπτοῖται.

ΤΡΙΕΦ. Κἀγὼ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς
τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλου-
μένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμᾶρ ἄγοντα, τὰς
ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομένας, εἴθ' ο) οὖν καὶ ἀνακο-
πιόμενας. ἡμεῖς δέ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφευρόντες,
καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ p. 618.
ἐχαριστήσομεν, ὡς καταξιοθέντες τοιοῦτον κράτους ὑπή-
χοι γενέσθαι· τοὺς δέ λοιποὺς ληρεῖν ἐάσωμεν^{p)}, ἀρκε-

sentiant in hac forma omnes Edd. nostrae: an vero genuina sit,
dubitat Schneid. Lex. Gr. m) ἄγον] ἄγων sola Bas. 3.
n) ἐκλείψει] „restitui ex Pell. et Bas. 1. 2. (et 3.) Ἐκλή-
ψει male Fl. J. Ald. Fr. Hag. Salm. Ἐκλείπει Amst.“
o) εἴθ'] Sic Salm. et Amst. convenienter cum monito Fritzscheii
Quaestis. p. 215. Vulg. εἴτ'. Discretum εἴ τ' Fl. p) ἐάσω-

Valida manu victoris atque
robore.

que gens ulla ad terrorem no-
bis incutiendum valebit.

Crit. Hoc est illud,

Trieph. Et ego, Critia,

Nunquam bonos piosque ne-
gligit Deus,

haec relinquo liberis, ut vi-
deant Babylona perditam, Ae-

Sed anget, ornat, in bo-
nisque collocat.

gyptum sub jugum redactam,
Persarum gnatos servili pon-

Nos vero, Triepho, in optima
incidimus tempora. Angebar
enim, quid, cum moriendum
esset, liberis meis testamento
relinquerem. (Nosti enim men-
dicitatem meam, ut ego tua.)
Jam vero hoc satis est libe-
ris, vita Imperatoris: ita enim
nec divitiae nobis docerunt, ne-

dere pressos,
excursiones Scytharum repres-
sas, utinam omnino praecisas.
Nos vero, ignotum, qui est
Athenis, Deum, a nobis in-
ventum, adorantes, manibus in
caelum sublati eidem gratias
agemus, cum, tam excellenti
potestati ut subjecti essemus,

p. 618. σθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ φρογῆς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν πορδιμίαν.

[Οὗτος^q) ὁ λόγος οὗ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

μεν] ἔασομεν Bas. 3. q) οὗτος etc.] „Haec verba exhibet Fl. At J. Ald. Hag. Salm. Bas. Fr. Οὗτος ὁ λόγος ῥεθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.“

digni sumus ab ipso habiti. de iis dicere, quod est in Reliquos autem nugari sine proverbio: non est curae Hip- mus, satisque habeamus illud potlidi.

X A P I Δ Η Μ Ο Σ p. 618.

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΟΥΣ^a).

Arg. Confabulantur inter se Hermippus et Charidemus de convivio in Piraeo ab Androcle in honorem Mercurii apparato, in quo praeter alia lepidè ac venuste acta etiam orationes sint habitae in pulchritudinis laudem, quas jam Charidemus excerptas referre amico fugitur. Tres scilicet convivae eandem materiam tribus ex partibus laudando persequuntur, Philo, Aristippus et qui haec tradit, Charidemus; et Philo quidem ita, ut e deorum, Aristippus, et ex hominum exemplis et testimoniis, Charidemus denique e natura rei et vitae communis usu vulgarique judicio summam pulchritudinis vim ac praestantiam probent.

De auctore et indole libelli paucis actum in Adnotatione prima.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ^b).

ΕΡΜ. Περιπάτους ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιούμε- 1
νος ἐν τῷ προαστείῳ, ἡμεῖς μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν
χάρων ὑμνίστης, ἡμεῖς δὲ (ἔτυχον γὰρ τι μελετῶν) καὶ δεύ-
μερος ἰσχυρίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους.

- a) XAP. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.] „Sic et Coll. cum Fl. Bas. Ald. Fr. Par. Salm.“ b) ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.] „Ita Bas. 1. 2. (et 8.) Omittunt cett.“ His in Ed. Reitz. addita legitur litera P., quae ibi fere significat Editionem Paris. Jam quum in hac nota Editioni Parisiensi locus esse non possit, referendam hanc notulam suspicor ad praecedentis libri adnotationem ultimam de verhis, οὗτος ὁ λόγος etc. quae in Par. desiderari infra in Adnot. singulari monet Solanus.

C H A R I D E M U S.

SIVE DE PULCHRITUDINE:

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. Forte evenit heri, tum quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. in suburbano, partim animi Incido autem in Proxenum in agro reficiendi causa, par- Epicratis filium, eumque pro

p. 618. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἱρώτων ὅθεν τε πορεύονται καὶ ὅποι βαδίζοι. ὃ δὲ ἔχειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παρὰ μυνθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης ἐκράτου καὶ κοίτης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τῆς ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῆ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνούς ἐνέκη

p. 619. σεν ἐν Διασίοις. Ἐφασκε δὲ ἄλλα τε πολλὰ γεγονῆσθαι 2 ἄσπετον, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰσθῆναι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκείνων μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ἐκ τῆς γήρως ἐπιτελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ οὐκ ἐπιποθεῖν λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ὅτε καὶ αὐτὸς ἐγκεχωμιακότα καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

XAP. Γέγονε ταῦτα, ὃ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε οὐδ' ἐμοὶ ῥάδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ οὐδ' ἐγὼ τὴν πάντων ἀκοίειν, θορόβον πολλοῦ γινομένου, τῶν διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεινῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένων. οἷοθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιῆ καὶ τοὺς λόγους.

more salutatum interrogo, unde veniat? quorūm eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis caussa, quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo, apud Androcleum Epicharis filium, qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae caussa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse et venuste, tum illud, quod pulchritudinis lau-

des a viris dictae sint: se referre non posse, cum se a vitiis oblitus esset, praesertim non diu servatis illis interfuerit; te velle relaturum facile, qui et si dixisses laudationem, et tamen convivio animum aliis attulisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi facile est persequi accurate omnia. Neque enim auctoritate licebat omnia, quod strepens ingens esset a ministris praeter atque a convivis; alioquin inter res ait diffamas, meminisse sermonum

μυθονομάτους. πλὴν ἀλλὰ σὴν χάριν, ὥς ἂν οἶός τε εἶ, p. 619.
 τὴν διήγησιν πειράσσομαι ποιῆσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν
 ὁ ἱδρυταῖος.

ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἷδά σοι χάριν. ἀλλ' 3
 ἔμοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὃ, τι τε ἦν
 ἐπεὶ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ
 τίς ἡμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανῆν
 καταθεῖο) τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους
 ἁπλοῦς ὀνειράτος, ὥς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε
 δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ
 τῶν ἀσταχῶν, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ
 αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύ- p. 620.
 τῶν αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκεῖ-
 νων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἰστίοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις
 κινδύνοις φανέντων. Παρήσαν μέντοι τῷ συμποσίῳ καὶ 4

c) καταθεῖο] Vulg. καταθεῖο. Correxī monente Fritzschio
 Quaest. p. 215. Cf. Hesiod. Opp. v. 45. et 359. Ed. Dind.
 et quae supra notavi in Varr. Lectt. ad Epist. Satt. c. 39.

convivio habitorum: scis enim,
 quam obliuiscas ea res faciat
 illos etiam, qui praestantissi-
 ma memoria sunt praediti.
 Verumtamen tua causa, ut
 potero, narrare conabor, ni-
 hil omittens eorum, quae in
 mentem mihi venerint.

Herm. Equidem jam ho-
 um causa, quae promittis,
 tantum tibi habeo. Sed si
 tunc mihi ab initio inde ra-
 tionem reddas, quis liber fue-
 rit, quem recitavit Androcles,
 quem vicerit, qui fueritis,
 ut ad coenam vocavit; sic
 tuam solidam a me gratiam
 habeo.

Char. Liber fuit laudatio
 Herculis, insomni monitu, ut
 dicebat, ab illo scripta. Vi-
 cit Diotimum Megarensensem, qui
 cum illo de adorea vel de
 gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudatio-
 nem: dicebat autem, se quo-
 que magnis ipsorum beneficio
 periculis liberatum, hanc ipsis
 gratiam referre; invitatum prae-
 sertim ab ipsis, cum in fasti-
 gio malorum extremo periculo
 apparerent. Verum aderant
 in coena alii quoque multi,
 vel cognati ejus vel alioquin
 familiares. Commemoratione

P. 620. ἄλλοι πολλοί, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως
 συνήθεις· οἱ δὲ^{d)} λόγον τε ἄξιοι, τὸ, τε συμπόσιον ὄλον
 κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε
 ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος
 αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ τοῦ
 Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μεираκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμ-
 μένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνν γὰρ προθύμως
 ἤκροατο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κά-
 λους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων
 ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὅφ' ἤς εἰς τού-
 τους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ^{e)} διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ ᾧ γαθὲ, πάλαι δννα-
 μένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγεῖναι. πλὴν
 ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὅποτε φίλος τις ὦν βιάζοιτο;
 5 ἀνάγκη γὰρ ἐφίστασθαι πᾶν ὅτιοῦν. Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν
 τῶν λόγων; αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένον γὰρ
 αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου, πολὺς
 ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπονσί τε εἰς

d) οἱ δὲ] Sic Bas. 3. Reitz. et recentt. Sed οἱ δὲ Ald. 1. 2.
 Bas. 1. et Hag. idque fortasse verum, quainquam nec sic loci
 syntaxis placere potest. e) εἰκῇ] εἰκῇ priores, jota subscripto.

antem digni praeter caeteros, et causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones pro-
 vecti estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui jam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeundum est. Quam vero requiris sermonum occasio-
 nem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me et Androclum patrum assideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicien-
 tes adolescentulum, et formos

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam

αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν p. 620.
 πῶτων ὀλεγωρήσαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκόμιμα τοῦ μει-
 ρακίου. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν,
 καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπο-
 λαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλ-
 ῶτων, ὃ μόνον τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ δὴ ἡπτό- p. 621.
 μεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν, οὐκ ὀνο-
 μασι λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδὸς, (οὐ γὰρ ἂν ἔχειν
 καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν) ἀλλ'
 αὐτὸ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος
 τίχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅς' ἂν ἀποινημο-
 νίῃ περὶ τοῦ προκειμένου, Καὶ δὴ ἀρξάμενος ὁ Φίλων 6
 πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖτο, 'Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ
 πᾶνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὥς περὶ καλῶν ποι-
 οῦμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δι' ἡ) τοῦ κάλλους οὐδένα ποιη-
 σόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδοῦμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοι-
 κότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν

η) δὴ] δὲ legendum censet Fritzs. Quaest. p. 215. Rectius,
 opinor, dicatur, δὴ per hunc libellum sic nunquam usurpari,
 ubi exspectes δὲ, tum quidem, ubi a genere oratio descendit ad

ipsius supra modum percus-
 sos. Igitur obliti fere reli-
 quorum omnium assidebant
 laudes illius enarrantes: quo-
 rum nos iudicium atque amo-
 rem pulchri cum probaremus
 laudaremusque, ignaviae mul-
 tae esse rati, si de pulcher-
 rimis rebus indocti homines
 dicendo nos superarent, quo
 solo illis nos praestare puta-
 remus, dicere de pulchritudine
 ipsi quoque aggressi sumus.
 Decrevimus ergo non nomina-
 tim laudes dicere pueri; quip-
 pe quod parum consultum sit,
 cum magis illum frangat deli-
 ciis: sed neque ita sine ordi-
 ne, ut isti, quidquid in buc-

cam cuique venerit proferre;
 verum singulatim dicere unum-
 quemque, quae de argumento
 proposito memoria subjiceret.
 Atque primas sibi dicendi
 partes sumens Philo, sic ver-
 ba fecit: Quam indignum est,
 si, quidquid agimus quotidie,
 in eo sic tanquam de rebus
 pulchris laboremus; pulchri-
 tudinis autem ipsius nullam
 habeamus rationem, sed ita
 silentio desideamus, quasi ve-
 reamur, ne forte imprudentes
 dicamus illud, pro quo omni
 tempore laboramus. Atqui
 ubi tandem prout decet ora-
 tione utatur aliquis, si, in tanto
 circa res nihili studio, de eo, quod

- p. 621. ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἄν χρήσαιτο πρὸς πόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἄν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σείηται κάλλιον μᾶλλον, ἢ β) πάντα τὰλλα παρ-έντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμῶς τῶν ἐκείστων πρακτομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δόξῃ λέγειν μὲν ὥς χρή περὶ τοῦτο διαχεισθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὥς οἷόν τε βραχεία περὶ τούτου πειρᾶσθαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δι' πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν. πάντες δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι^{h)}, καὶ Ἑλένη, ὣν ὁ μὲν ἀνδρίας ἔνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτήνⁱ⁾ τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκού-
- p. 622. ροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν τοῖς

speciem, vel ad rem, de qua prae illis propositum est verba facere. Supra cap. 2. in. ἄλλα τε πολλὰ — καὶ δὴ καὶ κάλλους etc. g) ἢ] ἢ τῶ conj. *Gesn.* convenienter quidem cum legibus linguae. h) Διόσκουροι] „Ita hic et mox constanter.“ Cf. Adnot. i) αὐτήν] „αὐτὴ Fl.“ *Αὐτὴν Bas.* 3.

omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius servetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt: digni autem illa habiti sunt omnino pauci. Quicumque autem mu-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Jovis filius, et Castores, et Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum fratribus suis ejus rei causa fuisse, qui ante illius in caelum ascensum, mortuis anna-

τῇ γῇ συνῆχτασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἡξιώθη 7
 τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχέκασι p. 622.
 πῶς. Πέλοψ τε γὰρ τοῦτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβρο-
 τίας μετέχευε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρα-
 νήναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ
 ἐπαισθῆναι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς
 θύρας¹⁾ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγού-
 μων εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδης, ἀναγα-
 γῇ ἐκασε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεισθαι τὸν ἅπαντα ἔμελλε
 γινῆναι. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται τῶν καλῶν,
 ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγαγὼν
 εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὃ, τι τύχοι γινόμενος,
 στήν ἐκαστοτε τοῖς ἔρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν γινόμενος
 πέτος, σπενέμετο Ἀθήδ¹⁾, τοῦτο δ' ἐν εἶδει ταύρου τὴν
 Εὐρώπην ὑπάξει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμφιτρώωνι^{m)}, γεννᾷ τὸν
 Πραχέα. καὶ πολλὰ τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ
 αἵματος, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ 8
 δὲ δὴ μέιστον, καὶ οἷον ἂν τις θαναμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ

1) θύρας] „Ita plurimae bene. Θύρας J. Ven. 2.“ 1) Ἀθήδ¹⁾
 „Sic Fl. aliaeque recte. Ἀθήδ J.“ Sic etiam Ald. 2. m) Ἀμφι-
 τρώωνι] „Amphitroōni J. et Fl. male.“ Conspirant cum his
 Ald. 1. 2. et Hag.

verum etiam
 homo dignus sit consuetu-
 Deorum habitus, non est
 praeterquam qui pul-
 essent. Certe enim Pe-
 huius gratia Ambrosiae
 particeps factus est;
 Ganymedes Dardani filius
 summum Deorum
 ut pati non posset,
 aliorum Deorum
 ad venandum amasium
 sed sibi soli decorum
 duceret, devolare in Gar-
 Idae verticem, et eo
 educere, ubi toto de-
 tempore secum esset fu-

turus. Tanti vero semper fe-
 cit pulchros, non tantum ut
 caelesti illos sede eo deductos
 dignatus sit, sed ipse quoque,
 quoties in terra esset, suis
 semper cum amoribus versatus,
 nunc in cycnum versus cum
 Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc
 Amphitruonis sumta forma Her-
 culem genuerit. Ac multa com-
 memorare aliquis possit Jovis
 commenta, ut, quibuscum cu-
 peret, una esset, machinan-
 tis. Qua in re illud maxi-
 mum est, et quod merito mi-
 retur aliquis, quod agens in-

B

p. 622. τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποήται σο-

p. 623. βαρὺς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῇ, ὁμῶς δ' αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ· τοὺς δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστερᾷ πάλιν οὐχ ἦττον κατέσκηψε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται προῖος, καὶ ἡμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικὴς, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλεπών, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀγῆδης, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ οἷον τὸν ὀργῶντα προσαγαγέσθαι· τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλ-
9 λει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατεργορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρησθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὗροι θεοὺς ταῦτά πεπονθό-

ter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pulchros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poëta, et audax terribilisque inducitur, ut in prima concione Junonem, quae quidem olim exprobrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Jovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum et mare mina-

tus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, et mansuetus, et aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae et honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminose in Jovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem mo-

τα δὴ), ὅσον τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, p. 623.
 Ἰακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ 10
 σταὶ δ' ἱλάτιους οὐκ ἀσχύνονται φαινόμεναι τούτου· ἀλλ'
 ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενο-
 μένῃ κἀκὼ διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι p. 624.
 δὲ, τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων ἐκάστη^{ο)} προστάτις οὖσα,
 ἀγ' ἐτέρ' ἀμφισβητεῖ^{ρ)}, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν
 τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ
 διαμάχεται περὶ θήρας· ὥς δ' αὖτως Ἀθηνᾶ κἀκείνη πα-
 ραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἡρ' Ἀφροδίτῃ,
 οὐδ' αὐτῇ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἐκά-
 στη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλε-
 σθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἑρὶς αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι
 βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως
 αἰομένη ῥηδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν· ὀρθῶς καὶ φρο-
 νίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν
 τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὥς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ
 τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

a) Διτ] Sic Schm. e Fl. pro vulg. δη. ο) ἐκάστη] „ἐκά-
 στη δεῖν ἐκύστη Fl.“ p) ἐτέρ' ἀμφισβητεῖ] „Consen-
 su Fl.“

do (quo Jovem) affectos inve-
 nerit, Neptunum verbi caussa
 Pelopis forma victum, Hy-
 acinthi Apollinem, Mercurium
 Cadmi. Neque deas aperte
 illi succubuisse pudet, sed
 velut honoris aemulatione de
 e praedicari amant, cum hoc
 el illo fuisse formoso, homi-
 busque prae buisse. Ad haec
 aliarum reram omnium
 aquaeque praesidium susce-
 pi, non movet altera con-
 versiam alteri, quibus im-
 ret; sed Minerva, quae
 ceat quoad bellica homini-
 s, non contendit cum Diana
 venatu, similiterque Miner-

vae haec concedit de bellicis,
 de nuptiis autem Juno Veneri,
 neque ipsa turbatur ab illa in
 his, quorum curam gerit: de
 pulchritudine autem sua adeo
 magnifice sentiunt, et superare
 illa universas sibi videntur sin-
 gulae, ut Lis Dea, quae mu-
 tuis illas viribus superare vel-
 let, nihil iis aliud, quam pul-
 chritudinem objiceret, sic nem-
 pe rata facillime se, quod vo-
 luisse, effecturam: recte illa
 quidem et prudenter subductis
 rationibus. Caeterum excel-
 lentiam pulchritudinis inde mi-
 hi aliis perspiciat. Accepto
 enim pomo, lectoque illius

- p. 624. εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμιᾷς δὲ τολμῶσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσai τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀποφῆνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι ταὶ τῇ βαρβάρῳ, ὁ δ' ς) ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκῶν, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸν
- 11 κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθὲν ποθεῖν, ἢ παρὰ τοὺς κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκούσαι*) λευκῶν
- p. 625. κώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου Ἀθηνᾶ ἢ οὐκ ἂν βουλευθεῖη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι. Ἀφροδίτῃ τε τιμήσται ἂν τοῦ παντὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ὑπερ' ὅπαντ' εἰς κάλλος τείνει. Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει, πῶς οἱ κρείττους ἔχοντες

ς) ὁ δ' ς] Vulgo ὁ δ'. Correxī, ut res ferebat et mos Luciani familiaris. Castigavit etiam Fritzsche. Quaesist. p. 46. ς) ἀκούσαι] ἀκούσαι in prioribus omnibus. Cf. infra cap. 23.

titulo, cum unaquaque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Jovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, et sapientes prudentesque viri in Graecia pariter et apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit li-

tia, et sapientia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrum audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poëtae persuaserint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominarent. Jucundius ergo audiat Jovis candida brachia sua celebrare, quam dici Veneranda Dea, ingentis nata Saturni. Minus nolit Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimat appellationem aurea: quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnes. Atque haec non illud ex-

πρὸ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἄψευδές, τοῦ κρείτ- p. 625.
 τιν ἔχει πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνᾶ μὲν ἀνδρίας
 ἅμα καὶ φρονήσεως προέχειν ἐπισηφίζει. ἀμφοτέρων γὰρ
 προῖστατο τούτων. Ἦρα δ' ἀπάσης ἀρχῆς καὶ δυνα-
 στίας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγοροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν
 Δία παραλαβοῦσα. εἰ τὸν οὕτω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν
 τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς
 ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς,
 ἴσχω τε καὶ λόγῳ πᾶν ὃ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει;
 Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθίς τοῦτο 13
 τῇ τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω δ' *) ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ'
 ἐκείνον δ' εὐθὺς Ἀριστιππος ἤπιετο τῶν λόγων, πολλὰ
 πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ ἐβούλετο
 λέγειν τὸ μετὰ Φίλων' *) εὐλαβούμενος λέγειν. ἤρξατο δὲ
 ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ τῶν βελτί- 14
 στων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας
 τιὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν δοκοῦσι

*) δ'] quod omnes libros obsidet, incommodum est h. l. et molestum. i) Φίλων'] Sic Edd. veteres. Φίλον' tamen Hag. l. et Φίλωνι L. Φίλωνι plene scripserant ex Solani auctoritate Reitz. et recent. Sed vid. Adnott.

ostendunt, quid Dii de illa
 sentiant, sed testimonium sunt
 minime fallax, reliquis illam
 rebus omnibus esse praestan-
 tiorem. Igitur Pallas fortitu-
 dine simul et prudentia potio-
 rem esse decernit, cujus utri-
 usque rei praeses est: Juno
 autem imperio omni et pote-
 stati praefereendam pronuntiat,
 suffragatorem sibi nacta Jo-
 vem. Si vero ita divinum,
 ita augustum quiddam pul-
 chritudo est, de quo tanto
 studio ipsi Dii laborent, quo-
 modo nos deceat non ipsos
 quoque Deorum imitatione,

opere pariter et verbis, quid-
 quid habemus pulchritudini
 patrocinari? Haec Philo de
 pulchritudine: qui illud in fine
 adjecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non
 convenire convivio longam ora-
 tionem. Post illum statim di-
 cere coepit Aristippus, mul-
 tum incitatus ante ab Andro-
 cle. Nolebat enim dicere, di-
 cere post Philonem veritus.
 Ita vero exorsus est: Multi
 saepe mortales, dimissa de re-
 bus optimis nobisque utilibus
 dicendi materia, ad alia se
 contulere argumenta, quibus

- p. 625. δόξαν προσάγειν· τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθασιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρῶντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγούμενοι τὰ οὐκ
- p. 626. ὄντα· ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωνέμαι νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐθεστείων οἰόμενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλλίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόδεισιν ποιήσομαι τῶν λόγων, καὶ ἦν πᾶς ὅστις οὖν ἂν φαίη
- 15 κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινος ἑτέρου τοὺς λόγους ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ^{u)}. τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ὑπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καχεϊνός τι δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνορος

^{u)} περὶ αὐτοῦ] glossema habuit Guyet. viz probabiliter.

sibi quidem conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [eadem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba faciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam dicere possint, videre. Quos jam ego de rebus nihil sani statuuisse ratus, et alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusatas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-

cidere; eandem utilissimam auditoribus et pulcherrimam dicendi materiem mihi sumam, quamvis unusquisque optime se habere dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque re verba nunc faceremus, non de pulchritudine sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sis putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit,

αἰσθαι περᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ p. 626.
 τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις
 θῆον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον
 κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπονδαζομένων,
 ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιου-
 μένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκῶς, ὥστ' ἐπαι-
 νίσαι πρὸς ἀξίαν ἀρχέσθαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐτειδῆπερ οὕτω p. 627.
 πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς
 ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν
 περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς γε μετὰ Φίλωνα ποιῆσθαι τοὺς
 λόγους. οὕτω δὲ σεμνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων
 ἔστιν, ὥστε ἴν' ὅσα θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παρα-
 λείπω^{z)}. Ἀλλ' οὖν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη 16
 γενομένη, οὕτως ἐθανυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ'
 εἰ τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντὸς^{γ)}, κατὰ τινα χρόαν ἐν Πελο-
 πονήσιῳ γενόμενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἡγά-
 σθη^{z)}, ὥστ' οὔσης αὐτῇ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ

z) παραλείπω] Lacunam hic esse cum Belino suspicatur
 Schwiaderus. Mihi locus, ut cum Gesnerus cepit, figuram vi-
 detur prae se ferre, quam rhetorum filii vocant praeteritionem,
 licet non admodum scite adhibitam. γ) ἐντὸς] ἐκτὸς maluit
 Belin. aut cum Guyeto οὐκέτι — ἐντὸς. Male utrumque, quoniam
 probissimum sit vulgata. Ἐντὸς intra est, i. e. citra h. l. Οὐκ-
 έτι foret non amplius, nec vero nondum. z) ἡ γὰρ σθῆ] ἡρά-
 σθη conj. Jens. sine justa causa. „Constantem esse lectionem

optima fortuna uti sit existi-
 mandus. Quae enim res ma-
 nifeste adeo a Diis honorata
 est, ita vero apud homines divi-
 na et studio omni digna; omni-
 bus porro, quae ubique sunt,
 familiarissimum decus est, adeo
 ut, quibus ea adsit, illi colan-
 tur ab omnibus, a quibus vero
 absit, illi exosi et ne adspectu
 quidem digni censeantur; quis
 fuerit ita disertus, ut eam rem
 laudare pro dignitate possit?
 Verum enimvero cum multis
 adeo ei rei laudatoribus opus

sit, ut vel sic suam vix di-
 gnitatem consequatur, non ab-
 surdum fuerit, etiam nos co-
 nari aliquid de ea dicere, li-
 cet post Philonem verba sint
 facienda. Adeo vero augu-
 stissima et maxime divina re-
 rum est, ut --- (praetermitto
 enim, quantum et quoties pul-
 chros Dii honoraverint:) Verum
 ut superioribus temporibus na-
 ta Jove Helena tantae apud
 omnes homines admiratione fue-
 rit, ut intra maturae aetatis tem-
 pus constitutam, negotii alicujus

- p. 627.** δόξης οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῇ, ταύτης ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, καὶ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διαγοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπῶν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμέτερην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ τῆς ἀργαγῆς καὶ Πειρίδου παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφιδναν^{a)} ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς· καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησὶ, ὥςθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίδου φιλίαν. ἐπειδὴ
- p. 628.** δὲ ἔδει καὶ κεῖνον ἐν Αἰδου γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστεισόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταδήσειν^{b)} τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι.
- 17** Ἐπανελθοῦσαν δ' εἰς Ἄργος, αὐτὸς ἀποδημοῦντος αὐτοῦ,

ἡγάσθη ait marg. J. " a) Ἀφιδναν] Ἀφιδναν Reitz. et recentt. Deest omnino accentus in vett., quae scriptura vult accentum esse in prima syllaba. Et sic scripsi προπαροξυτόνως, ut solent veteres in hoc nomine ultimam corripere. b) καταδήσειν] καταδήσων Bas. 3.

caussa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspectum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, et gloria non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum esset; felicitate se praeterire universos, si haec sibi uxor contingeret. Haec cum animo agitare, nec spem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam aetatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, parvi faciens, quidquid in Pello-

ponneso formidandum erat, assumpto rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam Atticae oppidum asportavit: tantumque illi habuit huius auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei et Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abtineret, illum comitatus est,

ἐπαθὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτιγε ἔχοντες καλὰς τι p. 628.
καὶ εὖ γεγενηίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
γυναικας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
ἡγορευόντο ταύτην, πᾶς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες ὥς
φανυτέρως. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δει-
σαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς
ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὄρκον τουτοῖσι ψήφῳ κοινῇ, ἥ μὴν
ἐπακουρήσιν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἦν τις
ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμα-
χίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον
πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν ἀντίκα.
οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ
κάλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ· ὃ δὲ
τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ'
ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν
τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τὸ δ' ὅ) ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος,
Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ φανύλοισι μὲν
ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλεῖαν,
Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆναι, προέβλετο

c) τὸ δ'] τόδ' priores omnes, solenni peccato.

hanc decentem ab illo gratiam
imiturus, ut vitae pro illo pe-
riculum subiret. Reversam ve-
ro Argos, (rursus peregre
absente Theseo) cum jam ma-
tura esset nuptiis, licet habe-
rent pulchras et generosas mu-
lieres, quas e Graecia sibi
ducerent, reges Graeciae; at
illi convenientes hanc sibi ex-
petebant, contemptis tanquam
deterioribus reliquis omnibus.
Cum autem viderent de ipsa
certatum iri, metuentes, ne
bellum in Graecia exoriretur
illis inter se depugnantibus,
communi suffragio iusjurandum
ledere ejusmodi, se adjutores

fore ei, qui ipsa dignus esset
habitus, neque permissuros,
si quis injuriam vellet facere;
cum nempe putaret unusquis-
que, se hoc sibi parare auxi-
lium. Ac privata quidem illa
uniuscujusque sententia fefel-
lit omnes praeter Menelaum:
communem autem illam veram
esse, statim experti sunt. Cum
enim non ita multo post lis
inter Deas de forma exorta
esset, arbitrium permittunt Pa-
ridi Priami filio. Hic corpo-
ribus Dearum et forma vi-
ctus, manerumque esse coac-
tus arbiter, offerente Junone
imperium Asiae, bellicam vi-

- 18 τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης
 p. 528. στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶ-
 τον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀπο-
 δόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν αὐτῶν; οἱ δ' Ἑλλητες
 p. 629. ταύτην αὐτοὺς^{d)} ἑλάντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ
 πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' ^{e)} οὐκ ἡβουλήθησαν
 ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίαν
 πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν^{f)}
 παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
 ἀπέτρεψαν μᾶλλον^{g)}, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο^{h)}, οὐκ
 ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας
 γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί
 λέγω τοὺς αὐτῶνⁱ⁾ παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς^{k)} μείζω
 καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενο-
 μένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα
 δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον

d) αὐτοὺς] αὐτοὶ conj. Guyet. e) οἱ δ'] οἱ δ' priora.

f) αὐτῶν] „Ita Par. aliaque. Αὐτῶν Fl.“ g) μᾶλλον, ἀλλ'] ἀλλὰ μᾶλλον conj. Solan. Recte tuetur vulgatum ordi-
 nem Frittsch. Quaest. p. 91. laudato etiam Schäfero ad De-
 mosth. Tom. I. p. 599. h) εἰς τοῦτο] εἰς τοῦτον maluit
 Guyet. non necessario. i) αὐτῶν] „αὐτῶν cum spirita
 tenui J. (cum Ald. 2.) Fl. Par. Αὐτῶν Hag. Salm. alia-
 que.“ Αὐτῶν ediderant Reitz. et recentt. k) αὐτοὺς]
 „Adspirare Fl. Hag. Par. Salm. Αὐτοὺς J.“ et sic Ald. 2.

ctoriam Pallade, Venere au-
 tem Helenae nuptias; etiam
 vilibus hominibus contingere in-
 terdum putans non minus impe-
 rium, Helena autem potiri pos-
 se posterorum neminem, hu-
 jus nuptias praeoptavit. Cum
 autem decantata illa contra
 Trojam expeditio fieret, et Eu-
 ropa tunc primum veniret con-
 tra Asiam, liceretque Troja-
 nis, reddita Helena, sine metu
 suam incolere patriam, Grae-
 cis vero hac illis permissa,
 difficultatibus belli atque ex-
 peditionis liberari: neutri vo-

luere, qui putarent, nunquam
 se belli caussam, pro qua
 morerentur, habituros justio-
 rem (pulchriorem): ipsique
 Dii suos filios, quos aperte
 scirent in illo bello perituros,
 non potius prohibuere, sed in-
 duxerunt, non minori ipsis
 gloriae futurum arbitrati, pu-
 gnando mori pro Helena, quam
 quod Deorum filii essent. Et
 quid dico filios suos? Ipsi
 inter se majus et terribilius
 iniere bellum eo, quod adver-
 sus gigantes ab illis gestum
 est. Etenim in illo conjuncti

δᾶμα, ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος p. 629.
 παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων
 οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμοῦ τοπαράπαν φαίνονται¹⁾ διενε-
 χθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς εἰοὺς ἐπιδεδωκό-
 ις, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι
 δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν
 ἀπάντων τὸ κάλλος; Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν 19
 περὶ κάλλους λόγων περὶ ταῦτα^{m)} διατρίβειν αἰ, ἐφ' ἔτε-
 ρον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι
 τὴν τοῦ κάλλους ἄξιαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρ-
 κάδος Ἰπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 ἀλόντας μᾶλλον αἵρουμένους ἀπέφηγεν ἀποθνήσκειν, ἢ
 ταύτης διωκισμένουςⁿ⁾, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ ἐλά-
 βετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ οὐ
 πολλῶ^{o)} τῷ μέσῳ παρενγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας p. 630.

1) φαίνονται] φαίνονται legi jubet Fritzs. Quæstat.
 p. 215. Imo mallet, si liceret, ὅταν mutare in ὁπότε, cujus
 proprius est locus in conclusione, qualis hæc est. m) ταῦτα] *ταῦτα*
 scripsit Schmied. arbitro Guyeto. At vid. Adnot.
 n) διωκισμένους] Sic et Fl. cum J. Fr. Par. etc. In
 Ald. 1. 2. et Hag. deest saltem jota sub ω. Sed quorsum
 hæc notula? quum aptissimum ad rem sit verbum διοικίσεσθαι,
seorsim habitare cogi, oppositum illi συνοικεῖν cap. 16.
 o) οὐ πολλῶ] οὐ μικρῶ, vel οὐκ ὀλίγῳ reddidit Micyllus,
 quem ducem taciti, vel etiam inscii, secuti sunt posteriores in-
 terpretes ad unum omnes. Cf. Abresch. Lect. Aristænet. p. 249.

pugnabant, hic vero contra se
 invicem: quo ecquod majus
 esse potest documentum, quan-
 tum humanis rebus omnibus
 præestet immortalium Deorum
 iudiciis pulchritudo? Quando
 enim de aliarum in univer-
 sum rerum nulla unquam
 omnino dissesisse illos con-
 stat, pro pulchritudine autem
 non filios tantum suos dedi-
 disse, sed jam contra se in-
 vicem pugnassee, quidam etiam
 vulnerati esse: quomodo, non
 contentis omnibus, rebus omni-

bus pulchritudinem præpo-
 nunt? Ne vero videamur in-
 opia eorum, quæ de ipsa pul-
 chritudine dici possunt, circa
 ista semper morari, ad aliud
 transibo nullo modo inferius
 ad demonstrandam pulchritu-
 dinis dignitatem his, quæ prius
 dicta sunt, ad Hippodamiam
 nempe Arcadis Oenomai fi-
 liam. Quot juvenes, hujus
 forma captos, apparuit mori
 præoptare, quam ab hac dis-
 clusos hanc lucem intueri?
 Cum enim maturitatem atti-

¶ 630. αὐτῆς ἁλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν γεγεννηκόθ' ο) ὑπὸ γάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ' ἄξιόν αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἄξιῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυμίας ἀδικοτέραν, καὶ ἦν ὤετο ῥαδίως, ὅπερ ἐβούλετο, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν), εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξαιρεγασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῇ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾷτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς πόλεως, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας ρ) αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἥ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἥτιτθέντας. καὶ ἥξιον δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυγχόντος τοῦ πρώτως ρ) ἄψαμένον τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἥ μεταθεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μεираκιῶδες

ο) γεγεννηκόθ'] „Recte sic Par. ut Jens. voluit. Γεγεννηκόθ' male J. Hag. Salm Fl. Fr. Bas.“ nec non Ald. 1. et 2. p) ἥ ν] ejici voluit Guyet. Vide, si opus sit, Adnot. ρ) παρ-ελθόντας] παρελθούσων corrigendum censuit idem Guyet. Alia habebis in Adnot. ρ) πρώτως] πρώτον in Codd. hactenus male collatis Fritschius olim invenire cupit cum spe quadam satis certa, nimis, Eputo, subtiliter contra Lobeckium ad Phrynich. p. 312. disputans in Commentat. I. de Orthograph.

gisset puella, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinquere, forma illius captus, (cujus nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminiscitur ipsa cupiditate injustius, quod putabat facile sibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte pot-

est, ad celeritatem elaborato, equos cum junxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati et defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui prius cursum ingressus fuerat, et virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile ar-

ἐπι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὁμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, p. 630.
 ἄλλος ἄλλον*) ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς μὴ
 τῷ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἁμάρτη. καὶ προῆλθέ γε
 μᾶλλον τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονη-
 ρίας μισήσαντες ταυτησὶ, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν
 κόρην ἁλοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπιστέρηνται τοι-
 νού· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπο-
 λαύου· κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν p. 631.
 ἄλλος) ἀγωνιῆσθαι, ἅρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον
 τέχνης πεποιτημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε
 τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε, τὸν κηδεστήν ἐπὶ
 ἵπποισι τῆς νίκης ἀπεκτονῶς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα 20
 ἀνθρώποις τε θεῶν εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν*) πάν-
 των, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν
 οὕτως ἂν ἔχοι τις μέμψεσθαι δικαίως, προὔργον λογισαμένους
 τὰ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστι-
 ππος διεῖλε τὸν λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δέ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε· ὅπως δ' ὥσπερ 21
 πορρωτά τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιδήσῃ τὸν λόγον*),

* Lucianism. Luciani p. 20. α) ἄλλον] „Ita Fl. Hag. Bas. 1.
 Par. Salm. „Άλλο J.“ ι) τῶν] ὑπὸ conj. Guyet., quod sane
 magis placet. υ) τὸν λόγον] τῷ λόγῳ conj. Wyttienbach.

ἀνδρῶν, crudelitatemque Oeno-
 mi exosi, alius alium morte
 peremerunt, quasi metuen-
 tes, ne morte pro puella ex-
 erent. Ac progressa est
 ad adolescentes trede-
 ca. Dii autem pravitatem
 istius exosi, mortuosque
 et virginem miserati,
 qui tali possessione pri-
 vent, hanc, quod forma
 aetate non frueret-
 cura adolescentis susce-
 qui erat decertaturus,
 Pelops fuit) et currum
 pulcherrimus ab arte

elaboratum, equosque immor-
 tales, quorum opera virgine
 potiretur. Et potitus est, in-
 terfecto in metis victoriae so-
 cero. Adeo pulchritudo di-
 vina res hominibus visa est,
 et honorata inter omnes, et
 Dis saepe magno studio ex-
 petita. Propterea neque nobis
 est quod quis jure succenseat,
 qui operae pretium putaveri-
 mus ista de pulchritudine enar-
 rare. Sic et Aristippus ora-
 tionem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Chari-
 deme, qui voluit coronidem

p. 631. **ΧΑΡ.** Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσθῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνημενεύοντα. ῥᾶον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐτέροις εἰρημέων, ἢ τῶν αὐτῶν^κ).

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἔξ ἀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἦν τούτων ἀποστερήσεως, καὶ κεῖνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἔξ ἀρχῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερεῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὥδε 22 τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν πρῶτος
p. 632. αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προσιμίων ἂν ἰδεόμεν ὁμοίων· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἑρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς

Animadv. ad Plutarch. Opp. Morr. Tom. I. p. 404. Certe genuinus locus, qualem habemus, non omnino videtur: erratumque et ego puto in hoc exitu sententiae quaerendum esse. x) αὐτῶ] „Sic Fl. et pleraeq. Αὐτῶ J.“ Et sic Ald. 2

eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecumque dixi, depromerē ex memoria possim. Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamur fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Ita

quae hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt,

προμίσους ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως τ' οὐδ' ἐτέ- p. 632.
 ραι τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς
 ἡμέρας, ὥς τ' ἐνεῖναι γ) καὶ τοὺς παρόντας²⁾ λαθεῖν, ὥς ἄρ'
 ὅτι ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ
 μίρους διεξέρχονται λόγον. ἐτέρῳ μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς
 εἰρημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἐτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλ-
 λους ἰδία. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν^{α)}, ὥστε καὶ τοῖς
 ἐπιγυρομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων
 τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν
 λέγειν ἕκαστα δόξαν^{β)} παρίστησιν, ὥς περ ἀνθρώπων εὐτυχοῦντι
 ἐμῶν, αἱ τῶν φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρε-
 πομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ
 βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε
 καί μιν τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν
 παραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἡ δι' ἀν- 23
 δρίαν ἢ καδ' ἐτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προίχειν δο-

γ) [ἐνεῖναι] Sic Edd. vet. Sed *ἐκείναι Reitz.*, quod huma-
 nitatis communis peccatum, typothetae scilicet, nimia cum hu-
 manitate soverunt Bip. et Schm., nimia cum gravitate, quasi
 et aliquid, subtili judicio suo subjecit Fritzsche. Quaest.
 p. 104. 2) παρόντας] „πειρόντας prave Fl.“ α) περί-
 εστιν] „περὶ ἔστιν J. Ven. 2. Fr.“ Sic etiam Ald. 1. 2. et
 Hag. 1. Sed περίεστιν una voce Bas. 1. et 3., unde et Reitz.
 et recent. b) δόξαν] δόξαντα conj. et reddidit Gess. Vid.

venio; haud absur-
 dum facit, illorum me ora-
 tionibus pro exordiis usum,
 statim meam orationem
 adducere: cum praesertim non
 habitae sint illae ora-
 tiones, sed hic, et eodem die,
 ponit etiam praesentibus
 fieri, quasi non suam
 quisque orationem habeat,
 unam eandemque pro parte
 sua exsequatur. At-
 tamen alii rei satis essent ad
 eandem famam, quae unus-
 que vestrum singulatim
 pulchritudine dixit. Huic

vero tantum superest, ut etiam
 his, qui post futuri sunt, prae-
 ter ea, quae jam sunt dicta,
 non defuturæ sint ejusdem
 laudes. Plurima enim pluri-
 bus ex locis praebeet, quorum
 unumquodque primum dicen-
 dum esse videatur, velut flo-
 ribus in felici prato semper
 his, qui jam conspiciuntur,
 decerpentes allicientibus. Ego
 vero deligens ex omnibus,
 quaecunque non recte omitti
 putabo, paucis dicam, ut et
 pulchritudini justa tribuam, et
 vobis, omissa longiori oratio-

- p. 632. κοῦσιν, ἦν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὐ, ἀναγκαζῶσαν ἡμῶς εὖ αὐτοῖς διακέσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ ὧν τῶν οὐ^ο) καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα^d) σχολή. καλοῦς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ' ἐνθὺς τε ἰδόντες ἀλίσκομεθα, ὑπεραγαπῶμέν τε, οὐδ' ἀποκτοῦμεν
- p. 633. ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύοντες αὐτοῖς. ἡδίων ἂν οὖν ὑπακούσαι^ο) τις ὥρας εὐτυχικότι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ
- 24 προστίττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μῆδ' ὅτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν· κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ' ἐάν τε τὸν Ἀγλαῆς, τὸν εἰς Τίον ποτὲ συναναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπι-
- 25 γιγνομένοις. ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', ὡς

Adnot. c) οὐ] „— Ἰσως L. id est, οὐ forsitan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur.“ Pro vulg. τ' ἂν, monitu Fritaschii Quaestat. p. 182. scripsi τῶν (i. e. τοῖς ἂν). Vid. Buttman. Gr. maj. Tom. I. p. 128. sq. d) πραττόμενα] „πραττομεν, σχολή Edd. antea male.“ e) ὑπακούσαι] „ὑπακούσαι Edd. male. Ὑπακούσαιο, Ἰσως L.“ Recte ὑπακούσαι

ne, gratificer. Igitur qui vel et gratiam habuerit maiorem fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quotidiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res succēsserit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo jucundius aliquis paruerit formae felicitis homini, quam non tali imperaverit, manis commune quasi, ad quod

ἵππῃ, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ κοινὸν p. 633.
 παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλ-
 λος ἐμέλται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι
 τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι^{γ)} τὰς εἰκόνας
 γραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὣν τὸ κάλλος τέλος
 ἐστίν· ὣν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπο-
 μεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν.
 τῷ π γὰρ Μενέλειω^{ε)} οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν
 ἁλίων, ἢ ὅσον^{η)} τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ
 τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατασκεύασε, καὶ καλλί-
 στας, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἡμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς
 αὐτῷ ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πα-
 τρός εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νε-
 στωρίδῃ,

Ζηρὸς ποῦ τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 πατὴρ θ' ὁ τοῦ μειρακίου πατήρ οὐκ ἄλλον τοῖ^{ι)} χάριν Hom.
 μίτοπαρῆους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατινόμενος τοῖς Ἕλλη- Od. IV,
 σι καὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρῶντας ἐκπλήττειν ἔχη. p. 634.
 καὶ γὰρ ἂ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρή-

Bas. 1. et 3. f) γραφεῦσι] „Sic plurimae cum Fl. Γρα-
 φοῦσι J.“ g) Μενέλειω] Μενελάω Bas. 3. h) ἢ ὅσον]
 Priorem jure quodam suo tolli jubet Schäfer. Melet. p. 11.
 i) τοῦ] τοῦ Ald. 2. et Bas. 3.

componantur, exemplum pul-
 chritudo est: et neque impera-
 tores non curant ad pulchri-
 tudinem struere aciem; neque
 oratores componere orationem;
 neque pictores imagines suas
 componere. Sed quid haec dico,
 si pulchritudo finis est?
 si ad usum necessitate
 advenimus, in his nihil
 nobis intermittimus, quo ea,
 si non potest, paremus pulcher-
 ra. Neque enim Menelaus
 non curabat usum aedium,
 sed ut ingredienti admira-
 re percelleret: atque ea
 Lucian. Vol. IX.

caussa et sumtuosissimas si-
 mul paravit et pulcherrimas.
 Neque aberravit ab suo con-
 silio: Ulyssis enim filius ita
 illas admiratus esse dicitur,
 requirendi patris causa in
 eas cum pervenisset, ut Pisi-
 strato diceret Nestoris filio,
 Talis num fuerit Jovis aula
 introrsus Olympi?

Ipse autem pater adolescentuli
 [Telemachi] non alia causa
 splendentes minio naves, Grae-
 corum expeditionem juvans ad
 Trojam, duxit, quam ut ha-
 beret, quo videntes percelle-

p. 634. σει πάσας ἐς τὸ κάλλος δρώσας, καὶ τούτοις τυγχάνειν τοῦ

- 26 παντὸς τιθεμένης^k). Τοσοῦτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων
 ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ
 σοφίας, ἢ ἀνδρείας^l) μετεχόντων, πολλὰ τις ἂν εὖροι τι-
 μώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ ταύτης τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων
 βέλτιόν ἐστιν εὖρεῖν οὐδέν, ὥσπερ δὴ^m) καὶ τῶν μὴ μετε-
 σχηκότων ἀτιμότερον οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοῦ-
 ὀνομάζομεν αἰσχροὺς, ὡς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τέχνη
 27 πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλους ἱστερημένος. Τοὺς μὲν
 οὖν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις
 ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας
 καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θανυμάζομέν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους ὀνομά-
 ζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν καλῶν
 ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν
 οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῇς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομι-
 ζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμῶς εἰκότι

k) τοῦ παντὸς τιθεμένης] „Ita omnes Edd. habent
 adjecit Solanus.“ l) ἀνδρείας] „Sic jam Edd. omnes
 cum alias et ἀνδρείας habent, ut cap. 23. etc.“ m) δὴ
 „deī male Fl.“

ret. Et artes prope omnes
 si examinare aliquis velit, in-
 veniet, ad pulchritudinem eas
 collineare, et in illa conse-
 quenda ponere omnia. Tau-
 tum vero eminere in reliquis
 omnibus pulchritudo [hone-
 stas] videtur, ut multa obser-
 vare liceat, iis, quae vel justitiam,
 vel sapientiam, vel forti-
 tudinem sibi adjunctam habent,
 honoratiora: his vero, quae
 hujus qualitatis partem habent,
 melius invenire nihil est;
 quemadmodum nimirum istis,
 qui nihil ejus habent, nihil
 contemptius. Quippe solos, qui
 pulchri non sunt, turpes vo-

camus: quasi nihil sit, si quae
 aliquam caeterarum praerogati-
 varum habeat, pulchritudo
 idem privatus. Atque illi
 qui vel in populari imperio
 rem publicam administrant,
 tyrannis subjecti sunt, de-
 gogos illos, hos adulatores
 camus: solos, qui sub
 Pulchri et Honesti potes-
 tate sunt, admiramur, laboris
 et honestatis amantes v-
 mus, et communes benefa-
 res habemus illos, qui
 pulchrorum [honestorum] cu-
 suscipiunt. Cum igitur
 augustum quiddam sit pul-
 chritudo, adeoque in parte v-

οἱ αὖ τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαί- p. 634.
 να, ἔπειθ' ἔχοντι προΐεμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθίσθαι
 ἐπιθύντες, ὅτε ζημιούμεθα; Τοσοῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν 28
 ἔχον ἐποησάμεν, πολλὰ τῶν ἐόντων μοι περὶ κάλλους p. 635.
 αἰτῶν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τῇ συνουσίᾳ ἐπιπολὺ παρατεινομέ-
 ην ἑωρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἳ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς
 συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα
 διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ^{α)}.]

^{a)} Οὐδ' — Λουκιανοῦ] „Non habet haec Graeca Par.”
 Habent Fl. J. Hag. Bas. Salm. etc.“

rum sit omnibus illam conse- multis, quae in promptu mihi
 qui, ut in lucro ponant, illi erat de pulchritudine dicere,
 si qua servire possint: quo- abscissis, cum longius extrahi
 modo non merito nos vitupe- colloquium viderem.

averit aliquis, si tantum cum *Herm.* Felices vos quidem,
 liceat lucrum facere, ultro de- qui tali colloquio fructi sitis!
 inde illud abjiciamus, ac ne Sed tuo beneficio fere non
 hoc ipsum quidem sentire que- deteriori ego quoque conditio-
 amus, damnum nos facere? ne sui.
 Tantum et ego verborum feci,

p. 636,

N E P Ω N

Ε ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΞΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΙΝΗΣΙΟΣ.^{α)}ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.^{β)}

1 MEN. Ἡ ὀρυγή τοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ σοὶ, Μουσώνιε, διὰ χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα, τῷ τυράννῳ^{γ)} νούν εἶχεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω ἐντεθ-
μῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου,
τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει^{δ)} τοῖς θαλαττονύμοις, εἴκοσι
σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι. Τοῦτο δ' ἄν^{ε)} καὶ τὰς

- α) *Εἰ γνήσιος*] „Sola Bas. 2. (cum 8.) haec duo verba omittit. *ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ* Ald. et Hag. 1.“ β) *MEN. ΚΑΙ ΜΟΥΣ.*] „Ita Bas. 1. 2. (α 3.) Par. Aliae omittant inscriptionem personarum.“ γ) *τῷ τυράννῳ*] Comma, prius post haec positum, post *γεγονυῖα* transtuli, verissime monente *Fritzschio* Quaestat. p. 215. et sic. mutatam sententiam mutavi etiam in *Gespéri* interpretatione. δ) *ξυνήρει*] „*ευνίρε* Par.“ ε) *τοῦτο δ' ἄν*] His perinepte olim *Menecratis* nomen praefixum erat. Ego haec usque ad *εὐ πράττει* nullus dubitavi *Musonii* verbis adjuungere; quod fieri debere, sententiarum ratio

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΙΣ ΕΤ ΜΟΥΣΩΝΙ.

Men. Isthmum perfodere, buisse Neronem. Circuitus enim quod opus et tibi, Musoni, illos Peloponnesi supra Ma-
prae manu, ut ajunt, fuit, ty-
ranno mentem habebat Grae-
cam. faciebat, perrumpendo viginti
stadiorum Isthmo. Hoc vero

Mus. Scito, Menecrates, et commercii utile fuisset, et
etiam meliora in animo ha-
maritimis urbibus pariter et-

ἱμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν p. 636.
τῇ μισογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ κἀκείναις¹⁾ ἀπερχομένων οἱ οἴκοι καρ-
πός, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττει.

MEN. Ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλομένοις
ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι σπουδάσαι διανοῇ p. 637.
ἔτιον.

MOYΣ. Δίειμι βουλομένοις. οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι²⁾ χα-
ριζομένην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφικυμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω φρον-
τιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν 2
ᾧδαι ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν^{h)} πεπεικέναι, μηδ' ἂν
τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ
Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι
ᾧδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον,
ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μηδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ
κιδύραν τε καὶ ᾧδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἄπο-
θεν αὐτῷ βεβουλευομένων. ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ
τόπου, μεγαλουργίας ἡρώσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν

et nexus attentissimum quemque facile docet. 1) κἀκεῖ-
ναις] „Bene sic Ald. Par. Hag. etc. Κἀκείναις male Salm.
et Amst.“ 2) οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι] Sic probabiliter admo-
dum correxit Gesn. haud dubie sensu laborantia: εὖ γὰρ οἶδ'
ὅτι etc. Interpretationem Gesneri dederunt Reitz. et Bip. nec
tamen in textu ipsam sententiam. +h) αὐτὸν] Sic scripsi pro

que mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat.

MEN. Haec ergo, Musoni, narra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serius agere cogitas.

MUS. Faciam sic volentibus. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possum, qui studendi causa inuane adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achajam egerunt carmina, et quod firmiter sibi persuaserat, nec

Musas canere snavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythiam, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, et regem illum Achivorum quondam ad Trojam profectorum cogitant,

- p. 637. Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεῖς^ι), ὥς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρύπω τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γὰρ μὴν καὶ τὸν Δαρεῖον, ὥς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐκνόησε, μέγιστα τῶν μεγαλοφυγιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις,
- p. 638. τὸ^κ) δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν^ι)· αἱ γὰρ τύραννοι φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι^μ) δὲ πῃ καὶ ἀκούσαι^ν τοῦτο φθέγμα^ν). Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾗσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα Μελικέρτη δὲ καὶ^ο) Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ^ρ) τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν ὄρυγῃν ᾗξε, κροτούμενός τε καὶ ᾄδόμενος, καὶ καθιχόμενος^q) τῆς γῆς, τρεῖς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν^ρ) πεπιστευμένοις παρακλευσόμενος ξυμπόνως ἀπτεσθαι τοῦ ἔργου,

vulg. αὐτόν. ^ι) ἐνθυμηθεῖς] Lacunam hic esse suspicatus Gesnerus, quem vide infra in Adnot. ^κ) τὸ] τῷ ο conj. reddidit Gesnerus. ^ι) τοῖς ἔξωθεν] „Bene sic vult. τὴν ἔ. male Salm. et Amst.“ Totum locum quomodo mutari et expleri voluerit Guyot., vid. in Adnot. ^μ) ψαύουσι] φιλοῦσι conj. Schmied. ^ν) φθέγμα] Desiderat hanc vocem in textu Belinus, et desiderasse etiam videtur Marcil., si recte verba ejus interpretatus est Schmiederus. ^ο) δὲ καὶ] τε καὶ maluit Guyot. ^ρ) τοῦ] „Sic Par. ut Marcil. voluit. Καὶ Edd. cett.“ ^q) καθιχόμενος] καθηκόμενος male Reitz. cum Bas. 1. 3. et Hag. 1. Tacite correxerunt Bipp. et Schm. ex Ald. 1. et 2. ^ρ) ἀρχήν] „Legi etiam potest ὄρυγῃν.

ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere et velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem,

tamen interdum etiam ejusmodi vocem audire gestiant. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat Amphitrites ac Neptuni, et carmen non magnum Melicertae et Lencothaeae. Cum vero rastellum illi aureum porrexisset praeses Graeciae, ad fossam accessit inter plausus atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiosae illud aggrederen-

ἡμῖν εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερβεβλή- p. 658.
 σθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, τὰ πετρώδη
 τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γειώδη τε καὶ
 ἐπιπεδα. Ἐβδόμην δὲ πού καὶ πέμπτην*) ἡμέραν προς- 4
 κενμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις ἐκ Κορίνθου λό-
 γος οὕτω σαφής, ὥς δὴ τοῦ Νέρωνος μετεγνώκωτος τὴν
 τομῇ. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετροῦντας τῆς p. 639.
 ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις, ὥς ἰσοπέδοις αὐταῖς συν-
 τεχνῶν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγουμένους τὴν ἐκ τοῦ Λεγαίου
 περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι. πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω
 ἐπικυδέντος, καὶ ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἰγίαν.
 Νέρωνα δὲ τῆς μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς*)
 μετέστησεν ὁ σοφώτατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τε-
 μνῶν αὐτὸν ἦρα μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίᾳ ἔδειν. Ἡ δὲ τῶν 5
 Ἑσπερίων ἔθνων κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὥς τῶν ἐκείνης*)
 νῦν ὑπόμενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος
 τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς γὰρ

Pell. " a) ἐβδόμην — πέμπτην] „Sic esse in Edd.
 omnibus notat Solanus." i) Θαλῆς] „Θαλλῆς Edd. hac
 priores." Imo jam Bas. 1. et 3. Θαλῆς ediderant, et Thales est
 apud Micryllum. u) ὥς τῶν ἐκείνης] „Nihil varietatis

tar, Corinthum rediit, omnes inde metnere, ne, tanto mari
 a se Herculis superatos labo- ad insulam illam appellente,
 res, existimans. Atque erga- plane submersa Aegina aufe-
 stulorum vincti saxosa et dif- ratur. Verum Neronem qui-
 ficilia elaborabant, terrena au- dem a secundo Isthmo neque
 tem ac plana exercitus. Se- Thales ille sapientissimus, et
 ptimo vel quinto adeo die, consultissimus naturae, demo-
 cum Isthmo velut affixi hae- viasset: magis enim secare il-
 reremus, ingruit aliquis e Co- lum jam cupiebat, quam ipsum
 rintho nondum tamen certus publice canere. At Occiden-
 rumor, de mutato a Nerone tis populorum motus, et acer-
 abscindendi consilio. Dicebant rimus ille vir, qui rempu-
 autem, Aegyptios, diuenso blicam ibi capessiverat, nomen
 utriusque maris fastigio, non ei Vindex, a Graecia et Isth-
 ejusdem illa libramenti depre- mo abduxit Neronem, frigida
 hendisse, sed altius arbitrari quaedam de Geometrica caus-
 illud, quod ex Lechaeo sinu santeum: maria enim pari un-
 allabatur, atque Aeginae pro- digue fastigio librata novi.

p. 639. θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ^z) τῆς Ῥώμης δλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τουτὶ καὶ αὐτοὶ χθρὲς ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος^y) χιλιάρχου.

6 MEN. Ἡ φωνὴ δὲ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ

p. 640. τυράννῳ; τῶν γὰρ Ἀθήνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἐκεῖνός γε, ὃ Μενέκρατες, οὔτε θανμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε^z). φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ^a) φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης^b) αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα^c) βομβεῖ πως. αἱ δὲ γε τόνοι τῶν φθόγων ἐπιλαίνουσιν τοῦτον^d), ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ αὐτῷ^e), χρωμάτων δὲ φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία,

invenio.“ Cf. Adnott. x) ὑπὸ] ἀπὸ voluit Guyet. Sed vid. Adnot. y) προπταίσαντος] προσπλεύσαντος corrigi jussit Solan. Corruptam saltem vocem esse, vix dubites. z) ἤρμωκε] Sic recte vett. Sed ἤρμωκε Reitz. nescio an per errorem, quem non debebant repetere Bip. et Schm. a) μὴ] Sic Gesn. secundum Edd. vett. Μὲν Reitz. et recenti. e marg. L b) ἐγκειμένης] ἐγκειρισμένης conj. Guyet. c) κατεσκευασμένα] κατεσκευασμένος reldere placuit Gesnero. d) τοῦτον] τοῦτο conj. Marcil. et Wytttenbach. Vid. Adnott. Nihil mutare Edd. notaverat Solan. e) αὐτῷ] „αὐτῷ Edd. priores.“ Ceterum quod post hanc vocem prius positum erat semicolon, mutavi in comma, quo aretior verborum ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ αὐτῷ cum sequentibus nexus significaretur; id vero

Ajunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones jam labare, et cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

MEN. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, et Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum appulerunt, admirati quidam sunt, alii derisere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione et medicriter instruxit. Cavum autem quiddam et grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus (*parata*) quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illam, tolerabiliorem

εὐαγέως μὲν δὴ, καὶ καθαρωδία εὐσταλαῖ, καὶ οὗ καιρὸς p. 640.
 βαδίσαι, καὶ στῆναι, καὶ μεταστῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἔξο-
 μοῦσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντος μόνου¹⁾ τοῦ βασι-
 λεία δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα. Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττο- 7
 νας, φεῦ γέλωτος, ὥς²⁾ πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καί-
 τοι μυρίων φόβων ἐπηρητημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν
 ᾗ. νέυει μὲν γάρ, τοῦ μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα,
 ἐπ' ἄκρων δ' ἵσταται³⁾ τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ p. 641.
 αἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρυθρεῖ μᾶλ-
 λον, ἐμπιπραμένον αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα
 ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν πον δῆ.

MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίστανται, ὧ 8
 Μουσῶνι; τέχνη γάρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαλόντες· ἀλλ'
 ἐνθυμήθητι, ὧ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-
 τήν, ὥς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. εἰσὶ⁴⁾ γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ
 τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

bene monente *Fritzschio* Quaestat. p. 215. f) μόνου] μόνον
 legi jubet *Guyet.* perperam. g) ὥς] Scripsit, ni fallor, ὅς.
 h) δ' ἵσταται] Sic pro vulg. δύσεται scripsi, auctore *Fritz-*
schio Quaestat. p. 215. Ceterum pretium esse videtur non tacere,
 in *Bas.* 3. δύσεται legi, ut mox ὑφίσταντο pro ὑφίστανται.
 in quo notabilis erroris similitudo. i) εἰσὶ] Sic edidi e *Ja-*
cobsii conj., probata illa etiam *Fritzschio* Quaestat. p. 215.

que faciunt, cum sibi non con-
 fidit, colorum musicorum hu-
 manitate, et modulatione fle-
 xibili sane, et bene composito
 ad citharam cantu, et quod,
 ubi tempus est, ingreditur, et
 stat, et transfert se, et quod
 natum accommodat cantibus:
 qua in re illud solum turpi-
 tudinem habet, quod Impera-
 tor videtur studioso ac subti-
 liter ista tractare. Quoties
 vero imitatur superos, vah ri-
 sum! quam multus excidit
 spectatoribus, licet sexcenti
 terrores impendeant, si quis

illum derideat. Nutat enim,
 supra modum collecto spiritu,
 et summis pedum digitis in-
 sistit, retrorsum inflexus, ut
 qui rotae alligati sunt. Cum-
 que natura sit rubicundus,
 magis etiam incensa illi facie
 rubescit. Spiritus illi exilis,
 neque usquam sane sufficiens.

MEN. Qui vero contra il-
 lum certant, quomodo se sub-
 mittunt, Musoni? Nempe arti
 hoc forte gratificantur?

MUS. Arti illi quidem, ut
 qui in lucta concedunt. Sed
 tu cogita, *Menecrates*, tragi-

p. 641. **MEN.** Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνι; σφόδρα γὰρ ἀνέ-
κοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγον ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
9 δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἴσθμοι γὰρ νόμον κειμένοι
μήτε κωμῳδῶν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγῳδῶν, ἑδόκει Νέ-
ρωνι^{k)} τραγῳδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν
ταύτην, πλείους μὲν· ὁ δ' Ἑπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων
εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ^{l)}, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερον
τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἐρᾶν, καὶ μηδὲν
p. 642. ἀνέσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνι ἐπὶ
τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγροῖαί τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ
δὴ καὶ ἠκροῶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τὰ γυμνασ-
τικῶν ἀγωνίων τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν
γραμματεῖα, κελεύων ὑφείναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπε-
αίροντος τὸ φθέρμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπένει
Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προ-

Vulgo enim legebatur Ἴσθα. k) Νέρωνι.] Sic jussu Sch
feri ad L. Bos. Ellipsis. p. 596. scripsi pro vulg. Νέρονι
l) αὐτῇ] „Sic Pell. (et Guyot.) Αὐτὴν Edd. vulg.
m) δὴ τὰ γυμναστικά] i. e. δὴ τῷ ἀγῶνι. Sic recte Edd. v
Sed δὴ τ' ἀγῶνι minus recte Reitz. et Bip. Omnino perve
Schm. δὴ τ' ἀγῶνι, quasi voluisset auctor δὴ τε ἀγῶνι

cum actorem, qui in Isthmo
periit. Sunt enim pericula
etiam circa artes, si intendant
se artifices.

Men. Et quid hoc, Maso-
ni? plane enim nihil ea de re
audivi.

Mus. Audi igitur rem incre-
dibilem illam quidem, sed in oculo
Graeciae factam. Cum lex
esset ludis Isthmiis, ne Comoedia
certaretur, neque Tragoedia,
visum est Neroni, Tragoedos
vincere: cumque venirent ad
illud certamen plures alii, tum
Epirotes, voce optima praedi-
tus, qui eo nomine in fama

atque admiratione hominum
esset, clarius etiam, quam
lebat alias, fingebat se et
Neronae amore captum, ne
concessurum prius, quam
sibi talenta Nero pro
victoria dedisset. At hic
asperari et furere. Et
in tabernaculo etiam audi-
tur sub ipsum tempus co-
miciis. Clamore autem lau-
dibus Epiroten Graecis,
bani mittit, submittere
sibi vocem jubens. Illo
magis etiam tollente vo-
cem et populariter contendente,
mittit Nero in pulpita

ποντάς τι^{α)} τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλε- p. 642.
φαντίνους καὶ διδυρούς προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγγε-
ρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ
κίονα, κατέαζαν αὐτοῦ τὴν φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς
δέλτοις.

MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιὰρὸν οὕτω 10
πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι.
εἰ δέ^{ο)} τραγωδίας^{ρ)} ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ
τὸ φθῆγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθι-
κὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὤρ-
μησεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυ-
θίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίω-
νας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδω- p. 643.
κεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς^{q)} εἰπεῖν
ἔχων ὅτι ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρᾶδ-

α) τε] Sic correxi vulgatum τε, monente Fritzsche Quæstet.
p. 216. ο) εἰ δέ] „Personam. MEN. Edd. hic ingerunt,
quam deleui cum Solan. et Gessn.“ ρ) τραγωδίας] „τρα-
γωδίας Edd. antea male.“ q) ὁ δέ μὴ δ.] „Persona MOYΣ.
hic præfixa in Edd. At necessario omittenda, quum præcedens

histriones, tanquam qui ad rem
pertinerent. Hi ergo, qui pu-
gillares eburneos bipatentes
pugionum instar protendebant,
erecti ad proximam columnam
Epirotæ guttur directis illis
tabellis ferientes elidunt.

MEN. Tragoediam vero vi-
cit, Musoni, tam impuro fa-
cinore in oculis Graeciae per-
petrando?

MUS. Lusus iste juveni,
interfectori suae matris. Si
vero Tragicum histrionem, ex-
stirpanda illius voce, inter-
emit, quid mirandum est?
qui etiam Pythicum ostium,
e quo divina aspirabantur ora-

cula, obturandi impetum ce-
perit, ut neque sua Apollini
vox porro esset: Pythio licet
annumerante illum inter Ore-
stas et Alcmaeones, quibus
matrum peracta ab ipsis cae-
des etiam gloriae quoddam ge-
nus peperit, cum patres sic
ulciscerentur. At hic cum di-
cere non posset, quem ultus
esset, contumelia se affectum
a Deo putabat, cum tamen
mitiora veris andiret. Sed dum
loquimur, quaenam navis ac-
cedit? ut illa bonum quiddam
videtur advehere! Coronati
enim sunt capitibus, tanquam
chorus boni ominis. Atque

11 τερα²) τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἴ
 p. 643. προσιοῦσα ναῶς; ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. Ἰσπεφάνων-
 ται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ
 πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θαρσύν-
 τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχασθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσα
 τῆς γῆς ἄπτεται. εὖ γε, ὦ θεοί³).

MOYS. Ἀλλὰ μὴ ἐπενχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμέ-
 νοις οὗ φασι δεῖν.

deleta est.“ r) πρότερα] πρώτερα priores omnes
 a) εὖ γε, ὦ θεοί] Hæc verba, olim Musonio adscripta, re-
 ctius haud dubie Menocrati tribuuntur, subtiliter observans
 Fritzsche Quæstat. p. 216.

de prora aliquis protendit ma- Musoni, et disertius, quo pro-
 num, bono nos animo esse plus terram venit. Bonum fa-
 jubens et gaudere; clamat au- ctum, o Dii!
 tem, nisi quid me fallunt au- Mus. Sed ne quid impre-
 res, periisse Neronem. cemur: negant enim hoc de-

Men. Enimvero sic clamat, cere defunctis.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES.

[illegible]

1

100

S C H O L I A.

IN SATURNALIA.

Pag. 3. l. 2. ἐπὶ ῥητιβίς] ὠρισμένοις. G.

Ead. l. 3. τῶν ἐπὶ αὐτῷ. ἡμ.] Saturnalia, quae septem diebus absoluebantur, et hieme celebrabantur. G.

Pag. 5. l. 2. ἀλλήλινεπον] τὸν νικῶντα. G.

Ead. l. 12. τῶν περὶ τῶν] Πισσὸς τὸ ταυλίον. G.

Pag. 6. l. 15. ἔγνωσ ἄν ὡς ὀργίζεσθαι] Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ ἄν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐρεῖτό μοι. V.

Pag. 7. l. 6. ἀνάληγτος] ἀναλοθης, ἀπαθής. G.

Pag. 9. l. 8. παιδοτρέβας] ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

Pag. 10. l. 6. ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον] Βίλλ' ἐς χόρακας. G.

Ead. l. 9. αἱ Θρεῖσαι] Threissae. G.

Pag. 10. l. 18. ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει] Χειμῶνος ἔτος τὰ Κρόνια ἤγειτο. V.

Pag. 11. l. 8. παρήρησαι] ἀφῆρησαι. G.

Pag. 15. l. 12. ἢ δ' ὅς] εἶπεν αὐτός^{a)}. V.

Ead. l. 15. ἄρπην] δρεπάνην. V.

Ead. l. 16. ἐκτομίαν] εὐνοῦχον. V.

Pag. 15. l. 18. βάκηλοι^{b)}] Βάκηλος μέγας μὲν, ἐλάττω δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος. ἀπόκοπος. V.

a) αὐτός] Αὐτός edita misere. Forsan οὗτος in V. Sed quia nihil varietatis nominavit Solanus, accentum potius quam litteram mutare sustinui. Reitz.

b) βάκηλοι] Βάκηλος editum. Sed quis non videt, id ad Luciani textum adcommodandum? Reitz. Scilicet βάκηλος praefixum erat Scholio, ut in Suidae Lexico, unde haec ad verbum descripta. Lohm.

*Pag. 16. l. 6. θυμηδίαν] τρυφήν, εὐφρανσίαν^{c)},
τέρψιν. V.*

Pag. 19. l. 13. ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν^{g)}] Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου τῶν σωμάτων περιγραφομένην λέγει σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοιχεῖον ἐκάλουν. V.

Pag. 21. l. 6. μεσαιτάτῳ] μέσῳ καὶ ὑψηλῷ. G.

Pag. 22. l. 11. μέρμηξ ἢ^{d)} κάμηλος] Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἢ παροιμία. V.

Pag. 23. l. 1. ἐμβάται] τὰ ξύλα αὐτὰ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. V.

Pag. 24. l. 12. ἐφ' ἀλουργίδων] πορφυρῶν χλαμύδων. V.

Pag. 25. l. 6. χοίνικα^{e)}] εἶδος μέτρου. V.

Ead. l. 7. σητῶν] σκωλήκων. V.

Ead. l. 10. κοιτίσι καὶ κίσταις] Κίστη καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ^{f)} ἱμάτια τινά. τὸ ε' ἀντὶ τοῦ θ'. κίστη γὰρ... οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτῆναντο πρὸς ἀνδρῶν^{g)} ὑποδοχὴν. V.

Pag. 25. l. 17. παραμείβεσθαι^{h)}] Γράφεται ἐπιβάλοιμενⁱ⁾, τῇ λοιπᾷ δὲ δηλονότι, ἢ τῷ πίνακι. V.

Pag. 26. l. 9. ἀνθοσμίου^{k)}] εὐόσμου οἴνου καὶ ἡδέος. V.

c) εὐφρανσίαν] non audebam mutare, licet in *Suida*, cuius haec sunt, εὐφρασία reperiatur, quam vocem *Jo. Alberti* ad *Hesych.* s. θυμηδία perperam in εὐφροσύνη mutari voluit. Ceterum de vocum εὐφρασία et εὐφρανσία indole et usu consule *Lobeckii* doctrinam ad *Phrynich.* p. 116. sq. *Lehm.*

d) μέρμηξ ἢ] In Edit. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen et sic in V. fuisse suspicor, quam varietatem non adnotavit Noster. *Reitz.*

e) χοίνικα] „Σχίσκη edita ridicula.“

f) ἢ] Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* Habuit e *Suida*, unde haec descripta. *Lehm.*

g) ἀνδρῶν] Sic etiam V. *Reitz.* Etiam *Suidas*, ubi pro κίστη γὰρ legitur κίσθη γὰρ. *Lehm.*

h) παραμείβεσθαι] „Τῇ λοιπᾷ παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora *Solanus*.“

i) ἐπιβάλοιμεν] „Ita dedit *Solanus* (pro vulg. ἐπιβάλλομεν) adscripsitque: sic etiam C. Locus est ex aliquo Scriptore desumptus.“

k) καὶ ἡδέος] „Haec verba in Edd. omissa, inserta ex V.“

Ibid. ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαβρῆγγυσθαι] Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ. V.

Pag. 27. l. 2. τὸν δὲ ἄλλαντα] Ἄλλας εἶδος ἐντέρου¹⁾ ἐσκευασμένου· καὶ ἄλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

Pag. 28. l. 6. οἱ σφηνοπώγωνες] Σφηνοπαῖνες ἐν κωμωδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν ἐλεύθερος ἀναφаланτίας, ὁ γρῦς ἀνεσπασμένος, ὁ ξυγένειος· ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμάζει καὶ ὄχιον ἔχει ὑψηλὸν καὶ πλατὺν κοιλαινόμενον^{m)} ἐν περιφορᾷ, ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων ἀγγέλῳ. V.

Ead. l. 10. φίλαντος] φίλαντος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν, δῆθεν φίλων καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

Pag. 30. l. 4. βλακεύσας] μαλακισθείς. V.

Ead. l. 11. κορυβαντιύσαι] μανῆναι. V.

Ead. l. 16. ἐποτνιῶⁿ⁾] Ποτνιαῖσθαι, παρακαλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. V.

Pag. 31. l. 5. καρηβαροῦντες] τὴν κεφαλὴν βαροῦμενοι ἀπὸ μέθης οἶνου. V.

Pag. 34. l. 1. ἔναγχος] πρὸ ὀλίγου. V.

Pag. 35. l. 11. καταγινώσκειν] λοιδορεῖν. V.

Pag. 36. l. 15. φιλοτησίας] φιλικὰς δεξιώσεις^{o)} V.

Pag. 37. l. 13. φιλοφροσύναις] δεξιώσειςιν ἢ προσηθείαις. V.

Pag. 38. l. 4. εἰ μύοντες] καμμνόντες, τουτέστιν ἐκθαλμοὺς κλείοντες. V.

Ead. l. 14. σαπέρδην] Ὅτι αἱ ἀφῆται καλάμοις διαπεπαρμέναι καὶ τεταριχευμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ ἔτια τεμάχη, ἃ γόνδην^{p)} Πυφλαγόνες φασί. V.

1) ἐντέρου] Restitutum ex Cod. vulgatum ἔτερον ἐσκευασμένον, misere. Reitz.

m) κοιλαινόμενον] κοιλαινόμενον priores. Lehm.

n) ἐποτνιῶ] „Ποτνιῶ Edita. Mutavit Solanus.“

o) δεξιώσεις] Genitivus potius est φιλοτησίας in hac formula, docente Phrynicho Bekkeri p. 70., qui hunc ipsum locum Luciani laudat, et observante Boissonad. ad Manass. V, 21. Cf. not. ad Schol. Gall. Tom. VI. p. 396. Lehm.

p) γόνδης] Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni Auctor habet Ἰόνδην. Clor. Unde γόνδην scripsi, ut Lucian. Vol. IX.

Pag. 39. l. 1. ψύττα^{q)}] ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσεται. V.

Pag. 40. l. 11. πάντα εὐθὺς^{r)}] ἦτοι παρενθὺς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

Pag. 41. l. 2. γαστρίζεσθαι] Γαστρίζεσθαι, λαβρότερον^{s)} τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν γαστριμαργεῖν. V.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 43. l. 1. ΣΥΜΠΛ. Η ΛΑΠΛ.] Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγράφεται. ἀφωμοίωται^{t)} γὰρ τοῖς ἐν τῇ γάμῳ τοῦ Πειριθόου τετελεσμένοις^{u)}). κακεῖ γὰρ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἰτα ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναῖξιν ὑβριστικῶς ἐπιθήμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὐχώρησαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδοι. τῶν Λαπιθῶν γὰρ τις γάμους ἐπιτελῶν, ἐκάλεσέ τινας τῶν Λαπιθῶν, καὶ τινας τῶν Κενταύρων. εἰς δὲ τῶν Κενταύρων ὁ Εὐρυντίων μεθυσθεὶς, τὴν νύμφην ἐβουλήθη θιάσασθαι. κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥῖτα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη Λαπίθαις κατὰ^{x)} τῶν Κενταύρων ὁ πόλεμος. V. (Maro in Georg. C.)

voluit Scholiastes. Vid. Schol. ad Gall. c. 22. Tom. VI. p. 399. *Lehm.*

q) ψύττα] „Sic Edita et V.“

r) πάντα εὐθὺς] Recte huc retulit hoc Scholion *Solanus*, quum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz.*

s) λαυρότερον] λαμπρότερον C. ut Schol. 14. *Diall. Merrett. Solan.* Scribe λαβρότερον. *Wetsten.* λαμπρότερον e *Suida* habet Schol. ad *Diall. Merrett.* X, 4. Tom. VIII. p. 342. Sed haec desumpta ex *Herichio*, ubi γαστρίζεσθαι explicatur λαβρότερον τρέφεσθαι ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, ἥγουν γαστριμαργεῖν. Unde λαβρότερον correxi, cetera intacta relinquens. De permutatione autem litterarum B et Y vide not. ad *Diall. Merrett.* XV, 3. Tom. eod. p. 262. *Lehm.*

t) ἀφωμοίωται] Ita C. recte, ex quo et sequentia restituta quum in V. legeretur male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμῳ. *Reitz.*

u) τετελεσμένοις] „γεγενημένοις C.“

x) κατὰ] „Καὶ Κενταυροῖς, omisso πόλεμος Edita, quibus *Solanus* ita adscripserat: Deest in Impr. πόλεμος. Posterior hujus

Pag. 44. l. 18. ἔξω βέλους] Δεξιότατα κέχρηται τοῖτω, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλὼν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀπώτερω γ) τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστιάσει²⁾ πόλεμος μεθνόντων συνεβράγη³⁾, εἰτα τὰκὲ γεγενημένα διηγεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο, παλίων γῆσι, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διοχλούμετος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθιστοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροιίας. V.

Pag. 45. l. 13. καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν] Ἡνίκα συνέπινον ἀλλήλοισ^{b)} παρ' Ἀθηναίοις^{c)} οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρ οἴνου τίθεται· καὶ εἴ τις ἐκατεύδῃσει μὴ πῶν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτ' κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐσιχέτο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἐωλοκρασία. ἔωλον γὰρ τὸ χθιστόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ εἶρη. V.

Pag. 46. l. 4. ἀμυστὶ] ἄνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

Ead. l. 9. μὴ δὲν πρὸς ὀργήν] Τὸ μὴδὲν πρὸς ὀργήν, καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἑρεῖς· τὰ δύο πῶλα ἐλλείπουν τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ σχοίης^{d)} ἐλλείπει. τὸ δὲ, τὸ σκάπει. V. (ὡς πολλάκις παρεθέμεθα addunt C.)

Pag. 47. l. 14. ὁ Λαβύρινθος] Λαβύρινθος ἦν

Scholii pers in C. non exstat suo loco; sed in fine repetitur; unde et ex V. ultima in Impresso manca restituimus.“

γ) ἀπώτερω] ἀποτέρω in prioribus. *Lehm.*

2) ἐστιάσει] „Ἐστιώσῃ male Editis, et mox διηγοῦν, pro quo διηγοῦ ex V. dedit *Solanus*.“

α) συνεβράγη] Invenerat συνεβράγει, cui vitio subesse genitivum poterat συνεβράγε aut, quod dedi, συνεβράγη. *Lehm.*

β) ἀλλήλοισ] „non agnoscunt C.“

γ) παρ' Ἀθηναίοις] παρ' Ἀθήναις priores Edd. Correxī ex *Herychio* s. ead. v. *Lehm.*

δ) σχοίης] „Σχοίης V. neutrum recte: nam debuit dicere ποίης. *Solan.* Ποίης videtur scripsisse prima manus. Nota autem haec ellipsis in formulis, μὴδὲν ἄγαν, et similibus curatiss sententiis. De hac nostra phrasi μὴδὲν πρὸς ὀργήν, confert *Fritzsche* Quæst. p. 72. locum *Sophocli. Electr.* v. 362. *Lehm.*

σῆκημα σχολιώτατον^e). καὶ ἐπειδὴ σχολιδὸς ἦν ἐν ταῖς ζήτη-
σεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη^f) λαβύρινθος. V.

Ead. l. 17. καὶ κοπίδαε) καλοῦσιν] μάχαιραν. V.

Pag. 48. l. 2. ἐναγῇ] ἀκάθαρτον, μισρόν. G.

Ead. l. 13. αἱ γυναῖκες] Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν
γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃς τοῖς
ἀνδράσι συνεισιτών, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς ἐκάθιζον τῶν
ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνόν, οἶμαι^h). V.

Pag. 49. l. 1. ἐνεδοιάζετο] ἡμφισβητεῖτο. V.

Ead. l. 3. τοῖν Ἀνάκοιν] τῶν Διοσκούρων. Ἄνικας
γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

Pag. 50. l. 11. χυμοὺς] ζωμούς. V.

Ead. καὶ πέμματα] πλακοῦντας. V. (πλακοίντια. C.)

Ead. l. 12. καὶ καρυκείας] ἄρτύματα. V.

Pag. 51. l. 1. ἐκ περιωπῆς] ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου.
V. (e specula. C.)

Ead. l. 3. ἐπιχαριεντισάμενος] εὐτραπελευόμενος.
σκώπτων. G.

Ead. αὐτόματον] Ἀλκιδύμας αὐτόματος ἦλθεν.
αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκεῖοι καὶ γνήσιοι. ἦν δέ τις μι-
τοιοῦτος παρειαίερεⁱ) σεⁱ) τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καὶ
ᾧ δηλοῖ Ἀλεξίς ἐν τῷ, Ἀνθρωπος εἶναι μὴ δοκεῖς
Κυρήναιος. καλεῖ γὰρ τις ἂν ἐπὶ δεῖπνον ἓνα καλεῖ, πάρε-
σιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δέχ' ἕρματα καὶ συνωρίδες δεκα-
πέντε. τούτοις δὴ δεῖ σε τὰπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κρά-
τιστον μηδένα καλέσαι. 1148. παρ' Ὀμηρ. Eustath. Vide
et reliqua illic At.... G. (Hos Alexidis versus emendatos

e) σχολιώτατον] Ita Solanus correxit pro vulgato σχολιώτε-
ρον. obtemperavi, quia est melius, et mutatio exigua; licet
haud addat, unde id hauserit. Reitz. An σχολιοπόρον scripse-
rit auctor? Lehm.

f) ἐπεκλήθη] Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male Editi. Solan.

g) κοπίδα] „Πολίδα ante editum prave.“

h) οἶμαι] „Hoc οἶμαι adjecit Solanus non addens unde.“ Nec
est illud in Cod. Paris. 345. ap. Bachmannum Anecd. Gr.
Vol. II. p. 322. v. 5. Lehm.

i) παρειαίερε σε] Lege παρειαίερησε. Solan.

a Casaubono et suis numeris restitutos invenies ad Aiken.
p. 199. Solan.).

Pag. 51. l. 6. ἀφραίνεις] μωραίνεις, παραφρονείς,
παρνομεῖς. G.

Ead. l. 8. ὑποτονθορεύζοντες] ὑπογογγύζον-
τες^k). V.

Ead. l. 10. τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην] Ὁ ποιητὴς
ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μάχην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρ-
ώδησεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βοὴν
τὴν κραυγὴν. οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὃ ἐστι
κρακτικόν, καὶ θορυβῶδη. ὁ^m) καὶ διὰ τῶν ἐπομένων παρ-
έστησεν κρακτικὸν ἐπενέγκαςⁿ). V.

Ead. l. 16. σκίμποδος] κραββάτου, σκάμνου. G.

Pag. 52. l. 15. σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρ.
εἰ γχ.] G.

Pag. 53. l. 4. τῷ Φόλῳ] Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύ-
ρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξενδοχήθη Ἡρακλῆς. V.

Ead. l. 6. περισσοβεῖτο ἡ κύλιξ] ἐκινεῖτο, περισ-
σφίετο. V. (πρὸςφίετο C. grave.)

Ead. φιλοτησίαι] φίλαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

Ead. l. 7. ἐν τοσοῦτῳ] ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων^o),
ἢ ἀντὶ τοῦ, ὥς ὅτε ταῦτα ἐγένετο^p). (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγέ-
νητο. C.)

Ead. l. 10. γλαφυρώτερον] ἥδιον. G.

Ead. l. 11. ὃ, τι] Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι,
ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὃ. τὸ τί παρέλκον ἀόριστον
ἱστιτικῶ ἔθει. V.

Pag. 54. l. 11. ὀρεωκόμον] τὸν ἐπιμελούμενον
τῶν ἡμιόνων. V.

Ead. l. 17. καλοῖτο] Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

k) ὑπογογγύζοντες] „Misera antea edebatur ὑπογογγύ-
ζοντης.“

l) κρακτικόν] „Sic edita recte. Κρακτικὴ V.“

m) ὃ] „On antea lectum. Mutavit Solanus.“

n) ἐπενέγκας] ἐπηνέγκας priores. Lehm.

o) τοῦτων] Omissum in Editis. Addidi ex V. C. et G.
Solan.

p) ἐγένετο] ἐγένετο Bip. et Schm. imprudentes, opinor. Lehm.

Pag. 55. l. 2. προπίνω σοι] Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαινομένη εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε^{q)}, ἢ τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας, ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου^{r)}, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐκ ἄλλων ὁμοίως. **V.**

Pag. 56. l. 7. σὸν δ' ἔβαλον ῥ.] καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πινδάρου, ἢ Ἡσιόδου, ἢ Ἀνακρέοντος. **G.**

Pag. 57. l. 2. οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει τῶν χορῶν ἡμάτων ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ λύσις χοροῦ σκηνικοῦ τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ παράλληλον θέσιν^{s)} στάσις τῶν χορευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες χορεύεται ἑλεγόν τινα. **V.**

Ead. l. 3. ἀνάπαιστα] ἀνακόλουθα. **G.**

Ead. συγκροτῶν] διὰ τοῦ συγκρατεῖν τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. **G.**

Ead. l. 6. Μελιταῖον] τὸ ἐκ Μελίτης, ἔστι τρυφερὸν, καὶ μικρὸν, καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νωδῆ^{t)}. **V.**

Pag. 59. l. 1. ἀμυχὰς] Ἀμυχὴ ἐπιπόλαιον ἔλκεος Cicatrix, puto, est. **G.**

Ead. l. 3. παραβύσας ἑαυτὸν] μετὰ στενακτοῦ^{u)} κατακλίνας. βῦσαι γὰρ τὸ φράζειν. **V.**

Pag. 61. l. 2. ἡ Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν δαίμονα τινα λέγουσι τοῖς μέγα καυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. **V.**

Ead. l. 5. ὁ μέντοι σωρείτης] σοφιστικὸς λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς φασιν, ἐρωτήσεως ἐκ τῶν γων, κατὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἄδηλον ἢ ψ

q) τοῦδε] Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. c. habentur. Solan.

r) μεγάλου] In Impressis omissum, insertum ex V. et Reitz.

s) κατὰ παράλληλον θέσιν] „καταπαράλληλος“ Editio. Correxuit Solanus.

t) νωδῆ] Addidi ex C. Lacuna enim erat in V. Solan.

δος πρόσφανές. ἐρωτῶσι γὰρ, πότερον ἢ πρώτη ῥάνις ἔδρα-
σέ τι εἰς τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἔδρασε, πῶς οὐχ ὄρα-
τὸν τὸ πάθος;· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἑσχάτη,
πῶς ἡ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας. G.

Ead. l. 6. ὄναιιο αὐτῶν] ἀπολαύσεως. V.

Ead. l. 12. ἐν τῷ Ἀνακείῳ] Ἰερὸν τῶν Διοσκούρων.
οὕτω δὲ λέγεται Ἀνάκειον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κτητι-
κῶν συμπλέτταεν, ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τὴν εἰ διφθογγον.
καὶ ἐκεῖνα προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον, οὕτω^{u)} γὰρ
Ἡράκλειος ἄθλος. Χαράννειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον,
Βασιλειον, καὶ Μανσώλειον ἔργον. V.

Pag. 82. l. 5. Εὐριπίδης] Quae hoc loco ex Me-
leagro Euripidis adducit, Aristoteles III. (Ed. Ald. 559.)
Rhetoricorum quibusdam visus est Sophoclis nomine addu-
cere. Vide tamen Victor. locum defendentem, item apud
Aristophanis Interpretem in *Ranis*, ex Euripidis Meleagro
haec et alia. G.

Ead. l. 6. Πελοπίδης χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου
λέγει. αὕτη δὲ ἐστὶ Καλυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας ἔχουσα. V.

Pag. 63. l. 2. αἰσχροῖς αἰτίαις^{x)}] ἡ καταισχύ-
ρις, ἢ ἀποστερήσις. G.

Ead. l. 4. περισπάσας] ἡ καταισχύντας, ἢ ἀποστε-
ρήσας. G.

Pag. 64. l. 16. ἐνδόσιμον] τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κι-
θάρισμα. καὶ ἔνδοσις τὸ αὐτό. G.

Pag. 65. l. 2. Οἶνεός] Ὁ γὰρ Οἶνεός ἐπὶ τὴν θυ-
σίαν τὴν Ἀρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος
τὸν Ἑτοιμοκλέα^{y)} ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὥς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν
ταῦτα λέγει ὁ Κλεόδημος^{z)}. V.

u) οἷον Ἡράκλειον, οὕ] „Sic V. Quid sibi velit nescio.“
Solan. Pro οὐ scripsi οὕτω e Vat. 90., narrante Bastio com-
ment. palaeogr. ad Gregor. Cor. p. 828. Lehm.

x) αἰσχροῖς αἰτίαις] Vide Schol. sequens, ubi C. melius refe-
runt ad ἀποσπάσας. Solan.

y) Ἑτοιμοκλέα] Sic tacite correxerat Schniederus vulgatum
nomen Τιμοκλέα. Lehm.

z) Ἐρμῆς] Lege Κλεόδημος, is enim haec loquitur apud Lucia-

Ead. l. 9. ὁ Μελέαγρος] Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἱμυαί-
νετο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεγενήθη λαμπάς, περὶ ἧς
ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν
σχῶν*) τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς
ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τὴν
Ἀταλάντην, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὠργίσθησαν^{b)} ἐν
τούτῳ οἱ θεοὶ^{c)}, καὶ γενομένης μάχης, ἀνείλεν αὐτοὺς
ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαῖα κατ' αὐ-
τοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφῶν, καὶ ἀπελθούσα ἔσβεσε τὴν λαμ-
πάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

Ead. l. 13. φθελγξάμενος] Πίνδαρος, θαρσα-
λέον παρὰ χρητῆρι φωνὰ γίνεται. G.

Pag. 66. l. 9. Πολιάδος] Ἀθηνᾶς. G.

Pag. 67. l. 2. κατεσκέδασεν] ἐπέχυσεν. V.

Ead. l. 11. ὡς διασταῖεν] Γράφεται διασταί-
σιν. V.

Ead. l. 14. τὰ μαθήματα] Οὐ πάντων τοῦ
τῶν μανθανόντων ἔστιν, ἀλλὰ τῶν μὴ χειριμένως
προσεχόντως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ Ἀριστοτέλης φη-
σὶν, ὅτι τὸν μὲν θύραθεν νοῦν προσεκτήσαντο, τὸν δὲ ἰδί-
ᾳ ἀπόλυσαν. V.

Pag. 68. l. 5. ἀτενέξ^{d)}] συνεχέξ. V.

Pag. 69. l. 6. ἐς τοῦ Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ
Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἣ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἐρῶν

num. In C. est Ἑρμῶν. Solan. Potest ipsius Scholiastae
error esse oscitantis. Nec tamen vel sic aegre ille feret,
Schmiedero me restituisset verum nomen. *Lehm.*

a) σχῶν] σχῶν priores Edd. *Lehm.*

b) ὠργίσθησαν] „Edita ὠργίσθησαν. Emendarat Solan.

c) θεῖοι] Θεοὶ. V. Sed in Impress. recte mutatum est. Sol.
At in iis θεοὶ legebatur; ego accentu ad usum adcommodum
jam θεῖοι reposui. *Reitz.*

d) ἀτενέξ] Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet.
et praeterea συνεχέξ male editum ante, quod facile emendat
Reitz. Non solum natura harum vocum earumque ratio non
verum etiam trium quatuorve eorumque satis proborum
cum auctoritas clare ostendunt, Solani et *Reitzii* sententia
invertendis Scholii verbis infirmam admodum ac prope
esse. *Lehm.*

μῆλον ἐν τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐνγράφη, *ΤΗΙ ΚΑΛΗΤΙ ΤΟ ΜΗΛΟΝ*. Ἡμφισβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν παρὰ τῷ Πάριδι. Προκρίθασα ἡ Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

Pag. 71. l. 17. τη γάρου] ταγήνου. G.

Ibid. σησαμοῦντες] εἶδος πλακοῦντος. G.

Pag. 73. l. 7. τὸν ζῆλον] Ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρῶν; ἔζητησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ^{ε)} πείσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ' ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναικας μαίνεσθαι, Ἀνσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος^{ς)}. V.

Ead. l. 12. τὰ ἐλεγεία^ς)] Ὅλα τὰ ἐλεγεία χωλά. καὶ τούτου χάριν εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἔξεπότηδες καὶ τοῦτο Λουκιανοῦ ποιήσαντος ἐς πλείονα ἔθριν τοῦ Συμποσίου, καὶ λοιδορίαν^{h)} καὶ κωμωδίαν τῶν ἐστιωμένων; ὥς ὁ λόγος δεδήλωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέντων καὶ πρυχθέντων. V.

Ead. l. 14. ἐνδυκέως] ἐπιμελῶς. G.

Pag. 74. l. 7. ἀρέσθαι] Γρ. ἀνελίσθαι. G.

Ead. l. 12. ἀπιόντι] Γράφεται ἀπόντι. V.

Pag. 75. l. 1. τὸν Πατρόκλου νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὀμηρος μεγάλην λέγει κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου σώματιⁱ⁾. V.

Ead. l. 8. Πιμελεστέρα] λιπαρωτέρα. V.

Pag. 76. l. 8. χρηστῷ μάλα] ἀγαθῷ, μεγάλῳ^{k)}. V.

^{ε)} λέγουσι γὰρ etc.] Potuit adjicere, poni et ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocration et Suidas. Cler.

^{ς)} κατὰ Παντολέοντος] Sic inscriptam orationem *Lysias* nec in novissima ejus Editione Förtlischiana inveni verbo commemoratam. *Lehm.*

^{ς)} τὰ ἐλεγεία] „*Ἡ ἐλεγεία*] Ὅλα cum esset in editis, *Solanus* ἢ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in C.“

^{h)} καὶ λοιδορίαν] „Haec et reliqua ad finem Scholii desinebant in Editis. Adjiciebat ex Cod. *Solanus*.“

ⁱ⁾ σώματι] σώματος omnes priores. *Lehm.*

^{k)} μεγάλῳ] „Ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ *Solanus*.“

Pag. 78. l. 9. ὅπως μὴ¹⁾ ἀπόλοιτε] *Κηδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται. V.*

Ead. l. 14. πονήρως^{m)}] *ἀντὶ τοῦ βαρέως. V.*

Pag. 79. l. 4. ταινίαις] *στεφάνοις ἤτοι φασκίαις. V.*

Ead. l. 12. τὸ τραγικὸν] *Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῷ τῆς Ἑλλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G.*

Ead. l. 15. ἀέλπτως κραίνουσι] *ἀνελπίστως πηλοῦσι. G.*

IN DE DEA SYRIA.

Pag. 83. l. 3. Ἡρακλῆος] *Ἐξ Ἡροδότου τοῦτο λαβρὸν ἔχει. M.*

Ead. l. 7. Ἀστάρτην] *Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἡ αὐτὴ ἴστί τῇ σελήνῃ. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν ἀρπασθεῖσαν μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατεγήμεσαν. M.*

Ead. l. 15. τὸ νόμισμα] *Τὸ νόμισμα Σιδώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐρώπην καταγεγραμμένον. M.*

Pag. 84. l. 6. μνήμην] *ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἧ, εἰς μνήμην. M.*

Pag. 85. l. 2. κεφαλὴ] *Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος Θεὸς προσφίτης Ὑσάας ἐπικερτομεῖ καὶ τωθάζει (ἐν) τῷ κατὰ Λυμασκού ῥήματι, δι' ὧν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλοίων πτέρυγες, ἐπέκεινα ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστελλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνηⁿ⁾ ὄμηρα ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐπιστολὰς βυβλίνους^{o)}, ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνους τὴν ἐτησίαν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλανωμένων ἀποσημαίνων. ὥς καὶ τῷ ἐν*

1) ὅπως μὴ] „Hoc Scholion ad verba εἴτ' ἀπολογούμενος relatum, et bis eadem pagina repositum, sic restituit Solanus.“

m) πονήρως] „Et haec ita refinxit Solanus, cum ante ederet: Πονήρως] ἀντὶ βαρέως.“

n) πρὸς πάντα τὰ ἔθνη] Haec verba in textu Esaeae non reperiuntur. Solan.

o) βυβλίνους] In Ed. βιβλίνους, bis. Solan.

ἁγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπο-
μνήμασιν αὐτοῦ. M.

Pag. 86. l. 6. μιλιτώδεα] Μίλτος εἶδος χρώματος
ἱερυθροῦ. G.

Ead. l. 10. συντυχή] Συντυχία ἡ ἔνωσις καὶ ἡ
ἀγνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

Pag. 93. l. 13. τῷ Διονύσῳ] Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν
ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δέ
ἐστιν ἐκ δέρματος ἱερυθροῦ, σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ
τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραγήλοις, καὶ ἐν
τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου
τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἤγον τῷ Διονύσῳ
διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς
γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἐζητεῖτο ὑπὸ
τοῦ Διονύσου. περιπλανωμένη^{p)} δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι
Πολύῳμος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ,
καὶ ὑπέσχετο δεῖξιν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδερυστήσῃ
αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πο-
λύῳμος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἰτα εἰσῆλθεν ὁ
Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ^{q)}.
συντηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύῳμος, καὶ τέθνηκε.
λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἔθνησκε,
αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πελεκίσας^{r)}, κατεῖχεν
αἰὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυῳμου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν
τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσιν οὔτοι
πάντες. ἰθύγαλλοι δὲ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀπο-
δεσμούμενοι. V.

Pag. 101. l. 12. Γάλλοι] οἱ πάντῃ ἀπόκοποι τὰ
αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζιμοὺς καλοῦσιν. M.

Pag. 108. l. 5. οὐκ ἐρέω] Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, οἶμαι,
τὴν αἰτίαν, κιναιδεῖαν Διονύσου κατάγορον^{s)}). παρ' ὅσον

p) περιπλανωμένη] περιπλανομένη priores. Lehm.

q) ἐν τῇ Λέρνῃ] Corrupta. Sic tamen etiam C. Solan.

r) πελεκίσας] „πελεκίσας C.“

s) κατάγορον] Coufer cum Scholio 8. Legendum autem vi-
detur καταγορεύων. Solan. Et sic correxit Schmiederus. Lehm.

δὲ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορευκότος Κορύβου^{ι)} Διόνυσον ὑπόμνημα, μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκτετικότα, Σεμέλης τῆς μητρὸς μήνυτρα. **M.**

Pag. 120. l. 5. ἀλεκτροῶν^{υ)}] Πότερον ὄρνις, ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ποῖα μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος οἰκήσει; **V.**

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 127. l. 1. ΔΗΜΟΣΘ.] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀρχιολίας. **G.**

Pag. 128. l. 4. ἀμέλει μὲν] ἀντὶ τοῦ, πάντως. **V.**

Ead. l. 11. πολὺ μέντοι πρότερον^{x)}] Ἡ πλεονάζουσα γράσις αὕτη συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὐρεῖν.

Pag. 129. l. 6. Ἑρμαῖον] Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εἶρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαιοῖον. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὥστε καὶ εἴ τι εὕρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ^{y)} ἀντιτίθουν, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον^{z)} Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαιοῖον. **V.**

Ead. l. 10. τοῦ τὸν δόλιχον] Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος^{a)}. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστέλλεσθαι

ι) Κορύβου] Debebat, credo, Πολυῦμου, ut haec cum narratione Scholii ad cap. 16. convenirent. *Lehm.*

υ) ἀλεκτροῶν] Vide notam Palmerii ad h. l. *Cler.*

x) πολὺ μέντοι πρότερον] Notula haec non pertinet proxime ad praefixa vulgo verba, sed ad id quod deinceps sequitur, ἔφη, pleonastice h. l., ut millies a Platone in dialogis, perspicuitatis, vel etiam gratiae, causa insertum. *Lehm.*

y) τῷ Ἑρμῇ] „Ex C, hoc insertum. Aberat ab V.“

z) παρωνόμαζον] „παρανομάζοντ Editi. Emendavit Solanus.“

a) καὶ τὸ — νενικηκότος] „Quinque haec absunt in C.“

εὐόθασιν Ἀττικοί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρελῆσθαι, συνυπα-
κοίεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἴη, λείπει τὸ
τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος
τὸν δόλιχον^{b)}, συνυπακοίεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φανυλότερον.
εἰ δὲ τὸ^{c)} δόλιχον εἴη, ἔλλείψει^{d)} τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον
συνυπακουόμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ^{e)} νενικηκό-
τος τὸν δόλιχον. ἐγκριτιώτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτί-
ρου, καθότι φῶλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἐλλειπεστέρας
τὰς πτώσεις προσφέρεσθαι, αὐτοὶ γὰρ, ὑπικόμεν, φασί,
πρὸς βασιλέα, καὶ, προςῆλθε βασιλεῖ. V.

Ibid. δόλιχον] Δόλιχος ὄνομα δρόμου, ὅσπερ ἐστὶν
ὁκτώ^{f)} στάδια. ἐνταῦθ' Ὀμήρῳ^{g)} συγκρίνει Δημοσθένην.
καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα^{h)} χάριν, καὶ τὸν βίον
δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰς-
φέρων. V.

Ead. l. 11. ψυχαγωγούμενος] παραμυθούμενος,
τέρπων. V.

Ead. l. 15. κατορθώωδοῦντι] φοβουμένῳ. V.

Pag. 130. l. 7. πρὸς Ὀμήρου] Πρὸς pro ὑπὲρ An-
tiqui utuntur. Exempla ex Demosthene addita in Urbano.
Πρὸς Ὀμήρου. πρὸς τοῦ Δημοσθένους τετάχθαι. G.

Pag. 131. l. 5. καὶ χαίρω] Ἐνταῦθ' Ὀμήρῳ συγ-
κρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χά-
ριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει
τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

b) τὸν δόλιχον] Δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in
C. Sed eadem mox post εἰ recte inserunt δὲ τὸ, quod in V.
ibi deerat. *Solan.*

c) δὲ τὸ] Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz.*

d) ἐλλείψει] „ἐλλείπει Editā. Emeudavit *Solanus.*“

e) τὸ τοῦ] „τὸ αὐτὸ τοῦ C.“

f) ὁκτὼ] C. x'. quod ad verum propius accedit *Solan.*

g) ἐνταῦθ' Ὀμήρῳ] Confusa haec in V. ad vera verba sua
retulimus. Carmine autem, ut et alibi factitavit, argumentum
Libelli exequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti
verba, καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetit. *Reitz.*

h) ῥήτορα] „Ῥήτορας edida, et mox male σημνύνει. Mutavit
Solanus.“

Ead. l. 7. ἐνθουσιασμὸν] Ἐνθουσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπηται^{ι)} ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

Ead. l. 8. κορδακισμοὺς] Κορδακισμός ὁ ἀσυχρὸς τῶν μίμων^{κ)} ψόφος. V.

Pag. 132. l. 10. ἀνειμένος] ἐκλελυμένος, παρεμμένος. V.

Ead. l. 11. διαρκεστέρω δὲ τόνῳ] Ὅτι κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δημοσθένους^{λ)}. V.

Ead. l. 12. τοῦ μεταξὺ] Ὁμηρος γὰρ^{μ)} πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύκῳ, ὁργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξοδικώτερον ἀναγνωρίζομενον τῷ λόγῳ. V.

Pag. 133. l. 12. πατρίδα] *Lege Gellium (III, 11.) Septem urbes certant^{ν)} de patria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenas. G. Graece sic:*

Ἐπὶ πόλεις διερχοῦσι περὶ ῥίξαν Ὀμήρου,
Σμύρνη, Ῥόδος, Κολοφών, ο) Σαλαμίν, Ἴος, Ἄργος
Ἀθῆναι.

Pag. 137. l. 3. κομᾶν] κόμην τρέφειν. V.

Ead. l. 5. Φρύνης] πόρον. V. An πόρνην, vel πόρνης; *Reitz.*

Pag. 138. l. 2. μετελθεῖν] ἀσεκεῖν. V.

ι) ἐλλάμπηται:] Priora ἐλλάμπεται. Recte scriptum in *Suida* et *Hesychio*, hujus Scholii fontibus, in quibus tamen ad ψυχὴ etiam δλη additur. *Lehm.*

κ) μίμων:] Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum *Hesychius* nos doceat Κορδακισμοὺς esse τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παύγια. *Cler.* Scripsisse videtur μῆρων. *Solan.* Quidni ergo μῆρων; *Reitz.*

λ) Ὀμήρου Δημοσθένους:] In V. et Editis erat Ὁμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores *Demostheni* apud *Lucianum* hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan.*

μ) Ὁμηρος γὰρ:] Ita refutavit *Solanus*. Edita enim, Ὀϊον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit *Idem*, pro vulgato διεξοδικῶ.

ν) certant:] Sic *Bip.* et *Schm.* Certant *Reitz.* *Lehm.*

ο) Ἴος:] Alias Χίος legitur; et sic alibi dedimus ex *Antholog.* Sed Ἴος ap. *Gell.* III, 11. f. edidit *Gronov.* Sed et ibi Χίος quasdam Edd. habere, addit; verum utrumque recte, confirmat *Idem.* *Reitz.*

Pag. 139. l. 7. συνείρων] συμπλέκων. V.

Pag. 142. l. 1. Ἰσμηνὸν καὶ χρυσάλαχα] Ἀρχαίρ)
ταῖτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιῦ ὕμνων. V.

Ead. l. 7. οὐτως δὲ καὶ σύγε] Γραι. οὕτως οἶδεν.
καὶ σὺ ταῦτὸν ἱοικας ἀπορεῖν. G.

Pag. 144. l. 8. προὔργου] προέργου πλέον. Ἰσοκρά-
της φησὶ, ἵνα προὔργον τι⁹) γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

Pag. 152. l. 12. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων] Ἀλλ'
εἰ δὴ τινα θανυάσας Δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ
τὸ θανυάσας. V.

Pag. 154. l. 8. οὐ Βοιωτίας] Scilicet τὴν ψυχὴν.
Vel Βοιωτίας accusativi casus; sunt enim duae. Lege *Ste-*
phanum. Sed illud ἀδύνατον, non est in Codice D. Marci. G.

Ead. l. 10. μηχαναῖς⁷)] κριούς, ἢ καταπέλτας, arie-
tes, τερχομαχικὰ ὄργανα. G.

Pag. 161. l. 17. πῶς ἀπέθανεν;] De Demosthenis
interitu *Pausanias* in Corinth. G.

Pag. 163. l. 1. παρὼν εἶναι νῦν] Παρέλκει τὸ
εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὁμοιον τῷ ἐκὼν εἶναι. ἐκεῖ μὲν
γὰρ ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἶον, οὐποτ' ἂν ἐγὼ ἐκὼν εἶναι
πεισθείην. V.

Pag. 166. l. 5. λεχθὲν] Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυ-
ξένης. G.

Ead. Ναλομεν⁸)] Ἀρχίας. V.

p) Ἀρχαί] Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam
est in C. *Solan*. At sic saltem ἀρχαὶ scribendum fuisset.
Forsan ἀρχεται dedit Scholiastes, idque per compendium ἀρχαι
pinxerat. *Reitz*. Nimirum ἀρχαι videtur *Reitzius* in priori-
bus invenisse. *Lehm*.

q) προὔργου τι] Olim προὔργον (προὔργόν *Schmied*.) τοι.
Correxuit *Fritzsch*. *Quaestat.* p. 21. ex *Isocratis* loco ipso *Pa-*
negyr. c. 19. *Bekker*. *Lehm*.

r) μηχαναῖς] Haec isthuc referre, cum commodius non pos-
sem, satius visum est, quam prorsus omittere. *Solan*. Commos-
dus tamen haec ad cap. 38. referri potuisse existimo, hunc in
modum: κριούς ἢ καταπέλτας] Arietes, τερχ. ὄργ.
Lehm.

s) Ναλομεν] Hoc Scholium, quod ultimum in Ms. Cod. in
fol. legitur, nec quo referam satis scio; nec, si ad quem locum
referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. *Solan*.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 170. l. 3. μηκέτι τονθορύζετε] ἀπὶ τοῦ
ὑπ' ὁδόντας γογγύζετε. τονθορύζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

Pag. 171. l. 6. οἷς ἔξεστιν] Τὸ, οἷς ἔρεται, διὰ
τὰς θηλείας καὶ τὸν ἔρωτα. οὐ γὰρ ἔξῃν θηλείας διηγεῖν
γορεῖν. V.

Pag. 173. l. 10. οὔτε τὴν μίτραν] Μίτρα ὁ γυναι-
κεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός· λέγεται δὲ μίτρα καὶ πο-
γαστριδῖός τις ὀπλισίς ἀλυσιδωτὴ, τῶν πρὸ τοῦ ἥτρου φε-
ραμένη· λακκή τις καὶ ἀσφάλεια. V.

Pag. 174. l. 2. ὁ δὲ φαλακρός] Τὸν Σίλβανον
λέγει. V.

Edd. l. 12. τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ] Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγγόνει γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν
Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον, ἀφ' ἱκαρία ἢ πρὸς
ἄμπελος ὠνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἢ ἐνεγκοῦσα τὸ φε-
ρόν οὗτος ὁ Ἰκάριος ἔδωκε ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττικῶν
(οὗ πιόντας¹⁾), νομίσαντας τοὺς λοιποὺς, ὅτι τεθνήσκουσιν
βαθεῖ τῇ ὑπνῷ διὰ τὴν οἰνοποσίαν κατασχεθέντες, ἀποκτε-
ναι τὸν Ἰκάριον, νομίσαντας θανάσιμον γάρμακον δεδο-
ναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρη-
γόσι²⁾ καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποιητικόν. οὐ
μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν
τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοῖς
ἐλθὼν γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὠραίου παιδὸς, ἔξ-
εν αὐτοὺς πρὸς ὄρμην μίξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐ-
τοὺς διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφανὴς ἐγγόνει. οἱ
αἶτε δὴ ἐκείνου ὑποσχομένου τὸ καθ' ὄρμην αὐτοῖς

Pro corrupta hand dubie voce *ναλομεν* si scias integram.
tasse non omnino spernendum habeatur Scholion. *Lehm.*

1) *πιόντας*] „πιοντες] *πιοντας* V. Sed in Impressis mu-
est. *Solan.* Deest tamen aliquid *Reitz.* Ego, si *πιόντας* scri-
batur, nihil desidero, nisi limam auctoris in perpo-
stylo. Mirifice enim iste per hanc narrationem a recta in-
quam orationis formam, et vice versa, transilit. Ceterum
tes ediderant priores Edd. minus castigate. *Lehm.*

2) *ἐγρηγόροι*] *ἐγρηγορῶσι* in prioribus vitiose. *Lehm.*

ἐπιλείπει, ὥρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμενήκεσαν
οὕτως αἰεὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπανστον τὴν ὀργὴν
ἔχοντες. ἐφ' οἷς¹⁾ ἐξιλασάμενοι τὸν θεόν, τοιαῦτα κατὰ
χρησμον²⁾ πεποιηκότες πῆλινα σχήματα, καὶ ἀνθ' ἑαυτῶν
παθόντες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

Pag. 175. l. 13. οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγυιῦσιν] Αἰ-
γυῖον καὶ Ἑλλάδα³⁾ καὶ Βούρα καὶ Ῥύπαι⁴⁾ καὶ Πάτραι πό-
λεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρι-
σαίου κόλπου καταντικρὺ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς πρὸς
τὴν ἑω. αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον
προσέτης. Ἑλλάδος δὲ καὶ τὰ ἐρείπια ἔστιν ἰδεῖν παρὰ τὸν
αἰγυλιόν. αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θα-
λάσσῃ, σεισμῶν πάλαι τοῦτο παθοῦσα⁵⁾. V.

Pag. 176. l. 3. ἡ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ] Ἑλλόβιον,
τὸ ἐνώτιον παρὰ τὸ ἐνέρεσθαι⁶⁾ τοῖς τῶν ὠτῶν λοβοῖς. V.

Pag. 179. l. 6. καὶ μετρολώου⁷⁾ υἱὸς ὢν] Ἀλ-
καίωνος⁸⁾ γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν
μητέρα ἀπεκτονῶς⁹⁾ ἐπλανᾶτο κατὰ πάσης γῆς, μηδεὶν
αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσαντος δὲ
αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοίκησιν, ἥτις οὐπω ἦν,
ὃς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλα-
χῶς ἐνρεθῇναι ἤκε¹⁰⁾ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελϋοῦ. Θ-

¹⁾ οἷς] Ὡς erat in Impress. Οὕς Exc. G. et V. Lege οἷς, ut in C. ex Solan.

²⁾ χρησμον] „χρησμου C.“

³⁾ Ἑλλάδα] „Ἑλλάς V.“

⁴⁾ Ῥύπαι] „Ῥύται C.“

⁵⁾ παθοῦσα] Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo non-
nulla emaculavimus. Solan.

⁶⁾ ἐνέρεσθαι] ἐνέρεσθαι vulgatum vitium, quod recte mihi
emendasse videor. Lehm.

⁷⁾ μετρολώου] Sic editum inveni, nec quidquam varietatis
solutum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλόου.
Reitz.

⁸⁾ Ἀλκμαίωνος] Sic in V. recte legitur. In Impresso prave
editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφι-
λοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. Solan. At pugnat hoc
cum constante totius antiquitatis narratione, quae fratrem, non
filium, Alcmaeonis facit Amphilocho. Lehm.

⁹⁾ ἀπεκτονῶς] „Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας.“

¹⁰⁾ ἤκε] Quam C. Ergo legit ἦ, recte. Solan. Secutus Schmie-
derus. Lehm.

λερός γὰρ οὗτος αἰὲν ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινύσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδούς, ὑπωπεύθη αὐτῷ πρόσχωσιν οὗτος^{h)} ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδείξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὖσα τοῦ τῆς μητρὸςⁱ⁾ φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι φασι^{*)}, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. καὶ ἐξ ἐνός^{k)} τῶν νιῶν Ἀκαρ- νῆος, Ἀκαρνανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

IN CYNICUM.

Pag. 185. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ] Titulus hic fuit in C. G. Πῶς δὲ Κυνικὸν εἶναι φιλόσοφον (Deinde). Κινδυνεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλον του νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανῷ. G.

Pag. 186. l. 4. τριβώνιον] Τὸ τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεργύνηκός ἱμάτιον, τρίβων δὲ, τρίβωνος, τὸ τῶν φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελές. Erat autem usque ad pedes, καὶ χειρίδας ἔχων πλατείας καὶ κεκολπωμένας. G.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 205. l. 4. Ἀρά γε] Βουλόμενος^{h)} ἅπαντα εἰδέναι τὰ σόλοικα. ὃ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσῆγαγε^{m)} σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφιστὴν αὐτὸν ὠνόμασεν. ἐπίτηδες οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγχειν τὸν σολοικίζοντα. V.

Pag. 206. l. 10. ἄρτι δὲ σολοικιῷ] Τὸ ἄρτι μέλ- λοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα λέγομεν, ἄρτι σολοικιῷ. V.

h) οὗτος] „Oὔτου edita. Mutavit Idem, nescio unde; nec satis adridet illud οὗτος θολερὸς — οὗτος. Reitz.

i) τοῦ τῆς μητρὸς] „Τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule.“

*) φασι] „omissum erat in editis.“

k) καὶ ἐξ ἐνός] Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausanias Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492. Ed. Sylburg. Caeteroqui Κατοινιάδος γῆς non meminit. Cler. Sed sic etiam C. Solan.

l) βουλόμενος] Lacuna hic est in V. Deest nempe ἐλέγχειν, aut simile quid. Solan.

m) εἰσῆγαγε] Hoc fuit initium Ms. in 4. in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. Cler.

Ead. l. 17. α μὲν οἶσθ', α δ' οὐ] Ἐχρῆν εἰπεῖν, τὰ μὲν, τὰ δέ. V.

Pag. 207. l. 3. ὄφελον] Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάσσεται ἀπαρεμφάτω^{α)}, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐπισιωτος, ὀριστικῶ, ἢ ἀπαρεμφάτω, ἢ εὐκτικῶ, ὡσαύτως καὶ παροχρημένω. ἴδει οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν δυνήσθαι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάσσεται. Διτιτῶς οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σοσολοίκισται. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρις^{ο)} σοσολοίκισται. V.

Pag. 207. l. 15. μέγα οὖν ἄθλον] Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V.

Pag. 208. l. 1. καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν] Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο. κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόϊθί φησι. V.

Ead. l. 10. μεθ' ἧ κα θεῖν λαγῶ] Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὃ λαγῶς, τοῦ λαγῶ ἢ γενικῇ, ἢ δ' αἰτιατικῇ τὸν λαγῶν μετὰ τοῦ νῦν^{ρ)}, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Ead. l. 18. οὐ γὰρ πρόξεστιν] Ἐπειδὴ, φησι, οὐ πρόξεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τινα^{γ)} ἰσολοίκισα· τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὸν σολοικίζοντα. V.

Pag. 209. l. 4. τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Ἡ τίτθ θηλάζει· ὃ δὲ ἀντιστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

Ead. l. 5. οὐδὲ ἀνξάνοντα παιδία] Αὐξανόμενα γὰρ ἴδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

Ead. l. 8. οὐδὲν γνωσόμεθα] Ὁφείλε γὰρ καὶ τὸν

α) ἀπαρεμφάτω] Videtur ἀπαρεμφάτω hic abundare. Vid. not. Graevii. Cler.

ο) τρις] Fallitur. Vid. infra adnot. ad h. l. Lehm.

ρ) νῦ] Nūn prave editum aute, et erat νῦν hic male in V. Sed mox V. tantum habet, etsi in impr. νῦν utrobique editum sit. Solan.

γ) εἰς τινα] An voluit εἰς τινα? Nullo autem pacto Luciani mentem cepisse videtur Scholiastes. Lehm.

δυνητικὸν προσθῆναι*) σύνδεσμον τὸν ἄν. οἶον, εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἄν γινώμεν, οὐ δὲ γνωσόμεθα. τῶν δὲ διπλῇ σεσολοικισται, καὶ τῇ ἑλλείψει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero *Vossiano* sic: (ἄν) ἰστέον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρεται ἔξω ἄν, καὶ ἐρῶ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἐν τε τῷ ἐνεσιῶτι καὶ παρκειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεῖα τοῦ ἄν; σολοικισμὸς*) τὸ μὲν ὄνομα ἐνικὸν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

Ead. l. 12. τὰ τριαῦτα ἔλεγεν] Πόσους*) παῖδας ἔτεκες. V.

*) *προσθῆναι*] *Lego προσθεῖναι*. Et confer Scholion sequens, in quo refelluntur quae hic prave observata erant. *Reitz.* Obtemperavit *Schmiaderus*, scribens *προσθεῖναι*. Verum quum auctor etiam *προσθεθῆναι* voluisse potuerit, intactum reliqui vulgatum vitium. Sed mox pro οὐδὲ γνωσόμεθα scripsi οὐ δὲ γνωσ. non vero. Οὐδὲ foret neque. Ceterum cf. seq. notam. *Lohm.*

*) *σολοικισμὸς*] Novum incipere hoc scholium existimo. Sed quo referam non habeo. *Solan.* Imo huc vel maxime pertinet. Habet duas hoc scholion partes, quarum prior id agit, ut refellatur alter Scholiastes; quod frustra tamen fit, quum nec per se verum sit, Futurum Indicativi cum ἄν nunquam reperiri conjunctum, nec, si verum sit, id nunc velit iste alter, qui manifesto pro Futuro simplici γινώσκειν, quod soloecum habet, dictum malit ἄν γινώμεν (quamquam temere), nec vero γινώσκειν ἄν. Posteriore autem hac scholii parte ostendit auctor, quae in dictione insit soloecismus; inesse dicit in plurali verborum ἀγνοήσομεν et γνωσόμεθα, ad nomen singularis numeri referendo. Quod quum et ipsum minime tangat *Luciani* ipsius mentem, *Fritzscheus*. Quaest. p. 156. sq. in *ἐαυτῶν* pro *ἡμῶν* αὐτῶν dicto quaerit affectatum huius loci vitium. At clarum mihi videtur, quando *Lycinus* dicit: *ἐπεὶ καὶ τότε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε*, non dicere eum voluisse soloecismum in proxime antecedentibus: καὶ μὴν — *ἐαυτῶν*, commissum, quoniam utramque sententiam uno tenore pronuntiatam a *Lycino* fuisse consentaneum est, necdum *Lycinus* illud ἀπέφυγέ σε facile ad proxima spectans dicere poterat. Longe simplicior ac plane pro more suo haec ad verborum *θηλάειν* et *αὐθάνειν* usum, minus illum *Atticum*, relata voluit, quum e responso soloecistae: *ἀληθῆ λέγεις*, intellexisset, et illas stribligines eum, velut *Iepores* venatorem, effugisse. *Lohm.*

*) *πόσους*] Absurdissima haec; incorrupta tamen; respicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, sed vocem *συγγενόμεν*, ex qua

End. l. 14. πηνίχα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἡμερον^α). ἐνεσιτώπος γάρ. τί οὖν φησι ἐρωτῆς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

Pag. 210. l. 1. τὰ πατριῶα] Πατρικὰ^α) ὅταν εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ πατριῶα, τεθνηκότος. V.

End. l. 3. πατριώτης] Ὁμοήθης γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ὁμόνομος, δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασί, ἀντὶ τοῦ πολλότης· καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Ἰδύτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρίω^ω) ἐχρήσατο. V.

In altero *Voss. Cod. sic:* Ὡσπερ^α) Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· αὐτῆς δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πάτριος, καὶ πατριώτης.

End. l. 4. μεθύσης] Μέθυσος γὰρ, ἀλλ' οὐ μεθύσης. V.

End. l. 6. λῆμμα πάρεστιν] Λῆμμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἐνὸς M. V.

Idem Schol. in altero V. (Λῆμμα) διὰ δύο μὲν τὸ λαμβανόμενον· Λῆμμα διὰ ἐνὸς τὸ φρόνημα.

End. l. 9. ὁ μείραξ] Τὸ μείραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι^α), ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μεράχιον λέγουσιν. V.

frigidum hunc jocum capiat. Solan. Ad Scholium Verborum c. 4. αὐξάνοντα παιδία hunc lepulum, quem dicit, jocum conferendum esse putat *Fritzsch. Quaest. p. 156. Lehm.*

^α) ἡμερον] Lege σήμερον. Sed absurdum est Scholium. Idem mendum est in Exc. G. in quibus reliqua hujus Scholii parum non compareret. *Solan. Σήμερον* edidit *Schmiederus. Lehm.*

^β) πατρικὰ] Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγωμεν (*Reitz. λέγομεν*), τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατριῶα, τεθνηκότος. *Solan.*

^γ) τὸ πατρίω] Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa scriptura ortum hoc Scholium; non enim πατριώτης vituperatur, sed *συμπ*—. *Solan. Τὸ πατριώτης Schm. Lehm.*

^δ) Ὡσπερ] Hic videtur deesse vox πατριώτης, licet nullum lacunae vestigium appareat in apographo. *Cler.*

^ε) λέγεσθαι] Λέγεται edita, correxerat *Solanus* ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum φασί ex Cod. V. in φασὶν se mutasse notarat. Sed quia λέγεσθαι vel sine codice legendum adparet, facile obsecundavi. *Reitz. Quidni vero, si*

Ead. l. 10. δεδύττομαι] Τοῦτο ἐνέργειαν, οὐ πάθος, σημαίνει. V.

Ead. l. 12. κορυφαιότατος] Κορυφή ἡ κεφαλή. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. V.

Ead. l. 13. ἐξορμῶ] Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἔτερον καὶ ὀρμηθῆναι ποιῶ· ὀρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V. — Ἐξορμέω γὰρ ἐξορμῶ ἄλλον, ἐξορμῶ δὲ ἐξορμῶ ἐγώ. Cod. Vat. 90. (Inepti aliquid dicit Scholiastes, judice Basti Epist. Crit. p. 107.)

Pag. 211. l. 1. συνετάξατό μοι] Ἐπὶ στρατοπέδῳ γὰρ τοῦτο διαθέσεως. V.

Ead. l. 2. περιέστην αὐτόν] Ὑπηγαγόμεν γὰρ εἶδεν εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιστῆναι ἐπὶ τὸ κύκλῳ λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in *Vossiano* majore ita habet: Περιέστη τὸ περιέστη δηλοῖ τὸ περίξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς ὧν περίξ αὐτοῦ ἔστησε^{b)};

Ead. l. 4. συνεκρίνετο αὐτῷ] Συνεδικάζετο γὰρ εἶδεν εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβήτη, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι, ἢ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In *Voss.* majore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισιν φασιν φιλόσοφοι τὴν ἔνωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὥς φασὶν ἐν συνηθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν^{c)} συνεδικάζετο εἶδεν εἰπεῖν, ἡμφισβήτη.

Ead. l. 6. νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Τὸ γὰρ νῶϊ εὐθείᾳ

φασὶν extra nexum cogites, etiam λέγεται optima dictum appareat? *Lehm.*

b) ἔστησε] Sic non puto scripsisse soloecismorum arbitrio. Forsan ἔστη simpliciter. *Lehm.*

c) οὖν] Excidit hic aliqua vox, aut συνεδ. οὖν legemur. *Solan. Schmiederus* edidit: εἶδεν οὖν εἰπεῖν συνεδ. *Lehm.*

d) εὐθείᾳ] Εὐθείᾳ καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac dei quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit *Solanus* minativum in his omnibus pro dativo, qui in V. et Impr. reposui. Huic igitur parui. *Reitz.* At εὐθείᾳ sic scriberetur, non εὐθείᾳ, ut vere edidit et post eam *Bip.* et *Lehm.*

καὶ ὑπαιτικῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ δοτικῇ. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ^ε). καλῶς οὖν^δ) παύσων αὐτὸν εἰρηκεν· ὥς σὺ καὶ νῦν ἔρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἰπεῖν καὶ νῦν ἁμαρτάνομεν ἑρῆς, τουτέστιν ἡμῶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

Ead. l. 9. μιχθεῖσα] Ἐμίσθη γὰρ ἀνὴρ, φαιμέν^ε), γυναικί, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρὶ. V.

Ead. l. 10. καρῆναι] Τὸ κείρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμήως^h)· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

Ead. l. 11. ζυγομαχεῖν] Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίως δια-
ιερμῆτων ἐρωσελεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν.
ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Ead. l. 13. βασανίζεσθαι] Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς
δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν
ἔργων. V.

Ead. l. 16. εἰ μελετήσῃ] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττι-
κῇ ἐπὶ τοῦ ῥήματος^ι) τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ
πυθτικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γὰρ φασὶ μελετήσω, ἀλλὰ
μελετήσομαι. V.

Ead. l. 18. τεθνήξει] Τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν
ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ^κ) ἐπὶ δευτέρου. V.

Pag. 212. l. 2. στοχάζομαι] Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται^ι) τὴν βολήν, ἢ τοῦ τεκμαίρε-
σθαι. V.

^ε) τὸ δὲ — ἀπαιτεῖ] „In V. et Impressa. τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ
absurde. quod vero jam editum ex G. et ingenio se reflexisse
ignatur Solanus.“

^δ) οὖν] „Ita ex V. restituit idem, in editis erat τοῦ sine sensu.“

^ε) φαιμέν] φασὶ editum ante. In V. per compendium exar-
atum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz.

^h) κοσμήως] „Κοσμικοῦ Exc. G.“

^ι) τοῦ ῥήματος] „Τῶν edita male.“

^κ) τεθνήξῃ] Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic
legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ. oportet enim
hæc sibi respondere. Alioqui perinde esse quodnam eligas, ut
βούλες per βούλη aliaque secundam personam in eis forinquantia,
mis sæpe vidimus. Sed τεθνήξει Lucianum dedisse, certum.
Reitz. Nihil sane certius. Quare in Scholio videtur mihi
lacuna esse, sic fere illa explenda: ἀλλ' οὐ τεθνήξει, τουτέστι
τεθνήξῃ ἔ. δ. Lehm.

^ι) ἀκριβοῦν τάττεται] Sic dedit Solanus pro vulgato ἀκρι-
βῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum
rectius videtur, poterit id revocare. Reitz.

Ead. l. 6. χρᾶσθαι] Χρησθαι^{m)} γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. V.

Ead. l. 7. ἔκτοτε] Ἐξότου γὰρ τὸ δόκιμον. V.

Ead. l. 10. ἀντιλαμβάνομαι] Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κωλύειν ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μάλιστα ὁ Πλάτων. V.

Ead. l. 12. Βράδιον] παρὰ ποιηταῖς. βραδύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

Ead. l. 14. τὸ λέλογχα] Τὸ λέλογχα Ἀττικοὶ εἴληχα φασί, καὶ τὸ λέλειφα, εἴληφα. V.

Pag. 213. l. 5. φακὸν] Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνὸς εἴρηται ὤμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐψητοῦ φακῇⁿ⁾ λέγεται. V.

Ead. l. 9. δυνήσεσθαι] Βούλεται τὸ νῦν μέλλον τιμήσαντα^{o)}. ἐπὶ οὖν τὸ δυνήσεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ, ὥς μὴ συνιέντος σολοικίσαντα. V.

Ead. l. 14. τὸ ἀνέφγε] Βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι ἀνεφύγετο^{p)}, λέγων, ἡ θύρα σου πᾶν πρῶτ. V.

Pag. 214. l. 7. ἱππεῖς εἰς πεδῖον καλεῖν] καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. Ἴππον γὰρ ἐς πεδῖον φαρμέν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ ἱππεῖς^{q)}. V.

m) χρῆσθαι] Recte. Sic *Lys.* p. m. 182. τοιαύτη τίχη χρῆσθαι. Item *Thucyd.* VII. c. 85. χρᾶσθαι vero *Herodot.* VI. 388. A. Quamquam apud alios promiscue. *Reitz.*

n) φακῇ] Φακῇ rectius habet aliud Scholion ad *Icarom.* c. 18. *Tom.* VII. p. 331. *Lehm.*

o) τιμήσαντα] quid hic faciat nescio. ἐπεὶ autem legendum existimo. *Solan.* Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. *West.* Non admodum curabo verba hominis, qui soloecismum ibi quaesierit, ubi haud dubie nullus est, ne ex auctoris quidem mente. *Lehm.*

p) ἀνεφύγετο] Lege omnino ἀνέφγε. *Solan.* Minime vero. Verba *Platonis*, liberius paullo a Scholiaste adducta, leguntur in *Phaedon.* c. 3. ubi olim quidem ac vulgo (cf. *Thom. Mag.* s. *prwf*) legebatur ἀνεφύγετο, nunc autem in *Stallbaum.* Ed. video ἀνεφύγνυτο expressum. Nec sententiam Grammatici nostri recte cepit *Solanus*, non accommodatam quidem illam ad *Laciani* consilium, at certe satis planam. *Lehm.*

q) ἱππεῖς] Peccavit in investigando peccato Scholiastes, deceptus, nisi fallor, loco *Piscat.* c. 9. Verum peccatum ostendit *Graevius* in *Adnot.* *Lehm.*

Ead. l. 14. μαντεύεται γοῦν] Χρῆ, μὲν δ' Ἀπόλ-
λων, μαντεύεται δὲ ὁ προσιών. V.

Pag. 215. l. 1. εἰ ἄρα καθ' εἷς] Οὐ γὰρ καθ' εἷς,
ἀλλὰ καθ' ἕκαστος^{γ)} δεῖ λέγειν. V.

Ead. l. 7. τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ] Ἐπὶ γυναι-
κὸς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τὸ μνᾶσθαι. μνᾶ-
ται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Ead. l. 12. ἀπολείποι τὴν γυναῖκα] Ἀπολείπει
γὰρ γυνή τὸν ἄνδρα ἑρεῖ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκ-
βάλλει. V.

Pag. 216. l. 1. νῦν ψοφοίη τὴν θύραν] Κόπτει
μὲν γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις ἐσιῶς, ψοφεῖ δὲ ἔσω. V.

Ead. l. 9. νῦν δὲ] Ἰπλατωνικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως.
ὥσπερ οὖν τὸ ἄρτι διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐνε-
σιῶτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον^{δ)} σημασίας, οὕτω καὶ τὸ
νῦν δὲ εἰς τὸ γενησόμενον ὑσυνάρτητον, ἵνα μὴ σολοικῆσαι
ὁ χρώμενος οὕτως. V.

Ead. l. 18. ἄττα] Τὸ ἄττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ
ἄτινα, ψιλούμενον δὲ τὸ τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερου
ψιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Pag. 220. l. 10. καταδουλοῦσθαι] Ἰσοκράτης ἐν
τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσον ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατε-
δούλωσεν. οὐκ ἀσφαλές^{ε)} οὖν τὰ τοῦ Λουκιανοῦ. V.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 222. l. 1. ΦΙΛΟΠ.] Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλον
τον, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ
ἐπιγέρειν. V.

γ) καθ' ἕκαστος] Error hic e *Thoma Mag.* s. v. καθ' εἷς,
de quo infra *Grævius* monet. *Lehm.*

δ) ἀνεπίδεκτον] In Impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in
V. tantum exiat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse,
uti edidi. *Solan.*

ε) οὐκ ἀσφαλές] Corrupta textus verba secutus sic iudicat
Grammaticus, *Lehm.*

Ead. l. 4. βυσσοδομεύεις] ἐκ βάθους σκέπη. V.

Ead. l. 7. τρικάρηνον] Κέρβερον. V.

Pag. 223. l. 10. ἀποψύξω] ἀποθανοῦμαι, ξηραθίσομαι. V.

Pag. 224. l. 7. ἀρίγνωτον] εὐδιάγνωστον. V.

Pag. 231. l. 1. προσηταιρίζετο] ἐταίρους προσελαβεν. V.

Pag. 232. l. 2. ἐκ νεκάδων] νεκρῶν. V.

Pag. 233. l. 8. ἀναφαλάντιας] φυλακρός. V.

Pag. 234. l. 5. φῶς] Θεός. V.

Ead. l. 7. ὁ βραδύλωσσος] Μωσῆς. V.

Pag. 235. l. 3. αὐτίδιμος] ἔνδοξος. V.

Ead. l. 8. ἐ] αὐτόν. V.

Ead. l. 13. γινομένῳ] ἀνθρώπῳ. V.

Pag. 236. l. 2. τὸν νῖδον] Σαρπηδόνα^{x)}. V.

Pag. 238. l. 10. φλαῦρον] φαῦλον, ἢ κοῦφον καὶ διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, διημιον, λυπηρόν. V.

Ead. l. 10. δέρεῖν] δέρμα. V.

Pag. 239. l. 3. κότταβος] παιδιά. V.

Ead. l. 13. ἀπαυδήσω] ἀπαγορεύσω. ἀπολέγμαιν). V.

Pag. 240. l. 6. παπτήνας] σκοπήσας. V.

Pag. 258. l. 15. κακοείμων] κακὰ τὰ^{z)} εἶμῳ ἔχων. V.

Pag. 259. l. 15. ἡ δ' ὅς] ἔφη ἐκεῖνος. V.

Pag. 260. l. 1. Μεσωρί] Ἀέγονστόν. V.

Ead. l. 5. λοπὸς] ἐνδύματος. V.

u) ἐκ] „Aberat praepositio ab editis. Addidit Solanus.“

x) Σαρπηδόνα] Σαρπηδόνα priores. *Lehm.*

y) ἀπολέγομαι] „non agnoscunt C.“ Est haec v. *Suida*, qui ἀπαυδῶ explicat per ἀπαγορεύω et ἀπολέγμαιν. *Lehm.*

z) τὰ] „Καὶ male in Editis. Emendavit Solanus.“ De scribendum fortassis aut εἶματα, aut, quod probabilius videtur, εἶματα. *Lehm.*

Ead. l. 6. ῥήτρην] ῥῆτραι, συνθῆκαι, λόγοι, νόμοι^a),
ὁμολογίαι, ψηφίσματα, συγγράμματα. V.

Ead. l. 15. ὁ νησιώτης] Πρωτεσίλαος^b). V.

a) νόμοι] „γάμοι lectum antea. Mutavit Solanus.“ Deinceps
 pro ὁμολογίαι vide an legendum ex *Hesychio* sit ὁμιλίαι. cf.
 etiam Schol. ad Pro Merc. Cond. c. 2. Tom. III. p. 365.
Lehm.

b) Πρωτεσίλαος] Errat: de Telemacho enim sermo est.
 Vid. *Hom. l. c.* In Exc. G. Τρωγεσίλαος. *Solan.*

ADNOTATIONES.

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὁ Κρόνε — σοὶ τέθνυται] Saturno sacra fiebant, de quibus inprimis *Macrobi. L. I. c. 8. et 10. et L. Gerald. de annis et mensibus*: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, et primo uno die tantum, i. e. 14. Cal. Jan. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adjectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum serias Saturnalibus addixit: a 16. igitur coepta, in 23. desinebant, quo solo fieri ante consueverant. *Coen. Singularis exstat de Saturnalibus dissertatio Georg. Theoph. Börneri Lips. 1751.,* cujus auctor etiam horum Lucianeorum aliquam rationem habuit. LENM.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι] Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 5. ἐπὶ τῶν ἱερῶν] inter sacra, reddidit *Gesnerus*: hic enim, non, ut *Börnerus* putavit, *Hemsterhusius*, inde a libro de Sacrificiis interpretationis ceterorum Latinae, quae in Ed. *Reitziana* legitur, auctor est habendus. Vituperat autem *Belinus* pro more suo hanc interpretationem, falso ab ipso acceptam pro: *inter festum, durante festo*, de quo certe *Gesnerus* non cogitaverat. Reddit autem ipse: *pour prix de mes victimes, ἀπὸ τῆς θύοις ἀμοιβήν*, quae verba huc confert e cap. 5. Et sic jam reddiderat *Erasmus*: *pro hostiis immolatis*. At alius generis est locutio *περτεύειν ἐπὶ καρῶν* c. 9. et similes, alius haec nostra, quae vix aliter capi potest, quam sic: *inter sacrificandum*. In ipsis enim sacrificiis pœces fieri solitas satis constat. Praeter alia vide *Clytaemnestrae* exemplum *Sophocl. Electr. v. 624. sq.* LENM.

Pag. 2. 1. 3. Εἰδέναι] Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET.

Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen davior videtur; nec juvat illud *Alciphronis* I. Ep. 9. f. οἱ — κερδαίνειν ἐμποροῦσιν ἔργεις, qui, UT lucrum faciant, injurias inferunt. *Lysias* or. pro oliva, pag. Ed. Lond. 145. οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάν-ιν εἶναι εἰδέναι similiter ab *Luciano* dictum adfirmem. Nec *Aristophanenum* Pl. 556. καταλείψει μηδὲ ταρῆναι, pro εἰς τὸ ταρῆναι, aliaque perinulta, satis mihi faciunt ad stabiliendum *Luciani* vulgatum; inhihent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ. Scripsit auctor forsitan εἰδόμεν, quamquam magis placeat *Guyeti* conjectura. Nam qua *Reitzii* vulgatam structuram defensum ivit via ut ipsi non satisfacit, ita nec aliis eam vereor ne satis probarit. LEMM.

ead. 1. 4. Οὐκ ἀνανεύσω] Non agnoscitur a *Salmo*. et *Bas.* 4. illud ἄν, quod ante v. ἀνανεύσω ingerit *Reitziana* Ed. et rectius abest. Omittit etiam *Ms. Reg.* 3011. *Ber.* Mendum illud erat Editionis *Reitzianae*: nil amplius. LEMM.

ead. 1. 10. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν] Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum et *Aldinae* meae auctoritate, et, quod certius etiam, jubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit *Erasmus*. GREN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν] In L. Fl. et Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι] Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν. absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγώ, non modo in Proverb. *Amicus alter ego*, quod Graeco *Eustath.* de Ismeu. I. p. 14. Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed et frequenter in aliis locutionibus, huic *Nostri* similibus. Supra *Philops.* c. 40. pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέ-

λαυσα τῆς διηγῆσεως. Ap. *Aesop.* Fab. IV. vulpes de se ipse ait: ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νώτων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπύσω. Fab. CIV. αὐτῇ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, *Hom.* Il. H, 332. Τῷ σε χρὴ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 11. Μόνον αὐτῶν] Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne his sine ulla necessitate repetatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. *Epist.* Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἰορτῆς. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Ἐπὶ] Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN. Cf. Scholion, et quem locum *Belinus* ad *Ver.* *Francogall.* Tom. V. 5. p. 54. laudat, *Macrob.* Sat. 1, 8. in. et extr. LEHM.

ead. l. 6. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ] *Marcilii* additamento non est opus. Vid. *Ver.* *Hist.* II. c. 30. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vocis, ut sexcenties, omittendae occasionem dedit. GERN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι] Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. *Marcilius*. Cui assentior; sed nullo libro adjuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 *Ver.* *Hist.* c. 30. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, *Cronos.* c. 17. πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. REITZ. Cum *Gesnero* facit *Schaeferus* ad *L. Bos.* *Ellipsa.* p. 777. Sed *Göllerus* ad *Dionys.* de *Compos. Verbb.* p. 23. maluit οὐδὲ ἀγοραῖόν τι διοικ. At docte vulgarem hanc orationis formam illustrat ac tuetur *Fritzsche*. *Quaestat.* p. 93. Cf. etiam *Asin.* c. 22. in. LEHM.

ead. l. 9. Κροτεῖν ὑποτρεμ.] Haec ad imperium ejus, cui sors id muneris dabat, fiebant. Vid. *Plut.* 1004. 1. SOLAN. Γυμνὸν ἄδων, quod modo dictum, *Belinus* reddidit *chanter sans accompagnement*. Sed rectius in nota subjecta

monet intelligi etiam proprie posse γυμνὸν de nuditate corporis, poenamque hanc delictorum convivialium similem fuisse ei, quam dederint *nudi saltantes*, de qua mox cap. 4. mentio injicitur. **LEHM.**

Pag. 4. l. 9. Ὡς πρὸς τὴν δύνάμειν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς] Interp. *si quis universi imperii vim expendat.* Illud potius vertendum erat, *si compararentur cum totius imperii potentia.* **VITRING.**

ead. l. 12. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἔλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει] Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινέσῃ: neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. **JENS.**

ead. l. 13. Καὶ φορὸς] Φορὸς ἄνεμος. **GUYET.**

ibid. Ὁ κύβος] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. *Suet. Augusto. COGN.*

ead. l. 14. Ἐπινεύσει] Mutare *Jensius* jubet in ἐπινέσῃ. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. **SOLAN.** Nihil opus esse cum *Jensio* vulgatum immutare, exemplis ex *Xenoph. Aelian.* aliisque *Luciani*, bene probat *Th. Wopkens* in *Lectt. Tull. L. III. c. 13. p. 305.* Adde supra *T. II. not. Solani* ad *Dial. Mort. VI. §. 5.* ubi μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθά- νοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας: ubi cum tantum ad *Tim. cap. 19.* remittat, secundum suam divisionem, quam *Hemst.* immutavit, tu jam vide sis *Timonis §. 33.* ubi οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει multis defendit idem *Solanus.* **REITZ.**

ead. l. 17. Ἄμα] Aliter scripserat, ni fallor, *Lucianus;* nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum *Arriani* infra laudatum ad hoc ipsum caput. **SOLAN.**

Pag. 5. l. 3. Ἐτε καὶ βασιλέα] *La royauté de la fœbus. Horat. Non regna vini sortiere talis.* **GUYET.** Versus *Horatii* satis notus est *I. Od. 4. f.* Noster iterum infra cap. 9. post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. **REITZ.**

Pag. 5. l. 5. Γελοῖα ἐπιτάγματα] *Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15. et Arriani ad Epict. I, 25. ἐν Σατορνάλιοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παιῖται ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἕσον, σὺ ἀπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδιά. SOLAN.*

Pag. 6. l. 3. Ἀφ' ἡμῶν σοι τὰ χρέα] *Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos. ad Evang. Matth. VI, 12. οὐδ' ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. et hoc Luciani. REITZ.*

Ead. l. 8. Ὑποβαλλομένη] *Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I. p. 10. ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13. λίθος ὁ Τετταλός. Aristoph. Nub. 764. λίθον ταύτην — καλὴν etc. Noster Imag. c. 1. f. ἡ λίθος Ἑρακλεία· sed et de getamnis masc. gen. ibid. c. 11. idque usitatius: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic jungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19. Tox. c. 2. Asin. c. 37. Ac T. I. Tim. c. 45. f. ὁ ὀρέξας — ἐμμηκεώς. Act. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aesop. F. XVIII. ὁ δὲ ἀναστὰς — σιεατίνους βοῦς ἐκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βομοῦ θείς ὠλοκαύτωσεν. REITZ. Nunc diversitas temporum ne admisisset quidem copulam. LEHM.*

ead. l. 18. Ἡσίοδος] *Hesiod. Theog. 459. etc. SOLAN.*

Pag. 7. l. 1. Γάρ τι] *Γάρ τι — ὑγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet et Diod. Sic. XI. c. 45. ἄλλο μὲν μηδέν τι — προὔξει τι· modo proba et ibi sit lectio. REITZ.*

Pag. 8. l. 5. Εὐποιῶν] *Sic recte disjunctionem Fl. et Bas. 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.*

ead. l. 16. Οἶος] *L. Fl. Ven. 2. Par. et sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.*

ead. l. 17. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα] *Homer. Od. I, 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα*

lucian. etiam supra Rhet. Praec. cap. 8. f. Et alibi his, et, ut infra cap. 20. etc. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ...] Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. Epy. 109. Vid. Cler. Art. Crit. p. 223. SOLAN. Commode etiam Belinus confert locum Theocrit. Idyll. XII, 16. ubi vid. Harles. LEHM.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἰχάζοντες τοὺς δούλους καὶ παιδοτρύβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε] Vertitur: At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos et ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem. Equidem sic vertendum existimo: At ego, Saturne, e fabula ista conjiciebam, hoc te facere cum humanitate in servos et ludimagistros. VITRINE.

ead. l. 8. Πεδοτρύβας] Vox rarior fecit, ut usitationem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen πεδοτρύβας; Hagen. 1526. 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, qui bojas terunt; nisi quod bojas ad collam quis, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Pers. III, 3, 15. Compedium tritor, quasi hoc ex Graeco vertisset. Guss. De accentu vocis vid. Varr. Lectt. LEHM.

ibid. Φιλάνθρωπον] Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ποιεῖν σε etc. Ita distinctionem Solanus mutarat. Sic trajectio constructionis foret, de qua paullo supra, Mart. Peregr. c. 45. pr. Nec displicet: quia tamen et sic Enveri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud commodum exhibet, nec satis certa est res, manu ablati. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ ταλάντων] Non igitur propria haec nostra dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut majoris consiliiis regno uno decepto, in alias etiam nationes ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. In tam longe posteris vix credibilem, historicumque poscentem Alcibiadi parem, ut qua ille peritis pestem Atheniensium arripuit, hic furorem Epidemicum, qui in Europae praecili-

puas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo proditura expectant, id quod erat opum misere perdidierint, ab aleatore, similibusque ejus perditis hominibus miserum in modum emuncti, imo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 10. l. 18. Τὸ ἀτερπέστατον] Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUIET.

eand. l. 19. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους] Nemo non politior magis probabit editionis Frontinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, et nihil est, quod non congruit gelu. Sed pro ὃ mallem ἔστί. GRAEV. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 11. l. 12. Βασιλέας χειροτονῶμεν] R. de la febus. Supra cap. 4. GUIET.

Pag. 12. l. 4. Τῶν φίλων] Durior hic stilus. E. τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo pertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξεν τοῖς φίλοις requiritur. potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξεν nec sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil mutatione cogitandum. Habuimus hujusmodi constructionem et ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo a. hic. At si infra c. 21. χρυσίου χολνικά γε ἡμεῶν πικρὰ κατασχεδύσαι recte habet, hoc tanto facilius se tueretur. R. Ad τῶν φίλων intellige τισί, quod et Fritzsche placet. video Quaestat. p. 201. LEHM.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα] Sic aliquoties mittens Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non eludit. SOLAN. Rectius ἐγγράψας jungitur verbis: ἃ μὲν τοῦ νητας χρὴ ποιεῖν, et ἄλλο βιβλίον verbo ἔπεμψα. Fe

ret *Solanum* comma importuno loco post ἐπιμυσα vulgo positum. Sic et *Fritzsche*. Quaest. p. 207. LXXIII.

end. l. 11. Οὐκ ὄναρ ἐπιστάς] Deos ac daemones mortalibus adparentes frequenter dici ἐπιστάνας, (imo ἐπιστήνας) exemplis docet *J. Elsn.* ad *Act. Apost.* XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1. f. et *Macrob.* cap. 1. etc. Rkitz.

Pag. 14. l. 6. Ἐστὶ] Scribendum fuit εἴη. SOLAN. Obsequeretur *Solano* εἴη rescribenti, propter adjunctum καὶ δυσχεραίνουμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aequae dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνουμι, nec exempla desunt dissimilium modorum, et casuum, in ejusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. et Imperat. sic jungit *Hom.* II. Z, 273 — 4. Θῆς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13. apud *Nostr.* μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, et in seqq. *D. Paul.* ad *Rom.* XII, 14. 15. εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαιρόντων etc. quamvis ibi altero membro δαί intelligatur; sed habemus alia. Subjunct. et Opt. per καὶ copulata vid. *Hermot.* c. 24. et 57. *Asin.* c. 39. med. Subjunctiv. et imperativ. μήτε ἀπόθνησκε, μήτε — δᾶς σεαυτόν. Indicativ. et particip. *Diod. Sic.* XI, p. 438. οὓς μὲν ἀνείλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἤλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. et optativ. ut hic, *Ptolem.* *Hephaest.* L. IV. pr. ὥς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὥς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ· καὶ ὥς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo et in *Luciano* pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. *Ptol. Heph.* l. d. sine majore distinctione, καὶ ὥς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχῶν χειραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὥς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δολή δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλαι δ' — Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Ἀήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. et subjunct. *Lucian.* Abdicat. c. 26. f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Dissimiles casus *Pausan.* Vit. *Aristom.* ipso princ. Ἀνηκέστων

(sic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατε-
 ιληφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐγορῶντες —
 ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII. cap. 6. N°. 27.
 ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Lati-
 nis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II. cap. 23. 11. Cors.
 ad Sallust. Catil. 21. 4. Wessel. ad Diod. Sic. IV.
 c. 41. 12. Et Eloner. ad Apoc. I, 4. 5. 6. qui et pag. 435.
 nonnulla prorsus hac facientia ex Thucyd. et Pausan. pre-
 tulit. REITZ.

ead. l. 7. Μονοχιτιῶν] Μονοχίτων ὦν. An μονο-
 χίτων ὦν scribendum pro μονοχιτιῶν. GUYET. Μονοχί-
 των] Sic recte una Ven. 2. reliquae Edd. μονοχιτιῶν. Non
 puto tamen cum Baifio pag. 211. ita necessario intelligen-
 dum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur:
 superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium
 Graecorum, Romanorum togam. Ολοχίτων Od. Ξ, 489.
 legitur. SOLAN.

ead. l. 11. Παρασκευαζομένους] Hoc verbum
 frequens esse de adparatu convivii et sacrificii, vid. si ope-
 rae est, apud Jac. Elon. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 14. Προσεικάζειν] An προσπελάζειν legen-
 dum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιά-
 ζειν, ut N°. 20. et Hermot. c. 82. SOLAN. Fateor, assi-
 mulandi notionem a me conciliari cum hoc loco non posse.
 Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαλίζειν, alludere.
 Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque
 significatio. Magis jam placet προσπελάζειν, accedere, prae-
 sentem se demonstrare, apparere: idque interpretando ex-
 pressi. GERN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι] Infra N°. 21. με-
 ταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαυτον. KUSTER.

ead. l. 14. Μάτην] Legendum est μὴ μάτην etc.
 Solan. Hoc certe magis placet, quam Reitzii οὐ μάτην,
 quo admissio etiam ποιῶσιν pro ποιῶσι scribendum foret.
 Vulgata vero non sine contorta interpretatione servari facile

potest. Retinui tamen eam, destitutus certa emendationis auctoritate. **LXXIII.**

ead. l. 17. Ὡς ἀγείροισεν τῇ Μητρὶ] An hi dies adhuc patiantur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine veritas conspici, ut *Cybelae matri esse adjungant*? cum jam cap. 48. in Syria Dea, καὶ πολλὰι μνῆες ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῇ ἀλεκτρούνι ἀγείρονται, recte, ut vides, et aliter verterint: cum ap. *Maximum Tyr.* dissert. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγαιρόντων διαφέροντα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῇ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit *Heinsius*: *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, et duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt.* At jam in *Pseudomanti* has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγαιρόντες τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, eorum more, qui a *Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria et capturis: sin, esse congregationem hominum, et huc potius censeo referendum locum *Maximi Tyrii*, cum ἀγαιρόντες proprie dicantur tales circulatorum in variis rebus, ut ostendit *Lud. Cresollus* in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξέστιο intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalicias, ne id quidem fas esto.* Quid enim? an putant, *Lucianum* construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25. ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum et quarto casui id verbum adjungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. **GRON.**

ead. l. 18. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βύκηλοι γενόμενοι] Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Ms. τυμπάνοις. Nam quavis et cymbalis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant *Cybelae*, et ejus sacerdotibus. Hinc et ipsa

Dea et illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciantur in antiquorum monumentis. Notâ hæc sunt omnia. GRAEV.

ibid. Κυμβάλοις] *Horat.* 1. Od. XVIII, 13. *Sacra tens cum Berecynthio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde τυμπάνοις et hic. cum *Graev.* recipiendum credat. Non tam festine: nam et cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. *Min. Fel.* Oct. p. 172. Et ex *Nonno* id docentem *F. A. Lampe* de Cymbalis vett. L. I. cap. 15. p. 91. et III. cap. 17. qui L. I. pag. 134. eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1. *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, et conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis nummis matris Deûm notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

Pag. 16. l. 3. Νόμοι πρώτοι] (Distinguendæ hæc leges, seorsimque singulæ imprimendæ). Scripserat etiam *Aristoteles νόμους συμποτικούς*, teste *Athenæo* 186. B. Quamquam in catalogo ejus opertum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in *Menagii* notis habes. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξεταζέτω, μηδὲ ἀναγραφέτω etc. μηδὲ λ. ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι] In marg. *Ald. Wess.* adscriptum erat ἐξετάζειν et ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum adnotare voluerit scriba, (quod et alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζέσθω intactum reliquit. At imperativos et infinitivos sic jungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11. notatum. REITZ.

ead. l. 16. Γραφόντων — ἐχόντων] Recte, pro γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν. Vid. similiter ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων, cap. 15. Confer notam *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* X, 2. ad verb. ἀπεβρίφθων pro ἀπεβρίφθωσαν, et *Solani* ad *Charon.* f. *Contempl.* c. 14. (non 26. ut ad *Dial. Mort.* non mea culpa, adlegatur) ubi videbis ἐπαιρέσθω pro ἐπαιρέσθωσαν frustra sollicitatum a viris doctis. Item

nos ad Zeux. cap. 5. Adde *Alciph.* II, 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Ac III, 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52. pr. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται. *Lucianum* rursus Jov. Trag. c. 12. f. et alibi. REITZ.

Pag. 17. l. 2. Καὶ ἐσθῆτι τῆς οὔσης τὴν περιτ-
τὴν] Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus, tangit etiam *Alciph.* III, Ep. 57. Structura vero τὴν περιττὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non dissimilis est *Aristophaneae*, Plut. 694. τῆς ἀθάρας πολλήν, ubi *Kust.* alia similia dedit. Nec multum abeunt illa *Diodor.* Sic. τῆς χάρας πολλήν, ubi alia etiam addidit *Wesseling.* docuitque, modo τὴν πολλήν, modo πολλήν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III. 240. IV. c. 28. REITZ.

ead. l. 4. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς] *Casterum ante solennitatem.* Non sufficit: nam et cum statim in praecedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, etiam notavit tempus ante solennitatem. Verte *casterum die ante solenn.* Nam clare distinguit inter longinquius et magis propinquum tempus. GROS.

ead. l. 17. Ἀποτρεχόντων] *Recurrunt*, ad domicilium scil. ΓΥΓΕΤ.

ead. l. 19. Διμοιρίτας] Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἢ μεταφορά. ΓΥΓΕΤ. *Brod. Miscell. T. II. pag. 484.* ad hunc *Luciani* locum haec commentatur: *Amian. Marcell.* 27. — adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant; milites vero διμοιρῖται nuncupati, dupla stipendia merent, ut docent nonnulli. *Aeliano* διμοιρίτης καὶ ἡμιολογίτης ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. *Lucianus*: ἐρυμάτιον ἐφρούρεις διμοιρίτης ὢν. *Rursus in Chronosol.* — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. *Arrianus*: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκατάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα μέληνα μὲν τοῦ διμοιρίτου. πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. *Curtius L. V.* Itaque delectis equitum VI millibus, trecentos, quos Diuichas appellant, adiungit. Dorso hi graviora arma

portabant: ceterum equis vehebantur; cum res locusque posceret, pedestris acies erat. *Nescio, an hic Dimoiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos nullis paene armis instructos fuisse, literis mandet.* — Sed in Curtio recte jam Dimachas editum, qui et ἄμμιποι Graecis dicuntur, aliique sunt, quam hic διμοιρίτας. In Ammiano vero priore loco Diogmitas legendum, ex Salmasio monuit Freinsheim. ad Curt. V. c. 13. §. 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter, quater, et Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid. ad Dial. meretr. IX. versus fin. ita ut rem nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo est a διμοιρία. Ita διμοιρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic. VIII. p. m. 544. fin. REITZ.

Pag. 18. l. 2. Ἐπαχθές] Sic recte scribitur in Fl. Bas. 2. et Par. In reliquis prave ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. l. 17. Αὐτοῦ] In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 19. l. 13. Τὸ στοιχεῖον ἐξάκουν] Vid. et Lexiph. c. 4. et Alex. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inseratur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a. p. 445. ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V. vel VI. hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Juvenal. — Quamvis solida hora supersit Ad sextam. Tertullianus in Apol. Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta et salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; et παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a Lucianò hic accommodatum, 457. a. A. Variarum autem erant coenarum horarum: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consulo, si habet, Casaub. ad

Ath. 426. *Solan.* Quid sit στοιχειῶν, *Pollucis* verbis dicimus VI, 44. Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχειῶν ἐκάλουν. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fingitur, umbra, στοιχειῶν est. Quae ad hunc ipsum locum *Kuknins*; quae ad *Athen.* VI, 10. *Casaubonus*, ex Schol. ad *Aristoph.* Ἐκκλῆσ. 647. et comicorum ap. *Athenaeum* fragmentis; quae *Salmas.* Exerc. Plin. pag. 446. seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpendaris, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut ix ad ii; initium autem et finis dici in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum xxxix, aestivi modo xxii. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, et staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse pedes etc. 2) Inventis solaribus paullo operosioribus, de quorum aetate inprunis copiosus est *Salmasius*, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, et lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse adnotavit; ac diserte admodum explicavit *Aldus* in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes vi et xx. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel majus admittit. Add. supra *Gall.* cap. 9. *Græc.*

Pag. 19. l. 16. Προνομήν] I. e. προέμνησιν. Vett. Codd. consulendi. GUYET. Mallem προνομίαν, *praerogativam*, cum Pell. quam προνομήν, *praedam*, *pabulationem*. REITZ.

Pag. 20. l. 2. Μοῖρα] Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN. Nil excidisse putes, si cum Schaefero levi mutatione legas κατ' ἴσον. LEXEM.

ead. l. 4. Παραπεμπέτωσαν] Προπιμπέτωσαν legisse videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22. καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων etc. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficias, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod jam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis major, quam caeteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρηὴ ἀποσέγειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, *comitor*, *adsto* etc. Vid. Hermot. cap. 72. διαναστάντα δὲ ἄξιῳ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμπει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Navig. c. 1. παρέπεμψε χειραγωγῶν · et Bis Accus. c. 1. ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. Editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non est *comitor* etc. sed *rejicio*, *amando* etc. Vido locum ea de re apud Nostrum luculentum Diall. Merr. XII. ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην etc. Μηδὲ παραπέπέσθωσαν itaque erit, *neve tam cito praetereunto*, et sic proponitur τῷ, μηδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans

adjungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22. invenies, et N°. 32. De ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Conviv. c. 38. SOLAN. Vox ἀλλὰ significat praeceptum sequi oppositum ei, quod praecesserat: *Ministri nihil faciunt cuiquam in gratiam: verum, addit legislator, nec agunt in quomquam iniquo animo.* Id autem sic declarat: *nec cunctantur in ferculis circumferendis pro lubitu, (i. e. nec serius pauperi cuiquam fercula afferunt, ut minuitiore aut viliore portione ille non possit non contentus esse) nec vero tumultuario funguntur ministerio in quomquam ocyns aduendo, abundo, honoris specie, impediētes, quo minus sedulo ille in ciborum delectu prospicere sibi possit.* Hanc vitiosam et malevolam ministrorum festinationem quam idem scriptor noster infra c. 22. denotet verbis: ἔτι παρασκευαζομένων, ὥς ἐπιβύλοιμεν τὴν χεῖρα, παραμείβεσθαι, et c. 32. verbo παραθέτειν, h. l. perquam eleganti iudicio *Jacobsius* conjecturam suam commendavit παραπετέσθωσαν. *ne praetervolanto.* Nihilominus tuendum duxi παραπεμπέτωσαν. *ne specioso dolo transmittant fercula, quoad ipsis lubeat.* Vere honorifici comitatus vis huic verbo est etiam in Lucianeis frequentissima. Speciei honestae adsumtae notionem habes in *Necyom.* c. 8. Παραπεμπέσθωσαν vel propterea probare nequeo, quod in verbis ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν jure haereas, qua ratione sint cum ceteris jungenda. Quamquam nec ipsam verbi significationem *Solanus* recte vel cepisse vel applicuisse videtur. LEHM.

end. l. 8. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον] Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον ἀκούτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

end. l. 10. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἰθὺλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου] An non scripsit auctor, πένητες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed et remittere id possint.

Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες] Gronovii conjecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες] Gronovianam πένητες SOLAN. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ead. l. 11. Προπιόντες] Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum vertit, ubi praeberis dives. Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo jam eodem spiritu addi poterit, divites praeberere debere? REITZ. Variè in his erratum a doctissimis viris. Πάντες πᾶσι sunt omnes invicem convivae, promiscue sibi propinanto. Nec opponuntur, ut Gronovius cogitavit, pauperes divitiibus, sed convivae convivatori, τῷ πλουσίῳ. hunc enim per totum locum πλούσιος prae ceteris denotat. Denique qui, obsecro, fieri potnit, ut formulae diversissimae προπίνειν τινί et προπίνειν τινός in una eademque sententia invenirentur statuereturque! Imo confidenter προπιόντες, auctore probissimae Codicis, in προπιόντος muta, sententiamque sic cape: Omnes omnibus, si velint, promiscue propinanto, postquam ipse convivor propinaverit. Huic nempe hoc officii instar injungitur, ut primus omnium tantae aequalitatis et familiaritatis exemplum edat. LEHM.

ead. l. 12. Ἐπάνυγχες] Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Act. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξέστω] An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω ἢν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλνπον. GUYET. Fl. sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε καθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλνπον ἐπὶ πᾶσι· πετιενέτωσαν etc. Bas. 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε καθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλνπον ἐπὶ πᾶσι πετιενέτωσαν etc. Junt. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε καθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι

παρδάνοντα. ἔξέστω, ἣν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέ-
 τρον ἴστω τὸ ἄλυπον, cum qua *Par.* fere consentit. *Sola-*
nus distinctionem *Juntinae* mutavit. *Gesnerus* aliter: hunc
 igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca re-
 spondeant. *REITZ.* Nec tamen in omnibus *Gesneri* interpre-
 tationem secutus est textus *Reitzianus*: nam ἐπὶ πᾶσιν, quod
Reitzius antecedentibus adnectit, reddiderat *Gesnerus*: *Super-*
omnia, sequentibus praefigens; et ἔξέστω *Gesnerus* ad se-
 quentia, *Reitzius* ad antecedentia, retulit. In tanta autem
 distinctionis, quam Editiones ostendunt, confusione hoc certe
 patet, verba εἰς τὸ συμπόσιον non cum *Fl.* ad superiora,
 sed ad inferiora, referenda; non item, quo ἔξέστω pertinere
 voluerit auctor; quove nexu ἐπὶ πᾶσιν cum ceteris continean-
 tur. *Schmiederus Basileensem* 1., *Bipontinus* Editor *Reitzi-*
anus secutus est. Mihi ἐπὶ πᾶσι, praecedentibus *Era-*
mo, *Gesnero* et Edd. nonnullis veteribus, ad sequentem
 sententiam, pariterque ἔξέστω ad ea, quae sequuntur,
 ἥν τις ἐθέλῃ — τὸ ἄλυπον. accommodanda esse videban-
 tur. Et cum hoc textu jam conspirat etiam *Gesneri* inter-
 pretatio. *LEHM.*

Pag. 21. l. 7. Οὕτε λοιμὸς] Obversabantur menti
 scribentis haec *Luciani* amuletum *Alexandri*, de quo legisti
 illic cap. 36. *SOLAN.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 22. l. 3. Ἐν οἷς εἶην] Recte vertitur, in quo
 statu essem. *Diod. Sicul.* XIV. c. 48. f. καὶ τὰ μὲν
 πρὸ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71. f. ac fre-
 quenter alibi. Et ita in *Epist. ad Philip.* IV, 11. ἔμαθον,
 ἐν οἷς εἶμι ἀντάρκης εἶναι. Ubi *L. Bos.* et haec *Luciani*
 verba addit. Noster supra *Peregr.* cap. 16. ἐν ὑπασιν
 ἐφθόνοις ἦν. *REITZ.*

ead. l. 11. Τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελ.] Spectavit hanc
 equationem *Plato*, et ante eum *Lycargus* instituit. *Cic.*
 a. III. *Offic.* *SOLAN.*

end. l. 12. Ὡς καὶ νῦν] Legendum fors. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Bas. ὥς δὲ habet. GUYET. Adsentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hiace et solemnis permutatio, et sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23. ἐορτήν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δὲ. Deinde ibid. τὸν κύνᾱ δὲ — τὸ νῦν δὲ — μᾶλλον δὲ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ etc.] Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, et quidem ex hoc *Luciani* loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνίσωτέρα, quam formica et camelus? Id ergo *Lucianus* noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, et in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel κομήλους, putes; tanta est inter universos conditionis et fortunarum inaequalitas. JWS. "H] *Jensii* emendationem confirmant L. Coll. et Fl. In reliquis impressis prave legitur ἡ. SOLAN. Plus certe salis inest, si jam cum *Jensio* ἡ legis. Immo cum comparatio instituitur inter inaequalia, ἡ requiritur, ut sensus sit, modo formica, modo camelus; et sic plane respondebit sequenti, modo excelsus, modo humilis. Quare ἡ vel invitis Codd. et Edd. recepissam. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certissimae *Jensii* conjecturae obsecundandum; quae eo melior, si nullam vid. Edd. sic habere: nam Fl. omnino habet illud ἡ,

quam non videtur inaspexisse, cum tamen alibi consuluerit.
REITZ.

Pag. 23. l. 1. Οἷοι] Sic recte Ven. 2. ut N°. 24. se te longius amandem. In reliquis impressis οἷον. SOLAN. Οἷον εἶναι οἱ τραγικοὶ ἐμβάται] Nondum recipio Venetarum οἷοί εἶναι, licet τραγικοὶ sequatur. Supra Jov. Conf. c. 18. med. οἷον ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice saepissime fungatur. Verum quia infra c. 24. οἷοί εἶναι omnes praeferunt, possit et hic ita legi. SOLAN. ἐμβάδες corrigit: ego nondum; nam et μοκ rursus ὑποδησάμενοι ἐμβάτας. Conf. supra Adv. Indoct. c. 6. f. Ei Jov. Trag. c. 41. ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, et ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ. De vocibus ἐμβάτης et ἐμβάς vid. ad Schol. Necyom. c. 17. Tom. III. p. 321. LEHM.

ead. l. 2. Ἀνυπόδετος] Sic hic omnes libri nostri. Vid. Asin. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδητος Lys. p. m. 511. REITZ. Pace Fritzschii dicam, qui in Commentat. II. De Atticismo et orthographia Luciani p. 3. ubivis locorum in Nostro ἀνυπόδητος scribendum esse praecipit, me nec h. l., adversantibus omnibus libris, a Lobeckii regula ad Phrym. p. 445., nec a mea ipsius sententia, ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 613. sq. proposita, recedere potuisse. LEHM.

ead. l. 10. Οὐ τοιαῦτα etc.] Hesiod. Ἔργ. 116. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄσπορος etc.] Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia et ibi constructione Homerus, nempe ἄσπαρτα καὶ ἀήροτα πάντα φύονται. At solere Nostrum haec mutare, vid. supra ad cap. 7. Et γύω ita recte transitive construitur. Long. Past. III. p. 103. Ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὥραι. Noster supra Icarom. c. 28. φύει πώγωνα, alii barbam. Et ipse Hom. Odys. H, 119. Ζεφυρίη πνέουσα τὰ μὲν φύει, Zephyreus spirans haec crescere facit. REITZ.

ead. l. 15. Χρυσοῦς εἶναι] Hesiod. Ἔργ. 109. Primo observa, εἶναι de praeterito hic usurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7. notatum sit. SOLAN.

Πας. 24. l. 1. Τούτου] Ed. Par. mutavit hanc vocem, fecitque τούτων. SOLAN.

ead. l. 4. Παρὰ γούν] Forsan γε maluit Solan. Sed satis potest vulgatum stare, pro *certe quidem* acceptum, quo sensu frequenter poni, satis docuit Bud. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. seq. ἄρτων γούν. REITZ. Invenit Solanus verba παρὰ γούν ἡμῖν etc. in Edd. vett. cum sequentibus juncta, quae res eum, nisi fallor, movit ad istam annotationem, non quod vim particulae γούν ignoraret, quam e singulis Lucianeorum paginis cognoscebat. Jam praecedentibus adjuncta haec verba ferri aliquo pacto possunt, quamquam et mihi satis jejunum tale additamentum videtur, ac paene absurda sententia: ἡ πέντα δὲ — — παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πέντησι. Δὲ autem e Cod. Par. in locum γούν si velis substituere, multo etiam minus satisfeceris. LEMM.

ead. l. 7. Ὅσας ἔχοντες] An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec desidero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, sive exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in Dial. Mort. II. fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυγῆς. Neque ὅσας hic nectendum cum praemisso τοσοῦτον, quasi *tantum, quantum* significaret, ut saepe solet; idque Guyetam in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separationem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 8. Συνοικίας] Insulas. GUYET. Bene. At supra, vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum intersit. REITZ.

Pag. 25. l. 1. Θύμον] *Cepam agrestem, bullum*. GUYET. *Prawam* (fausse) dicit hanc interpretationem Belinus. Nec facilius porrum, quo *Geomerus* interpret usus est h. l., concoquere poterat delicatior, quam doctior, arbiter. Ipse enim *thymum* praetulit, ignorans hoc fuisse olerum *genus*, Athenis a pauperibus comedi solitum, de qua re insignis est locus *Aristoph.* Plut. v. 283. Grammatici veteres explicant fere per voces βολβός, κρόμμυον. Noster fere cum

ζάροδαμον conjungit, ubi de vilissimo opsonio agit, ut Timon. c. 56., aut cum τάριχος, ut Fugit. 14. Omnino hoc θύμον hac vi saepe commemorat, memor potissimum Pluti Aristophanei. LKHM.

Pag. 25. l. 1. Ἐπιτρώγοντες] Ἐπιτρώγοντες forsan. GUYET. Non capio, cur derivatum a τρώγω, comedo, addo, hic sic mutandum. REITZ.

ead. l. 6. Ἡμῶν πάντων] Ἡμῶν πᾶσι requireretur. Sed hoc longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9. vers. ult. REITZ. Nihil prorsus hi loci simile habent, ut alterius exemplo lectio alterius vel illustrari, vel fulciri, possit. Genitivi autem, de quibus quaeritur, tantum abest ut absoluti sint habendi, ut legitime adeo juncti sint verbo κατασχεδά-ζεν. Cf. Nigrin. c. 3. LKHM.

ead. l. 10. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις] Cave veritas κοιτίσι, cubilibus: sunt enim arculae, in quibus mundus muliebris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi solebant. Hesych. Κοιτίς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ᾗ γυναῖκεος κόσμος ἀπέθιτο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. Bos.

Pag. 26. l. 5. Ἡμῶν] L. et Pl. recte. In reliquis impressis ὑμῶν: quamvis in versione sit nostrum. Quam supine! SOLAN.

Pag. 27. l. 1. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.] Non minus enim hoc absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum Varro in Satira docet Gellius XIII, 28. et usus est Cicero ad Att. I, 19. de rerum hominumque copulatione absurda. In ἀναισθήτου caractere apud Theophrastum est φακῇ ἔσρων δις ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλων ἄβρωτον ποιῆσαι. Communis ergo valde cibus leuticula. GREN.

ead. l. 2. Τῶν ἰχθύων] Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεῖς πεσοῦσαν] Hic certe nolim παρεῖς παλ- Lucian. Vol. IX. Y

ουσαν reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπεισπαίσας mutant. Vid. supra Diall. Meretr. XV. Adde *Diod. Sic.* IV. pag. 256. παρειαπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem XII. c. 43. a. m. παρειαπέσεν εἰς το χωρίον. Et XIV. c. 51. p. 682. παρειαπεσόντες γὰρ ἐν τοῦ τείχους, καὶ δοκοῦντες ἤδη κυριεύειν. Item cap. 53. παρειαπέσεν εἰς τὴν πόλιν. Ac persaepe alibi. Quin et alia composita a πίπτω invadendi, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata, quae a παίω corrupta dici nequeant, ut ap. *Herodian.* III, 4, 9. παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν· προθυμία δὲ πίση ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. *Aelian.* V. H. XII, 23. f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, *irruunt, insilium in fluctus*, armisque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex *Diog. Laërt.* et *Herod.* dedi ad Meretr. l. d. Unde et intactum maneat *Nostri* Tim. c. 33. ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος εἰς ἐμὲ, *illo irruens* etc. ne plura ex eodem congeram. Cum et *Long. Past.* II, 78. λύκος ἐμπεσὼν *lupus in oves irruens* dicatur, ut jam notavi ad *Tox.* cap. 28. Etsi frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut *Asin.* c. 20. ἐμπεσῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter *ibid.* indicavi, quia obvium. Adde *Diod. Sic.* XII. cap. 24. f. μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

eod. l. 6. Ὅμηρος — φησι] *Od. M.* 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν] *Intersectorum a sociis Ulyssis Solis boum.* Ὀδυσσ. *M.* 395.

Εἶρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,

Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. *GRON.*

Similem prorsus gentis cujusdam Africae interioris fabulam de tauris assatis et in vitam reversis narrat *John Campbell* in *Travels in South Africa* etc. Lond. 1822. Vol. II. p. 271. sq. referente illustri *Böttigero* in *Ephemeridd.* quae dicuntur *Vespertinis* a. 1822. N. 68. p. 270. sq. Ceterum ex hoc *Luciani* loco, comparato cum *Gall.* c. 2. egregie *Fritzsche* noster *Quaestat.* p. 187., praeceunte tamen *Bar-*

nesio ad *Hom. Odyss. XII*, 129., in libro *De Astrol.* c. 22. pro incommoda lectione vulgata τοῦ ἡλίου τὰς βολὰς corrigendum vidit τ. ἡλ. τὰς βόας. **LEHM.**

Ead. l. 10. Οἷχεσθαι καὶ ταύται] Ex praecedentibus, et editionibus antiquis legendum ταύτας. **JENS.**

ead. l. 14. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ] Illud οἱ non satis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso *Luciano* esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel αὐτοῖς, per distributionem. **GESN.** Δέ οἱ] Edd. δέ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὗ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. **REITZ.** Hoc quidem probatione non egebat, illud vero tanto magis, de quo agit *Gesnerus*, quodque non ea, qua *Reitzio* placuit, levitate absolvi potuit. Aliquid fortassis est, quod in *Bas. 3.* οἱ plane omisum, et δέ secus atque in *Bas. 1.* gravi accentu notatum reperitur, unde colligas consulto, non temere, posteriorem *Basileensem* a priori recessisse. Nihilominus puto illud οἱ non tam ejiciendum, quam potius corrigendum esse. Et unice quidem veram, si quid video, rationem inijt *Fritzschius* Quaestat. p. 207. qui pro δέ οἱ *Lucianum* δέ δίοι scripsisse censuit. De insolentia autem Optativi in hac syntaxi adiri jubet ille *Schäferum* ad *Demosth.* Appar. Tom. I. p. 216., ubi *Bremi* laudat eundem in finem *Matthiae* Gr. Gr. §. 529. 3. **LEHM.**

Pag. 28. l. 5. Ἐπιρῥεούσης τῆς κόμης] Ἀπορῥεούσης τ. κ. **MARCIL.** Ὑπορῥεούσης] In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρῥεούσης, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, *Diall. Merett. XII.* versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ἐπὶρῥεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. **SOLAN.**

Ead. l. 10. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν] In utilitatem publicam divitias habere. Sic *Philostr. IV. Vit. Apoll. c. 8. 146.* ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. **REITZ.**

Pag. 28. l. 12. ΤΩι ΤΙΜΙΩΤΑΤΩι] Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno *τιμιώτατον*. Ille apud *Theophrastum* ἀναίσχυντος ad ἀκόλουθον, servum pedissequum, εὐνοχοῦ, inquit, τίμιε. *GREN.*

Pag. 29. l. 1. Πέπνυμαι τοῖς] Inter has voces in omnibus ferme impressis εἰς ὧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit. Unde et τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed *Fl.* cum non agnoscit, lubentes exulare et nos jussimus. *GREN.*

ibid. Εἰς ὧν] Delenda videntur. *ГУГЕТ.* Merito *Fl.* haec omittit, misere enim ὧν repetitur unico tantum verbo interposito. Possem quidem conjicere πέπνυμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum destiti, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius adpareat, quo *Гугети* verba pertineant. *REITZ. Hercl. ep. crit. ad Mews. p. 41.* pro εἰς ὧν voluit εἰς ὑστερον. *Schmiederus* autem suspicans, olim fortasse lectum fuisse: ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι πέπνυμαι βασιλεὺς ὧν, duas istas voces putavit e mala repetitione ultimarum syllabarum vocum βασιλεὺς ὧν ortas esse. Utcumque factum sit, haud dubie incommodae sunt h. l. et jejunae. Nam quae *Fritzschius* Quaestat. p. 147. comportavit e docta penu sua, efficiunt quidem, ut aptior distinctio verborum restituatur, commate non, ut vulgo factum, post βασιλεὺς ὧν, sed post πέπνυμαι posito, ad tuendas autem voces suspectas nihil prorsus conferunt. Nam ut largiaris, in omnibus illis ac singulis, quos contulit, locis optime se habere formulam, hinc tamen nihil sequitur, quo h. l. comprobari illa possit. Dubia enim est ac paene multiplex earum explicatio; et si cum *Fritzschio* cogites unum patrem tribus filiis oppositum, vide primum, quam nihil dicat talis sententia, deinde vero circumspice, ubi tres filii, quos *Fritzschius* ipse in parenthesi notat, h. l. ab auctore ipso commemorantur. Denique, ne quid omittam, *Jacobso* visum legere εὖ ποιῶν, idque ipse per se finxit εὖ ποιῶν. Sed ego meo loco vix εὖ ποιῶν, quantumvis elegantissime editurus essem. *LEHM.*

end. l. 5. Ἀφελεῖν] Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ibid. Ἐκ τῆς ὁμοίας] Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως. GUYET.

Pag. 30. l. 5. Μὴ ὁ σῖτος φθειρίζῃ] *Benedictus: ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla est vox apud Graecos φθειρίζω. Sed est dispescenda, ut in Ms. φθειρίζῃ, hoc est, *verme scateat.* Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit *Lucianus* σκωλήκων ζέσας, *vermibus plenus*: quamvis et φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

ibid. Φθειρίζῃ] φθειρίζω, an φθειρίζω; GUYET. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. *Steph.* in Append. Sed ideo vulgatum *Luciani* non rejicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermibus quasi vivat, an a ζέω ferveo sit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειρίζῃ potius formaret, et supra etiam σκωλήκων ζέσας, *vermibus scatens*, habuimus, ita et hic forsitan φθειρίζῃ scribendum. REITZ. Abeat improbe compositum verbum, cedatque dicendi formulae secretis partibus scriptae φθειρὶ ζέειν. Jam etsi alibi Alex. c. 59. noster simili tropo usus scripserit σκωλήκων ζέειν, non tamen propterea h. l. Dativus improbitatis notam trahit, tum et φθειρὶ ζέειν dici potuerit, non minus certe bene, tum sacra illa phrasis ζέειν τῷ πνεύματι *Paul.* ad Rom. II, 11. e. a. Similiter fere judicavit *Abresch.* Dilucc. Lucydd. p. 603. nec non *Schneider.* Lexic. LEHM.

end. l. 10. Φευκτέον] Ἐλλειπτικῶς pro φευκτέον ἔγωγα. GUYET.

Pag. 31. l. 3. Ὡς] Hic pro *saltem* usurpari videtur. Msses autem libri nostri agnoscunt. SOLAN. Non *saltem* significat ὥς, sed eorum est saepenumero, qui adversarii sententiam nunc quidem in suspensio relinquentes concedunt autenus, nec tamen omni ex parte et in sempiternum. male *Gesnerus*, tum reddit per *forte*, ut *Fugit.* c. 1. τοῦτο μὲν ὥς. *Diall. Deor.* XIII, 1. ἀγύρτης, νομιμὴ μὲν ὥς ἀνθρώποις χρήσιμος. Verum nolo acta

agere. Paulo diversi generis usus hujus particulae est, ubi certam significat affirmationem, humanitate quadam temperatam, de quo usu scite agit affinis meus, meritissimus *Lysiae* editor, in *Observatt. Critt. in Lysiae oratt.* p. 52. LEHM.

ibid. Ἐκότερον] Σὺες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

ead. l. 3. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα] Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. GUYET.

ead. l. 7. Τοῦτων τε] Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 9. Ὁ τράγος] *Libido*, quod nota. GUYET. Nota hic τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pateret, qui *Menagius* vix quidquam unquam notat, quam quod *Guyetus*, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 10. Συνεξελέξαντο] In omnibus antea scribebatur συνεξελλέξαντο. SOLAN. Non itaque inspexit *Bas.* 1. et 3., ubi recte συνεξελέξαντο. LEHM.

Pag. 32. l. 1. Συγκεκομμέναι] Συγκεκομμένοι legendum videtur. Τὸ συγκεκομμένοι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμμένοι] Quid vulgatum συγκεκομμένοι sit, nemo credo edisserat: idcirco rejecimus, et hanc vocem *Luciano* alibi usurpatam, peropportunam, et rejectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substitnimus. Vide *Quom. Conscr. Hist.* cap. 23. ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμμένος. SOLAN.

ead. l. 5. Ἔστιν αὐτὸ] Ἥδὲ legit interpres. GUYET. Ἔτι ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque *Erasmio* etiam placuisse observo. GERN. Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

ead. l. 7. Ὡς περ οὐδὲ σὺ] Nihil hic adnotavit *Reizius*. Unde suspicamur, excidisse in ejus *Ed.* typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ et σὺ, quod habent *Salm.* et *Bas.* 4. adstipulante *Ms. Reg.* 2954. *Bir.* Recte illi suspicati. LEHM.

Pag. 33. l. 5. Εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἰδέοντο συνδεῖν πνεῖν] Emendandum ὑμᾶς, idque recte

observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mensas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, et ad coenam vocaturos. Simillime modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I. c. 23. Οὐκ ἂν οἱ τοῦναντίον αὐτοὺς ἔλθειν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέτον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπέζων τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. *An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem et sine teste suam felicitatem relinquant, neve inutilem et ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem et domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari.* JENS.

ead. l. 12. Ἀξιῶν] Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN. Imo vero, si recte et distinguatur locus et capiat, non erit, quod elegantes homines a probissima lectione vulgata recedant. LEHM.

Pag. 35. l. 2. Προσκαλέσασθαι] Subaudi ἡμῶς. GUYET. Imo ὑμῶς. LEHM.

ead. l. 5. Δείπνων περί] Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμεν γράψειν πρὸς ὑμῶς περὶ δείπνων. REITZ. Referam potius ad sequentia: καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ ἐπιστολῇ. Quae autem modo dicta erant: ἃ καλῶς ποιούντες ἔχετε, reddita a Gesnero et Erasmo adeo sunt ad Graecae phraseos naturam apte, ut Belinus prudentius secutus Gesnerum fuisset, quam pro more suo carpsisset. Ipse autem hanc interpretationem suam: *dans votre heureuse situation* unice verum habet, de qua praestabo ne cogitasse quidem auctorem. LEHM.

ead. l. 15. Ὀδυσσεύς ἐταίρους] Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 36. l. 4. Ἰσοδαιίτης] Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat *Plutarchus* hanc vocem, pag. m. 692. AB. Puto tamen veram et genuinam vocem esse ἰσοδαιιτητής. Lege omnino Numeri 36. ultīma verba; unde satis, ni fallor, emendationis hujus ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαιίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. A δλαιτα δαιιτιάω descendat ὁ ἰσοδαιιτητής, ut mox c. 36. habebimus συνδαιιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαιίτης, quod Bacchi epitheton esse docet *Plutarchus* de EI pag. 692. ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νεκτέλιον καὶ Ἰσοδαιτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιιτὸς ἔσεως, Homero familiaris de qua Comment. ad II. A, 468. it. *Athenaeus* I, 10. Laetitiaē dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, combibium dixere, non convivium merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem conveniunt quod est apud *Harpocratonem* et *Suidam*, ἰσοδαιίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάντων σπονδαῖα ἐτέλει. Laudat *Harpocraton* hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud *Hesych.* legitur ἰσοδέτης, ἐν ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id jam adnotatum video in *Schreveliana* editione, ubi etiam laudatur *Meurs.* Att. lectt. pag. 50. *Luciano* quidem rescribendum τὸν ἰσοδαιτην, mihi indubium est. GESN. Nihil *Belino* fuit dubium, nec *Wielandio*, nec mihi est. Velle etiam *Relazio* ejusque sectatoribus ita visum fuisset. Vix gata enim ἰσοδαιίτης forma est et natura plane exlex, nullo pacto in his finibus ferenda. Quod autem *Solano* periclitatus fuit ἰσοδαιιτητής, per se quidem non male referatur ad arbitrium rerum convivalium arbitrum — noti enim sunt Atheniensium οἱ δαιιτηταί — i. e. ad regem symposii, de quo hunc locum cepit *Wielandius*, falso ille quidem sic, si *Harpocratonem* *Gesneri* ἰσοδαιίτης probaret. Verum in eo graviter errat *Solanus*, quod similes quidem, at neutiquam ejus-

potestatis, voces, quae c. 36. f. leguntur, huc confert. Illic enim priore voce *ἰσοδῖαιτοι* aut quaecunque sit vocis forma, significantur manifesto *divites* ipsi, epistolae auctores, posteriore autem *συνδίαίτης* aut *συνδιαιτητής* (!) aut *συνδῖαιτος* *conviva* quilibet, a convivatore diversus. Nostro autem loco quis non videat intelligi aliquem, qui ab utrisque illis bene sit distinguendus, *praesidem* scilicet (*ἡγεμόνα*) *convivi*. At vero hunc praesidem convivii mihi quidem liquet non posse h. l. eum esse, qui ipsis divitibus auctoribus, ad quos universa accusatio spectat, constituatur, sed eum, qui *divino* quodam instituto omnibus conviviis ac symposiis praesit, et quo duce (*ἡγείται* h. l.) divites vel invitae aequo omnibus convivis convictu uti debeant. Utitur scilicet Saturnus argumento e *divinitate* instituti desumpto remque defert ad deum (*τὸν ἰσοδαίτην*) cuius auctoritatem laedere nefas sit, nec vero ad herorum arbitrium, penes quos sit privatas et domesticas leges vel observare, vel antiquare. Quae quum ita sint, colligimus, non *ἰσοδιαιτητὴν*, regem convivii sortito creatum, sed deum ipsum, conviviorum praesidem tutelarem, Bacchum, *τὸν ἰσοδαίτην*, h. l. cum *Gesnero* statuendum esse. Alia est posterioris loci argumentatio, ubi divites ipsi, admoniti a Saturno, ut aequali cum pauperibus convictu utantur, ad ipsum morem sibi semper observatum provocant probantque jam sibi non opus esse, ut imperentur ea facere, quae hucusque semper fecerint, *ἰσοδῖαιτοι καθεστώτες* etc. Verum de his videbimus suo loco. LEHM.

ead. l. 14. Πολλοί, καὶ] Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ. Nec tamen propterea necessario requiritur articulus. LEHM.

ead. l. 16. Ἰστωσαν] Discant. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες] Αὐτοὶ διαβαστάσυντες. MARC.

Pag. 37. l. 1. Καὶ τῆς ἱστορίας] Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρόνον ὅσος etc. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, ὅς] Sic libri omnes nostri.
SOLAN.

ead. l. 2. Ὅς ἐπανθέρ] Ὅς delendum videtur. GUYET.
Probo, et pro non scripto habeo. REITZ. Vid. Varr. Lectu.
LEHM.

ead. l. 9. Λέοντας] (Vid. Bourdelot. not. additam.)
De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab *Aeliano*,
de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum
est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam
prodeuntes. Vide, quae supra ad Timon. c. 25. annotata
sunt. SOLAN. Locus Timonis est cap. 42., quem vide cum
iis, quae illic sunt notata, Tom. I. p. 447. hujus nostrae
Editionis. LEHM.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων] Cen-
sebat vir clarissimus *Godofredus Maluynus* legendum esse
μονιούς τῶν συῶν· atque movebatur ea ratione, quod lupi
soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud *Lycophr.* πόρκος μονήρης, quod confirmat *Aelian.* lib. XV.
cap. 3. loquens de Thynnīs: καὶ οἱ μὲν αὐτιῶν κατὰ τοῖς
σῶς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ
τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loqui-
tur *Aelianus* de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt;
at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus come-
dit. Itaque Timon Lucianeus (cap. 42.) statuit sibi μονήρην
τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Imo etiam μονιὸς pro-
prium videtur esse lupi adjunctum. Sic *Antipater* lib. III.
Anthol. Μονιὸς ἐκ θάμνοιο θορόν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα
ἔκτανεν. Hinc etiam apud *Suid.* μονιὸς est μονόλυκος·
pro priori parte stat *Hesych.* Contra omnes Mss. Codd. ni-
hil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 38. l. 3. Παρασκευάζουσι] Vel contra omnes
libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab
ἐάσουσι et συνέσονται. GRÆK. Favet conjecturae Bas. 3.
LEHM.

ead. l. 4. Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν,
ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἤντιασεν

οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας
 ἰσθῆτας etc.] Ait Saturnus divitibus, *Si pauperiores ta-*
citi irent, (*singamus enim ita*) *nonne id maxime vos ure-*
ret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes?
 Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαισθε,
 vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. JENS. Per-
 peram vertitur, *si pauperes abirent taciti*. Nam μύοντες
 βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic
 est *claudere oculos*, quod aliter καταμύειν et κυμύειν dici-
 tur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, κυμύοντες, τουτέ-
 στιν ὁφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent
 sequentia: *Nonne id vos ureret, cum sic non haberetis. qui-*
bus purpureas vestras ostentaretis? Nam licet pauperes ta-
 citi incederent per plateas, nihilominus videre poterant divi-
 tum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non vide-
 bant. L. Bos.

ead. l. 6. Ἐπιδείξετε] Fl. vid. JENS. In reliquis
 ἐπιδείξασθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε] Forte blandior medi-
 cina, et magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπι-
 δείξασθαι. GESN. Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. Guyet.
 Idem conjicit JENS. nec improbem; sed quia Florent. ἐπι-
 δείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad
 c. 4. v. ἐπινεύσει: pro ἐπινέσῃ sunt indicata: vulgatum im-
 mutare non sustinui. REITZ. Revera ἐπιδείξαισθε habet
 Ald. 2. pro foedissimo vitio ἐπιδείξασθε. Ceterum Florenti-
 na lectio ἐπιδείξετε, quam et Codex 2954. servavit, certe
 in ἐπιδείξασθε mutanda foret. Ac nisi omnia fallunt, haec
 genuina est habenda lectio. LEM.

ead. l. 14. Ὀπτῶμενοι μεταξὺ] Μεταξὺ ὀπτῶμε-
 νοι mallet. GUYET. Vid. Varr. Lectt. LEM.

Pag. 39. l. 1. ψύτται] Lego ψύττα, i. e. ταχέως.
 Sic supra Lexiph. cap. 3. ψύττα κατατείνας legendum pro
 ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτταν] Mea haec
 emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel
 ψύτται, in Fl. et Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex
 Lexiph. cap. 3. malui hanc reponere, cum illic recte usur-

patum videbam. Add. de ψήττα Piscat. cap. 49. et confer Ver. Hist. I. cap. 35. Una potest controversia moveri rectene sic scribatur, an ut apud *Hesychium* est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω et ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23. leguntur. SOLAN. Ψύτται κατατείνασαι] ψήτται habet *Alcina* posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio παχειῶν, id est, *gallarum pinguium*, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex *Hesychio*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιημένον, illi σίττα apud *Theocritum* simile: quod ad ludicras hasce minas, et actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem *Lexiph.* cap. 3. 79. GESN. Ψύτταν] Obsecundavi *Solano*, quia sic supra in *Lexiph.* c. 3. ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est, sed vel ψύττα cum *Pl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum recipèrem, quin et ψύττας φύγη *Alciphron.* III. Epist. 24. f. ubi tamen *Bergler.* ψύτταν etiam malit. REITZ. Vid. nostram adnot. ad *Lexiph.* l. l. Tom. V. p. 506. LEHM.

ead. l. 10. Πρὸς γὰρ σε etc.] *Sciagraphia* totius hujus dialogi est epistola 53. L. III. *Alciphronis*; vid. notam 1. *Bergleri* ad *Alciph.* l. d. REITZ. Pertinet haec *Reitzii* nota, nisi egregie fallor, ad initium sequentis dialogi *Luciani*: nam de hac quidem *Divitum* ad *Saturnum* epistola nihil video ejus generis a *Berglero* notatum, aut quod notari in hanc sententiam ad *Alciphronis* epistolas potuisset. Novum hoc est festinationis ac levitatis *Reitzianae* exemplum. LEHM.

Pag. 40. l. 7. Ἰσοδιᾶιτοι καθεστῶτες] *Syntaxis* quartum casum postulat. Rectius itaque Ms. ἰσοδιώτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil

possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαιτητὰς — συνδιαιτητὴν] In impressis omnibus legebatur ἰσοδῖαιτοι. Ms. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαιτητὴς affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas, διαιτητὴν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fugisse hactenus et Lexicographos, et virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. Salm. et Amst. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN. Primum casum, non quartum, a verbo καθεστῶτες requiri, adeo est perspicuum, ut jure mireris tum judicium Graevii syntacticum, tum vero maxime obsequium, a Solano recentioribusque Editoribus ei praestitum. Idque cum ita sit, non minus dubium est, quin in ea voce, de qua quaeritur, insint ipsi, qui ad Saturnum scribunt, Divites, et ipsi se ita appellent, quatenus non diverso, sed eodem, quo pauperes, utantur victu, ut propterea non habeant illi, quod querantur de herorum illiberalitate. Ad quam sententiam quis non videat unice quadrare vulgatam lectionem ἰσοδῖαιτοι: neque illam ullo modo mutandam fuisse. Ac si hoc certum est, quo certius vix quidquam esse potest, sequitur, credo non minus certo, nec in proximis vulgatam συνδιαίτην, nec eam, quae in nonnullis libris invenitur, lectionem συνδιαιτητὴν stare posse, sed corrigendum esse συνδῖαιτον ejusdem mensae convivam. Et sic jam video etiam judicasse Schneiderum in Supplem. ad Lexic. Graec. s. v. ἰσοδῖαιτος cf. etiam, quae supra ad cap. 23. fin. de voce ἰσοδαίτης notata sunt. Ceterum post hanc posteriorem vocem malui ex Fl. et Ald. utraque αὐτὸν, quam αὐτῶν ex aliis Edd. vet. cum Reitz. et recentt. rescribere. LXXIII.

ead. l. 14. Ὡστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἔχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προἰεμέ-
νους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούν-

των καὶ αὐτὸν εἶναι] Vitiosissima oratio. Emenda ocyus προκείμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Querviuntur divites de pauperum insolentia, et animo nullis, quantiscunque beneficiis et donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, et ipse unus mendicantium. JENS. Commune librorum vitium prudenter in Ald. 2. vitatum, quam, Jensi judicio subscribentes, non dubitavimus sequi. LEHM.

Pag. 41. l. 7. Κατελθόντες] Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latini invehī etc. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

eod. l. 12. Ὡς] Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

Pag. 42. l. 2. Ἐργάσασθαι] Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 43. l. 1. ΣΥΜΠΙΟΣ] Cave, lector, ne sequaris Erasmus, hujus Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciph. III. Ep. 55. N°. 1. Eadem est oeconomia et inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus, et Lucianus Ἐτοιμοκλήης, (quem videbis cap. 21.) per allusionem a κλή- τὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21. in epistola objurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset.

Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphica est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur et valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ. Si quis dubitare possit, uter utrum inuitando respexerit, Lucianusne Alciphronem, an vice versa, neutrum ille recte noverit, aut dubitabit, num maximi ingeui et elegantissimi styli scriptor jejuni iudicii rhetorem putidumque flosculorum sententiarumque alienarum venatorein in animum induxerit sequi, an probabilior sit contraria ratio. Mihi quidem nullo modo dubium est, quin *Alciphronis* illa epistola tota sit e Symposio nostro excerpta. cf. etiam adnotationes nostras ad Hermitim. c. 11. Tom. IV. p. 388. sq. et ad Somn. s. Gall. init. Tom. VI. p. 614. sq. Ceterum hunc libellum ad irridendum *Platonis* Symposium compositum esse, putavit *Creuzerus* ad *Plotin.* p. 520. nulla omnino idonea ratione adductus. Nam quae capp. 39. et 40. ab Ione Platónico profertur sententia de puerorum amore, non nisi obiter illa, nec vero omnino, sed tantum loci illius ac temporis ratione habita, deridetur. LEHM.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ] Idem haud dubie, cui suum de Histor. Conscr. librum inscripserat. Vide et hujus libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταίνετον] Hujus Dialogi Personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui aut em in *Diall. Merett. X. et II.* memorantur *Aristaeneti*, fictitii esse videntur. SOLAN. *Ἐν Ἀρισταίνετον*] Scil. οἶκῳ, ut supra *Philops. c. 38. ἐν Ἀμφιλόχου*, et alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρῖνος] De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 44. l. 1. Διονίχου] Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο] B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐχ ἂν φθάνοις] I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις] Hic apprime notandum, in B. seu

Ox. Codice legi *φθόνοις*, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo et elegans simul illud οὐκ ἂν *φθάνοις*, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, *φθόνοις*, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut *φθόνοις* in ejus locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum *φθάνω* solum *necessitatem* importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN. Cogitavit *Solanus* de *φθονοῖς*, vel potius *φθονοίης*. nam *φθόνοις* in hoc quidem verborum nexu nihili est. De formula autem tritissima οὐκ ἂν *φθάνοις*, si opus sit, adiri loco omnium potest *Matthias Gr.* Gr. §. 553. not. b. et c. LEHM.

ead. l. 18. Ἐμπαρόνησαν] Ni viderem, ejusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce pueret. In omnibus legebatur *ἐπαρώ* — in Ms. etiam B. SOLAN.

Pag. 45. l. 3. Νεανικώτερα ἐκφ.] *Strenue efferre in vulgus.* GUIET.

ead. l. 4. Ἐπεξιέναι] *Stylo persequi.* GUIET.

ead. l. 11. Μισῶ — μν. σ.] Vid. *Plut.* 1087. f. SOLAN. Locus est *Plutarch.* Quaest. Sympos. Praef. init. LEHM.

ead. l. 13. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.] Malim Latine dicere, et multa contumelia adpersit philosophos; quam cum interprete, et pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRINE.

ibid. Πολλὴν τὴν] Articulus retinendus. Amat enim Noster post adjectiva eum addere. In *Tox.* cap. 4. πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro *imag.* c. 16. πολλὴν τὴν εὐμένειαν. *Asin.* cap. 42. f. μακρῶν τῶν λόγων. *Alciph.* III, 390. πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν] Sic *Demosth.* 152. A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Ὑποσόλοιον *Lu-*

ciani styli properantis. MARCIL. Ὅς ἀκριβῶς οἶδα] Scripturam Ms. Ox. in textum recepinus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua Bas. 2. et Par. reposuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. Ἀκριβῶς γιγνώσκων] Illud ὅς ἀκρ. οἶδα, quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γιγνώσκων exposuit per ὅς οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex Par. ac Bas. 2. reciperem; sed et has ex conjectura sic dedisse suspicor. Jens. ad Reviv. c. 13. f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis adfert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, *quī scio. Diod. Sic. II. c. 35. pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετραπλευρὸς οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam etc. Idem ib. c. 48. οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, et ad Commentt. Ael. II. 11. et Gronov. ad Herodot. II, 66. provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subjungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνιχόμενοι, et Κρωνίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2. jam adlegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente (etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apost. XX, 3. Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12. Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21. Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lys. Or. de Aristoph. hon. pag. 348. Ed. Lond. ἀκήκου γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλου-*
Lucian. Vol. IX.

τεῖν ἰδῶκουν, ἀποθανόντες δέ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349. Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano v. *Nominativi pendentes*. Adde Kust. ad *Aristoph. Plat.* v. 277. ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non *Spanh.* ad eundem vers. ac *Thucyd.* I, 2. p. 3. cum nota *Hudson*. Et *Duker.* in Indice, tit. *Nominat. absol. Maithairium* de Dialectt. p. 82. *Gronov.* ad *Arr. Exp. Alex.* pag. 58. *Clark.* ad *Hom. Iliad.* B, 681. et Z, 410. Et Schol. ad *Aeschyl. Pers.* v. 123. quem cum *Salmasio* de modo Usur. p. 715, adlegat *Abresch.* in *Animadv.* ad *Aeschyl.* p. 170. Videbique, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ. Etsi haec exemplorum et auctoritatum congeries — copiam enim non sine injuria dixeris — nullo prope sit usu, laudandum certe et sequendum duxi circumspectum *Reitzii* judicium. Nam quae offeruntur variae lectiones, ejus generis sunt, ut suspicionem unaquaeque moveat spuriae originis. Quapropter et ego cum *Reitzio* et recentt. nec non cum *Boissonadio* ad *Philostr.* p. 373. in vulgata, licet illa, ut hic ait, sit *σολοικοφανής* constructionisque paullo durioris, acquiescendum putabam. ΛΕΗΜ.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι] Πολὺ πλέον ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμὲ. ἀκ. Terentius Hecyra: Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire etc. MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. *Solan.* adscrips. *Marcil.* legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ. quod unde habeat, nescio. REITZ. Rectius *Marcilius* illam *Terentianam* formulam (*Hec.* I, 2, 35.) confert, quam *Boissonadius* loca *Homeri* II. XIX, 81. et *Virg. Aen.* I, 408., in quibus nihil inest, quod ejusdem sententiae non modo vim, sed ne speciem quidem, referat. Ceterum haec *Philonis*: Θρόπτῃ ταῦτα etc. ad exemplum *Platonis Phaedr.* c. 4. *Heind.* expressa esse, observat

Fritsch. Quaest. p. 74., quod idem jam notaverat *Belin.* ad vers. Tom. V. p. 97. *LEHM.*

Pag. 46. l. 5. Ἐξείς] Sic, ut conjeceram, *Fl.* In reliquis est ἡξείς, et in O. Ms. *SOLAN.* Quid est vulgatum ἡξείς, *venies?* quare lubens Florentinum ἔξείς arripui, et retinebis in versione reposui. *REITZ.* Voluit igitur, sed non reposuit. Quare ego *Gesnerianum:* *venias* in *retineas* mutavi. Nam ἡξείς quidem ferri nec in versione amplius poterat. Quod autem *Fritzschi*us Quaest. p. 207. ἔξει verum esse affirmat, hujus veritatis fateor me quidem non perspicere certam aliquam rationem. *LEHM.*

ead. l. 10. Ἄλλ' ὅπως] Pro ἄλλ' ὅρα ὅπως etc. *GUYET.* Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. *REITZ.*

ead. l. 13. Δέησῃ] Vides jam, nihil peccatum esse supra sic edendo, *Icar. c. 14. REITZ.* Peccatum non debebat peccato sanciri. In *Icarom. l. l.* recte *Schmiederus* e probis libris restituit δέοι, quod h. l. facere idem neglexit, etsi monitus Codicis *Par.*, quam ipse refert, lectione genuina. *LEHM.*

*ead. l. 14. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀριστάνε-
τος ἀγόμενος γυναῖκα]* H. e. filio *Zenoni uxorem despondens*, non vero, *uxorem ducens*, uti habet versio: significat enim ἀγεσθαι νύμφην γυναῖκα, *uxorem despondere filio.* Exempla passim occurrunt. *VITRING.*

Pag. 47. l. 2. Τῷ Εὐκρίτου] Τῷ Χαιρέα infra. *GUYET.*

ead. l. 13. Ζηρόθεμις] Eundem esse cum eo, quem in *Hermotimo* non nominatum exagitavit, facile evincunt utriusque avaritia et gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11. et f. 32. occurrunt cum *Hermot. c. 11. et 80. SOLAN.* Ζηρόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος] *Alciphron* etiam *Ep. 54. III.* senem Stoicum primo loco nominat: παρῆν οὖν ἐν τούτοις Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. *REITZ.* Cum *Solani* nota conferas nostram ad *Hermot. c. 11. Tom. IV. p. 388. sq. LEHM.*

ead. l. 14. Διφιλος] Hic alibi non memoratur. *SOLAN.*

ibid. Διδάσκαλος] Ordo: Διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱὸς τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱὸς τοῦ Ζήνωνος] Ita per suas distinctiones inepte discernunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo et *Benedictus*: *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor*. Quid quid obscurius? et quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaenetum filium ac discipulum Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Idem quanto praeclarius *Erasmus*: quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor? Id retine, et tolle ex Graecis impraeptum comma. GROEN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου] *Alciph.* l. 1. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος] Vid. *Philops.* c. 6. SOLAN.

ead. l. 17. Κοπίδα] *Plut.* 1899. 2. docet, quod quasi cognomen jam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide et in *Phocione*. De *Ulysses* primus, ni fallor, usurpavit *Eur.* *Hec.* 134. Vide et in *Nostrum Philops.* c. 29. SOLAN. In *Euripidis Hecuba* κόπις (non κοπίς) dicitur *Ulysses*: nec aliter h. l. voluit videtur *Casaub.* ad *Theophr.* *Charact.* c. 5. §. 2. Quae igitur possis, utrum h. l. κοπίδα recte, an κόπιδα scriptum sit. At mihi quidem h. l. scriptura κοπίδα non solum librorum consensum, sed etiam propterea, quod ξίφος quam synonymum adiungitur, et ob locum *Philops.* c. 29. ubi ejusdem generis homo πέλεκυς τις dicitur, extra distinctionem esse posita videtur. LEMM.

ead. l. 18. Ἑρμῶν] Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Ἰστιαῖος] Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος] Hujus nomen in hoc opusculo video. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν πρεσβυτέρων] Et ut deorum aliquem exceperunt; non vero ut ille verterat, et ut quemquam ex praestantioribus salutem

Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοὶ, ut recte *Hesych.* Sic passim Graeci auctores et *Lucianus* noster in *Charidemo* cap. 12. πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο· ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi mox αὐτῷ δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in *Charidemo* 6. 15. 23. et in *Demonact.* c. 11. *L. Bos.*

ead. l. 12. Ἰων] *Philops.* c. 6. *Solan.*

ead. l. 14. Τὸν κλιντήρα] *Hesych.* Κλιντήρες. δίφροι, κλίνει. *MENAG.* Idem jam habebat *Θυγά.* *REITZ.*

ead. l. 16. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον] Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse *Lucian.* supra de *Domo* (c. 26.) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἐντίθυρος· sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. *MENAG.*

ibid. Τὸ ἀντίθυρον] *Cod. Ox.* uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. *Vid. Alex.* c. 16. *Solan.* Supra de *Dom.* c. 26. diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἡ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrit, nihil inde conficias: nam c. c. quando *Homer.* *Od.* II. 159. ait, Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? *Pollux* plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49. habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὀμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ, ac femin. facit, ni ἦν ad ὀρσοθύρην referas; et cum paullo post ἐπέρθυρον et ἐπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit *L. Bos.* de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῖχον intelligi, et masc. esse; uti enim femininum est, quando januam januae oppositam significat, ita quando de loco januae opposito usurpatur, neutrum fit, et μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut *Solan.* vult: cumque supra in *Alex.* cap. 16. neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet et hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixim, usitatus masculinum esse, id jam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; et sicubi forte ναὺς intelligatur, ut *Gesn.*

existimat. Neque ὁ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ἐπέθυρον, πρόθυρον, *Stephanus* indicat, de ἀντίθυρος nihil fere habet. Nec ego alia praeter jam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 17. Ὡς — ἀξίας εἶχε] De πρωτοκλισία vid. *Buleng.* et *Stukii* antiqq. conviv. atque *Olear.* ad *Philostr.* III. c. 27. p. 118. No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra *Jov. Trag.* cap. 7. REITZ.

Pag. 49. l. 3. Τοῖν ἀνάχοιν] *Mausacus* (in *Harpocrat.*) et *Gronovius* (supra ad *Timon.* c. 10.) volunt hos a Castore et Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διόσκουροι alii a Castore et Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν] Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 14. Εἴτ' ἐγὼ] Philosophorum uni et Rhetori antepositur *Lucianus*. SOLAN.

Pag. 50. l. 14. Γέροντα Ζηνόθεμιν] Similia habet *Alciph.* III. p. 410. ubi *Bergl.* ad verba ὁ Στωϊκὸς ἐπὶ πλησμονῆς ἐνεγγεν, haec inter se comparat. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐπεισέπεισεν] Malim ἐπεισέπαισεν. Vide *Suid.* v. ἐπεισέπαικε, et paroemiogr. in *Μυκωνίου δίκην*. Vid. etiam supra *Diall. Merett.* ultimo. ΚΥΣΤΕΡ. Ἐπεισέπαισεν] In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν. *Kusteri* emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεισεν] *Bergl.* ad *Alciph.* III. p. 408. corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. *Aristoph.* *Pluto* v. 804. recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισέπαικεν. Conf. omnino supra *Dial. Meretr.* XV. bis. nempe init. ubi ἐπεισπύσας, et med. ubi ἐπεισέπεισαν dedimus, licet Edd. ἐπεισέπεισαν, et vid. ibi notata. Unde et hic *Berglero* ac *Solano* rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia

exempla, quae pro — εσαν, a πίντω, faciunt, sisto gradum, et jam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπεισέπαισαν sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23. med. ubi et παρειαπεσοῦσα legitur, quod ex *Diod. Sic.* ibi firmo, aliaque a πίντω composita, irruendi potestate sumta, adfero. REITZ. Praeter *Kusterum*, *Solanum* et *Berglerum* ad *Alciplhr.* Ep. III, 55. hanc emendationem ἐπεισέπαισαν etiam *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plat. v. 805. p. 271., *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 403. et *Schäferus* ad hunc *Gregor.* tum probarunt, tum admodum probabilem reddiderunt. Et *Schäferus* quidem maxima cum probabilitate ad *Athenaei* verba provocat Tom. I. p. 28. ὡς ἀκλῆτον ἐπεισπαλοντος εἰς τὰ συμπόσια. Nihilominus dubitavi tot in locis tot conspirantibus libris a lectione recedere, quae nec ipsa per se habeat, quod notioni exprimendae repugnet, nec sine aliqua vi in nonnullis formis mutari in alteram lectionem queat. Brevitatis caussa, quae mihi legis instar habenda, provoco tantum ad *Anachars. c.* 33. Tom. VII. p. 183. *Diall. Morett. XV, 2.* Tom. VIII. p. 261., ubi fortasse etiam paullo ante pro ἐπεισπαλσας mihi e Codd. *Pariss.* scribendum fuerat ἐπεισπεσών. *Toxar. c.* 39. Tom. VI. p. 109. ibique praeter nostras adnot. etiam quae *Jacobus* in peculiari ejus libelli editione observavit p. 123. Ceterum vide an discriminis aliquid insit in utriusque verbi usu et natura haud illud omnino negligendum. Ut enim utrumque vim denotat irruentis in aliquam rem vel locum, ita ἐπεισπαίειν magis rusticitatis, asperitatis, ferociae, importunitatis, in impetu faciendo, ἐπεισπίπτειν autem inexpectati, improvisi, tumultuarii ac subitarii notionem praecipue exprimere videtur. Quamquam in singulis quidem locis difficile sit notiones illas acute secernere earumque discrimen subtiliter ac distincte declarare. Lxhm.

ibid. Ἀλκιδάμας] De hoc alibi nulla mentio fit. *Solan.* Nec de Pancrate, credo, illo apud *Alciplhron.* Ep. III, 55. Sunt enim haec ficta nomina, ut saepe observatum. Lxhm.

ead. l. 3. *Μενέλαον*] *Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ etc.*
GUYET. *Hom. Il. B*, 408. SOLAN.

ead. l. 5. *Ὑπέκρουον*] *Ὑποκρούω*, i. e. *citharam pulso*, *cithara responso*. Epigr. *Hic ὑπέκρουον est ἀντήχουν, ἀντιφώνουν*. A *cithara metaphora*. GUYET. *Ὑπέκρουον*] *Id est, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον*. Schol. *Aristoph.* KUSTEK. Singularis est in hoc verbo suavisitas, quam declarabimus e *Longino s. 40*. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles et canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὡς ἐνίοτε προειδόμεναι τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῶ τιτι προαποδιδόναι τὴν βύσιν, quas jam animo praecipimus consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subjiciant ac praeceant dicentibus etc. Sumtum credo a *citharodis*, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum *Homericam* formulam praetexuisset impudentiae suae *Cynicus*, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficebat initia indicasse etc. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad *De Salt. cap. 16*. GZAN.

ead. l. 6. *Ἀφραίνεις*] *Hom. Il. H*, 109. SOLAN.

ead. l. 7. *Ἄλλ' οὐκ — Ἀγαμ.*] *Iliad. A*, 24. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐδεδοίκεσαν*] *Ms. Ox. et Fl. recte*. In reliquis *ἐδεδοίκισαν*. SOLAN. *Solan.* jota deleta *ἐδεδοίκεσαν* fecerat pro vulgato *ἐδεδοίκισαν*. Recte: ita enim formari solet. Et sic *Herodian. VIII*, 1. f. ἤλπιζον δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν. Et *Diod. Sic. L. XIV*. Et *Herodot. VII*. sub initium similiter ἀναβεβήκεσαν. Ita διαβρώμεσαν *App. Al. pag. 325. 1*. Et quia *Grammatici*, quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, juvat addere *Nostrum supra Dial. Meretr. XIII*. (*Tom. VIII. huj. Ed. p. 250.*) κατεπεπλήμεσαν, (nunc κατεπεπλήμεσαν) et paullo post ἐδε-

δοίεσαν. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur et infra c. 28. inter ἡδεσαν et ἡδειςαν. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα] Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόην ἀτεχνῶς ὄντα] Sic impr. omnes et O.

Ms. Ego βόην ἀγαθὸν ὄντα profectum a *Luciani* manu minime dubito; et si *Ms. Codd.* copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat *Solanus*. RIR. Βοήν, non βόην, videtur. Cod. Par., quem *Belinus* contulit, habere, idque ad *Homericam* accommodare. Novam vocem βόης finxit *Scholias* e prava accentus positione. Ceterum optimo jure *Fritzsche* Quaest. p. 128. tuetur vulgatam vocem ἀτεχνῶς exemplisque idoneis usum ejus probat creberrimum in similitudine ad rem transferenda. Locis autem sedulo illic congeatis non sine utilitate addes Vit. Auct. c. 10., ubi plane sic, ut l. l. Cynico tribuitur φθέγμα ἀτεχνῶς ὁμοίων κυνί. LEXM.

ead. l. 11. Κυνῶν] Ita Ms. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 13. Θρόνον τινὰ λαβόντα] Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντήρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio janua est. Sic convivae omnes et se invicem contueri possunt, et januam prospicere: et liber est in illo spatio accessus ministratoribus, et acrosmatis. Hic jam impleti sunt tres lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei et Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, et mensae si non accumbere uti caeteri, tamen assidere. GRIN.

ead. l. 14. Καθ' ἕζεσθαι] Non opus est καθ' ἕζεσθαι cum B. legere. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Ἐστιῦσθαι] In *Ven.* utraque mendose hic legitur ἐστιῦσθαι. SOLAN.

ead. l. 5. Οἶον τὸν Ἡρακλῆα γράφουσι]]

Adleverat *Hemsterh. Aristid.* I. p. 63. ubi hunc locum notat. *Jebb.* Igitur evolvi, et vidi *Aristidis* verba, p. 63. Ed. antiq. (p. 35. novae) esse: οὐ τοίνυν ἐπὶ πράξει μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχοι τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δῆλοι δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα. At quae *Jebb.* *Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.* REITZ.

ead. l. 15. Εὐμεγέθη σκύφον] Εὐμεγέθη κύλικα *Alciphr.* III. p. 353. ubi *Bergl.* et caetera cum *Lucianis* comparat. REITZ.

ibid. ἴνα δοθῇ] Ita Cod. Ms. Ox. et Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. *Diall. Deor.* IV. SOLAN.

Pag. 53. l. 4. Ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς] Fieri nequit, ut si quis *Benedicti* versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monimus in praefatione ejus gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est hujus putidi commenti origo. Nam doctior *Erasmus* noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum.* GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ] Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet *Apollodorus* II. 46. B. Adde *Polyaen.* *Strat.* I. p. 10. quem omnino lege. SOLAN.

ead. l. 5. Δείκνυται] Δείκνυται pictorum esse, vid. *Hemsterh.* ad *Somn.* sive *Luciani vitam* cap. 8. REITZ.

ead. l. 6. Περιεσοβείτο] Hoc verum esse, adeoque *Th. Magist.* emendandum, vid. supra. *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 408. καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ubi *Bergl.* haec *Luciani* quoque contulit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅτι καὶ μειδιάσεις] Iterum ὅτι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpres, quid videret. JENS.

Pag. 54. l. 10. Παραστῆναι] *Præsto* esse, appa-

rev. Ita in Ev. *Matth.* XXVI, 53. παραστήσαί μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi *J. Elon.* hoc *Luciani* aliaque addentem vide. Adde *Nostrum* supra *Deor.* Dial. XXIV. ubi Mercurius dicitur παρυστάνει τῷ Διῷ. REITZ.

ead. l. 11. Ὀρεωκόμον] Lege ὄρεοκόμον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, *Pollux.* Alii promiscue. *Swidas* utrumque habet; sed statuit differentiam, ὄρεοκόμον montium, et ὄρεωκόμον mulorum custodem faciens, ut *Steph.* quoque notavit: quod si verum, vulgata *Luciani* scriptura non erit sollicitanda. REITZ. Non ob hanc differentiam, quam nullam esse ostendit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 696., nec ob exquisitiorem verbi ὄρεωπόλος Atticismum, quem idem *Lobeckius* in dubitationem vocat, sed ob librorum consensum h. l. servandam putavi vulgatam formam; quem consensum et in aliis proborum scriptorum locis in gratiam scripturae ὄρεωκόμος reperiri ingenue indicavit idem *Lobeckius.* LEMM.

ead. l. 14. Διαφοίτησαν] Cave cum *Par.* quicquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis ejusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Etsi ῥθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut *Liban.* Ep. 224. p. 208. ἔρθη συμμίζας. *Noster* Vit. Auct. cap. 26. Tox. 2. Diss. cum Hes. 8. Fugit. 27. tamen et cum infinito *Alciph.* III, 3. f. et Ep. 41. pag. 362. Sed recte *Solanus* ait, lectionem *Par.* non audiendam. REITZ.

ibid. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αἰτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν uti voluit *Marcilius*: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur et haec. ut praecedentia: Si prius ad omnes permanisset ea res, et non statim fuisset extincta. L. Bos. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴν commodius foret. REITZ.

ead. l. 15. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν

παροινίαν ἐνέγκαντος] Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia*. Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At *Luciani* scopus est, *tolerante Aristacneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. *Herodianus* libro I. Ταῦτα χαριστήρια ὕβρειώς τε καὶ παροινίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμην. GROM.

ead. l. 16. Ἐπεπώκει] Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin et supra, cap. 14. poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπιώκει. Sed nihil hoc. Quid statuam, nescio. Tandiu enim jacuisse hanc belluam nec, quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

Pag. 55. l. 2. Πρόπινω — Ἡρακλέους] Sic apud *Philostr.* p. 54. Διὸς, ἔφη, σιωτῆρος ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde disces, ab iis *sauitatem Beatæ virginis strenue potari solitam*. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, et apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis* etc. Hoc Scholium cum olim Praesuli venerando, et eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigoruiensi Episcopo ostenderem; Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! et imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. *Olear.* ad *Philostr.* II, 7. N°. 1. b. REITZ.

ibid. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου] Subaudi κύλιχα. GUYET. Cum *Guyeto* facit *Schäferus* ad *L. Bos.* de *Elipss.* p. 501., cum Scholiasta nostro, sed male intellecto, *L. Bos.* ipse. Sed *Musgravius* ad *Theocr.* Tom. II. p. 410. Wart. hujus generis genitivos ita explicat, ut subaudiat *ἐνεχα.* quod notavit idem *Schäfer.* *ibid.* p. 419. LEHM.

ead. l. 7. Ἀτρεπτος] Ms. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἄτρεστος, *Luciani* alibi etiam usurpatam *Musc.*

Eadem. c. 5. sed et vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN. Eadem earundem vocum variatio illicprehenditur, ubi Socrati moribundo tribuitur ἄτρεπτον vel in uno Cod. ἄτρεστον πρόσωπον Diall. Mortt. XXI, 1., ubi vide, quae docte admodum pro more suo, nec vero minus modeste, disserit *Hemsterhusius* Tom. II. huj. Ed. p. 610. sq. LEHM.

ead. l. 17. Αὐτοῦ — ἐν μέρει] Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Quom. Hist. Conscr. cap. 1. ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN. *Fritzscheus* Quæst. p. 42. nihil immutans (nisi quod αὐτοῦ pro vulg. αὐτοῦ, quod interpretes per illic reddiderunt, tacite rescripsit) sic sensit, rhetorem una ex orationibus, quas continua serie recitaret, absoluta ad alias perrexisse. Eundem in sensum Quom. Hist. Conscr. c. 1. ἐν μέρει explicat, quod nunc etiam mihi magis arridet, quam vulgatum ἐν μέλει. LEHM.

‡Pag. 56. l. 3. Πενδάρου] Homerum non nominat, quia in voce ἐρράσῳδει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 7. Σὺν δ' ἔβαλον] *Hom.* II. A, 447. et 450. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ὄψα] Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν] Calvi erant mimi, ut apud *Artemid.* c. 23. L. I. ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελοτοποιοῖς etc. Sic in *Anthol.* 3. μωρὸν ὄρεῖς φαλαχρόν. *Bourd. Casp. Barth.* adv. L. VII. c. 5. haec verba (ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam ejicit; vide ipsum. *ALMEL.* Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil juvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. De Merc. Codd. cap. 27. ubi de hujusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit *Barthius*, cur

glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21. et *Marcil.* ad Pseudom. cap. 15. *Gesn.* Plura *Gesn.* ad Philopatr. cap. 26. κεκαρμένοι τὴν γνώμην. Consulendum *Pignor.* de servis pag. 189. addiderat *la Croze.* In mea *Pignori* Ed. est p. 256. ubi docet, fugitivos omnino rastos fuisse, pistrinarios et ustores semirastos. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ] Reddidimus *Luciano* ex Ms. Reg. 2955. pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν. Bir. cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 3. Καὶ ἀνάπαιστα σ.] Ut cinaedus *Petronii.* BOURD.

ibid. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, et carmina dicunt. GUIET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo praeter *Herodot.* L. II. pag. 126. D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον *Long. Past.* IV, 127. (al. 135.) et πανηγύρεις *Herodian.* V, 6, 14. ac *Diod. Sic.* IV. versus fin. *Alciph.* III. pag. 368. eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἀλκυῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀπτικῶν αἰμύλλας γέμοντα. Misere igitur errat *Budaeus* in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 8. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον] Ut Quom. Hist. Conscr. c. 38. κατέχων τὸ βῆμα et *Diall. Merett.* III. τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. *Barth.* Advers. 319. SOLAN.

ead. l. 16. Συγκεκροτημένου] Ab homuncione compacto ramassé. GUIET.

Pag. 58. l. 11. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιθροῖσαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγῶς ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς] Gladium autem exemplo per fenestras in aream projecisse. Ἐπιθροῖπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀποθροῖπαι, quod et Ms. prae se fert. GRAEV.

ead. l. 14. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτὸν]

Benedicti interpretatio haec est: *vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus*. Quid Graecis sit ἀνασπῆν τὸ θηρίον, et Latinis *refellere feram*, nec ego, nec quisquam norit dixeritve; ne dicam ἀνασπῆν nusquam esse revellere. Notat quidem *Bourdelotius* ad hunc locum: Ut apud *Petronium*, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδιόνυσα, et ad *Lucianum* illustrandum nihil plane faciunt. In Ms. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θηρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio *Florentina*, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paullo ante *Lucianus* ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαι τε τὴν θύραν, *at illum statim surrexisse, et fores clausisse*. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset *Dionicius* ex illius furiosi manibus et aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀνασπασάντων τὸ θηρίον] Ut apud *Petronium* cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ibid. Τὸ θυρίον] Lectionem hanc Ed. *Fl.* tuetur etiam Mss. Ox. et L. auctoritas. In reliquis Edd. θηρίον legitur. Ἀνασπάω quid hic notet, optime te docebit c. 57. *Toxar.* SOLAN. Θηρίον] Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῶν ἐπιπαρὼν ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγεννημένος] Interpres legit γεγεννημένοις, ut qui vertat, *imo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt*; et forte id γνήσιον *Luciani* est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinemes, commode exponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed et prorsus utilis factus ad sequentia*. Loquitur de *Dionico Medico*, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem designeret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponsus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. JENS.

ead. l. 6. Γεγεννημένοις] *Fr. et Cod. Bar.* In reli-

quīs γεγενημένος. SOLAN. *Jens.* vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixisset. REITZ. Utraque lectio habet, quo probetur, non item γενόμενος, quod *Reitzius* foedum orationis vitium non debebat scriptori nostro tribuere velle. Optione autem data eam praetuli lectionem, quam plurimis bonarum Editionum exemplis comprobata viderem. LXXII.

ead. l. 7. Ἐτοιμοκλήους] Scripturam hanc constanter tuentur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis etc. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλῆς. vid. De Merc. Cond. c. 2. etc. SOLAN. Ἐτοιμοκλήους] I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III. Ep. 55. sub init. Ἐτοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἐτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 60. l. 8. Ἐν γειτόνων] Adleverat Hemsterh. videndum Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelligi, et post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Plati v. 435. ubi ἐκ et ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; et Nostrum supra Icar. c. 8. et 16. Bis Acc. c. 10. pr. et 31. f. Ac Philops. c. 25. Abresch. in Animadv. Aeschyl. p. 174. suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκου, τόπου aut similibus opus esse in his; cum et alias ἐν genitivo jungatur, ut apud Aristid. Or. Eleus. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσισθε, item T. II. p. 402. γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, et p. 347. μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis et numero longe potioribus, ἐν et εἰς, Ἀρισταινέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, quae vide Symp. c. 1. et Philops. cap. 38. ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem analogiam hic statuere? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, ad Dianae, ad Cerevis, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit, praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus

in Graecis? quando eadem est ratio. REITZ. Peculiaris est dicendi formula ἐν γειτόνων, a qua non minus, quam ab ejusdem generis aliis, ut ἐν Αἰδου, etc. aliena est quaestio, utrum per se praepositio ἐν cum genitivo jungi possit, nec ne. Quod autem h. l. *Belinus* e Codice suo rescribendum putavit ἐκ γειτόνων, erravit cum Codicis sui scriptore. Quemadmodum enim Bis Accus. c. 9. et similibus locis bene se habet ἐκ γειτόνων, a vicinia, ita h. l. et multis aliis requiritur ἐν γειτόνων, aut, si malis, ἐγγειτόνων, i. e. in vicinia. LXXIII.

ead. l. 10. Ἄ παρ'] Sic omnes impressi et Cod. Ox. Suspectus mihi et hic locus est. SOLAN. Si, quod suspicor, ostendit *Solanus* in accusativo ἄ cum verbo ἀπολαύειν juncto, quae structura sententiae loci non admodum convenire videtur: haud improbabilis quidem est *Schmiederi* ratio, quae pro πλακοῦντων, ἄ legatur πλακοῦντος, (hoc e Ms.) ὧν, nec tamen ita certa est illa, ut non et alibi sedem vitii quaerere possis, ut in verbo ipso ἀπολαύω, quod saepe a librariis cum ἀπολαβεῖν confusum esse, non semel notavimus, ut ad Navig. c. 44. Tom. VIII. p. 187. ad Diall. Merett. XV. fin. ibid. p. 262. Quare locum reliqui intactum, nisi quod πλακοῦντος scripsi pro vulg. πλακοῦντων, cujus mutationis idonea satis esset ratio. LXXIII.

Pag. 61. l. 5. Εἶπω τι] Pone comma post τι. KUSTER. Scribo εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem jam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν] *Quintil.* I. *Ceratinae*. Stoici in his multi erant. *Diog. Laërt.* pag. 60. A. 174. E. meminit *Sen.* A. Ep. (*Senec.* ep. 45.) et *A. Gell.* *Noster* etiam saepe tangit. Vid. *Diall. Mortt.* I. cum notis. *Chrysippus* in ore frequens habuit, incertum an auctor; nam alii alios memorant, *Thes. Crit.* II. De sophismatibus *Lil. Gyralt.* 392. *Brod.* 471. et *Cress.* AG. X, 73. *Noster* etiam plura memorat *Vit. Auct.* c. 22. SOLAN. Formae κερατίναν, quae omnes, quas consului, Edd. insidet, quid faciam, nescio, dubiusque tanto magis sum, quum taceant nostri Commentatores. Illegitimam
Lucian. Vol. IX. A a

hanc esse formam, nec ulla ratione explicabilem, equidem habeo persussum. Quis enim unquam audiverit de vocabulo *κεράτινας* primae declinationis, *Cornutum* nostrum significante. Dicit enim ille solet *κεράτινος*, aut feminino *κεράτινη*, ut apud *Diog. Laërt.* in Zenone et Diodoro. Poterat etiam *κεράτινα* audiri. Quae *Quintiliano* Inst. Orat. I, 10, 5. *Spaladum* dicuntur *ceratinae* et *crocodilinae* (int. ambiguitates, s. quæstiones), his subsunt feminina Graeca *κεράτινη* et *κροκοδειλίνη*. Hinc jam optionem dabo corrigendi h. l. aut *κεράτινον*, aut *κεράτινην*, aut denique *κεράτιαν*, nihil ipse discernens. Ceterum quem locum *Solanus* ex *A. Gellio* dicit, est ille, fallor, Noctt. Att. XVIII, 2., cum quo haec *Lucianea* conferri poterant praeter *Diall. Mortt.* 1, 2. et *Vit. Auct.* c. 22. quae jam laudavit *Solanus*, etiam *Piscat.* 11. *Hermot.* c. 8. et *Somn.* s. *Gall.* c. 11. **LEHM.**

ibid. Σωρεῖτην] Satis commode enarrat Scholiast. *ibid.* hoc vid. *Diog. Laërt.* l. cit. **SOLAN.**

ead. l. 6. Θερίζοντα] *Pha.* 1019, 1. ἀργὸν καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς etc. Habet quoque ἀργὸν λόγον *M. Tullius* de fato. *Diog. Laërt.* l. c. vid. sup. *Vit. Auct.* c. 22. **SOLAN.**

ibid. Ὀναίο] *Leg. Mercer.* ad *Aristonem*. *Epist.* lib. II. **BOURD.**

ead. l. 10. Πράγμασι] Sic, uti conjeceram, habet *M. Ox.* nisi me abbreviationes ejus fallant: reliqui libri *πράγματι*. **SOLAN.** Mihi vero *πρᾶγμα*. h. l., i. e. convinctualis apparatus, res scilicet ut patribus gravis, ita tantum grata admodum ac laeta, multo magis placuit, quam *πράγματα*, negotia, quae adjunctam habeant notionem molesteriarum, aerumnarum, incommodorum ac laborum. **LEHM.**

ead. l. 11. Ἐπὶ τῆς οἰκίας] An B. rectius ἐπὶ οἰκίᾳ; **REITZ.** Causam non video. Et quod *Belinus* titulum propterea praetulit, quod ad genitivum explicandum ellipsi opus esset vocis οὐδῶ (*le faux*) mira profecto haec argumentatio, mira etiam sic argumentantis incitia, qui nescit

τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, *res domesticas*, et hujus generis phrasen alias, proprie sic dici sine ulla ellipsi. Talem igitur auctoritatem immerito secutus est *Schmiederus*. **LEHM.**

ead. l. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι.] Interpr. *atque his quidem de rebus haec responde-rem*. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, *de his rebus*, quoniam hic non est neutr. sed masc. et suband. ἀνδρώποις vel συμπόταις. Jusserat enim *Etocmocles*, ut haec sua epistola palam, et praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21. habetur. Hinc c. 28. ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ. Praeterea *de rebus praesentibus*, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: *Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi*. **L. BOS.**

ead. l. 14. Ὅμηρος.] **Il. I, 533.** Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae *Meleagri*, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: et Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis *Oeneus*. Fugit, si recte attendi, *Barnesi* diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis *Dianae iris τραγωδεῖ* *Noster* etiam *De Sacriff.* c. 1. **SOLAN.**

Pag. 67. l. 1. Ἡ λάθ' εἰ.] **Hom. Il. I, 533.** ubi δὴ **Ed. Ox. Al. δέ. REITZ.**

ead. l. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόροθμοις πεδ.] Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis *Benedictus*: *Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens*; *Erasmus*: *Calydon quidam haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum*. Atque ita Calydon ope illorum ex Aetolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distingue et verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόροθμοις, πεδ' ἔχουσα εὐδαίμονα. *Haec terra est Calydon,*

Polopias terras in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fretum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN. Auctius fragmentum habes in Ed. Euripidis Beckiana Tom. II. p. 455. ubi vid. Barnes. LEM.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις] Calydonium fretum apud Heliod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἐστὶ τῷ μεираκίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεισιν] Benedictus vertit: jucundus enim est adolescenti, et cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὡς Πρωτογένης, ἡ τοῦ θήλεος ὑπαίξις τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται; πρὸς Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic et χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρίσασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίσασθαι est dare. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam faciunt. Hinc puella ἄχαρις, cujus flos virginittis nondum est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν] Quod a Graevio hic observatum est, lando; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1. et Isocr. π. Nix. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192. AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ] Alciphron eundem paedagogum inducit, III. Epist. 57. pr. scribens: ἐσκωπῶμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον. ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. REITZ. Wagnerus τὸν νεανίσκον. Quod autem uterque hunc paedagogum et illum nutritorem, quod ejusdem sunt nominis, eandem habuere personam, nimia haud dubie fuit alterius sagacitas, alterius credulitas. LEM.

Pag. 63. l. 3. Ἀποσπάδας] Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30.

et quae *J. Elsner*. ibi ex *Josepho* atque *Aeliano* protulit, adderem. *REITZ*. Res sane est vulgaris. Sed vel propter hanc ipsam causam praetuli exquisitius verbum, quod *Codd.* servarunt, *περισπάσας*, in quo juxta notionem *avellendi*, *abstrahendi*, illud quoque inest, quod blanda quadam vi alienum discipulum ad tuam disciplinam vel amicitiam pertrahas ab altero vel amico vel magistro abalienatum. Eleganter sic *Indic. Vocal.* c. 8. littera *T* dicitur *περισπάσασα τῶν μελίσσων οὐκ ὀλλγας*. *LEHM*.

ead. l. 12. *ἤδειςαν*] Sic *Ms. O*. In reliquis *ἤδισαν*. *SOLAN*. Saepe in ultima *εσαν* an *εισαν* terminanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica postulat *εισαν* in temporibus plusquamperf. Licet *ἔδεικxεσαν*, non *εισαν* frequentius in auctoribus reperiatur. Vid. supra cap. 12. Ita *Scholias*. *Aristoph.* alio loco *Euripidem* *ῆσαν* pro *ἤδειςαν* dixisse ait, alio loco id esse pro *ἤδισαν* scribit, modo bene descripserit *Maith.* de *Dial.* p. 52. Ego Codici *B.* cum *Solano* parui, quia sic terminari solet, ab *ῆδειν*. Ut *Genes.* XLII, 23. *αὐτοὶ δὲ οὐκ ῆδειςαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ*. Iterum *Exod.* XVI, 15. Et *Esai.* LV, 5. ac bis ter deinceps: item in *Nov. Foed.* *Marc.* XIV, 40. etc. Apud *Herodian.* vero I, 13, 11. *ῆδισαν*, quod nec improbare auiam, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquamperf. dicas, sive ab antiquo aoristo *ῆδισα*, qui certe formaret *ῆδισαν*, quem tamen in usu esse non credo. *REITZ*.

Pag. 69. l. 15. *Διεῖρ' ἡγγυντο*] I. e. propemodum dirumpebatur. Sic solent ejusmodi verba sine effecta, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de *Mort. Per.* ad cap. 37. *ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπλώμεν, ἔφη*. Adde *Evang. Luc.* V, 6. *Διεῖρ' ἡγγυντο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν*, et quae *Elsner*. ibi notat. *REITZ*.

Pag. 70. l. 5. *Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικαὶ*] Verterat *Erasmus*: videtis quam, et ipsae epistolae graves sint ac seniles. *Benedictus* volens esse brevis, amputat postrema, relinquens quam graves sint epistolae,

contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirmè scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad *Melan*, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου] Sic plerique impressi et O. In *Fr. Hag.* et *Par.* Καλυδονίου. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἐνὸς] Sic *Tacit.* Ann. XII, 49. *ne ceteri quoque ex Peligno conjectarentur. Terent.* Heaut. III, 3. *Ego de me conjecturam facio.* Sic *Noster* De Merc. Cond. cap. 11. et cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων] Hic locus cum eo, qui cap. 9. exstat, ubi ἱερὲς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἄνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo *Mausacus*, qui ad *Harpocrasionem* negat Castorem et Pollucem intelligi, cum Ἄνακες nominantur; vid. etiam *Aselian.* V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 12. Μαστροπὸς] Vid. supra *Amor.* c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραγμαῖς δαν.] *Menstrua* haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄγχω] Vid. *Hermot.* c. 80. et 81. SOLAN.

Pag. 72. l. Ἐτυχε γὰρ πίνων] Ita *Ox.* optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὦν] *Legend.* videtur, οὐκ ἂν ἄξιος ὦν. *Demosthen.* καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil hactenus ab *Ione* admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἄξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἄξιος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN. Reddidit sic, ut voluerant *Guyetus* et *Solanus*, interpres vernaculus, nec *Bolinus* non profitetur, magnopere sibi placere eam emendationem. Modo sit emendatio. Atqui bene habet vulgata ratio.

Quae enim capp. 39. et 46. de Ione narrantur perquam absurda gravique philosopho indigna, causam praebent idoneam, ob quam non magna etiam huic pseudophilosopho injuria illata videri posset. Ceterum omnis narrationis indoles et color et ipsius quoque narratoria, quod e. 34. de omnium, qui convivio intererant, ac singulorum philosophorum moribus et ingenio fert, iudicium ejus generis est, ut magis commendetur vulgata, quam ficta, lectio. Sic etiam sentit *Fritzschius* noster *Quaestat.* p. 208. *ΛΕΗΜ.*

ead. l. 7. *Ἀπεξύετο*] Sic *Fl.* In reliquis *ὑπεξύετο*, minus apte. *SOLAN.*

Pag. 73. l. 1. *Ὡς οὐδὲν ὄφελος*] Accedit huc sententia *Menandri* canentis, ὥς οὐδὲν ἢ μάθησις, ἂν μὴ τοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia *Luciani*, sapientissime hic monentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores et vita humana non fiunt emendatiores, et jucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde et religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur et docet nihil eorum praestat, quae laudat et praecipit. *SOLAN.*

ead. l. 2. *Εἰ μή τις*] Post haec verba in *Edd.* praeter *Fl.* omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα etc. Nos jubente *Ms. Reg.* 2954. illud delivimus. *BIP.*

ead. l. 14. *Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται*] Mitius haec paullo exagitat *Alciphron* III, *Ep.* 55. *pag.* 408. *Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιᾶσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεγῶς περισσοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο.* Quo loco *Bergl.* observat, *Lucianum* haec et reliqua multo acerbius tractare. *REITZ.*

Pag. 74. l. 5. *Ὁ θανμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει*] Eadem fere rursus *Alciphron*. *Ep.* saepe adlegata *L. III.* p. 412. Nempe: ὁ Κύνων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύγμα χαλάσας καὶ καθαῖς τὸ

τριβώνιον etc. Ubi *Bergler*. haec *Luciani* conferens, ὁ δὲ *Θαυμάσιος* mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio nec quidquam refert) additque: *Hoc loco praecipue quae monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidas et Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I. Sat. X. v. 36. Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam mejentem in convivio introduxit Cynicum.* REITZ.

Pag. 69. l. 5. Τῷ συμποσίῳ] Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ μῆλον] *Discordiae malum.* GUIET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse *Guyetus*, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Ἀπόκρ. οὖν μοι] Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN. Neque ab illa sede detrudendum erat οὖν, quoniam sic saepius dicitur. Recte igitur *Reitzius* hac in re a *Solano* dissensit. LEHM.

ead. l. 12. Ἐσθλοντες, τοσαῦτα] *Φουσιῶδες* quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. *Fl. Ed.* et omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN. Mirum tamen unde manifesto alienum verbum huc migraverit. LEHM.

ead. l. 15. Ἀύσας ἀπορρέπτειν] Absunt hic ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impressis constant. SOLAN.

Pag. 71. l. 12. Ἀπαλλάξεσθαι] Ms. Ox. In impressis ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ ἐντελές — δεῖπνον] Ultimum, cretus missus (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, testatur *Casaubon.* ad *Athenae.* IV, 20. extr.) sicciores cibos bibens, et quos auferre non incommodum. Hanc puto *Ματιύαν*, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδωκον dictam, tradit *Athenaeus* libro XIV. extremo. Certe

moderant ista *Athenaei* verba: *Ματτύνην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ γηνία ὀπτά, καὶ τρυφή πλακούντων.* Vides hic in *Mattya* perdices, anserculos assos, placentas: apud *Lucianum* haec paullo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Caeterum quod legitur apud *Athenaeum* *τρυφή πλακούντων*, et convertitur *placentarium lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque putabam *τρυφή πλακούντων, frustra placentarium.* GREN.

ead. l. 17. Ἰχθυὺς ἐκ ταγήνου] Insigne exemplum, ut error soleat augeri, et quotidie invalescere. Verterat *Erasmus piscis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit *Benedictus*: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab majusculo T. Habeant hoc et fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sarragine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου] Sic in impr. et in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est *τηγάνου*, quod in *Coll.* etiam legitur. Vid. Lexiph. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Bellaria hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia *Cronosol. N°. 17.* SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων, s. bellariorum? Sic puto, et sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, et absequentibus separantur. Si hoc voluisset *Lucianus*, quod *Erasmus* dedit: *quaecumque liberum est, seu volis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἔξῃν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι· illud autem ταῦτα plane omisurus. Verbi ἐντραγεῖν habeo vim esse, etiam ex *Hesychio* conjicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖ, ἐντρυφεῖ. Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι, ψωμίσασθαι. Vidit hoc etiam *Kuhnus* ad *Polluc. VI, 40.* τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, et id genus aliis scitamentis. GREN.

Pag. 72. l. 3. Καὶ τὰ παρ' αὐτῶ] Quae juxta se erant. GUYET.

ead. l. 16. Μὴ δεῖσθαι γάμων] Ἀκαιρίας hujus meminit in Char. *Theophrast.* p. 39. B. SOLAN.

Pag. 73. l. 4. Ἐκείνων] Depravata haud dubie vox, et nihili prorsus. Lege ἐχρήν, vel πάντων. SOLAN. Depravatam esse vocem ἐκείνων, facile est intellectu; difficilior dictu, quae subest vera lectio. *Jacobsio* quidem videbatur corrigendum ἔδει, plenius *Fritzscheio* Quaest. p. 170. ἔδει ἡμῶν. Sed *Sengerus* *Diar. Class.* Vol. XIX. p. 30. sq. ἐκείνως proponit, interpretans: isto ritu, ita ut praecepit *Plato*. Quod ut jejunam reddit sententiam, ita etiam per se est admodum improbabile. LEMM.

ead. l. 12. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία] *Bergl.* ad *Alciph.* III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, *Pindaro*, *Hesiodo*, et *Anacreonte* consarcinata. Bene, quaptum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut *Lucian.* profitetur: quare ad id emendatio istituenda. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ οἷη πότ'] Monitus jam ab ipso *Luciano* de hujus carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapis: id unum ego monebo, ἢ οἷη scribendum esse, ad quod proxime accedit *Pl.* ἡοίη· idque *Hesiodi* imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἡοίης et Ἡοίης μεγάλας vocabant; cujus etiam aliquot fragmenta in *Graeviana* *Hesiodi* editione exstant. SOLAN. Mali poetæ pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat *Erasmus*. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GERN. Ἡ οἷη πότ' ἄρ' ἦρ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροισιν.] An ἢ οἷη dixit alludens ad ἡοίης *Hesiodi*? vid. *Cassub.* *Gwyetue.* Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἷη, quasi sic legeretur in Edd. *Luciani*, nescio unde habeat, cum illae tamen οἷη laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ. In carmine adeo insipido exscribendo sapere sane quidem est insipere

cum insipiente poëta. Quamquam non liquet, quo usque insipientiae liceat cum auctore progredi, quantumve eius tribuendum sit ipsi auctori, quantum librario. Graecus enim ille certe quidem fuit natu, non barbarus, cujus absurditates vel logicae, vel aestheticae, vel metricae, non ultra Graecismi terminos ad barbaram usque indolem extendendae videntur. Nihilominus in textu *Reitziano* ego acquiescens etiam in iis vocibus, quas vix stupidissimus Graeculus scribere sic potuisset, ut in exitu primi versus, in nominibus *Σελήνης, Νηρῆος*, e. a. manum de tabula tollere malebam, quam in negotio tam ingrato oleum et operam perdere. *LEHM.*

ibid. Μεγάροις] *Λεγε μέγαροισιν* et ἤγ' pro ἤγε, si verum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum *Salmas.* in *Lamprid. Alex. Sev.* 38. p. 956. (quod *la Croze* etiam admonuit) Ἡ οἷη πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετ' ἐν μέγαροισι. Et vid. *L. Bos.* Obs. Crit. p. 114. seq. *Guyetianum* ῥοίη, *matutina*, rejicientem, ac nobiscum ἡ οἷη probantem, i. e. *μία, μόνη, sola, praecipua*, licet metrum in ceteris non sanet, quod *Solan.* et *Gesn.* etiam vitiosum volunt manere. *REITZ.*

Pag. 74. l. 1. Προῦχουσα] *Προῦχονσ'* ἀλλάων πασίων παρθεν. *GUYET.* Optime: nam sic versus constabit, qui jam claudicat, cum media in *προῦχουσα* corripitur. *REITZ.*

ead. l. 2. Ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης] Corrige ἧδ' ἄμια τῆς Ἑλένης. Placet. *GUYET.* Ἑλένης etiam legi jussit *la Croze*. At non placebit, quibus ita decrescere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic pejor erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum *Veneris* vulgo formosior credatur, quam *Diana*, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen *Guyetiana* emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit *Guyetiana* lectio, et sensus eo melior, quia magis ridiculus. *REITZ.*

ead. l. 3. Καρταρῶν] *Καλῶν.* *GUYET.* Non video

quare: nam prima in καλὸς etiam longa est. Ac si versum velis forinare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, a κρατύς. Tumque subsequentem habebis pentametrum, si mox παιδὺς resolves, ut fiat trisyllabum καϊδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in Edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 6. Πολλάκις ἀεισώμεθα] Lege ἀσώμεθα, vel πολλάκ' ἀεισώμεθα, quod pl. est ap. *Plut.* ex Sapphone. GUYET.

Pag. 75. l. 1. Πατρόκλου] *Hom.* *Iliad.* *Π.* et *P.* 389. et *Σ.* 155. SOLAN.

Pag. 76. l. 7. Κἄκείνου μὲν ἄμαρτε] *Iliad.* *Α.* 233. et *E.* 187. SOLAN. Manifeste nimis παρωδεῖ ad illud *Iliad.* *Α.* 233. Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἑτράπετ' ἔγχος. Quare hic etiam ἤμαρτε et παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GERN.

ibid. Παρὰ] Cod. Ox. παρὰ. Impressi omnes παρ'. *Homerus* παρὰ, ut edi curavimus, et hic et supra *Pseudol.* cap. 27. SOLAN. Ἄμαρτε παρὰ] Illud παρὰ pro vulgato παρ' *Solanus* ex *Homero* restitui jussit, oblitus tamen τὸ ἤμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς δύο] Supra *Dial.* *Meretr.* XIII. med. Et *Tox.* c. 54. med. REITZ.

ead. l. 14. Τῇ βακτηρίᾳ] *Aeneis* clavis confixum baculum ei tribuit *Alciph.* II. p. 408. REITZ.

Pag. 77. l. 7. Αἶμ' ἐμέων] *Hom.* *Π.* *O.* 11. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀνατετραμμένας] Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατρεπομένας. SOLAN.

ead. l. 18. Ῥιπτομένους] Cum ῥιπτῶ aequè dicitur ac ῥίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. *Herodian.* VII, 7. 6. ὑπέρηται συρέντες — ἐῤῥιπτοῦντο. REITZ. Propius, si opus erat, exemplum erat ῥιπτῆ supra c. 44. et alia non pauca in ipso hoc *Luciano*. LEM.

Pag. 78. l. 2. Εὐπόρησαν] Forsan ὑπόρησαν, quod magis Atticum foret, quæsit *Solan.* Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quam ὑ, in hujusmodi compositis habuimus. Vid. *Alex.* c. 22. Pro

Imag. c. 19. f. Amor. c. 6. pr. Jov. Trag. c. 16. REITZ. Jovis Tragoedi locum, quem *Reitzius* indicat, non invenio. In locis Alexandri et Pro Imagg. ἡὐδοκίμωνν jam a me correctum, quum vulgo fuisset scriptum εὐδοκ. Et sic etiam ἡὐδοκίμηται. Pro Merc. Cond. c. 3. ἡὐτρέπιστο Amor. c. 6. ἡὐτύχηται. De Merc. Cond. c. 12. ἡὐφραίνοντο ibid. c. 1. In his autem et similibus orthographice exarandis quam rationem ego ac normam in *Luciano* quidem nostro sequendam putaverim, vid. ad Diall. Marr. XIII, 1. Tom. II. p. 456. LEHM.

ead. l. 4. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητροίδα] Idem facientem Cynicum inducit *Alciphr.* III. Ep. 55. fin. Non vero extincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 5. Συννεχθῆναι] An συνεῖναι; placet. GUIET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ. Quidni potius tacite servetur verbum vulgatum de hac re satis probum? Immerito illud etiam *Hermot.* c. 34. in suspicionem vocatum. Cf. *Toxar.* c. 14. extr. LEHM.

ead. l. 14. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος] Haec olim conversa, *Zenothemis* pariter tum oculo, tum nare mutilatus, *Solanus* ita emendarat: *Zenothemis* manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed et *Gesm.* errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat *L. Bos.* de Ellipsi pag. 185. REITZ. Ed. *Schäfer.* p. 527. LEHM.

ead. l. 19. Ἐπειλημμένος] Ox. Par. J. et *Amst.* In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

Pag. 79. l. 6. Ἐμελλε] Videtur et *Erasmus* sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abducturus. REITZ.

ead. l. 8. Καθευδήσαντες] In omnibus legitur καθευδῆσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter *Polydamanta* (imo *Alcidamanta*) illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεθέντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

Καθενδήσαντες, ut conjicit *Fritzsch*. Quæstat. p. 209., vere habet *Bas.* 3. nescio unde. Quodsi error sit, non minus facile ad *καθενδήσαντες* aberrari potuit a genuino Futuro. Ceterum idem ille *Fritzschius* apte confert verba *Homericæ* *Odyss.* III, 396., quibus addas similem narrationis epicæ formam *Iliad.* I, 606. sq. *LEM.*

ead. l. 12. *Ἥ]* Ex *Ms. Ox.* et *Fl.* In *Ven.* vero utraque *ἧ* in reliquis *ῆ*, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum *Euripidis* leguntur. In *Med. Alc. Androm. Bacch. et Hel.* *SOLAN.*

ead. l. 14. *Πολλὰ μορφὰ]* Tres versiculos totidem verbis habet *Euripides* in fine *Alcestidis*, *Andromaches*, *Baccharum* et *Heleneæ*, quibus subiiciuntur isti, *Τῶν ἀδοκίτων πόρον εὔρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.* *GESN.*

Pag. 80. l. 1. *Ἐκεῖνό τε]* Legendum puto levissima mutatione *ἐκεῖνό γε*, et sic verti. *GESN.*

ead. l. 2. *Ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι — φιλοσόφοις]* Addam, quod *Hemsterh.* in marg. *Græc.* monuit, *L. Bos.* *Obs. Crit.* p. 79. qui versionem *Erasmii*: *Non esse tutum, cui non sit opus, cum ejusmodi philosophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non sit opus. Ἀπράγμων Atticis scriptoribus dicitur, qui litos fugitat, litium amans non est: πρᾶγματα enim sunt lites, ut alibi pluribus ostendam. Atque ita Lucianus hic etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non esse tutum ei, qui litium amans non sit, convivium agitare cum hujusmodi philosophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum mores pravos, utpote qui in conviviis sæpe, postquam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis primo contenderent, mox ad manus et vulnera quoque pervenerint, adeo ut saucii ac mutilati nonnulli e conviviis ablati fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo *Aristophan.* *Plut.* sub init. *ἀλλά σοι παρῆξω πρᾶγ-**

μετα. *Menandri fragm.* 31. in Peregrinos: *Ἐένος ὦν ἀποάγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς.* REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 81. l. 2. Ἐστὶν ἐν Συρίῃ] *Lucianus* hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecumque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit et sacra et eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. *Cic.* L. III. de Natur. Deor. COSY. Utrumque sit per hunc libellum: *refert* auctor, tecte *videns*, nec vero sacra tantum ista eorumque cultores, sed etiam narrantium talia, velut *Herodoti*, cuius quasi personam egregie indutam imitatur, simplicem credulitatem. *Lucianus* autem auctorem esse, longe facilius credo *Wielandio* *Vers.* Tom. V. p. 289. et *Fritzschio* *Quaestst.* p. 209., quam non credo cum *Gesnero* in *Epist.* ad *Frid. Reitzium* *huj.* Ed. Tom. I. p. CLVI., *Belino*, *Schmiedero*, *Schäfero* a compluribus ad *Gregor.* *Corinth.* locis aliisque viris eruditiss. *Gesnerum*ne libros de Astrologia et de Dea Syria eadem farinae habere potuisse? Adeo ille non perspexit comam (aut, si malis, vulpecalam) sub asinina pelle latentem. Vide modo callidissimum auctoris de Adonidis fluminis colore iudicium cap. 8. extr., narrationem, cui ipse testimonio suo fidem facit, de parvo terrae hiatus c. 13., et complures alios locos, ubi Criticae suae historicae veracitatem scriptor argumentis interpositis probat, anus instar, rivi vultu et ore faciendo puerulis inhiantibus prodigiosa ac credibilia, et tamen credenda, quoniam vel ipsa viderit sic tradita acceperit, referentis. LEHM.

ead. l. 3. Ἱερή] Quae apud *Xiph.* Ἱερὰπολις τῆς Ἀσίας est, 252. C. Olim *Bambyce* a *Seleuco* *Hierapolis* nunculat. *Aelian.* de anim. XII, 2. Quod et *Noster* mox citat. SOLAN. Vid. *Mannert.* Geogr. T. VI. Part. I. 110. sq. LEHM.

ead. l. 4. Δοκτεῖν] Saepissime hac in voce erratur.

Hic in omnibus erat *δοκέει*, etiam in M. Cod. V. et cap. 38. etc. rectius c. 10. *Herodoto* autem frequens *ἔμοι δοκέειν*. SOLAN. *Δοκέει ἐγένετο* vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra cap. 8. f. ubi bene habet *ἔμοι μὲν δοκέει κάριτα θείη*. male *δοκέει* rursus c. 29. Sed cap. 10. vicissim vulgatum *ἔμοι δοκέειν* male habet, ubi *δοκέει* W. recte. Illud autem absolutum *μοι δοκέειν*, pro *ὥς μοι δοκεῖ*, non solum *Herodoto*, sed et Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luct. §. 5. Adde Philops. c. 25. ubi obiter notamus, interdum eodem redire, *δοκεῖ* an *δοκεῖν* dicas, et *Herodot.* VI. pag. 390. E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαυε κακὸν οὐδὲν, *δοκέειν ἔμοι*. REITZ. Accurate de his agit *Fritzs.* Quaest. p. 25. sq., quo praecipiente h. l. restitui communem librorum lectionem. LEM.

ibid. Οὔνομα] Sic scribi iubet Dialect. huj. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα] Immo τὸ οὔνομα Ionice, sine apostropho, quamvis Edd. *Hippocr.* et *Herod.* variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει] Lege πόλι, et vid. notam ad c. ult. hujus Dial. REITZ. In his ad dialectum pertinentibus profiteor omnino per totum hunc libellum libros me, quotquot penes me sunt, unice esse secutum, primum, ubi fieri potuit, manuscriptos, deinde vero editos, nunquam temere inanem corrigendi pruritum, qui in Ionissante Luciano probatus admodum ridiculus apparet. LEM.

ead. l. 6. Γίγνομένων] Lege Ionice *γινομένων*. Ita enim *Herodot.* ubique, singulis fere paginis. Item *Hippocr.* vid. modo L. IV. de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in *Aret.* γίγνεται ubique editum; at in aphorismis *Hippocr.* promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7. γίγνεται habeant omnes, et fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil muto. REITZ.

Pag. 82. l. 1. Ἐρχομαι ἐρέων] *Herodoto* frequens. Sic ἔρχομαι φρούρων II, 105. C. ἔρχομαι λέξων *ibid.* D. Ἐρχομαι ἐρέων I. pag. 3. B. SOLAN.

ibid. Ἐρξέω] Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω indicabo II, 103. E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι permanebunt IV. init. Adde mox ἱστορέω, et similia. REITZ.

ead. l. 4. Εἰσαμένων] Εἰσμεμένων ab ἔζομαι statuo, instituo. GUYET. Debebat sane εἰσαμένων scribi, quia εἰσασθαι verbum illud est, quod proprie conditoribus templorum tribuitur. vid. *Plutarch.* Themist. c. 22. et ipsum *Herodot.* I, 66. Sed quum vel decies per hunc libellam constanter in omnibus libris εἰσασθαι scriptum reperiatur, non εἰσασθαι, et quum cap. 14. etiam ἔδος (pro ἔδος) εἰσασθαι conjunctum sit: satius videbatur intactam relinquare tam communem, tum adeo frequentatam, scripturam. LXXIII.

ead. l. 5. Ἀσσύριος ἐὼν] Syrium veritas necesse, ut et cap. 17. SOLAN.

ead. l. 6. Μαθὼν] Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET. Certe melius sic procedit oratio. Quapropter praetuli hanc Codicis Paris. lectionem, praeseunte *Schmiedero.* LXXIII.

ead. l. 7. Ὅσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω] Uter hic interpretum laudandus, *Benedictus* interpretans, *Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio.* an *Micyllus*, quem postremus fere expressit, *Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ἱστορέω putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην, ὅσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορέω, ac verte: et ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GROS.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι etc.] Concinit *Diod.* Sic. I. cap. 11. pr. ubi et hoc *Luciani*, et *Ammian.* XXII, 16. adfert *P. Wesseling.* REITZ.

ead. l. 8. Ἡμεῖς] Quidni ἡμεῖς Ionice? Verum utrumque est in *Herod.* Ἡμεῖς VI, 387. E. Ἡμεῖς II, 102. *Lucian.* Vol. IX. B b

D. Ita et ὑμεῖς IX, 588. B. ὑμεῖς VI, 384. C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 10. Ἀποδέξαι] Cum varietates marg. A. 1. W. hic et Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas jam ex eadem excerpteram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδεῖξαι, quia vere Ionicum. *Herodot.* pr. L. I. ἱστορίης ἀπόδεξις ἦδε. *Ibid.* pag. 7. D. Ed. *Steph.* ἀπεδέξατο δ' ἔργα · quamquam et προσδέξαντα editum in eodem IV. p. 258. B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ] Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα] Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. *Maitt.* de Dial. p. 365. C. Ex *Plutarch.* de Dial. Homeri. Ἰώνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον etc. Noster infra c. 14. μητρὶ — οὔνομα · c. 19. οὔνομα ἦν Κομβάβος. *Herodot.* I. p. 1. C. et 2. A. etc. Sed quia et imodo τὸ ὄνομα omnes, et Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud *Hippocr.* ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I. de Art. p. 3. τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἶδα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοθεμάτων ἐστι etc. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studioso adfectat Ionicam dialect. et *Herodot.* imitari studet, id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὔνομα et τοὔνομα autem *Herod.* ubique, ut pag. 256. A. 271. A. et B. ter, 330. C. 338. C. 587. B. ac millies alibi: licet pag. 271. τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 10. Λόγον Ἀσσύριοι] Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 12. Τὸ δὲ παλαιὸν] Observandum hoc imprimis est, antiquissimos religionis auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde *Diogen. Laërt.* in Prooem. 2. D. SOLAN.

Pag. 83. l. 3. Ὀπωνα] In marg. Bas. descriptum:

Hec itaque non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29. ubi rursus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀστιάριτης] Leg. Scaliger ad Varron. IV. Ling. Latin. *Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24.* unicuique etiam provinciae et civitati suus Deus est, ut Syriacae Astartes. Xiphilin. Quidam Junonem esse contendunt, alii Venerem. BOURD. V. Cas. ad *Athen. VIII, 8. pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.*

ead. l. 13. Ἐς] Minime auscultandum lectioni *Fl. ἐς* enim *Herodot. et Hippocr.* singulis paginis. REITZ.

Pag. 84. l. 5. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συνὸς] Vid. *Bionis* ea de re *Idyllium.* SOLAN.

ead. l. 7. Τύπτονται] Mos Aegyptiorum. Vid. *Herodot. LA CROZE.* Vid. ejus *Euterp. s. L. II. p. 127. Ed. Steph. REITZ.*

ead. l. 16. Παρακέαται] Alias παρακέαται in singulari. Ut διακέαται et προσκέαται *ibid. 134. D. et κέαται Herod. II, 170. f.* Et hic. c. 7. ἀπικέαται bis recte, item p. 10. etc. et cap. 29. ἐπικέαται. Sed quia collectivum πρὸς recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum et mox c. 8. νόμα ἐπικέαται, et cap. 27. ἀνακέαται αἰτή, et cap. 34. αἰται θρόνος, et alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ. Per se quidem κέαται pro κῆται in singulari numero dictum nec legibus, nec exemplis, veteris Ionismi prohi potest. Nihilominus religioni ducebam hanc erraticam et malis spuriam senioris Ionismi progeniem emendare. Cautius in hanc ipsam sententiam judicat *Buttmann. maj. Tom. I. p. 566.* quam *Struvius* qui in *Gramm. p. 256.* hoc κέαται per totum hunc libellum, ubi pro dictum sit, in κέαται mutandum censet. LEXM.

ead. l. 17. Γίγνεται] Magis *Herodoteum* esset γίνε- Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. *Hippocr. I. de p. 5. fin.* intra duodecim versus legas octies. REITZ. *Pag. 85. l. 2. Κεφαλή ἐκάστου ἔτεος]* Id ipsum docet *Cyrillus lib. II. Tom. II. in Esaiam, et Pro-*

copius in eundem Prophetam ad cap. 18. quippe cujus rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblias, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, et affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, et finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat *Ezechiel*. VIII, 15. lugere *Thamuz*, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus *Seldenus* de Diis Syris lib. II. cap. undecimo. Vid. et *Bocharti* Phaleg. IV, 2. Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπὶ τὰ ἡμερῶν] Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 10. Οὐρεος] Cur οὐρεος non aequae Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, et πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 13. Θάλασσαν] Et hoc *Herodot.* atque *Hippocras.* praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in ταράσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσαλῶν, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσω, πράσσειν, περισσόν, ἀποφράσσειν etc. REITZ.

ead. l. 15. Τῇσι ἡμέρησι] In vet. Ed. *Hippocras.* jota in his non subscribitur. In *Herodoti* Ed. *Steph.* vero subjicitur, ut p. 22. τῇσι λόγῃσι etc. REITZ.

ead. l. 16. Ἀλλάσσει] Sic decebat; vid. paullo ante θάλασσα. REITZ.

Pag. 86. l. 3. Ξεῖνε] Bene, non ξένε. Conf. c. 12. et *Herodot.* IX. 588. C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκεῖνησι τῆς ἡμέρησι] Scribe τῇσι, ut recte observatum initio hujus paginae, ταύτῃσι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. JENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀδὸν] Si adfectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὸν scribendum cum *Herodot.* II, 103. A. quam-

quam et ὁδῶ ibid. paullo ante legimus, et ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἰρὸν in *Herod.* bis, ter tamen ἰερὸν.) Ita fere aequae frequenter ὀρίων et οὐρίων. apud *Herod.* Prius vid. II. 102. D. et 103. B. ac C. bis. Alterum II. 103. D. bis. Item 104. A. et IV. sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἰρὸν Ἀφροδίτης] Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum Adv. Indoct. cap. 3. Add. *Selden.* de Dis Syr. II, 4. pr. Aphaca inter Byblum et Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ibid. Κινύρης] Quis ille Cinyras? Myrrhae pater, rex Cyprinus. Vid. Rhet. Praec. c. 11. SOLAN. Cyprius sane est ille, pater Adonidis e filia Myrrha. Narrat fabulam *Ovid.* Met. X, 298. sq. Assyrium autem Cinyram faciunt etiam *Hygin.*, fab. 58. et 242. et *Apollodor.* Bibl. L. III. LEHM.

ead. l. 15. Δοκέει] Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει] Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. *Herodot.* IV. sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μεῖζον] Immo μέζον cum *Herod.* II. 105. A. et crebro alibi, ut indicabit *Maitt.* de Dial. pag. 113. Et *Noster.* ipse cap. 12. et 19. f. REITZ.

Pag. 87. l. 2. Ἰδρώει γὰρ] De his imaginum sudoribus *Joseph. Scaliger* ad *Tibull.* lib. II. et *Dan. Heins.* ad *Sil. Ital.* BOUAD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab *J. Elsn.* ad *Evang. Luc.* XXII, 44. quod tamen causis naturalibus vel tribuat *Cic.* de *Divin.* II.

c. 27. Adde, et fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatae Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 5. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖς ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι] Non acu rem tetigit interpretes, qui habet, *quin etiam in iis, quae novi, praecipua sunt opes.* Cum sensus sit: *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum vel praecipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 9. Φέρουσι] Φορέουσι suspicor; verum nihilo immuto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi et φορέουσι eadem hac historia in verbis composit. Φέρειν et φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At φορέειν pro *adferre, portare*, unde φορέως *bajulus*; usitatius Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: et sane in *Herodoto* φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. V. eum IV. 331. E. VI. 382. B. IX. 585. B. et 587. C. et c. Confer. infra cap. 13. 15. 16. 31. et 27. etc. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποκέρχεται] Sic impress. omnes, M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἑορταί] Forsan ὁρταί, ut deinde cap. 49. *Herodot.* IV. 256. E. REITZ.

ead. l. 13. Ἀποδεδέχεται] Pro ἀποδεδεγμένη, εἰσι, i. e. admissae, receptae. An ab ἀποδείκομαι, ἀποδείκνυμαι; *designatae, constitutae.* GUIET. Est ab ἀδέχομαι, s. ἀποδέχομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ. Prudentius contulisset *Reitzius* nosier supra cap. 2. ποτὶ γῆρας ἀποδέξαι, ut intelligeret, tum h. l., tum in cap. 42. ἀποδεδέχεται ab ἀποδείκνυμι esse repetendum. Versum tamen *Gesneri*, quia ferri potest, non multo ad hanc rationem. LEM.

ead. l. 17. Δέχομαι] Bene. Sic et δέχεσθαι *Herodot.* VI. 382. C. δεικνύμεθα IX. 586. E. praeter illa, *Maitt.* habet, de *Diall.* p. 98. Sed in *Hippocr.* adscripta servata. Nam ἐπιδέχεται I. Aph. 5. ἐνδέχεται I. Aph. 5. προσδέχεσθαι III. Aph. 5. ib. C. et 7. etc. REITZ.

Pag. 88. l. 1. Δευκαλίωνα τὸν Σχύθρα] Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt et qui ex Aegypto oriundum statuant. Vid. *Marm. Ox.* 106. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. et quae *Wielandius* de duplici Deucalione, tum Scythico nostro, tum Graeco, disputat in nott. ad vers. vernac. Tom. V. p. 299. et 301. LEHM.

ibid. Σχύθρα] Pro Σχύθην. GUYET. Sed bene: nam et sic deinde cap. 15. f. Ἀττεα pro Ἀττην' cap. 25. a. m. δεσπότεια pro δεσπότην, quod et *Herodoto* sic scribi, veluti et Καμβύσεια, vide apud *Maith.* de Dial. p. 106. qui et Ἀριστογόρεια et Ἀριστογόρην in *Arataeo* reperiri notat. Ita et alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστιεύς et Ἀριστίεας, Βορεὺς et Βορέας etc. vide indicatum in nota *Hemsterh.* ad Dial. Mort. XI. c. 1. REITZ.

eod. l. 6. Ἐκεῖνη μὲν ἡ γενεὴ] Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

eod. l. 12. Πολλὸν] Satis jam' audiui πολλοὶ et πολλόν. An ergo et in hoc verbo nunquam ionizabit? Πολὸν enim et πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν *Hippocr.* I. de morb. p. 10. v. 15. Πολλὰ *ibid.* initio libri bis, et p. 7. f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὸν III. Aph. 7. Verum et πολλῶν I. de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5. πολλήν p. 9. 43. et πολλὸν quoque pag. 10. Idque *Herodoto* frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

eod. l. 14. Ἔστε δὲ πάντα — ὥλοντο] Antea legabatur ἔστ' ὁ — ὥλοντο et ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capituli. SOLAN.

Pag. 89. l. 3. Αύρνακα] Vid. etiam De Salt. c. 39. SOLAN.

eod. l. 4. Ἐχε] Ita *Homerus* fere perpetuo; sed poëtica. At cum et Iones quoque augmenta saepe negligent, nihil quidem muto; licet suspicer ἔαχε forsan scribendum. *Herod.* IV, 269. C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At

quia εἴχε ex bonis libris est, nec *Herodotus* respuit, si fides editionibus, ut VII. pag. altera ab initio D. et pag. 437. iterum εἴχετο etc. neque illud improbum. At conf. c. 17. f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, et cap. 24. ubi et ἔχε vulgo; in W. et Fl. tamen rursus εἴχεν. At cap. 17. rursus ἔχε, et sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17. adijiciamus. REITZ.

ead. l. 13. Χάσμα μέγα ἐγένετο] Similis narratio de tali voragine in templo Jovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, et in quam quotannis placentam e melle et farina projectam fuisse, est apud *Pausaniam* in Atticis et ex illo *Octavius Falconerius*, vir, natalibus, doctrina et dignitate conspicuus, mihiq; cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sentiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252. C. SOLAN.

Pag. 90. l. 6. Φορέουσι] Hic et permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15. 16. et 31. SOLAN. Φέρουσι] Reciperem φορέουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτοῖσι] Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 91. l. 1. Τῆς Δερκετῶ] Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253. qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος etc.] Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II. c. 4. N°. 33. REITZ.

ead. l. 2. Ἐίνον] Malim ξῖνον. Vid. cap. 8. et 12. ubi recte. Item c. 27. ξέλγη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνή] Haec culta fuit in urbe Phoenices Joppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hieropolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis

habens. Vide magnum *Salmas.* in *Plinianis Exercitationibus.* GRAEV. *Salm. Plin.* Exerc. 405. a. A. Joppe. Vid. *Ovid. Met.* IV, 44. De Atergati vid. *Strab.* XVI. SOLAN. ead. l. 5. Ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι] Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete jecisset, huic Deae suspendit lib. VI. *Anih. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιοδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο πορφύροις.* BOURD. Vid. *Xen. Steph.* 150. 36. et *Aelian.* de anim. XII, 2. et 30. *Porphyr.* de abstin. IV, 15. ubi insigne in eam rem *Menandri* fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.
 "Όταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκείνοι διὰ τινὰ
 Αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
 Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς θ' ὁδὸν
 Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρῳ, καὶ τὴν θεὸν
 Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. *Plut.* de superst. T. II. pag. 170. Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφρύας φάγῃ, τὰ ἀντικτήμια διεσθίειν, ἔλκεισι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν νομίζουσι, καὶ οὔποτε ἰχθύων ψαύουσι. *Artemid.* On. I. 9. ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστύρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id *Herodotus* de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II. c. 37. ἰχθύων δὲ οὐ σφι ἔξεστι πάσασθαι. *Plutarch.* Sympos. quaest. L. VIII. Quaest. 8. de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic *Lucianus*, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet *Plutarch.* loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλότριοιον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον etc. *Idem* de *Isid.* et *Osir.* p. 363. Διὸ τὴν τε

θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἄλα τρυφῶς ἀγρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς ἐκ τραπεζῆς ἄλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρῶνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς
θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθῦν ἀπὸ ταύ-
της προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθῦν γράφου-
σιν. L. Bos. Adde Wessel. ad Diod. Sic. L. II. cap. 4.
docentem, alios causam superstitionis aliunde derivare, ut
Hygin. II. Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire
Menandr. in Porphy. IV. A. A. 15. Athen. VIII, 8. etc.
REITZ.

ead. l. 6. Οὐκοτε ἰχθυῶν ψαύουσιν] Illustravit ex
hoc etiam loco Casaubonus in Athen. VIII, 5. illos Timoclis
in Hyperidem oratorem, eundemque piscium ligurritorem ver-
siculos: Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ Ὀψοφάγος
γάρ· ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum
hanc simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium
aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare Hy-
perides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a piscibus:
nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios. GESN.

ead. l. 10. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστε-
ρὴν ἀπλκετο] De eadem Semiramide hoc narrat Diod.
Sic. II. c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis:
ταχ' ὥς ἠφάνισεν ἑαυτήν· ἐνιοὶ δὲ μυθολογοῦντες φασὶν
αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν
οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων καταπετασθῆναι.
Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 12. Δέχομαι] Sic W. et Fl. recte. In Par.
δέχομαι, in reliquis ἔχομαι. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Αἰγυπτίων] Forsan Αἰγυπτίοις.
GUYET. Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνίοι εἰσι οἳ] Prave antea in
omnibus impressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων etc. In M.
et Fl. melius παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic
satius visum locum refingere, ex utrisque aliquid decerpendo:

quo facto nitet jam sententia. Absurda enim et *σολοικίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: et ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, et elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

end. l. 17. Ἀττις δὲ γένος Λυδὸς] Vulgatus *Ἀττις* dicitur *Luciano* quoque in aliis locis. *Hesychius* notat, *Ἀττις* a Lacedaemoniis vocari *Ἀττις*, τὸν *Ἀττιν* φασὶ *Λάκωνες*. *Pausaniae* in Achaicis etiam *Ἀττις* dicitur. GRAEV. Vid. *Hesych.* quem hic emendandum censeo. SOLAN. *Ἀττις* quidem infra *Deor. Conc. c. 9.* Sed *Ἀττις* rectius scribi videri, probavi ad *Diall. Deor. XII, 1. Tom. II. p. 321. cf. Icarom. c. 27. LEHM.*

Pag. 92. l. 9. Σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Πέην ἀπικέεται] A Belgicismo non abludens locutio, pervenit ad illam, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita et Graeci verbo *ἤκω* utuntur. *Liban.* *Epist. XVI. ἐγγὺς ἤκει. Aristid. in Panath.* (referente fratre *G. O. Reitzio*, in *Belg. Graec. p. 482.*) ἄνδρας κρατίστους καὶ τῆς γενομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἔχοντας ἡγεγεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, et ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam *c. seq. ἐς Συρίην ἀπύκετο*, non movi vulgatum ἀπικέεται, etsi hic forte ἐπικέεται melius. REITZ. Si id quod dubium esse vix potest, recte cum *Fritzschio* post σημεία δέ, interpunximus, ἀπικέεται saltem, quod nihili est, legi nullo modo potest: debebat haud dubie scribi ἀπικνέεται, ut legitima esset forma, ut bis *cap. 7.* habuimus. Jam ἐπικέεται, pro ἐπύκεται dictum, ut infra et *c. 29.*, suam quidem habet auctoritatem; et propterea hoc praetuli. Verum quum verbi ἐπικεῖσθαι vis propria non satis cum hujus loci sententia conveniat, malleim, invenissem aliqui ἀπικνέεται, quam ego lectionem pro unice vera haberem. LEHM.

end. l. 10. Φορέουσι] Hic iterum peccant omnes impressi, et ipse *M. φέρονσι* legentes. SOLAN. Confer supra ad *cap. 13. REITZ.*

ead. l. 14. Ἀτρεα] Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12. Σκύθια pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Ἡρην] Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23. et *Plut. Crass.* 1011. ἦν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἱ δὲ Ἥραν, οἱ δὲ τὴν ἄρχὴν καὶ σπέρματα etc. Vid. etiam *Tacit.* III, 63. SOLAN.

ead. l. 4. Κέλνην] Pro ἐκέλνην, recte, ut rursus infra §. 60. Ita κέλους *Herodot.* VI, 385. B. Κέλων IX. p. 584. E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud *Nostrum* ἐκείνος reliquimus? quia et hoc frequentatur *Herodoto*; nam ἐκέλνου L. II. sub init. ἐκῆνοι, etiam praecedente vocali, II. 102. C. ἐκείνον IV. 256. C. ἐκῆνοι rursus IX. p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπλήν] *Ald. Bas. Hag.* ἀπ' Αἰθιοπλήν, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μιξοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταύγετον *Dial. Deor.* XIV, 2. non Scholiastes modo, sed etiam *Alex. Helladius*, tum in sua *Grammatica* p. 438. tum *Stat. praes. Eccl. Gr.* p. 95. quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum sit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπλήης. nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἦρχε. *GESN.* Ad hanc textus mutationem reddiderat *Gesnerus*: ea via, qua rediit ab Aethiopia. Nec aliter *Wieland*. Sed mihi potius in praepositione, quam in casu nominis, peccatum inesse videbatur, et ἡ ἐπ' Αἰθιοπλήν ὁδὸς significare omnino viam, qua Bacchus e Graecia in Aethiopiam (orientalem illam, ut monet *Wiel.*, non meridionalem) profectus et inde in Graeciam reversus sit; ergo iter *Bacchi Aethiopicum*. In reditu illud a Baccho factum, patet e sequentibus. LEHM.

ead. l. 6. Καὶ ἐλεφάντων κέρα] *Et elephantum cornua*. Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit *Pausanias* in

Eliaeorum primo, et *Aelian.* IV. Hist. anim. 31. et XIV, 5. Sic et in sacris literis *Apoc.* XVIII, 12. cornu tribuitur elephanti, et *Martialis* lib. I. Ep. 19. de elephante tauram interficiente:

*Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam
Sustulerat raptas taurus in astra pilas:
Occubuit tandem cornu potiore petitus,
Dum facilem tolli sic elephanta putat.*

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus*. Mas. *cornuto dore*: hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore*, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ibid. Κέρρα] Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. *Diod. Sic.* aliquoties. Et Romani eos belluas primum videntes *Boves Lucas* vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus *Belinus* Animadv. in *Oppianum* T. I. p. 303. BIR.

ead. l. 7. Ἠνεικε] Recte, pro ἡνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI. 391. A. Ἀπήνεικε VI. 390. A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124. ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adjecto Scholio patet, ubi *Corinth.* ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω. etc. REITZ.

ibid. Φαλλοὶ] Tangit haec verba Schol. *Aristoph.* vid. infra c. 22. De horum origine vide *Clem. Alex.* 15. B. SOLAN.

ead. l. 10. Φαλλοῦς etc.] Scholiast. *Aristoph.* ad *Nub.* v. 71. ubi habemus αἰγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῇ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ. Φαλλοῦς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγγέ-
ρουσιν. ἐπὶ etc. ut hic. Dein vero pro καλλόνται δὲ τάδε,

habet καλέεται, non male. Cumque in γέρονσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum et in *Herodoto* promiscue legas, etsi φορέειν potius eidem sit portare, γέρειν sufferre, pati, et suspicio quaedam resideat, ubi contra confusum adparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 14. Φορέουσι] Locum citat *Schol. Aristoph.* pag. 127. B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ibid. Άνδρας μικρούς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad *Petron.* Sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, et paullo post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud *Hesych.* νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum, cujus meminit *Tzetzes* ad *Lycophronem*, vocans eum δυσειδῆ καὶ βαθναῖδιον, lege βαθναῖδοιον. BOUAD. Disertius longe *Herodotus* II, 48. de Aegyptiis, ἀντὶ γαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἔξευρημένα, ὅσον τε πηχναῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέονσι κατὰ κόμης γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τῷ ἔλασσον ἐὼν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται αἰείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχον τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut et illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, et dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 2. Νευρόσπαστα] Priapos. Conf. *Diod. Sic.* I. cap. 88. pr. REITZ.

ead. l. 3. Σμικρὸς] Ut in aliis Dialogis μικρὸς et σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς. Ionice omnino requiritur. Nam sic *Hippocr.* et *Herodot.* adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae caussa forsitan factum suspicere, ubi aliud σμ et σφ. praecedit. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν πρὶν ἐόντα] Legendum videtur τὸν

νῦν ἰόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν] Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod jam et in W. et L. reperiri comperio. SOLAN.

ead. l. 10. Βασιλῆος] Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. *Aeliani* locum ad initium hujus libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim *Herodoteum* et *Hippocraticum* est. Vide saltem *Herod.* IX. pag. 585. bis. Et VI. pr. ter. Βασιλῆα V. 330. C. et 489. B. bis Βασιλῆς V. 331. C. et IV. 256. D. Contra vero, quod mittere, dativ. βασιλεῖ semper penultima brevi. Vid. V. 330. C. VI. sub init. et p. 384. D. ac 390. E. REITZ.

ead. l. 11. Στρατονίκη ἐκείνη] Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat *Plutarchus* in *Demetr.* p. 1660. seqq. *H. Steph.* GESN.

ead. l. 12. Τητροῦ] Erasistrati. V. *Plut.* *Demetr.* 1660. SOLAN.

Pag 95. l. 4. Μαθὼν δὲ] Legebatur ante μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίη. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ibid. Ἐχε] Quia sic supra bis ter, jam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 8. Ἀρξάτο] Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ῥξάτο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, et ἄρχετο iterum c. 21. scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulserint, quidve *Lucianus* Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. amen supra ad c. 12. in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege, ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta praecipue syllabica, quibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον *Herodot.* IV. p. 269. B. φεύγεσκον 270. B. ἄκουσαν IX. 586. f. ἐργά-

ζοντο p. seq. B. et 592. B. ἀπαλλάσσετο 588. E. οἴκειον
 VI. 387. D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο,
 ἄφθῃ etc. vid. ap. *Maitt.* p. 124. Plurimum vero additis
 iisdem verbis augmenta, ut ἤχουσε pag. 588. E. ἤκουον
 590. ἠπείγοντο 588. C. ἤγε 589. etc. λίσσεται infra c. 22
 Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

ead. l. 12. Τῇν] Artic. praepositivo pro postpositivo.
 Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, juniorum tantum
 caussa moneo. Vid. *Hippocr. Aret.* et *Herodot.* singuli
 paginis. REITZ.

ead. l. 13. Φρενοβλαβείῃ] Si φρενοβλαβίῃ lega-
 vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 15. Τοιᾷδε] Sublato puncto subscr. mali
 τοιᾷδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater
 Nondum video, quare necesse sit. REITZ. Vid. Varr.
 Lectt. LEHM.

Pag. 96. l. 3. Προξενέεις] Προξένετε legendum v-
 detur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Etsi προξένετε ma-
 regulare hic videtur, ut jungatur imperativo ἔγειρε, cave-
 men mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori jun-
 tur, ut modo aoristo junctum fuit in μὴ μοι παῖδα ὀλέσ-
 et προξενέεις pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐ-
 dicam, c. 37. pr. et crebro deinde. Perinde enim est, v-
 Grammaticorum parti accedas, quorum hi ajunt, verba in
 carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari
 futuro 2. vel futurum 2. idem sonare, quod praesens
 tractum. REITZ. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 14. Γυναῖκα καὶ βασιλητῆν] Diserte
 aserit etiam *Plut. Demetr.* 1661. et M. 607. 2. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Καὶ πόλιν] Seleuciam, quam
 gdam hodiernam esse existimant magni nominis Geogr-
 Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu e-
 talem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa
 urbs; qua de re vid. omnino *H. Prideaux.* P. I. L.
 versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρομένη] Seleuciae situm a *Luciano*

ignoraturn, quis credat? Atqui andis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam *Strabo* XI, 522. D. XVI. p. 738. D. et 743. C. diserte in *Tigridis ripa*, cum caeteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimur, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passi sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem *Luciano* *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut *Luciani* ipsius, aut ejus exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Ad eundem *Prideaux* l. c. qui *Plinium* etiam adducit ejusdem rei testem VI, 62. *SOLAN.* Cum in *Iunt.* esset *Εὐφράτης*, adjunxerat, nihil variare Edd. Frustra: nam eas excutiens aliter rem habere vidi. *Εὐφράτης* tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in *Herodoti* L. I. p. 82. 84. 85. *REITZ.*

ead. l. 2. *Ἐνθα — τελευτῇ ἐγ.*] Errat iterum hic, quisquis est, auctor hujus libelli: non enim Seleuciaë diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. *Prideaux* P. II. L. I. anno ante C. 280. et scriptoribus ab eo laudatis adde *Strab.* XIII. p. 623. D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. *SOLAN.*

ead. l. 5. *Ἐθ' ἡγήσατο*] Et sic supra, c. 14. *REITZ.*

ead. l. 7. *Ὠρεῖν*] Sic spiritu tenui *Bas.* in reliquis tum aspero scribitur; vid. et *De Astrol.* cap. 27. *SOLAN.* *Ἐνδεμῖν ὄρεν ἐποιέετο*] Sic *Herodot.* I. p. 2. D. Et laegato in *Ed. Steph.* spiritu, *μηδεμῖν ὄρεν ἔχειν ὑρπασθεύον*, nullam raptarum curam habere. Adde *Nostrum* supra c. Astrol. c. 27. *REITZ.*

ead. l. 17. *Ἐπεδέξασαο*] *Ἐπιδέξασθαι* pro *ἐπιδείξασθαι* onicum esse, v. ad c. 1. *REITZ.*

Pag. 98. l. 4. *Ἀίσσετο*] *Ἐλλίσσετο*, ut supra. *GUYET.* *tsi* in talibus amant etiam *Iones* augmentum, nihil tamen *Lucian.* Vol. IX. Cc

mutavi, quia et sic c. 22. med. *Μασσέτό τε καὶ γούρων* etc. Possis tamen conjicere, augmentum a scribente omissum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18. pr. plane legas *αὐτίκα ἐλίσσεται*, credibile est, et hic ita dedisse auctorem. Sed cum et mox *χρῆν* pro *ἐχρῆν*, recte et usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

ead. l. 13. Ταύτης τῆς] Subaudiendum videtur *ἔδει*. GUYET. Aptius alii supplent *κέρδος* vel *ὄφελος*. Vid. omnino *L. Bos.* Ellips. p. 365. sq. *Schäff.* et qui ibi laudantur. LEHM.

ead. l. 16. Χρῆν] pro *ἐχρῆν* recte *Herod.* VII. 440. C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ. Cf. *Calum. N. Tem. Cred.* c. 30. ibique *Adnott.* Tom. VIII. p. 417. sq. LEHM.

Pag. 99. l. 3. Τρωῦμα] Ego *τρωῦμα* verum credo. Sic *τρώματα Herodot.* I. p. 8. A. Ed. *Steph.* Et *Hippocr.* de morb. I. p. m. 3. et 4. ter, ac saepe deinde. *Τρώμασι Aret.* Capp. pag. 113. m. *τρώματι* p. 85. A. et ubique. Sed cum et alibi *αυ* eidem sit *ων*, ut, *θωῦμαστὰ* pag. 1. et sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ. *Τρώμα* voluit *Koenius* ad *Gregor. Cor.* p. 420. *Schäff.* At c. *θώματα* supra c. 10. *θωῦμα* cap. 7. Quamquam eodem hoc capite *ἑωῦτοῦ* et *ἑωῦτόν*, et saepius per hunc libellum ad hanc normam, de qua potissimum agit *Koenius* l. l. LEHM.

ead. l. 4. Βασιλῆα] Hoc verum esse, vid. ap. *Herodot.* I. p. 1. C. p. 1. C. p. 2. A. et B. et sexcenties deinde. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέατο] Etsi *ἀπικέετο* supra frequens, et recte, in hoc tamen verbo terminatio *εατο* proba. Sic *Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο Herodot.* IX. 592. f. Sed nec in altero verbo improba: nam et *ἀπικέατο αὐτοὶ* IX. 590. f. et VI. 386. C. *Περιεκαθέατο* VI. 388. C. *Περιβαλλέατο* 389. C. REITZ.

ead. l. 8. Ἐχειν] Infinit. ille pro imperativo, ut *Atti-*

cis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronos. a c. 13. ad 20.) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem *Hippocr.* I. Aphor. 19. 20. 21. 22. 23. 24. REITZ.

ead. l. 10. Ἀὐτίς] Recepi ex *Herodoti* more, quamquam et αὐθις editum in *Hippocr.* I. de morb. 9. pr. et infra cap. 26. et 27. REITZ.

ead. l. 12. ὧν] Pro οὖν millies apud quosvis Iones et Nostrum supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22. ἐπινοεῖ ὧν, et supra non semel. Nec obstat, quod in *Hippocr.* saepe οὖν legamus, ut I. de Morb. 9. v. 8. Item l. Aph. 3. bis. Ibid. Aph. 5. ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

Pag. 100. l. 2. Ἀρχετο] Vid. supra c. 17. f. ἄρχατο, et mox οἰχοδόμεον c. 22. αὐλλετο, λίσσετο, ἄπτετο etc. itidem sine augmento; et c. 24. ἄρχετο rursum. REITZ.

ead. l. 6. Νηὸν] Non ausculto Codici W. νεὼν scribenti. Νηὸς *Herod.* II. 170. D. et paullo post ib. quater. Et ita bene *Noster* infra c. 26. etc. REITZ.

ibid. Ἡν] Jam contracte: at supra ἔην, c. 18. post med. quod quidem magis Ionicum. Sed et contracte tam crebro *Hippocr.* et *Herod.* ut nihil mutem. Ὅταν ἔη apud illum I. de Morb. pag. 11. pr. ἡ I. Aph. 3. Plura hujus farinae addere taedet. Nisi quod itidem varietur in ἡρ' III Aph. 9. cum ἔαρ ibid. 11. et 12. Sed ἡρ eodem Aph. et ἔρος Aph. 20. ejusdem Sect. REITZ.

Pag. 101. l. 1. Ἐκ δειπνου] Proba phrasis. *Leop.* 127. SOLAN.

ead. l. 2. Λίσσετο] Et sic supra c. 19. cumque et ἄπτετο adjungatur, non ἡπτετο, nihil muto. REITZ.

ead. l. 7. Ἡνεικε] Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ὄχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθητο] Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui ellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem

Cc 2

ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. *Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est.* Pro eo c. 39. dicitur *μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο.* Forte et οὔκοτε, non οὔποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14. med. οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι. JENS. Certe οὔκοτε leg. etsi ὁπότε quoque in *Herod.* VI. 387. C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ibid. Μανίης — ἔσχετο] Ad verbum, tenuit se, constitit furoris, vel, quantum ad furorem. *Homeric*a dicendi ratio, id est optima. Π. P, 696. et aliquoties alias. *Θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, vox faucibus haesit.* Od. P. 238. *φρεσὶ δ' ἔσχετο*, ut Germani, *er hielt an sich.* Hymn. XXVII, 12. *ἔσχετο δ' ἄλμη, constitit mare.* Π. X, 416. it. Od. B, 70. *Σχέσθε φίλοι, ut nostri, halt! continete vos.* Et cum genitivo Od. A, 422. *σχέσθαι βίης.* et Π. E, 747. *μάχης σχήσεσθαι ὄϊω.* Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec *Herod.* neque *Plutarchus* alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paullum immutata, *μανίης μὲν οὔκω ἐκείνης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insania.* Sed melius est nihil tetigisse. GERN.

eod. l. 9. Ἔσχετο] Vid. JENS. In omnibus impress. et M. ἔσχετο. Sed idem Ms. Cod. et Ed. Fl. οὔτω non agnoscunt. SOLAN. Ἔσχετο] SOLAN. diserte ἔχετο scripserat. At si hoc sensus patitur, possis et ἔσχετο legere. Verum non *servandi, perseverandi, sed desinendi, cohibendi*, sensus requiritur, unde JENS. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum ex Aur. *carm. Pyth. v. 9. κρατεῖν — γαστρός, — ἔπρον, — θυμοῦ.* ita et *σχέσθαι* hac potestate invenitur crebro apud *Homer.* cujus exempla a Gesnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, cursum, utrovis more Latinis dici, modo pro sistere, modo pro pergere, obtinere, ut monstro*

in libro de Ambigg. p. 604. — 5. Et sic ὡς εἶχεν ὁργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μανίῃ; significat. Vid. Steph. Thes. T. I. p. 1317. Addo ἔσχετο τῶν ἔργων, opus strenue aggreditur, vel proprie, pariter urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI. c. 43. atque non semel deinde. Quae opposita verbi εἶχεν vel σκέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, Gem. satis docet. REITZ.

Pag. 102. l. 3. Ἐς τὸν ἄνδρα] Conf. supra c. 20. ἀντιζόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.
ead. l. 5. Σθενεβοίης] Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155. et seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Ἡῖεν] Sic M. In plerisque impress. ἦιεν. Sola Fl. ἦεν. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχ] Conf. supra ad a. 12. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Εἵνεκα] Non audiendus W. Εἵνεκα et εἵνεzen vere Ionica sunt; vid. Herodot. et Hippocr. ubi viz. VI. 390. E. IX, 585. B. et 589. A. Εἵνεzen seq. vocali II. 101. bis. Nec in eorum Edd. observatur discrimen, quin et εἵνεκα sequente vocali, et εἵνεzen sequente consona edatur contra euphoniā, ut in Aph. Hipp. I, 3. ποτὲν οὖν εἵνεzen τὴν ἐνέζηρ. Sed cum etiam ament huius Iones, talia non curemus, alioqui εἵνεzen hic rescriberemus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδειξε] Lege Ion. ἐπέδεξε V. c. 19. ed. Sed et ap. Herod. IV. p. 250. B. editum προςδεί-
ντα, non προςδέξαντα. REITZ.

ead. l. 16. Δεσπότεια] Pro δεσπότην. GUYET. Conf. pra c. 12. Σχύθια pro Σχίθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 104. l. 11. Ἐσαγγελέος] Ab ἐσαγγελεύς. GUYET.
is vero hoc nescit? REITZ.

Pag. 105. l. 2. Αὐθις] Scribe αὐτις. Quod vid. ap. αἰ. p. 133. ut κατότι apud Herodot. VII. sub iuit. et i. Ita αὐτις recte deinde c. 20. 30. et 57. hac Diss. cum et alibi hoc Dial. αὐθις editum, sine varietate Codd.

ut ante vidimus, et c. 27. videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτίς *Salm.* et *Bas.* 4. BIP. Nec aliter *Bas.* 1. et 3. cum *Ald.* utraque et *Hag.* Nec aliis locis aliter. Vid. supra c. 12. et 18. Et infra c. 27. conspirant Edd. Vett. in αὐτίς. Adeo incerta est in talibus *Reitzii* fides! LEHM.

Pag. 106. l. 2. Ἔργα γυναικῶν] *Plant.* *Asin.* *Opto annum hunc perpetuum mihi hujus operas.* *Barth.* SOLAN. *ead.* l. 9. Ἐνεδύσατο] M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδήσατο. SOLAN. Vide tamen *Varr.* *Lectt.* LEHM.

Pag. 107. l. 5. Ἀποκέρκινται] Sic M. et impr. omnes, (excepta J. quae ἀποκέρκται.) Nisi quod *Fl.* prave ἀποκέρκνται. SOLAN. *Juntinae* lectio forsán vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγαθος] Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox ejusdem altitudinis fuisse Phallos additurns, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN. Errat quidem, *Wielandio* notante, *Solanus* noster in eo, quod propylaei loco ipsum templum, et pro magnitudine ejus altitudinem, finxit; et rectius opinor, *Wielandius* μέγας capit de longitudine et latitudine vestibuli. Nihilominus suspicor, aliquid vitii in verbis τε ἑκατὸν nec solum in voce ἑκατὸν, inesse. Quod autem *Belinus* pro ἑκατὸν scripturam εἰ καὶ ν', i. e. *quinque et quinquaginta*, auctori ut veram adscribendam putat, id quidem satisfacere non omnino potest. LEHM.

ead. l. 7. Ἠλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίων ὀργυρίων] Numerus hic excedit fidem, et est justo major. Interpres ita vertit: *etiam hi statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυρία est τετράπηγος vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, *Palmeri*, Ionice) et sic debere

legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum et alios usus necessaria, vestes, vasa et alimenta attrahebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille et octingentorum tractare, et in tantam altitudinem attrahere. PALM. Palmerii et Guyeti iudicio, *τριήκοντα* pro *τριηκοσίων* volentium, omnino etiam *Belinus* et *Wielandius* subscripserunt. Ego de his vix iudico, tantum abest ut dijudicem. LEHM.

ead. l. 8. *Τριηκοσίων*] *Τριήκοντα* fors. GUYET.

ead. l. 12. *Ἀγαθὰ πύσῃ*] Ex variatione *Fl.* et *W.* facile colligitur, *ἀγαθὰ ξυμπύσῃ* legendum. Sed quia et vulgatum probum, non refert. REITZ.

Pag. 108. l. 3. *Φαλλοῦς*] Conf. supra c. 16. REITZ.

ead. l. 7. *Σειρῇ μακρῇ — ἣ ἐν Αἰγύπτῳ — οἷδε τὸ λέγω*] Hic locus apprime facit ad locum *Plinii* intelligendum, quem sollicitavit, sed infelicitur, summus vir *Salmasius*, in suis ad *Solinum* exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille *Plinii* locus, et illustretur hoc loco *Lucianus*, *Plinii* verba hic apponam. Exstant in c. 4. lib. XIII. ubi de palmis loquitur: *Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induviis circulum mira pernecitate tum homine subeunte.* Pollices auctiores vocat *Plinius* amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes et ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hinc *Plinii* locum sane salebrosum et mendosum ita debere legi contendit *Salmasius*, *utilem sibi arborique inductis circulum.* Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri *Plinii* Codicis emendaveram, *vitilem sibi arborique indutis circulum*, et ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter

cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, et pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, et lumbis circulo iuuxi, manibus vero ambabus circulum gradatim et subsultim attollentes, celerrime usque ad arboris summum, ubi sunt rami et fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succisis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc *Luciani* loco: unde non mediocriter gavisus sum. Expende rem accuratius, lector candide, et confer cum nostra emendatione, et, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ] Lege μακρῇ. Vid. sequentia verba, ubi catenae alterius et ab hac diversae (quae sc. esset, uti *Jensius* emendare jusserat et ex W. restitui-mus, μακρὰ] mentio fit. KUSTER.

Pag. 109. l. 1. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμετέρων] Puto, *Lucianum* scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis et τὸν pro ὃν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dicum.* Nempe dies septem (ut cap. 28. med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπύλαις; templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. JENS.

ibid. Τῶν εἶπον ἡμ.] Egregie *Jensius* hoc viderat; idque accedente jam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 3. Κομίζουσι — ἀπιῦσι] W. et Fl. aliter, nempe τὰ νομιζουσιν εἰς ἐκείνον πρόσθε κείμενον κατῴουσι. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπικέεται] Sic M. et Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6.) tamen quia optimae notae libri — ἐται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi *Solano*, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Δοκέειν] Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. et ipso M. erat *δοκείι*. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς] Leg. videtur Ἐδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς μέγαθος etc. GUYET.

ibid. Ἐκ γῆς μέγαθος] Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς] Non dubito, quia scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum majusculae hujus formae, tum minusculae antiquioris, quae in *Aldinis* adhuc libris frequens est, permulentur, intuenti constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 2. Ἐπικέεται] Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὸν] Sic W. et Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ πρόνθος] Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, objectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrens, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior aperta undique, columnis subnixā, tectum commune ipsius *prona*i, et *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται θύραι χρυσέησι, *excultus est valvis aurcis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poetae et antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *eadem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus magnitudinis, ut aliquot centum armatos cepcrit *cella Concordiae* Cic. Phi-

lipp. III, 12. et in *cella Jovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic et minor est *θάλαμος*, interior et sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille *τειὸς*, s. *συχὸς ἀμφίδυρος*, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Amor. c. 11. *ἐπισυδόμοις*, posticum templi, plane separatus et bene munitus ad thesauros asservandos etc. GREN.

ead. l. 5. Θύρῃσι τε] Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. Ἡσχηται] *Elaborata est instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3. *ἡσχημένη κόμη*. Ibid. cap. 10. *ἐμώρφοις παισιν ἐξήσκητο*. Rursus *ibid. 33. Imag. 11. post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσι* *ἡσχημένος*. *Plutarch. T. II. p. 1162. κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσχημένον*. *Diod. Sic. IV. c. 77. πτέρυγας θαυμασιῶς ἡσχημένας*. REITZ.

ibid. Χρυσέησιν] W. recte. In impress. omnibus χρυσέοισι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐνδοθεν] *Τὸ ἔνδοθεν* hic pro *ἐνδοθι*, ut et supra. GUYET. Verum est, *ἐνδοθι* proprie esse *intus*, ut *Hom. II. A, 243. — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις*. Sed et *ἐνδοθεν* eidem familiare eodem sensu: ut *Z, 247. — ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν* etc. Exemplorum satis habet *Seberus*. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλόος] Nihil opus emendatione. Adspirationem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως et οὐκ ὥς, vide ex *Herodoto* adferentem *Maïtt. de Dial. pag. 133. et satis patet in compositis ἀπικνέομαι* et similibus. Ita ἀπ' οὗ *Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV. 272. B. Licet in Hippocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὀκοίων I. de Morb. pr. et ἐφ' ὀκοῖα ib. ἀφ' ἰν ib. οὐχ ὁμαλῇ ib. p. 9. ἀφ' ἐωϋτοῦ pag. 8. contra, ἀπὸ ἐωϋτοῦ, ib 9. 15. cum illico tamen rursus ἀφ' ἐωϋτοῦ, et ἐφ' ἐαϋτὴν, ib 9. f. Item ἐφ' ἧς p. 8. f. Sed desino nugarum. REITZ.*

ead. l. 14. Ὄν] Sic W. et Bas. 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Ms. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὐν. SOLAN.

Pag. 111. l. 1. Ἐσέρχονται] Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 4. Ἦτε Ἡρῆ, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἰόρτα] Interpretandus hic locus est de Jove Dolicheno, auctore Luca Holstenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΔΙΧΗ. ALMEL. Belum s. Baalem, Assyrium coeli deum, sub hoc Jove intelligit Wielandius, ut Junonem sub Astarte, terrae deam. Conveniunt cum hac opinione quodammodo, quae Seldenus in Syntagmate de diis Syris disserit p. 200. sq. Ed. II. anni 1662. Lips. LEHM.

ead. l. 5. Ἀμφω δὲ χρύσειοι] Adscripsit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I. c. 13. p. 65. Non vero satis designaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum nec possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

ead. l. 6. Φορέουσι] Recte hic habent plerique impressi. M. et Fl. γέρονσι, prave. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται] Vid. Spanh. ad Callim. 255. et Holst. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 8. Εἶματα] Scriptura haec ex W. est, quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὄμματα. SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, et c. 51. etsi εἶματα laevigavit Solan. ex W. Forsan imprudens, ut interdum in accensibus et spir. manus ejus erravit. At recte adspirari, ut hexcenties ap. Homer. et in Herodoto L. II. 134. B. constat. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ δὲ Ἡρῆ — τοι] Non placet illud τοι, quod omnes libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐύπαντα] At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτινάς τε φορέει] Bene movuit Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av.

v. 1114. Ibi is docet, recte *Camerarium* ex illo *Aristoph.* loco observare, statuarum capitibus apud vett. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinantem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum ejusmodi orbibus in capite pingendi; cum et veterum Deorum Dearumque imagines apud vett. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc *Luciani* non modo pateret, sed et ex ejusd. *Tim.* c. 51. ubi cum *Hemsterh.* jam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

Pag. 112. l. 1. *Κεστὸν*] Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu *Hom.* II. *Ξ*, 214. SOLAN.

ead. l. 2. *Περικέαται*] Cur jam non etiam *περικέεται* emendat *Solanus*? An quia sensit, et saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34. *κέαται* — *ἰρόνος*, et ibid. iterum etc. Et *ἀποκέαται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέαται* plurale est *Herodoto*, L. IX. 587. C. ubi *ἀναπεπιάται*, *patefactae sunt*. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10. f. et c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 3. *Ὑδατώδεις*] Florentina tribus verbis ditior, sic habet: οἱ δὲ ὕδατώδεις· πολλοὶ δὲ οἰνώδεις· πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. Sed nescio, anne illud *οἰνώδεις* lepidus quidam joci caussa adjecerit, quasi a *Luciano* praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *Οἰνώδεις* etiam in W. esse, sed ante πολλοὶ, adleverat *Solan.* quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 5. *φορέουσι*] Peccant hic iterum omnes impr. et ipse M. SOLAN.

ead. l. 12. *Θωμυστὸν*] De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN. Vide tamen *Wielandium* ad h. l. 1. LEHM.

ead. l. 15. *Ἰστορέη*] Mallem *ἑσπέρη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN.

Quum *ιστορεῖν* sit etiam spectaculi et curiositatis caussa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; Erri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἔσορῆι*. GESN. Volebat *ἔσορῆη*. Et in hanc sententiam jam reddidit *Micyllus*: *intuetur*. Verum nec ego mutare quidquam audeo, ubi, ut h. l., vulgata aliquo modo explicari ac defendi potest. LEHM.

Pag. 113. l. 3. *Σημήϊον*] Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 6. *Ἐπὶ τῇ κορυφῇ*] Etiam apud Graecos Italia. *Aristoph.* *Ὄρν.* 514. — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων *Αἰετὸν ἔσκηκε* ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς μεγάλης βασιλείας ὄρν. *Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαῦξ*. ὁ δ' *Ἀπόλλων*, ὡς περ *Θεράπων ἱέρακα*. GESN.

ead. l. 10. *Ἐξιόντων* etc.] Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: *Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ ἐξιόντων. ἐν ἱερωστειῶν κείται* etc. REITZ.

Pag. 114. l. 2. *Ποιέουσι*] Mirum, ni semel *ποιεῦσι* et *ποιεῦντες* dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet et alterum persaepe invenias. REITZ.

ead. l. 3. *Ἀπόλλωνος γενειήτεω*] De barbato Apolline *Macrobi.* Sat. I, 17. et 18. Plane *πολιός*, *canus*, et apud *Pausaniam* Boeot. 9. p. 559. 34. etc. GESN.

ibid. *Γενειήτεω*] In nullo nummo barbatus unquam conspici, docet vir harum rerum indigator sagacissimus *Ez. Spanhemius*, quem adi ad *Callim.* p. 68. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἐν*] Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo *ἐν*, uti edidi, non, ut in impressis est, *ἐν*. Idem tamen Codex mox prave *ἄλλω*, pro *ἄλλο*, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. *Ἐν δὲ καὶ*] An sic legendum: *ἐν δὲ καὶ ἄλλο*, τὸ σφαιρόν. ГУГЕТ. Nihil opus est mutare interpunctionem, si *ἐν* pro *ἐν* legas, quod facimus. De locutione autem *ἐν δὲ* vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 15. *Οὔτε ἰρέων*] Pro *οὔθ' ἰρέων*, observante *Dukero* ad *Thucyd.* II. c. 71. ad imitationem *Herodoti Thucydidem* etiam dixisse *οὔτε ὑμῶν*, (ubi operae tamen

male dedere *ἱερῶν*.) Sed apostrophum negligi, si in *Thucyd.* rarius, apud *Herodot.* et hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non adferam, nisi varietas Codd. testibus, optioneque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἴδιον etc. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam et communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ibid. Προφητῶν] Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ] Απόλλων. GUYET.

Pag. 115. l. 7. Ἀρχιερεὺς] M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεύς. SOLAN.

ead. l. 9. Προσφέροντας] Ὑποφέροντας forsan. Supra, εἴτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De bajulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere hujus vocis sensus est. Vide, an non satius sit προφ. legere. SOLAN.

ead. l. 10. Συναγείρουσι] An συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 13. Οὐκ ἔσονται] Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto *Gisb. Koen.* Animadv. ad *Gregor. Cor. de Dial.* p. 193. legendo ὁκότε του ἔσονται BIF. Vid. *Gregor. ed. Schäf.* p. 414. „Videlicet, ait *Koenius*, *status temporum* *ivices* ostendebat iste Apollo, ut *Babylone Chaldaei*. Vid. *Curt. V*, 1, 22.“ Assentitur *Belinus*. Mihi quidem gravior loci corruptela, forsan lacuna, suspicanda videtur. LEHM.

Pag. 116. l. 1. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλ.] Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο] Credat *Judaicus Appella Luciano*. GUYET.

ead. l. 6. Κέεται] Taedet hoc rursum tangere; sed quia *Solan.* ait, emendatum esse, vid. cap. 6. et videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ] I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ subaudi-
 di quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate
 minutis usitata; vide *Hesiodi* scut. Herc. a. v. 154. ad 157.
 ubi quinquies ita ἐν δὲ repetitur. Ita *Homer.* ἐπὶ δὲ sae-
 pissime. Et ἐκ δὲ Π. A, 436. seqq. ubi *Clarkium* vide.
 Alia ex *Herodot.* et *Callim.* vid. ap. *Horreum* Obs. ad
Herod. pag. 26. qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen prae-
 missum intelligi docet. REITZ. Cf. supra c. 35. et infra
 c. 49. et de *Astrolog.* c. 4. denique *Fritzsch.* Quaestst.
 p. 210. LEHM.

ead. l. 7. Ἰερέων] Admodum verosimilis est *Belini*
 conjectura, pro ἱρέων legentis ἡρώων. BIZ.

ead. l. 9. Νεὺ] At hoc potius Atticum est: quare mal-
 e νηὸς, ut jam plus sexies supra, et infra c. 50. f.
 REITZ.

ead. l. 10. Τοιήνδε] Sic rescripsi, cum invenirem
 αὐτὴν δέ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνίχοντο] Andacter ita dedi contra Edd.
 cum *Herodoto* ita adhuc semper scripsit. Nec me mo-
 det, quod in *Hippocr.* I. de morb. p. 8. 20. ἀφίχεται edi-
 tum, et ἀφιγμέναι I. Aph. 4. bis. Nam alia res in prae-
 sentia, quod ἀφιγμένον etiam *Herodoto* centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ] Mallem συμφοραί. Ἀνίχοντο autem,
 ut dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁμολόγεε] W. SOLAN.

Pag. 117. l. 11. Χειροθήθεις] In omnibus impress.
 χειθεις. SOLAN.

ead. l. 12. Αὐτοῖσι] Ἀν τοῖς Ἱεραπολλίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχεται] An pro ἀποδεδειγμένοι εἰσὶ.
 p. 881. (Ed. *Bened.*) ab ἀποδέχομαι ductum est juxta

pretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, con-
 stant. GUYET. Ἀποδεδέχεται M. et impr. omnes. SOLAN.

c. 10. f. ἀποδεδέχεται aequè ac hic: ibi vero idem
 ἀποδείκω deductum suspicatus est *Guyet.* quod et hic
 de significatus non malum; sed quia formatio potius est
 ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhae-

reo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφεται, τετελεσται etc. *Herod.* et *Aret.* Vid. *Maill.* p. 129. REITZ.

ead. l. 13. Σπονδηφορέουσι] M. et Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN. Eleganter compositum verbum facile reposuissem, si hunc scriptorem in hujus generis compositionibus fingendis aliquid quaesivisse scirem. LEHM.

ead. l. 14. Πλεονες καὶ τριηκοσίων] Καὶ pro ἧ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN. Plures quam vel trecenti; ita recte explicat *Fritsch.* Quaestst. p. 8. Quod sexcenti scripsit, imprudenti calamo excidisse puto. Finitur h. l. numerus, nec vero incertus relinquitur. LEHM.

ead. l. 15. Ἀντέτοισι] Ἀν τοῖς Ἱερραπολίταις; GUYET.

ead. l. 16. Πᾶσι] M. et Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ibid. Ἀρχιεὺς] Sic M. sed a posteriore manu, uti et supra omnes impressi, ἀρχιερεύς. SOLAN.

Pag. 118. l. 1. Τιάρῃ] Vid. *Spanh.* 467. SOLAN.

ead. l. 5. Κατ'] Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, (?) in *Hippocr.* frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 11. Γίγνονται] Sic et paullo ante ἐπιγίνεται. Et mox γίγνεται c. 50. f. et γίγνονται c. 51. etc. at γίνονται *Herodot.* praefert cum *Hippocr.* qui et γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5. L. I. de morbis, et milies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6. etc. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 12. Ἐρχονται καλεόμενοι] Horum meminere etiam *Plinius*, *Varro*, et *Martialis*, a *Casaubono* laudati ad *Athen.* VIII. 1. p. 577. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῇ πτέρυγι] In M. et Fl. haec paullo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρόσιον αὐτίω

ἀνακίατο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀτεκέετο
rescribendum existimo. SOLAN.

ead. l. 14. Ποίημα χρύσεον αὐτέων] Non habet
αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. *Hagenoae* 1535. ubi
taro admodum peccatur, excusum est αὐτέων. Vix dubito,
verum id esse, et Ionicum, pro ἀνδέων, ut κολοκύντη, ut
apud *Nostrum* αὐτίς etc. Florum quorundam effigies, corolla,
ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi
non fuerit. GESN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 119. l. 1. Εἶχεν] Ita M. In *Fl.* εἶχε. In reli-
quis ἔχε. SOLAN. Ἐχε] Conf. supra c. 12. et 24. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφεστεὼς] Legendum arbitror ἐφεστεὼς,
certe sic transtuli. GESN. Ἐφεστεὼς legitur vulgo. Ergo
ἐφεστεὼς, ni fallor, voluit. Certe sic transtulit: *subjecta*.
At sic etiam *Micyllus* jam transtulerat: *subesse*, sensum ille
suum, quam proprium verbi vulgati usum, secutus. LEHM.

Pag. 120. l. 5. Ἀλεκτριῶν] I. e. homo ita dictus,
et quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτριῶν de ho-
mine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdoti-
bus castratis, mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non
ἀλεκτριῶνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in tex-
tum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse
verbum Graecam, et gallum Latine dictum debere dici ἀλε-
κτριῶνα, et mutavit in eam vocem, quae nunc in Graeco
sistitur: vel forte scripserat *Lucianus*, ἀλέκτωρ, quae vox
etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conju-
ge. Nam ut Ἠλέκτρα dicta est secundum Scholiasten *Eu-*
ridis in *Oreste*, a privativa α, et λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν
ἔσθαι ἄλεκτρον μέναι χρόλῳ Κλυταιμνήστρας: sic et ἀλέ-
κτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet
castris maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur
empla, sed duntaxat in foeminino, forte et in masculino
Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM. Melius
Diaste, *Guyeto*, *Palmerio* et, qui totus a *Palmerii* par-
te stat, *Belino* versutiam istorum sacerdotum introspectit
Lucianus, quamquam, qua ratione galli gallinacei natura
Lucian. Vol. IX.

tantas res perficere potuerit, quam *Laetianus* bono consilio explicare omiserit, nec ipsum se curiosis lectoribus enucleare posse fatetur. **LEHM.**

ead. l. 8. Ἀπαιτείται] Ἀπαιρείται dedisse arbitror auctorem. **GESN.** Probam conjecturam confirmat **Gorl.** **LEHM.**

ead. l. 11. Ἐυρτέων] An ὠρτέων; vel an ex *W.* ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; et quia hoc magis Ionicum: v. *Herodot.* IV. 256. **E.** **REITZ.**

ead. l. 13. Πυρῆν] Legendum videtur πῦρ ἐνιῶσι. **GUYET.** At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. **REITZ.**

Pag. 121. l. 4. Τὰ ἱρά] Ἱρά sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρά, *numina*: σημήϊα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρά *Deos* reddidi. Poteram etiam *sacra*. *Ovid.* Met. X, 696. *Sacra retorserunt oculos*, de simulacris. *Justin.* XXXVI, 2, 13. de Mose, *sacra Aegyptiorum furto abstulit*. **GESN.**

ibid. Πυρῆν ἐνιῶσι] Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud *Suidam* πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρῆν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρῆν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset *incendere*, stare posset πυρῆν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. **GESN.**

ead. l. 5. Πολλοί] Miror iterum, numquam πολλοί legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? **REITZ.** Scilicet auctor minus curavit formas, quam res; quod noli mirari miratos semper esse eos, qui syllabarum aucupes esse malunt, quam internae indolis et universae styli venustatis observatores ac iudices. **LEHM.**

ead. l. 7. Φορέουσι — ἱρά] *Sacra*. De φορέουσι saepius supra monui. **SOLAN.** Φέρουσι] *Solan.* φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsán, tamen quia id c. 48. et bis 52. etc. non tantum reliquit, sed alibi quo-

que in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim. Tum ne verum quidem est; *γορεύειν* semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 122. l. 1. *Ὀργία*] In omnibus impressis et Ms. M. legitur *ὄρχια*. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. et 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi *ὄρχια* hic velint, non intelligo. *Ὀργία* postulari arbitror, et interpretatus sum. GZSN.

ead. l. 4. *Ποιέουσι*] Quare non *ποιεῦσι*, ut *Herodot.* Sed utrumque Ionicum est, et *ποιέουσι* etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. *Ἀποκέαται*] Vid. ad c. 32. REITZ. Pro *ἀποκίεται* Ms. Reg. 2954. legit *ἀπικνέεται* inde facilis permutatio in *ἀπικνέεται*, quam lectionem interpretando expressit *Belinus*. BIP.

ead. l. 6. *Τὰ δέ*] In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod et margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τό. SOLAN. Optime habet pluralis in sententia parenthetica, sive plures simul eodem tempore illic asservatos cogites gladios, sive unum tantum per vices annorum in eum usum ibi repositum. LEHM.

ead. l. 7. *Τάμνει*] Hoc *Herodot.* amat; vid. L. IV. REITZ.

ead. l. 14. *Ὑπερθε*] Anne ὑπερτε; ut *Herodot.* L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro et valeat, nihil muto. REITZ.

Pag. 123. l. 1. *Φυλάξαντες δὲ ἐπὶ τὰ ἡμερέων ἀριθμὸν*] *Observato septem dierum numero*. Ms. *ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν*, *novem dierum numero*. GRAEV. Primo ἐπὶ praestare credo τῇ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut *φυλάττεσθαι* τινὰ, etsi *cavere* aliquem significat, ut fugias, veluti *φυλάττεσθαι* τὸ δέλεαρ *Aelian.* l. V. et *φυλάττεσθαι* ἄκοσμα XIV, 19. *vitare indecora*, et *Aesop.* fab. 23. *τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι* χορῇ, et fab. 86. f. et *Act. Apost.* XXI,

25. item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας *Plutarch. Cat. Maj. pag. 341. B.* ita φυλάσσειν ἡμέραν esse *observare, expectare*, ut obeas eum. *Long. Past. III. 98. Ed. Jungerm.* τῶν προβατευτικῶν ἀμείλειαν φυλάζας, et *observata, capta* *pastorum incuria.* Et *L. IV. p. 109. Ed. Moll.* νύκτα δὲ φυλάζας, quod et *Lib. I. p. 5. Ed. Jung.* habetur. *Alciph. similiter II. Ep. 1. fin.* σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 5. Ἀντέων] Ita emendandum fuit, ut *Dialectus* postulat, et recte c. 45. legitur. SOLAN. Et paucis verbis ante haec. LEHM.

ead. l. 14. Δικαιέουσι] Sic *Ven. 2. M.* et reliquae *δικαιεῦσι.* SOLAN. *Δικαιεῦσι]* Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex *Herodoto* adferentem *Maith. de Dial. p. 212.* REITZ.

Pag. 124. l. 1. Πέρι] Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum sententia postularet, inserui. SOLAN. Non opus erat. Vid. *Fritsch. Quaestst. p. 211.* LEHM.

ead. l. 11. Ὑδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.] Haverk. ad Joseph. T. II. pag. 162. pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολουόνται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec *Luciani* conferri jussit. Sed non solum locutio convenit; verum et ritus quidam *Esseniae* sectae, ceterorumque *Judaeorum* eo libro ab *Josepho* describuntur, quos et *Lucianus* tangit, et quorum vestigia quaedam vel in templo illo *Syriaco* invenit, vel finxit. REITZ. Quae his juncta sunt verba: ἄρας ἀπὸ τῆς ἐωυτοῦ, imprudenter a *Gesnero* sic translata: *Tum ablata iterum de suo capite*, castigavi, monitus a *Schüfero* ad *L. Bos. Ellipss. p. 376.* LEHM.

ibid. Χρεώμενος] In *M. χρεόμενος*, sed a recentiore manu est litera *χ*, unde constat, primo scriptum fuisse *ρέόμενος.* SOLAN.

ead. l. 12. Χαμοκοιτέων] *Florentinae* lectionem veram suspicor, et licet in aliis compositis saepe *α* in *ο* migret, et vicissim, tamen hic diphthongum *αι* servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαίβατος, χα-*

μαρηνῆς, χαμαικλινῆς et pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hesychio, qui χαμῶκοιτος cum ω scribit, non etiam χαμαίκοιτος sit scribendum. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτίς] Ita recte M. Fl. et Bas. 2. Nam Fr. hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

Pag. 125. l. 2. Καὶ τόδε πατρόθεν οἶκοι δέχονται] Mirifice interpretes, quorum prior, et quod ex patria cujusque venit, id denuo apud se recipit; citerior, atque hoc e patria domi recipiunt. Imo atque id ab patribus, majoribus, in domibus et familiis suis retinent. Tesseret illa et conjunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, et ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem sumptis libamentis ἐπισπείδους, sed datis et fuis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, οἶκοι δέχονται significare in familia sua retinere. Est sine dubio οἶκοι δέχονται opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque τόδε πατρόθεν significare puto, quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est. GERN.

ead. l. 12. Στίζονται] Imo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invisunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulchri, alius alterius alicujus rei iidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore conjuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolimam eunt. LA. CROZE.

ead. l. 13. Καρποὺς] De carpis, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπός etiam fructus, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2. τοὺς πόρους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, labores fructuum tuorum manducabis; cum sit, labore manuum tua-

rum vescitor; bene observante *Gataker*, in *Cinn.* p. m. 245. REITZ.

Pag. 126. l. 1. *Κεῖνοι*] Bene, pro *ἐκεῖνοι*, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. *Τῇσι παρθένοισι*] *Leg. Jul. Pollux* libr. III. *Demosthenis Encomium*, quod sequitur, non esse *Luciani*, jam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stylus. *Atamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος*, in dictione *ἐπιδρομῇ* citat locum hujus encomii, ut *Lucianum*. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset *Luciani*. *BOURD.* *Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡῤῥέοισι*] Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in *σι* terminationes, sive perpetuos *σι, σι, σι*, sibilos, potuisset et in hoc imitari *Herodotum* septies ita jungentem p. 262. D. *τούτοις ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις κατοικημένοις εἰσι τοῖς*. Et p. 264. f. etc. REITZ.

ead. l. 2. *Γάμον ἰέναι*] Pro *πρὸς* vel *εἰς γάμον* ut *ἐλθόντας τὸ ἱερὸν*, *Paus.* p. 259. 9. *Ed. Fr.* referente *Maittair.* p. 74. Sic *ἔρχεσθαι κλισίην*, *Homero* familiare, recte observante *L. Bos.* de *Ell.* p. 268. quod tamen in verbo *ἰκάνω* ei nondum concedo: nam cum *ὃν μὲν ἰκάνω Homerus* ait, et *ἰκάνω invado* significat, potest *quemcumque invadam* etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ. Ellipsis prae-positionis *εἰς* in verbis motum significantibus in aliquem locum, quum, ipso illo *L. Bos.* p. 678. sq. *Schäf.* monente, magis poetis, quam prosaïcis scriptoribus, sit usitata, dubitari sane potest de lectionis veritate; magis etiam dubites, qua ratione omnino loco subvenias. Vid. *Varr. Lectt.* *LEM.*

ead. l. 4. *Πόλει*] Qui delicias Ionicas amat, *πόλι* scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur *Herodot.* Vid. *L. VI.* 383. A. (*Ed. Steph.*) item 389. A. et IX. 589. B. etc. aut saltem *πόλει* corrigeret. Sed quia *πόλει* perpetuo in hoc *Dial.* ut c. 1. 10. 13. 21. ac 22. etc. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 5. *Τοῖσι δὲ νέοισι*] Mallem αἱ δὲ *παρθένοι*, vel, quod ad scripturam magis accedit, *τῇσι δὲ παρθένοισι*,

nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. *Theophr.* Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 127. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.] Stylus hujus libelli a Luciani lepore, gratia et perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a juniore scriptum esse, et ante XXX. aetatis annum crediderim. Sed supposititius est. Vid. notas ad c. 24. NB. editis cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicujus Lucianum κακοζηλοῦντος. Marcil. Si Lucianus auctor est hujus libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugae vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, et maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud et plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida et facilis videatur, quippe quae, quantum ejus fieri potest, etiam dictionem et formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβή indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8. 9. 24. 35. etc. Ad stylum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; et revera stylus adfectione plenus et rudis valde differens a Luciani caractere justam dat suspicionis causam etc. Vid. Misc. Obs. Maji et Jun. 1733. p. 368. Nomina personar. Grae-

cis addidi, quae *Gesnerus* versioni inseruerat. REITZ. Secuti quidem sunt recentiores Editores. Sed quum haec narratio sit, vel potius declamatio, quod vel interposita ἔγχε, ἦν δ' ἐγὼ, et similia, docent, nec vero dialogus natura sua ac forma: ad communem veterum Editionum rationem rever-tendum putavi. Quod autem ad auctorem hujus recitationis attinet, eorum sententiae, qui Lucianum esse negant, in quorum numero etiam est auctor Scholii ad titulum, e recentioribus accesserunt *Belinus* in not. ad vers. Tom. V. p. 187. et *Wannowski*, Rastenburgensis grammaticus, in commentatione scholastica inscripta: De initiis Theoriae casus qui dicitur absolutus (*absoluti*) a. 1825. Regiomonti edita. Contra *Wielandius*, omnino cum *Gesnero* consentiens, recte censet in not. ad vers. Tom. VI. p. 123. sq. ex ipsa inventionis et compositionis novitate et insolentioris formae audacia patere, egregii hujus opusculi neminem, nisi Lucianum ipsum, esse potuisse auctorem, quoniam ex aetate illa magnorum et elegantium ingeniorum satis sterili, nemo innotuerit, cui talis libellus merito adscribi possit. Recitationem autem (προσλαλιάν) esse hoc summi oratoris encomium, facile ex iis locis colligo, ubi ad auditores praesentes sermo convertitur, ut cap. 1. τάχα τινὲς αὐτὸν ἐμῶν ἐπίσταντο. cap. 2. ἴστε δῆπου τὸν — νεώ. cap. 27. ἐμὴν ἀναλέξομαι. Athenis porro, non Alexandriae, ut nonnullis visum est, aut alibi, hanc acroasin esse recitatam, nemo rerum Atticarum vel mediocriter gnarus idemque attentus hujus encomii lector inficias iverit. Respice imprimis capp. 1. et 2. et quae ibi de Ptolemaei templo sunt dicta. Denique non a juniore Luciano, sed a viro cultioris doctrinae subactique jam iudicii, scriptum hunc libellum esse, ut omnino ex universa ejus indole ac forma propria, ita maxime ex iis, quae cap. 24. leguntur, clarissime apparet; ubi vide quae ad verba τοσούτων ἐτῶν a nobis sunt monita. LXXII.

ead. l. 3. Βαδίζοντι μοι] Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκ τῆς ἐπὶ δέκα] Eo die mensis Pyan-

nionis obiisse Demosthenem, auctor est *Plut.* sub fin. ejus vitae pag. 1576, 2. V. *Dem.* 164, 1. SOLAN. Cum mentem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lusit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae et oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

end. l. 5. *Θερσαγόρας*] Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde ejus fama non pervenit. SOLAN.

Pag. 128. l. 2. *Θερσαγόρας*] Adjecerat *Hemst.* videndum *L. Bos.* ad *Evang. Luc.* XVIII, 13. ubi cum italem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλάσθητί μοι, post exempla alia etiam hoc *Luciani* adfert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit:* Hic Thersagoras poëta est. *Debebat:* Thersagora poëta, quonam, et unde? — At *Gesnerus* vel sine hac admonitione pristinum errorem jam correxit. Conf. *Bis. Accus.* 20. f. et 33. pr. Adde, si vis, *Aesop.* F. 129. f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

end. l. 6. *Ὁμήρου γενεθλίοις*] A quo oraculo edocti natalitia Homeri, et quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

end. l. 10. *Ὅπερ οὖν ἔφηεν, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου*] *Salmuriensis* interpres accipit, ac si mutetur persona, et cum antea locutus fuerit Thersagoras, nunc incipiat *Lucianus*: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem mittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc sententiam admisit ab *Meleagere*, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione.* Sed profecto non ita est, et continuatur persona Thersagorae, qui, cum ante jam dixerat deambulando καὶ τούτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens: *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, agebat, venio hunc salutare optans.* GRON.

end. l. 12. *Ἰστε δὴ πού τόν*] Vid. *Plut.* 1557, 1.

Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeucto factam tradit *Plut.* in ejus vita. *Meurs. Ath. Att.* 23. AG. IV. 974. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεώ] *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse.* Ms. τοῦτον Πτολεμαίου νεώ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεώ, ut et legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est *Aelianus* Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templum Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud *Aelian.* V. H. XIII, 22. quod Alexandriae collocat, nescio quam bene, *Marshamus* in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, et scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento cum praesertim Ptolemaei Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. *Pausan.* L. I. pag. 29, 31. GESN. *Græviani* Codicis lectionem ita puto respici posse, ut inde corrigatur: τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦτον τοῦ Πτολεμαίου νεώ. Nec verebor, ne sic τοῦτον in ore celerius loquentis incommodo loco interpositum videatur. Verum quum et pluralis Πτολεμαίων, de unius Ptolemaei templo acceptus, si quidem illud, quod par est, Athenis esse cogitatur, satis defendi possit, nolui conjecturam, etsi forsitan haud improbabilem, ratae lectioni praeferre. LEHM.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθευμένον τὰς κόμας] *Homerus comatus.* GUYET.

ead. l. 17. Δημοσθένην] *Solanus* non semel dubitasse videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostram Δημοσθένην. ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. *Aeschin.* frequentius accusat. in ην terminatur, quam in η. Vid. ejus Orat. contra Ctesiphontem pag. 420. D. Edit. Par. Et 437. A. et D. Item 436. B. et E. 438. A. etc. Et ipsum *Demosth.* de Corona p. 481. D. Δημοσθένη tamen ibide pag. 451. B. et 467. B. Conf. quae Tom. I. ad Scholias

ixi. Item T. V. p. 465. v. Ἀρη. Rursus quae ad Scho-
 iast. Eunuch. Schol. 5. ubi Ἀριστοτέλην quoque Λαέρτιο
 usitatus esse, quam Ἀριστοτέλη, notavi, etsi Διογένη, Σω-
 κράτη, et similia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis
 accns. c. 33. ubi Fl. tamen Ἀριστοφάνην. Sed quid trica-
 mur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen,
 et alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nomi-
 num genere. REITZ.

Pag. 129. l. 2. Συμβουλομένην ἂν σοι] Legendum
 συμβαλομένην. Certe hoc interpretatus sum. GESN. Nec
 rationem ego, nec necessitatem, corrigendi intellexi. LEHM.

ead. l. 4. Τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγρά-
 ρασθαι] Sic omnino legendum ex Aldina editione, quam-
 quam vitiose ibi εὐρόιας. Homero se debere ait, quod
 ponte sua carmen numeros venisset ad aptos, et flumen
 quasi bonorum versuum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 7. Εἰ ἄρα τῷ Ἑγκλιτικῶς et Attico τῷ pro
 τῷ, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 9. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον
 νενικηκότος] Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui
 dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit,
 ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui
 ignorant vocem dolichum. Sic et statim, καὶ σὺ δὴ μοι
 δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, et tu
 xerte mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum,
 et tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι] Barbare
 forsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scriptu-
 ram suppeditavit, ex qua sensus jam aliquis erui potest, ex
 vulgata nullus. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὡς δὴ σοι] Ἀῖ τοι forsan. GUYET.
 Ὡς δὴ σοι] Haec etiam impeditiora. L. quidem et Fl. σὺ,
 ed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι —
 ῥασαμένῳ] Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατοδ-
 οδοῦντι. GESN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 5. Σμικρόν] Euphoniae caussa legerem μικρόν.

REITZ. Delicatus hoc vel linguae, vel auris iudicium me inuidebo *Reitzio*. LEXM.

ead. l. 7. Πλείων εἰμι] Ut supra saepe vidimus εἰμι, totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὅμηρον] Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum adlegat quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum va pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra De Dial. XX. §. 3. τοῦτο μὲν ἔπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις, quod accuratius *Hemsterh.* reddit, *e re mea narrare* ac Scholiasten *Aristoph.* leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a partibus alicujus. Ita et hic τεύχεσθαι γὰρ μὲν πρὸς Ὅμηρον, erit: sententiam meam adungere partibus *Homeri*: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus *Homeri*. REITZ.

ead. l. 8. Πρὸς τοῦ Ἀημοσθ.] Subaudi τεύχεσθαι. GUYET.

ead. l. 10. Κατὰ] Forsan καί. GUYET.

Pag. 131. l. 8. Οἶνοβαρές] *Hom.* II. A. 2. SOLAN.

ibid. Φιλίππου μέθας] *Demosth.* OL. II. m. 16. C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καὶ ἡμέραν ἀκρυσίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμὸν οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II. 23. E. (Ed. *Wolf.* 1604. f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρυσίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς conjungit. *Ulpian.* Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχυρῶς ἀπροεποῦς. GESN.

ead. l. 9. Εἰς οἶωνὸς ἄριστος] *Hom.* Iliad. M, Εἰς οἶωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. οὐ οἱ ἀεὶκὲς ἀμνησθέντες περὶ πάτρης Τεθράμεν. SOLAN.

ead. l. 10. Δεῖ γὰρ τοὺς] Locus exstat in Or. Cor. p. m. 162. A. quem ob praestantiam mox inter-

habebimus ad πέρας μὲν etc. SOLAN. Pro Coron. cap. 28.
 Ἡ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς
 αἰσῶσι, τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ,
 ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. GESN.

end. l. 12. Ἡ κε μέγ'] Hom. Il. H, 125. SOLAN.

end. l. 13. Πηλίχον] Perlectis Ol. et Phil. aliisque
 multis haec verba apud Demosth. nondum reperire valeo.

de. XXI, 53. Quantum ingemiscant, inquit Sempronius,
 patres nostri, circa moenia Carthagini bellare soliti, si vi-
 deant nos, progeniem suam, duos consules, consularesque
 tercitus, in media Italia paventes intra castra? SOLAN.
 tal. contra Aristocr. p. 759. med. Πηλίχον ποτὲ στενά-
 μιν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας
 ἀντιτάξαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα
 ποιεῖοντες, εἰ ἄρα αἰσθοῖντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπη-
 τὸν σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

end. l. 15. Πέοντα Πύθωνα] Dem. Or. pro Cor.

43. p. m. 172. A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ
 ἀπολλῶν ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶσα οὐδ' ὑπεχώρησα.

dem locum respicit et Philostr. pag. 482. Ubi a doctis-
 simo interprete alio amandamur: unde factum etiam, ut
 eam mutata voluerit, minus commode. SOLAN. De hoc
 Hippo oratore Dem. pro Cor. c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας] Hom. Il. Γ, 222. Cetera
 l. II, 323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emen-
 d. REITZ.

end. l. 19. Πέρας μὲν] Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀν-
 ἄτοις [ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις
 ἐν καθεύδων τηρεῖ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγ-
 χεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλο-
 μένους ἐλπίδα. φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως.

libus enim hominibus vitae terminus est mors. Etiam si
 in cellula conclusum se tenuerit. Viros vero fortes
 ubi semper aggredi oportet, bona interim spe munitos;
 cuius vero Dii voluerint, generoso animo perferre. SOLAN.
 tal. pro Coron. c. 28. Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν —

τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo dedimus, *Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ.* Ceterum de οἰκίσκῳ *Ulpiani* observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρνειον οἶκον οὕτως καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. *Λέγει οὖν, ὅτι καὶ μεταβάλλῃ τις τὴν δόλπιαν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀποθανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμενος.* Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος] *Demosth.* de Cor. 28. qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ] Utitur et *Alciphron* totidem verbis I. Ep. 25. nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens: καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi *Bergler.* bene: *Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abiierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homeri Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. et Clem. Alex. VI. Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, et posterioribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est II. M, 322. cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patrato, quae minime dictant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρωι' ἀθανάτω τε Ἔσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque experies essemus etc.* REITZ.

Pag. 132. l. 1. Μυρίαι] Locum laudat *Thomas Mag.* v. ἐπιδρομή, ubi corrupte legitur κυρίαι, et deest vox αὐθις. SOLAN.

eod. l. 6. Σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρῷ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρῷ, vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

ibid. Τὸ τοῦ τρ.] I. e. orationis moratae. GUYET.

eod. l. 9. Παρρησίαν — ἀνειμένος] Petita phra-

videtur ex *Iliad.* I, 372. ἀναίδειαν ἐπιειμένος. Ἀνε-
 μὲν ψυχὴ aliud est. Vid. *Philostr.* p. 767. libera mens
 (curis). Ad Ἀγαῖδας vid. II. B, 235. H, 96. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Περιφρονοίην] *Wolf.* ὑπερφ. Sed
 omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν σὺν] Lege σὶν. GUYET.

ead. l. 5. Δημοσθένην] Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 7. Τοῦ μὲν] Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 11. Οὐκ ἦν] *Euripid.* *Phoen.* 503. ubi tamen
 quidam Codd. *Eurip.* hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτὸ καλὸν ἔφω-
 τισόν θ' ἄμα, οὐκ ἦν ὃν ἀμφιλεκτός ἀνθρώποις ἔρις.
 Quod mendose in *Canteri* Ed. sine ἄν legitur. SOLAN.

Pag. 134. l. 1. Σμύρναν] Sic *Hag.* (?) *Bas.* utra-
 ue, *Gr.* et *Fr.* Reliquae *Στυπνίαν*, et, quod mireris,
Par. et *Salm.* quae *Στυπνίαν* retinent, *Smyrnam* vertunt.
Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes *Me-*
melchthon et *Bened.* *Smyrnam* etiam dederant, etsi *Στυπνίαν*
 Graecis edidere uterque. REITZ.

ibid. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας] De Homero vel
 Aegypto vel Ind. adeo. v. quos laudat *Cassiodor.* ad
Basili. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud *He-*
rod. Aethiop. l. III. p. 148. GESN. &

ead. l. 5. Ἡ τὸν Ἰωνικὸν] Forte *Ionicum* hoc tem-
 pus pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est
 ante annum 536. id est, post Trojam captam annis 163.
 ne Arundellianum maris posteriorem facit Homerum Tro-
 ja bello annis 168. V. *Marsham.* *Ca. Chron.* p. 352. et
 sq. GESN.

ead. l. 6. Ὅπου γε] Aut haec loco mota sunt, aut
 le absurdus scriptor censendus est: nam quod *Melan-*
chthon vertit, quidam etc. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.
 erior quidem est *Melanchthonis* versio, et vero *Gesneri*;
 neutra a mente auctoris ejusque verbis aliena. Nec vero
 ipse absurdus, licet tumidior ejus oratio. Verbis hoc
 dicit: *Ac ne de aetatis quidem Homericæ ad Hesio-*
ratione liquido quidquam scias, quandoquidem etiam

de nomine ipso ambigitur. Mente autem id vult, quod suo quisque modo expresserunt interpretes. LEHM.

ead. l. 7. Πενίας] Πέναν fortasse. GUIET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ μὴ] Corrige μὴν. GUIET. (Idem habet *Menag.*) Μὴν] Ego μοι conjiciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod *Menagio* placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 9. Περι στενὸν] Ego unica voce περιστενὸν scribi debere censeo. SOLAN. Nimirum περίστενον, ut in nota *Reitz. Ed.*, non περιστενὸν, ut e textu *Reitz.* prave correxit *Bipontinus Editor.* LEHM.

ead. l. 16. Αἱ λιπαραὶ] *Pindar. Isthm. II. §. 4. Λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις* l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam *Pindaricum* est, teste *Plut. 414, 2. Ed. Steph.* quem vide et 623. De reliquis verbis accipe *Philostrati* locum pag. 829. et 830. αἱ δὲ εἶσω μέλνται περιεργάζονται τὸ παρόδιον, *Pindarum*, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι... ἔξ Ὑμηττοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο ὁμῖα αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a *Morello* inserta est, nupero *Philostrati* enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse *Pindaricum*; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiamsi disertis in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Imo ipse *Graevius*, qui caetera recte interpretatur, dum locum hunc *Philostrati* ad *Quom. Hist. Conscr. c. 15.* profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. *Eur. Tr. p. 503. A.* SOLAN. *Pindaricum* hoc *Athenarum* elogium agnoscit *Schol. Aristophan. Neq. 298.* cujus *Lyrici* loca pluscula laudat *Spanh.* ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult *Athenas*, cum λεπτόγεων sit solum *Atticae*, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exulare significatio debere, quod olearum ferax fuit *Attica*, vel ob id ipsum, quod λεπτόγεως. *Florentinus Geopon. 9, 4. extr. de oleis* Ἡ δὲ λεπτόγειος αὐτηδεύα, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add.

Verda ad *Virg. Ge. II*, 179. seq. Deinde nisi λιπαραὶ θῆναι sint pingues, vix intelligitur jocus *Aristophanis* *Acharn.* 640. ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita lelectentur, cum eodem plane modo laudentur apuæ. *Εἰ δέ τις ἑμῶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὖρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιούσας.* Vid. *Casaub. ad Athen. V*, 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicuntur, qui bene habiti sunt, *aprimis* ab oleo etc. *GESN.*

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα] Sic supra *T. I. Tim. §. 50.* pr. ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura *Hemsterh.* Adde *Gatuk. Cinn. cap. 20.* p. 392. Edit. min. Majoris 384. Ac *Dreincourt. Homeric. Achil. pag. 53.* qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroës patriæ vocantur *munimentum, turris, murus, columen.* Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse. *REITZ.*

Pag. 135. l. 1. Ἐπὶ τῆς] An ὑπό; *GUYET.*

ead. l. 2. Ἐρωτας θεῶν] Vid. *De Salt. c. 39.* *SOLAN.*

ibid. Κρίσεις] *Neptuni et Minervæ* lis nota, quam tangit etiam *De Salt. c. 39.* *SOLAN.* Hoc argumentum ipse tractat *Demosthenes* contra *Aristocr. p. 735. fin.* ubi tum quinque celebria Atticæ judicia recenset, tum *Areopagum* eo nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δίκας γόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἤξιῶσαν, καὶ δικασταὶ γενέσθαι διερεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὥς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν ὑπὲρ Ἀλιφρόθιου τοῦ νιόυ παρὰ Ἄρειος, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Est et apud *Liban. Or. XXII. et XXIII.* conficta *Neptuni actio*, et de *sensio Martis.* Κατοικήσεις intelligo præter ipsam *Minervæ* in arce commorationem, illam *Pan̄is* infra *Pelagicum*, de qua *Lucian.* Bis *Accus. p. 219. pr.* *GESN.*

ead. l. 3. Ἀωρεὰς] *Olivam, equum, frumentum.* *SOLAN.*

ead. l. 6. Οὐδ' ἂν εἶς] Respicit ad formulas *Demo-*
Lucian. Vol. IX. *Ee*

sthenis, v. g. pro *Coron.* cap. 2. extr. οὐδ' ἂν εἰς ταῦτα γίγσκει· c. 39. οὐδ' ἂν εἰς εἶποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. . GESN.

ead. l. 7. Φησὶν ὁ Δημ.] Verba haec apud *Demosth.* π. τῶν συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant assecuti immortalem. Phil. II. (144. A.) ἄξιός δ' εἶπεν οὐδείς δεδύνηται... ἐστὶ γὰρ μέζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὧς τῷ λόγῳ τις ἂν εἶποι. SOLAN.

ibid. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώμιον. οὐκ ἂν ἀπαρτῆν ἐνομιζόμεν.] Turpis macula ex *Salmuriensi* editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum voces illae τόδ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium non distrahendum putarem*: neque enim ἀπαρτῆν est distrahere, sed suspendere. Certe melius *Melanchthon*, *idque encomium non existimarem praetermittendum esse*. Sic ex eadem *Salmuriensi* paulo ante video editum monstrose Στυπίαν pro Σμύρναν. GRON.

ead. l. 8. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὄν] Sic interpungendus hic locus, quod in sola *Bas.* praestitum est. In varia reliquae abierunt, et absurda. SOLAN.

ibid. Ἀπαρτῆν] Verte *adnectere*. GUYET. Ἀπαρτῆν ἐνομιζόμεν] Etiam hac *Demosthenica* formula, pro *Coron.* c. 18. extr. Καὶ με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῆν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a caussa et accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 10. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.] Vide *Isocr.* Ἐλεν. ἐγκ. hodieque exstans. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦπίσαγμα] *Erasmii* emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοῦπίγραμμα] Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα *Erasmii* et *Wolfii*: sed reduxit me in viam doctissimus *Hem-*

verhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus mone-
ret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent
paccis. GESN.

Pag. 136. l. 1. Πατήρ] De quo jam ad *Somn. c. 7.*
dictum est. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσέα χρηπίς] *Plut.* 623. f. de *Herod.*
et Pindaro tribuit. 'Επ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων
βύλιον Φαινὴν χρηπίδα ἐλευθερίας· et 1593. Vide
etiam apud eundem 979. f. et 1, 2. et in *Themistocle*
10. f. Perit hoc *Pindari* opusculum. SOLAN. *Χρυσέα*
χρηπίς κατὰ Πίνδαρον] *Pythior.* 7. pr. patriam et genus
Democlis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus ejus
absterni scribit. Jam respexerat ad hunc locum paullo ante,
et negat ejusmodi ἐδραίαν χρηπίδα laudum *Homeri* esse.

ead. l. 11. Ἡσιόδου δάφνην] Vid. *Theogon.* 30.
SOLAN.

ead. l. 13. Καλλίστρατος] Hunc oratorem cum au-
isset *Demosthenes*, eloquentiae tanto amore incensus est,
sationem relicto *Platone Callistratum* sectari coeperit, et elo-
quentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus *A. Gell.*
13. meminit et *Plut.* SOLAN. *Gell.* III, 13. narrat
Hermippo, ut *Demosthenes motus, demulctus et captus*
oratione *Callistrati Demagogi*, nobilem illam τὴν περὶ Ὀρω-
νὸς δίκην dicentis, ut eum inde sectari coeperit, *Acade-*
m cum Platone reliquerit. GESN.

ibid. Ὁ κατὰ λόγος] Oratorum scil. i. e. eloquentiae
empla. GUYET.

ead. l. 14. Ἀλκιδάμας] Is est, quem *Cic.* *Tusc. I.*
dem Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur *Al-*
amus. *Plutarchus* *Alcidamantem*, ut *Lucianus*, vocat.

ibid. Ἰσαῖος] *Chalcidensem* fuisse, tradit *Plut.* 1543.

ibid. Εὐβουλίδης] Philosophus is *Milesius.* Vid. *Plut.*
SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Ἀπολισθαίνειν] Potest verum esse, quod *Fl.* refert, quae et alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutatum nec refert. De *Dom. cap. 12. f. διολισθαίνουσιν* etiam legimus, ubi Schol. διολισθαίνουσιν· idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 3. Κομῆν] I. e. τρυφῆν, luxuriari. GUYET. Immo κομῆν prima brevi, ut invitis Edd. dedi. REITZ.

ead. l. 5. Φοῦνης] Duae hujus nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστοτέλους] Vide, quae ad ipsum principium hujus libelli observavimus. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ἀνθρώποις] In omnibus libris legitur ἐπ. Tragicum videtur. Vide et *Amor. c. 37.* et confer haec cum *Pseudol. c. 11.* et *Diall. Merett. VII.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐλξεν] Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 15. Ὅσαι Ζηνὸς] Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. Πάντα πόριμα] Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a *Plutarcho* in utraque vita, a *Libanio* in vita, ut *Ciceronem* de *Orat. I, 61.* reliquosque taceam. GESN.

Pag. 138. l. 1. Κοῦρὰ] Haec omnia *Plutarchus* enucleabit in vit. Rhetor. et *Dem. Libanius* etiam vit. *Dem.* SOLAN.

ead. l. 10. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὥς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον] *Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavi, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit. Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Pythiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινώδισμαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὥς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον*

ον τοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν ὄγκῳ, et quae sequuntur. *sicuti praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, et illud, Ne quid nimis, probamus et admiramur alde ob brevitatem, quod sapientem et solidam complectantur sententiam in paucis verbis, sive sine verborum tumore.* Legendum itaque in Luciano, ut est in Ms. *ἔμπυχον καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, vivam et solidam orationem didici.* Utraque vox, qua laudat orationem Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur et spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animantia. *Claudius IV. Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur de vestibus cu pictis:*

Vivit opus, multaque ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereïa bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae et dicuntur ὀλόσφυρα et ὀλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena, non conflata. *Plinius Histor. Nat. CXXIII. c. 4. Aurea statua prima omnium nulla inanitate, et antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant volosphyratam, in templo Anaitidis posita dicitur.* Est igitur σφυρήλατος oratio, solida, plena gravissimae sententiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur *oratorum inanis sententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Augusto. *GRAEV.*

ibid. Λεωσθέρης] Vid. not. ad Prom. in Verbb. 2. (Tom. I. p. 18. et 214.) *SOLAN.*

ead. l. 11, Καὶ σφυρήλατον] Obsequamur Graevio, id est, libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi videbatur pulchre etiam dici ἔμπυχος οὐ σφυρήλατος, *viva et spirans, non rigida ac dura, ut quae mulleo ducuntur.* *GESN.* Et ob hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. *REITZ.* At sic factum, ut interpretatio *Gesneri* cum *Reitzii* textu non conspiraret. Mihi quidem aequae ac *Gesnero* et *Wielandio* persuasit *Graevius*, laudari his verbis in Demosthenis orationibus tum internum spiritum quasi divinum, tum artis externae summam praestantiam, quae virtutes in

nullo alio oratore sic, ut in hoc, consociatae reperiantur.
LEHM.

ead. l. 12. Καλλισθενής] Idem de Aeschylo dictum
narrat *Plut. Symp. VII, 10.* sed Callisthenem auctorem non
laudat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων] *Brod. Misc. part. I.*
p. 525. *Servius Demosthenem abstemium fuisse refert,*
idque acrioris naturae. *Valer. Maximus*, ejus patrem cum
tellos vendidisse. Quae minime mihi probantur: nec enim
Demosthenes a vino abstinebat, nisi si quando philosophiae
studiis vacaret, orationes scriberet, caussam orare vellet.
Athenaeus, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον πεπωκέναι ostendit
et *Lucianus in ejus encomio.* *Libanius*, καὶ μὴν ὅτι τε ὕδωρ
ἐπιτήδευε πίνειν ἵνα ἐργαστοῦν μᾶλλον παρέχεται
διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec ejus pater cultellos
quam vendidit: fuit enim καλῶν καὶ γαθῶν ἀνδρῶν, (auctor
apud *Plutarch. Theopompo*) et, ut temporibus illis copiosus
plane et locuples. Indicat ipsius *Demosthenis* κατ' ἀρχῆς
oratio: ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια
χρηστέα οὐ μικρὰ, ἐκάτερον μαχαιοποιούς μὲν τριάκοντα
δύο, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libris
ejus quispiam, aut atriensis praeesset. Idcirco tamen
Aeschine per contumeliam et probrum, μαχαιοποιού
vocatus est, cui *Satyrus adstipulatur Juvenalis.* Idem
Μειδίου· εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ἐπὶ
ἐπιτρόπων ἀπεστερήμεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατήρ
μοι κατέλιπε etc. REITZ.

ibid. "Υδωρ πίνων] *Demosth. Phil. II.* SOLAN.

ead. l. 16. Δημάδην] Dicacitate hic notus, quem
nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad
Demadis dictum alludit palam Demosth. Phil. II. (152)
λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δέσζομαι
δέστροπος εἰμὶ τις ἄνθρωπος. *Philocrates* etiam, testis
Demosthene, p. m. 217. C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 17. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ
φειν] *Hemsterhusius* notaratur, videndum *Davis.* ad

Insc. D. p. 164. i. e. ad L. II. c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydrum dicendi adlegat Scholia-
men *Aristoph.* in *Acharn.* v. 693. et *Suidam*, tum et hunc *Luciani* locum, *Plinium*, *Synesium*, aliosque, unde haec adductio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium motis non imminorabimur. REITZ.

ead. l. 18. Πυθέα] Vid. *Plut.* in *Demosth.* et Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθενικὸς (λόγος) ἔξω παντὸς ὁμιλίου καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἑλληγνίων ὄδωδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκιωπτεν, αἰὲν ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος. pag. 1624. Ed. *Stephan.* et *Libanum* in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος] Sic infra cap. 32. κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέγων. KUSTER.

Pag. 139. l. 4. Μετέλοις] An μετέλοις; GUYET.

ead. l. 9. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον]

Uto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, et ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, *σοφίας, τριτοαρχίας*, reliquos. Nec tamen ignoro, quam dicere ex Medicorum disciplina hoc verbum apud *Longium* cap. 12. extr. interpretetur *Tollius, fovere, et amabili jucunda verborum sententiarumque copia rigare, animo-que ulcera emollire atque lenire*. Caeterum ipsa haec *Demosthenis* κατορθώματα repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93. ubi *τεχισμὸν καὶ τακτικὴν* commemorat, cap. 81. εἴ τινες ἐκ τῶν πολεμίων *πράμην*, εἴ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα κ. τ. λ. GESN.

Platon. Lys. c. 3. p. 212. B. citante *van Heusde* Specim. crit. in Plat. p. 127. qui omnino videndus. Imi-

Lucianus *Platonem* de republ. p. 344. D. Ταῦτα εἰ-
πε ὁ Θρασύμαχος ἐν νῶ εἶχεν ἀπέναι, ὥσπερ βαλανεύς
ὅταν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν
ὄν. Quorum non memor *Gesnerus* rem non expedit, ob-
stante *Heindorfio* ad *Plut.* Lys. c. 3. — Ceterum totus

hic locus implicatior factus effusiore eloquentia et structura insolentiore sic est capiendus: Inceperat Thengoras ampliorem periodum ab hac protasi: Ἀλλ' εἰ με-
 τοις ἐπὶ τὰς φιλικῶν καὶ etc. et voluerat postre-
 mum carpere amicum hac apodosi: γελῶν ἐπεισὶ μοι etc.
 Verum in medio orationis cursu post verba ὅλην τὴν λαμ-
 πρότητα ab impatiente Lycino interpellatus, celeriter perio-
 dum abruptam nectit verbis δημοδοινίας τε etc. missa jam
 praepositione superiore ἐπὶ, usque ad verba μέγεθος πολι-
 τευμάτων ἐμπεσόν. Neque igitur hi Accusativi sunt abso-
 luti, nec jungendi cum verbo καταχεῖν, sed referendi omnes
 ad verbum μετοίς. Quem periodi nexum non cepit Wan-
 nowski in libello scholastico supra in prima harum Adno-
 tationum laudato p. 25. LEHM.

ead. l. 13. Πρέσβεις] Πρεσβείας correxerat Gesn.
 Optime. Et *legationes* etiam interprete *Melanchithone* *Parisi-
 sina*, quamvis πρέσβεις reliquerit in Graecis. In quo Edd.
 cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, et πρεσβείας eli-
 gerem. Sed et iterum πρέσβεις c. 18. f. REITZ.

Pag. 140. l. 11. Σοὶ δέ μοι φαίνεται] Scriben-
 dum σόν. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae com-
 paratur cum laudatione Demosthenis, utra majoris difficulta-
 tis res sit. JENS. Rectius omnino est *Jensii σόν* sed scrip-
 turam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum
 abest, quin invitis omnibus *Jensii* emendationem recipiam.
 Ita enim non modo sensus postulat, sed et supra σόν δὲ
 τοῦτο Noster etiam dixit. At quia et σοῦ possit legi, et
Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic
 cum *Jensio*. REITZ. Si pro μοι cum Edd. nonnullis μὴν
 legitur, σοὶ autem ad ὅσον refertur, non ad φαίνεται, de-
 nique si καὶ τοῦτο est: *haec quoque negotii tui pars*: sen-
 tentia, quae sic existit, multo potior mihi esse videtur.
 quam quae ex *Jensii* conjectura conficitur. LEHM.

ead. l. 16. Περὶ τὸν λόγον ἄττων] Glossema
 videtur. GUYET. *Guyeti* sententiam non perspicio. Potest
 enim putasse, aut formulam περὶ τὸν λόγον ἄττων, aut

implex verbum ἄττον, ipsi videri glossema. At neutri sententiae subscribam. Adeo enim quaesita ac vere affectata est aec orationis forma, ut tota spiret Thersagoram, minime ero glossatorem. Nisi fallor, formula haec est compilata ex aliquo poeta, nec quidquam omnino in ea mutandum, nisi mod jota sub a vulgo omissum subscribere placuit. LEHM.

Pag. 141. l. 8. Ἀνδρείας] Etsi Florentinae ἀνδρείας ὄρσαν praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia ἰνδρία frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Maerobios cap. 8. REITZ. Vult, opinor, ad Patr. Encom. c. 8., ubi quidem haec res tangitur, Tom. VIII. p. 486. LEHM.

Pag. 142. l. 1. Ἰσμενὸν — ὑμνήσομεν] Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN. Vide tamen Plutarch. de gloria Atheniensium c. 4. Ed. Tauchnitz. Tom. II. p. 433., observante Belino. LEHM.

ead. l. 6. Ὑμνήσομεν] De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

ead. l. 12. Ἰκανὴ γοῦν σοι ἦ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βύσανον καὶ κρίσιν] In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: Hic satis erit cum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, et suadela quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, ejus nihil praeter opinionem stitisse, nec temporis probationem et judicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικῇ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum De-

mosthenis. Dein, *πειθοῦς κέντρον* non recte vertitur *car eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infligebat animis auditorum, ut recte *Melanchthon*. Mox, *ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν*, sed *ipsum non videmus?* quemnam? *Periclem?* non mirum ante tot secula placida compostum quiete: sed nec de *Pericle* locutus erat, sed de τῇ τοῦ *Περικλέους*, de eloquentia *Periclis*; itaque recte *Ms.* et editio *Florentina*, nec non *Basileensis*, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ἐπὶ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμιονον ἔχοντες. *Salmuriensis*: Unde constat, ejus nihil praeter opinionem stetisse. Pejus *Melanchthon*: Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem, sc. orationes. Et sic *Latinus* quoque interpretes videtur legisse. Num φαντασία est actio, quod *Melanchthoni* placuit? Pro ἔχοντες *Ms.* ὡς ἐπὶ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμιονον ἔχουσιν, οὐδ' οἷαν ἐξαρκέσαι· quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen et iudicium; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua *Periclis* eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de ejus fulguribus et tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in *Demosthene*. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν ᾧ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθος βλέπειν δοκῆς, καὶ ὑπ' ὅψιν τιθῆς τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo et vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit *Longinus* de sublimi dicendi gen. c. 14. sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἷαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ὁρολογικήν. *GRAEV.* Locum hunc molestissimo timore laborantem sic ego intelligo: In *Demosthene* laudando, inquit, non est, quod de materia eligenda haereas: ejusmodi est haec res, ut facile dubitationem (τὴν πλάνην *h. l.* = τὴν

ἀπορίαν) devitare possis. Una tantum, quaecunque demum sit, rerum (ad Demosthenem pertinentium) arrepta, sive rhetorica sola per se spectata (Nota, quod ad ἡ spectet, alterum ἡ non sequi, ob ingentem rerum abundantiam) in hac colloca encomium tuum, quod agis. Et hic quidem ne Periclis quidem ars (ἡ Περικλέους int. ῥητορικὴ) tibi parem dicendi materiam praeberit: quippe de illius quidem fulminibus ac tonitribus, ac de suadelae quodam aculeo, traditum accepimus: ipsam vero (αὐτὴν scil. τὴν ῥητορικὴν) certe non videmus, quae quidem ultra speciem nihil stabile habeat, (ἔχουσαν, non ἔχοντες) nec quod (οἶον) sufficiat ac temporis examen ac iudicium. Demosthenis vero (ars dicendi).... At tibi haec permissa sunt dicenda, hanc si elegeris viam. Vides, post verba τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ipse orationis suae flumen praeceps interrumpit Thersagoras, et impeditissimam orationem ita jam expedit, ut haec uberius persequenda omittat amico, transiturus jam ad alia rerum tractandarum genera. Vides simul, errasse graviter Gesnerum, qui post verba βύσανον καὶ κρίσιν abrumpi orationem, et jam ἄλλα pro ἄλλὰ scribendum esse putaverit, quod etiam Fritzscheius monuit Quaestst. p. 104. sq. Vides etiam, Wielandium, cui nimium imposuisset Gesneri auctoritas, non opus habuisse suspicari aliquam lacunam post verba κατάθου τοῦτον τὸν λόγον. Denique jam liquido per se patent singularum quarundam mutationum per hunc locum rationes. LEHM.

ibid. Γ' ἄν σοι οὐδ' ἡ] Sic recte *Ven.* utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἡ. *Fl.* vero μὴ etc. SOLAN.

ibid. Σοὶ ἡ ἡ] Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους] *Plutarchus* docet, nihil ejus praeter decreta superesse, ejus tamen aliqua ferri *Cicero* in *Bruto* auctor est n. 7. teste *Quintiliano* III, 1. p. 126. A. qui haec verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De *Orat.* tamen II, 22. constare scri-

pta Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud *Thucydidem* exstant. Ab *Aristophane* poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Nigrin. c. 4. ubi versus *Eupolidis* legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Τι κέντρον] Τὸ κέντρον legi jubet *Hemsterh.* ad Nigrin. §. 7. f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκάτελλε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ. At vide ibi nostras quoque notas, Tom. I. p. 256. sq. LEHM.

ead. l. 15. Ἔχουσιν] Sic praeter G. *Fl.* et in prima quidem voce *Fr.* et *Bas.* 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν.... ἔχοντες. Inter ὡς et ὑπὲρ *Fl.* inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἶαν, quod mox sequitur, in *Fl.* legi οἶον, quod respondet suo ὁποῖον. SOLAN.

Pag. 143. l. 1. Οὐδ' οἶαν] Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit, cumque et *Fl.* confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν] Hic arbitror abrumpi orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN. Errasse Gesnerum, e supra dictis jam liquere puto. LEHM.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν ποιητῶν] Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, et verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen *Icar.* c. 15. 21. f. Bis Accus. c. 17. f. *Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28. et Bergler.* ad *Alciph.* pag. 120. REITZ.

ead. l. 14. Ἐφ' ἧς ἐλθεῖν] Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. Suspisor post *Wolfium*, legendum ἐφ' ἡμέρας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in litteram ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 145. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in interpretatione huic responsioni verba praemisi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte

equantur Graeci et Latini, cum concedunt quidem, quod al-
ter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties
da Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad *Quintil.*
II, 7. extr. Caeterum hanc de Anniceri narrationem habet
etiam *Aelian.* H. V. II, 27. *GESN.*

ead. l. 4. Ἀννίκεριν] Ille ipse, qui Platonem, cum
iussu Dionysii vaeniret, redemerat. *Diog. Laërt.* 74. E. et
54. C. ubi tamen alium Annicerium esse contendit *Menagius*,
quem vide pag. 70. D. ubi plura de eo testimonia congressit.
Idem de eo narrat et *Aelianus* V. H. II, 27. teste *Men.*
et *Lactantius* III, 25. ubi et pretium addit octo sester tia.
Pro η male *Fl.* et *Ven.* 2. η . In *J.* autem ζ , nisi quod
mendose η . Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15.
 ζ καὶ τὸν Δημόδην etc. quod sane minime spernendum, immo
verum puto. *SOLAN.*

ead. l. 5. Πρὸς Πλάτωνα] *Aelian.* Var. Hist. II,
27. *GUYET.*

ead. l. 10. Ἀρματοτροχίας ἀλεείνειν] *Hom.*
dixit, ἀρματοροχίας ἀλεείνων, quod diversum est. *GUYET.*

ead. l. 12. Παύσωρος] *Menagius* ita emendandum
esse viderat, et Ms. Gr. et *Fl.* Ed. confirmant. In reliquis
enim prave ubique legitur Πάσσωρος etc. vid. *Plut.* 705.
f. *Aelian.* V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium
Aristotelis vide de Poët. c. 2. pr. (Non viderat forte *Me-*
nagius, sed *Guyeto*, ut solet, surripuit.) *SOLAN.* Pauson
pictor. Pauson dicitur *Aeliano* Var. Hist. XIV, 15. et
Plutarcho de Pythiae oraculis, et aliis, ex quibus hic legen-
dum Παύσωρος. *Guyet.* Eadem ad verbum habet *Menag.*
in Ed. *Graev.* qui cum ubique eadem dederit, quae ille,
plagii omnino reus esto. *REITZ.*

ead. l. 13. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ] Verissime in-
geniosissimus et amicissimus *Menagius* emendat Παύσωνι.
Ejus emendationem, ne quid dubii supersit, firmit Ms. et
editio *Florentina.* *GRAEV.*

Pag. 146. l. 2. Μέμπεσθαι] Καὶ μέμπεσθαι.
GUYET. Bene, et parum abest, quin invitis Edd. inseram.

REITZ. Optime tuetur vulgatam rationem *Frittsch*. Quaest. p. 150. LEHM.

ead. l. 7. Τὸ σοῦτον ἐτῶν] Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc et ex c. 22. statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est (vide et not. ad tit.) sed cujus nescio. SOLAN. Veterani scriptoris, quin ipsius Luciani, hoc opusculum esse, vel haec ipsa ejus comparatio cum Proteo, tandem denno i. e. puro puto hominum irrisore, arguit; ut scite monet *Wieland*. ad h. l. Sed vide omnino primam harum adnotationum. LEHM.

ead. l. 12. Κατηναλώκει] Forsan recte *Fl.* sine augmento, quod et *Herodot.* negligit; ut L. VII. p. 437. C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41. ubi eadem rursus καταναλωκότα. Sed et exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ. Cf. et supra c. 22. κατηνάλωται, ubi tamen eadem etiam *Fl.* κατανάλωται habebat. LEHM.

ead. l. 16. Παρεῖς τὴν ἐπηρητημένην φροντίδα] Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione*: malim, *demissa, suspensa illa cogitatione*. VITRING. V. *Dem.* Phil. I. p. 108. A. ubi ἀπηρητημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN.

Pag. 147. l. 6. Γραμματεῖον] Sic variat scriptura etiam supra *Tox.* c. 13. 14. 16. et ante, in hac *Dissert.* et mox cap. 27. REITZ. Vid. supra ad cap. 2. *Varr.* *Lectt.* LEHM.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅπως] Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

ead. l. 11. Ὑπομνήμασι] A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in ejus vita a *Plut.* conscripta; sed ab hoc visos etc. non credo. SOLAN. Vid. *Misc. Obs. Brit. Maj. et Jun.* 1773. p. 368. REITZ. Fictam esse hanc de commentariis regum Macedonicorum narrationem, quo encomio suo auctor majorem tum gratiam, tum veri speciem, daret, probabiliter observavit *Wieland*. ad h. l. LEHM.

ead. l. 12. Οἴκαδε] Pro οἴκοι positum. GUYET. Ita
 cissim οἴκοθεν fere pro οἴκοι *Herodian. Π, 7, 3. οὔτε*
ἐν οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἡλαζονεύσατο.
 ed potest vulgaris significatio et ibi salva manere; ut sit,
ἴσως, vel *de suo* non suppetebant opes. Sed pro οἴκαδε
ἔκτα hic οἴκαδι scribendum. REITZ. Imo οἴκαδε ἔχειν
ἑκαστοῦ more dictum esse, bene monet *Fritzscht. De Atti-*
smo et Orthogr. Luciani Commentat. I. p. 4. respiciens
inul Lobeckii disputationem ad Phrynich. p. 44. LEM.

ead. l. 16. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν] Aliquid ex-
 disse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reli-
 quum poëma sibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν] Ἀκούσομαι legisse videtur interpr.
 GUYET.

Pag. 148. l. 11. Ἀλισσοδήμου] Hunc poëtam ab
 iis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 12. Σοφοκλέους] Scripserat ergo et Sopho-
 les hymnos. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκλείπεται] Hujus ergo aetate neque
tragoediae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur.
 SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Δράμα τοῦ βιβλίου] Sic legen-
 um videtur: τὸ προσῆχον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπά-
ρχος etc. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. GUYET.
 uid in his veri sit, ex *Plutarcho* intelligis in vita Dem.
pag. 1574. qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme
habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου,
praemisso etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parenthesi addita,
distinctioneque mutata, et pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βι-
βλίον, Gesnerus vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod
vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat.
 REITZ.

ead. l. 4. Καλαυρίας] Saepius in hac voce apud
Aut. peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique
Calabriam libri impressi habent. V. 615. C. in Dem.
 SOLAN.

ead. l. 6. *Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος*] *Conf. sup. Jov. Trag. cap. 4. REITZ.*

ead. l. 9. *Εἰς ἡλθεν*] *Ὁ Ἀρχίας. GUYET.*

ead. l. 11. *Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε*] Hic incipit monumentum antiquum et lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. *LA CROZE.* Hic incipit quasi novus dialogus. *Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368. f. et 369. REITZ.*

ead. l. 16. *Τί γὰρ τῶν δστων*] *Subaudi δῆ. GUYET.* Imo ὕμελος. *Vid. supra ad De Dea Syr. c. 20. notata. LEHM.*

ead. l. 18. *Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;*] In omn. Edd. haec ita habebantur confusa: *πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐθ' ἔνθα τι παρ' ἡμοῦ λαβόντες* etc. a c. 34. fere ad fin. 37. huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet *Anonym.* in *Misc. Obs. Britan. Maj. et Jun. 1773. p. 370.* Aliquid deesse viderat et *Wolf.* initio operum *Demosth.* Transpositione etiam sanaverat *Solan.* exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos *Germanorum* sequimur. Differentia cuique ex collatione alius Ed. patebit. *REITZ.*

ead. l. 19. *Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ*] Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. *Reitzium*, ut subjici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curet.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui existant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii, (versuum in *Aldina* editione 37. et 40. in *Basileensi* 71. et 75.) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, et optime

continuatns appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, et le qua re agatur. Probata est jam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam et vicium esse impense gaudeo, *C. A. Heumanno*, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro *Tib. Hemsterhusio*, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, et *Mose Solano* etiam sibi plures ante annos demonstratam, locuit. Postea illam publicavi an. 1731. in libello tertium am *Lipsiae* edito, *Chrestomathia Graeca*: unde in *Actis Eruditorum* quoque facta est illius mentio. Denique in *Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum*, Ed. Belg. Vol. II. Tom. III. p. 368. seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores *Luciani* atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; et a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cujusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus hujus libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 150. l. 13. Οὐκ ἐγγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες] Addititium videtur. GUYET. Vanum commentum omnino non respiciendum puto. De falsa autem lectione μελήσαντες vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 151. l. 3. Πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέπεινας] De eleganti hac ellipsi vide quae diximus ad *Advers. Indoct. c. 17. Tom. VIII. p. 360.* et quod ad Latinos attinet, adde, quem *Gesnerus* in *Chrestom.* laudat, *Gronov. ad Liv. XXXI, 24.* LEHM.

ead. l. 8. Ἱμεραῖον] Vid. *Plut. Dem.* qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro *Eucrate* *Hyperidem* habet; et 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρεῖα] De *Himeraeo Phalereo*, *Demetrii* fratre, et *Aristonico Maratho-*
Lucian. Vol. IX. Ff

nio, atque Hyperide, *Plut.* in V. Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, et ibi perisse. GESN.

ead. l. 11. Ταπεινοὺς — ἐπιπολάσαντας] Τὰ ταπεινοὺς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθεται. GUYET.

ead. l. 13. Δίλην τῶν δειλινῶν πνευμάτων] Hanc observationem, ventos quosdam vespertinos mox perire, firmat *Aristoteles* Probl. 26, 35. Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δειλὴν πνεῖ, πρῶτ' δ' οὐ; GESN. Idem *Gesnerus* in *Chrestom.* versum hunc e comoedia vetere laudat, quem servavit Schol. ad *Sophocli.* Ajac. v. 248. Ἄλλ' ἔπνευσε τὸ χέως, δειλινὸς γὰρ ἤρξατο Ἀλγεῖν. cf. *Suid.* s. v. στεροπὴ ubi tamen male legitur ἐπέσχε pro ἔπνευσε. LEHM.

ead. l. 14. Ὑπερίδην] Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. *Plut.* in X. Rhet. 1559.) jam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560. 1561. Vehemens hic et acerbus, ἡξίον σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρός. *Plut.* 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἄφιλον δημόλακα] Sic vitiose *Salustianus*: pejus *Amstelodamensis* διμόλακα. Scribe δημοῦ λακα· sic recte editiones priores. JENS.

ead. l. 15. Δημόλακα] Δημοζόλακα. An Δημοζόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 18. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] *Plut.* in Demetrius apud *Plut.* Dem. p. 158. F. refert, in suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μαχαίρης τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὥς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατὰ πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ἐπ' αὐτοῦ δέχεσθαι πολίτας. GESN.

Pag. 152. l. 3. Ἦν ἐχρήν δέηπον] Hoc ut intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab eodem patre praecisam, (*Plut.* 1560.) et a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. *Plut.* V. cisam illi linguam quidam tradidere apud *Plut.* V.

nosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi linguam, ne concios proderet; idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 10. Βοῦλιν] Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίης dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134. quamquam Σπερθίης ibi vocatur. GESN.

ead. l. 17. Ὁ Ἡύθων] Orator Byzantius eloquentissimus, cujus Demosth. et Aeschines in oratt. meminerunt. GUIET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν] Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδιὰ παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Addenda. REITZ. Sed nihil ibi adnotatum. BIP.

ibid. Παραβάλλειν] Subandi εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUIET.

Pag. 153. l. 2. Ἀποδείξεων] Quidni artiore Ionismo ἀποδείξεων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Ἀὐτῷ τοῦ λόγου] Lege αὐτοῦ. GUIET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ. nam in re tam facili solent potius obvia, et quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In Bas. 4. legitur αὐτοῦ. BIP.

ead. l. 10. Ἀκλινῇ] Confer cap. 43. KUSTER.

ead. l. 11. Ἐπ' ὁρθῆς] Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542. Jebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὸς, καὶ καταδέσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θορυλλοῦμενον. ἀλλ', ὡς Ἡρότιδαν, ἴσθι ὅτι ὁρθὰν τὰν ναῦν καταδέσω. Dum clavum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24. ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exsilio illo Demosthen. similemque Ciceroni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 154. l. 3. Ἐφη] Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον] Hic iuseri vult J. Pellet.

locum mox a me commodius inserendum. Ac *Pelletus* solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Innotuisse tamen et viro docto in Germania, ex *Hemsterhuisio* audio an. 1723. SOLAN.

eand. l. 8. Χρυσίον] Subandi τὸ, κατὰ. GUYET.

ibid. Οὐ Βοιωτίας] Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες.] Haec verba in *Salmuriensi* versione sic prioribus auneetur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit *Philippus Melancthon*. Sed animanda sunt interrogationis nota. Non in Boeotia, non hic a me auro accepto? eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας] Si sana haec, mirum, quid Antipater in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36. ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι] Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine injuria et internecione sententiae divelli non possint: et tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem injiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque et nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέρως, sed δεκάταις minimum προστίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur ajo, cum ἕκαστος ἀπογράφεται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, et Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, is tantum certe, ut inde ligna, redditus s. vectigalia, pecora, praedia dare et assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, et deinde post pugnam Chaeroneensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογράφεται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν, ὅς Βοιωτίας, ὅς δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat,

Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Beroetiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse. Ita anari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, ὅνκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔρδα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντιῶν τεῖχος] A qua urbe cenienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athenaeum VIII, 10. Stratonicus, quod scilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.] Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis Antipatri et Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cuius subito verba Parmenioni dicta, et alia multa interciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo intervenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sexto et septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; et quae hinc ejecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me relictam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri doctiss. Jo. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensi Praelecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem profliturum mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [reliqua pagina et pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090. B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, et in alio illo loco inseras, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem et facilia fient. M. S.] (Quibus literis Mosem Solanum

intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stylo Novi Testamenti* edidisse, quae in *Rheferdii* syntagmate conspicitur) et iterum p. 1088. (erat enim Ed. *Par.* ante τὶ δ' οὐ ζῶντα etc. linea 29.) [Haec missa ad tempus intermedium cum iis conjungito, quae in pag. praeced. ante unciulas sunt.] Tandem pag. 1090. ante *Τοιαῦτα* etc. lin. 16. [Hic inserenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087.) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu indeprehensus evasit. SOLAN.

Pag. 155. l. 1. Προείμην ἄν] Objecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda majora effugienda. *Herodotus* I, 24. de Arione inter nautas latrones constituto. Τὸν δὲ συνίέντα τοῦτο λίσσασθαι, χρήματα προϊέντα σφί, ψυχὴν δὲ παραιτούμενον. GRSN.

ead. l. 12. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείδους] Pro qua scripta exstat oratio Demosthenis de Chersoneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GRSN.

Pag. 156. l. 6. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν] Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpretes *Phil. Melanchthon*. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, et qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione et Macedonum negotiis. Emenda igitur et repono meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat *Demosthenes* ipse in oratione de Chersoneso: κρείος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ἡμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κρείους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἣ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ἐπῆρχεν ἡμῶν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μεζόνων, λέγω δὲ Φωκέας καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, et saepius Πύλας dicebatur, erat Graeciae porta et aditus, et nunquam potius

et Philippus Phocenses evertere, nisi potius fuisset illis angustis. Ideo saepissime *Demosthenes* in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit *Lucianus*. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Ἰλίων ἔχομεν] Sic quidem etiam Ms. Sed *Palmerius* vidit credendum esse *Ἠέλας*, verissimè. Sic clare *Florentina*, et nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 8. Ἠύλας] Ita Ed. Fl. uti *Palmerius* emendare jusserrat: in reliquis enim *Ἠέλον* legitur. Quod autem *Palmerius* in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπὸ τῶν θεάτρων] Longe aliter de eo *Attærus* pag. 154. SOLAN.

ead. l. 16. Χρόνον] Subaudi διά. GUYET.

ibid. Ἡρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, τὸ συννηγορίον, h. e. pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικανικόν, s. merces iudicis Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. v. 329. MSS.

ibid. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον] Ἀν τοὺς δις τοὺς μισθοὺς; GUYET. Quidni? de triobolo autem cum mercede jam ter quater alibi mentio facta. Vide *de Bis Accus.* c. 15. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Τοῦτους κατακεκλιμένους] ἔς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι] Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἔν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, non est, quin ἐν adjungatur, ut *Thucyd.* I, 18. ἡ Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34. τοὺς ἐν Μαραθῶνι. *Aeschyl.* contra *Ctesiph.* p. m. 301. A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη παύεται. *Demosth.* de Class. p. m. 76. A. οἱ ἐν Μαρα-

θῶνι τῶν προγόνων. *Noster* c. ult. f. hujus Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπρωκότων. *Ibid.* paullo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest ejusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. *Lys. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐρίτῃσεν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ.* *L. Bos. de Ellips. p. m. 281. ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἤμεν.* Adderem *Homer. Il. E, 137. ubi ἀγροῦ quoque pro ἐν ἀγροῦ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. REITZ.*

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι] Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam *Longinus* laudat s. 16. nempe de Corona c. 60. ubi jurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχῆσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέροισι τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. *GESN.*

ead. l. 8. Ἀποστόλους] I. e. duces classis. *GUYET.* Imo ipsas intellige classes vel expeditiones navales, ut mox στόλους, et supra c. 18. ipsum hoc vocabulum ἀποστόλους. *LEHM.*

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφ' ἃμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα] Perspicuum est, legendum τοῦτο. *Quod priscis Atheniensibus Themistocles et Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. JENS.*

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν] Impr. omnes τοῖτοις νῦν. *Jensius* τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, et ita interpungendum, ut ἐφ' ἃμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. *SOLAN.*

ead. l. 12. Ἀκούειν] Pro ὑπακούειν. *GUYET.*

ead. l. 18. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατήστησέ μοι τὸν λόγον] An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. *GUYET.*

*Pag. 158. l. 2. Δύναμιν συλλέγει, *ἐπιμήκεις στόλους*] Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita jam commissa inter se et tam firma compage cohaerere ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, ilicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 3. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ] Hic jam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 9. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας] Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικροῦ μῦς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρῶναι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. *Plut. in V. Demosthenis pag. 1567. H. Stephan. GESN.*

ead. l. 11. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα] Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum etc.* Blandius forte sic corrigas, *Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicinus.* Sed primum illud, quod etiam *Wolffo* placuit, probo unice. GESN.

Pag. 160. l. 4. Ἀριστοτέλει μάρτυρι] Προσπεπόνθειν scil. GUYET. Rectius *Gesnerus* in not. ad Chrestom. de Dativis absolutis cepit, de quibus vid. *Matthiae* Gr. Gr. maj. §. 562. 2. LEHM.

ead. l. 5. Πρὸς γοῦν Ἀλέξανδρον] Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in Τ mutari? GESN. Exempla in hoc ipso libello obvia. LEHM.

ead. l. 6. Λέγων] Ita recte *Fl.* et *Veneta* utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 7. Προςπεφοιτηκότων] Malit *Wolffius* σμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: et est illud sane

temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminimus, jam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed hujus etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN. Vid. cap. 12. extr. LEHM.

ibid. Θαυμάσαι] Subaudi ἔλεγε. GUYET. Imo refer proxime ad λέγων, quod modo praecessit. LEHM.

ead. l. 8. Ἐγκρατείας] Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN. Facile quaestionem hanc ipse Solanus expedire potuit, modo tenuisset, ἄσκησιν h. l. ut frequentissime alibi, e. g. supra cap. 12. in., in re oratoria significare meditationes et exercitationes, quibus operam dat orator futurus. His autem Demosthenem incubuisse constat summa cum ἐγκρατεία, i. e. continentia et abstinentia, cujus rei testimonia proferuntur supra cap. 14. κοινὰ, σπῆλαιον, κάτοπιον, ξίφος, γλῶττιαν διαρθρώσαν, etc. quae jam iuvenit in memoriam revocasse. Ergo ἡ περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατεία est continentia in exercitationibus dicendi probata. LEHM.

ead. l. 10. Εὐβούλου] Inimicus hic Demosthenis summus. Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλον, καὶ Φόρμιον, καὶ Φιλοκράτους] Hos patriae stae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 11. Φιλοκράτους] Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 161. l. 17. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ὅμοιος ἔτι μᾶλλον, ὃ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθαυμένοι, διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων] Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicio ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. Ita scilicet stupenda est maximi hujus viri mors. ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, et ipsis nostrum oculis diffisi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore et ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam

inspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. JENS.

Pag. 162. l. 2. *Διεφέρομεν*] Locus conclamatus, nisi legas *μὴ ὁρῶντων*, quod etiam Lamb. Bos. placere video. Aut cum hoc vellet, *nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valemus*, parum feliciter expressit, etiamsi cum *Jensio διεφέρομεν* legas; vide tamen Imagg. c. 10. SOLAN.

ead. l. 3. *Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων*] Forsan legendum, *τῶν μὴ ὁρῶντων*. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus *οὐχ*, vel *μηδὲν*, aut cum *Jensio* suspicemur fuisse in autographo *τῶν ἀκροῶντων*, vel *ἀκούοντων*, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN. Ipsi *Gesnero* h. l. una cum *Jensio* aliquid humani excidit *ἀκροῶντων*, quam formam (pro *ἀκροομένων*) non modo Atticam, ut *Schmiederus* tradit, sed etiam prorsus usitatam Graecis fuisse negat *Koppiers*. Observv. philol. p. 17. et in *Valckenar*. Opusc. philol. Ed. Lips. Tom. II. p. 331. Ceterum si *διεφέρομεν* cum Gorl. legamus, sic nemo negaverit totum locum optime esse restitutum: quae etiam *Fritschii* est sententia Quacstst. p. 213. Ceterum *Solanum* miror, quum confert locum ex Imagg. c. 10. nostro simillimum, omnino adhuc dubitare potuisse de hujus sententiae *Jensianae* veritate non minus, quam de ipsius dictionis elegantia. LEHM.

ead. l. 5. *Καθ' ἧστο*] Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g. *Thucyd.* I, 24. et 136. Cui *ἀνάστασις* opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae caussa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 163. l. 4. *Ἐφύλαττεν*] *Jens.* *διεφύλαττεν* sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33. nihil muto. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐς τὸν πρότερον βίον*] Histroniam fe-

cisse Archiam multi auctores sunt: qua de re consule *Plat.* in vita *Dem.* et ipsum *Dem.* pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπιστήσας ἄρα] Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id jam curaverat *Par.* additis etiam in versione personis, quas *Salm.* omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 11. Οὐκ] Archiae responsum. GUYET. De verbis mox sequentibus: Μακεδόσι μὲν οὐδὲν ἀνώμοτον, οὐδὲ παράδοξον etc. notat *Schäfer.* ad *L. Bos.* Ellipsis. p. 91. esse in iis imitationem carminis *Archilochi*: χορημάτων ἄελπιον οὐδὲν ἐστιν, οὐδ' ἀνώμοτον, Οὐδὲ θανμαστὸν etc. et severe admodum carpit *Gesneri* versionem: *de Macedonibus nihil non sceleris credibile est*, similemque ejusdem explicationem in *Indic.* ad *Chrestom.* Ego itaque versionem magis ad verbum effinxi. LEHM.

Pag. 164. l. 4. Ἀντὶ τὴν παρ'] Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρους δεδωροδοχηθέναι. GUYET. Nemo hodie facile δόξω desideraverit. LEHM.

ead. l. 5. Μηδ' ἦν ἐμμαντὸν ἔταξα, τάξιν λιπών etc.] Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἦν ἐμμαντὸν ἔταξα τάξιν λιπών. Ita certe *Epictetus* c. 29. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινόμενων οὕτως ἔχον, ὥς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένους εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc *Demosthenis* encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειπιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex *Epicteto* ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. JENS. "Ἦν ἐμμαντὸν ἔτ.] Sic absque εἰς usurpat *Abdic.* c. ult. Aliter *Xen.* Ed. *Bas.* 373. et a *Jensio* laudatus *Epict.* 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἦν cum *Jensio* scribere, praeter locum ab *Solano* indicatum etiam probant verba *Aeschinis* in *Orat. contr.* Ctesiph. p. m. 275. B. sive non ita longe ab init. orationis: ἀλοχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ. Cf. *Leisner.* ad *L. Bos.* Ellipsis. p. 684. *Schäfer.* LEHM.

ead. l. 10. Ἐχορήγουν ἐγὼ] *Χορηγὸς*, id est, *praebitor*, fuerat Demosthenes Liberalibus; s. *Διονυσίοις ἐν ἱστίαι*. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento et narratione orationis Midianaë. GESN.

ead. l. 13. Πολλάκις ἐστεφανώκων] Vid. *Dem. Or. de Coron. cap. 64.* inprimis c. 78. Ἐπειδὴ πρὸς ἀ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέγχειν, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

Pag. 165. l. 3. Περὶ τοῖς] *Lege παρὰ.* GUIET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl. et Ven.* utraque. Reliquae περι-, nendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην ἀλχμαλώτους] Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis caussa legationem Mace- lonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην] *Phil. Melanchthon* verterat: *aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi.* Sed vereor ut recte, ait *Jac. du Port* in praelect. ad *Theophr. Charact. p. 192. Edit. Cantabrig.* Vult enim ibi Demosthenes, se eos adjuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι: concise et eleganter dictum, pro *debita dissolvere erani nomine conflata*. Vertendum igitur esset: *Quorum ego dissolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contracta.* Tantaë molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos *ἐρανον* nunquam fuisse restituendum, docet *ibid. p. seq. velut p. 191.* tradiderat, *ἐρανον* fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακᾶς pro sua virili conferebant. Aliaque de

eranis vid. *ibid.* Sed et coenam collatis symbolis fuisse ἔρانون, satis notum est. Vid. *Causaub.* ad *Theophr.* Char. περὶ αὐθάδ. c. 15. ad verba καὶ φάγω δὲ ἔρانون κτείνουσιν εἰσενεγκαῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη etc. Item *Feith.* Antiq. Homer. III, c. 4. *Longolium* ac *Buchner.* ad *Plin.* L. X. Epist. 93. qui *Livium* aequae ac *Plin.* etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιδυμῶσιν] *Simul solvo.* GUYET.

eand. l. 7. Τουτουῖ Προσειδῶνος] Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

eand. l. 13. Πυθέου] Inter Demosthenis accusatores recens apud *Plut.* 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

eand. l. 14. Δημάδου] Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ibid. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι] Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (*Menagius* sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem atriue in mentem venisse, nisi *Menagii* mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut jungatur ὁψὲ τῆς ζωῆς i. e. etiam sera aetate mores mutare, quae sententia et constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόζεσθαι, ut *Aelian.* XIV, 7. εἰ μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσσηται. neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo jungatur; tamen non videtur repugnare analogiae, si forte auctor cum genit. construxerit, quorum et alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθέσθαι τινα, dimittere aliquem, vel μεταδιδόναι τούτον, ut *Herodian.* Item μεθίσταμαι, in *Evang. Luc.* XVI, 4. ὅταν μετασταθῇ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιῆσθαι τῆς ἐνέσεως ap. *Thucyd.* I. c. 140. aut denique ut καταλλαχθῇ γόλου, *Sophocl.* teste *Stephano.* Si regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, et

ἀπαλλάττεσθαι νόσον, ἐπιβαίνειν ἄρματος, et similibus
 olet: quod tamen in μεταρμόζεσθαι nondum definitio. Ideo-
 que ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero,
 nec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ. Non
 esunt exempla, quibus probetur μεταρμόττεσθαί τινος bene-
 fici, quando significet, ex alio statu se transferre in alium.
 prior, qui mittitur, ex ipsis linguae legibus requirit, non
 admittit tantum, genitivum; in quem quis transit, ponitur in
 accusativo. Injuria tentatus est probissimus versus Eurip.
 Alcest. Ed. Wüstemann. v. 1176. Νῦν γὰρ μεθρημό-
 μεσθα βελτίω βίον τοῦ πρόθεν. Omnino non tentatus
 locus in libro, quem Luciano vulgo adscribunt, Amorum
 4. Tom. V. huj. Ed. p. 249. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συν-
 ῥθους μεταρμοσσαμένη σπουδῆς, ἰλασῶς τῷ θεῷ συνδιη-
 μερυσάτω. Quamobrem nec hunc nostrum locum tentan-
 lum censeo. LEHM.

ead. l. 15. Ἐρεχθέως θυγατέρας] Vid. Hyg.
 Fab. 238. et Apollod. III. p. 102. A. SOLAN. „Similem
 pudorem incussere Romano Demostheni, qui pro Sext.
 c. 21. Mortem, ait, quam etiam virgines Athenis, regia,
 opinor, Erechthei filiae, pro patria contempsisse dicuntur,
 ego vir Consularis, tantis rebus gestis, timerem? Vid. Ma-
 nas. ad h. l.“ Belle haec notavit Gesn. in Chrestom. LEHM.

Pag. 166. l. 4. Προέμενος] Vid. Plut. 25, 2. et
 290. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ’] De Polyxene.
 GUYET. (Idem et adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568.
 De Polyxena inactata sermo est. SOLAN. Cf. Ovid. Met.
 XIII, 479. sq. Similis pudoris exempla legas Lucretiae ap.
 Ovid. Fast. II, 833. sq. Corneliae Vestalis in Plin. Epist.
 IV, 11, 9. quin etiam tyranni Caesaris moribundi ap. Sue-
 on. Jul. 82. Caeterum h. l. quod Demosthenes ad Archiam
 olim histriunculam dicit: ἀλλὰ δίκαιον γὰρ σοὶ τῶν τραγωιδιῶν
 ἀνημονεύειν, animadvertite dicti τὴν πικρότητα. LEHM.

ead. l. 7. Εὐσχήμως] Nihil veritus sum consulere
 metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. (imo Hecub.)

568. ubi recte ἐὺσχίματος. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη monente *Wetsten.* *REITZ.*

eud. l. 9. Ξενοκράτους] *Diogenes Laërtius* IV. 12. et 13. memorat Xenocratis de Morte et de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potu disputare. *GESN.*

eud. l. 14. Ἐπείσθην ἄν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὦν] Ex Alexandri dictis sumtum. *GUIET.* Eadem rursus ad verbum plagiarius *Menagius.* Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, Νῦν Ἀλεξάνδρῃ ἐσσεμ, Διογένηϊ ἐσσε μάλῃ, quod ex *Plut. Pausan.* narrat *Freinsheim.* in *Suppl. Curt. L. I. c. X. §. 11.* Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. *Curt. IV. XI. §. 11.* qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit et ego pecuniam, quam gloriam, mallem, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vena *REITZ.*

Pag. 167. l. 10. Εὐκτείμονος, οὐκ Ἀριστογ. Πυθ. καὶ Καλλιμ.] De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas Callimedon tum alias ex *Plutarcho* noti, tum conjunguntur in *Vita Demosth. p. 858. C. D.* Πυθέας ὁ ῥήτωρ, Καλλιμέδων ὁ Κάραβος ἐξ Ἀθηναίων φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβεων περιιόντες οὐκ εἶον ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ πρὸς ἑαυτοὺς ἔχειν τοῖς Ἀθηναίοις. Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος ἀποβένουσι προσμύζας ἑαυτὸν ἡγωνίζετο καὶ συνέπρκειτο. αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκταῖσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula dicta, quibus se invicem Pytheas et Demosthenes imprimebant. Cf. ipse *Demosth. Ep. 2.* *GESN.*

ibid. Ἀριστογείτ.] Errat Loidius de hoc disser SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν παράνομον] Asylum enim erat;
vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 168. l. 1. Δὴ ποτε] Etsi cum *Fl.* δὴ omitti
 queat, cum jam satis particularum adsit; tamen quia et *He-*
rodot. non semel δὲ δὴ jungit, nihil mutavi. Ut *L. VII.*
p. 442. D. ὁ δὲ δὴ ἀπὸν, et alibi. *REITZ.*

ead. l. 3. Φάρμακον — τεταμειῦσθαι] Cautè
 foster loquitur. Quantum enim dissensus inter auctores de
 hoc veneno olim fuerit, satis indicavit *Plutarchus* in *Vita.*
 Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in
 hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius,
 quo in numero est etiam *Pausan. Att. p. 7. 21. Weck.*
 et ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod *Plutarchus*
 probare videtur; vel, quod idem ex *Eratothene* refert,
 et annulo armillari excavato, (σφῆγμα περιβραχιόνιον illi
 ἵσσε τὴν κρίνον) quem *Plinius XXXIII, 1. s. 6.* in an-
 nulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transfor-
 mat. Quantilla enim veneni portio in ejusmodi annulo con-
 verti queat? *GESN.*

ead. l. 8. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.] Clarum hoc De-
 mosthenis jusjurandum, quod et apud ipsum vide pro *Coron.*
60. et apud *Longinum*, ὕψος, quod ei inest, rite enar-
 tem. *SOLAN.*

ibid. Χαίρειν] Ridicule sane. Famae Demosthenis
 quanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt,
 qua *Δημοσθένους Ἀντιπάτρῳ* solum adscriptum. *Vid.*
p. 1556. et in fine vitae *Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.*

ead. l. 11. Δημοσθένους γε] Antipater. *GUYET.*
Pag. 169. l. 4. Ὅπαδός τις δαίμων] Vide *He-*
rodot. I. in *Commodi* oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρα-
 νάπιας ὀπαδὸς ἤδη καὶ συνεδρός ἐστὶ Θεῶν. *De*
p. Per. c. 29. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐλευθερίου Διὸς] Qui colebatur prae-
 aeteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto
 civitatem. Auctor *Pausan. Boeot. p. 283. 33. GESN.*

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 170. l. 3. Τον θορρίζετε] Τον θορρίζω et τον θορρίζω utrumque usitatum. GUYET. Sic etiam Jens. ad Nescyom. c. 7. Tom. III. p. 389., ex hoc nostro loco formam τον θορρίζειν vindicans. At vero h. l. rectius legitur τον θορρίζειν cum Schol. et tribus Codd. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 358. et Fritzsche. De Atticismo Luciani Comment. I. p. 21. LEHM.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι] Conglobati. KUSTER.

Pag. 171. l. 5. Ἄκουε, σίγα] Legitima verba etiam apud Aristoph. Θεσμοφ. 379. Ἄκουε πᾶς. Ἐδόξε τῇ βουλῇ τῷδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389. Σίγα, σιωπά, πρόσχε τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad Ἐκκλησι. v. 130. in Ἀχαρν. 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53. Ἡρώτα μὲν ὁ κίρυνξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. [Γῶν τελείων θεῶν] Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131. et 135. ubi perfectos Deos esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem et plenum jus civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I. 58. et ipse Noster τὰ τέλη τῶν κυρῶν vocat de Morte Peregr. c. 36.) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae jus tribuit. Classicos vocavi, ex inoribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, et rem fere conficiunt. De μετοίκους vid. Flor. Christ. ad Aristoph. Lysistr. 580. GESN.

ead. l. 16. Μετὰ παῖδ' ῥησίας — εἰπεῖν] Add. supra Jon. Conf. cap. 19. pr. Et Elsner. ad Act. Ἀποσ. IV, 29. ubi similiter: καὶ δὲ τοῖς δούλοις σου μετὰ παῖδ' ῥησίας πύσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 172. l. 14. Νέμονται] Participant, possident. GUYET.

Pag. 173. l. 8. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου] Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ei

vi originis suae eum notat, qui mare trajicit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur *Eustathius* pariter et minor Scholiastes ad *Odyss. B*, 319. Huc respicit, arbitror, etiam *Pollux I*, 95. εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque vectorem interpretatus sum. Neque enim puto mercatorem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. *GESN.*

ead. l. 10. Μίτρων] Hinc supra *Θηλύμιτρος*, quod vide *Bacch. cap. 3. SOLAN.* Imo *Θηλυμίτρος*, uti jam ibi correctum. *LEHM.*

ead. l. 13. Φατριάν] Sic *Ven. 2. Bas. 2. et Par.* In reliquis prave φατρίαν. Vide *Hermot. c. 24.* et notam. *SOLAN.*

ead. l. 15. Σειληνὸν] Omnes impressi hic prave Σεληνὸν habebant. Vide supra *Bacch.* ubi frequenter occurrit et recte scribitur. *SOLAN.* Σεληνὸν] Non dubitavi et hic ita rescribere, invitis Edd. quia sic *Bacch. c. 4. item c. 6.* et alibi aliquoties recte legitur. *REITZ.*

Pag. 174. l. 2. Φαλακρὸς γέρον] De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura *Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18.* ubi *Lucianum* imprimis illustrat. *GESN.*

ead. l. 5. Κεράσται, οἷα] Οἷα ad κεράσται simul et κέρατα referri, vid. supra dictum *Bacch.* sub init. *REITZ.*

ead. l. 12. Ἰκαρίον] Vid. *Hygin. 224. SOLAN.*

ibid. Ουγατέρα] Τὴν Ἡριγόνην. *GUYET.*

ead. l. 13. Τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης] *Tatian. p. 37. Et Apollod. III, 100. A. SOLAN.*

ead. l. 15. Τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἡγάπα χυνίδιον] *Th. Mag. v. χυνίδιον. SOLAN.*

Pag. 175. l. 2. Πολλῶν ἀντάξιος] *Hom. II. A, 514. SOLAN.*

ead. l. 12. Τάφον] Vide not. ad *Timon. c. 4. SOLAN.*

ead. l. 14. Αἰγιεῦσιν] In *Marg. A. 1. W.* adscriptum: Αἴγιον urbs Achajae, hinc Αἰγιεὺς *Steph. REITZ.*

ibid. Ὑποβολιμαῖον] Unde habet, 'mili non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus etc. SOLAN. Aliam conjecturam, nixam illam loco *Pausan.* VII, 24., proponit *Wieland.* in not. ad vers. Tom. II. p. 427. LEHM.

Pag. 176. l. 3. Ψέλλιον] *Th. Mag.* v. ψάλλιον, quod a ψέλλιον differre docet. REITZ.

ead. l. 11. Λέαρχος] De hoc ejusque cum Baccho cognatione, vid. *Loyd.* Lex. et iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 15. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;] Sic legit interpres, et, licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui Dearum concubitu potiti sunt, et Medae ἀποθέσκειν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Jove zelo typo fulminatus est. *Homer.* Odyss. E, 125.

Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίῳ ἐπλόκαμος Ἀημίτηρ

ὦτι θυμῷ ἔξασα μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνή,

Νειῶ ἐνι τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος

Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βελὼν ἀγρῇτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 16. Τὸν Ἰάσωνα] Ἰασίωνα legendum videtur. Iasion, Jovis et Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίωνα] Secuti sumus *Palmerii* emendationem certissimam; vid. LL. et *Aelian.* V. H. XIII. 1. Atalantae pater. At L. Τξίωνα. FL. vero Ἰάσωνα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα] Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. Ἰάσωνος etiam et Ἰάσωνι in prosa recte *Ptol. Hephaest.* L. II. med. *Iasionem* vero vid. apud *Apollod.* L. III. c. 11. ubi in nonnullis Edd. Ἰασίονος quoque o brevi; sed quia et *Aelian.* cum Homero Ἰασίωνα per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 177. l. 10. Ὁ Κορύβας] Iasonis, seu potius Iasionis et Cybeles filius, teste *Diodoro Siculo.* GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος] Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. *Pott.* 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν] Sic *Fl.* Ed. optime; ut Philops. c. 29. a *Kustero* recte emendatum est. Ibi enim, uti et hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa *Fl.* corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκυκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάλυδον, καὶ τὴν τιάραν]. Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, et explicata apud *Philippum a Turre* in monumentis veteris Antii P. II. p. 157. seq. et *Montfauc.* Antiq. Expl. I, 4, 3. qui etiam II, 2, 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrosum reflexum. GESN.

ead. l. 14. Ὁ ρῶντες αὐτῶν] Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ead. l. 15. Μακρὰ] *Fl.* fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2. Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10. atque Jov. Conf. c. 32. atque dibi. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ποικίλος] Rescribitur (*Descr.*) ab *H. Prideaux.* P. I. L. III. ex *Herod.* III. *Plin.* VIII, 46. *Solino* XXXV. et *Ammiano Marcell.* c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, et in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex *Plinio* nonet, *Plinii* verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ πολλῶ γελ.] Sic *crocodilum* adorant Ombitae. Vid. *Ael.* de anim. X, 21. et *Nostr.* Jov. Frag. c. 42. *Felem* alii. *Athenag.* p. 50. C. add. *Clem.* *Alex.* p. m. 66. A. SOLAN.

Pag. 179. l. 6. Μητρ' αὐλοῦ τοῦ υἱὸς] Cum *Alcmaeone* confundit, a quo mater occisa. *Ovid.* Met. IX, 407. *Nanus erat facto pius et sceleratus eodem.* Vid. p. 255, 1. et 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. *Apollod.* III. p. m. 81. pen.) et ita pater jusserat (p. 77.

C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat ejus Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESS. Si, de quo nulla omnino inter veteres dissensio est, sub *matricida* h. l. pater Amphiloichi, i. e. *Amphiaraus*, non frater Alcmaeon, intelligatur, nec de errore Luciani cogitetur, Alcmaeonem cum Amphiarao confundentis: Amphiaraus etenim, *Wielandio* arbitro, dici possit *matricida*, quatenus filium Alcmaeonem eo adduxit, ut matrem suam interficeret. At minus mihi simplex haec ratio esse videtur, quam pro auctoris natura, a quo sane haud alienum est putare memoria lapsum esse. LEHM.

ead. l. 7. *Διοῖν ὀβολοῖν*] Confer omnino Alex. c. 19. a me hinc praecipue nitore suo redditum. SOLAN.

ead. l. 11. *Πολυδάμαντος*] De hoc dictum est ad Herodot. c. ult. Vide etiam *Athenagoram*. SOLAN. Hujus Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat *Pausanias* Eliac. II. pag. 182. seq. sed de vi illi febrifuga nihil. GESS.

ead. l. 13. *Θεαγένοους*] De eo vid. Quom. Conscr. Hist. c. 35. et notas. SOLAN. De hoc omnia *Pausanias* Eliac. II. p. 188. seq. qui etiam hoc addit: *Θάσιοι δὲ νομίζουσιν αὐτε θεῷ θύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐτέρωθι ἔν τε Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βυρβύροις ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένοους, καὶ νοσήματά τε αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμάς.* GESS.

Pag. 181. l. 7. *ΑΓΛΘΗ ΤΥΧΗ*] Praescriptio solennis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat *Huds.* ad *Thuc.* IV, 118. ubi etiam principio decretum est, nempe sic: *Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρωτάνης, Φαίνιππος ἐγραμμάτενε, Νικιάδης ἐπεστάτη, Λάχης ἐπὶ Τίχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* GESS.

ead. l. 8. *Ὁ Ζεὺς ἐπρωτάνευε*] Proprie tribus *πρωτατεύειν* dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in ejusmodi

lecretis, v. g. apud *Thucyd.* l. c. et plusculis in *Demosthenis* oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc tribuit *Lucianus*, nempe qui hoc egerit, quod refert *Pollux* VIII, 95. οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προοράγουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Caeterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανειοῦσῃ γυλῇ observatio *Andocidi* in oratione de mysteriis p. 13. *Ald.* ubi legitur, Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐὰν τις ἐπρυτάνευε, Κλεογένης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπιστάται. Quod summus vir *Ezech. Spanh. Diss. XI.* p. 715. ita convertit, *Si quis Prytanin agebat* etc. Legendum absque haesitatione videtur Αἰαντὶς (γυλῆς hoc nomen est apud *Suidam*) ἐπρυτάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem venire potuerit. Occupatus paullo ante in laudatione *Demosthenis*, orationem pro Corona perlegeram, et in ea ψηφίσματα. Horum vero unum c. 55. factum est, γυλῆς πρυτανειοῦσῃς Αἰαντίδους. Satis, credo, est. **GESN.**

ead. l. 9. Προήδρενε Ποσειδῶν] *Neptuni* mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamorosus est admodum ille Deus, et plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. *Ulpian.* ad *Demosth.* contra *Midiam*, quem laudat etiam *Kuhn.* ad *Poll.* VIII, 96. Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ. Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι. **GESN.**

ibid. Ἐπιστάται Αἰπόλλων] Ἐπιστάτου erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est, ut luculenter ostendit *Ernestus* ad *Xenoph.* Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat *Pollux* VIII, 96. ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum etc. Ab hoc munere incipit decretum apud *Aristoph.* Thesmoph. 379. Τιμόκλει' ἐπιστάται· Ἀνσίλλ' ἐγραμμάτευεν· Εἴπε Σωστρούτη. **GESN.**

ead. l. 10. Ἐγραμμάτευε Μῶμος] Etiam hoc apposite. Γραμματεὺς ap. *Poll.* VIII, 98. inter alia ἀναγι-

νόσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de *Prytanum, Proëdrorum, Epistatarum, Scribarum* munere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat. GESS.

Pag. 182. l. 9. Περὶ τροπᾶς χειμερίνων] Cum longae noctes benignam dormiendi, et somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESS.

ead. l. 10. Τελείους θεοῦς] Supra Jov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρκον, τὴν Στύγα] Hom. Od. E. 185. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Ἥρῃα] Humilium volunt hac voce designari sepulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22. p. REITZ.

ead. l. 5. Ἀθηνῶν ἱᾶσθαι] Erat Athenis signum Ἀθηνῶς Ὑγείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17. et ara, ibid. p. 31, 3. Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud Gruterum p. 81. GESS.

ibid. Ἀσκληπιὸν χρησµωδεῖν] Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hisce videtur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις δὲ τᾶφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι] Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit statuo, tamen statua Latinis dicitur Graece ἄγαλμα, ἀνδριάς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco cippus debebat verti. PALM.

ead. l. 16. ΖΕΥΣ] Delevi supra Jovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, et hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. Decretum autem Moimus legerat, quod observare omiseram. Isque adeo recitato jam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήγισμα. SOLAN.

Pag. 184. l. 9. Νομίζουσιν] Sequebantur in Ed. Junt. Ald. Fl. Fr. Hag. et Bas. 1. ac 2. (non in Par.

Salrn. et Amst.) duo Dialogi inscripti: ZEYΣ KAI HΛIIOΣ. Alter AIIOΛAION KAI EPMHΣ. Iis tamen additum in iisdem: Oί ἐγεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν. quo indicarent, hos binos Dialogos Deorum. Sed uterque jam suo loco insertus est Tom. II. N°. XXV, et XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 185. l. 1. KYNIKOΣ] D. Joan. Chrysostomus, vir plane sanctus et incomparabilis, non veritus est ejus partem in homiliam quandam, quam in *Johannis* evangelium commentatus est, inserere. COEN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN. Mira vero argumentatio! Quasi omnis gravitas a multiplici Luciani ingenio et oratione aliena fuerit, nec ille quidquam aliud sciverit, nisi ludere. Quin ipse *Solanus* bene norat gravissimi et consilii et styli libros, a nemine illos, ac ne ipso quidem, unquam in suspitione habitos, Hermotimum, Nigrinum, Texarin, Anacharsin, multosque alios: qui quum et ipsi inter se pro materiae ratione et auctoris aetate valde diversi sint habitu ac forma, facilius tamen quisque infinitam prope ac plane inexhaustam ingenii varietatem et agilitatem in scriptore, qui ipse Demosth. Encom. c. 24. se proficitur πάσας στροφὰς καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, admirari volet, quam ob hanc ipsam ac solam varietatem de unius vel alterius libelli auctoritate dubitare. Mihi quidem videtur Lucianus sibi ipse defuturus fuisse, nisi hunc scripsisset Cynicum suum, quum parum sibi de Cynica disciplina judicans constituisse videri potuisset, qui nunc Cynicis, ut Antisthene, Diogene, Menippo, uteretur ad errores hominum ac vitia perstringenda et corrigenda, nunc eosdem Cynicos, ut in Lapithis, Vitarum Auctione, et alibi, acerbe carperet ac derideret. Jam de consilio libelli ipso cf. Argum. LEMM.

ead. l. 3. Κόμην] Diserte hic coma tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scri-

ptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῶ̃ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13. iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομῆν, c. 16. et 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Lúciáni ipsius locis quid dixerim, vide ad De Morte Peregr. c. 15. SOLAN.

ead. l. 4. Χιτῶνα] Sic *Aelian.* V. H. VII, 13. ἀνπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προήει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, et tunicam interulam et superariam (verbis utor *Salmasii* ad *Tertull.* de pallio p. 70.) habere consueverant Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίτωρες. Vid. fin. hujus Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωρες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit *Casaubonus* (ad *Theophr.* Char. p. 240.) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. *Spartanos* quidem etiam lex *Lycurgi* coëgit esse discalceatos, ut refert *Xenophon* in eorum *Politia*. Athenienses quoque, paullo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide *Plut.* in *Phocione*: et, ait idem auctor in vita *Lycurgi*, cum ταῖς ἀναγκαίαις tantum ἡμέραις calceos induisse. *Oppianus* etiam in venatoris institutione, jubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν Κεῖνους τοῖσιν ἵχνη μέλεται, δυσδερχία θηρῶν. *Clem. Alex. Proleg.* III. libro II. ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἁρμοδίον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πως ἐγγὺς τὸ ἐποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι. Nota est et *Romani Catonis* ἀνυποδησία· item *Neronis*; vide *Suet.* c. 51. — Haec et plura *Casaubonus*. *Xen.* ἀπομν. 1. — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. *Aristoph.* apud *Diog. Laërt.* p. 40. C. ἀνυποδητεῖς· in *Nub.* tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

·ibid. Γυμνοδερχῆ] An γυμνοδερχῆ, a γυμνοδερχοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad ver-

bum *Menag.* REITZ. Nihil dum probabilius video conjectura *Menagii*: hanc itaque interpretando secutus sum. GESN. Nec *Schneiderus Lexic. h. v.* perhorruit admodum improbabile verbum *γυμνοδεσμοῦμαι*. Sed vid. *Lobeck. ad Phrynich.* Parerg. c. XIII. p. 624. qui conjicit *γυμνὸς θέρη*, i. e. *ἐλλεθρεῖς*. Ego certe non habeo, quod proferam melius. LEHM.

ibid. ἄνυποδητεῖς] Infra c. 16. f. ἄνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἄνυπόδητος c. 13. ac saepe. Licet et interdum ἄνυπόδετος. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Τοῖς ἐναντίοις] Locus mendosus videtur: vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte *διακρήσασθαι* cum accusat. construitur; vid. *Herodian.* plurib. locis; atque *interficio* significat. Verte igitur: *tu corpus contrariis rebus enecas*, i. e. *crucias duriter habendo*, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 3. Ἐηροῦ] I. e. ἄστρώτου, *sine strato*. GUYET.

ibid. Ἄσπην] Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσπην *fastidium*, hic *squalorem* luctui proprium significat, et ad vocabula luctus bene refertur a *Polluce III*, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον] Ἄν παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lector, qui scis composita Atticis communia. *Aelian.* IV, 8. παμπόλλους μυριάδας. REITZ. Sic quidem leviter res confici non poterat. In Πάμπολλοι μυριάδες, quae dictio passim occurrit, potest sane de communi genere cogitari, quia forma nil impedit; quamquam rectius cogites, *μυριάδας* tum a scriptore masculine fingi, quasi scriptum habeas *μύριοι*. Sed in ἄσπην πάμπολλον de forma communis generis cogitari nequit, quod ipsa haec forma vetat. Debebat enim sic scribi *πάμπολυν*, quod in feminino genere me nunquam memini scriptum legisse. Poëticam autem formam *πάμπολλος* et *πάμπολλον* nullo jure huic scriptori nostro intrudas.

Ergo non displicet h. l. *Guyeti* παμπόλλην, modo ἄσπιν vera scriptura, aut etiam ejusdem *Guyeti* ἄσιν. LEBM.

ead. l. 8. Παρέχον] Fors. παρέχοι, adjecerat *Gesnerus*. Idem habet *Guyet.* in nott. Mss. quas ille non vidit. Tanto verisimilius fit, utrumque recte conjicere. REITZ.

Pag. 187. l. 4. Τί τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus loci. Ἐνδεής apud Graecos et hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, et rei, quae sic deest. Objicitur Cynico, vivere illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* etc. GESN.

ead. l. 16. Οὐχὶ σκέπης] Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν et εἵνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 188. l. 5. Εἵνεκα] Non itaque poëticum est εἵνεκα. Habuimus id crebro apud *Nostrum*, de Dom. c. 8. Amor. c. 49. Navig. cap. 20. etc. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἵνεκα. REITZ.

ead. l. 9. Μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;] Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae Bas. 2. et Par. hoc observarunt: quamvis recte verterit *Thom. Morus*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδὲν χειρὸν] Vulgatum εἰ χειρὸν nihili esse, bene etiam senserat *Gesnerus*, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum L. et Fl. οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν γαίνομαι χειρὸν, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. οὐδὲν cum spiritu exhibeat, adparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. REITZ.

Pag. 189. l. 12. Οὐδὲ τρέφεισθαί γε φαίνεται χειρὸν τὸ σῶμα τοῦ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΑΥΚ. Ἀήλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο] Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἴη, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur,

Οὐδὲ εὐρωστον εἶη, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur pejus nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur.* JENS.

Pag. 190. l. 1. Οὐδὲ εὐρωστον] Gesnerus etiam adleverat: supple εἶη. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Jam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aeque intelligeretur, ac paullo supra hoc capite, εἰ γὰρ κακίον, καὶ ἀσθενέστερον. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 192. l. 2. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφεῖναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλον] *Benedictus: paucisque, ut nutriatur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur.* In qua interpretatione secutus est auctorem *Thomam Morum*, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit justa oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis*, si multa deglutierit, *futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 194. l. 10. Ἐριφύλην] *Amphiarai uxorem.* SOLAN.

Pag. 195. l. 7. Καίτοι ῥᾶδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.] Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime *Chrysostomus* in *Diog.* seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 8. Εἰς ταύτην] Subandi ὁδόν. GUYET.

Pag. 196. l. 2. Μὴ] Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ jam olim videram, nondum inspecta *Fl. Ed.* in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 6. Νὴ Δία] Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scri-

bendum ergo μὴ *Ala*. SOLAN. Νῆ tamen et negationi addit *Aristid.* T. II. p. 116. Ed. *Jebb*. Sed *Solano* adsentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior *Solano* ipse quoque. Sed illud recte sane, quod in versione posui, ita intelligebam, recte sane utuntur: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuisses, non per *Jovem*. GESN. in *Addend*. Ergo refert *Gesnerus* affirmandi formulam ad simplex verbum praecedens χρῶνται, quod vereor, ut fieri possit, quum formula παρὰ γένειν χρῶνται unam contineat eamque indiscretam notionem. Mihi praestare videbatur, post *Ala* lenius interpungi, ut jam haec assertio cum sequenti sententia nectatur, et reddenda sit: Imo vero, per *Jovem*, etiam inficiendi vim habet. Sic censeo videlicet, si vera est lectio νῆ *Ala*, in qua certe omnes libri consentiunt. Nec vero puto hanc rei expediendae rationem ab indole dialogi Attici alienam esse. LEHM.

Pag. 197. l. 8. Τὸν Ἡρακλέα] Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculis novi sumserint. Pluscula sunt in *Proteo Luciani*. Clava etiam illum imitabantur, cujus rei imago est in *Sexto Empir.* Fabric. p. 39. De regno illo *Herculis*, cuius statim fit mentio, splendidissime *Dio Or. de Regno* pag. 12. D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἢ βουσιλῆς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέγχι δουρίων, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερὰ ἐστὶν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων] In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra Edd. *Gesneri* emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod *Luciano* aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

eod. l. 16. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ἐποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιῖναι τοιοῦτος;] Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum et egentem, utitur exemplo *Herculis*, qui nudus, pellem modo indutus,

peragravit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. *At*, inquit Cynicus, *non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari et terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero*, pergit, *tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis et calceis, ac ob illud circumerrasse?* Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δοκεῖς περῖέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον· nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet *Florentina*.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? JENS. Περίέναι τοιοῦτον] Etsi περῖέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, et nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praeinissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi *Florentinae* ne *Jensio* obsecundare. REITZ.

ead. l. 17. Τοιοῦτον] Secutus sum *Fl.* In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 199. l. 9. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ] Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat *L. Bos.* ad *Ep. Timoth.* VI, 10. ubi ὅσα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

Pag. 200. l. 6. Ἀναιδέστατον] Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpretes, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem et excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνιδέστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄμιμος· quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀπο-

λάστοις fuerit habitus, cujus minime participes esse velim homines luxuriosi. GESN. Forte ἀηδέστατον, vel αἰδέστατον. J. J. WETST. Si mutanda erat vox vulgata, abstinendum saltem erat a barbaris, quale Gesneri istud ἀηδέστατον, pro quo aequè in promptu fuit probius illud, in quod Wetstenius incidit ἀηδέστατον. Poterat etiam de αἰκέστατον cogitari. At nondum equidem video corrigendi necessitatem. Cynicus eum dicit habitum maxime decere probos viros, quem delicati homines omnium maxime pudori sibi ducant gerere, quemque hi maxime aversentur. *Impudens* igitur, ἀναιδής, dicitur habitus Cynicorum ex mente hominum ἀκολάστων, quos pudeat imprudenter se gerere, i. e. ut mox ipse Cynicus explicat, αἰχμηρὸν εἶναι, λάστιον εἶναι etc. Atqui hanc imprudentiam tum morum, tum habitus, ipsi affectare solebant, et vero jactare, Cynici nostri. Loco omnium conseras Diogenis Cynici professionem Vit. Auct. c. 9. sq. imprimis c. 11. Quemadmodum ergo in voce ἀναιδέστατον nihil mihi est offensionis, ita tamen non dissimulo suspicionem quandam, quam vox sequens μᾶλλον mihi injicit. Quam vocem malo errore e praecedenti μᾶλλον iteratam esse suspicor. LEHM.

ead. l. 9. Κομῆν] Dixi jam supra ad cap. 1. et ad De Mort. Peregr. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 15. Τί ἂν δώῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμὴν ἔχοντος] Imperite versum: et quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debuit: Quid daret quis pro viro, (quantum aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos. de Ellipsi praep. ἀντί. SOLAN. I. e. Ed. Schäf. p. 667. De forma autem δώῃ vid. ad Hermot. c. 19. Tom. IV. p. 397. Adde ibi μεταδώης nunc editum. De Paras. c. 1. e Codd. duobus. LEHM.

Pag. 201. l. 11. Ὑμῖν δέ] Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praestat, quod J. Par. Salm. etc. exhibent. REITZ.

end. l. 12. Κἄπειτα δὲ ἡμῶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσχετοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων etc.] Non semel haec verba insexpi, et congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit: *Atque haec ita cum sint, jam nos in vitam vestram traducere aequum censetis, nostramque corrumpere, cum saepe male consultata sint, quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspecti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exstante, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt *Florentini*: Κἄπειτα δὲ ἡμῶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν· αὐτοὶ ἄσχετοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium hand dubie *Aldus*, (quem secuti sunt editores reliqui) quam *Florentini*, expressit Codicem. Sed nec *Florentina* scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu estis perditī, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam et exploratam?* Nam et per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. **JENS.**

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν] Sic *Fl.* nisi quod *L.* et *Jensii* conjecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere jubentium, secutus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. *L.* adscripsit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. **SOLAN.** Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων] *Florentinam* lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βου-

λενομένων servandum est, quod ad ἡμῶν refertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19. μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα ἔπερ ἔξεστι· et IV, 4, 14. νόμους, οἷς πολλὰκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58. C. καὶ λόγον κατάρχοντα, ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ὅσα πρὸς τοῦναντίον. Lucian. Jon. Conf. c. 10. εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESS. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

. ead. l. 13. Βουλευομένοις] Ἀν βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 202. l. 14. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμῶς ἐκφέρειν φαίνεται] *Interdum aliud quidpiam hujusmodi vos auferre videtur.* Ms. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 15. Πολλῶν ὑμεῖς γε] Cum Par. haberet πολλῶν γὰρ ὑμεῖς γε, adii ceteras, et geminatum γε in omnibus inveni, excepta Bas. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 203. l. 12. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων] Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in Ven. 2. abest οὐ, nihil juvat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθρώπων] Vel ἐδαιμόνων omissum videtur ut bene admonuit J. J. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituendum est. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 205. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΑ.] Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi hujus sufficiens interpres esse poterit. Dialog.

sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia et *la Croze*; vid. ejus not. ad cap. 7. v. ἑλλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Immo diuidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur, quippe quae et alii probati auctores, Atticismi non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit *Duker*. quem adlego ad c. 7. v. τεθνήξει, quodque pluribus post *Graevium* ostenderem, nisi notarum jam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, joculari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè ὑπεραττικίζειν necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparitate, perturbatione et miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insulsus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia et pudore quodam damus, interpretatio non potest juvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, et per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum et interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expressi autem in illis, quae strībligine habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcumque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN. Luciani hunc esse libellum, facile intelligitur e comparatione aliorum, ubi idem Noster grammaticas res tractat et vindicat

adversus putidos suae aetatis sophistas eosdemque iniquos et insulsos styli sui censores; quo refero potissimum Promethea in verbis, Pro lapsu in salutando, De die nefasto, e. a. Fuisse enim credo, qui in Luciani scriptis nonnulla minus Attice dicta notaret et carperet. Hunc jam vicissim ipse notat et carpit ita, ut non tantum ignorantiae, sed etiam stupiditatis, convincat, ostendatque ea via, se quidem, quid Atticum, quidve sit soloecum, bene scire, illud autem *Pseudosophistam* esse nec parem omnino judicando stylo Laciniano. Hoc si teneas scriptoris nostri consilium, facile quum omnino iudicium ejus de singulis quibusdam soloecismis verum cognoscetur, tum ii Luciani loci, ubi contra haec, quae proponuntur, praecepta Atticae dictionis ipse peccasse videtur, cum hac admodum salsa et acerba, Socratica etiam dicerem; si minus esset malitiosa, censura optime conciliabuntur. LEHM.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα] Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *stribligo*. *A. Gell. XX, 5.* vocem improbat; *l. 7.* tamen usurpat; *Plutarchus* saepius. Deducitur autem a Σόλοιχοι, qui cum Attici essent, et habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενῇ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγηροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut *Eustathius* loquitur in *Dionys. de situ orbis*. LEED.

Pag. 206. l. 9. Ἄρτι δὲ σολοικισμῷ] Hoc est, *modo soloecissabo*. Quae locutio jam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἦξω, inquit *Thomas Magister*, οὐκ εἴπῃς, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et *Phrynichus* in *Eclogis* dictionum Atticarum: ἄρτι ἦξω μηδέποτε εἴπῃς ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρωχθέντων, ἄρτι ἔχω καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctissimus interpres *Joannes Nunnesius*, ἄρτι ἦξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, caeterum praeterito et praesenti recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit, *jampridem enim soloecissare*

restio; quippe qui putarit, σολοικιῷ hic desiderantis vim habere, et esse praesentis temporis, cum a themate σολοι-
 αῖω sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σολοι-
 αῖς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus *Μο-
 κλοπυλῖ* verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse jungi
 praesenti, quod tamen contendit ex *Gaza* probare. Is qui-
 dem ἄρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ
 ἄρτι etiam praesenti jungi. Alioqui parum Attice dixisset
Plato in *Critone* ἄρτι δὲ ἤκεις ἢ πύλαι; Paria his *Pollux*
 et *Suidas*, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ἐπογύου significare,
 hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de
 futuro. Ille, ἄρτι, inquit ὁ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ
 ὁ ἐστι ταυτὸν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem
 infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μᾶλα σολοικιῷ
 dicendum. Sic et modo futuro junctum invenies. *Terent.*
Andria: *Μodo* ἰβο, ut apparetur dicam, atque huc renun-
 cio. Utriusque exemplum habes apud *Aristophanem*. In
Avibus: οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ· καὶ τοῦ-
 ρομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in *Pace*: Ἰδι
 νῦν ἄκουσον οἶον ἄρτι μ' ἤρετο. *Eustathius* ad *Iliad. A.*
p. 75. male putavit ἤδη δὲ σολοικιῷ hic legi. Τὸ δὲ ἤδη,
 inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τριῶι χρόνοις συνεπιμερί-
 ζεται, τῷ προσηρημένῳ, ὥς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε
 ἐγώ· καὶ τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθιντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὥς
 τὸ ἤδη γάρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστί. καὶ τὸ μέλλοντι, εἰ
 καὶ δοκεῖ ὁ *Λουκιανὸς* εἰς τοῦτο ἀπαρέσχεσθαι, ὥς τὸ ἤδη
 λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γρά-
 ρουσιν, ἢ δὴ 'λοιγία ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὅντως δὴ. Idem
 alio loco: Καὶ τοῦτο ὁρῶν, ποῦ λοιπὸν θίσομεν τὸν *Λου-
 κιάνειον* σολοικισμὸν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικιῷ· qui locus
 etiam a *Suida* refertur, sed ab interprete Latino male ille *Sui-
 dae* locus versus est et intellectus. Recte *Matthaeus* IX, 18.
 ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15.
 XXVI, 53. *Joh.* IX, 19. 25. XIII, 38. XVI, 12. Ἄρτι
 apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, et *com-
 modum*: quae et ipsa futura respiciunt. *Sueton.* August.

cap. 94. *Juliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde, ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit.* Idem 94. *Vectores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii etc.* XVIII. *Kalendas Januarias, tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV. ad Atticum Ep. 13. *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlata.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. *Eustath.* p. 75. vel p. 100. Ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad *Iliad.* A, 260. ubi docet, ἡδη tribus temporibus jungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἡδη, sed de ἄρτι agit, adeoque lapsus memoria *Eustath.* REITZ.

ead. l. 14. Παλζεις ἔχων] Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. *Bud.* Commentt. p. 211. Et supra ad Asin. c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον] Sic *Fl.* et *Bas.* 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος] Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id jam correximus. REITZ.

ead. l. 17. Ἀ μὲν οἷσθ', ἃ δὲ οὐκ οἷσθαι] Hunc locum exponit *Thomas Magister*: Ἀ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἶπες, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παῖζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδύσκαλος. Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνα. Διδούς ἄπαισι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμας, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero *Thomas*, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. *Herodianus* in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V. οἷς μὲν ἀπ' κτείνειν, οἷς δὲ ἐφρυγάδευσεν. et in octavo, ἃ μὲν ἐκχορήγουντας, ἃ δὲ καταπρήγουντας. Ibidem in

eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπρίμψασαν. *Josephus*: οὓς μὲν πατρῷα φίλτα προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. *Polybius in primo*: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαζαν. *Et in decimo sexto*: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλκον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίων. *Apostolus ad Romanos IX.* ὃ μὲν εἰς τιμὴν σχεῖος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. *Et ad Timoth.* καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. *Aelianus*: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. *GRAEV.* Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut *D. Sic. XIV.* cap. 50. τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἔκασεν, ne plura in re nota. Sed et alterum usurpari, ad *Rhetor. Praec. cap. 15.* demonstravi. *REITZ.*

Pag. 207. l. 3. Ὁ φελον δυνήσῃ] Hic rursus *Thomae*: Ὁ φελον ἀντὶ τοῦ εἶθε, ὅπερ αἰεὶ εὐκτικῇ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὥς τὸ, ὅφελον κατενθνεθήσαν αἱ ὁδοί μου. *Παρεληλυθότι* δέ, ὥς τὸ παρὰ *Θεολόγῳ*· ὅφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμειγμένῳ δέ, ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἔμελλον τίθεται. *Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ*, μήτε ἰδεῖν ὅφελον· quo significat, ὅφελον semper cum optativo jungi, quando significet utinam, et ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἔμελλον accipiatur. Vide *Moschopulum* in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὅφελον δυνήσῃ soloecismum: hic enim conjunctivo conjungitur. *GRAEV.* In *Epist. ad Gal. V. v. 12.* ὅφελον ἀποκόπονται· et sic in *N. F.* cum indicativo plerumque, ut *I. Corinth. IV, 8.* etc. Et apud *LXX. Job. XIV, 13.* εἰ γὰρ ὅφελον ἐν ᾧδῃ με ἐγύλαξας. Sed et cum optativo *Psalms. CXVIII, 5.* Apud *Aristoph.* ac *Demosth.* vero ὡφελον, ὡφελες, verbi figura potius usitatum, et variis modis, ea plerumque temporibus praeteritis junctum. Ὡς ὅφελον *Homerus* jungit, et cum praes. infin. construit. *Vid. Odys. A, 217. Δ, 97.* etc. *REITZ.* Erravit primum *Graevius*, quod δυνήσῃ pro Conjunctivo accepit, quum sit Futurum, non minus quam supra in *φωρεῖσθαι δυνήσῃ*, ὅφελον autem cum Indicativo Futuri junctum h. l. pro soloeci-

amo notetur, in quò et Scholiastes assentitur. Sed erravi etiam idem Scholiastes in numero soloecismorum hucusque prolatorum. Quodsi enim in una hac formula: ὄφελον καὶ τῶν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ duplex inesset soloecismus, ut vult Scholii auctor, non conspirarent, quae mox Lucianus dicit: Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἓνα (ergo non duo) μαθεῖν τοὺς τρεῖς (ergo non quatuor) ὑγνοήσας; Scilicet prima stribligo erat in usu vocis ἄρτι, secunda in formula ἃ μὲν ἃ δέ, tertia jam, eaque simplex, non duplex, est in falsa vocabuli ὄφελον junctura cum Indicativo Futuri. LEXEM.

ead. l. 8. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς] Cur Gesn. hic et deinceps personam *Soph.* quae in Ed. non comparet, loquentem inducat, rationem non addidit. Jure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, et editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relictas sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia iuveni in *Par.* Nam in *Junt.* ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. et interdum *Σολοικιστής* integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod jam non doleo, quia et *Gesner.* sic voluit. REITZ.

ead. l. 9. Ὅλους ἀρτιγενεῖους] I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγεννήτους nuper natos, sive recentes dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in *Alexandro*: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in *Deorum dialogis*: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· pro quo alibi νεογνόν, et ἀρτίτοκον dicit, de furto *Mercurii* adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn fabricatus in cunis, de qua *Aratus*: [Καὶ χέλυσ ἦτ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίαν] [Ἐρμείας ἐτόρησεν.] Ubi recte vertit *Cicero*:

Inde fides leviter posita et connexa videtur,

Mercurius parvis manibus quam dicitur olim

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδιονύως in finis fabri-

catus. *Appianus* in *Libyca historia*: διέπλευσεν εἰς Σικελίαν ἔχων ἄμφ' ἐαυτὸν ἄρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἄρτιγενήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους] *Adultos*, qui nuper barbam emisserunt. GUYET.

ead. l. 11. Ἐγὼ δέ σε] *Ex Bas. 2. et Amst.* est illud σε. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 15. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἄν] Hic μέγαν ἄθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur *Lucianus*, ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in *Fugitivis*, τριςκαδέκατον γοῦν ἄθλον οἷον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in *Deorum judicio*, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἶση ἀναγνοῖς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium significet. Idem in *Gymnasiis* recte τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι. Et in *Saturnalibus*, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἄλόντα. Quod autem *Lucianus* ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id *Plato* in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα; ἐπίχειρα, ἔπαθλα et νικητήρια idem significant prope modum. *Demosthenes* in epistola ad Athenienses de *Lycurgi* liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ἡμῶν πεπονημένων ἔχων. *Ammonius*, ἄθλος, inquit, et ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his scribunt *Moschopus* et *Thucydidis* interpretes ἀνώνυμος. Ἄθλον, inquit *Moschopus*, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

Pag. 208. l. 2. Συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας] *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusitate, pro quo Atticis dixisset συνῆκας ἄν. Medius scilicet aoristus pro activo. *Micyllus* tamen συνήσω putavit esse futuri activi primam personam, et in εἴπερ θελήσειας verbo optandi modo juncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo junctum omnino usitatus est. GRAEV. *Micylli* rationem interpretando secutus sum. Excitat *Lycinus* Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praceuntem, id est, soloecismos a se commissos

non sentiat; ipse permutatis vicibus jam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid dicere, a se, Lycino, deprehendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐθελήσεται, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἄν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN. Mirum quod Graevius in συνήσω de Aoristo Medii cogitari potuerit, qui si auctori in mente h. l. fuisset, formatus certe fuisset συνήκω. At vero Futurum simplex haud dubie est συνήσω nec vero soloecismus in forma quaerendus, sed in syntaxi; nec tantum in constructione particulae εἴπερ cum Optativo, quae minime offendere poterat, aut in particula ἄν cum Futuro Indicativo, quae ratio nullo modo soloeca haberi poterat, sed in junctura utriusque sententiae. Cf. ad Diall. Mortt. XIV. fin. Tom. II. p. 478. sq. LEHM.

ead. l. 7. Κακῶν] Καχόν. GUYET. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen καχόν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ] De hoc accusativo Athenaeus lib. IX. p. 400. Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγῶν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναοῖσιν Ἀριστοφάνης ὁξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Ἀύσας ἴσως ἄν τὸν λαγῶν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιτυλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡςπερ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγῶν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστικὴ·

Γέρανοι, κοριῶνοι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγῶν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναικες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἁλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προ-

φέρονται. δεῖ δὲ ὄξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἔπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. οὕτως δ' ἐχορήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτά ἐστι τὸ μὲν Ἰαχὸν λαγός.

Λαγὸν ταράξας πείθει τὸν θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέραναι, κορυῶναι, γλαῦκες, ἵκτινοι, λαγού.

Τὸ μὲν τοι ἢ πτώκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: *Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγὸν accusandi casu acuto notavit accentu, addita γ littera. Sic pedicis solum fortassis leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῷ dixit absque γ, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, et accusandi casu λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγού. Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγὸν pluralis nominativus λαγῶν scriptus per ω apud Eupolidem in Assentatoribus: ubi aderant raiæ, lepores et feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in ος finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, et qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγὸν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὸν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγὼς quidem cum ω Atticum est, quamvis et interdum Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγού. Quod vero dicunt πτώκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ω, sin*

Atticum, redundat o. Ex quo loco discimus, Atticos *λαγών* in quarto casu, non *λαγῶ*, ut hic Lucianus: qui et de Domo sua, *ἀνέχων τὸν λαγών*. *Herodotus*, *λαγὼν μηχανησάμενος*. *Ibid.* *διδόντα τὸν λαγὼν κύρω*. *Idem* in *Polyhymnia*, *ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγών*. *Herodotus* in *Thalia* etiam *λαγωῶς* dixit, et in *Melpomene* *λαγὼν* in accusativo. Quod autem *Athenaeus* recte observavit, *Χερσηφόντεμ* τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subjecta ex venatione: *ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὥσι τὸν λαγῶ*. *Ibidem*: *ἐστὶ δὲ αὐτὸν ἄνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγῶ ἄγειν τοὺς κύνας*. Et in priore institutionis Cyri: *πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ*. Et in secundo: *ἀετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσιος ὥς κατεῖδε τὸν λαγῶ*. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarum, si *Athenaeo* credimus. Videtur etiam *Lucianus* in *Θεῖν* *καὶ Θεῖν ὑποσολοικίζειν*. *Libanius* certe in *ἀντιῳρητικῶ*, *ἄλλα μένονα*, inquit, *περιθέειν ἄνω καὶ κάτω*. Et *Gregorius* in *Theologus* in priore in *Julianum* invectiva, *διὰ τῆς ἀγορᾶς Θεῖν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί*. Cacterum pro *παρῆσαι*, lege ex Ms. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae: *ἄρα παρῆξεν, sane praeteriit*. GRAEV. Eruditissimo amico meo *J. Georg. Graevio*, (qui hunc *Luciani* libellum, hucusque cuiquam, nisi *Atticae* dictionis et elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitiis ac praecipue imperitiis obscurum, ea politarum animadversionum luce perspicuit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas *Atticae* dictionis *Veneres* beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio exspectet similes, quorum salivam movit vir cl. ingenio et eruditionis, foetus in alios *Luciani* libellos, pari ratione didipos indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gratissimis viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur *Lucianus* etiam in *Θεῖν* pro *Θεῖν*, *ὑποσολοικίζειν*. Sed et tamen idem *Noster* hoc verbo tam simplici, quam coarctato, ita utitur. Sic in *Quom.* *Hist.* c. 57. *καὶ τοὶ τῆς ὄν* (*Ὁμηρος*) *παρὰθεῖ τὸν Τάνταλον*. *Ibid.* c. 6. *ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἐπὶ*

εἶναι περὶ συμπαραθεῖν. In Amoribus c. 41. καὶ στεφάνη
 ἐν ἐν κίχλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond.
 ap. 24. post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. *Demosthe-*
nes I. contra Philipp. συμπαράθεῖτε ἄνω καὶ κάτω· nisi
 quis malit (ita certe ego suspicor) et hic συμπεριθεῖτε le-
 gere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαράθεῖν ha-
 mimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) *pone sequi,*
omitari: ap. *Demosthenem* vero, quemadmodum et in ad-
 lucto ex Luciano de Merc. Cond. loco, requiritur sensus
 τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere*. Ita enim
 id' Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis*
regere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis,
illuc; sicubi alibi, una cum eo circumferamini sursum, de-
orsum. Porro et ἀναθεῖν habet *Lucianus* in Saturnalib. c. 7.
 ἀλλ' αἰ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita et διαθεῖν idem in Amori-
 bus c. 53. post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ
 τὸ σῶμα. At ne quis ipsum θεῖν, per contractionem etiam
 ab Atticis usurpatum, desideret; ipse *Lucianus* in Pseudo-
 manti cap. 14. pr. εἰτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ.
 In Lexiphane cap. 15. σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ
 θεῖ κατὰ τοῦ χλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19. θεῖ γέ-
 ρων· in Bis accusato c. 1. med. εἰς Κολοσιῶνα θεῖ. Sed
 et *Aristophanes* ita in Vespis pag. 458. Ed. *Genev.* Ἀλλὰ
 δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε, καὶ βοᾶτε,
 καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Co-
 mici hujus Scholiasten in Ἐκκλησ. v. 109. Ὅπου ἀργύριον
 ἦ, πάντα θεῖ καὶ λαύνεται. Sic enim emendatius hoc pro-
 verbium legi jubet illic *Bizetus*. Non tamen haec a me
 prolata sunt exempla, ubi θεῖν, ejusque composita per con-
 tractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per
 contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promi-
 scuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere
 usum. Certe *Xenophon* in una eademque periodo duplicem
 hujus verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de As-
 syriorum rege I. Κυροπαίδ. pag. m. 14. in fine, ὡς μὴ
 βοηθεῖν, οἱ γρονθοὶ τῶν Μηδῶν ἐπὶ τοὺς καταθέοντις·

τοὺς δ' ἐπιτηδεύουσας ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. JENS. De θεῖν et θείν et quae hujus gentis sunt, vid. Fritzsch. De Atticismo etc. Luciani Comment. I. p. 4., nec tamen fastidiose despectis iis, quae antea a modestis, ut decet in talibus, notata erant in Varr. Lect. ad Icarom. c. 19. Tom. VII. p. 25. sq. LEPHM.

ibid. Μεθῆκα] Dictionis hujus in eo pravitas sita est quod cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit, quod sensum perturbat, et alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulg. vertitur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod sane optime θεῖν admittit; sed *leporem e manibus elabi sivi*, quod additamentum θεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. *Soph.* in Ajace (apud *Constantinum*) χεῖροί μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Ἀπὸ veterem poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν. *Grot.* pag. 59. *Flor.* SOLAN.

ead. l. 12. Πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ] Hic λαγῶ dixisset *Sophocles*, ut vidimus supra. Licet *Pausanias* λαγῶ δὲ καὶ ἔλαφοι, et οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί· et *Xenophon* εἰς λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χοροφύγειν αἰροῦνται οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίχτυα δεσμορῶντα ἐνεπετάννυντες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτοὺς ἐαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδω. Quae male sic vertunt: *quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiliter tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidere non convinceret.* Sed quis haec intelligit? Verte: *Quaeque loca lepores fugere institerint, in eis latentia retia intendentibus, ut rapido cursu ipse se in retia indueret.* Dicit enim φεύγειν αἰροῦμαι, pro fugam adorno, meditor. ΓΑΛ.

ead. l. 16. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διαφθόρας] *Corruptus es*, vel *periisti*, passive; cum tamen hoc verbum proprie *perdidisti* significet. Sic sane dicitur *Moschopulus*: διέφθορος ἦθος τὸ διαφθερόν, οὐ τὸ φθαζόμενον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόροις· διέφθορος τὸν κόρον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διαφθόρως. Ὀμηρος· φρένας ἦλὲ διέφθορας, (id est, διαφθόρος).

ἄς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμ' εἴποις ἀτεχνῶς
 πλοικιεῖς. *Phrynichus*: Διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τινες
 αὐτῶν οὕτω πολλοὶκίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα.
 Τὸ γὰρ διεφθορε, διεφθαιρεν. *Ammonius* ferme eadem
 omnia. Non satis igitur Attice *Plutarchus* in praeceptis Po-
 iticis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in
 praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι
 γλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ
 πολιτευτέον· Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀρχίας. Etiam in
 Phocione: Ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διε-
 φθορόσι. *Josephus* V. Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη,
corruptum lac. *Synesius*: Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες
 τὴν δίαίταν, nisi judicent, qui corruptis sunt judiciis. Au-
 diamus nunc *Thomam Magistrum*, qui in diversa est sen-
 tentia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς
 ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν
 διεφθορὸς τὸ σῶμα. ἅπαξ δ' ἀντὶ τοῦ ἐφθαιρε. Σοφο-
 κλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλ-
 πίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει.
 Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶη διε-
 φθαρκίως. *Joseph.* ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς
 ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένοις, id est, captus oculis. *Cleomedes*
 lib. II. Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶ
 διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur *Philostratus*.
 In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διε-
 φθορέναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scope-
 liano: ἐκέλευσε τούτους λίθοις βάλλεσθαι ὥς διεφθορότας
 αὐτῶ τὸν υἱὸν, jussit *Rhetorum* imagines lapidibus peti,
 propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Pole-
 mone: φορέσθην δὲ ἐξεφοῖτα διεφθορότων ἤδη αὐτῶ τῶν
 ἄφθρων. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὕρος,
 διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. *Lucianus* in Nigrimo, ἀκούων
 διεφθορότων ἁσμάτων· quod active et passive potest accipi,
 audiens corruptas cantilenas, aut corruptores. GRAEV.
 Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 160. sq. et quae nobis sunt

notata ad Nigrin. c. 15. Tom. I. p. 269. et ad Diall. Dec. XIII, 2. Tom. II. p. 330. LEMM.

ead. l. 17. Οὐ γὰρ πρόξεστιν αὐτῷ τὸ τινὰ] Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit *Ammonius*: διέφθαρται μὲν γὰρ ἑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸ ἕτερον, ut τὸ τινὰ et τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit striligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, et quae ad *Phrynichum* adferuntur, satis ostendunt. GESN.

Pag. 209. l. 3. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Hoc est, *nutrices lactentium*, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc *Thomam* et *Moschopulum*, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἃ ἔτεκε, καὶ θηλάζονσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, *lactat mulier quos peperit, et lactent natī absolute*. Attice igitur *Aelianus* XIII, 1. Ἡσθίσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, *delectata infante ubera ei prae-buit*. Et *Philostratus* Sophista in *Imaginibus*, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἃ ἔτεκε. Et *Lysias*, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ὁμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet et illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, *ex ore infantium et lactentium*. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἔχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στῆραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud *Luciani* praeceptum vero facit: Μαχαρία ἡ κοιλία ἡ βασιτάσουσά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας. auctoritatem secutus *Luciani* in *Antiocho* (s. *Zeux*.) Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν ποικιλὸν τράπον, de Hippocentauro agens, pullorum instar sugente.

sale *Plutarchus* in *Romulo* matrem aut nutricem *Θηλαζομένην* vocat, et pueri *Θηλάζοντες* ὄφθησαν τὸ *Θηρίον*. *Galenus* ὑγμεινῶν primo: *Ἀφροδισίων* τε παντάπασιν ἀπέχεται κελεύω τὰς *Θηλαζούσας* παιδία γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσομαι ἂν εἰ κηρύσειεν ἡ *Θηλάζουσα* τὸ παιδίον. *Suidas* de hac voce paullo aliter: *Θηλάζειν* ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος πρὸς τῶν παιδίων τῶν *Θηλαζόντων*. *Λυσίας* δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur *Lysias* in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. *GRAEV.* Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 468. sq. *LEHM.*

ead. l. 5. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει] Carpit hic eos *Lucianus*, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et sane apud idoneos auctores, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Platonem*, *Demosthenem*, *Isocratem*, *Xenophontem*, *Thucydidem*, *Philostratum*, *Lucianum*, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. *Plato* in *Timaeo*: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτω *Θνητὸν* προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε, καὶ θθίνοντα πάλιν δέχεσθε. *Cicero* elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos et vivos alatis, et consumptos sinu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem et conditionem harum rerum tradit, sed originem et causas originum. Et sic legendum esse, ex *Graeco* satis constat, ubi σπείρας legitur, quod *Cicero* satus vertit. Hac voce vero *Cicero* et alibi utitur. In eodem fragmento, et eodem cap. 2. paulo ante: Sic igitur, ut ab his traditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut *Oceanum* salaciamque *Coeli* satu, *Terra*equae conceptu, generatos editosque memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satu orti estis, atten-

I i

Lucian. Vol. IX.

*dite. Tuscul. Quaest. lib. II. Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, et praeparat animos ad satus accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' αἰκχους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτε αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὐξείν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμοις τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σὺ γὰρ αὐξανε τὴν εἰμασμένην. Synesius περὶ φαλάκρας passive dixit: οὐτὶ τριῖνες καὶν τοῖς ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τεθνηώτων αὖξοισι, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν καὶν αὐξήσκειν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξουλεστώτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας· αὐξείν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρῃειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Trachiniis, Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὖξει βίотου πολέπορον, id est, *Herculem alit et auget industria*, interpretes Graecus ita interpretatur, αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖζεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his supersticiosissimis Grammaticorum et Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνειν aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producā unum locum, ubi contra controversiam his capitur active. Is est in prioribus ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἡὔξατο, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subijciemus, exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. et XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Coloss. II, 19. II. Thess. I, 3. Petrus II. Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μᾶλλον αὖξεν καὶ γένοθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scri-*

ptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. Τὸ αὖξειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, οἷον αὖξει ὁ Ἥλιος, καὶ ἡ ἰσχύς τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου· Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας αὖξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖζεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὖξάνει τὰ φυτά, οἷον αὖξουσιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὐκ οὖν ἐπέλγε καὶ ἡ πατρις ἠύξάνετο. Hic docet, αὖξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὖξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem *Thomae* sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὖξω, et αὖξάνω, passive vero αὖξομαι et αὖξάνομαι, tametsi elegantissimus scriptor *Josephus* in secundo ἀρχαιο-λογίας passive dixerit, καὶ αὖξοντες (αὖξοντος fors.) τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκείαν αὖξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in octavo ἀλώσεως rursus passive: φίλια ἀπὸ τούτων ἠύξησε. Nec nobis ob stare debet unius *Aristidis* exemplum a *Thoma* adductum. GRAEV.

ead. l. 10. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν] Pro μὴ λέγε. *Lucianus* in *Amoribus*: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἱστορικῆς περαινέιν, pro πέραινε. Poëtis hoc et legum latoribus familiare, laud scio an barbarum in prosa. GRAEV. At vid. *Schäfer* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 591. LEHM.

ead. l. 11. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic *Socrates*, quis ille *Mopsus*? forte difficile dicta est. *Socrates Grammaticus* laudatur in *Etymologico M.* An a *Mopso* patriam signat *Mopsuestiam*, aut *Mopsopiam*? GERN.

ead. l. 12. Ὁ ἀπὸ Μόψου] Grammatici hujusce nominis meminuit auctor *Etym.* v. *Ἐξβοις*. Hinc autem liquet, scriptum hunc *Dialogum* a *Luciano*, si genuinus sit, post reditum ex *Aegypto*. Quare apud *Jensium* L. I. de *Histor. Phil.* cap. 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πηνίκα ἔξεισι] Hic soloecismus in hoc vertitur, quod *πηνίκα* posuerit, pro *quando* vel *quo tempore*, cum Atticis significet tantum *qua hora*? Docet *Suidas*: *Πηνίκα* ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. *Kusteri Suidam* et *Aristoph.* Av. pag. 610.) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πηνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Τὸ δὲ ἀνταποδοτικόν, ὀπηνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημβρίαν. Τὸ δέ· Πηνίκα ἄπ' ἀπόλλετο; οὐκ Ἀττικόν, οὐδὲ ἀρχαῖόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὐτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρνούζει τῷ ὀπηνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste *Aristophanis*, cujus haec sunt verba: ποῖα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex *Suida*, non *εὐκαίρως*. Apud *Suidam* vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero *Suidae* hic nihil vidit, et varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. *quota est hora diei*?) *Horas* enim sic explorabant, non *tempora*. *Quota* vero *noctis hora egressus est*? Quod vero huic respondet, est ὀπηνίκα, (id est, *illa hora*) paullo post meridiem. Illud vero: Πηνίκα ἄττα ἀπόλλετο, (*quando perit*?) neque *Atticum* est, neque *obsoletum*, neque *rectum*. Est vero dictum pro πότε δῆτα, *quando*. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad *verbum* ὀπηνίκα. In eadem sententia est *Thomas Magister*. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπης ἐπὶ χρόνον· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πηνίκα ἀποδημίσεις; ἐὰν ἄπης μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὁρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐφημεν εὔρηται παρὰ πῦσι τοῖς δοκίμοις. ὥσαύτως καὶ τὸ τηρικαῦτα καὶ τὸ τηρικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τηρικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ προῦ ἐτι ἐστὶ: Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὅρθρος βαθύς. Καὶ αὐθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὐριον

τηνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδείς. Hunc *Platonis* locum imitatus est *Aristidis* in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμῶς αὔριον κεῖσθαι τηνικάδε; id est, *cras hoc hora*. *Phrynichus* fere eadem omnia. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἶον εἰπόντος τινός· πηνίκα ἀποδημήσεις, ἐὰν εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὁρθῶς ἔρεῖς. Male *Joannes Nummesius* ὥρας expouit hic *horas anni*, et per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut et ex *Suida*, et ex subjecta responsione apud *Phrynichum* apparet, sint capienda. Recte igitur *Philostratus* Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλιάθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὥς μεσημβρία τεγγάνοι οὔσα. Attice etiam dixit *Lucianus* in Gallo, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Et *Aristophanes* in Avibus, Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὁπηνίκα. μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paullo post meridiem. Pro πότε dixit *Lucianus* in *Electro* πηνίκα· Ἀλλ' οἷγε χύκνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρόν ἐκείνο ἄδουσιν. Et in *Timone*, ac *Aristophanes* ibidem in loco supra allato. ΓΡΑΕΝ. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξεισι; sit qua hora exiit? et sic recte Nostrum dixisse in Gallo, πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter quando, πότε. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod *Timon* apud Nostrum c. 4. f. rogat *Jovem*, Ταῦτα τοίνυν, ὦ θανμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligentur et contemnantur fulminis tui, quas jactas, vires? Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀχροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μεταξὺ κοσμοῦμεναι, καὶ τὰς κόμιας περιπλεχόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον] πηνίκα expouereim qua diei hora? licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimi-

rum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de pretentibus feminis, quae in convictu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, *audiunt quidem illae; sed quando?* jam quasi ipse sibi respondet, *vel dum comantur et adornantur, vel super mensam.* Graeca ergo ita dispones: *Ἀχροῶνται δὲ αὐτῶν· πηρίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μεταξὺ κοσμοῦμεναι* etc. JENS. Breve horarum spatium indicat *πηρίκα*, et ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN. Cf. etiam adnott. ad *Phrynich.* p. 49. sq. *Lobeck.* LEM.

Pag. 210. l. 1. *Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα*] Hoc est, *acquiesco patriae legibus et consuetudinibus*; cum proprie et Attice haec verba significet, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῷα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς τοῖς χωροῦνται, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilus contra foeneratores: *Ὑστερον καὶ τῶν πατρῶων ἐκστίσῃ, postmodum etiam cedes et everteris patrimonio.* Laertius in Solone: *Ὅ τὰ πατρῷα κατεδιδοκῶς.* Idem in Anaxagora: *Ὅς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις.* Lucianus in Dial. Meretric. *Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων.* Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοὶ φίλοι et ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus, *Ὁν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.* Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρῷον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, *Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρώοις φίλοις.* Et non longe post, *τούς τε πατρώους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο.* Et Basilus contra foeneratores, *καὶ πον καὶ πατρώας ἀπεμνήσθη φιλίας.* Moschopulus: *πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρώος κληρὸς.* Operae pretium est, et Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II. cap. 11. *Ἡ διὰ πατέρων κτίσις πατρῷα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικά, καὶ προγονικά.* Suidas vero Thomas et Moschopulo consentit: vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum

at, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo
 sensu apud *Heliodorum Episcopum*. Si quis igitur ἰκανὰ
 ἔχω τὰ πατριῶα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit
Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατρῶων ἐθῶν, pro πατριῶν, ut alibi
 dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum
 habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud *Lucia-*
num in Dialogo Alexandri et Hannibalis recte legitur ἀποστὰς
 τῶν πατριῶων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ δίαίταν τὴν Μηδικὴν
 μετεδιήτησεν αὐτὸν, abusus est pro πατριῶν. Sicut et *Dion.*
 in XXIV. libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπα-
 τείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατριῶων, μήτε ἐξ ἐτηγο-
 ρίας τινὸς, ἐκσιτῆναι, ac ipse vivus, et neque legibus patriae,
 neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi
 male πατριῶων pro πατριῶν dixit. Recte *Suidas* in vita *Chri-*
stodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πό-
 λως ἐπικυῶς βιβλία ἰβ. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε etc.
De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae etc. Eu-
molidarum πάτρια. *Cic.* ad Atticum. GRAEV. Quemad-
 modum πατριῶος et πάτριος distinguantur ab elegantioribus
 Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet
Graevius. Πατριῶον nimirum id dici, quod quis a patre
 relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spe-
 ctet. Sic dici πάτρια ἔθῃ. Esse tamen, ubi discrimen
 illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo *Jo-*
sephi, *Luciani* ipsius, et *Dionis*. His addo alios locos,
 ubi *Lucianus* pro πάτριος usurpavit πατριῶος. In *Scytha*
 cap. 4. ait *Anacharsis*, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάχου καὶ Ζαμόλξι-
 δος, τῶν πατριῶων ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio §. 4.
 εἰ δὲ θεοῖς τίμιον ἰδὲ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀν-
 θρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶχε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἔκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥς καὶ ταῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὐκ ἐκάστῳ νομιζέσθαι πατριῶον, διὰ
 τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Locum integrum adscri-
 psi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati
 interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen pa-
 triae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque

unusquisque primum ex patria solem vidit; adeo ut Deus ille (Sol) etsi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia cum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατριούς Θεούς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum *Noster* in *Eunucho* c. 3. ἐπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατριῶν, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed et apud *Aelianum* VII. Ποικιλ. 19. πατριῶν ἔθος pro more patriae, non patris. *JENS. Plut.* 306, 1. *SOLAN.* Conf. *Diod. Sicul.* III, cap. 71. vers. fin. τὰ πατριῶν βασιλεία, ubi *Wess.* N°. 81. πατρικός φίλος praefert. Ita πατρικός ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατριούς, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατριούς νόμους *leges patrias*, i. e. a patre suo latas, *Aelian.* VI, 10. f. non *patrias*, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in patria potestas, quae ad solum parentem spectat. Verum πατριῶν φίλοι *Herodian.* III, 15. 13. de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατριῶν φίλων, ib. I, 6. pr. Tamen et L. I. c. 9. pr. ὅσοι πατριῶν αὐτῷ εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο, ubi paternus affectus non adeo qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur. **REITZ.**

ead. l. 3. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus *Pollucis*, *Hesychii*, *Moschopuli*, et *Ammonii* verba. *Pollux*: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἶρηκε. *Locus* *Platonis* est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανήματα πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥῆον δορλεῦσιν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. *Hesychius*, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. *Moschopulus*, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικὸν ἐστίν. ὥς γὰρ φημεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τῶν

συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώτην τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Θηλυκοῦ ἡ πατριώτης (Imo πατριῶτις. *Lehm.*) στολὴ ἡ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic *Lucianus* in *Scytha*: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπύσατο πατριώτης (πατριῶτις) οὔσα. *Xenophon* etiam πατριώτην ἵππον dixit. *Ammonius*, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλω. *Thomas*, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἑρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης et πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari et servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, concivis, conequalis, contribulis. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt civis, aequalis, tribulis. Insignis igitur error est *L. Vallae*, qui existimavit, concivis esse vocabulum Latinum. Notavit autem *Pollux*, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, *Euripidem* dixisse συμπολίτην in Theseo et Heraclidis, quod et *Aristoph.* Scholiast. annotavit, ad haec verba in *Pace* 909. Ἡ χρηστός ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἄπυσιν. In quem locum scribens interpret: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης πον λέγει, ὃ ἔσμπολῖται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τηκούσῃ νῦν τιν' ἀρχέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur et haec vox apud *Josephum* lib. XIX. Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et *Aelianum* III, 24. Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem (XIII, 46.) legitur etiam συνηλικίαις. Ἀγισταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικίων βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox et apud *Eupolin* legitur, teste *Polluce*. Sicut apud *Isocratem* in Panathenaico συμφυλέται. Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui

ad Ephesios capite secundo dicit συμπολῖται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae *ad Galatas*: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου· et epistola *ad Thessalonicenses*: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετιῶν. *Sophocles* in *Oedipo Tyranno* montem *Cithaeronem* vocat πατριώτην *Oedipi*: Ἀπείρων, ὃ Κιθαιρών, οὐκ ἔση τὰν αὔριον πανσέληνον μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώτην *Οἰδίπου* καὶ τροφὸν, καὶ μητέρ' αὖξεν καὶ χορεύεσθαι, *dies crastinus haud abibit, quin te ut civem Oedipi et nutricem et matrem augeamus et celebremus, in teque choreas ducamus.* *Athenaeus* *Nicostrati Comici* fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc *Luciani* loco utitur *Micyllus*, aequè vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης· quamvis non ignorem a *Plinio* eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municipis*. Sed de his nimis fortasse multa. *GRAEV.* Quae *Graev.* ad probandum vocab. συμπολίτης adfert, iis addenda auctoritates *Polybii* ac *Dinarch.* apud *Raphel.* et *Els.* ad *Ephes.* II, 19. *REITZ.*

ead. l. 4. [Ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης] Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt μέθυσις vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. *Thomas Magister*: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν *Νεφέλαις*· Γραῦν μεθύσην, τῆς πόρδακος ἔνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτες φίλοι μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοξασμένων εἶπεν. ἐπὶ δὲ *Θηλυκοῦ Αἰβάνιος* ἐν τῇ περὶ τῆς λαλοῦ μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικῶς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυσιτικός. Ὡς *Φιλόστρατος* ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ. Εἶώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυσιτικὸν καὶ ἀνοήτως ἔρωντα. Ἐπὶ δὲ *Θηλυκοῦ*, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud *Ecclesiastem* cap. XXVI. ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος. Idem tamen XIX πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει. *Pollux* *Mnandrūm* etiam de viro μέθυσος dixisse auctor est. Nec caret igitur exemplo, quod *Apostolus* dixit in *prioris*

Porinithios cap. V. ἡ λοιδόρος ἡ μέθυσος ἡ ἄρπαξ. Et
 VI. οὔτε μέθυσοι οὔτε λοιδόροι. Nam *Lucianus* etiam in
Simone de viro μέθυσος καὶ πάροινος dixit; quamquam et
Phrynichus scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυ-
 πτικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσῃν. Barbari igitur,
 ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare
 μεθύσης per soloecismum est nominativus, et per Attici-
 smum genitivus. *Alexis* tamen in fragmento apud *Athe-
 naeum* lib. XV. ἐξ οἴνου δ' εἶρκεν τὸν μεθύσῃν Ἄλεξις.
 Ubi recte *Casaubonus* notavit, male non neminem emendare
 μέθυσος. Et apud *Arrianum* lib. IV. c. 2. ubi tamen pro
 πότερον μεθυστής εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his,
 quae statim apud *Lucianum* sequuntur, ἐτέρου δὲλέοντας,
 διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺςλέοντας, nemo unquam deprehendet
 soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quo-
 modo emendandus esset, nec ego, nec facile quisvis alius me
 longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis
 vetusti Codicis, quae modo laudavi adhuc in mendo cubaret.
 Illa scribunt: ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη,
 τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim respuunt ἐκλελοχός. Vide,
 quae supra notavi de λέλογχα, et infra c. 7. GRAEV. De
 μέθυσος ejusque gentilibus cff. Commentt. ad *Phrynich.* p.
 151. sq. et qui ibi laudatur *Schweighäuser.* ad *Athen.* Tom.
 VIII. p. 185. LEHM.

ead. l. 6. Ἐκλελοχότας] Nimis ineptum erat vulga-
 tumλέοντας, ideo hand cunctanter ejeci. REITZ.

ibid. Διπλασιάζεις] Tolerabiliorem puto *Graciana-*
nam lectionem, eamque interpretari utcumque conatus sum:
 nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam prae-
 sentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum
 consuetudinem pro λε et με ponunt ει. GRÆV.

ead. l. 6. Ἀῆμμα πάρεστιν αὐτῷ] *Lucrum* adest
 illi, cum λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique
 praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Ἀῆμμα
 et λῆμμα auctore *Ammonio* διαφέρει. Ἀῆμμα μὲν γὰρ δι'
 ἐνὸς μὲν τὸ παρόντημα τῆς ψυχῆς, (sic enim legendum est,

non τύχης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δὲ
 μιμ. hoc est λῆμμα animi praesentiam significat, λῆμμα
 quidquid accipitur. Si *Heliodori* Episcopi Codex emendatus
 est, λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμα. *Λῆμμα*, inquit,
 ἀσθενέστερος, in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω
 δὲ λῆμμιτι. *Josephus* VII. ἀλώσεως. Καὶ πολλοῦ λῆμμα-
 τος πλήρης γενόμενος. pro quo *Lucianus* in *Demosthen.*
Encom. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In *Neophrontis*
 quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάτι-
 σκε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος θεοστνγές, compesce fero-
 ciam et vim. Ipsum carmen legitur in *Stobaeo*. Quin et in
Philostrati Heroicis λῆμμα impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ
 λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In *Dion.*
Halicar. libro VI. eadem menda est. Ὑπὸ λῆμματος καὶ
 προθυμίας ὠπάμενοι. Apud *Plutarch.* in *Caesare* quoque
 male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro
 λήμματα. *Heliodor.* tamen in sexto recte dicit, γενναία μὲν
 τὸ λῆμα, συνειτὴ τὸ φρόνημα. *Euripides* in *Oreste*: Με-
 νέλαε πύσαι λῆμ' ἔχων τεθνηγμένων. Idem in *Iphigenia*:
 ὦ λῆμ' ἄριστον ὡς ἀπ' εὐγενοῦς ῥίζης πέφυκας. Et in
Heraclidis: Ἀλλ' οἷδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φέσιν. Id
 est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμήν, τὴν ἀνδρείαν τὸ ψυχῆς πα-
 ρύστημα, τὴν προθυμίαν. *Joseph.* III. Ἀλώσ. Αἰ δὲ
 πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λῆματος. Παρύστημα ψυχῆς
 autem, ut emendandum censuimus apud *Ammonium*, saepis-
 sine pro φρόνημα accipitur. *Diodorus* de rebus *Alexandri*:
 Οἱ δὲ *Θηβαῖοι* τῷ παρυστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρον
 τοῖς δεινοῖς. *Josephus* in VI. Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ
 παρυστήματι τῆς ψυχῆς *Ἰουδαίοις*. *Polyb.* Ῥωμαῖοι δι'
 ἀλκὴν σώματος καὶ παρύστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς
 οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, *Ari-*
stophanes in *Nebulis*: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷδε οὐκ ἄτολ-
 μον. Idem in *Ranis*: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ
 λῆμ' ἔχων. *Simonides*: ἐντόλμῳ ψυχῆς λῆματι πειθόμενοι,
spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem
 haec vox fere cum adjectivo laudis vel vituperationis. *Euri-*

ides in Iphigenia: Ὡς λῆμα ἄριστον. Idem in Alceste:
Καὶ τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea:
Ἡκιστα τοῦτον λῆμ' ἐγὼ τυραννικόν. Aristophanes in
Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κύλιον ἐξέναι καὶ λῆμα
δοῖον πορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, et
interpretatur et lemma ferre vehemens, quod dudum H. Ste-
phanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὡς ἀναιδὲς
λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro
praesentia praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit,
καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾷς ἐούσης ἀνάγκης. Et in
Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσαντες ἔσαν οἱ
Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est.
Ἰὼν λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque
significat, et syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν,
ἀπὸ τοῦ ἀπὸ προτάσεων sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma et mono-
lemma. Lemma etiam Plinio et Martiali argumentum signi-
ficat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro,
contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus
Demosthen. Encom. Λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
ψίας, id est, contentus magnorum et multorum emolument-
um. Josephus in I. Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ
λῆμα ποιήσειε. Idem in XIV. Ἀρχαιολογίας· Ὅτι δὲ μὴ
κατάφορον γένηται τὸ λῆμα, ne tamen quantum pecuniae
extorserit, cognosceretur. Ubi exemplaria τολμήματα ha-
nt; et male Gelenius vertit, ne tamen fraus deprehende-
tur, Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος
ἰσχυρῆς, Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ υλοχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας

Ἀπομένους ἴδοις ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 8. Πρόξεισιν ὁ μείραξ ὁὐμὸς φίλος]
ne convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro
liebreem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt
αἱ, ἡ μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μειραχίσκος,
cum mollem et pathicum vellent intelligi. Ita illud in-
gendum in Vita Demonactis: Ἦκεν οὖν τις μειραχίσκος

ὁραῖος, αὐτὸς ἀπολωλέναι λέγων, *venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma*. Itidem in *Votin*: καὶ μὴν οὐ πᾶν καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξε μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque et maxime idoneus testis est *Thomas Marster*. Μείραξ, inquit, καὶ μειρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδελφίμου· μειράκιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ἥττορες λέγουσι. Μείραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάντης ἐν *Πλούτῳ*. Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὴν τὴν μείρακι. Καὶ πάλιν· Ὁ μειρακίσκη πενθάρη γὰρ ὁραῖος. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλειος λέγε. *Lucianus* in *Gallo de Danaë* agens: Ὅς ποτε ἡρώσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος. Idem in *Νεκρικοῖς*· Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κελικας ἐτοίμους ἔχων. *Aristophanes* in *ἐκκλησιαζομένῳ*· Ἄγειν σε καὶ ταύτας μεῖα σου τὰς μείρακας. Idem in *Pluto*: Ἄλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἔω τὴν μείρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in *Ranis*: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης. *Lucianus* in *Merced. Conduct.* Τιμώμενος μείρακος, id est, masculinum scortum. Parum igitur *Attice Parnethenius* in *Eroticis*: Μειρακίσκος τις τῶν πᾶν δοξίμων Ἀνθρώπων ἡρώσθη. *Ammonius* quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρουσι. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἄρσην· μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec *Ammonii* sententia de μείρακίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo *Phrynichus* id confirmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κομμοδία παιζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες ἐπὶ θηλειῶν τάττονται· τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam *Nuannesius* verit: Μείρακες καὶ μείραξ adolescentuli et adolescentulus; cum sit puellae et puella, ut ex sequentibus verbis apparet et exemplis, quae attulit. Sic et Etymologici magni auctor, quem vide. Et *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit *Lucianus* in *Asino*: Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Et *Heliodorus* in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in

uarto ait: Θεωλένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et
 X. Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex ephēbis*, vel
 ὅστι μὲν τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in se-
 cundo eleganter dixit. *Aristophanes* etiam in Ἑκκλησιαζού-
 ναις de masculo dixit μείραξ, sed impudico: "Ἦν μείραξ"
 ὧν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούλῃται τούτον σκαλαθῆραι, id est,
 συνουσιᾶσαι, ut Scholiastes inquit, si adolescentulum videns
 cupiet et volet hunc subagitare. Ubi Scholiastes: Μείρακα
 ἔνταῦθα δοκεῖ ἄρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis
Ammonii verbis, quae superius retulimus, subjicit: ἢ πρὸς
 τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν scilicet respexit: quod verum
 est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis de masculis dicitur,
 quam Latinum *nubere*. *Micyllus* ingenue fatetur, se soloe-
 cismum hicprehendere non posse. GRAEV.

ead. l. 9. Μείραξ] Verum est, Atticos plerumque
 femininum facere *Aristoph.* Eccl. v. 692. et alibi. *Hemst.*
 in Ed. min. Dial. *Luciani*, pag. notarum 9. *Lucianum* in
 Dial. Mort. IX. commisisse contra nitidiorem Atticismum,
 notat, qui ibi μείραχίσκος masc. gen. dicat; quam notam
 editioni majori non inseruit. At si videris, *pincernam* et
 ibi significari, adeoque et *mollem* posse designari, quales et
 hoc nomine venire *Graevius* recte docet, nihil illic a se dis-
 senserit *Lucianus*. Sed et est ὁ μείραχίσκος apud *Alciph.*
 l. Epist. 2. p. 12. ubi suspicio, de effeminato sermonem
 esse, non est certa. Utuntur et alii de non suspectis, quos
 tamen scitis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ. Cf. *Pauw.*
 et *Lobeck.* ad *Phrynich.* pag. 212. sq. LEHM.

ead. l. 10. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω] Soloecismus hic in eo est, quod δείττομαι posuit pro metuo,
 cum sit terreo. *Thomas Mag.* Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἔχουν
 ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ
 ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β' Ἰλιάδ.
 Λυμόνι' οὗ σε ἔοικε κακὸν ὥς δειδίσεσθαι. *Aristoph.*
 Scholiast. ad *Plutum* notat, δέδοικα poni pro metuo, δεδίττω
 autem esse terreo. ἔδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω
 δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur

dixit *Lucianus* de *Luctu*: Κύνων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, *canis rictu sive oris hiatu terrens*. Idem in *Philops.* καὶ δεδιττεσθαι χάμῃ ἐλπίζων. Et in *Bis Accusat.* καὶ μὴ οὔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδιττονται, *terrent*. *Aristophanes* pro *metuo* videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείρον τὸν Κέρβερον καὶ δεδιττεσθαι. *Justinus Martyr* in epistola ad *Zenam* et *Serenum*: Πηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, *metuentem*, legitur. *GRAEV.* Cf. *Pierse*. ad *Moerid.* p. 118. *LEHM.*

ead. l. 12. Φίλων ὁ κορυφαιότατος] *Amicorum summissimus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce *Thomas*: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταῖότατον δὲ ἀδόκιμον, ὥς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἐτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάρχειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παῖζον λέγει. *Locus* *Luciani*, quem innuit, est in libello *Quom. Hist.* sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα, οἰχοθεν ἔχοντα. Negat hic *Thomas*, superlativo addendum superlativum. *D. Joannes Theologus* tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρων τούτων οὐκ ἔχω χαράν. *Phrynichus* summopere improbat hanc vocem. Κορυφαιότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην ἐξ ὧν παρὰ Φαβωρίνῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppradui* me, cum κορυφαιότατον *reperi apud Phavorinum*. Tu dic igitur κορυφαῖον. Simile huic est ἐσχατώτατον a *Thoma* merito improbatum, et κειφαλαιωδέστατον, quod in *Polemone Sophista* notat *Phrynichus*. Parum igitur Attice *Plutarchus* πρὸς Κολωτήν. Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων. Idem in *Pompejo*: Ὦν Πεοπένης ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατεργασταῖς καὶ τιθνηοῖς οὔτοι σύμβουλοι. Nec *Dion. Halicarn.* lib. VI. Ἀπλίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαιοτάτου τῶν προεστικώτεω τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec *Joseph.* συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII. Ἀλίου. συνελθόντων ἔξ τῶν κορυφαιοτάτων. Utitur et alibi hac voce, ut et *Laërtius* in *Socrate* et *Aristippo*, *Justin. Martyr*

παραινέσει ad gentiles, et *Herodian.* in fine libri secundi: τὰ κορυφαίωτατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et *Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I. c. 13.* καὶ μὴν τὸ κορυφαίωτατον, quod est supremum omnium. *GRAEV.* Errat *Thomas Magister*, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vide *Quom. Conscr. Hist. c. 34.* Serio enim, et ut probam adhibet. Nec solus, ut ex *Graevii* nota videre soles, id fecit. *SOLAN.* Adde nunc etiam *Lucianum* ipsum de *Paras. c. 42.* et quae *Lobeckius* monet ad *Phrynich. c. 69. sq.* *LEHM.*

ead. l. 13. Καὶ ἐξορμῶ δὲ] Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo et proficiscor, sive erumpo; cum proprie et Atticos activum sit significans, iucito, urgeo, impello. *Theschopulus*, Ὀρμῶ ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. *Philostrat.* certe Atticos imitatus semper active utitur in Heroicis: Ἐξορμῶ τοῦτον τὸν χόνα καὶ χρηστὸν ὡς ὀρᾶς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τεμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. *Euripides* in *Iphigenia* *valid. 130.* eodem loco utraque significationem conjuncte videtur, activam et passivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἦν τιν πομπᾷ ἀντήσας, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. proprie igitur, si Luciano credimus, *Heliodor.* in secundo. Καὶ μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηθέναι. Et sic saepe ille scriptor; ut et *Dio lib. XLII.* αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς πασιώτας ἐξώρμησεν, et sic idem frequenter, ut et *Josephus*, quin et *Xenophon*, et plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis *Budaeus* in *Commentariis* utriusque linguae. ipse etiam *Lucianus* hujus praecepti sui oblitus dicit in *ergo Diogenis et Antisthenis*: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμῶς, ante alios erumpens. Idem in *Dialogo Alexandri Hannibalis*: Ἐγὼ γοῦν μεν' ὀλέγων ἐξορμίσας εἰς τὴν ἰατρ. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum *Thucydides* dicat, παρῴσυνέ τε τοὺς Μακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμη-

GRAEV.

ian. Vol. IX.

K k

ead. l. 14. Ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόν-
 τος] *Cum quidam dixisset* ἔξ ἐπιπολῆς, addita prae-
 positione ἔξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omitta
 praepositione. *Pausan.* in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τι-
 ματώδει καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. *Aristophanes* in *Pluto*:
 Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεσι ἀνωτάτω γρουῖς. ἡ
 ταύτης δὲ νῦν τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. *Idem*
 in *Concionantibus*: Ἀνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήμιτος. *Herodot.*
 Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεσι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, id est, *superne in-*
est ipsum ellychnium. *Valla* hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ
 ἐλλυχνίου, id est, *cum multo lychno.* *Locus* exstat in *Eu-*
terpe. *Idem* in alio loco: Τάφον ἑαυτῇ κατεσκευάσατο
 ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. *Theophrast.* in primo de caussis:
 Εἰ καὶ τινες εἰς βύθος καθιῶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς.
Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερον τῶν ζώων θροι-
 μώτερα· παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτόλοις ἐπιπολῆς.
 Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα
 τῆς ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντη διὰ βύθους εἰς πλάτος ὁμοί.
 Sic *Attice Plutarchus*, qui tamen minus *Attice* dixit in
Dione, εὗρισκον ἔξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταγορᾶς· quod
 etiam apud *Dioscoridem* cum in capite de papavere, tum
 alibi, uti et passim apud Graecos interpretes occurrit. *Phry-*
nichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσι
 τινες οἰόμενοι ὁμοιον εἶναι τῷ ἔξαιφνης. οἷον ἔξεπιπολῆς·
 ἔξαιφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ προθέσεως
 ἐπιπολῆς. *Thomas* est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δο-
 κίμων ἔξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέ-
 σεως ἐπιπολῆς. *Αριστείδης* ἐν τῷ *Αἰγυπτίῳ*· Ἐπειδὴ οὐ
 διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμεν. *Θουκυδίδης* ἐκτὸς
 διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de *Epipolis* agens *Syra-*
cusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur *Livius.* *Lu-*
cianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim
 in secundo *Verarum* narrationum, οὐκ ἔξ ἐπιπολῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἐς βύθος. *GRAEV.* Adde *De Luct.* c. 16., ubi
 itidem eadem vox, cujus usus h. l. reprehendi videtur.
 Quod nemo mirabitur, qui consilium *Luciani* in conscribendo

hoc libello captum recte tenuerit. Ceterum de ἐξεπιπολῆς
f. Commentt. ad *Phrynich.* p. 126. sq. Ed. *Lobeck.* **LEHM.**

Pag. 211. l. 1. Συνεταξάτο μοι] *Jussit mihi.* Sic interpretor; non, ut *Micyllus*, composuit. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συνετάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum συνετάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur *Heliodor.* in secundo: Ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Ἰσιδος οὐπερ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον δοῦναι. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμιν τὴν κόμην οὐ τῷ Θεαγένῃ συνετέτακτο ἔσπευδεν. *Diodor.* saepe συνέτασσε pro jussit, et συνετέτακτο pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συνετάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut *Xenophon.* Apud *Josephum* ἐπιβουλήs τε καὶ λόγους συνετάσσοντες dixit, id est, insidias ponentes. *Lucianus* alio sensu in Asino dixit, συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, accingebantur operi; et *Plutarchus*, συνετάττετο πρὸς τὴν προῤῃσιν, ad negotium componebatur. Eodem pertinet illud *Periclis* ἀσύντακτός εἰμι, imparatus sum; illudque *Plutarchi* de Solone, συνεταγμένον ὑποβάλλειν τοῦ νομα, paratum subicere nomen. *Demosithenes*: οὐ σύντέταγμαί, non sum paratus, meditatus, instructus. **GRAEV.** *Επιτάξαιτο* volebat ille Soloecus. **GESN.** Rectius *Dorvil-*lius ad *Charit.* p. 291. Ed. *Lips.* interpretatur et explicat: *valedixit mihi.* Verum sic interpretatio Latina non facile da componetur, ut utriusque mens, tum soloece loquentis, tum Socratis faceti censoris, simul expressa luculenter pateat. **LEHM.**

ead. l. 2. Περιέστην αὐτὸν] *Circumstiti ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet *Thomas*: Μὴ εἴπης περιῤῃσταιμι τὸν δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινα περιῤῃσταίη; ἀλλὰ περιῤῃστάμεθα. *Λιβάνιος* ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιῤῃστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. *Laërtius* in *Menedemo* parum Attice dixit περιῤῃσταμένον αὐτὸν ποτε Κράτητος. Περιῤῃσταιμι etiam fugio, vito, significat. *Lucianus* in fine *Herimot.* Οὐδ' ὡς ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥsπερ τοὺς λυττῶντας ὦν κυνῶν, non secus ac rabiosos canes fugiam, et vitabo. *Josephus* Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον

ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περι-
σταται. *Idem* Ἀρχαιολογίας lib. IV. cap. 6. Περίστατο γὰρ
μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι
ταράξωσι τὸ πλῆθος, id est, *verebatur*. *Idem* locus et a
Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκί-
νος ἀεὶ καὶ τοὺς θορόβους περίστατο μάλιστα. *Idem* *Sui-
das* ἀλυσκάζειν, περιίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere*,
declinare. In qua notione etiam legitur II. *ad Timoth.* II,
16. et *ad Tit.* III, 9. Vide et *Cassub.* ad *Athen.* Ani-
madvers. lib. XV, 5. et *Andream Dunacum* ad *Jo. Chry-
sostom.* in epistolam ad Titum orationem sextam. *GRAEV.*

ead. I. 4. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρί-
νεται αὐτῷ] *Judicio experiebatur*, vel *contendebant*, aut
etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice
vero συνεκρίνεται αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur,
sive giguebatur, quemadmodum διεκρίνεται αὐτῷ significat,
una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro
judicio experiri dixit *Demosthenes*: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥο-
δίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus
Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρηὴ λέγειν, οὐ
συνεκρίνεται. Συνεκρίνεται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡρώϊο, ὡς ἔχει
καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλκεται.
ἐπεὶ καὶ ὁ φάμεν ἐν τῇ σπηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς
τὸν δαίνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εἴρηται παρὰ τοῖς δοκι-
μωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν,
καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo et dicunt ἡ-
κάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit *Epicharmus*: συνε-
κρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ
μὲν ἐς γῆν, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam
Chrysost. in comparatione Monachi et regis: Καὶ παραδι-
ναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεβόρηνιμένα παρὰ πολλοῖς.
τάτε πολλῆς τεγγάνοντα σπουδῆς. Et *Lucianus* in *Imagi-
nibus*: Καὶ τοι Νηρέσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. *Ibid.* ἐν
δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξιόουν ταῖς Ἡρώϊναις παραθεωρεῖν με.
Et paullo post: Οὐχ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναικά-
σιν. *Ibid.* Αἰγείρω δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εἶμη-

ἐς τε καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit *Athenaeus*: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη τοῦς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam psemet *Lucianus* in *Parasit*. Ἄξιός, inquit, συγκριθῆναι μαρτύρου τῷ σώματι· et *Philo*: Ὃς ἔνεκα εὐγενείας οὐδενὶ ἡγετῷ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus*. Quare minus mirum de Apostolo, qui II. *ad Corinth.* cap. 10. inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκριῖναι ἢ συγκριῖναι ἑαυτοὺς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia *Phrynich.* Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγκριμὰ τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μελέανδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφειγμένως, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, χρησάτο ἀδοκίμη φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόδε τῷδε, καὶ συνέκριμεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξέειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. *Cicero* recte I. de *Natura Deorum* σύγκρισιν vertit *concretionem*. *Theophanes Ceraueus*, supra sui saeculi captum scriptor elegans, *Hom.* LVI. n festo S. *Procopii*, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit *Franciscus Scorsus*: *Mundus dicitur, mod ex coelo terraque, et his, quae in medio sunt interfecta, constitutum atque compactum est*. Male vero *Plutarcho* σύγκρισις ponitur pro *comparatione*. GRAEV. Adeas locentem *Lobeckium* ad *Phrynich.* p. 278. LEHM.

ead. l. 6. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, licendum fuit, quemadmodum *Plato* loquitur in VI. de legibus: Θανμαστιῶς τόγε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in *Sympos*. Προῖξομεν δ' ἂν φαίνεται νῶϊν. GRAEV.

ead. l. 7. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὥς ἁμαρτάνομεν] Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur nimadvertisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 8. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Haec

Luciani verba ex sequentibus *Thom. Magist.* erunt intellectu facillima. *Μίγννται*, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud *Parthenii* in *Eroticis*, Τίς αὐτῶν μιχθεῖ τῷ ξένῳ. *Herodos.* in *Clio*: Αἰὲ δὲ πᾶσαν γυναικα ἐπιχωρίην ἰσομένην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. *Attice* igitur *D. Jo. Chrysost.* de *Babyla* martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοῦς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de *Zenone* agens. Sic apud *Hesiod.* μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. *Homer.* hymno in *Lunam*: Τῇ ῥά ποτι Κρονίδης ἐμύγη φιλότῃ καὶ ἐνῆ. *Quin et Esdrae IX.* Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentiliun filias duxerant uxores. *GRAEV.*

ead. l. 9. Μιχθεῖσα] Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aequae frequenter dicitur. *Aristoph.* *Ran.* v. 1112. Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μητρίνας τοῖσιν ἀδελφοῖς. *Aelian.* V. H. I, 15. αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀντήσωσι. *Homer.* *Odys.* A, 72. Φόρκυνος θνηγᾶτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et A, 267. de *Alcmena* — ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλῳ μιγεῖσα. *Hesiod.* *Theog.* v. 53. — πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνῃ. Ne plures addam. *REITZ.*

ead. l. 10. Καρῆναι δέ τις ἐπόντος] Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet *Thomas*: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κατακριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' αἰτίμων. *Διβάνιος* ἐν ἐπιστολῇ τῇ· (An τῷ? *LEHM.*) Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τιμιῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. *Philostrat.* in *Heroicis*: Τὴν κόμην ἦν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. *Lysias* in *Epitaphio*: Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ περὶ ἧσαν

αὐς ἐνθάδε κειμένους. *Phrynich.* adsentitur *Luciano* et *Thomae*: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κελύεσθαι autem de hominibus. Et *Moschopul.* Ἐκάρην, ὃ ἐπὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρῶς. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum et stolidorum, et γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, apitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii viderentur. Quo alludit *Tertullian.* de spectaculis: *Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, et insuper contumeliis alaparum objiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet et diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu ludum viri docti plura. GRAEV. Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 319. LEMM.

ead. l. 11. Ζυγομαχεῖν δέ τις οὗτος λέγοντος] Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos iusque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, *Thomas*: Οὐ δὲ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὅς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦδε τις ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἑμιςβήτουν, ἤριζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡς αὐτὸς καὶ τὸ ἐδικαζόμεν. Οἷον ἐδικαζόμεν τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. *Hesych.* in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκέοις διατρέχεσθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent *Plutarchi* loca a *Budaeo* in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert *Aristot.* III. Rhetoricorum, ἀλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορόνῳ, pro *Thomas* et nostra sententia, ut et *Demosthenes*, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV. Cf. *Ruhnken.* ad *Tinneum* p. 130. LEMM.

ead. l. 13. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ ἐσοῦντα] Reprehendit hic *Socrates* eos, qui βασανίζειν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur

et usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eosdem et *Thom.* redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ἐπὶ νόσον, ἀλλὰ ἐξήτασται. *Suidas* paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ ἀκλῆσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τάλιθ' ἐς διὰ λόγων. Adducit tamen idem *Aristophan.* locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δόσεις, χαρμάσας ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρον, στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγγέων, πλίνθους ἐπιτιθεῖς. Quae profecto omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in *Ranis*. Contra hoc praeceptum facit illud *S. Matthaei* capite octavo. Κεῖται, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλετικὸς θυμῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur *Luciano* et *Thomae*, *Hierocration*, et ostendit ex *Dinarcho* βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. *GRAEV.* Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tensi verberantur, si non satis notum, vid. *J. Elsner.* ad *Evang. Marc.* V, 7. ubi et *Suidam* refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione ver tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat *Lucianus*, si is auctor: non enim omnes sunt mere sollocismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male affectis vero adhibetur in *N. F.* aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. *REITZ.*

ead. l. 14. Προκόπτει δέ τις ἐπὶ πόντος ἐν τοῖς μαθημασιν] Quod hic *Socrates* ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur *Plato*, *Isocrates*, et *Philostrat.* pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν et ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere*, *procedere*, ut loquitur *Cicero*. Dissentiunt ab eo *Thomas*, *Phrynichus*,

Suidas, *Thucydides*, *Euripides*, denique ipse etiam *Lucianus*, qui ait in *Hermot.* ἐγὼ μὲν προύχοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in *Parasit.* ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόποντας. Idem in *Amor.* ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄγχι παιδιῶς ἰλιαν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. *Aristid.* ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιροῦσι μεγάλα φρονούντες. *Phrynich.* προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. *Suid.* ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. *Hesych.* in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem: quod *Coelius* interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut *Plin.* ait. Tale vinum *Theophrast.* VI. de causis plant. cap. 24. διηθικόν, quod male vertit *Gaza morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἡθίσεως, ut *pulchre* docuit *Thom. Reinesius*, magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III. Var. Lect. cum quo ipsae litterae in illa plaga videntur elatae esse. In *Hesych.* pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem *Hesychio* recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σάκκῳ ἢ προέκοπτεν, sacco colabat, aut praecidebat. Apud *Eustath.* ad *Iliad.* V. Καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ἐφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκχενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos et marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat *Lucianus*, in ea legitur apud *Euripidem* in *Hecuba*: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. *Herodot.* lib. 1. voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in *Thalia*: Ἐς τὸ πρόσσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων. *Thucyd.* in. IV. καὶ τῆς

ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων, id est, nobis augmentibus illorum imperium. Προοδοποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἔχουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων. Haec *Thucydidis* interpret. Eodem sensu *Lucianus* in *Saltat.* verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οἱ πάλαι, inquit, ἀρξαιμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter *Augusti maxime tempora.* *Plutarch.* cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰσθοίτο ἑαυτοῦ προκόποντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν et ἐπιδιδόναι, et non abstinens interim a nomine προκοπῇ. Εἰ δὲ μεγαλύνειν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνεσιν. *Lucianus* quoque in *Alexandro*, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. *Epictetus* in *Enchiridio*: Παρὰ μίαν ἤτιαν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπῇ, ἣ καὶ σώζεται. *Josephus*, etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γάρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προὔκοπτε τὸ τεῖχος, ὥς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset, et coeperat. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προὔκοπον ἐπίδοσιν. Et in I. *Ἀλώσ.* Γίνεται παρυδόζως Ἀντιπάτρῳ μεζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X. *Antiquitatum*: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ σιέργῳ διειτέλει. *Diod. Sicul.* de *Dione*, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλῃ ἔχων προκοπὴν. *Cicero* XV. ad *Attic.* Epist. XVI. Sed *mehercule* literae πεπινομένως scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit *Apostol.* I. ad *Corinth.* 4. ἵνα σου ἡ προκοπὴ γανερᾷ ἡ. Et *Epistolae* ad *Philip.* cap. 1. εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam *Heliod.* in VII. Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitelῇ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit *Lucianus.* Improbabat iste in *Nefasto* θάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, θάτερον pro τὸν ἕτερον, et ἄτερον pro θάτερον· quae omnia invenias in *Heliod.* Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν

αἰδῶν τὸν προεσβύτερον πρὸ τὸν ἔτερον. Idem in VI. Θά-
 ερος ἐπιχλευάσας θατέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro
 ἔτερος. Et in VIII. ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς
 ἰακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς
 ὠρηθέντων, pro θάτερον. Sed de hoc minus miror, quam
 e *Plutarcho*, qui in libello de lectione poetarum, δνοῖν
 ἔν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παρόδοις dicit, pro θάτε-
 ρον. Vide et *Thom. Magistrum*. GRAEV. Προκοπῇ, pro
 progressu in literis, *Ciceroni* adhibitum in Epist. ad Att.
 XV, 16. aequè ac in N. Foedere I. ad *Timoth.* IV, 15.
 ubi *Elsn.* et *Polybii*, et *Arriani* auctoritates *Graevianis*
 addit. REITZ. Nomen προκοπῇ merito a Grammaticis con-
 entum esse arbitratur *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 85. LEMM.

ead. l. 16. Εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα] Vitium est in
 μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro
 declamabis. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae,
 ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro declamabit. Memi-
 nisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi fu-
 turum medium usitatus habeat, quam activum, apud Atticos
 loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio.
 Testantur hoc *Philostratus* et *Lucianus*. *Philostrat.* in Marco
 Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔρη, καὶ μελετήσομαι. Idem
 in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος,
 καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. *Lucian.* in Merced. cond.
 Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ
 κελυσθέντα μελετήσαντα μὴ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et
 in *Demonact.* Ῥήτορι δὲ τινι κύκιστα μελετήσαντι. Proinde
 dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας· ut
 ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήγεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω,
 ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 18. Ἀττικίζοντες δὲ τινος καὶ τεθνή-
 σκει εἰπόντος ἐπὶ τρίτον] Cum quidam Atticorum ae-
 mulus dixisset in tertia persona τεθνήσκει, quod apud ger-
 manos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλ-
 τιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est:
 praestaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem

mihī; dicis enim, mihi morieris (Vult Graevius haud dubie: *dicis enim mihi: morieris*; quamquam nec ipse aliter, ac Reitzius, edidit. Lehm.) *Aristophan.* in *Nebulis*: Σ δ', ἐγχαλὼν τεθνήξει, *tu morieris*. Hoc, quod diximus, declarant etiam *Thomae* verba ideo a nobis non omissa. *Τεθνήξεται*, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν *Γοργίᾳ* ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει. *Τεθνήξει* οὗτος ὃν ἂν δόξη. καὶ *Λιβάνιος*. Εἰ μή τις ἄρτου μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ *Λουκιανὸς* ἐν τῷ *Σολοικιστῇ* ἀπαγορεύει. Graeca tamen *Platonis* exemplaria, quae ego quidem viderim, *τεθνήξεται* habent, non *τεθνήξει*, ut placet *Thomas*. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum *Luciano* in *Dialogo Terpsionis et Plutonis*, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. *Micyllus* hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim *προσώπου*. Alioqui εἰς τρίτην, ut *Attice* subintelligatur *ἡμέραν*, in diem tertium, vel perendie significat. *Synes.* εἰς τρίτην ἔχειν ἐπὶ ἡμέλει. *Aristid.* καὶ ἔκεν εἰς τρίτην. *Thomas*, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. *Heliod.* εἰς τρίτην ἐξώρισαν. Addit tamen *Aristophanes* ἡμέραν in *Lysistrate*: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὐκ ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος] Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat *Philostrat.* in vit. Ap. pag. 21. SOLAN. *Gesneri* versionem: de tertio (ἐπὶ τρίτου) mutavi ad *Graevii* rationem, monente *Schäfero* ad *L. Bos.* Ellips. 421. LEHM. *ibid.* *Τεθνήξει*] *Th. Mag.* h. v. SOLAN. Non damnat *Duker.* ad *Thucydid.* VIII. c. 74. f. cum et *Aristoph.* Ach. v. 324. ὡς τεθνήξων ἴσθαι νῦν γε habeat, quod forsitan frustra suspectum *Stephano* ait, ob *Luciani* auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse et probatissimi scriptores uti sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in ei terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

Pag. 212. l. 2. Στοχάζομαι αὐτοῦ] Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum *Lascarem Constantium*

ῥίγεται, στοχάζομαι, γείδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι et
 λειῶ, praeparatum esse et misereri; quod an hic locum ha-
 eat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχά-
 ζομαι positum esse secundi *Maccabaeorum* cap. 14. Καὶ
 ὧν ἰδίων πολιτῶν στοχάζομενος, id est, *parcens*, vel *mi-*
serius, vel *consulens*, ut vertit interpres illic. GRAEV.

ead. l. 4. Ἀφισιτῶν δέ τις εἰπόντος] Negat
 ic *Lucianus*, recte dici ἀφισιτῶν et ἀφισιτάνειν· pro eo
 nim dicendum ἀφισιτάναι. *Thomas*: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν.
 Ion imitandus igitur *Heliod.* ἀνίστιον καὶ ἀνελάμβανον,
 nemadmodum nec illud *Basil.* in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ'
 αὐτοῦ ἀσκητὰς. ὅτι αἰὲ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες
 διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστῶν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὄρη
 ἀφισιτάνειν legitur in sacris literis pro μεθισιτάναι. *Diod.*
hic. libro 19. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκούοντων ἐπετίμησεν
 ἵς δὴ σιτάνουσι τὴν φίλιαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ
 πόλεσιν ἀποκαθιστῶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem
 libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφισιτάναι τὸν
 Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνης φιλίας. *Polyb.* Ἐπὶ δὲ πᾶσι
 οὔτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσασαν εὐνοίαν σφισιν.
 Iuo verbo idemtidem ita utitur *Apostolus*. GRAEV.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ] Ideo a *Socrate* reprehenditur
 haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν
 ἢ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est *Phrynichus*.
 Alterum *Thomas* est in diversa sententia, cujus haec sunt
 verba: Ἀμφότερα λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ
 τόδε, εἰ καὶ *Φρύνιχος* ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ
 οὐ μὴ. Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε, καὶ πλὴν εἰ μὴ
 τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ
 χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. *Λουκιανὸς* ἐν τῷ
 ἡμῶν πρῶσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανεία γε καὶ ὑδροφόρον αὐ-
 τὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέ-
 οίτο. *Lucianus* hanc praeceptionem suam saepe non ser-
 avit. Dicit enim in dialogo *Diogenis* et *Mausoli*: Πλὴν εἰ
 ἢ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in
Ierc. cond. Πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις; moxque, πλὴν εἰ

μὴ ἀποχρῆν σοι. *Idem* in *ratione Conscr. Hist.* Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ἐπολάβοι τις. *Ibidem*: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξασθαι δεόν. *Idem* in *Imag.* Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνῶν ἐπειληγας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. *Idem* in *Piscat.* Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἶη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν. *Demosthenes* περὶ τῶν ἐν Χειρόρ- νήσῳ· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. *Idem* in *IV. Philippica*: Πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τέχης βοθηθεῖα γεγονυῖα. Sic et *Heliod.* in *VIII.* Πλὴν εἰ μὴ τις θαυματοποιεῖται ἐστὶ δαί- μωνος. *Plutarch.* in *Coriolano*, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. *Idem* in *Demosth.* Ἐκτὸς εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλονίσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. *Apostolus I. ad Ti- moth.* V. ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV. ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. *GRAEV.* Hos locos sacros confuse re- tavit *Graevius*. Priora verba: ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. legun- tur *Epist. I. ad Corinth.* XIV, 5. Quae deinceps landan- tur, *ibid.* XV, 2. *Epistolae* autem ad *Timoth.* I. cap. V. v. 19. habes haec, quae non diserte proferuntur: ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων. De formula autem πλὴν εἰ μὴ plura exempla addit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 459. *LEM.*

end. l. 6. Διπλῶ χαρίζοι] Haec, inquit, gemina gratificaris, vel largiris. *Micyllus* gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod et *Salmurien- sis* editor, *Jo. Benedictus*, vidit. *GRAEV.*

ibid. Χρᾶσθαι δέ τινος ἐιπόντος] Cum quidem dixisset χρᾶσθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. *Philostr.* in *Heroicis*: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαν- τείοις Ἀχαιοῦς. *Herodot.* tamen χρῆν et χρᾶσθαι dixit in *Terpsichore*: Καὶ οὕτω αὐτοῖς τε ἔξεν χρήμασι χρᾶσθαι. *Ibidem*: Ἡ δὲ Πυθίη οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. *Idem* in *Clio*: Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. *Pausanias* *Achaicis*: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τῆς νόσον. Caeterum de χρᾶσθαι et χρῆσθαι *Moschop.* Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ

ῥῆται, καὶ οὐ χρῶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. *Homer.* Ψυχῇ
 ῥησόμενος Θηβυῖον Τειρεσίαιον, *consulturus.* *Liban.* in
Antirrhethico: Τῷ Θεῷ χρῥσόμενος, *Deum consulturus.*
 latini eadem notione utuntur *adhibere.* *Cicer.* IX. ad fam.
cum adhibuisset domi mene Lupus me, et Libonem et Ser-
uim consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cogno-
cere te ex Cn. Scio arbitror; id est, cum me et Libonem
et Seruim, quos in aedes meus arcessierat consuluisset.
 d III. de Offic. *Gratidianus cum praetor esset, collegium-*
que praetorum tribuni plebis adhibuissent, id est, in consi-
lium vocassent. *Sueton.* Claud. *Adhibitis principibus.* *Flo-*
rus I. I. Gemini erant, *uter auspicaretur et regeret, adhi-*
bere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia
explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς. Sic
 hic locus ex *Jornande* et antiquis *Flori* editionibus legen-
 lus, [at non sic habere Edd. vett. testatur *Duker.*] ut prae-
 clare vidit *Gronov.* ὁ πάνυ. Vulgo male, *adhibuere ora-*
cula. *Cic.* IV. ad fam. 7. *A tuis reliquis non adhibemur,*
 hoc est, *consulimur.* Sed de hac istius vocis notione pluri-
 mus egit vir doctissimus et ingenii elegantissimi ac sollertis-
 simi *Jo. Schultingius*, qui non ita pridem in ipso flore aeta-
 is cum magna et praeclara inuaretur, exstinctus est, flebilis
 omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus
 urae, candor autem et morum sanctitas amori sunt, in notis
 a *Senecae* declamationes propediem bono publico edendis.
 ΠΡΑΕΥ. Accurate de formis χρῶσθαι et χρῆσθαι egit
Buttmann. Gr. Gr. Tom. II. p. 255. sq. LXXM.

ead. I. 7. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε] De eo *Phry-*
nich. Ἐκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου.
 dem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκεί-
 νου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιθρήμιασιν οὐ συν-
 ἄττοις τὰς προτάσεις. Et *Thom.* eadem fere, qui et
 libi negat, praepositionem recte componi cum adverbio.
 Juare ἔκπαιμι, ἔκτοτε, ἀποπέρουν, ἐκπέρουν, et ἀπὸ
 ὅτε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου,
 π' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τούτου. *Herodian.* in IV.

Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. *Epaulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἰστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph.* in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ προύριον. *Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον.* Sic tamen sacri scriptores. *Matth.* cap. XVI. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν pro quo *Lucianus* in *Demonact.* καὶ τοαπεκείνου ἀρξάμενος τιμῆν καὶ αἰδεῖσθαι. *Idem in Dialogo Cyclopi et Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.* *Invenies apud Matthaeum* etiam ἀπάρτι, cap. 23. et 26. et apud *Joannem* cap. 13. In II. ad *Corinth.* 8, 9. legitur ἀπὸ πέρουσι. *Pollux* in primo, προπέρουσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. *Lucianus* omitta praepositione in *Hernot.* Μακροῦ τιμι ἄμεινον εἶχε πέρουσι. *Demosthen.* in III. *Philippica:* Οὐδὲ αἱ πέρουσι προεσβεῖται. *Xenoph.* in III. Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρουσι. *Plato* in *Euthydemo:* πέρουσι δὲ ἢ προπέρουσι οὐδέπω ἤστην σοφία male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρουσι· quare in eo, quod sequitur, εἰρωνείαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπῶν ἐκπέρουσι. *Invenies tamen προπέρουσιν* etiam in epistola quadam *Libani.* Ἀναμιμνησκόμενος, inquit, οὗν, ὅπως ἡλγεις προπέρουσιν. Ἐκπαλαι legitur II. *Petr.* c. 2. et 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de *Arriano*, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἐκπαλαι. Utuntur etiam D. *Basilius* et *Plutarch.* Ille quidem ad *Athanasium* scribens, ἦν, inquit, ἐκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in *Themistocle*, παρεσκευαχὸς ἐκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἐκπαλαι δὲ ἡγανάκτου. *Idem tamen Attice* dixit in *Timoleonte:* ὅπλων τε θησαντρισιμένων ἐκ παλαιού. Et *Philostrat.* in *Heroicis Dialogis:* ΦΟΙΝΙΞ· καὶ ἐκ παλαιού ἄρα ἐνδόξιμόν τε καὶ σογὸν ἦν ἢ ποιήσις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ· ἐκ παλαιού, ξέει *Herodot.* Ἐπέμπε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερον. *Idem in eodem* primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον ἐκ παλαιού ἰδριμένον. *Idem in Urania:* ἡπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιού.

Pollux. in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. *Aristophan.* in *Equitibus*: Τρίπαλαι κάθηνται βοτάνομενος ὁ εἰσρογέτιν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλίοπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι. Jam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem *Lucianus* ab eo prorsus abstinuerit? Ἐκτοτε, inquit in *Asino suo*, ἔξ ἑμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἔξ ὅνου παρακύνψεως. *Athen.* in *Dipnosophistis*: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διοπυσσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. *Arrian.* I. ἀρεβῆς. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδῖται ἐβαρβαρίζον. *Joseph.* Ἐκτοτε αὐτῷ ἀδείας ὁ Ἀσχαήνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. *GRAEV.* Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpretes? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis edebantur. Quis nos feret, si juxta se Graeca et Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcumque Latine Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, et gratias habiturum, qui sensum cohaerentiam sermonis aperiat. *GESN.*

ibid. Ἐκτοτε] Ἐκ τότε scribit *Gron.* in *Arr.* Exp. l. p. 54. sive I. c. 27. quod *Gronov.* mutat in ἐκ τούτου. Ἐν τῷ τότε idem p. 59. et alibi; ut vid. in nott. viri

Item ἐς τὸ τότε, et εἰς τότε. Immo et ἐκ τόθεν ex *Hollon.* 4. *Argon.* Quae incautis excidere credit idem. tum et ἀντιπέρους ita componit *Thucyd.* II. c. 66. καίτοι ἀντιπέρους Ἡλιδος. *REITZ.* De ἔκτοτε, εἰς τότε, ἐκπέρουσι hujus generis aliis vocibus uberrime exponit *Lobeck.* ad *Grynich.* p. 45. sq. *LEHM.*

ead. l. 9. Τῷ δὲ ἰδοὺ, ἐπὶ τοῦ ἴδε] Cum quidam pro ἴδε uteretur. Haud scio, an velit *Lucianus*, ἰδοὺ verbum poni sine accusativo post se. Nam ita video plene omnes eo usos, ἴδε vero verbo addi accusativum. quod ἰδοὺ Attice dici pro ἴδε scribit *Thomas*, id nobis *Lucian.* Vol. IX.

non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo *Thomas* agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἴδοῦ, inquit *Thomas*, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. Εὐριπίδης Ἐκάρῃ Ἴδοῦ με κἀνθάρησος οἶα ἔχω κακά. GRAEV. Scripturam Imperativi ἰδὲ pro ἴδε in Luciano semper restituendum putavi, ut legitimam ac vere Atticam. Vid. Varr. Lecti. LXXII.

ead. l. 10. Ἀντιλαμβάνομαι δέ, ἐπὶ τοῦ συνίημι] Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι affirmo, pro συνίημι intelligo. Sic tamen *Joseph. VI. Ἀλώσ. Προῖτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, u sensisse, audisse, intellexisse. Suidas* dictione κογχύλι. κύνες τῶν ὀσμιῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes *Sophocl. in illud in Ajace Mastigophoro, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὁξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas* θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam *Budaeum*, qui duobus *Alexandri Aphrodisieci* locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, et ex *Basil. ἀντίληψιν* perceptionem. GRAEV.

ead. l. 12. Βράδιον δέ τινος εἰπόντος] Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit *Thomas*, οὐ βράδιον· ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις· βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς *Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attici igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus et Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγε· βράδιόν τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. Πλάτων δὲ καὶ Θεοκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucyd. in II. Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αἰτούς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Οὔτιον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορῇ τὰ τάχιστα περιϋόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνεσθαι καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κίκλους αὐτῶν στρέφονσα ἔλικα διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία*

ἄλλια προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς οὐσῃς ταχί-
 ας ἐγγύτατα ἀπέβαινεν. Haec Platonis verba Cicero ele-
 gantissime vertit: Cum alia majorem lustrarent orbem, alia
 minorem tardius, quam majorem, celerius quae minorem,
 motu unius ejusdemque naturae, quae velocissime movebantur,
 ea celeritate vinci a tardioribus, et cum superarent, supe-
 rari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helices in-
 flexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia
 efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret
 celerissimo. Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio So-
 cratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον
 ἐταχερόντων. Sic et loquitur in Pompejo, in Catone majore,
 in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III. et initio libri VI.
 Joseph. in IV. Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλκων οἱ γονεῖς τὴν
 θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum
 esse θῦττον· pro quo minus eleganter τάχιον, et Ἰωνικῶς
 ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV. εἰ μὴ θῦττον ἐξίοιμεν.
 Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θῦττον, melius dixit,
 nam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα. Thomas,
 θῦττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich.
 notare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per-
 sonam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ
 τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Phi-
 lostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θῦττον ἢ ἦτο εἰς
 τοσοῦντα ἀνεβύλλετο. Lucianus in ratione Conscrib.
 stor. Θῦττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari,
 θῦττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, et mox,
 θῦττον ἐνδύσω. Non dicit tamen sine exemplo Apo-
 lytus I. ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et
 Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τά-
 χιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus
 acceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τινος ἐτέρου δυνα-
 τος στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Joseph. IV.
 περὶ ἰουδαϊσμοῦ. Ἀναλισκομένων τε τῶν ἐπιτηδεύων τάχιον ὑπ'
 αὐτοῦ. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν
 ἡμεῖς. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλόν-

τες· qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. *Dion. Halic. lib. VI.* ἀγωνισταὶ ταχίους ἢ φρονιμώτεροι. *Herod. in Mel-pomene*, τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. *Diod. Sicul. in XX.* καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. *Idem in eodem*, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελουμένων, id est, *expectatione celerius.* *Arrian. in Periplo.* Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. *Idem in VIII. expeditionis Alexandri*, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. *E paulo post:* Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ παλαιοῦσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὔτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit imitatione *Herod.* qui in *Thalia*, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα· quod et *Diodor. Sicul.* imitatus est in *XX* libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνεον αὐτὰνδρα σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 13. Βαρεῖν δὲ τινος ἐλπόντος] *Idem Thomas docet.* Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπαρακειμένου οὐ βεβάρυνκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρυνκα παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦκον οἶνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται. *Plato* tamen *Symposio* hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρηνμένος, inquit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὐκ εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρηνμένος εὔδεν. *S. d.* *Idem* in eandem sententiam, quam *Thomas* probavit, δι᾽ Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρυνόμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιῶσιν ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ βασιλεὺς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἐβδομηκοστὸν καὶ αὐτίς· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. Improperie igitur *Lucianus* in *Aëtionē*: ὁπότε δοκὸν φέρεσθαι τας βαροῖντο. GRAEV. Cf. *Buttmann. Gr. Gr. Tom. I. p. 88.* LEHM.

ead. l. 14. Ἀέλογχα δὲ τὸ εἰληχα λέγουσιν

Cum quidam pro εἴληχα dixisset λέλογχα. Ἐξείληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγχει. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξι.
GRAEV. Cum *Graev.* Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, *la Croze* adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecistam Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. **REITZ.**

Pag. 213. l. 2. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων] Cum multi dicerent Ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex *Thoma* et *Luciano* in *Nefasto*. Ἐῷ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν πετροῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. *Thomas* vero: πέταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad Ἰπταμαι redeamus, reprehenditur Ἰπτατο *Luciano* in *Lexiphane*. *Locus* infra referetur. De πέτομαι vero et Ἰπταμαι *Thomas*. Πέτομαι, inquit, οὐχ Ἰπταμαι. Καὶ *Λιβάνιος* ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα τῶν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν τῶν ἀκούσαις. πετόμενος δὲ αὐθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ λόγῳ. *Phrynich.* Ἰπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἅπασι πετομένον, ἢ δίς. πέτεσθαι δὲ λέγε. Utitur *Luciano* utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In *Diabolo* *Tritonis* et *Nereidum*: Ἦδη πρόσγειος πετόμενος. Et *Muscae Encom.* ἀλλὰ μετ' ὧδῃς πέτεσθαι. Idem in *de ratione Conscr. Hist.* Καὶ τοῦ *Περσέως* ἔτι σὺν *Μεδοῦσῃ* τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετόμενον. Idem tamen in *Amor.* dixit, ἐλάττονι ῥοῦζῳ διῖπτάμεθα. Et in *de Judic.* ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὁπότε ἤδη ὡς αἰετῶ ἦν, συμπαριπτάμενη αὐτῷ. *Heliodor.* initio *V.* τὸν διῖπταμένην τὴν ὀλκάδα παρημείβοντο. *Gregorius Theologus Basilio*: Τούς τε ὠδικοὺς ὄρνιθας ἄδοντας ἀλλὰ τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἀλλὰ τὴν ἐρημίαν.
GRAEV. *Plato* Θεαίητος — πέτεται. *Ed. Bas.* 113.
OLAN. *Formae* Ἰπτασθαι usum recentiori Graecitati vin-

dicat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 325. sq. De πέτασθαι ver-
tem, πέτασθαι et πετᾶσθαι vid. ejusd. disputationem ibid.
p. 581. sq. et quae post eam sunt praecepta a *Buttmann*
Gr. Gr. Tom. II. p. 211. sq. *LEM.*

ead. l. 3. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] Jocat^{ur}
Grammaticus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi
hujus intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare voluit
usu verbi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni
Etymologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego ver-
bum dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni
parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ σι-
θέσεως ὀνομάτων disputant. *GESN.*

ibid. Περιστερόν δέ τινος εἰπόντος] Adversa-
tur *Luciano* recta *Athenaeus* Dipnosophist. IX. Ἀττικοὶ δὲ
ἀρσενικῶς περιστερόν καλοῦσιν. Ἀλέξης Συντρέχουσιν· ὁ
λευκὸς Ἀφροδίτης· εἰμὶ γὰρ περιστερός. Φερεκράτης ἐν
Γραφεῦσι φησὶν, ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν.
GRAEV.

ead. l. 5. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδεδόκει-
ναι] Cum quidam dixisset, se edisse φακόν, id est, va-
sculum olearium; cum φακὴν lenticulam dicere debuerit sin-
gulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario
legitur IV. Reg. 9. Λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque,
λήψη τὸν φακόν. Latinis dicitur lenticula, *Plinio* auctore,
ut egregie *Casaubon.* ad *Athenaeum* observavit. *Plutarchus*
in discrimine adulatoris et amici, φακοὺς dixit pro lentiginis
morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν
ἐφικνεῖσθαι μὴ δύναμενοι δι' ἀσθένειαν, ἐν ὅντισι καὶ φα-
κοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, lenti-
ginibus et cicatricibus similitudines referunt. Quid prae-
erea φακὸς significet, peto ex *Hesychio*. Nunc *Ammonius*,
si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρειν φα-
σίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἐνικῶς· φακὴ δὲ ἡ ἡψημένη.
τετρήσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἢ διαφορά. Vitandae igitur
amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro le-
gumine cocto, et φακοὶ numero multitudinis pro cruda len-

cula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos *Athenaeus* adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. *Lucianus* quoque in *Saturn.* Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῶν σαπέροδην ἐντετηκότα ἔξει. Et in *Hermot.* καὶ οἱ φακοὶ εὐταχεῖς. *Theophrastus*, *Dioscorides*, *Paulus Aegineta* etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat *Lucianus*. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse lentiginem; et discere poteram significationem hujus nominis ex annotatione *Graevii*. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακῇ est φακός. GESN. Φακῇ, non φακῇ, recte scribitur. Vid. supra *Epist. Sat. c. 23.* Varr. *Lectt.* omninoque quam illic commemoro notam notam ad *Schol. Icarom. c. 18.* LEHM.

ead. l. 8. Τοὺς βελτίστους] Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tantum de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cujuslibet librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, et hic indicat, se reliqua non jam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 13. Ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι] ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωπται. *Phrynich.* Ἀνέωγε ἡ θύρα, σολοικισμὸς, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέωπται. Contra tamen et praeceptum ἀνέωγε passive posuerunt *Herodianus IV.* ἐκείδης ἔχον καὶ θύρας ἀνεωγυίας. *Lucianus* περὶ *Γυμνασίου*, καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in *Epist.* ἦν πως ἀνεωγυῖαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβομεν. *Lucian.* in *vita Pyrrhi*: Τῷδε Ἡρόδοτος πολλὰς ὁδοὺς ἀνεωγέναι πρὸς θάνατον. Sic in *vita Marcii Coriolani*; et *Lucian.* *V. Histor. Ecclesiast.* οἱ ναοὶ ἀνεώγεσαν. *Joseph.* *III.* *Originum*: Εἴκοσι μὲν πόλεις ἀνεώγεσαν κατὰ πύλιν. *Apostolus I. ad Corinth.* 16. Θύρα γάρ μοι ἀνέωγε ἡ πόλις. Passive tamen dixit *Lucianus* in *Gallo*, ἀνέωπται ἡ ἡμῶν ἡ θύρα. *Thomas Magister* hic dissentit a *Phrynic.* Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικῷ ἀντὶ τοῦ ἡνοιγεν. *Αρι-*

στείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· Ἰερὰ τε γὰρ πάντα ἀνέργει καὶ τὰ τῶν ἱερῶν γένη συνῆγε, καὶ διεπροσβείετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ὀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἰγρόμματα ἔκλεπτεν ἢ ὑπανέργεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγει ἀνέργον, ἀνέργες, ἀνέργεν. Ἐπὶ δὲ μέσσω παρακείμενον τὸ ἀνέργεν ἀντὶ τοῦ ἡγεώχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, (τῷ in ipso *Thoma Ed. Blancard*. Unde scribendum τῷ. *Lehm*.) Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτροῶν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνέωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς etc. pag. 12. *Suidas* *Comicos* citat *Pherecratem* in *Crapatallis* et *Amipsiam* in *Moechis*, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic et *Homer. Il. II.* Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et *Herodot. in Clío*: Εἰ μὴ ἄπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδὴς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες. *Apostolus* passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ἡμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. *Γρατ.* Cf. *Fischer. Animadv. ad Weller. Vol. III. a. p. 36. sq. Lobeck. ad Phrynich. p. 157. sq. et Buttmann. Gr. Gr. Tom. II. p. 194. LEHM.*

Pag. 214. l. 7. Ἰππεῖς εἰς πεδῖον καλεῖν] Nomina in εὐς apud medios inter Atticorum veterum et Sophistarum aetatem, *Diodorum Siculum*, *Polybium*, *Laërtium* et ejusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos *Aristophanem*, *Demosthenem*, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Isocratem*, *Platonem*, *Lysiam*, *Thucydidem*, *Xenophontem*, et ejus imitatore *Arrianum*, tum apud Sophistas, *Pausaniam*, *Heliodorum*, *Libanium*, *Aristidem*, *Lucianum*, alios ejus aetatis scriptores, *Dionem*, *Appianum*, *Herodianum*, et ex nostris *Chrysostomum*, *Basilium*, *Gregorium Theologum*, *Synesium*, sine contractione fere in εὐς, quod et notavit vir summe eruditus *P. Leopardus* in *Miscellaneous*. *Thomas Magist.* Ἐρμηνείας, βασιλείας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοὶ, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. *Plato* in *Theaeteto*, unde hic *Luciani* sumtus est: Ἰππεῖς εἰς πεδῖον προκαλεῖς, Σωκρά-

την εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἵππεῖς esse soloe-
cismum, ut recte *Thomas* observavit contra omnium Grammati-
corum praeceptiones. *Plutarch.* et *Joseph.* modo εἰς, modo εἰς
dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emenda-
toribus debemus. Plethon certe Gemistus, *Plutarchi* et *Diod.*
Sicul. verba transcribens, pro ἵππεῖς accusativo semper ἵππέας
habet. *Plutarchus* in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ
δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἵππεῖς. Pro quo Plethon:
Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσιν δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἵπ-
πέας δὲ διακοσίους. *Diod. Sic.* Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν
πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἵππεῖς δὲ φ. Gemistus autem:
Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἵππέας δὲ
πεντακοσίους. Sic et alibi. Illud Luciani, quod mox sequi-
tur, οὐ δὲ τοὺς ἵππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit,
an tu vocem ἵππεῖς notasti, vel animadvertisti? Pro quo
interpres, tu vero equites cogitasti. *Aristoph.* in Equiti-
bus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἵπ-
πέας. Idem in Acharuensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγανώθην καὶ
φιῶ τοὺς ἵππέας. *Plato* in VI. de legibus: Χωρὶς δὲ
τοὺς ἵππέας. *Xenophon* in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ
δὲ οὗς αὐτὸς ἔχων ἔχεν ἵππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem
pagella, καὶ τοὺς ἵππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in
sexto, et septimo libro. *Thucydides* in sexto: Ἐψηφίσαντο
τὴν τε τροχὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἵππέας. Et in
eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἵππέας ἔχοντας ἐκ
τῶν Ἀθηναίων. *Demosth.* I. Philipp. Μετὰ τούτων ἵππέας
διακοσίους. Idem III. Philipp. Ψιλοὺς, ἵππέας, τοξότας,
ἄνους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἵππέας προὔδοσαν. Sic et
Philostat. in Heroicis, *Heliod.* in VIII. *Lucian.* in Votis,
et in Toxari, *Arrian.* in VI. expeditionis Alexandri, *Jose-
phus* in fine VII. Ἀλώσεως, *Pausanias* in Atticis, *Plutarch.*
Alcibiade. *Chrysostom.* in comparatione monachi et regis:
καὶ τοξότας, καὶ ἵππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt
et dicti auctores semper, praeter *Plutarch.* et *Josephum.*
om quod apud *Platonem* XI. de legibus legitur ἵππεῖς καὶ
πέας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum

est: ἱππέας, inquit, εἰς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναγέας, σκαγέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἱερμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐρετρίας (An Ἐρετριέας? *Lehm.*), Ἀχαρνέας, Φωκίεας, Μαρτινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας etc. Apud *Herodianum* semper βασιλέας leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam et *Joseph.* recte invenitur ἀμφορέας. Sic et *Alciphron*: Ἐς Δαναῖδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod *Isocrates* in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse *Isocrates* illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud *Demosthenem* in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπαύσης τῆς πόλεως κοινὸς δεῖ γονέας τοὺς ὑμῶν ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud *Herodot.* Clio cap. 194. et aliis locis ponitur, costas navium significans, non pastores, ut *Valla* vertit, sicut viri eruditissimi *Brodæus* et *Leopardus* hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit *Joannes Schefferus* de re militari Navali lib. I. cap. 6. Non dissimilis locus est *Luciani* in *Votis*: Ὡςπερ οἱ βασιλεῖς ἐποχρινόμενοι τραγῶδοι, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In *Longaenis*: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσοῦτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσθαι. GRAEV. *Piscat.* c. 9. singulari numero in hoc proverbio effectur. Vid. *Plat.* Ed. Bas. 85, 1. ἱππέας εἰς πεδῖον προκίβηται. Σωκράτης εἰς λόγους προκαλούμενος. *Leopard.* 37. *SOLA* ead. l. 8. Κατενόησας; ἀλλὰ] Videtur post κατενόησας insistere paululum, et responsum expectare *Lycius*

deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GREN.

ead. l. 9. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν] Luculentus soloecismus, ut si dicam *inter eos ipsos narravimus*, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum *Plat.* in *Gorgia*, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, *eos injuria afficiunt.* Et *Thucyd.* καὶ παρέδσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτούς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, junxerunt verbo tertiae personae. Male igitur *Clemens Alexandrinus* *Paedagog. II, 1.* ἐναργοῦς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἄμεινον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

ead. l. 14. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι] Recte notavit *Micyllus*, μαντεύεσθαι dici proprie de consulentibus. *Aeschines*: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρία τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. *Herodot.* Μαντήϊα εἰς τὰ ἐπέμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος. *Plato* in *Apologia Socratis*: Χαιρετῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι. *Xenoph.* in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευσόμενοις. *Moschopul.* hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρόπει βυρύνεται. Χρὴ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμόν δίδωσι, καὶ χρῆν ἀπαρέμφατον. Χρῆ γάρ ἐστι καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc *Moschopuli* sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate *Herodoti*, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, identidem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀχαρνᾶν, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὃς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθελῶν χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίῃ σφι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. *Lucianus* in *Dialogo Menippi et Trophon.* Χρᾶ, ὃ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed pro *Moschopulo* stat *Eustath.* ad *Iliad. I. p. 625.* Ἴσως δὲ ὠψυντονήθη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστι μαντεύεται. οἶον χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non

semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis et Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντιεύσθαι etiam dicitur de Diis et hominibus respondentibus. *Demosithenes* περὶ στεγάνου. Καὶ τὸν Ἀπόλλειον τὸν Πύθιον μαντευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀγικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic et loquitur in Dialogo Menippi et Tiresiae, et Dialogo Menippi et Trophonii, ut et Apollinis et Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἅλλὰ ὡςπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρῆν καὶ ἀναιρεῖν. *Isocrates* in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνεῖλεν. *Liban.* in *Antirrhetico*: Ὁ δὲ ἀνεῖλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. *Herodot.* in Π. ἦν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλεῖα εἶναι. *Chrysost.* in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησιμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἄξιῶν ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Urgebat, inquit, *daemonem ab oraculis repescens postulansque*, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντιεύεται] *Aristophan.* Av. 594. et 597. de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter de respondente, quod *Graevius* jam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

Pag. 215. l. 1. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαυθάνει σε περιϊών] Nam singuli soloecismi tibi latent circumcunctes. Sic legendus hic locus et vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obijciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, *Micyllus* hic putavit καθ'εἰς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit *Lucianus*, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12. Ὁ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. *Maccaab.* libro. III. Ὁ καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρέων. *Marc.* XIV. Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπῶσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μή τις ἐγώ; Et *Joan.* VIII. ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibant singuli. Uti

Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς· inde et in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθεὶς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. *Philostrat.* in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας, singulos heroes. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δέ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, publice et privatim. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μῦν καθ' ἓνα, singulas minas. *Plutarchus* in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. *Heliodorus* II. καθ' ἓνα συλλεγόντες ποτέ. *Aelian.* XXI. Εἰ τῶν καθ' ἓνα. *Lucianus* Dialogo Martis et Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, et Dialogo Plutonis et Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. *Basilus Libanio:* αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππαδόκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5. πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I. Corinth. XIV, 31. δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεῦν. *Demosthen.* in III. Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον ὑπόσι περικόπτειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα. *Thom. Mag.* οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide *Budaei* commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud *Thomam* legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. *Socrates* Ecclesiasticae historiae b. XVI, 13. Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλον δόγματος ὁ καθ' ἓς ἐπελάμβανον. *Eusebius* historiae Ecclesiasticae X. Καὶ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευμιούμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἓνα. *Iannes* Theologus Apocalyps. XXI. Καὶ οἱ δώδεκα πύλεις, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἓνα ἕκαστον, singulas portae, aut potius καθ' ἓνα ἕκαστον. Notandum quoque est, καθ' εἰς *Lucianum* di-

xisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam conjunxisse cum plurali λολκασι, quemadmodum et *Marcus* et *Joannes*, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καὶ εἰς] Sic L. et Fl. *Leopard.* εἰς ἄρα x... 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθίς. SOLAN.

ead. l. 5. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον] In hunc locum *Thomas*, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. *Moschopolus* in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse ambire puellam, sive foeminam, et dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis et foeminis, quae despondentur et nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam *Lucianus* in *Nefasto*: Πρώτην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et *Plutarchus* in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. *Herodot.* quoque in *Clio*: ταύτην πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνείσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. *Plutarchus* in *Erotico* etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili et praedivite, ultro ambiante nuptias adolescentuli cujusdam; quemadmodum *Martial.* dixit, *Uxori nubere nolo meae.* Οὐ γὰρ ἀπορρίψουσα δέξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μεράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Improprrie igitur *Lucianus* in *Toxari*: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. *Ibidem*: Δεῖ δὲ τῶν μνηστέρων ἕκαστον προσαγγεῖλанта ἑαυτὸν διότι μνηστευόμενος ἦκε. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice *Plutarchus* in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανία. *Μοχρὸς* in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαι τινὰς τὰς κόρας. Sic et *Persanias* in *Laconicis*, *Heliodor.* in V. *Laërtius* in *Hipparchia*, *Joseph.* *Orig.* *Judaicarum* lib. V. et XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud vetustissimam quen-

que. Dicit enim *Plato* in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῷ*. Apud *Euripid.* in *Iphigenia Aulidensi* *Achilles* dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας. *Isocrat.* βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην. *Diodor.* XX. ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiat, de puellis et foeminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de *Tertulliano*, *Hildeberto* et *Fulgentio*, quos et de viris *nubere* dixisse honeste *C. Barthius* docet Adv. VI. c. 14. non contenderim. Nam et multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant.

GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Et hunc solecismum *Thomas* aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ὄχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἄνθρωπος τὴν γυναῖκα. Αἰβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς ἑλίου. Ἐκβαλλε τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divortit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. *Cic.* *Mimam* *exegit*. Eleganter igitur *Josephus*, ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμυσθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de *Esdra*: λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse *Lucian.* in II. Dialog. *Janonis* et *Jovis*, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν. Ibidem in *Bis Accusato*, τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. *Plutarch.* in *Stoicis* controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥςπερ εἰ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταῖρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in *Romulo*: Νόμος μὴ διδοὺς γυναικὶ ἀπολείπειν ὃν ἄνδρα, διδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. *Hermogenes* *Sophista*, ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι

τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV. Nec Atticismum, nec vero omnino receptas loquendi cogitandive leges, laeserunt *Lucianus* et *Plutarchus*, dicentes de viro, ἀπολείπειν τὴν νόμιμον γαμετήν. Quippe non attendit *Graevius* noster, posse virum dici ἀπολείπειν τὴν γυναῖκα, qui legitimæ uxori, ut *Jupiter Junoni*, minus praestet debitam fidem, nec vero eundem simul ἐκβάλλειν τὴν γυναῖκα, quod proprie in eum tantum cadit, qui civile et externum matrimonii vinculum divortii actione legitima dissolvit. LEM.

Pag. 216. l. 1. Εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ ἐξιῶν κόπτοι] Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium et pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat et pulsatur*, idem est apud Graecos inter κόπτειν et ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit et percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi, atque absistere, ne laederentur apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt *Turnebus*, *Cujacius*, *Muretus*: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis ψοφεῖν cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, et *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent *Suidas*, *Thomas*, *Ammonius*, *Phrynichus*, *Moschopulus*. Attice igitur dixisset κόπτοι τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ἐξιῶν. *Lucianus* in *Philops*. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in *Fugitiv*. Ὡστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. *Aristophan*. in *Ranis*: Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. *Moxque*: Οὐ μὴ διατρέψης, ἀλλὰ γὰρ τῆς θύρας. Et in *Nubibus*: Γεῦσαι τῆς θύρας. *Lucianus* in *Apologia de Eratosthenis adulteri caede*: Ἐρομένου μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. *Heliodorus* in l. 7 περὶ τῆς θύρας ὅτι πλείστον ἐψόφησεν. *Phrynich*. addit, καὶ quoque χροῦσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed et hunc facit illud *Xenoph*. in *Symposio*: Φίλιππος δὲ ὁ Λατοποιοῦς χροῖσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι.

Evangelista: *Μὴ ἄρξησθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύ-*
ραν. GRAEV.

ibid. *Ψοφοῖη τὴν θύραν*] *Vid. Spanh. ad Aristoph.*
Plut. 1098. Et supra *Icar.* c. 22. Quod ad κρούσαι θύ-
ραν, de quo *Phryn.* vid. *Ellen.* ad *Apocalyps.* III, 20.
 LEITZ.

ibid. *Θύραν*] De forium aperiendarum ratione, consulo
Plut. in *Publ. Hort.* 909. SOLAN.

Pag. 216. *l.* 9. *Νῦν δὲ γενήσομαι*] Soloecismus
 hic, quod νῦν δὲ cum futuro conjungatur, cum debeat
 praesente jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὲ
γενήσομαι. *Pollux:* Ἄρτι, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὲ,
 ἐστὶ ταυτόν. *Suidas:* Νῦν δὲ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἄρ-
 τως. *Πλάτων νόμων* ἡ· Νῦν δὲ ὀλίγον ἔμπροσθεν τού-
 τος περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα εἰστέμιν, νῦν δ'
 αἰκλήσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων δια-
 λεγόμενος εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὲ ἐπὶ
 τῷ μέλλοντι· ὅς δὲ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὡς
 ἔμελλεν εἶναι νῦν δὲ. καὶ *Εὐριπίδης* ἐν *Ἰππολύτῳ*. Νῦν
 μέν ὄρος βῆσ', ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου. Νῦν δ' αἶ-
 ψατοῖς ἐπ' ἀχυμάντοισι. καὶ ἐν *Μελεάγρῳ*. Ὅρῃς σὸ
 ν δὲ μ' ὡς ἐπράυνας τύχην. *Homer.* Νῦν γὰρ δὲ γένος
 ἐστὶν. *Idem:* Νῦν δὲ ἔξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά.
Thucyd. Νῦν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τόνῳ, ὃ καὶ φασὶ
 παρῳημένῳ συντάσσεσθαι. *Euripid.* *Phoenissis:*
 τε δὲ νῦν θρασυτέρων ἐμῶν ὁδόν. *Ibidem:* Ἄκουε δὲ
 καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. *Plato* in *Gorgia:* ἄρ' οὐ
 ἦν νῦν δὲ λέγομεν *λατρικὴν*· et sic frequentissime cum
 illo *Dialogo*, tum in aliis ejus libris. In his autem,
 et attuli, exemplis, τὸ νῦν δὲ nusquam junctum inveni-
 saturo. Proin si quis dixerit νῦν δὲ γενήσομαι, is so-
 locismum cominiserit. Nec est soloecismus in simplici voce
 γενήσομαι, quod putavit interpretes, sed in νῦν δὲ futuro γε-
 νήσομαι hic juncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι σολοικιῶ,
 ut in initio harum notarum disputavi. *Plato* enim pro
 ut dixit νῦν δὲ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν,
Lucian. *Vol.* IX. M m

πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον et προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαῦθις, ὅσον οὐπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro jungitur, contra hanc Luciani et magistrorum praeceptionem. *Homer. Iliad. H.* Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Et alio loco: Νῦν δὴ Αἰρείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει· et saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit *Plato*, de legibus libro III. μᾶλλον βεβαιώσμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θανμαστὸν οὐδέν. Idem in *Phaedone*: Ὡς Σωκράτες, ἔστατον δὴ σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτίδαιοι. *Xenoph. IV.* institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. *Thucyd. VI.* Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλή ἔσεσθαι. *Thomas* ait etiam νῦν aliquando futuro junctum soloecismum esse. *Lucian. παρὰ ταισιν*, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιῇ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενέσθαι. δέχεται γὰρ σοφία χρόνον. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. *GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.*

ead. l. 18. Νῦν δ' ἕτερον ἄττα etc.] Non accuratè satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco focuerantur, quae habet *Thom. Mag.* in νῦν ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄττα, ἐν ἐγκώλιον μόνον εὔρηται, προὔπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιγέρομεν, οὐ πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τε καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἀπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, ἔπεται ἀεὶ. ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἕτερον ἄττα, καὶ πᾶσι ἀπὸ προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ *Ηλιάτιος* ἐν *Φαίδω*· γὰρ δὴ ἄττα τοιαῦδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. *L. Bos.*

Pag. 217. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον] I lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum malum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, et cum *Thomae Magist.* observatione conveniunt, sed sententiam et connexionem turbant. *Gesnerus* Rectè haud dubie iudicat *Gesnerus*. Verum sic ἕτερον

textu Luciani invenit censor noster scriptum, non ἔτερον, quod *Schmiederus* suspicatur. Ergo vetus certe est etio ἄττα, quamquam vix dubium esse potest, quin ἄττα xipserit ipse Lucianus. LEHM.

ead. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse ob omni affinitatem σέ post ὑβρίσαι. Aperte enim iudicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, et ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν ut Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut interpretatione nostra factum est. GERN.

ead. l. 6. Σέ ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ] Ὑβρίζω σέ ilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in ius amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus et injurius sum. *Moschopolus* eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ πρὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὀρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ, ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὺν, ἢ εἰς τὰ ἐπὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὥς ἀναφέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur *Plato* in VI. de legibus: Μήτε τινὰ ὕβριν βρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero *Lucianus* subjicit, καὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. *Platonis* verba e se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαθεῖραι, ἀλλὰ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. *Lucianus* in is Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ et εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. v. 900. si id ex eo *Aristophan.* versu, item ex *Euripid.* Phoen. 23. et *Lucian.* Dial. Vener. et Cupid. probat, in quibus εἰς με ἵβρι. adhibetur pro me ipso, non in meos. Adde *Aristoph.* Nub. 1507. — ἵβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. *Acrostichum* de Salt. cap. 24. Et *Aeschin.* de fals. leg. pag. 104. era, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem posuit ad eos, qui cum *Aeschine* faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subjicit, eum et λοιδορεῖσθαι aliis. HETZ.

*ead. l. 12. 'Ο Πλάτων] Plato Συμπ. p. 315. G.
SOLAN.*

ead. l. 14. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopol. videtur nonnihil a Luciano dissentire. 'Εναλλάττειν, inquit, μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστροφῶς, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιοῦντων ἐναντία λέγεται. 'Υπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀπὸ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀγεῖν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc est, enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγὴν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 16. Νῦν εἴσομαι] Si superiores de ἄρτι αἰνῶν futuro non jungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

Pag. 218. l. 1. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν] Sic Moschopol. Graev. Forsan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SÖLAN.

ead. l. 5. 'Ετέρου πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis ὑπαλλάττειν et ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe enallage est, cum pars pro parte casus pro casu, non immutata sententia ponitur; hypallage cum duo nomina vices suas permutant, et mutuo alterum pro altero ponitur. Itaque enallage pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; hypallage duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN. Schmiederi prudentiam sequens pro explorato sicut habeo, pro δόξειν in supplemento Graeviano corrigendum.

Luciani conjectura esse δόξει. Ὡς αὖτε intactum reliqui, uia, si e conjecturis corrigendum sit, variis id modis teneri poterit. LEHM.

ead. l. 8. Λέγων ἐστὶ] Λέγειν interpretes legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam et λέγειν expressit *ar.* aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 11. Σπουνδάζειν πρὸς — περὶ τινὰ] De eo non convenit *Moschopulo* cum *Luciano*. Σπουνδάζω,quit *Moschopulus*, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιώῃ ἐπιμελείας τοῦ ὅματος, σπουνδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 219. l. 2. Ἐκάστῳ] Ἀν ἑκαστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν] Sic legendum videtur: καθίζειν, u τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο δια-
φέρειν φημί] Nihil aliud vult *Lucianus*, quam κάθισον
ci ad stantem, quem iubemus sessum capere, κάθησο vero
l eum, qui jam sedet; quemque rogamus, ne surgat.
Thomas eadem tradidit, quae *Lucianus*. Ἄλλο, inquit,
ίθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς
να ἰστιάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς
ν καθήμενον ἵνα κάθῃται, καὶ μὴ ἐξαναστῇ. ὥς τὸ
ῖρ· Ὁμήρῳ· Ἦσο ξέν· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήμεν ἔδρην.
e lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod
ro paulo antecedit, τὸ κατέσθῃτι ἤκουόν σου λέγοντος ὥς
τιν ἔκφυλον, *audivi te dicentem, imperativum κατέσθῃτι,*
te, vocem esse peregrinam vel barbaram, *Luciani*
te respicit verba, quae in *Lexiphane* suo posuit: τὸ
τατο, καὶ ἀπαντιώμενος, καὶ τὸ καθεσθῆς οὐδὲ μετοικικὰ
ς Ἀθηναίων φωνῆς. *Micyllus* ex superioribus *Luciani*
rbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non
ntus assensero vel propter haec verba, quae infra habentur:
· Οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνυ
· α νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam *Lucianus*
proprietas vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello
ntus est. Nunc vicissim *Thomam* et *Phrynichum* audia-

mus. Ἐκαθέσθην, inquit *Thomas*, καθεσθεις, καθεσθήσμαι, (leg. καθεσθήσομαι. *LEM.*) καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγει οὖν καθεζομαι, ἐκαθεζομαι, καθεδοῦμαι, καθεδοῦμενος, καθεῖσθαι, (leg. καθεδεῖσθαι, ut apud *Thomam*. *LEM.*) καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. *Phrynichus*: ἐκαθέσθην, καθεσθεις, καθεσθήσομαι καὶ πληθυνταὶ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. *Parum igitur Attice Heliodor.* IV. Καθεσθεις δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. *Basilius* in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθημεν. *Lucianus* in priore verarum narrationum: Ὅπισθεν δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. *Herodian.* in V. Συγκαθεσθεις αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορέῳ. *Joseph.* Ἀρχαιολογίας libro II. Καθεσθεις ἐπὶ τινος φορέως. *Idem* libro VIII. Καθεσθεῖσα δ' ἡ Βεθσαβή· et pluribus aliis in locis. *De καθίζω, et καθίζομαι Thomas Magister*: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. *Pollux* scribit, *Xenophontem* καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II. ἀναβάσεως· Καὶ ἀπαγγέλλομεθα δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλῆιον καθιεῖν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud *Demosthenem* et *Galenum*. *Moschopul.* Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς, καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μετὰβατον etc. Τὸ καθεσθήσομαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. *Alibi Thomas*: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτὸν. *Lucianus* in *Nigrino*: Καὶ καθίσας ἑμαυτὸν ὥσπερ ἐν θρόνῳ. *GRAEV.*

ead. l. 10. Εἴη διαφέρον] V. *Th. Mag.* v. κάθισον. *SOLAN.*

ead. l. 13. Ἦσο ξεῖν'] *Hom. Od.* II, 44. *SOLAN.* Apud *Homerum* *Od.* II, 44. editur Ἦσ', ὦ ξεῖν'. *Notavi Barnesius*, forte ipsius hujus loci auctoritate, Ἦσο. *Ceterum* apud *Homerum* manifesto Ἦσο significat, *sede*, hoc est, *sedem*, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ ἔδρῳ ἐπιόντι πατὴρ ἐπόειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος ἐτίρωθεν ἐρήνιτε, φρόνησέν τε. *Caeterum* apparet, me

interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 220. l. 2. Τὸ καθίζειν λέγειν] Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Caeterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, et sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Χυγγραφεὺς ἀνὴρ] Ξυγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ πρῶτοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφείας ἐκάλεον. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσῆνεγκαν οἱ Ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν πρῶτον. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφοι μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam Ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore et auctore libro, sed et de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 8. Πάνν οἶδα — λέγοντος] At nihil dixit, sed ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut credidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam eadem aliunde resarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν] Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι λέγω, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschorum. paulo aliter: τὸ ἐμαντὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano in illud Thucyd. Τοὺς μὲν Ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν οἷος τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moschorum sententia et idem in III. τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 221. l. 4. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον] Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem immisisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis hujus dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alie-

num fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc et alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. At enim, οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλόμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum putat illud νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. JENS. Non audiendus est *Bourdeltius*, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσωμεν τὸν διάλογον. GREN. Quippe non satis hoc respiciunt viri docti, verba haec postrema ad formam hujus dialogi fictam pertinere; nec quicquam ultra hujus ipsius libelli terminos colligi hinc posse puto. LEM.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 222. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Non est hujusce Luciani, sed antiquioris alicujus. Multa id arguunt, primumque ineptiae styli, cum aliae omnibus paginis, tam illae φὺ, φὺ, etc. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171. ut patet in *Pseudomante*: at hic nebulo se baptismum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque *Baronius* Neronis anno 12. verba illa hujusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφαιατίας, ἐπὶ ῥήνιος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμῶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui putat Lucianus hic a Neronis anno 12. et Christi 68. ad annum servatoris 171. pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliquando commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem praesens illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo istius de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythiis verba fiunt, la-

hæc distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans pervideat. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium *Spanhemius* aliique multi, gensium videntur existimare *Cavus* 129. et Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia honorum ac laudum positum, v. *Perizon.* ad *Aelian.* III, 26. collatis addendis, ubi neque hujus inscriptionis obliviscitur, neque quod in *Peregrino*.... plebs illum impostorem vocat *Ἐνα φιλόσοφον, Ἐνα φιλόπατριν.* Metellus est Consul *Φιλόπατρις* *Ciceroni* ad *Att.* II, 1. GREN.

[*ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ*] Ab Inquisitoribus et hic libellus in exemplari *Aldino*, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In alio exemplari, quo *Wesselingi* beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stylo et ingenio hominis Luciano multum inferiore. Adfectata autem et Lucianese locutionis imitatio, quae ab ipso proficiisci nequivit, quia sua ipse non excerpit; auctorem vero aetate anteriorem esse, satis demonstravit *Gesnerus* in singulari insert. quam calci hujus tomi adjungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Juliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum stat scripta a Juliano epistola. Ita vero studiose hunc dial. pertractavit *Gesnerus*, ut vix mihi, quod addam, reliquum sit. Summis laudibus has ejus lucubrationes effert *Wesseling.* in *Poecil.* p. 248. seqq. Sed p. 250. miratur eandem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere aus fuerit. (Sed de hac opinione forsam in praefat. ageat.) Bis ejus versionem, bis, ter Graeca emendat, quod loco obiter indicamus. REITZ. Juniores hunc *Philopatri* esse Luciano nostro Samosatensi, cum alia multa proferat, quae *Gesnerus* magna cum diligentia et doctrina exiecit, tum hoc potissimum arguit, quod cap. 12. dogma

Christianum de Trinitate his verbis propositum desiderat quibus ante concilium Nicaenum locum nondum fuisse, et historia dogmatum ecclesiae satis constat. Ac vel hac sola de causa maxime miror, quod non solum *Aug. Kestner* in libro inscripto: Versuch einer Schilderung der Agypt. Jen. 1819. p. 418. sq. et p. 513. sq. propria sua audacia ac temeritate usus contendere potuit, librum hunc sexti anni 166. p. Chr. a Luciano Samosatensi conscriptum esse, quam conjiciendi levitatem merito castigavit *Eichstadius* in prolusione academica, Tomo primo hujus Editionis praefatione p. XCIX. sq.; sed quod etiam *Kellius* in peculiari commentatione, quam tamen non ego novi nisi ex *Aug. Neander* historia religionis et eccl. Christ. Tom. II. Part. I. p. 191., hanc ipsam opinionem de Luciano hujus libelli auctore demonstrari sustinuit. Licet enim negari non possit, in ipso libello esse nonnulla, quae, si ad accuratissimè examinentur, cum conjectura *Gesneriana*, qua Philopatris paullo ante Julii necem compositus credatur, non satis facili explicatione conciliari possint; ut quod de Aegypto subigenda sub finem legitur scriptum, quam difficultatem certe non omni ex parte sustulit *Neander* l. l. certius tamen vix potest quidquam esse, quam hunc foetum tribus prioribus aerae Christianae seculis in lucem edi nullo modo potuisse. Et ex iis quidem conjecturis, quae hactenus prolatae sunt, probabilissimam habeo eam, quam *Gesneri* eximiae doctrinae et judicio elegantissimi debemus, cui praeter *Wielandium* Vers. Germ. Tom. VI. p. 382. sq. et alios, nuper etiam *Neander* l. l. et *h. Tzschirnerus* in libro posthumo: Verfall des Heidenthums. Tom. I. p. 317. subscripserunt. Quod autem, eodem *Neandro* ibidem monente, clarissimus *Niebuhrus* hunc Philopatrin imperante Nioephoro Phoca a. 968. Constantinopoli conscriptum esse suspicatur, ejus sententiae, per se quidem illius haud sane improbabilis, argumenta satis valida adhibere desideramus. LEHM.

and. l. 2. ΤΡΙΕΦ.] Notus. An Τρίφων vel Τρίφων;

τὸ Τριέφων non placet. GUYET. At Τριέφων integre et crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ. *ead.* l. 4. Συνένευκας] Lego συνένευκας. GUYET. *ibid.* Βυσσοδομεύεις] Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor. *Homer.* ad Od. Θ, 273. βυσσοδομεύων, κατὰ βύθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. *Lucian.* de Dem. c. 24. βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. GESN. Vid. de hoc verbo *Toll.* et *Solan.* ad *Calumn.* c. 24. Adde *Hom.* Od. 4, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Π. Α, 149. ubi Schol. κερδαλιόφρον, πανοῦργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῇ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἔστι, κερδαίνειν φρονιῶν. Sed ad Π. Α, 339. eadem Schol. κερδαλιόφρον, πανοῦργε, καὶ φιλοκερδέστατε. Ἦγουν, ἀπατηλὲ, δολερὲ, ἀλωπεκώδης. κερδύλη γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Π. Κ, 44. βουλῆς κερδαλέης; πενιτῆς, ὠφελίμου, ἢ πανοῦργου· παρὰ τὴν κερδῶ, ἔχουν τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur *Horat.* *trasi* ex arte Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὁ χορὸς τέσευ] *Hom.* Il. Γ, 35. *Solan.* *Iliad.* Γ, 35. *Lucian.* *Jove* Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐκάτην] Hecates, cum ex inferorum regione in terram nostram venatum egreditur, quam terribilis et adspectus, et ad mentem sano etiam excutiendam compactus, graphice descripsit *Lucianus* in *Philopseude* cap. 24. sqq. GESN.

Pag. 223. l. 1. Τίνοι θεῶν — συνήντηκας] *Mim.* non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad linguam dari, totumque ejus imminuari habitum; cujus rei nec sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi *Dan.* IX, 27. *d.* XIII, 22. *Athenagoras* in Legatione pro Christianis 15. p. 63 Ed. Oxon. Dechair. ex *Homer.* Il. Y, 131. ἀλεποὶ δὲ θεοὶ, inquit, γαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. *Span.* ad *Callim.* H. in *Pall.* 54. p. 592. et 610. et viri

docti ad *Petron.* c. 17. p. 58. Nota sunt, de antro Tropicarii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας] I. e. ex Dei providentia. GUTH. Miserrima affectatio. *Spanh.* ad *Callim.* 610. consulto vertit, quamvis idem inopinatum conspectum dixisset. Vid. pro *Lapa.* cap. 14. SOLAN.

eod. l. 4. Ὡ καλὲ Κριτία] Προσφώνησιν hanc, ut Latini paullo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus *Ciceronem*, qui, cum ex Graeco vertendum esset, προπίνω τῷ καλῷ Κριτία, dixit *Tuscul.* l. e. 40. *propino hoc pulchro Critias.* Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

eod. l. 5. Δυσχεραίνεις] *Lucianus* in *Votis* sive *Navi* c. 10. ἡ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἡ ἐκκεχώρηται. GESN.

eod. l. 6. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς] An ἡ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

eod. l. 8. Διενειλημμένον] Omittunt hoc verbum *Lexica.* Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex *Dioscoride*, nimirum amplecti, circumplecti, cum de caprellis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboresque sese applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ibid. Ἀναπεμπάζω] *Lucianus* in *Gallo* c. 5. ἀναπεμπάζη τὸν ὄνειρον. GESN.

eod. l. 10. Ταῦτα, καὶ] Lego ταῦτά. GUYET.

ibid. Ἀποψύξω] *Gloss.* *Graecol.* ἀποψύχω, dirige. GUYET. Idem habet *Menagius.* REITZ.

eod. l. 12. Σκοτοδινήσας] *Lucianus* in *Philopseud.* c. 24. ὥς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ. GUY.

eod. l. 13. Κλεομβρότου] Hic, lecto *Platonis* de animae immortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est *Callimachi* in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in *Antholog.* Graeca l. 3. ultimum:

Εἶπας, ἤλπε χαῖρε, Κλειόμβροτος Ἀμβρακιώτης.

Ἦλατ' ἀφ' ὕψιστου τέλειος εἰς ἤλαδε,

Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 17. Ἐμβρόντητοι] Ἐμβροντήτους ποῖτας
iam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton
ētis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I. Tim. §. 1. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτέος] Solebant ita
re loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent,
et ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum
et apud Lucian. in Scyth. cap. 4. ubi Anacharsis ad Toxa-
n: μὴ περιῖδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom.

21. ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιῖδης με κ. τ. λ. Contempl.

1. περιόψει οὖν με κ. τ. λ. et Icarom. c. 3. μὴ δὲ πρὸς
αἰῶν με περιῖδης. Huc refero obscuriorem paullo in Ni-
tin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν
κοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ
ἔμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια
πλουδακίως ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non
l. λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte
um iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum
l. verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praeco-
asse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset,
sed γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ
ἔμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror,
ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat.
icet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat.
aeterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat,
quod est apud Comicum in Ranis v. 512. ubi muliercula
pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura
a προοιμιάζει, Οὐ μὲν σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De
iis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Jam
Herodot. I, 24. ἐπειδὴ σῆμ' οὕτω δοκέει περιῦδέειν αὐτόν.
ulian. Or. V. quae est in Dema matrem, gratias eidem
habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμε-
ν, sed edocuerit rationem mysteriorum etc. GRAN. Sed

verba illa ex Nigrin. c. 6. ab *Gesner.* allegata, aliter expōnit *Hemsterh.* quem vide. (sed video ipsum hoc jam nō tāsse. *REITZ.*

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν] *Lucian* in *Navig.* c. 11. δὲ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὥς δοκεῖς ἀνακταῖς *GESN.*

ead. l. 9. Μή τι κακὸν παθήης] *Hemistichion* veteris poetæ videtur. An *Homeri*? *GUYET.*

ead. l. 12. Καί ποῦ καταπεσὼν] *Lucian.* in *Isorom.* 3. μὴ καὶ σὺ ποῦ τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μηνάπειόν τι πέλαγος ἡμῶν ὥσπερ τὸ Ἰχάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σιαντοῦ ὀνόματι. *GESN.* *Heuman.* in *Poecil.* p. 249. verū vult *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spirituales; sed *Gesner.* videtur ambiguum studio servasse. *REITZ.*

ead. l. 15. Σοφιστῶν] *Christianos* notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Caeterum *Lucianus* de *Mort. Peregr.* c. 13. Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: et apud *Prudentium* *Peristephan.* X, 40. *Christianis* *Asclepiades* *Syriae* *Praefectus* hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxit novus?* *GESN.*

ibid. Ἐξώγκωσε] Etiam hic *Lucianum* imitatus est *nostr.*, nisi quod paullo modestius ille hyperbola utitur, in *Philops.* cap. 39. τοιαῦτα ἀκούσας ἤκω, ὥσπερ αἱ τῶν γλεύκους πιόντες, ἐμπεφνημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτοις δέμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur *Elihu*, *Job.* XXII, 18. sq. *GESN.*

Pag. 225. l. 1. Φὺ, φὺ, φὺ] Τὸ φὺ hic pro φῦσιν admirantis videtur. *GUYET.* Φὺ — ἰαὺ — αἶ] Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne *Graecum* quidem illud φύ. Forsan legendum γεῦ. *SOLAN.*

ead. l. 4. Ὡς τὰς νεφέλας φουσήματος] *Horum* verborum ommissa est interpretatio a *Micyllo* ex editione *Paris.* 1615. f. et *Basil.* 1619. 8. quem sequuntur *Gallus* *Ablancurtius*, et *Drakius* *Britannus*. Fugitur autem rursus *Critiae* excitatus in *Propontide* *Boreas*, quo adversus tenente, ingredi *Euxinum* *Pontum* naves nisi fanibus

more adjunctae non potuerint. Nam ὄχεσθαι πόντον (frequenti praepositionis εἰς ellipsi) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitus Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, §. 26. GESN.

ead. l. 5. Ἀύβρου] *Homeric* vox, *Iliad. B*, 148. *Odyss. O*, 293. GESN.

ead. l. 6. Προποντίδα] De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a terra alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sensum dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur Propontide Scriptor cogitarit, non video. Adde votum eodem de compescendis Scytharum excursionibus in fine dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis vicinis vicina esset. Vide etiam *Neron. c. 6*. unde coniecto, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 7. Κάλων] Ἀ κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐξεινον] Τὸ εἰς excidisse videtur librarius. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E*, 773. Τροίην Ἴξον. Plura ex eod. *Bos. de Ellipsis. p. m. 268*. Adde *Nostrum* supra *Dea c. ult. γάμον ἔναι*, et *Theogn. γ. 1172*. — ἤλυθες πύργου. Quare nihil inserto εἰς opus erit. REITZ. Ellipsi praepositionis εἰς. h. l. etiam *Fritzschi* agnoscit existit. p. 212. Ineptam temere vocat *Belinus*, qui bene monet, in formula διὰ κάλων ὄχεσθαι respiciendae verbalem illam locutionem πάντα κάλων κινεῖν, de qua *Erasmus* *Adagg. 1, 4, 140*. *Barnesius* egit ad *p. Iphig. Aul. v. 1249*. Significat enim auctor, qui summi tumoris exemplum ipse se praebet, remissis funibus abreptas ferri naves e Propontide in Eu-

αἰνῶν. Quamobrem castigavi paullum *Gesneri* versionem eandemque etiam in inferioribus, ubi ὅσον οἶδημα etc. cum praecedentibus verbis arctius, quam factum est, nectendū erant e singulari illo, de quo inter omnes constat, idiotismum pro ὅτι τόσον οἶδημα etc. Quippe *Gesnerus* ὅσον, quod πόσον esset scriptum, ut exclamativam reddiderat sententiam, ad similitudinem sequentium: πόσος κορκορυγμός etc. **LEHM.**

ead. l. 9. Πόσος κορκορυγμός] *Locus* videtur expressus ex illo *Aristoph.* in *Neb.* v. 38. seq. εἰτ' ἐταράχθη τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν. Ubi κλόνος secundum *Scholiasten* est στρόφος τις καὶ εἰλιξ· διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τῶν ἐν τῷ ὄρει ὄντων ῥων τὸν ἦχον. **GESN.**

ead. l. 10. Πολύωτον] Forte, ut famam finxit *Virg. Aen.* IV, 181. seq. — Cui quot sunt corpore porae, Tot vigiles oculi subter, — tot subrigit aures. **GESN.** Ut regibus multas aures tribuit *Xenoph.* quod indiget ad *Schol. de Calumn.* cap. 5. **REITZ.**

ead. l. 11. Τερατῶδες] Τὴν τερατῶδη παροιμίαν τὸ τερατῶδες ἔπος. **GUYET.**

ead. l. 12. Τῶν ὀνύχων] Non reperio apud praenotatorem *graphos*, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν, *Alb. Fabricius* in literis ad *Reimarum*, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perierat ut *Argus oculus*, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, et quidui vera sit? comparandus cum h. l. est *Lucian.* in *Dear. Judic.* c. 8. ubi optat *Paris* ὡς Ἄργος ὅλην βλέπειν τῷ σώματι. Item *Catullian.* illud ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, ut te faciant, Fabulle, nasum. Denique illud *Aristaeneti* *Epist.* I. p. 5. ἐνδεδυμένη μὲν εὐπρόσθε τάτῃ· ἐκδύσα δὲ ὅλην πρόσωπον φαίνεται. Sed sunt genera infinita. Simillimum illud *Plauti Stich.* V, 5. Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis. **GESN.**

end. l. 14. Κνήμην] De Baccho. Alludit ad γαστρομήμην. GUYET. Jupiter Bacchum ex se conceptum, con-grantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, et acto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. *Lucian. all. Deor. IX.* Quod autem κνήμην, *suram*, vocat, non ρόν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo civit etiam *Lucianus V. H. I. c. 22.* Latinus sermo um lusum vix admittit. GESN.

ibid. Κεφαλὴν κύουσαν] De Minerva. GUYET. Illas in cerebro Jovis concepta, quam periculoso edita partu erit, suo more describit *Lucianus Diall. Deor. VIII.* GESN.

ead. l. 15. Ἀνδρείαν φύσιν] De Salmacide, Scy-mae, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex *Ovid. Meta-morphoseon* libris: ut et de feminis Alcyone, Philomela et ogne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla etc. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 17. Ἀλλ' ἐπεὶ σε] *Homer. Od. N, 228.* DAN. Ex *Od. O, 260.* ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω δ' ἐνὶ χώρῳ. GESN.

Pag. 226. l. 5. Ὑπερον] Vulgo nominandi casus in xicis, ab ipso, etiam *Stephano*, post quem errare nemo i turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed *olffg. Seberus ad Polluc. VII, 107.* neutro genere re-us adhiberi docet, quo usus etiam est *Lucianus in Phi-a. c. 35.* ex quo loco illud simul discimus, non injuria metuere Triephontem: fieri enim, si *Dis* placet, posse, ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra illus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον] Θύρετρον, θύρομα *Hesychio et dae.* An januae munimentum? *la barre de lhuis.* YET. *Hesychius*, et ex ipso forte *Varinus*, distinguunt invicem θύρετρα, id est, θύρας, et θύρετρα, hoc est ὀρύματα, quae tamen et ipsa vox interdum januam seu ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum i debeat, ut apud τοὺς ο' 3. *Reg. VII, 50.* Ego cre-
tim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe
Lucian. Vol. IX. Nu

Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse lectum e Philopseude Luciani jam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GERN.

ead. l. 6. Ἀπεργάζεται — κατάθελξις] Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendationis, ultimis verbis Triephontis et cap. 9. Philops. lectu facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam perita: confer omnia haec cum illius c. 34. 35. et 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur SOLAN.

ead. l. 7. Κατάπληξις] Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. *Lucret.* IV, 1157. Magna atque immodestia (amasia) κατάπληξις plenaque honoris, a saucio amatore vocatur. GERN.

ead. l. 10. Ἔτι με ἐξεφοβ.] Qui per tale numen jurat, a quo vindicari perjurium non potest, ille non veretur perjurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illi stramineo numine ad perjurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam *Cicero*, qui tanquam e Porticu maximo disputat, *Offic.* III, 29. ut in iurejurando non ad maiestatem Deorum aut iram respici debere dicat. Sed de ira Dei si tantius viderit: nos jam non philosophamur. GERN.

ead. l. 11. Ἀμυνέμεναι] Verbum Homerice praerogationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον GERN.

ead. l. 14. Θεοῦς πάντα] Unde hoc fit? Vulcanus enim solum in terram praecipitatum fuisse *Homerus* testatur. GUIET.

ead. l. 15. Θεσπεσίου βηλοῦ] *Hom. Iliad. A, 1* et *O, 23.* SOLAN. Caetera Homeri idem Solanus ubique dixerat, quae et Gern. Quare ea deinde non his addidit REITZ.

ibid. Βηλοῦ] Quid sit βηλός, cum de caelo sermo

putatur in Schellii min. ad II. A 591. Noster hic re-
xisse imprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam
m puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, re-
tio. Caeterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl.

D. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνία] Salmonei historiam praeter alios ha-
Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580.

ISN.

ead. l. 17. Τιτανοκράτωρ] Rem ipsam apud Ho-
rum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 18. Παρ' Ομήρῳ] Atqui apud Homerum
libi hae voces reperiuntur. SOLAN.

Pag. 227. l. 2. Κύκνος] Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χροσὸς, δι' ἔρωτα
Ἀήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 4. Ἐχεῖνος] Ego malle *ἐχεῖνο*, ut ad Euro-
m referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur *ἐχεῖνο*, quod
multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas au-
ris ineptias spectes, verius. GESN. At bene tuctur *ἐχεῖ-*
; Jacobus ad Toxar. c. 40. p. 124. sq. LEHM.

ibid. Ἐπωμόσατο] Ab *ἐπωμόω*, vel *ἐπωμόζω*, inter-
s. Scribo *ἐπωμόσατο* ab *ἐπωμόω*. GUYET. Ἐπωμίσατο]
cundum interpret. Lat. legendum erat *ἐπωμίσατο* ab *ἐπω-*
ω, quamvis hanc vocem in Thes. Steph. non reperi-
am.

ISTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia;
, ut emendare jubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium
lum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum
epimus. Omnes enim *ἐπωμόσατο* habent. SOLAN. Ἐπω-
ατο] Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore no-
, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile
ad Plinium *succollare*. GESN. Ἐπωμόσατο] Etsi ter qua-
ἐπομοσόμεθα et *ἐπομόσομαι* deinde in hoc Dial. sequun-
, jurandi significatione, et o brevi; hic tamen ipsum fa-
m loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac
ano auscultavi; nec enim ratio adparet, cur verbum ab

analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἔπωμῖς est superior humeri pars. Vid. *Foes.* REITZ.

ead. l. 5. Ἡροστρία] Ita apud *Lucian.* Conc. Deor. cap. 7. seq. Momus ad Jovem, Τιμυῖ, inquit, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσῶν τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅς μος, ἢ ἑλλόβιον ἡμῖν γένη. GESN.

ead. l. 7. Κατεκεντάννυτο] Forte κατακεντέννυται a κατακεντέννυμαι. GUYET. Imo rectius κατακεντάννυται a κατακεντάω. Quamquam et κεντέω probum unde κεντέννυμι existere possit. Quod *Jacobus* ad *Top.* c. 40. κατεκεντοῦτο h. l. corrigi voluit, ni fallor, κατεκεντέτο. Ceterum cf. *Adnot.* nostram ad *Toparidis* locum *Tom. VI.* p. 492. LEHM.

ead. l. 8. Αἰθίοψι] Vix pejus de Jove suo meritis est *Homerus* aliquo in loco, quam *Il. A.* 423. ubi Jupiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Jovis saepius inhuntur, aliaque ejus facinora, gentiles et Christiani, quae istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. *Lucian.* de Sacrif. c. 2. *Jup. Trag.* c. 37. *Arnob.* contra gentes *VI.* pag. 192. Versum hexametrum ἀμεινον· rependit alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si opus videtur, *L. Bos.* Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 9. Ἡλίους] Pluralis ille etiam legitur apud *Thucyd.* VII. c. ult. pro aestu radiisque solis: οἱ δὲ ἥλιαι, — καὶ τὸ πνῆγος ἔτι ἐλύπει. Ubi *Duker.* alia exen addit, in quibus et pro radiis, et pro diebus pluralis ἡμῶν ponatur. Sed et alia Graeci interdum in plurali adhibent quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. *Lycophr.* 1248 et 1249. Αἴρων, *Diod. Sic.* III. c. 34. ter. Κεναῖς γαῖαι, ibid. XI, 40. Πίστις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς θείαις, *Phal.* Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις γαῖς, *Dion. Hal.* VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, *Dion. Sic.* II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, *A.*

ad. I. p. 8. Ὑπνους vulgatissimum *Dion. Halic. VII*,
 73. pr. et apud quosvis. Ἐλπίδων, quod et Latinis usi-
 tum, *Diod. Sicul. p. 297. v. 7. Ed. Bas. et passim.*
 κείματα *Psalm. CX, 2. Act. XIII, 22. Eph. II, 3.* Sic
 λοιτούς supra *Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.*
 ead. l. 10. Ὑποβεβρεγμένος] Non ausim damnare
 nominativum. Ne quid de locis *Luciani* dicam in hac ipsa
 editione emendatis, statim *Somn. c. 1. τοῖς πλείστοις οὖν*
 ὅξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα
 καὶ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia inve-
 nitur. *Herodot. I, 28. Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὐχεσθαι*
τοῖς, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Ἀνδρὺς ἐν θαλάσῃ. Adian.
H. IX, 26. Ἡξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὁμνὺς μὴ ἀνυ-
παῖν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353. Φημὶ
ὅν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων
ἰσχυρὸν ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακό-
νητον quidem et σολοιχοφανέστερον agnoscit, sed studio
cessitum ad vim orationi addendam et speciem novitatis.
Ὑποβεβρεγμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem
nominativum, ut pitissare. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36.
te reddam madidum probe. GESN. At locus ex Pro-
cl. §. 16. ab Gesn. in Ed. Philop. adlegatus, merito
in Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit.
l. notavi. REITZ. Liberiorem hunc Nominativi usum
quidem sine cupiditate quadam, nec tamen sine injuria,
nonnullis veterum, nec non huic Philopatridis loco,
testat Fritzschius Quaestst. p. 103. LXXII.
ibid. Πόγωνα τηλικ.] Barbam etiam promissam Jovi
objicit Juno, ap. Lucian. Dial. Jovis et Junonis, quod
secius astragalus cum Ganymede luderet. GESN.
ad. l. 11. Ἀετοῦ — Ἰδης] In aquilam transforma-
vit Jupiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item
montis vertice lascive cum Junone concubuit: quod paullo
superius tangit Noster. GESN.
ad. l. 12. Κυφορεῖν καὶ ὅλον τοῦ σώμ.]
κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni et

Mercurii, ille εὔγε, inquit, ὥς ὅλος ἡμῖν κνοφορεῖ ὁ γυναικός, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. Jam dictum, in more Bacchum, in cerebro Palladem a Jove gestatam. GUY

ead. l. 15. Προφήτης] Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, λατρός ὢν καὶ μάντις, ὥς φασίν, σοφός. Paull ante λοξίαν vocarat Comicus, unde est ἀμφιλόξος, quod hic apud Nostrum statim sequitur. Comparanda, quae de λοξίᾳ (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristoph. l. c. et quae Macrobi. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Junonis et Latonae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι καὶ ταξιεῖν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ λατρός εἶναι, καὶ μαντιάζεσθαι· et in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitibus jungit pag. 716. cavetur, ne tam multa solus faciat Apollo sed quum aliquid ellgens, aut vatam, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GERN.

ibid. Ἰητρός] Cur a vulgari lingua hic omnes recitant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLA Affectat auctor, ut solet, poëticam linguam. LEM.

ead. l. 16. Ψευδόμεαντιν] Lucian. et haec vox est qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, in nomine fecit. GERN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλέκοντα] Adscripserat Graeco: Vid. acta Achatii episcopi in actis martyrum. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον] Utrumque oraculum profert Lucian. Jov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostium foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminibus autem ὦ θεία Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi Lucianum adjicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες γυναικῶν τέκνα ἦσαν· ut adeo haud obscure applicet ad eandem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: Herodot. vero VII, 141. seq. Plut. in Themist. p. m. et omnium copiosissime ex Oenomaio Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. 4

igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo peritisse
 tit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctri-
 am, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet,
 tas in dissertatione nostra monuimus. GESN.

Pag. 228. l. 5. Ὅσον..] Homerus ὅσον, metri
 causa, quod et servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι] Hom. Iliad. E, 869. et E. 148.

SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor,
 tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim

Hom. Il. E, 860. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης [Ὅσον
 Ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι.] Quid igitur ad humo

auctor? Il. E, 786. Ὅς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεν-
 τακοντα. Caeterum ἐννοσίγαιος, et ἐνοσίχθων saepius apud

Homericum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum,
 quod terrae motus, aquarum subter in terrae cavis undan-
 tem fluctibus accidere putarent, quorsum vid. Gell. N. A.

28. GESN.

ead. l. 6. Σεισιχθων] Non est HomERICA vox, sed
 e tamen. Homero passim ἐνοσίχθων et ἐννοσίγαιος.

SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Τυρῶ] Vide Lucian. Dial. Neptuni
 Ἐπιπεῖ. GESN.

ead. l. 9. Δημαγωγός] An προαγωγός; GUYET.

magogi enim non tantum vi injusta oppressis auxilio erant,
 saepe, ut major esset apud populum gratia, etiam qui
 digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Ro-
 ma rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui popula-
 rem videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex

Luciano observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, la-
 patere ejus significationem, et simpliciter pro concilio,
 consilio, sive emereor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud

Lucian. Od. Θ, 268. Lucian. Diall. Deor. 17. Ovid. Art.

Il, 561. seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex.

pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis hujus

, in disputatione jam indicatum §. 25. GESN.

ead. l. 13. Ἐκλαυσε] Antea in omnibus legebatur

ἔκλυσε; quod palam corruptum rejecimus. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. *Guyet*. Nexus non admittit hanc allusionem. Sed *Solani* conjectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit *Homer.* *Iliad.* Ω, 511. — κλαίειν ἔδν πατέρ' — αὐτε Πάτροκλον. *E. Aelian.* V. H. VI, 1. νεκρούς κλαίειν. Ignoscet ergo *Gesner.* quod versionem hic mutaverim. REITZ. *Gesnero* humani quid accidisse videtur, qui verterit: *liberavit*. Si ἔκλυσε nescio an ἔλυσε, aut ἐξέλυσε, cogitaverit. Nec verum de ἔκλυσε res adeo est certa, ut visum *Solano* et *Reitzio*. Quippe ineptior, etiam pro hujus auctoris ingenio, videtur mihi junctura ἔκλυσε δακρυῦρόιων, *deflevit lacrymandum* quasi etiam siccis oculis defflere queas alterius sortem. Quidni ergo ἔκλυσε retineamus? tropo quidem non solum, ut *Guyeto* placuit, ad deum maris, sed etiam ad loquentis indolem ac praesentem sententiam, quamquam non sine aliquotato quodam tumore, satis convenienti. Lacrymis effusus quasi *eluit* adulteriorum patronus difficultate consilii laborantes. Imaginem vinculis constrictorum desertam in hoc spectatore non est quod mirere. LEPM.

ead. l. 15. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.] *Odyss.* Θ, 35.

SOLAN.

Pag. 229. l. 1. Πρεσβύτην] Πρεσβύτατον *Solan.* vocat ipse Jupiter *Od. N.* 142. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 1051. ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. *Gesner.*

ead. l. 5. Μή μοι] Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere Chorus apud *Sophoclem.* *Ajac.* *Flagellif.* 192. μή μ' ἄναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλεῖρες, μή μοι. *Aristoph.* *Equit.* 19. μή μοι γε, μή μοι, μή μοι σκανδικίσης. Sed respexisse proprie videtur auctor *Aristoph.* *Neq.* 83. seq. ΦΕΙ. Νῆ τὸν Ποσειδῶν τούτον τὸν Ἰππιον. ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἰππιον. *Gesner.* Explanat hanc ellipsin locus *Hermot.* c. 40. Omnino *Commentt.* ad *L. Bos.* *Ellipsis.* p. 636. *Schäff.* LEPM.

ibid. Κακόδουλον] Lepide miseram servitutis a

additionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Majae Mercurii. GERN.

ead. l. 6. Ἀσελγομαν.] Specimen ejus ἀσελγομανίας bes Od. Θ, 335. seq. Lucian. Dial. Apoll. et Mercur. GERN.

ead. l. 8. Προδιαβληθῆναι] Cum in Thucyd. VI. 75. f. edatur προδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, et πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, edito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, are hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προδιαβάλλομαι adfert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo co non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur et Herodian., 1. 7. aliique. REITZ.

ead. l. 11. Τὴν Γιγαντολέτιν] Τῆς Γιγαντολέτι-ος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vo-ire Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 16. Γοργόνος] Adscripsit frater: usitatus γοργόνος. Sed et hoc indicium puto, non scriptum a Lucio hunc Dialogum. REITZ.

ibid. Τοῦτο] Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi te τὸ τῆς Γοργόνης χρῆμα velis intelligere. GERN. Nil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 18. Ἑτεραλέα] Schol. ad Il. H, 26. ἑτεραλέας νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ κερδοῖ τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν. et Il. Θ, 171. ἑτεραλέα, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus hujus loci in versione est me expressus. GERN.

Pag. 230. l. 5. Μηρία] Μηρία imprimis seu μηριαῖα πᾶ Diis grata putabant, et in sacrificiis adhibebant; vid. A, 40. 41. quem locum false παραγράφει Lucianus de sacrif. cap. 3. GERN.

ead. l. 13. Ἀδρυ κόρη] Gorgonum historiam præter reliquos diligenter recitavit Scholiast. *Pindari* ad *Pyth.* XII. p. m. 253. b. Ἀποδεικτομεῖν *Hesiodi* verbum est in *Θεογον.* v. 280. ubi similiter hanc historiam narrat, cujus si phyticas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastæ ad eum locum dabunt. Doctiora sunt et veriora, quæ copiose de iis disputat *H. Dodwellus* in diss. de vero *Peripli Hannonis* tempore Tom. I. *Geographorum Hudson.* §. 2. ad 7. ubi totam rem ab *Hesiodo* confictam docet. De narrationis hujus ineptiis dixi in diss. §. 25. *Περιοδεῖν*, dubito, an apud alium veterem legatur. *Προστειριψέσθαι* honestum alias vocabulum. *GENN.*

ead. l. 15. Ἐπαιοιδίαις] An *ἱπαιοδαῖς*; *ΓΟΥΤΤ.* Ἐπαιοιδῆ *Homericum* quidem *Od. T, 455.* Sed *ἱπαιοδία* *Hesychio* *φαρμακία, γοητεία.* Quare nihil mutaverim. *REITZ.*

ead. l. 17. ΤΡΙΕΦ.] L. Fr. Hag. et Bas. 2. recte. In reliquis *Κριτ.* mendose. *SOLAN.*

Pag. 231. l. 4. Νῆ τὸν ἄγνωστον] Ignotus ille *Atheniensium* Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed sic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. *SOLAN.*

ead. l. 7. Μυρίας. .] Hic, quisquis est, *Lucianus* palam jam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod *Cretam* nominat huc minime facientem, ob versum ex *Homero* concinnatum hoc factus est: nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, *Ursulam* ex *Britannia* *Colonian* *Agrippinam* vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab *Hunnis* trucidatam. Haec autem fabula seculo decimo XII. saltem quod ad undecim millia illarum virginum quas hic spectamus, attinet; in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV. seculi finem. Re hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel haec mihi satis constare videtur, auctorem inficti hujus *Ebed* mille ad minimum post *Lucianum* annos vixisse; donec u

aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet,
decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 8. Νήσῳ ἐν] *Hom. Od. A*, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην] Neque Jo. Meursius in Creta, neque
quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux
certa inferri huic loco possit. Suspicebatur *Maturinus*
Weysiera in Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno
partio, quo Gothi Europam et Asiam caedibus et incendiis
vastarunt. Utitur testimonio *Zosimi*, cujus l. 46. haec sunt:
Πρὸς δὲ τῶν Σκυθῶν ἱλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς
παρολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες
ἀνέβησαν, πράξαντες οὐδὲν ἀφ' ἡγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν.

Conjecturam damnare plane non ausim: charactera autem
temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. §. 26.) sed cum
minimo sit conjecturis agendum, satis quoque probabiles
ferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe
confundi, notatum *Huetio*, *Dem. Evang. IV*, 8, 9. Ipsa
Gaza Minoa dicta teste *Stephano Byzant.* h. n. ut prope
tam Minois. De magna Cretensium et Gazaeorum cognat
me *Bochart.* *Canaan. I*, 15. et *Lakemach.* *Observatt. II*,
6. seq. qui colonos Cretensium Gazaeos et caeteros, qui
כר) *Crethi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro
Imperator Julianus aperte ad gentilem superstitionem
apans esset, pluribus in locis imperii Romani, magna li
tia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune sci
et, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturo. Cujus
tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scripto
as relata, tum haud parum ad rem nostram facere vide
t, quod *Gregorius Nazianzenus* habet oratione *σιγηλιτευ*
ῃ prima pag. 87. ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque
Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὗτοι λέγονται,
ΠΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀψαύστους
ιοῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀρρένων, εἰς μέσον προαγαγόντες
τῆς ἐοδητος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυ
ωσιν, εἰτ' ἀνακείραντες καὶ *ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ* — οἱ
ἰδίοις ὁδοῦσι καθεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐτι

τοῖς πλάγνοις συνῶδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συνῶν τὰς
 θερμοτέρους ἐπαγεῖναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus
 V, 9. et Theodorus III, 6. Ad eadem tempora pertinet,
 quod in Martyrologio Ro. ad VIII. Sept. refertur: *Gaza*
in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, et
Zenonis, fratrum, qui tempore Juliani Apostatae, irruentem
in eos turba gentiliū discerpti atque necati sunt. Habe-
 mus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membra-
 tim dissectas sub Juliano. Haec quidem magis ad h. l. fa-
 cere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus.
 Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis osten-
 tandae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum,
 quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vebe-
 ramente contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid
 tum contigisse putet. Nam quod μυρίας dicit, nihil nos de-
 bet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua
 commentatione deprehendamus. GRSN.

ibid. Κρήτην δέ μιν] Κρήτην δέ τέ μιν. GUTH.
 Optime. Et sic jam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 14. Τάφον] De sepulcro Jovis agit Jo. Mar-
 sius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Jov.
 v. 8. Cave autem putes, aliunde de Jovis sepulcro constare
 Nostro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habui,
 quique ejus meminit, tum alias, tum in Jov. Trag. cap. 45.
 GRSN.

ead. l. 15. Λόχμια] Hanc vocem emaculavimus: an-
 tea enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Λόχμια]
 Λόχμιον πλάγιον seu obliquum significare, Lexicogra-
 phi dicunt, quorsum equidem in versione respexi; *valles*,
 quas interpretes etiam adhibet, ex rei natura adjeci: antrum
 enim esse, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere
 velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum lit-
 rarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos vireas
 significaret, quorsum sequens λόχμαι pertinet. Platonis L.
 I. de Legibus principio commodissimam et amoenissimam ad
 hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Jupiter, ab altero D-

ctaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnosso adeuntibus viam laudat. GERN. An λόχμια; Guyet. Bene, et hoc recepi. REITZ. Et ego feci. Verum sic jam interpretatio quoque Latina: *obliqua vallium* mutanda erat. Ut autem τὰ λόχμας de *fruticibus* cepi, ita τὰ λόχμια mihi erant totum illud *fruticetum* in valle cum antro. LEHM.

end. l. 18. Τὰ ὄργια] Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302. valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed jam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a *furore*, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους monte. In qua quidem etymni ratione alleganda, si modo illam approbat, videtur tollere, quod paullo ante posuerat: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius videtur, qui ἀπὸ τοῦ εἶργειν, ab arcendo, vocem natam vocat: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis atriolorum tum aures tum oculi. Caeterum hoc vult Critias, memorato illo carmine et caerimoniis, ex Cretensium virginitatibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliud sibi retinere. GERN.

Pag. 232. l. 7. Ἀσελγ. — μίξεως] Respicitne ad Ξ, 197. seq. ubi Juno meretriciis artibus Jovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Jam fecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4. quod narrat, Jovem cesto Veneris illectum, *flagrantius, quam in alteras soleat, cum Junone uxore concumbere*. Et σύγυρος Nostro Gregor. Nazianz. Orat. στηλιτ. I. p. 104. δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ νεφέληγερέτου, καὶ τῆς σεφίης Ἡρας, ἥντινα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπεῖθει μεσοῦσης αὐτοῦ. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius etiam quiddam suspicetur, quod hic Junoni objicitur, de quo Theophilus Antiochus III, 3. τὴν τε Ἡραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν ἑαυτοῦ ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνον ἀρρήτοποιεῖν. II, 6. Χρύσιππος δὲ πῶς οὐκ εὐρίσκεται σημαίνειν,

τὴν Ἥραν στόματι μιὰρῶ συγγλνέσθαι τῷ Διτί; Haec profecto ἀσελγεσιότητι μίξις, quam etiam in Samo depictam, e a Chrysippo interpretatione physica excusatam memorat *Origenes* contra *Celsum* lib. IV. p. 196. *GREN.*

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην] *leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένον;* i. e. manibus pedibusque fuge, τὸ χεῖρε παρασείσας. *Theophr.* *Char.* *GUYET.* Jupiter Junoni suae, quod natum ex se et *Alcmena* *Herculem* quovis modo persequeretur, et novissime navigantem boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo a caelum alligatis, a pedibus incades duas, uxoremque adeo in aethere et nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est *Iliad.* O, 11. et seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum et *Phurnutus*, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀῖρ, est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incades duae terra ac mare. Tetigit fabulam etiam *Seneca* in *Αποχοῖο.* pag. m. 404. *GREN.*

ead. l. 9. Ἐπομόσσομαι] Ignotum Grammaticis futurum, qui ὁμόσω tantum et ὁμοῦμαι agnoscunt. *GREN.* Nihilominus *Gesnerus*, nescio unde et quam ob causam, recepit insolens Futurum, et secuti temere sunt *Reitz.* et recentiorum tamen Edd. vett., quas inspicere mihi licuit, omnia Ἐπομόσσομαι recte praebeant. Novum hoc ex multis documentum, quam parum fidei festinantiae et imprudentiae *Reitzii* sit habenda. *LEXHM.*

ead. l. 10. Ὑψιμέδοντα] Quo *Luciani* personae melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inserendas duxit. *SOLAN.*

ead. l. 12. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκ πορ.] Haec, vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae *Parthorum* cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquenda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum longe validius ad cap. 9. protulerim, quo res haec plane confici videtur. *SOLAN.* Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκ πορ.]

et formula solenni, quae Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologus relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ et ἐξ, unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicant, adhibetur. GERN.

ead. l. 13. Ἐν ἐκ τριῶν] Conf. 1. Epist. Joann. V, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἐνός τριῶν] Distincti, prout sensus postulat, prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in v. Trag. c. 41. ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. bys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GERN. lim scilicet in Edd. sic distinguebatur: Ταῦτα νόμιζε, ἦν τὸνδ' ἡγοῦ θεόν. Ceterum cf. Gesner. ad Jov. Trag. 41. Tom. VI. p. 603. LEHM.

ead. l. 14. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα] Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀριθμεῖν με διδάσχεις] Molire hoc utatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III. Sc. 1. id. Theophrast. Raynaud de bonis et malis libris part. I. cotem. I. §. 331. pag. 195. LA CROZE.

Pag. 233. l. 1. Νικόμαχος] Hujus de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. e Nicomacho hoc, ejusque arithmetici, vid. Fabricius bl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, si quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, i Trajano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctor hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GERN.

ead. l. 2. Τετρακτὸν] De tetracty Pythagorica plena sententia. De octonaria Macrobius in Somn. Scip. I, 5. qui liquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tonnulius ad Jambl. Nicom. Geras. p. m. 115. Caeterum inter Valentiniensis somnia fuere tetractys, ogdoas et triacas. Vid. I. Fr. deus de haereti Valent. §. 6. p. 424. et reliqui, qui de

hac haeresi egere. GERN. De tetracty Pythagorica v. supra Vit. Auct. c. 4. et pluribus ad Dial. pro Laps. c. REITZ.

ead. l. 4. Σίγα] Senarium esse, adscribere Guya. Menag. REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε] Christianorum formulae formis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc beat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. V. Jov. Trag. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ ψυλλῶν ἔχνη] Respicitur procul dala ad Aristophan. Neq. 143. seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia et saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GERN.

ead. l. 8. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεγ] Quis ille Galilaeus in tertium caelum raptus? Priora JESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cujus caput a faciem describit? nunc Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tribui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀραγαλ.] De appellatione Galilaei expositum in diss. §. 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum JESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GERN. Γαλιλαῖος] Sic Christianos et Celsus et Julianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo objiciebant Ethnici, vid. acta Phileae et Philoromi in act. marty. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνέτυχεν] Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I. p. 95. in ima pag. et p. 120. it. p. 334. med. LA CROZE.

ibid. Ἀναφаланτίας] Reburrus, recalbaster. Conf. T. I. Tim. §. 47. ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. Ἐπίρρητος] Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de eas tractant ex instituto, ille II, 72. hic p. 110. seq. Comment. utriusque linguae, nullam ejus mentionem faciant. Na.

Soelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30. de naso
git, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat.
Vulcan. ἐπίγονος, nasutus. GESN.

ead. l. 9. Ἐς τρίτον οὐρανὸν] Manifeste ridet
Pauli ἔσταισιν, quam phrasi Aristophan. ex Neq. 225. ex-
imit. Ibi enim Socrates caelestium rerum contemplationi
mentus, et quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit,
καὶ περιηροῦ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 10. Αἰ' ὕδατος] Neque hic obscurum est,
aptissimum rideri. GESN.

ead. l. 11. Ἰχθυα] Forte ante oculos habuit auctor
id, quod inter aurea, quae vocantur, Pythagorae carmina
datum est: Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἰχθυα θήσει.
namquam si sensum magis, quam verba sequamur, in po-
is libris etiam Luc. I, 79. scriptum est, τοῦ κατευθύναι
εἰς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias con-
sersionem vocant Theologi. GESN. Cf. etiam Homericam
tionem — ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθυα βῆενε θεοῖο. Odys.
406. LEHM.

ibid. Παρεϊσώδενσε] Praepositiones, quibus junctum
hoc verbum, clandestinum quid, et fraudulentum alias si-
ficant, ut in παρεῖσάγειν et παρεῖσакτοι, παρεῖσβύλλειν,
παρεῖσδέσθαι, παρεῖσέρχεσθαι, παρεῖσπίπτειν, παρεῖσεῖν,
aret. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum
jure caelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una
a irrepere. GESN.

ibid. Ἀσεβῶν χῶρον] Possis quidem ad coetum seu
unionem impiorum referre, quam ποτηρὸν αἰῶνα κ.
nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor
anum suum, qui et de Luctu. c. 8. et Ver. Hist. cap.
et alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσει
est. GESN.

ead. l. 12. Ἐκ' ἀληθείας] Quid ἀλήθεια apud sa-
scriptores sit, nemini ignotum est paululum θεολογῆ-
Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine ha-
um non esse, qui humiliter adeo et abjecto de Diis sen-
iam. Vol. IX. O o

fīret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab bel-
luino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non re-
pugnant. Quod quidem philosophi fere pollicebantur uni-
versi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut
vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud *Demosth.* de cor. pag.
m. 520. f. vel ἐπ' ἀληθείᾳ apud *Aristoph.* Plut. 892. REITZ.
ead. l. 14. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι] Verba sunt
Euripidis in Or. v. 757. SOLAN. Quapropter et *Reitzianum*
commentum ἔρχομαι prorsus est rejiciendum. De formula
ipsa διὰ φόβου ἔρχεσθαι et similibus consulendus *Matthiæ*
Gr. Gr. §. 580. e. LÈHM.

ead. l. 17. Ὅρνιθας ποιημάτων] Quamquam drama
unum est, idque satis longum, quod ὄρνιθες seu Aves vo-
catur, haud immerito tamen τῶν ποιημάτων nomine insigni-
tur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata
etc. concisiones, quæ bonam partem sententiam etiam per se
absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696.
seqq. GESN.

ead. l. 19. Ἐγχεχάραται] Utitur voce et *Noster*
infra c. 17. et *Lucian.* in Catapl. sen Tyranno c. 4. GESN.

Pag. 234. l. 1. Χάος] Exstant etiamnum carmina ista
apud *Aristophan.* Av. p. 573. Ed. B. quod miror fugisse
eruditissimum *Grotium*, qui not. 5. ad L. I. de ver. Rel.
Christ. c. 16. ait a *Luciano* et *Suida* conservata, cum ipse
in Avibus esse dixisset, quam fabulam *Aristophanis* exstare
adhuc, eum latere non poterat. Vid. *Gall.* ad *Lactant.*
p. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Βραδύγλωσσος] Mosem haec non dubia
nobis nota indicat. SOLAN. *Moses* Exod. IV, 10. *lazar*
leschon (לֵזְכֹן) sese ipse vocat, quod οἱ ο' transtulere
βραδύγλωσσος, et ab his *Noster* ad insultandum divino vati
mutuatus est. GESN.

ead. l. 8. Γῆν ἔπηξεν] Ps. XXIV, 2. Deinde ex
Jes. XLIV, 24. ἔξτευνα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστρέψα
ὡς τὴν γῆν. Caeterum observant pridem viri doctissimi
vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem

a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter et absurdissimo idololatrias genere averteret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 9. *Ἀρόμῳ*] *Τούτων* hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET. Quid operarum negligentiae in hoc libro describendo, quidve ipsius auctoris corrupto iudicio tribuendum sit, difficile est ubique definire. Nec h. l. equidem quidquam definiam. LENN.

ead. l. 10. *Ἐκ μὴ ὄντων*] *Hebr. XI, 3.* dicitur *ἐκ μὴ γινομένων*. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam *ἐξ οὐκ ὄντων* a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 12. *Ἐν βίβλοις*] Haec sumta ex *Apoc. XX, 12. 2. Thess. I, 6. Act. XVII, 31.* quis videt. GESN.

ead. l. 13. *Ἦν ἡμέραν*] Subaudi *καθ' ἣν ἡμ.* GUYET.

ead. l. 14. *Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν*] Cum de providentia Dei loquentem audit Triephantem Critias, laud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commentii. Caeterum quod plurium numero dicitur *ἐγκαράττων*, illud absolute et quasi impersonaliter positum arbitror, ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, et umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam in divinitate hypostaseων mentionem. Caeterum poena et hoc idem verbum plurium numero recurrit, et exantae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: *ἐκλέμψουσι, ἐπιστρωννύσουσι, κατίζουσι, κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 235. l. 2. Μαθητιῶν] *Aristoph.* verbum Nesp. 183. GESN.

ibid. Παρὰ] Sic rescripsimus ex Ed. *Salm.* pro vulgato περὶ. Vid. nott. ad *Asin.* c. 3. Vol. VI. pag. 509. hujus Ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9. pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent Edd. quaedam, recte ex J. et *Salm.* itidem repositum παρὰ σοῦ εἰδ. BIR.

eand. l. 4. Μοῖραν] *Hom.* II. Z, 488. allegat etiam *Lucian.* *Apol.* pro Merc. cond. c. 8. et *Diogenianus* *Peripateticus* apud *Euseb.* *Praep. Evang.* VI, 8. p. 263. GESN.

eand. l. 6. Οὐδὲ γὰρ] *Hom.* II. Σ, 117. seq. GESN.

eand. l. 8. Ἥρης] Quae tanquam Jovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum et plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

eand. l. 11. Ἐνθα δ'] *Hom.* II. Y, 128. et *Od.* H, 196. seqq. *SOLAN.* *Od.* H, 196. seq. *Lucian.* *Apol.* pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro γιγνομένης, quod noster habet, est γεινομένης. Et ita etiam *Diogenianus* ap. *Euseb.* *Praep. Evang.* VI, 8. p. 263. Caeterum paullo aliter eandem sententiam poeta effert II. Y, 127. Ὑστερον αὖτε τὰ πέσεται ὕσσα οἱ αἶσα Γεινομένην ἐπένησι λίγῳ, ὅτε μιν τέχε μητήρ. GESN.

eand. l. 12. Κατακλιώθεις] Scholia parva ad *Od.* H, 197. et inde *Suidas* ita explicant: αἱ κατακλιώθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἐκάστῳ τὸ εἰμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paullo aliter atque est in *Lexico* *Basileensi*, ubi per *accumulationes flaminum* vox explicatur, quamquam ipsa *Suidas* verba modo adducta Graece subjuncta sint. GESN.

eand. l. 15. Ἡδ' ὥς Αἰόλον] Ex *Od.* Ψ, 314. sed immutata. *SOLAN.* *Od.* K, 1. seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur *Od.* Ψ, 314. seq. Ἴδ' ὥς Αἰόλον ἔχεθ', ὃ μιν πρόφρων ἐπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 236. l. 2. Τὸν υἱὸν] Τὸν Σαρπηδόνα. GUYET.

eand. l. 3. Θανάτοιο] II. II, 442. et mox v. 459.

seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post αἵματοέσσης inserta. GESN.

ead. l. 8. Διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo doctrinam de Porcarum numine ex *Homero* tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. GESN.

ead. l. 9. Τοῦ διδασκάλου] Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 13. Συγκυρσαι] Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκυραι. Infra tamen cap. 23. συγκυρῆσαι eodem sensu a συγκυρέω formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casa, πράξαντα, ποιήσαντα, ut paullo post pro ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi μοῖραν, vel εἰμαρμένον εἶναι, vel potest pendere ab ἐπιλέγει. GESN.

ibid. Ποιήσαντι] Nondum certum mihi est, an πράξαντι et ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντα, ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη. Sed c. seq. ἐπιβαλλομένῳ aliud est. REITZ.

ead. l. 15. Διχθαδίας] Il. I, 410. seq. GESN.

ead. l. 18. Ἴχωμαι] Additur apud *Hom.* φῖλην δ' εἰς πατρίδα γαῖαν. GESN. Particulam δ' post φῖλην alieno loco positam repetiit hinc *Schneiderus* in hemistichio sine donea caussa adjecto. Ceterum juverit notasse, Ἴχωμαι legi non omnibus *Philopatridis* nostri Edd., praeter unam *Bas.* 3., ubi mendose ἴχομαι, quum in *Homero* ipso Ἴχωμαι habeant *aliae* Edd., *aliae* ἴχοιμι, de qua formae varietate adeundus *Thierschius* *Gramm. dialecti Hom. maj.* §. 216. 47. LEHM.

Pag. 237. l. 1. Αἰὼν] *Benedictus* in hoc versu *Homericō* interciderē passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. ENS.

ead. l. 4. Ὅς ῥ' εἶν] Il. N, 665. seq. GESN.

ead. l. 5. Πολύδδος] Τὴν Πολυῖδου μαρτιχὴν inter, quae saltatorem nosse deceat, et saltando oporteat eximere, refert *Lucian.* de Saltat. c. 49. Meminit etiam

Dial. ad Hesiod. pr. (Tom. VIII. huj. Ed. p. 142.) Mirabilis de Polyido historia est apud *Apollod. Biblioth. III. 3.* quam credibiliorem explicando facit *Palaeophatus* πρὸ ἀπίστων cap. 17. Add. *Hygin. fab. 186.* Cacterum Παιτίδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESS.

ead. l. 10. Οὐχὶ τῷ Αἴγ.] Lego, οὐ μοιχῷ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35. seq. *Palmerius* legit, οὐ μοιχῷ Αἴγ. GESS.

ead. l. 12. Ἐπιβαλλομένῳ] Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESS. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἶρηκεν et καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3.) tamen id perpetuum non esse, quia vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed jam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν πλησίον] Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a *Luciano* adhibetur, e. g. *Necyom. c. 16.* et *Tyrant. cap. 15.* GESS. Adde *Nostrum. de Calum. c. 7.* et 10. Et *Long. Past. I, 15.* ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίων recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ead. l. 15. Παρὰ τῆς Δίχης] Compara *Act. Apostol. XXVIII, 4.* prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco Δίκη, ut saepe a multis, et a *Luciano* in *Bis Accusat.* factum, ubi loquentem et iam dicentem introduxit. Add. *Clemens* *Protrept. pag. 16.* *Hesiod.* intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subjecisse observat *Cleric. Ar. Crit. P. II. a. 1. cap. VI. §. 15.* ubi provocat etiam ad *Silv. phil. c. 5.* GESS. Proxime compara *Dissert. c. Hes. c. 7. 8. Tom. VIII. p. 146.* notante etiam *Fritzsche* *Quaestat. p. 214.* LEHM.

ead. l. 16. Οὐδέ σ' ὄκα θέμις] Locum *Homeri* qui inspexerit, facile illud θέμις expungendum esse, necne

entiet; quod unde aut cur invecum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex II. I, 416. ita posset restitui, οὐδέ κε ὡς θείμωσι τέλος θανάτωιο κιχείη, qua ratione sensui xiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum θείμωσι posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 238. l. 3. Βίβλοις τῶν ἀγ.] Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3. Apoc. XX, 16. etc. GESN.

ead. l. 4. Ἀνακυκλεῖς] Supra cap. 2. Noster, et Lucian. Nigrino cap. 6. eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solennis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλέω et ἀνακυκλόω, non habeo certum dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ὑψους Sect. 22. quod huic loco et rei melius videtur convenire. Vimirum de hyperbato agens, εἰτ' αἰθρῆς, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad institutum rursus sermonem reversi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὰ τῶν Σκυθῶν] Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Mo- is p. 213. LA CROZE.

ead. l. 7. Χρηστὸς] De hac voce disputatum in disert. §. 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV. c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι] Vel hinc manifesto Christianum ar- uere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui ocem χρηστὸς a vulgari et trito sensu aliorum trahere co- antur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι] Vox sacris fere scriptoribus ropria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ra- one novum sententiae nostrae, de χρηστῷ neque Christo ne- ue Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu entes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Trie- bon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Chri- iani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? otum est, Christianorum etiam multos iis gentiliū, qui

honeste viverent, salutem aeternam denegare non ausa. **GESN.** Adeo luculenter haec, et quae idem *Gesnerus* noster in Dissert. §. XXI. disputavit, exposita sunt, ut jam vix amplius de Christo aut Christianis h. l. cogitari possit. Quod autem *Belinus* in eo offendit, quod sic proborum tantum vita in libris coelestibus describi videatur, quae et supra et infra idem *Triepho* dicat omnium hominum, sive proborum, sive improborum, vitas commentariis illis contineri, id certe non hanc vim habet, ut *Gesneri* argumentatio irrita reddatur. Nec *Wielandius*, quem eadem observatio offendit, ea est permotus, ut accus statueret, ac *Gesnerum*. Merito autem a *Wielandio* inconstantia quaedam in hac causa ipsi *Triephonti* tribuitur; quae nunc omnium, nunc tantum proborum, hominum vitam a deo consignatam dicat. Verum et haec inconstantiae species minui aliquo modo possit, siquidem id agas, ut argutando, non argumentando, subvenias *Triephontibus*. **LXIII.**

ead. l. 10. Εὐστόμει] Ex *Aristoph.* *Nep.* 831. seq. ubi legitur *εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἰπῆς γλαῦρον ἄνδρας δεξιούς*. Unde suspiceris, et hic legendum *θεὸν δεξιόν*. Syn-taxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omissam dicamus. Caeterum nomen *δεξιός*, Dei epitheton, illustravit *Spanh.* ad *Callim.* H. in *Cerer.* v. 32. **GESN.**

ead. l. 11. Κατηχούμενος] Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in *Asino* de animali usurpari, cum decetur; et in *Jov. Trag.* quod opusculum certe *Lucianum* est, de pueris c. 39. qui locus probe observari meretur. **SOLAN.** Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, et *Catechumenos*. **GESN.**

ead. l. 12. Ὡς δὲ ῥήϊν] Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. *Ps.* CII, 25, CIV. *Hebr.* I. et *Es.* XXXIV, 4. Quamquam aliis paullo verbis res eadem repraesentatur. *Clem. Alex.* p. 30. C. **SOLAN.** Ita οἱ ο' *Ps.* CIV, 2. ἐκτίων τὸν οὐρανὸν ὥς ἐι δέ ῥήϊν. **GESN.**

ead. l. 15. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι] Dativus absolute positi, ut alias genitivi. Vid. *Er. Schmidius* in *Matth. VIII, 1.* Ita *Lucian.* *Prometh. c. 6. ἐπιτρέψοντι σοι μοιράσαι τὰ χρή.* Vix enim est, ut ad sequens *δοξασαντῶ* referas, cum nescio quid inconcinni pariat, et redundans, atque a facilitate *Luciani* alienum. Caeterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa sermorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicerunt, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. *GESN.*

ibid. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθεν] Ut *ἀναλόουθον* in his cum *Gesnero* agnosco, ita in illis *Prometh.* non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέψοντα τοῦτο amet construi, adeoque et σοὶ τοῦτο ἐπιτρέψοντα regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐρύλαττες σεαντῶ ἐπιτρέψοντι σοι μοιράσαι τὰ χρή· adeoque abundantia pronominis mererit potius, quam ἀναλόουθον. Si cui tamen secus videatur, ei non magno opere contenderim. *REITZ.*

Pag. 239. l. 2. Διαδραμεῖν] Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam τὸν ἀπὸ τοῦ θεῖν dictum volunt. *Plato* in *Phaedro*, atque ex illo *Athenagoras* Legat. pro *Christ. p. 94. Ed. Dindorf. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλευνίων πτηνὸν ἱεῖμα, κ. τ. λ.* in quam ejus ῥῆσιν ἀποσχιώπτει *Lucianus* *Levivisc. c. 22.* Forte ita si non sentiendū, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus impruvis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (*Il. Γ, 277. Ἥλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ ἅρτ' ἐπαυχίεις*) unde ille etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ἡμῶν, et similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam *Macrobius* *Saturnal. I, 17. seq. imprimis c. 24. et Julianus* laudatione in *Solem.* Minime autem haec eo a me inspicuntur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Taceo, quod per metaphoram haud insolentem locus,

qui prae manibus est, aliique id genus explicari commo-
possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud *Diog.
Laërt.* I, 35. τῆχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. Unde
nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. *GESN.*

ead. I. 3. Κότταβος] An τῷ μάνει ἀνθρωπίνου
miles? *Tzetzes.* *GUYET.* Converte cottabus, auctore *Plauti*
quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum
detorquet. Locus est in *Trinum.* IV, 3, 4. *Cavesis tibi
ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi gen-
est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim sub-
jectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex *L.
xiciis* et *Plauti* Commentatoribus nota. Id igitur vult *Tri-
pho*: Dii tui, o *Critia*, adeo contemptui sunt et deridicu-
sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari
progredi ad negandam veri numinis providentiam minime
sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magis
ficam posse extrui, mirum non videri debet, si id posse
homines. *GESN.* De formula dicendi ipsa omnino cf. *Var.
Lectt.* ad *Demosth. Encom.* c. 32. a). *LEHM.*

ead. I. 4. Καί με — παθεῖν] Ἀνακόλουθον
vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, quia ratione etiam
catus videtur magister nostri, *Lucian.* in *Contemplat.* cap.
σέ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐπι-
γεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν
μοῦν (ποιήσει). Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύ-
subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Alii
tamen vir doctiss. *Jensius* in *Lect. Lucian.* pag. 132. qui
post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si lege-
tur ζημιούσθαι. *GESN.*

ead. I. 5. Παθεῖν] Sed vid. *Hemst.* ad *Contem-
p.* §. 2. *REITZ.*

ibid. Ἀνθρωπος ἀναπέφηνα] Refertur ad id, quod
supra *Critiae* promiserat *Tripho*, καὶ σέ ποιήσω ἐπ' ἀ-
θείας ἄνθρωπον. *GESN.* Similiter *Diall. Mortt.* X, 9.
Ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας. *LEHM.*

ibid. Ὡς τε τοῦτον τὸν θεὸν] Jam demum is

est longissimam quasi digressionem ad propositum sermo-
nem reditur. Cum enim per Jovem jurare vellet Critias, id,
sed narraturus esset Triphonti, non esse magicum aliquod
arimen, locum ille nactus totum Deorum concilium caelo ex-
tribat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam
enique de Deo et providentia veriore proferat, quibus ita
unsactis, redit denique Critias ad iusjurandum, dicitque
me a Triphonte sibi indicatum Deum se adjicere tentato
perius aliquoties iurijurando, ut scilicet firmum tandem
equando fiat. GESN.

ead. l. 8. Εἴπερ ἐκ καρδίας] Vid. *Aristoph. Neph.*
g. 45. SOLAN. *Aristoph. Neph.* 86. Ἄλλ' εἴπερ ἐκ τῆς
καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris
familiaris; vid. *Evang. Joan.* VIII, 37. *Rom.* VI, 17. etc.

NTZ.

ibid. Ἐτεροῦν τι] Gr. ἑτεροῦν τι. GUYET. Alias
εἰς ἑτεροῦν scribi solet, neque altera forma usquam, quod
eam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam
vent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem con-
turi deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic au-
argutari voce ἑτερον, quae sequitur, ut supra fecerat
ἐπωμόσυτο. GESN.

ead. l. 9. Ἐτερον] *Homericum*, e. g. *Il.* I, 313.
χ' ἑτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. *Lucian.*
ol. pro *Merc. Cond.* cap. 6. Ἐτερον μὲν κεύθων ἐνὶ φρε-
σὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσῃς μὲν] Μὲν κεύσῃς Ed. *Gesneri*, fors.
operarum; nam in al. Edd. recte κεύσῃς μὲν ad ver-
um. In *Amst.* μὲν κεύσῃ, quod ad versum etiam bonum.
Hom. l. d. est: Ὅς χ' ἑτερον μὲν κεύθει. — Et *Lucian.*
Merced. cond. c. 6. Ἐτερον μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ
λέγων. Sed et ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo
media forma locum haberet. REITZ. Error iste opera-
rium quem suspicatur *Reitzius* in *Gesn.* Ed. inesse, nullus
nam μὲν κεύσῃς cum *Gesnero* habent omnes, quas in-
scripsit, Edd. vett. Sed κεύσῃς μὲν unde *Reitzius* habeat,

quem, ut solent, recentt. confidenter secuti sunt, nequeo
cere. Jam licet *κέσσης* μὲν magis sit ad versum, ut
Reitzius: alterum tamen, licet turbet numeros, praeferen-
dum editori duxi, non tantum, quod, quam auctoritate
Reitzius sibi sequi visus est, parvi prorsus facio, sed
primis ob similitudinem loci Luciani Pro Merc. Cond. c. 6
ubi auctor scribens: καὶ ἑτερα μὲν κεύθων etc. eadem
bertate usus a verbis *Homeri* recessit. Quod autem in *Am*
Ed. μὲν κέσση legi traditur, hoc vero aut errore operan-
factum puto, aut profectum ab eo, qui numeros turbatos
stituendos hunc in modum sibi persuasisset. LEHM.

ead. l. 12. Κατωχριάσω] Pertinet ad illud, quod
ab initio Critiae dixerat Triepho, ὁχρός τέ σευ εἶλε παρ
Sed quae haec est insania? prius caveri jurejurando sibi
bet, ne malum ex auditione nanciscatur, jam eadem omni-
vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ] Supra ὅλον σεαυτὸν ἑλλοίωξαι
GESN.

ead. l. 13. Ἀπυνδήσω] Peciliarem apud Graecos
vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ conjungantur. Pro-
ter enim abnuendi vel negandi significationem, quae pri-
est et naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur
ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam
vendi moram. In praesentia tantum ex *Luciano* quaedam
in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπυνδῆν qua de-
mus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39. πρὸς τὴν
ραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα. Ἀπαγορεύειν
idem auctor ita adhibuit: in Cataplo s. Tyranno cap.
οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνεύῃ de Gymnas.
c. 24. πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c.
Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δειρὰ παρὰ τῶν
λοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἀλλ' ὥς] Senarins. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκπληξιν] Ut supra c. 6. κατάπληξιν
pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 17. Παρὰ τοῦ πνεύματος] Miram, c.

apicitur ad *Act.* I, 8. λήψετε δύναμιν ἐπικλόντες τοῦ
 πνεύματος ἐφ' ἑμῶς. *GESN.* Conf. *I. Elsner.* ad
Matth. X, 20. *REITZ.*

Pag. 240. I. 2. Δέγμενος] *II. I*, 191. de Patroclo
 illi lyram tractanti auscultante. *Lucianus* etiam utitur
 Amoris fin. *GESN.*

ead. I. 5. Ἐφῦντο] *Lucianus* *Hermot.* c. 9. f. προς-
 ὦν ἀπέτραγε τὴν ῥίνα. Et ita in *Lapithis* cap. 44.
 to igitur auribus ora admovebant, de quibus *Noster* lo-
 tur, ut viderentur eos mersu sibi decerpere invicem vo-
 se. *GESN.*

ead. I. 6. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις] *Athenaeus*
 V, 7. inter saltationum genera, Ἦν δὲ σκώψ τῶν ἀπο-
 πόντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου
 ῥτωκῶτων. *GESN.*

ead. I. 8. Πολιτικὸν] *Politicum* vocat, quod tan-
 a Peraequator seu ἐξισωτής aliquam τῆς πολιτείας par-
 administraret. *Gregor. Nazianz.* epistola 197. scripta
 ad τοὺς πολιτευομένους, quos objurgat, quod Theoteco-
 arte, quam profiteretur, ζῆμίαν, ut odiose vocat, hoc
 tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155. eidem
 corpo τῆς πολιτείας ἐπιώνυμοι, et p. 156. οἱ ἐκ πολι-
 sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. *GESN.*

ead. I. 10. Ἐξισωτήν] Vid. *Suid.* et not. et *Plut.*
 464. 1. *SOLAN.* Recentiores Lexicographi hanc vocem,
 abentis, puto, Graecitatis, omittunt: *Suidas* et *Hes-*
per ἐπόπις simpliciter explicant. *Varinus* addit ἀνα-
 εῖς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud *Cangium*
 ssario, qui caeteroquin ex adductis auctorum locis vim
 uli satis explicat. Antiquiorem non laudari *Eusebio*,
 putatione jam dictum §. 28. Inscriptio, quam ad *Euse-*
 c. ex *Grutero* 361. L. profert *Valesius*, Constantini
 vo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius
 us Proculus, cui posita est, consul fuit A. D.
 xx. Collega Acindyno, quod probavit *Th. Reinesius*,
 vl. Inscript. 122. p. 459. Rem ipsam diligenter ex-

posuit *Jac. Gothofredus* ad tit. 11, 13. Codicis *Theodosiani de Consistoribus, Peraequatoribus et Inspectoribus*. Eo autem summa redivit: Peraequatores, Gr. *ἐξισωταὶ*, fuere, quae quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde *ἐπανόρθωσιν* illis tribuit *Gregor. Nazianzenus* Ep. 198. cujus exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet in qua, ut titulus habet, *εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἑξισωτήν Ἰουλιανὸν*, amicum suum, habuit, quem rogat, ut alias aequum se praebeat, et speciatim τῶ τῶν ἱερῶν χορῶν qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Caeterum in ipsa oratione *ἐξισωτήν* eum non vocat, sed *χορῶν*. In notis monetur, alios ἀπογραφία legere, φόρον χορῶν alios, quo confirmantur, quae paullo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166. eundem *Julianum* rogat *Nazianzenus*, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς χορῆς liberet. Ex Epistola autem 168. apparet, *Julianum* voluisse, κοινωνὸν sibi esse *Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν σκέμματος*, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore *ἐξισωταὶ*, quam parum accurate *Jac. Gutherius* de Offic. domus Augustinae 3, 27. scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui decimas agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat, Censitorum alibi dictus*. GREN.

ead. l. 12. Παραγκωνισάμενος] *Lucianus* Imag. Trag. c. 16. καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GREN. De hoc verbo vid. si quid opus, *Hemsterh.* ad *Timonem* l. 1. mfm. p. 115. quae majori non inseruit. RZITZ. Inserta in Editioni Tom. I. p. 473. LKHM.

ead. l. 14. Χαρίκενος] Manifesto jam Christiano videtur. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab initio gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliter in eos inclementer dictum foret. SOLAN. Ad hoc irritum Christianos consilium etiam pertinere videtur fictio nomine *Χαρίκενος*, sive illud a χαρὰ; sive a χάρις, sensu Christiano.

vocabulis his acceptis, repetere malis. Quod igitur *Ischius*. De Atticismo etc. Comment. I. p. 12. *Χαρίων* potius hominem istum ad exemplum loci *Toxar*. c. 22., in *Χαρίκερον* vocari jubet, non audiendum equidem arbitri. Cf. quae infra etiam *Gesnerus* de nomine *Χλενόχαρον* notavit. LEHM.

ead. l. 16. *Ἐπισεσυρμένον*] *Tractim et languide*. *γερ*. Navigio s. *Votis* p. 492. de Aegypcio puero: *ἔγγετο ἐπισεσυρμένον τι*. Interpres: *dissolutum et inpositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem screante sermo est: non absurde igitur a me versum esse itror. In Gallo c. 10. *ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύνητε*. *GESN.*

Pag. 241. l. 1. *Ἐπιφθέγγεσθαι*] Forsan *ὑποφθέγγει*. *GUYET.*

ibid. *Ὅτος ὡς προεῖπον*] Obscurissimus hic locus, ut Nostri verbo utar, *διενειλημμένος*. Videbo tamen, clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non quae rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc de Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte Ascetae, de injuriis Juliani Apostatae in Christianum novum, Clericos imprimis, conquerentes, et spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Juliano, interitum vovebant, successorem spoponderint, et jam non destinarent, cujus eos insinuat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, a spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba edam a me, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata calumniose detorta profert jam Critias, quae accuratius ut considerata. *GESN.*

ead. l. 2. *Καταλείπει ἑλλειπασμοῦς*] Forsan *καταλείπει*. Et *ἑλλειπασμοῦς* ab *ἑλλειπάω*, quod est ab *ἑλλείπω*. *γερ*. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi. *H. Stephanus*: *ἑλλειπασμὸς* dicitur legi alicubi apud *ianum*, sed perperam, ideoque *Lascaris* pro eo repo-

nendum censuit ἑλλειπασμός, reliquias. Alii ἑλλειπασμός, saginatio, a λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum ἑλλειπασμοὺς, ei, quam habet conjugata ἑλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere vultunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur a quibus fisco ex praeterito debentur, ut fuisse docuit Jac. Gothofredus ad L. I. Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu et Praest. Num. diss. XIII. p. 50. seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram faciunt ἑλλείμματα, esse Constantinei aevi, Juliani, Themistii et reliquos λοιπὰ et λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμός, puto, est conniventia circa ἑλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, et immunitatem illis indulget, in describendo et peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, et spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἑλλείμματα, et Peraequatoris factum ἑλλειπασμόν. Constat caeteroquin, parce satis Julianum indulsisse reliqua, quod Ep. 47. de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI. 5. Denique id eum ad usque imperii finem et vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additurum etc. Imprimis autem Clericis durum valde et iniquum eum fuisse, non ignotum, cujus rei insignia aliquot specimina profert Jac. Gothofredus ad L. 4. Cod. Theodos. de lustrali collatione, et locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam jure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Justiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἑξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quas praeteritiones τῶν ἑξισωτῶν, ubi incensos praetermittunt Clericos, τοὺς ἑλλειπασμοὺς refero, et τὸ καταλείπειν α-

ico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista æteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. nod præsens posuit auctor pro futuro, rem certam forte dicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλιπεῖ. Καταλείπει *Heumannianum*, aut, quod alias suspicabar, καταλείπει a verbo καταλείφω, ad abolitionem reliquorum pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασµοῦς τῶν ἔξισωτῶν, tales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos et auctos, immunitate ecclesiis et bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GERN. καταλύσει legit *Heuman*. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 3. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς] Studiose, ito, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de debitis, quorum in dominica oratione mentio est. GERN.

ibid. Ἀποδώσει] Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τε] Hocce καὶ delendum monet *Heuman*. Poec. p. 252. f. REITZ.

ibid. Ἐνοίχια] Proprie conductarum aedium merces, nam dissolvere et privatae et publicae liberalitatis genus esse, docet v. g. *Lucian*. Cronosol. p. 617. Vid. *Casaub.* | *Sueton*. Jul. c. 38. *Gron.* de Pec. Vet. I, 2. p. 57. GERN.

ead. l. 4. Εἰραµάγγας] Et hoc conclamatum est, si forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. barbariem harum vocum miratur mecum *Kusterus*. Vid. *Le-ph.* cap. 4. κατοπιν τῶν Καριµάντων, et an huc pertineat. BLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt, pro εἰραµάγ-γας autem ἱεροµονάρχους *Heumannus*, ingeniose, ut solet; sed vereor, ne Juliani etiam aevo sit illud nomen recentius. *ῥωνευτὰς Neuburii*, viri et ipsius ingeniosissimi, ferrem, de Socraticis Philosophis sermo esset. Ὀνειροµάντεις hic loco apti, sed quis capite deminuit et prima illos syllaba truncavit? Εἰρηνάρχαι aliquamdiu mihi placebant, nec *Lucian*. Vol. IX.

sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum *ειρηνη* *χλα*, ut ex Aristidis vita constat. Vid. *Masson.* ad *A.* 16 n. 13. Et generatim *Jac. Gothofredus* ad *C. Theod. Irenarchis.* Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui inducuntur, Christianos a successore Juliani Irenarchias. Sed post annos xxv redeunti ad prima nostra cogitata, vis est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab alio melius. Non fieri hoc solius *φιλαντίας* vitio, inde conspicitur quia recentior cerebri nostri foetus sunt *ειρηνάρχαι*. Remanant itaque *γροντίδες* *πρώται*, jam *τρίται*, atque ad *δευτέρων* forte *σοφώτεροι*. Compositum nempe arbitror nomen ex *εἶρα* et *μάγγανον*, vel *μαγγανεύειν*. Ac posterior quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solent. *Εἶρα* vel *ἴρα* autem concionem significat, locum, ubi conciones fiunt, forum etc. apud *Homer.* e. g. *Il. Σ*, 531. *ἴρα προπάροιθε* x. τ. λ. et *Hesiod. Theog.* 804. Esset igitur *ειραμάγγης* concionem integrarum deceptor, praestigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod *Eustath.* ad *Homer.* c. pag. 1218, 15. *Bas.* non *ἐκκλησίαν* tantum, sed *μετέλλαν* etiam τὸ *εἶρα* ex quorundam mente ait significare, adeo *ειραμάγγης* dicatur, qui vaticinia crepat, iisque tum tum alios decipit, quod quidem auctoris consilio appropinquare convenit, qui divinationes et mala omnia Christianorum republica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. *Greg.* Vid. *Senec. Ep.* 95. p. 474. Et *Greg. Turon. hist. Franc.* L. V. §. 29. *Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας.* LA CROZE.

ead. l. 5. *Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης*] Intelligo per ellipsin praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene *Philo*, vel quis auctor est libri de mundo in fine, p. 1172. *A. Παντὸς γένους εὐθύθεια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐκτάζεσθαι*, aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis excerneret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξισωταί. *N. Manianzenus* Epistola 197. ad τοὺς πολιτενομένους, quos eundem esse ac Peraequatores, antea dictum est, lepide

psat, quod neque a Diogenis pera sibi temperaturi essent, d et illi manum injecturi, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν ἰβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μὴν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus ex-
 ectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem
 butis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit
 errogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos im-
 stores) in beneficiorum communionem et ad vacationes mu-
 rum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec.

254. artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας
 catas probat. REITZ.

ead. l. 7. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab
 mitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntia-
 at, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra
 4. iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur
 λευόχαρμος, cujus nugax et illusorium est gaudium. GESN.

ead. l. 8. Τριβώνιον] Habitus ascetae, quem etiam
 scribi puto verbis, quae sequuntur: κακοείμων, ἐξ ὁρέων
 φαγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit
 endi occasio. GESN.

ead. l. 9. Ὡς ἐπεδείξατο] Ὡς hic, et inferius c. 23.
 εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ
 ἀγγεληματικοῦ, eum obliquam orationem in rectam com-
 itamus. De utroque agit *Devarius*. Quod ad rem ipsam
 met, crediderim respici ad caelestem aureamque Hieroso-
 nam, ut in Apocalypsi divinitus est Johanni repraesent-
 e; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Chri-
 mi. GESN.

ead. l. 11. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα] Τὸ ἔχων
 desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπε-
 ξατό μοι ὄνομα conjunxeris. REITZ.

ead. l. 13. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου]
 terioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori
 n. XVII, 25. videndus, unde de prodigiis scripsisse di-
 nus; meminit et *Aelian*. V. H. XII, 64. Huic Alexan-
 credulitatem addixerat, ut ait *Curtius*, qui ejus passim

meminit; ut et *Plut. Alex.* sed ab eo de divinatione aptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam *Pott.* 294, 1. *Rigaltium* ad *Artemidorum* I, 33. Telmissensibus inventum artis tribuit *Clem. Alex.* p. 111. B. qua somnia rejectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea per cap. seq. et *Plut.* l. c. Lycius dicitur apud *Philostr.* 3 ubi id notae expediunt. SOLAN. *Aristander* Alexandro igno in itineribus et bellis comes. Meminit ejus *Clem. Al.* Strom. I. pag. 334. d. *Curtius* I, 11, 14. *Arrian.* *Anab.* III, 2. *Artemidorus* Onirocrit. I, 26. p. 217. Ed. RIGG. GESN.

ibid. Ἀρτεμιδώρου] *Artemidorum* quando scripsi putemus, in dissert. nostra §. 10. dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5. ubi aurum mali esse nimis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eodem libro cap. 63. p. 149. τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ μίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, et c. 64. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας μαίνει, καὶ θάνατον προαιγορεύει. GESN.

ead. l. 15. Τὰ χρέα πληθύνθησεται] Ita non minorum tantum conjectores, *Artemidorus* II. cc. et *Astr. psychus* p. 144. Mantissae *Mewrsii* ad lib. de *Luxu Romanorum*, χρυσὸν κρατῶν, ἄπρακτος ὢν θέλεις ἔσθῃ: sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Luc. Gallo c. 1. σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ ὦναρ πλουτῶν, λιμῶν ἀνεγρόμενος. *Theocritus* Idyll. 22. s. Piscatores ita edidit: μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alii qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quas in insonniis apparere soleant. *Theocrit.* iterum Idyll. IX. — ἔχω δέ τοι, ὅσος ἐν ὀνείροις φαίνονται, πολλὰς μὲν πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὥσπερ ἔλεγε περὶ τοῦ ἀφθονοῦ, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ οὐκ

Οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. G.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως] Nisi scire hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse

γον, cum praesertim notae, quibus ον et ως exprimitur, sui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus ldidisse et dissolvisse aeris alieni somniat, tanto profundius re alieno mergetur. GESN.

Pag. 242. l. 2. Λευκάδα πέτρην] Eurip. (pag. 8. B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11. de animabus proco- m Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην. Ἡδὲ παρ' ἡελίοιο πύλας καὶ μὴν ὀνείρων. Eustath. p. 821, 4. Bas. ἰστέον ὅτι λευ- δα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἄδη πλάττει, ἢ κατ' εἰρησιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχά- ρς τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἔτι διαλευ- τίνειν δυόμενον. Aristarchus νεκυῖαν universam, i. e. τὴν ῥαψωδίαν Odyss. obelo confixerat, et hoc inter alia ar- mento fuerat usus: ἀλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς ἴδου λευκὴν εἰ- πέτραν. huic respondet Scholiasta minor sub initium ῥα- ιδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνε- αι. Audiamus etiam Hesychium, qui, quae hac de re et, ex Homeri Schol. antiquis descripsisse videtur. Ita em ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέ- ρς τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν ἂνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ ψυχὰι τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. x λευκὰς πέτρα forte est Manalis lapis; de quo Fe- i: Manalem lapidem putabant esse ostium Orci, per d animae inferorum ad superos manarent, qui dicuntur mes. Hanc λευκάδα πέτραν Albion Insulam s. Britan- a suam interpretatur doctiss. Barnesius ad locum Homeri, id Eurip. Helenam 1692. ubi imprimis Tzetzen, Lyco- nis Scholiasten, suffragatorem citat. Certe hoc illum re potest, quod δῆμον ὀνείρων subinde beata illa insula bonarum rerum feracissima emittit, e quo populo forte m hoc est, quod de Albio nobis narrat Barnesius.

π.

ead. l. 3. Δῆμον ὀνείρων] Orpheus Argonaut. v. 0. Ἀρόρηχτους αἰδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων conjun-

git. *Eustath.* l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὥς ἐπὶ ἡμεῖς καὶ σωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῆθεν λαυρῶντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄντιοι. *Porphyr.* de antro nympharum pag. 121. *Barnes.* δῆμος ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαί, αἷς συνάγεσθαι φασὶν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γαλακτι τρεπομένων κ. τ. λ. quocum consentit *Diog. Laërt.* *Pythag.* 8, 32. εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὰ ἀέρα ψυχῶν ἔμπλειον, καὶ τούτους δαίμονας καὶ ἡρώων μίξεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοῖς ὀνείρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγείας κ. τ. λ. *Ex crediderim*, de tantis mysteriis ne per somnium quidem cogitasse bonum *Homerum*, sed per ὀνείρους simpliciter intellexisse defunctorum animas, quas εἶδωλα, voce de somniis adhiberi solita, vocat, e. g. *Odyss.* A, 212. 601. *Od.* 355. Adde *Virg.* *Aen.* IV, 654. et, qui locus vel maximus huc facit, *Aen.* VI, 696. seq. ubi umbram Anchisae patris complecti vult Aeneas, sed *Ter frustra compressa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique simillima somno.* Quod expressum est ex *Od.* A, 306. Τρεῖς δὲ μὲν ἐκ χεῖρῶν σκιῇ ἔκλον ἦ καὶ ONEIPOI Ἑπτατο, κ. τ. λ. Versu 221. Ψυχὴ δ' ἦντ' ONEIPOΣ ἀποπταμένη περὶ τρυγαι. *Populum*, δῆμον, de quavis multitudine dixere. *Od.* *Met.* XI, 634. *At pater* (Somnus) *e POPULO natorum patris suorum.* Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset *Chariceni* et *Chleuocharmi* vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. *GESN.*

ead. l. 4. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης] *Lucian.* *Scythia* p. 596. extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo quasi insecabili articulo dixit. Vid. *Menandri* reliq. 283. Hic itaque miratur *Critias* tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra *Lucian.* *Somn.* c. 17. de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μῆχιστα εἰσιν αἱ νύκτες. *GESN.*

ead. l. 6. Κατεγίνωσκον] Lucianus Philops. c. 8.
ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ ὁῦλοι ἦσαν κατεγινωκότες
μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν. Ita etiam c. 32. eod. Noster paullo
post τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγινωκίως. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεῤῥίνισα] H. Stephanus in Thesouro:
ἐκκρινῶ ex Luciano offertur, pro naso suspendo, subsanno,
ἐκκρινῶ. et ita Scapula et Basileenses; veteres, Pollux,
Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camera-
rius et Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab
dora canum vi traductum, investigandique adeo seu iuda-
andi significationem habere, quae huic loco apprime conve-
nit. Idem ergo est ἐξεῤῥίνισα, quod ἐξίχνευσα, de quo
verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum ac-
curandi casu jungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 8. Ἀρίστανδρον] De hoc vide Rigaltium ad
Artemidor. I, 33. L. Bos.

ibid. Τελμισέα] Lege Τελμισσία. Vid. Plut. IV,
14. N. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅς] Saepius ita Platonizat Lucian. in
Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adjicitur;
Ἡ δ' ὅς ὁ Κλειόδημος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Ἐχεμυθαῖς] Ex Pythagorica disciplina
cabulum. GESN.

ead. l. 12. Μεσορή] Nota, scenam dialogi Alexan-
dae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig.
emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678. f.
Μεσορή legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr.
Μεσορή, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen,
et recte cum Augusto comparat Scholiasta, et hodie quae
de Copti eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio, Fabri-
us. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus pro-
phetiae erant divinatariae artes et disciplina somniorum. Mi-
sera igitur non est, Aegyptio nomine hac in re Nostrum uti.
Immo vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto
Philopatrin, cujus velut theatrum ad Pontum Euxi-
um esse, satis ostendimus. Caeterum si quis de auctore

atque aetate hujus dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praesagierunt; (praesagiisse autem probabile fecimus in dissert. §. 34. 35.) Siquidem V. Kal. Julii exstinctus est Julianus, ut adeo mense Messiorum pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Joviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκαρεῖ τῆς νεκρῆς αὐτοῦ. Nuntius enim de victoriis Juliani paucis procul dabitur ante obitum ejus diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris Epoch. Syromac. Diss. V. c. 11. LA CROZE.

ead. l. 15. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες] *Lucian.* Icaromen. c. 23. ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Δραξάμενος] Conf. supr. Asin. c. 25. REITZ.

ibid. Πήτρην ποιεῖσασθαι] Πήτρα *eloquium* videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc *Plutarchus* Lycurgo p. 86. *H. Steph.* ubi de legibus Lycurgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ Θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησιμοὺς ὄντας. Et p. 78. οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδουσε τὴν ἀρχὴν Λυκοῦργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significum parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur *Lucian.* V. H. X, 18. ubi synonyma videntur συνθήκας ἐποίησαντο, et εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantium apud *Demosthenem* de Corona c. 27. μάλιστα — ἐλέξεν, ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, *f. sibi a Senatu dicendi potestate.* *Lucian.* Pro Merc. Cass. c. 3. ῥήτραν λαβὼν, *summis dicendi partibus.* Id *Terentius*

ead. l. 8. Χρυσόροπον] *Homer. Od. Δ, 71. Πινα,*

quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, qui serio dicta forent et ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Cm* 129. 142. *SOLAN.*

ibid. *Ὁμηρος*] *Od. A.* initio, imprimis v. 121. *Eum Lucian.* de Domo cap. 3. et in *Scytha* c. 9. τοῦ νησιώτα μειρακίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex *Ithaca* insula, ex *Homero* apparet. Scholiastes, qui *Protesilam* nominat, memoria est lapsus. *GESN.*

ead. l. 11. *Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν*] *Homeric* formula ex *Il. Ω*, 321. et *Od. O*, 165. *GESN.*

ead. l. 13. *Ὡς εἴ τινα*] *Ὡς ἀφηγηματικὸν*, de quo ad cap. 16. *GESN.*

ead. l. 15. *Ποινοποιοὶ*] Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. *GESN.*

ibid. *Ἐπὶ τὰ θεάτρα*] Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam *Hesiod.* *Theogon.* 531. ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν *Herculis* gloriam esse dicit, qui in *Operibus* versu 156. ἐπὶ χθορὶ πουλυβοτείρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud *Matth.* VIII, 9. ὑπὸ ἔξουσίαν ἄνθρωπος εἶμι. *GESN.*

ead. l. 16. *Μετὰ δὲ τὰ*] Pro ταῦτα, poet. *GESN.*

Pag. 244. l. 1. *Τίς, πόθεν*] Versus ab *Homero* aliquoties repetitus, ut *Od. K*, 325. *O*, 318. *T*, 105. *Ω*, 297. etc. *Luciano* etiam usurpatus *Icaromen.* cap. 23. item *Senecae* ludo in *Claudium.* *GESN.*

ead. l. 2. *Χρηστὸς γὰρ*] Vid. *diss.* nostra §. 20. *GESN.*

ead. l. 6. *Χαίρουσιν γε*] Quorsum hoc pertineat dictum, vid. §. 36. dissertationis. *GESN.*

ead. l. 7. *Δυστοκεῖ*] Ex *Aristoph.* *Ran.* 1470. ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾷ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκούντων γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννῆματα προάγει. Posterius magis placet, imprimis si, ut tunc *Alcibi-*

de Athenienses metuebant, Christianos ab Juliano metuasse
dicamus. GESN.

ead. l. 11. Ἡ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est caussa, nisi simpliciter
le plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς
et ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astro-
nomiae peritia. Caeterum Christianis ex eo, quod de interitu
mundi, de Antichristo etc. disputarent, objecta Astrologica
vanitas. Minuc. Fel. XII, 7. Desinite caeli plagas et mundi
lata et secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 12. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει] Hermes
Trism. de infirrior. decubitu p. 12. Hoersch. ἡ διαμετροῦν-
τος ἡ τετραγωνίζοντος ἡ συνόντος τῇ ζ. GESN.

ead. l. 14. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡδεσθε] Tristis enim
prodigii loco habebatur androgynos, et in mare deportabatur,
quod ex Gell. IX, 4. constat. Memorabilis etiam est Livii
locus XXXI, 12. ubi inter plura prodigia, ante omnia ab-
ominati semimares, jussique in mare deportari. Similia
habet idem XXVII, 13. et 39. it. XXIX, 22. Add. Juven.
13, 64. seq. GESN.

Pag. 245. l. 2. Κατάξουσιν] Καταράξουσιν forsan.
GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aεque a κάτω
ἄγειν, quam κατὰ et ἄγειν, formari potest, ut ex Plut.
docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς
ἄδου apud LXX frequentissimum, quin et κατάγειν δάκρυα
Jerem. IX, 17. ac ter deinceps. Item κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ
Amos. III, 11. Cumque hic Dialog. ad ejusmodi stilum sit
compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non
invenirentur. Et cur non aequè descendendi significatus huic
verbo inesset, quam in καταρρίπτω, dejicio; etsi κατάγειν
longe plurimum pro deducere, perducere quem ad locum,
usurpatur apud antiquos et sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον] Forte respi-
cit ad τὰ καλούμενα ἡχεῖα, ὧν ὁ κύπερος (cum Scholiaste
Aristophan. loquor ad Neφ. 291.) σχηματίζεται εἰς βρον-
τῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμιά τι, ὃ

καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεστὸς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam si *P. Victorium* audiamus Var. Lect. 20, 7. alia prorsus fuit τῶν ἰγχείων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum caelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 5. Ὡς μεταλλαγῶσι] Vid. §. 34. dissert. GESN.

ead. l. 8. Πρῖνος] Apud *Aristoph.* Ran. 883. ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμποροσθῆς βοῆς· ad quem locum *Bisetus*: ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιῇ. GESN.

ibid. Διάτορον] *Lucian.* Gallo init. de galli cantu, διάτορόν τι ἀναβοήσας. GESN.

ead. l. 10. Θήγοντες ὀδόντας] Formula *Aristophan.* Batr. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πιόντας δόρου καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, *Aristophan.* Batr. 1048. GESN.

ibid. Κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων] Parodia *Hom.* Od. A, 266. SOLAN.

ead. l. 11. Τριφαλείας] Lege τρυφαλείας. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet τρυφ—αρ. *Hom.* perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372. τρυφαλείης exponit — τριφάλους ἐχούσης· adeoque τριφαλείας ad originem propriam accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς] Lege οἷ. GUYET.

ead. l. 13. Κατατρώχετε] Proprie *varare* est, *attingere*. Sed ipse deinde explicat per ἐπαρῶσθαι τῇ πατρὶδι. GESN.

ead. l. 14. Μαθηματικὴν] Astrologiam judicariam quae vocatur, *Mathesis*, et qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneretur. Hanc artem tractare non negat Christianos, sed κατορθοῦναι, recte tractasse, edidicisse. Verum fuit saltem pri-

temporibus ista laus Christianorum, quod a conjectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, et id genus hominibus abhorrent, insensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios *Arnob.* contra gentes p. 13. it. *Tertullianus* Apol. c. 43. Laudanda et hic est incomparabilis viri *Jo. Alb. Fabricii* industria, qui *Bibl. Graec.* III, 20. p. 518. seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tam per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam urbe vignerit? *GESN.*

ead. l. 16. Γραϊδ(ων) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae et incantationum crimine traduntur. Scilicet judicii viriumque imbecillitas, quae semini, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, conjuncta, superstitionum foecunda mater esse solet. *GESN.*

Pag. 246. l. 4. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην] Mirabilis loquendi forma, *detonsus mente sive sententia*. Sed lumen hic etiam affundit *Lucianus*, qui *Paphlagonas* in *Pseudomante* c. 15. vocat τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προσηγομένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subjicit, οὐδὲν εὐκρίτους fuisse illos σιτοφόροις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβαται διαφέροντας. Etiam cap. 6. dixerat, τοὺς πολλοὺς πεχεύοντες, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro *Plautino* *emungere*. Ita οἱ ο', quod in *Cant.* IV, 2. est כרר כרר, simili ellipsi reddidere ἀγέλας τῶν κεκαρμένων. In ipsa autem calvitie et raso capite videtur aliquid fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur *Elisa* pueris calvitie sibi exprobrantibus. *Nonius* verbum *deductum* putavit a *mimis calvis*, qui omnibus essent *stratus*, quo loco utitur *Elmenhorstius*, ad illustrandum id, quod est apud *Arnobium* contra gentes l. 3. p. 239.

delectantur Dii stupidorum (de mimis loquitur) *vasis opitibus*. Quaedam etiam in hanc sententiam annotantur sunt ad *Lucian*. *Lapith.* c. 18. a doctissimo viro *Aloueenio*. Add. *Juven.* V, 171. *Casaub.* ad *Pers.* p. 100. *Græv.* ad *Lucian.* *Soloec.* p. 744. Ne quid tamen dissimulem, videtur mihi *Triephon* ad clericorum tonsuram respicere, cujus et paullo ante facta mentio clarior, ubi *κακοίμων τις*, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. *Gregorii* enim *Nazianzeni* aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili conjectura ex *Maximi Cynici* constitutione elicitur, de qua loquens *Nicephorus* H. E. 12, 11. p. 240. καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus *Nicephorum*, praesto est *Theodorus*, qui H. E. 4, 8. Τυφθεός, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀπὲρ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα χειροτόνηκε κυνικόν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae *Jac. Gothofredus* ex fontibus monuit ad l. 38. Codicis *Theod.* de *Episcopis*, ubi ob ξήρισμα γυροειδὲς *coronatos* appellatos esse clericos, et clericalis reverentiae nomen *coronam* fuisse jam circa haec tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter *Salmas.* de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera hujus antiquitatem ritus tractant. GERN.

ead. l. 6. Ἀσιτικοί] In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui jejniis et cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, *Pythagorici* imprimis atque *Platonici*, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, jejniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Jam apud *Herodotum* II, 40. προηστεινέουσι τῇ ᾿ΐσι. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare *Jamblichum* III, 11. p. 74. Edit. *Oron.* ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριπλῶν ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium seculorum tempora nota res est, imprimis si in conspectum veniant, quae

Vitis Sanctorum Patrum, et Actis Sanctorum, larga manu erantur. Sed non sunt praetermittenda *Gregorii Nazianzeni* verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a *Juliano Christiani*, ait vir ἔνθεος, p. 122. seq. cat. 11. in *Julian*. οἱ τοῖς γραῖδις συγκαθεζόμενοι καὶ μψάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστεῖαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἰθνητες, οἱ μᾶτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις ὕπνοι παραληροῦντες. GESN.

ead. l. 14. Σεσηρός] De iratorum canum rictibus adhiberi solitum verbum. *Aristoph.* Pace v. 635. ἡγριωμένοις ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασι ἀλλήλοις. *ssis* forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim σαρχασμὸς ἀπὸ τοῦ σιῖρειν, unde et σέσηρα. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου] Id est, non ut alia omnia e somno et in lectulo ducunt originem, sed aliunde extra lectulum nobis obtingunt. Ita *Jamblichus* de mysteriis XIII, 23. probare conatur, a principio aliquo extra omnem constituto provenire divina illa et futuri praesagamina. GESN.

Pag. 247. l. 8. Ἐπισημίζειν] Uti nos vertimus, ἐπὶ subandiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non gaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum diligere vel differre rumoribus significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες] *Hom.* II. N, 487. *LAN.* Suspiciabatur *Heumannus*, ἅπαντα θυμὸν ἔχοντες. *perest*, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν] *Iram* volebat verti *Heumannus* ec. 249. bene, si ἔχοντες legas; minus recte, si vulgare serves. REITZ.

ead. l. 13. Σλγα, ὧ Κριτλα] Poteratne autem aliquid dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia et ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ipsam rem perventum est, frustrari lectores, et dimittere

longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum byperbolis cothurnisque fuerit? *Κενὰς* quidem *ἐλπίδας*, et *ἔθλους* forte vidimus, sed ubi *δεινὰ βουλευέμεντα*; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet conijcere ipsam forte mortem Juliano portendi dixerunt Sophistae quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae §. 35. diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis et blasphemum plane reticet. Iude forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de caussa poterat fieri. GESN.

ead. l. 14. Ὡς ἐξ ὀγκώται] Nimirum quod ante Critia effecerant nugae Sophistarum, id jam in Triephono producant. Illud de morsu canis rabidi est etiam in *fin. Nigrini*, item *Philopseudis*, ubi etiam de ventre auditis nugae inflato ita *Lucian. pag. 353. τοιαῦτα ἀκούσας, ἤκω νὴ τῆς Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πiónτες, ἐμπεφροσμένοις τῆς γαστέρας, ἐμέτον δέόμενος, ἡδέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πόλιν ἐπριμίην ληθεδαρόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὥς μή κακὸν ἐργάσῃται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικοιροῦσα.* Quod est de ultimo verbo, conf. *Abdicat. cap. 6. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ἐποικοιροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέθῃξε κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 248. l. 4. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς] N. *Rigaltius ad Tertull. de Oratione* non procul ab initio, *etiam*, inquit, *Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant isto Triephontis ad Critiam; et deinde* haec verba subjungit. Cui merito assentitur *Fabric. Bibl. Gr. IV, 16. p. 504.* GESN.

ead. l. 5. Πολυώνυμον ᾧ δὲ ἦν] Vid. *Th. Schlegel. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. CROZE.* Per hanc intelligit *Jo. Gregorius* clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum* etc. *Observationes Sacrarum c. 38.* quem tamen falli, praeclare notavit *J. A. Fabricius l. c.* et mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. *Clementis Alexandrini.* Deinde in *bibliographia antiquaria c. xi. p. 368.* ubi de *Christianis*

mnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cujus meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud t, quam doxologia etc.* Ita πολυώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum curate imprimis, et cum variantium lectionum notatione, edita est a *Th. Smith.* in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξο-
λογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπειδὴς πολυ-
ώνυμον meminit *Lucian.* *Philops.* c. 17. magicum carmen
telligens. GESN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ] Fingitur interventu Cleolai sermo in-
trumpi. GESN. Verba: σπουδῇ δὲ ἔχει καὶ κατέρχεται
Fritzschi Quaestst. p. 215. ducta esse monet e nobili loco
Christoph. Ran. v. 1154. sq. LEHM.

ead. l. 10. Μή τι παραδράμης] Vid. §. 21. dis-
sert. Studui hic quidem, ne quid in interpretatione hujus
versus inepto poëtae concederem. GESN. Umbras has esse
versuum, quibus jam utuntur vel abutuntur amici eleganter
scilicet eruditi, nemo non videt. Quapropter minus mireris,
quod vel Editores distribuerunt versus, vel Interpretes imi-
ri conati sunt, quam quod *Fritzschi* Quaestst. p. 215.
perfectos numeros exspectasse videtur ac vituperasse editores,
si etiam mancos et illegitimos versus pro versibus notarint.
LEHM.

ibid. Μηδὲ παρέλθης] Ex Tragico aliquo, ut mihi
detur; nisi forsitan, uti et sequentia, hujus ipsius, quisquis
auctor est, et haec sint. SOLAN.

ead. l. 12. Καλὴ συνωρίς] V. diss. §. 28. GESN.

ead. l. 15. Πέπτωκεν ὀφρῦς] Iterum Jambi, sed
interrupti. De re ipsa vid. omnino §. 33. et 34. dissert.
non puto autem opus esse, ut ὀφρῦν peculiariter de urbe
cunquē capiamus, ut Palmyram intelligebat *Crozius.* Vid.
diss. §. 24. Ὀφρῦς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis
felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 17. Σοῦσα] Quia sub Trajano a Cassio Seleu-
Lucian. Vol. IX.

cia et Ctesiphon captae sunt et incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἀστὺ] Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYT.

ead. l. 18. Ἀραβίας] Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propt. *Aut si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYT.

Pag. 249. l. 8. Πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει] Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείπει. JEN. [Ἐκλείπει]. Plerique libri ἐκλείπει· quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην] Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Charon. c. 23. et Navig. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26. et Strabone XVI. proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate et deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 12. Δούλειον ἡμᾶρ] Π. Z, 463. — ἀμύνειν δούλειον ἡμᾶρ· et ante 455. ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀποτρῆσαι. GERN.

ead. l. 14. Ἐφευρόντες] Quo jure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse ignotum *Athenis Deus*, cum jam supra c. 18. per eundem juraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod jurari valere posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio trans mittebat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d' Athènes?* GERN.

ead. l. 16. Εὐχαριστήσομεν] Est vox minime Laecianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat *Thomas Magister*, v. γὰρ οἶδά σοι· quod aliquatenus verum est; extat tamen in *Atticis* ad Epict. comment. pag. 64. B. 77. C. ut et εὐχαριστος pag. 64. B. C. SOLAN.

ibid. Τοιούτου κράτους] Pro imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183. p. 894. τῷ πυρόντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους quae sunt Imperatoris, praestari jubet. GERN.

Pag. 250. l. 1. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ] Eodem adagio, quod est ab *Erasmio* explicatum, Apologiam o Mercede Conductis *Lucianus* conclusit. GESN.

ead. l. 3. Οὗτος] Rejecit hanc notam Ed. *Par.* In libusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus sequentem referre jubet. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit, hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN. Rejiciuntur haec etiam ab Ed. *Bas.* 4. BIP.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 251. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ] Non esse hunc libellum *Luciani*, ausim contendere, sed Scholasticam alicujus clamationem prope puerilem; cujus rei documenta quaedam stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis solatet. GESN. Tam leviter projecto magni ponderis judicio od *Wielandius* subscribere dubitavit, nihiloque minus *Lucium* admodum juvenem, Attica venustate et urbanitate undum satis tinctum, hujus libelli auctorem esse sibi persuasit, tanto minus est mirum, quam sic ei de stylo tantum agi videretur, cujus vel ruditas, vel arte paratus rigor, quid excusationis in aetate auctoris habere, ipsi autem auctori, linguae subtilitatum minus gnaro, non tanta, quanta *Gesnero*, vitia videri possent. Verum etsi non tenuia sint, tamen passim a *Gesnero*, passim etiam a me, animadversa prehenderis, ut de ineptis verborum transpositionibus, de frequentissimo usu formularum τοσοῦτον — ὥστε, οὕτως — τε, et mira apostrophii insolentia, et ejus generis aliis styliis, quae nec in adolescentulum *Lucianum*, qualem e generis ejus declamationibus et exercitationibus juvenilibus videmus, ullo modo cadunt: longe tamen gravius est illud argumentum, quod ex interna rerum ac sententiarum indole

repetitum nunc paucis saltem proponam: uberius fortasse alio tempore exponam. Totus scilicet dialogus nihil est aliud, quam mediocre mediocris ingenii specimen rhetoricum, concinnum illud, vel potius inconcinne et imperite consarcinatum a Helenae quidem lectionis, sed immaturi adhuc iudicii juvene. Quae flores et fructus studiorum suorum Xenophonteorum, Platonicorum, maxime Isocrateorum, moderante praeceptore praeferre vellet, materia e campo amplissimo desumpta, quae largam exemplorum copiam, argumentorum magnam vim, denique etiam aptam formae speciem, tum ex se ipsa, tum ex sacra Graeciae historia, tum denique e clarissimis scriptoribus, facile suppeditare posset. Res itaque ac sententias cum ipsis luminibus paene ad verba hic tiro noster repetit ex *Isocratis* Encomio Helenae, quod ante virum illum doctum in *Ephemeridd. literar. Gotting. a. 1791. n. 193.*, quae *Schmiederus* laudat, jam a *Gilberto Cognato* in *Ed. Basil.* 3. notatum vidi; idque iste ita fecit, ut non imitatore, sed purum tantum compilatorem, non possis non agnoscere. Compares modo locum de Helena ejusque proco Theod. c. 16. sq. cum integrum, tum verba illa cap. 17. Ἐπειὶ θοῦσαν δ' εἰς Ἀργεῖος etc. cum his, quae apud *Isocratem* leguntur pag. 186. sq. *Ed. Dindorf.* Μετὰ γὰρ τὴν θυσίαν εἰς Αἶδου κατάβασιν ἐπανελθούσης αὐτῆς εἰς Λακεδαιμόνα etc. et non solum easdem sententias eundemque eorum ordinem et cursum, sed plerumque etiam eadem verba, eosdem sonos ac numeros audies, quasi ab Echo jocante, et tamen non jocante, redditos. Fastidies, certo scio, inter alia maxime illud, quod, quum *Isocrates* elegantissime dixisset: οἴπω δὲ κεκριμένου τοῦ μέλλοντος αὐτῇ συνοικήσαν ἄλλ' ἔτι κοινῆς τῆς τύχης οὔσης, οὕτω πρόδηλος ἦν ἡ ἀπιστία τοῖς ἰσομένῃ περιμάχητος, ὥστε συνελθόντες πίστις ἔδοξε ἀλλήλοις ἢ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις ἀποστεροίη τὸν ἀπὸ θέντα λαβεῖν αὐτὴν, νομίζων ἕκαστος τὴν ἐπιχειρήσαντα ταύτην αὐτῷ παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας ἐλπίδος πλήν ἐνὸς ἀνδρὸς ἅπαντες ἐπὶ σθησαν, τῆς δὲ κοινῆς δόξης ἧς ἔσχον etc.

είνης οὐδεὶς αὐτῶν διήμαρτεν, jam eadem scho-
 ticus noster vere pueriliter hunc in modum refinxit:
 ὄντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δέισαντες μὴ πόλε-
 ς γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμω-
 κασιν ὄρκον τοιούτῳ ψήγῳ κοινῇ, ἣ μὴν ἐπικουρήσειν
 ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν, ἣν τις ἀδικεῖν
 μερῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμ-
 χίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώ-
 ρς ἀπέτυχον πάντες πλὴν Μενελάου, τῆς
 ἑταίρας δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα, et quae deinceps
 judicio Paridis et de communi Graeciae bello aduectuntur;
 ae et ipsa apud *Isocratem* prope iisdem verbis ac figuris
 nata, eadem prorsus serie sese excipientia, legas. Aliis
 isdem generis locis omissis etiam exemplum dabo rationis,
 a artifex noster sententiam *Isocratis* brevem ac nudam
 mplicaverit et illustraverit, nempe locum illum, qui et
 um *Wielandium* male habuit, cap. 27. in. Quam enim
 ntentiam summus ille rhetorices doctor perspicue his ver-
 enuntiavit pag. 190. καὶ τοὺς μὲν ὑπ' ἄλλῃ τινὶ δυνά-
 ι γιγνομένους λοιδοροῦμεν καὶ κόλακας ἀποκαλοῦμεν, τοὺς
 τῷ κάλλει λατρεύοντας φιλοκύλους καὶ φιλοπόνους εἶναι
 αἰσῶμεν, eandem per species illustraturus inepte delectas
 obscurat noster l. l. τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρατουμένοις
 κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς
 ν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας καλοῦμεν· μόνους δὲ
 ὅς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένους θαννιάζομεν τε, φι-
 πόνους τε καὶ φιλοκύλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινοὺς νομι-
 αεν εὐεργέτας τοὺς τῶν καλῶν ἐπιμελητάς. ita, inquam,
 scurat, ut *Wielandius* vix prolixiore explicatione tenebras
 pellat, quod negotium, si *Isocratis* verba novisset et con-
 uisisset, breviori nota absolvere potuit. Verum interius in
 ic caussam descendere nunc quidem nec placet, nec licet.
 ic tantum addam, praeter *Platonis* Symposium, id quod
 euzerus monuit ad *Plotin.* pag. 184. et Prolegg. p. IV.,
 am *Xenophontem* huic auctori in componendo opusculo suo
 mente, et vero ante oculos, fuisse. LEHM.

Pag. 252. l. 8. Ἐν Διασίοις] Vid. Bourd. not. et Scholia ad Tim. c. 5. et Icarom. c. 24. SOLAN. In marg. Par. additum: Festa Jovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ δι-φυγεῖν αὐτοὺς ἐχθαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: et hanc fors. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam ejusdem hic non invenio. Sed supra T. I. Tim. c. 7. aliquid de Διασίοις dixit, ubi et Hemsterh. consulat. REITZ.

Pag. 253. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταγύων] Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, præmiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 254. l. 3. Φίλων] De Philone Luciani amico vide Quom. Hist. Conscr. et Sympos. Quamquam hoc quidem opus Lucianicum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 256. l. 4. Ἡ πάντα τᾶλλα παρέρντας] Hæc male conjuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri, adesse, ostendere*. Simili fere ratione *Plutarchus* de facie in orbe Lunae p. 1701. *H. Steph.* de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾷτο μένειν τὸν οὐρανὸν ἐποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, et conciliationem assensus refertur. GESN.

ead. l. 14. Διόσκουροι] Ita et Navig. c. 9. ut alibi plerumque. Sed interdum et Διόσκοροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ. Omnino vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 235. Rigidior est *Fritzscheii* sententia, qui in Commentat. I. de Atticismo et orthographia Luciani p. 12. scripturam Διόσκουροι in *Luciani* scriptis ubique damnandam arbitratur. LEHM.

ead. l. 17. Αἰτία γενέσθαι] Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. etc. GUYET. Facile subaudias, ejusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilen hujus Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, ut

procedit sermo, *en ipsa hoc fecit, fratribus etiam suasis, sive effecit.* REITZ.

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις] Ita videtur conciliare velle *Homeri* dicta diversa. II. Γ, 243.

cum *Helena* de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subjicit,

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχειν φρεσὶ ζῶος αἶα

Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post *Od.* Α, 299. videt apud inferos *Ulysses*

Κάστορα θ' Ἰππάδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,

Τοὺς ἄμφω ζῶους κατέχει φρεσὶ ζῶος αἶα·

Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες

Ἄλλοθι μὲν ζῶουσ' ἑτερόμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε

Τεθνῶσιν, τιμὴν δὲ λελόγγασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem *Helena* vid. *Spanh.* ad *Callim.* in

Dia. v. 232. et *Dechair.* ad *Athenag.* apol. pr. p. 3. ubi

pro *Nemesi* s. *Rhamnusia* Dea cultam ostenditur. *GESN.*

Pag. 257. l. 3. Πέλοψ] Vid. et cap. 19. *Hyginus*

Illii formam praedicat, 271. De *Pelopsis* ipsius forma nihil

habet; sed meminit *Clem. Alex.* p. 14. C. et *Philostr.*

A. 788. A. *Neptuno* amatus currum ab eo accepit, vid.

cap. 9. et 19. *SOLAN.* Conf. infra c. 19. f. REITZ. *Pelo-*

em ante *Ganymedem* pocillatoris *Olympii* officio functum

esse, *Neptuni* curru in sedem *Deorum* evectum, nobilissimus

estis est *Pindarus* *Olymp.* I. a versu inde 58. *LEHM.*

ead. l. 4. Γανυμήδης ὁ τοῦ Λαρδάνου] Adpin-

it *Hemsterh.* Vid. *Davis.* ad *Cic.* T. D. I. p. 65. Ed. 3.

sed mihi est p. 56. sive c. 26. ubi *Cic.* *Laomedontem* facit

Ganymedis patrem; *Davis.* vero magnas de eodem auctorum

discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non

abeo. REITZ.

ead. l. 7. Θήρας] Atqui adfuit *Mercurius* rapienti etc.

de *Diall. Deor.* XX. c. 3. *SOLAN.*

ead. l. 8. Γάργαρον] Vid. *Diall. Deor.* XX, 5.

REITZ.

ead. l. 9. Ἐκεῖσε] Εἰς τὸν οὐρανὸν scilicet. *GUYET.*

ead. l. 12. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος —

τοῦτο δ' ἐν εἶδει ταύρου] *Pessime* interpr. τοῦτο μά-
 et τοῦτο δέ, reddidit ob eam rem, et ob eandem: non
 enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur *Lucian.* modo
 in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exempla ve-
 deri possunt apud *Vigerum* et alios. L. Bos.

Pag. 258. l. 3. Ἑλλήνων ποιητῇ *Hom.* Π. Α, 3. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαντας θεοὺς etc.] Π. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ οἷον τὸν ὁρῶντα προσαγαγέ-
 σθαι] Interp. et quia maxime putat intuentem allici posse.
 Parum accurate; non enim οἷον est quia putat, sed quae
 potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRIS.

Pag. 259. l. 1. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον] Vide
 cap. 7. et notam nostram. SOLAN.

ead. l. 5. Παρεσχῆσθαι] I. e. χαρίσασθαι, dare.
 Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 17. Τοῦ κάλλους περιουσίαν] Potius
 verterem pulchritudinis excellentiam, praestantiam, quam
 cum interprete potestatem. Comicus eleganter dixit, virtutes
 formae. VITRIS.

Pag. 260. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν] Ita argu-
 mentatur: Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam, ari-
 trum dedisset factiosum et imperii cupidum; similiter, si Mi-
 nervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium
 spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae.
 GESN.

ead. l. 13. Λευκώλενος ἡ Ἥρα] *Hom.* Π. Ε, 721.
 Haec et sequentia apud *Homerum* frequentissime occurrere,
 vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 261. l. 15. Φίλωνα] Sic rectius legitur, quae
 eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur ve-
 cales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile
 observes. In L. Φίλον, prave. SOLAN. Duriore multo
 quae vix poëtis condonentur elisiones legimus supra c. 10.
 οὐχ ἐτέρ' ἀμφισβητεῖ, et mox Ἥρ' Ἀφροδίτῃ. Quas quam-
 ut decebat, credo, bonum editorem, intactas *Solanus* re-

aisset, et h. l. satius erat retinuisse vulgatam scripturam.
LEHM.

Pag. 262. l. 12. Ἀκούειν καλλίστην] Supra jam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo auctore, ut nempe dici, nominari significet. Claritatis causa nomen verbo illo in interpretatione abstinui, et, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox junguntur, ἔγω — ὥστε (ἴνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτως ἴστε. —. Et statim τοσαύτην — ὥςθ' οὕτως — ὥστε. Inolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, et velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

ead. l. 15. Περὶ αὐτοῦ] Glossema videtur. GUYET.

Pag. 263. l. 12. Ὅσα θεοὶ] Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 14. Ὡςτ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς] Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός. Οὐκέτι, nondum. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox inserit ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo et hic forsitan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντός intra aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido concepit pro ἐν. Sed ἐντός ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντός τριήκοντα ἐτῶν γεγονός, i. e. qui triginta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV. c. 28. ἐντός ἡμερῶν εἴκοσιν, et alique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. LEITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 16. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥστ' [etc.] Puto legendum ἡγάσθη. Nam si ἡγάσθη vere scriptum sit, oportuit et τὴν ὥραν. ut infra cap. 25. Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους etc. JENS.

V. *Jens.* sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. & plane apud *Philostratum* legitur pag. 789. αὐτὸν ἡγάσθη τῆς ὥρας. *Solan.* Non recusarem ἡράσθῃ, si qui lib. exhiberent, propter sequentia, amoris propria; sed quia ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud *Phalar.* Ep. 28. τὸ μὲν γὰρ εὖνον καὶ συμπαθὲς σου ἀγαμαι, et passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil jam immutem. *Aelian.* V. H. V, 6. π. Ἱεῖον ἐπαινέσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde et patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἱεῖον δὲ καὶ τὸ Κολάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ὡς εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velis exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, *Eustathium* tradere, (quod *Steph.* jam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequè ac ἔραμαι: ideoque nil mirum, si et aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex *Plat.* Pol. I. καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. *REITZ.*

Pag. 264. l. 1. Οὐκ ᾔετο βιωτὸν] Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed et interdum omitti, idem *Stephan.* satis jam docuit. *REITZ.*

Pag. 265. l. 7. Ἡ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτῃ ἀξιοθέντι] Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset judicatus. *VITRING.*

Pag. 266. l. 5. Αὐτοὺς ἐάσαντες] Αἰτοί. *GUIET.* Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Trojanos, adeoque recte habet. *REITZ.*

ead. l. 9. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Rectius legitur ἀλλὰ ante μᾶλλον. *Solan.* At vid. *Varr. Lectt. Lenn.*

ead. l. 10. Εἰς τοῦτο] Ἀν τοῦτον; *GUIET.* Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολούμενους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν: ait ἴσμεν ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut periret, missos. *REITZ.*

Pag. 267. l. 8. Περὶ ταῦτα] Ἀν ταῦτά; *GUIET.*

Hoc probem, et parum abest, quin invitis libris ita edam.
REITZ. Edidit ita *Schmiederus*; verum citra necessitatem,
et vero probabilitatem. Sunt enim ταῦτα argumenta haec,
a iudicio deorum repetita: ταῦτ'α cogitare materiam, de qua
omnino agitur, ipsam, locum de pulchritudine. LEHM.

ead. l. 11. Ἰπποδάμειαν] Vid. *Philostr.* Imag.
p. 788. SOLAN.

ead. l. 15. Παρενεγκοῦσαν] I. e. ὑπερενεγκοῦσαν.
Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς
ἐκνοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο
παρὰ φύσιν] Emendandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de
Hippodameia, cujus tanta venustas fuerit, ut et ipsum patrem
praeter naturam in amorem sui pellexerit. JENS.

ead. l. 7. Ἦν εἰς] Τὸ ἦν ejiciendum videtur. GUYET.
Putavit libelli hujus auctor, quia in proborum scriptorum
locis nonnullis, ut in *Xenoph.* Cyrop. V, 4, 3. ὡς δυνα-
τὸν ἦν, τάχιστα, verbum Substantivum gratioris soni vel
numeri caussa additum invenisset, et sibi licere idem facere,
cujusvis caussa deficiente eadem, etiam ubi illud importunum
fuit ac molestum. Quapropter cum multis aliis, quae sinistra
sunt per hunc libellum, etiam hoc rectius tolerabimus nos
editores, quam corrigemus. LEHM.

ead. l. 10. Ἰθλον τῆς νίκης παρελθόντας] La-
borat locus intemperanti verborum transpositione. Παρελ-
θόντας refertur ad μνηστῆρας et ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡτ-
θέντας, ad quod intelligendum et revocandum est προτι-
μῆς. GESN.

ibid. Παρελθόντας] Παρελθοῦσιν forsan. GUYET.
ego sic mallet. Verum quia statim etiam subjicitur ἡτ-
θέντας, (licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil po-
tuit mutassim, sed παρελθόντας ante ἄλλον collocando in-
compositae structurae mederer. Licet et sic pro accusativo ab-
solutum possit haberi, i. e. si praeverterint, de quo egimus
ante, et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* III, 10, N°. 64. quem et
ad XI. c. 8. Et *Hemsterh.* ad T. I. *Lucian.* Halc.

c. 8. REITZ. Quae *Wesselingius*, *Hemsterhusius*, et alii Grammatici, passim de accusativis absolutis docuerunt vel praeceperunt, non tangunt ea hanc nostram causam: alioquin etiam hanc phrasin: *victorem (pro victori) ei praemium proposuit filiam*. Quod etsi omnino non male iudicavit *A. Wamowski* in libello scholastico Rastenburgensi a. 1825. edito, hujus tituli: Initia theoriae casus, qui dicitur absolutus: non tamen ideo concedam eidem hunc locum corruptum esse, siquidem de librariis corruptoribus agatur. Nec cum *Reitzio* cogitaverim de transponendo Participio *παρελθόντας* ante *ἄθλον*, nec de inserendo verbo *ἔξιν* post *ἄθλον* cum *Abreschio* *Dilucidd.* *Thucydd.* p. 722. Sed acquiescam, quia aliam probabiliorem rationem non video, in ea sententia, qua *παρελθόντας* non minus quam *ἡττηθέντας* pro accusativo cum infinitivo habeas, structura h. l. ultra modum insolenti, nec tamen ab hujus tirocinii rhetorici indole admodum aliena. LEHM.

Pag. 269. l. 4. Μέχρι τριςκαίδεκα] Non concordat *Pausanias* de numero procorum ab *Oenomaos* interfectorum: sexdecim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem *Heliacorum* II. PALM. *Philostratus* etiam ἐν τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέους. p. 789. Imag. SOLAN.

ead. l. 8. Πέλοψ] De hac fabula vid. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 153. aliosque, quos adlegat *Davis.* ad *Cic. Tusc. D. II. c. ult.* quem conferendum in marg. monuerat *T. Hemsterh.* REITZ.

ead. l. 9. Ἀρμα] *Neptunus* forma ejus captus, dum in *Sipylo* vinum Diis ministrat, *Philostr.* l. c. *Cic. Tusc. II. ult.* *Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur.* SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν πάντων] Pro τῶν forsitan ἐπὶ legendum. GUYET.

ead. l. 14. Πολλαχόσε] Hic pro *πολλαχῇ* sive *πολλαχοῦ* positum videtur. GUYET. Imo est: in multis partibus, multis modis. LEHM.

ead. l. 18. Ὁπως δ'] Subaudi *ὄρα, σκόπει.* GUYET.

Pag. 270. l. 11. Τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scho-
lasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus
objicit. Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἢν τούτοις ἀγα-
πῶντα ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum pri-
mum legerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox
mensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 271. l. 1. Ἐτέρωσε] Pro ἑτέρωθι, ut supra
πολλαχόσε pro πολλαχού. GUYET.

end. l. 7. Τούτῳ δέ] Τῷ κάλλει. GUYET.

end. l. 10. Λέγειν ἑκαστα δόξαν] Scio, δόξαν
posse absolute intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum
tenebricosum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen
verisimilis mihi videtur antiqua conjectura mea, legendum
esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui
Graece sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam in-
terpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet
Iulid δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam su-
pra c. 15. m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἄξιουμένων,
ubi passivo non minus opus erat. GESN. Aliter *Micyllus*,
ubi δόξαν pro Substantivo nomine accepit, sic locum ver-
tas: *Plurima enim undique circumstant, quae et ipsa eam*
se opinionem praebeant, quasi singula eorum primo loco
ci debeant; idque secundum distinctionem verborum, quam
hibent *Bas.* 1. et 3. πλείστα γὰρ πολλαχόθεν, αὐτὰ
πῶτα δεῖν λέγειν ἑκαστα, δόξαν παρίστησιν. Quae ratio,
et valde dura et contorta, adeo tamen non est ab hujus
mi hominis stylo aliena, ut non certe necesse videatur ad
eam confugere emendationem. Absolute autem δόξαν capere
n. nescio an nemini, nisi *Gesneri* monitu, in mentem ve-
nit. LEHM.

Pag. 272. l. 3. Πράττομεν, σχολή] Lege πρατ-
τενα σχολή. GUYET. Idque omnino necessarium credidi.
tz. Πραττόμενα σχολή legendum esse, facile, credo,
que videt, et viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ
γμματα ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται.
n.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαΐης] Nireus *Hom. Il. B, 672*:
Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος· Νιρεὺς δὲ
κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 273. l. 15. Ζηνὸς πού] *Hom. Od. Δ, 74*
 SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεύ] I. e. ἔνδοθι. GUYET. Sic et *supra* &
Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατήρ] Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μίλτοπαρῆους] *Hom. Catal. 144*
 SOLAN.

Pag. 274. l. 4. Ἀνδρίας] Mendose in omnibus legi-
 tur *ἀνδρείας*. SOLAN. *Ἀνδρείας]* Cur mendi hoc insinuat
Solanus? An quia in emendationibus auctorum codicibus *ἀν-*
δρίας potius invenias, teste *Stephano*, qui tamen promiscue
 inveniri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adjectivo
ἀνδρεῖος, *ἀνδρεία*; vel etiam ab *ἀνδρεία*, *virilis aetas*, tra-
 dente Schol. *Demosthenis* ad Chersonesianae fin. p. m. 272.
 C. Tom. postremi. Verum in Edd. tam crebro confunditur,
 ut nihil mutare ausim. *Ἀνδρίας* hoc Dial. saepius, item
 supra Patr. Enc. c. 8. et Musc. c. 5. ubi contrariam *Rhe-*
domanni opinionem addidimus. *Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ* *Epict.*
Sent. 78. pag. 128. f. σοφία καὶ ἀνδρεία *Adian. VIII,*
16. f. alique aequales et posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 5. Τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων] *Ἰδέα*,
species, est *forma*, *qualitas*, *notio*: commune quiddam et
 universale, quod partes plures, *individua* certe, complecti-
 tur. *Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι* vel *κεκοινωνήκασι*,
 qui sub notione et nomine, sub specie pulchrorum compre-
 henduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpre-
 tatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni exi-
 stimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores
 puerorum et adolescentulorum formandos linguae Graecae
 confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in cor-
 pora cadit, tum generosum illud in animis honestum com-
 plectatur. GERN.

Pag. 275. l. 10. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ] Hoc Schol.

hand dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titolo sequentis additum sit *ἐλ γνήσιος*. Unde clare efficitur, scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. cum *Junt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, manus adjecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, discrete ante τὸ *ΤΕΛΟΣ* ponat, ea eodem posui. In tit. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 276. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.] Neque c. Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus viris colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nampe hic dialogus superstitē Nerone, ac Luciano necdum vivo, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* l. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est hujus belli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit *Varianus* ad *Philostr.* V. Apollo. 4, 36, 2. *Suidam*, qui *αρεθίζναι* dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interitum esse, sed exsilio ejectum et velut e medio sublatum. Mirro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, facile apparet, quod idem *Philostratus* 5, 19. narrat, hunc philosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa duceretur. Verba sunt, *Δημήτριος* ἔφασκεν ἐν τετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν, δεδεμένῳ, καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι εὐκότα· τὸν δ' ἔχεισθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐξοσμένως γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύναντα δὲ λυπῶ σε ἄν, ὦ *Δημήτριε*, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ καθαρω-
ντά με εἶδες, ὥσπερ *Νέρωνα*, τί ἂν ἔπαθες; Pro illo

ἀνευφημῆσαι, quod *lamentari* vertitur, mallet retinere, *Olearius* vulgatum ante ἀνευφημῆσαι, *detestari*. Caetera hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεξεγμένα ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus conspicitur, consulte omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ] Vid. *Philostr.* in vita Apoll. IV. p. 162. cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὁρυγὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνι] Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione disserere, a Nerone interfectus jam olim, ut apud *Suidam* est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Viudice narrat cap. 5. Mus jam stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. *Philostr.* et *Orig.* contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνι] A Nerone in exsilium missus, non interfectus est; vid. supra De Mort. Peregr. c. 18. Tac. Ann. XV. c. 71. H. III. f. *Philostr.* in vita Apoll. IV. p. 175. cum not. et 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus censendus est. Neronem quidem ea molitus fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod et in vita post eum Herodes Atticus ὁ πάντῃ habuisse traditur a *Philostr.* in ejus vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere et agonibus ibi susceptis, videndi *Suet.* in Ner. c. 22. 24. *Dio* L. LXIII. p. 719. *Plut.* in Flamin. *Dio Chrys.* in Rhodiaca, et *Philostr.* in Apoll. IV. 24. et V, 7. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Καὶ γὰρ δὴ καὶ κείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθάλαιττα εὖ πράττει. Corrige ex Aldina καὶ κείναις πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείῳ quibus abunde ait esse proventus, si floreat res maritima. JENS.

ibid. Καὶ κείνας ἀποχρῶν] An καὶ κείναις ἀποχρῶν *Bas.* Edit. καὶ κείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

ead. l. 7. Βουλομένοις] *Gesnerus* videtur legere βουλόμενος, qui dedit *libens*, pro vobis sic volentibus. *Bas.* vulgatum aequè bonum. REITZ. Invitus *Gesnerus* a *Gres*

cessisse videtur. Quapropter id mihi sumsi, ut castigarem, od raro tantum facere soleo, ejus versionem. LXXM.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην] Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui modum in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. et interpretatus sum. GESN.

ead. l. 8. Ἐς ἀηδὲς οὕτω φροντιστήριον] Virtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe solam hic habere, circa ipsum forte opus paullo ante relium a Nerone. GESN.

ead. l. 12. Τὰ Ὀλύμπια] Vid. Philostr. p. 192. LAN.

ead. l. 13. Τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut *Lucian.* tom. 5. 7. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 17. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν] ex Achivorum Trojam oppugnantium, qui Euboeam abscirrit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil omnerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes firmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit auctor de illa Homericam fossa Il. H. Nestoris suasu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperiam, id est, Hispania, circa Gades disjunxerit, Siciliam abscirperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omissis, quae interfecta fuerant, male jam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Caeterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. *Plin.* N. IV, 4. s. 5. Neronis conatum describit, adnixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, *Xiphil.* e Dionis l. 63. p. 722. GESN. Parum sane probabile est, Euripi effossi auctorem h. l. dici Agamemnonem, vel ipsum Graecorum ducem aequalem. Nec tamen magis probabile mihi quidem videtur, Homericam illam, quam *Gesner.* vult, fossam, Nestoris suasu factam, h. l. intelligi posse, prope utilitatis quidem aliquantum, sed parum tamen mirum aut magnifici (μεγαλουργίας) habentem. LXXM.

Lucian. Vol. IX.

R r

Pag. 278. l. 5. Καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγοις ἀλλήλοις ἐπιμιῖναι πάντας εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιῶσθαι τοῖς ἔξωθεν] Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμιῖναι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιῶσθαι τοῖς ἔξωθεν. *Præter hæc cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisse videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accipisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Jac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. Super omnia autem hæc, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent contra exteros splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollon et Musæ Pseudolucianicæ! Ita? ἐστιῶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam levis maxillis, et hunc Pseudolucianum, qui sub Luciani peris vapulat. Ἐστιῶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολευκίνοιο dictum ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. MARCI*

ead. l. 6. Τὸ δι' ὀλίγον] An sic legendum videtur τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῖναι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιῶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. *Guycet. Legendum arbitror τῶ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο per videri poterat interpretatum auctoritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο, δόξαι. Permiscere, ἐπιμιῖναι, est commerciorum societate inter devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius jam importandæ. GERN. Tumultuarium hoc quidem est remedium in hand dubie depravati. Nec aliter videtur de Guyeti commento. Marciliana autem non multo præstant Micyllianæ imo tanto magis displicent, quanto confidentius et insolentius sunt proclamata. Mihi vitium loci, si in una tantum voce idem habet, in εἴσαιτο esse videtur, et sententiæ jam capiendæ: καὶ πρὸς τούτοις (int. ἐνενόησε) τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῖναι πάντας, καὶ τὸ (pro εἴσαιτο) τὴν Ἑλλάδα*

ἡ δὲ λαμπρὸς ἐστιῶσθαι τοῖς ἔξω. Verum nec huic rationi
multum tribuo. LEHM.

ead. l. 8. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα] Notari debuit
sterisco hic locus, et proclamari: hic fossa est ingens!

MARCIL. Quid velit *Marcilius*, non satis mihi liquet.
Quidquid sit, non sine ratione desiderat *Belinus* illud φθέγ-
μα, quod ament audire tyranni. Antecedentibus quidem
non satis distincte illud indicatur. Omnino autem per totum
hunc locum difficulter definias, quantum styli laborantis de-
beat auctori, quantum librariis. LEHM.

ead. l. 9. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης] *Olear.* ad
Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἄσμα] An καὶ ἄ οὐ μ. Μελικέρτη
καὶ Α. Placet. GUYET. Imo δὲ referendum ad praece-
dentia ὕμνον μὲν Ἀμφ., quasi jam dictum sit: ἄσμα δὲ καὶ
Μελικέρτη καὶ Λευκοθέα οὐ μέγα. Quamquam μὲν illud,
mae hujus styli est perversitas, etiam ad verba: ὀρέξαντος
αὐτῷ referri possit. LEHM.

ead. l. 11. Ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελ-
αν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος] Relege,
ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ.
intelligi vult Proconsulem Achajae. Non dixit ἐπιτροπεύον-
τος, sed ἐπιτροπεύσαντος: quia principis adventu finitum
proconsulis imperium. De ritu autem hoc isto principum
operibus novis, ad *Cajii Suet. Vespasian.* narravi c. VIII.
videre autem qui volet, videre illi tempus genium interpre-
ta. Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Grae-
amque tanquam in tutelam commendassent etc. Quid pote-
rit alius? MARCIL.

Pag. 279. l. 4. Ἐβδομήν — καὶ πέμπτην] Hoc
aetate scriptum sit necesse est, quia per septimanas nu-
merari jam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ
legere jubent viri docti apud *Olearium* ad *Philostr.* p. 163.
13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.
into sextove die, reddunt *Belinus* juxta, ac *Wielandius*,
si alter alterum secutus: sed falsus uterque, quoad verba;

ad numeri autem ipsius veritatem propius certe accedimus videntur, quam illi, qui de *septuagesimo quinto* die cogerunt, *Philostrati* commentatores; qui numerus haud dubio major est pro narrationis hujus *Musonianae* indole. Quod igitur, si ἐβδομήν intelligas *spatium septem dierum*, ἐπὶ μάλιστα, et hanc temporis notationem sic capias: *Septimana fere et quinque dies occupatis nobis in Isthmo* etc. Hactenus certe sic videtur. LEHM.

ead. l. 6. Νέρωνας μετεγνωκότος τὴν τομήν] In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. *Cael. L. II. §. 3.* Sed nihil ibi invenio. Quare adi *Cael. Rhodig. L. XXI. cap. 19.* ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter *Neronem* conati sint. REITZ.

ead. l. 7. Αἰγυπτίους] Idem apud *Philostratum* narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 12. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ] *Olear. ad Philostr.* p. 162. a. 7. et 8. Item p. 192. ubi idem fere. REITZ.

ibid. Θαλῆς] Corrupte antea in omnibus legebatur *Θαλλῆς*. V. Hipp. s. Baln. cap. 2. ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 15. Καὶ ὁξύντατος ὥς] Locus corruptus, et bitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὁξύντατος, (ὡς ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκέσσε τὴν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non *Bίνδαξ*, sed *Βίνδιξ*, *Vindex*. De ὁξύντατος non diassimulo, mihi in mentem venisse legere, οὐξύντατος vel ὁ ξύντατος *Exconsul*. s. *Exconsule*, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore *Vindex*, *Sueton. Ner. c. 40.* et potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ξύντατος. Docet enim *Dio lib. LIII. p. 504.* ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, *Legatos et Propraetores* vocari, licet *Consulares* essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπάτευκότων ὥσι. Hactenus itaque mirifice blandiebatur mihi conjectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, et vultum rarissima vox ξύντατος. itaque in medio interm rebi-

anda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere indicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem *ξύπατος* n dedecet; sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. ESM.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος] Melius ὅ ὃν ἐκεῖσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. ETT. Codd. inspiciendi. GUYET. Prudenter monitum: con-
tando enim in locis tam male habitis parum proficitur. EHM.

Pag. 280. l. 2. Ὑπὸ τῆς] Lege ἀπό. GUYET. Non
us est, si loca Urbi proxima cum *Gesnero* intelligas;
iamquam qui hoc historiae respondeat, non plane dijudico.
ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. *Suet. Ner.*
40. Sed cum, teste etiam *Tacito*, a Galliis incepit mo-
us Vindicis, omnia jam inde ei ad Urbem usque parere,
osset hic narrari. REITZ. Assentitur *Reitzio Jacobus* in
haestst. *Luciann. Spec.* l. p. 17. in Ed. *TOXAET.*, laudans
mul *Valcken.* ad *Herodot.* p. 734, 64. LEHM.

ibid. Ὑποδιδόναι] *Subsidere, fonderé sous lui.*
GUYET.

ead. l. 3. Προπταλίσαντος] Scripserat haud dubie
προσπλεύσαντος; qua voce statim utitur. SOLAN. Vulgatam
ocem non esse sanam, nemo non videt. Longe melius se
abere *Solani* conjecturam, negaverit nemo. Sed unice ve-
um esse, quis praestare ausit? LEHM.

ead. l. 7. Τῶν γὰρ Ἀήμνω προσπλέοντων]
ingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Mene-
ratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec
gressum. GESM.

ibid. Ἀήμνω] Ubi scriptor hujus Dialogi, quod et ad
hilopatr. c. 3. monuimus. SOLAN.

ead. l. 11. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μέν] De voce
Ieronis *fusca*, *Suet. Ner.* 20. *Dio.* . . et *Philostr.* IV.
44. V, 7. In omnibus impr. μὴ pro μέν erat, quod ut
conjecturam tantum exhibet L. SOLAN. Φθέγγεται δὲ κοῖλον

μὴ φύσει] De voce Neronis *Xiphil.* e *Dione* l. 61. pag. 699. A. βραχὺ καὶ μέλαν φῶνημα ἔχων. *Sueton.* Ner. c. 20. *Exiguas vocis et fuscæ.* Κοῖλον igitur illud a. cavum in voce erat ab affectatione, cum maiorem et gravio- rem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso et introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 12. Κοῖλον μὲν] Ita legendum animadvertenda etiam *la Croze*. Cumque et in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad μὴ aptatam non attigi. REITZ. Retinui cum *Gesneri* interpretatione etiam lectionem olim vulgatam, quam mihi secus ac *Reitzio* praesidium in ipsa sententia habere videtur. *Praeter naturam* Nero vocem adeo depressit, ut cavum et grave sonaret, introrsum rejecto (ἐγκειμένης, non ἐγκεχρισμένης) gutture, et cantica sic instructa a. parata (non κατεσκευασμένος) susurrum quendam referrent. LEMN.

ibid. Ἐγκειμένης] An ἐγκεχρισμένης; GUYET.

ead. l. 13. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα] Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere κατεσκευασμένα. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur βομβεῖ πῶς — ἐπιλαίνουσι. Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem juvat locum *Epiphanti* o libro de mens. et ponder. mox a principio quem observavi iudicio *Oasauboni* ad *Suet. Neron.* cap. 2. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ δύο τόπους κεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐνὶ τόπῳ χαράμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λιότητα μεταβαλόν κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione soni hunc molliunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, scilicet tantum, ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur junctura λαλῖναι. Hoc ad nostram rem satis est. Nam βόμβον esse obscurum et rarsum videtur, ut apum et id genus animalculorum, satis constat quod cum fusca Neronis voce pulchre convenit. GEMN.

κατεσκευασμένα cantica dicuntur, ista ratione, affectatae et quasi extortae artis vi, modulata. Nec opus esse puto, ut κατεσκευασμένος cum Gesnero legas, quamquam hoc simplicius dictum sit. Jam seni sic expressi βομβοῦσι πως, bombum nescio quomodo referunt. Hunc autem bombum, — τοῦτον, scil. τὸν βόμβον int. e verbo βομβεῖ, ut non opus sit cum Marcellio aut Wytenbachio Animadvv. ad Plutarch. Opp. Morr. T. I. p. 513. Ed. Lips. corrigere τοῦτο — lenigant, leniunt, accentus sonorum musicorum. (non, ut perverse Wytenb. soni acoentuum.) Quid autem ἐπιλεῦσιν sit de hac re dictum, erudite illustrat idem Wytenb., ibidem. LEHM.

ead. l. 14. Τόνοι τῶν φθόγγων] Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνήν et φθόγγον distinctio, quam docet Arrian. Epict. III, 6. Κοινή τις ἀκοή λέγοιτ' ἡ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκ ἐστὶ κοινή, ἀλλὰ τεχνικὴ. GERN.

ibid. Ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρδέει] Melius ἐπιλ. τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Illa erant, et quidem ψαμμαχοσιογράφαρα, quae in Luciano Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qualiacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim in loco aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὁδοιοποιρίαν exscripta. MARCIL.

Pag. 281. l. 3. Μόνου τοῦ] Lega μόνον τοῦ. GUYET. Non displicet, etsi et vulgatum defendi potest. REITZ. Non defendi tantum potest Genitivus μόνου, sed cum severissima re optime et unice convenit, ut vix quisquam de mutatione, ne foret in pejus, cogitare potuerit. LEHM.

ead. l. 4. Μιμοῦτο τοὺς κρείττονας] Apollinem imitari voluisse Neronem loquuntur historiae, et numismata. GERN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίνοντες] Quid sit ὑποπαλαίειν doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici. 58. F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι

ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίῳ. Et — *κολαπάζει* — ὁ προσπαλαίων ὑποκατακλινόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ] *Plut. in Flaminio.* SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.] *Mæcos* agonas ex Isthmis ante exsulasse, hinc observarat *Casambonus*. (ad *Suet.*) *Spartianus* de Comiciis Tragicisque laudibus concedit, de musicis, qui non nominantur, non item; (*Ep. ad Morell. l. pag. 41.*) adducitque, ut suam sententiam fulciat, *Philostratum* vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi jubet et VIII, 18. *Julianus*que ad Argivos epistolam; quorum locorum primus et tertius *Casamboni* sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuatur. Secundus *Patrium* Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 5. Μήτε κωμωδῶν ἀγωνίζεσθαι] *Με*verat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praesides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat *Plut. Sympos. V, 2. p. 674.* qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομύχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἰσθμια νενικηκυίας. GEN.

ibid. Μήτε τραγωδῶν] *Olear. ad Philostr. 163. v. 12. et 15.* REITZ.

ead. l. 8. Ἐπ' αὐτὴν] *Lego* ἐπ' αὐτῇ: GUYET. Recte, cumque et *Pell.* ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς] Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit *Sueton. c. 20.* Adolescentulos equestris ordinis, et quinque amplius nullis e plebe robustissimae juventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent etc. Hi quidem plausuum ὑποκριταὶ fuere. GESN. Recte hactenus *Gesnerus*. Sed quae deinceps sequuntur verba: οἶον προσήκοιτας ἢ (olim τε) τῷ πράγματι, minus recte idem interpres reddiderat: *tanquam qui negotio huic apti essent.* Imo sic debebat:

tanquam quorum partes aliquas essent in negotio, i. e. in fabula, quam Epirota modo agebat. Et sic illud quoque ipsum, quod miserrimum cantorem miserrime trucidabant, videbatur ad fabulae ipsius cursum et ordinem pertinere. LXXM.

Pag. 283. l. 9. MEN. Εἰ δὲ] MEN. delendum censeo. SOLAN.

ibid. Τραγωδίαις] Lege τραγωδίας. GUYET. Idem notarat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excusandum vulgatum possit adferri, quasi esset plur. pro sing. et ellipsis. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19. ἀγοραῖσιν ἔθαξε, bene habet; vel ut supra ἐν omittitur Asin. c. 24. quod tamen et ibi suspectum dixi; vel ut ib. e. 52. f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura similis ellipsetos alibi adlegata repetam, quibus effici posse videatur, ut τραγωδίαις sit, in tragoediarum quaedam; uti, Isthmiis, quingatribus; Ludis, munere, Circensibus, et similibus spectaculis dici amat. (vid. Suet. Jul. cap. 39.) At haec omnia nihil ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese commendat genitivus τραγωδίας: nec displicebit mediocriter eritis, sed ignoscent postremae huic et parcius antea usuratae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε] Versiculum scriptum refert Sueton. c. 39. Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμυλῶν, τροχτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis contra oraculum describit ex Dionis l. LXIII. Χιρῆς pag. 721. C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οἶν ἀγαναγίσας ὅτι λυπηρὰ τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μάς) τὴν τε χοῖραν τὴν Κιρῶναιαν ἀφείλετο, καὶ στρατιῶς ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσε, ἀνθρώπους ἐς τὸ ἴμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆκε, σφάζας. Ultima haec ita intelligo, interfectos, et cruentos palpitantesque ad homines abjectos in ostium. Eadem occasione videtur quingentas hominum Deorumve statuas aeneas sustulisse, qua re Pausan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ibid. Ἀλκμυλῶνας] Vid. Alex. cap. 19. et not. Re-

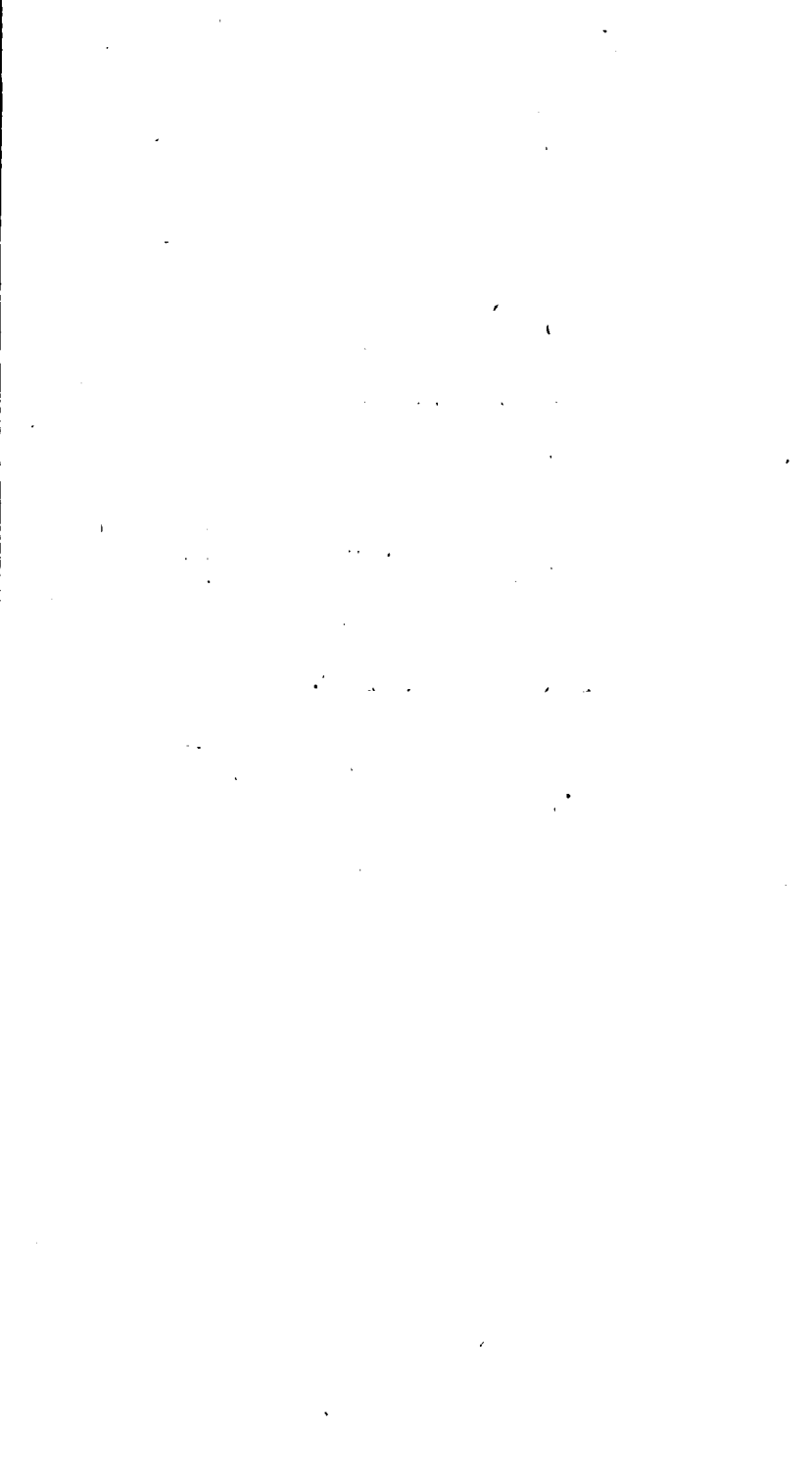
spicit istud Apollinis secundum quosdam: Νέρων, Ὁρίστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. *Philostr.* pag. 481. et *Suet. Ner.* cap. 39. SOLAN.

ead. l. 15. MOYS.] Et hoc nomen delendum. SOLAN.

Pag. 284. l. 2. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς] Vid. *Spanhem.* ad illud *Aristophan. Plut.* 765. ἡ γὼγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα. GERM.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

Habita Jenae A. 1714. retractata et aucta publiceque disputata Lipsiae 1730. retractata iterum et castigata Gottingae 1741.)

A R G U M E N T U M.

auctore Philopatridis tres classes sententiarum §. 1. 2. I.) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II.) Qui antiquiorem Luciano faciant 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Imprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II.) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Balle 14. et Dodwello 15. Major est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani et auctoris Philopatridis 20. An *χρηστοί* sint Christiani? contra Huetium 21. Stilis Philopatridis Luciano indignus 22—26. III.) Ergo junior Luciano, quod putabat etiam Lacrosius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea jam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant *ἐξισωταί*, et voces quaedam illius aevi propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuncium victoriae Juliani Persicae 31. Christiano Imperatori tati libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Juliani satis magnae 33. Et auctae in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani infensi Juliano: De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos Juliano ostenditur 37. Status felix imperii Juliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Juliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Julianum etiam Deos gentiliū irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

Quo tempore, quoque scriptus auctore esset Dialogus, i Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis locari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim

ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicænae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paullo exquisitoris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciani auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique juniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facile ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quae fieri poterit perspicue, adjectis simul caussis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostrae opinionione possint, sine cujusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam et exponamus breviter, et argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus excusationem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem videri alicui queat; cum, quod inter reliquas ejus viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, quod meliori jure eum sibi vindicet, illius esse, cujus per tota nos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale hujus Dialogi sit, quod a dicacitate Luciano et omnia insectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique comuliose dictum appareat, id haud male, nec levi conjectura ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisset, et in ipsos etiam maledicum strinxisset calumum, vel Prae-

de morte Peregrini dialogum laceranter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mirasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solum depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, et dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phras vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non seel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abdicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, nam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia in a adhuc erit dicendi locus.

IV. Jam victoria illa de Persis, cujus sub finem dialogi finicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS^{a)}, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus et Lucius Verus triumphant A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS^{b)}, nem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Christi 164. Macrino et Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, et Ctesiphontis regia Veri nomine per Casium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademittens, cui spe falsus inani Susae et Arabiae excidium Cythigarumque excursionum cessationem (in bellum Marcianicum, dum Parthicum geritur, natum; intentus) sponsi Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente et spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. IORGIUS vero BULLUS^{c)}, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa appropinquat in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae SEXTUS AURELIUS VICTOR habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium caelestisque ingenii exitiis, aerumnisque publicis quasi defensor objectus est. Et**

a) Bibl. Gr. L. 4, 16. p. 504.

b) De Episcopis et Presbyteris p. 227.

c) Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2. p. 73. seq. ed. Grabii.

enim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano majorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum THEODORUS MARCILIUS, *Saperdae autem prorsus illi sunt inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis, verba sunt, haec juxta distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile latio non victians praeviderit. Plane quidem, quique tam belli pueri pater est Neronis principatu eum suscepit. Micellum videtur notare, qui Trajano imperante scriptum esse Philopatridam putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cujuscumque, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio et dicacitate. Pariter enim et gentiliū Deos, et Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasim autem, et tota adeo compositio caeteris illius scriptis haec nunquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus in reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo graui aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondet? Sed de his doctiores judicent. Caeterum cunctum scriptum hoc fuit, videtur is Trajano Caesari victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive ab*

licui loco, (*nam patriam*^{a)} *solum vocat*) pericula et clades raesagiebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad nem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Trajano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, et Eutropium, et caeteros; qui ejus aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micylli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10. Ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος πέτυχεν, ἀναβαλάντιας, ἐπὶ ὅρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατίσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ἑδάτος ἡμῶν νεκαίνισεν, κ. τ. λ. His verisimile Paullum Divum significari, cujus proinde auditor Triephton: jam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus xl annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephontem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hic incipiamus, Triephontis magister laudatur Γαλιλαῖος, ἀναβαλάντιας, ἐπὶ ὅρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατίσας; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, nemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasorem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli esarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis et oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque decipere, ut protervius Christianos insectaretur, hoc schemate agistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONTELLUS, quem paullo ante laudavimus, contra eos, *quibus alilaci, recalvastri, nasonis, ad tertium usque caelum ra-*

^{a)} Quin urbis κατ' ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.
Lucian. Vol. IX.

pti, discipulum professus Tripho, Paullum innuere videtur, ita disputat: *His argumentis*, (quae, nimirum allata jam jam a nobis sunt) *persuaderi me non posse fateor*, (ut credam, *Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum*.) *Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem super- fuisse largior lubens; nec Paullum Tarsi natum Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad majus Christianarum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est, quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO^{a)} refellere ARTIMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscribi raptum in caelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum *Philopatrin*, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub jugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse.* Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS^{b)}: quin neque post cladem ignominiamque, Pacti negligentia acceptam, decretum a Senatu; integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consulitur, sprete conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS auctor est. Quidni igitur et vani cujusdam Graeculi, Paullum ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt asserenda. Nec vero Trajano convenit, verba nunc cito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem opusculum recitat Cleolaus: πέπτωκεν ὁ γρὸς ἡ πάλας βορρῆς Περσῶν, κ. τ. λ. Nam nec Susam nec Arabiam totum debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Trajanus, immo inter belli Parthici initia, et

a) Vid. viri magni diss. de raptu Christi in caelum §. IX.

b) Annal. 13, 7. seq. c. 34. L. 14, 23. seq. L. 15. init.

c) Annal. 15, 18, 1. Ita in Persii §, 4. ad Corbulonis vic-
respici ait Casaubonus, quas assentatorie in majus extollit
Poetae et Historici.

imperii quarto, Christi CI. Trajano quartum et Paeto coss. Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub jugum misit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum illum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI. Commodus et Cereale Coss. Seleuciam, Babylonem et Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Trajanus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epilio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fatetur non debellasse. At paratum est *χρησπύγετον*. SPE FALSUS inquit, *Susae et Arabiae excidium, Scythicarumque incursionum cessationem, spondet Cleolaus*. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, conficiat. Putat enim, quia jam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Trajanus, Cleolaus autem ei, qui jam victor esset Persarum, Arabiae subjugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Trajano ea gratulatio accipiatur. Quid si auctorem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut *ΠΑΣΑ τῶν Ἀραβίας*, sub potestatem Trajani redigatur, quod parte ejus jam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello si, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima etiam argumenta, quibus Trajani aegro abjudicatur Philopatris? Quidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transacta scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed uni exceptione, uti arbitror, majus. Narrat nimirum Crisostomus c. 21. se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedicationibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: *κατὰ*

μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνέπνια ἐν ἡμῖν, .et reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM δειροκριτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paullo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν Τελιπτεά, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξήγευσά τοῖς δόειρασι; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI hujus, ut et ASTRAMPSYCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus traheret, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse^{a)}, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Trajanus imperavit. Hujus vero inter victoriam Persicam et Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Trajano scriptum Philopatriδα potest asserere, nisi qui crediderit, triginta anni ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quia cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adeptatus, instituit^{b)}, suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet post longissimam cunctationem animum ad scribendum applicasse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quoque sub Severo Imp. in confiniis seculi II. et III. floruisse se constat, cum somniorum interpretes enumerat^{c)}, Nostri etiam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac probabilis probabitur, ut paullo dictum laxius accipiet, cum Nic.

a) L. 1. cap. 28, pag. 26. et c. 64. pag. 55. Quae loca allegantur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.

b) Videndus Ael. Spartianus Hadriano cap. 27. et Comm. ad h. l.

c) Lib. de anima c. 36.

ALTIUS I. C. atque Jo. ALB. FABRICIUS^{a)} Hadriani et Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem adduci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui cum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri alius, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae jam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferamus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic tor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARERIUS^{b)}, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam etatulae hominis in mea patria nati et ista scribentis, noscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognosset satis, neque intelligere tum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuissem. Sed nihil dixit, quod in dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas olasque quiescant ossa hominis emendaturi, si licuisset, illa *υδασιώδη χαυχήματα*. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum hujus disputationis caput est, lucianine sit Philopatris, an junioris alicujus, age, disputamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus;

a) Bibl. Gr. 4. 13. p. 402.

b) In Anti-Artemonio, Noribergae 1735. 8. edito, cap. 14. §. 2. et 3. p. 84. seqq.

deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, juniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter et perspicue, proponamus.

XII. Luciano jure tribui Philopatrin, probatum prius inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera jam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, et jam in locum illum communem de librariorum inertia et fradibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessionem praescriptione sese tueri non posse: jam Aldina editio *cioticxxii*. fol. in fine dialogi haec habet: *οὗτος ὁ λόγος περιέβηται τῶν Λουκιανῶν*. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, et post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus inest, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi hujus partem, ut vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectar contigit, cito illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paullo ante ea usus sim ad probandum, Trajani aetate non videri scriptum. Sed potest ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid, erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriam de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub fine Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri et

ctissimi, alique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato jure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est JULIUS CAPITOLINUS^{a)}: jam est paullo ante dictum, confirmatque tum aliorum, tum ejusdem CAPITOLINI^{b)} testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et jam ante c. 7. dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte licet ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista tribuerentur a Luciano, jam tum fuisse exstinctum, solique deo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5. cum triumpho Parthico, Veri obitum conjungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istumque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione conjungit, tempore ideo sunt conjuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, bene dimitto. Illud tamen non possum quin adjiciam, non deri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effert tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentem fuisse omissurum, cum de futuris audacter adeo spondet, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod

a) In *Marco Antonino* cap. 8.

b) In *L. Vero* cap. 8.

Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto; luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περίοδον nihil obstare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctorem haberi queat, cujus generis argumenta, plura etiam, rursus statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari et redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quarumque mentionem etiam JULIUS CAPITOLINUS facit^{a)}, jam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisce, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, quod tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbè adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infaustis praedictionibus, obscenisque omnibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, adducamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profectur, amorem, nomen dialogo dedit, cujusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interruptusque cap. 24. πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου Χαίροντοί γε πάντες, inquit, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilibus, subijciunt: δυστοχεῖ γὰρ ἡ πόλις, cujus verbi vim ibi demonstravimus. Non negant igitur, jam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὅς

a) In vita *Marci* cap. 8.

ἐκείνους νοεῖν illos inter alia scommata dicens, qui vident scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὡς Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· et paullo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμῶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμῶς οὐ καταποήσεται. Haec igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secas atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in his cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutarit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII. est) §. 24. Luciano et M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione^{a)} de jure Laicorum sacerdotali pag. 284. de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, et ipso fortasse Lucianp.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno^{b)}, §. 5. p. 63. ait, *Anno Christi CCII. quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praelusisse Lucianum, praevious persecutioni κωμωδίας memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17. quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Judasos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Chri-*

a) Cum Grotii diss. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, et aliis hujus argumenti edita Lond. 1683.

b) In Geographis Hudsonian. T. II.

stianis suavit. Κομῳδίας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandri mensis nomen Mesori (c. 22.). Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28.) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit etc. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7. p. 307. seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione et annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MoxLIUM, quas paullo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. cccxi. ad recentem nuncium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae juniori Luciani auctorem suadeant, his subjuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod major in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paullo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum prefutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam Ἀμαλθεΐας ζῆρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius

summo possint jure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex caractere Luciani, qui est ῥήτορας, et ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cujus non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιωματικόνετα consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cujuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, juvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histrionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, et cujus non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostentandae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis et quasi solennibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo imprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul jussisse tradit. Verba ipsa subjeci^{a)}: εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικούρειος, ἢ καὶ κατάσκοπος τῶν ὁσίων, γενέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis

a) In *Pseudom.* cap. 38.

Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos^{a)}, et res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentiliū disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Judaeorum et Christianorum miscere negotiū videtur, et in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitās atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba^{b)}, τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν et sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεισθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περιγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Qui enim, quaeso, concinnis, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam incidit, et postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen et gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur etc. Pergit deinde, ut videas a parenthei reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεῖς κ. τ. λ. Sensus*

a) De morte Peregr. c. 11.

b) Cap. 11.

igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deesse aliquid ostendunt. Snidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum exstant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel injeceris mutilando scripto, illud relinquere, quod ejici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultri sunt Christiani hujus dialogi contumeliam, primum omittendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a Jo. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Judaicum sapit, quod ἱερέας et γραμματέας vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum^{a)}. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum Διασώρην vocat, et τελετήν Christianorum disciplinam. Καινὸν Σωκράτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ὁ νομοθέτης ὁ πρώτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult ΤΑΝ. FABER. Contra ea jussit Christus Matth. 23, 8. ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: et secundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Christianos, paullo post Lucianus dicit^{b)}. Ad verba^{c)}, εἰτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὥφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποδύήτων αὐτοῖς, PALMERIUS con-

a) E. g. de Sacrif. p. 369. T. I. Ed. Graev. it. in Philops. c. 34.

b) Johannem Evang. intelligit Fabr. B. G. L. IV. c. 16. p. 500.

c) Pag. 570.

fundi ait Judaicos ritus cum Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, et suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Juvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae scriret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spreto omnibus Graecorum Diis, colunt et adorant, immortalitatem exspectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic jubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia et vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si quis autem doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, cum a communione et coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis ^{a)}. Christiani credunt in Deum unum, qui caelum et terram creavit et omnia, eamque Patrem magnum, immortalem, caelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus et ex uno tres. Hic Deus, quae est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras et vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, caelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: jamque de caelo intuetur singulos, bonos malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuit ex justo singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigiis

a) Cap. 12. 13. 17.

collocari credunt; quidam etiam in tertium se caelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitant etc. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis et ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, et quam non nisi alijs temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipsae coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20. postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Claviores etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, et Luciani nomen prae se fert: Christi quippe et Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio et Apocalypsi Johannis, ex actis Apostolorum, et ex epistolis Pauli, cujus et habitum depingit, et evectionem in caelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae major in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis lucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Hactenus de. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem et Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir sum-
us ad illa c. 17. ἀλλά μοι τόδε εἰπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυ-
χ ἐν οὐρανῷ ἐγκαράττουσι; Respondet Triepho: πάντα,
τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem*

forte aliis districtus secute nimium secutus est Huxius: *quidem et inter gentes Chrestus fuerit*. Neque vero is ego sum, qui Chrestum et Chrestianos pro Christo et Christianis tam agentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omni accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triphontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paullo ante hic Tripho: ὥστε ἔασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, relictis illis gentiliū fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut et ipse inscribatur in caelestibus illis BONORUM libris. Tum Critias, εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὦ Τριεφῶν, (supra enim jam de libris caelestibus, et in iis inscriptione dixerat Tripho) ἀλλά μοι τόδε, et reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an Scytharum etiam curam gerat Deus, et in librum illos BONORUM inscribat? Quidni inscribat, respondet Tripho, si modo BONI sint? Cui non apparet, χρησιὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23. χρησιὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse appares utique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρησιὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, et hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter Scythas aliquem etc. Nec Christi igitur, nec Christianorum, nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo: quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notare velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex Pseudomanti pariter atque Protespatis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego qu-

sem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adjunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce xxv annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6. *Ἡ τῶν λόγων χρήσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγένημα*. Sed tamen quam familiaris tam nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: et non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: et nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnoscere nobis posse vocem et sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec majoris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, et similes haec loquatur sententias. Sed in rem praesentem veniamus, et, quantum ejus potest fieri, argumentum, quod melius sentitur et gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim nam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infelicitèr sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium *ψυχρότητα* incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poëtarum magnam partem verbis utitur, isque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, et ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero imprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videatur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, *ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἡ δὲ πρὸν ἀνώμοτος*. Quam lepide hoc accommodat ad jactatam

Εὐκλείους ἀνάληψιν; Ἡ φρήν, inquit^{a)}, σοὶ ἀλγῆσαι, ἢ
 δὲ γλῶσσαι ἔσται ἀνάληψος. Quam festively illud Homeri^{b)}.

Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγη φῦλα δὲ φύλοις,
 ad philosophorum certamen traducit^{c)}; ξυνασπίσωμεν ἢ
 αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita ejusmodi habet Lucianus, Plutarcho huc partem
 comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque
 in re peccaverit, jam videmus. Quis negabit, esse nimis
 παρατρέψαν illud c. 2. quod ΜΑΛΕΚΙΛΙΟ jam. bñtem moni:
 φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων, τοῦ, τοῦ, τοῦ, τοῦ,
 τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κερῶν ἰ-
 πιδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia,
 ubi tamen actoris gesta efficitur, ut sint aliquantum tolerabi-
 liora et minus φορτικὰ. Sed bene tamen est, quod caret
 auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim desiliat. Tripho
 enim, apud quem haec eructaret Critias, studet ingentissimo
 mendacio omnem hanc tragicam supellectilem longissime su-
 perare: his enim singulis Critiam ipse convertisse naba-
 tantumque in Propontide exstasse boreas dicit, ut onerariae
 naves sinibus contrahendae sint. Apud nos mentionatur inter-
 dum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum
 nostrorum proverbio; sed hic, ne caelum ipsum et maria
 pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut men-
 tiatur strenne, quemadmodum in *verae historiae libris* duo-
 bus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio
 colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen
 mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia se-
 cerit, ex his, quae jam, ut ordine percurrenti sese offerant,
 producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum
 carmina vix inseruit orationi suae, praeterquam quae Lucianus

a) Vitar. auct. cap. 9.

b) Iliad. B. vers. 863.

c) *Ἀναστ.* cap. 1.

um olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos actores cognovisse, sed ex viri suae aetatis propioris aliquotialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus et Ranis quaedam habet, ut et HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3. onit ex Homero, Ἀλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷδ' ἐνὶ ὄρω, ἀπλώμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum jam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, huc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter horis verba, aulae imprimis incolarum, cum ad epulas aut omissiones pellicere advenas volunt, haec talia esse sciunt: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σὲ θύετα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ· sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongiaturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum et optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miserius cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis*^{a)} affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἡ δὲ πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις κ. τ. λ. Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Joem dicit c. 4. συνενωχῆσθαι Aethiopibus, Ἄνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἔξοφωμένοις. Age, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, et politico illo carminum genere paullatim e talibus orto constaret. In ὄρκῳ c. 12. primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Jambis sequuntur quinque, et senarius, nisi quod rimus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16. ὡς καλῶς, inquit,

a) Cap. 41.

Οὐδὲ σ' ὥκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχέη.

Hic bis metri leges migrantur, et praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, et sensus concinnior paullum erit, et metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18. καὶ ἕτερον μὲν κεύσης ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δ' εἵπης, semel tantum claudicat, et potest reponi, si tantum μὲν post κεύσης colloques. Septem pedibus incedit, c. 25.

Πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριγαλίας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες, ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28.

Μήτε παραδράμης γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμέης γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta et ταυτολόγος, non efficies. Ultimi Jambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumquestrarum cognosci, quam ejusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, et varie unam rem, si saepius recurat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, et sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni supellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἄνω καὶ κάτω περιπολεῖν, intra versus non multos c. 1. et 2. bis ponit: ἄμπνευσον τοῦ θεοῦ vix aliquot interjectis versibus c. 2. repetit: ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1. ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2. παρὰ inuicem distant: διάτορον βοῶν bis c. 6. et 25. occurrunt: ὥστε ἐάσωμεν τούτους· ὥστε ἔασον καὶ ταύτην· ὥστε ἔασω

παντα* ὥστε ἑάσατε τὰς φαντασίας* τοὺς δὲ λοιποὺς λη-
εῖν ἑάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8.
0. 16. 26. 29. et in dialogo, ad ostentationem, ut vide-
ar, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Crea-
tionis Universi historia bis, c. 13. et 17. iisdem fere ver-
bis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque,
Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6.
quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena!
Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum,
reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus,
equestri Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena
et a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio:
ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχω-
λον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν
Ἄρη ἀπληευθέρωσεν. In illo, c. 8. τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox
τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de
Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus
αὕτη semel, ταύτην ter repetitur, et, quae separanda erant,
pueriliter miscentur. Quae illa quaeso insania est, quod
Triepho introducitur cap. 4. jusjurandum exigens, de non
nocitura sibi Critiae narratione, et is tamen statim post jus-
jurandum c. 18. eadem omnia vult experiri, quae in Critia
viderat? Quid de illo existimem c. 17. καὶ γὰρ σοὶ οἰκί-
διον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi
ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18. πᾶν εὖ λέγεις
καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel
simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lu-
cianeum, illud est, quod aliquoties (c. 21. ter, c. 25. ter,
c. 26. quater) cum neutris pluralibus, non singulare ver-
bum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata
sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris
scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: pos-
sim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis,
ubi ipsorum humano errore, (neque vero librorum semper

a talibus culpa abest) aliquid peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis et subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potius proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum et mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE^{a)} qui, *in infinitis adeo spatiis*, ait, *subsideri infra ingenium, acumen, et elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ga. Bullo, viro ea doctrina et iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292.) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus continetur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362.) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane et Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS^{b)} de verbis iurisperiti c. 10. Sermonem, inquit, hujus partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicujus sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens saeculum. Et p. 381. Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae saeculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisci illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, et tantum nostram rem juvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse etc. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum saeculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus.*

a) *The works of Walter Moyle Esq. none of which were at before publish'd, in two Vol. Lond. 1726. 8. pag. 388.*

b) *In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4. p. 381.*

obis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de illo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis con-
venire jam indicavimus: illum satisfacere etiam credibile est
lodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347.) se non
agnoscere barbarismos in Philopatrie Luciano indignos.
Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus
manibus, quam λόγων κλοπῇ, operam dedisse, appareret.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Lu-
ciani est Philopatris; sed junioris auctoris, et Samosatensem
imitati, quod §. 10. meminimus. Juniores Luciano suspi-
cus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATTHAEUS
VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine ob-
servationum historicarum in Lucianum^{a)}: ac postea declara-
rit, edita jam hac disputatione, in literis ad veterem et sum-
mum amicum meum C. A. HEUMANNUM^{b)}. Ponit nempe
characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis,
puto, feliciter, ut ad c. 13. ostendisse mihi videor; deinde
ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem, Ar-
ghiam et Susam brevi vincendam, supercilium Persarum*
(Palmyram) *dejectum*: quae quidem commode applicari ad
Aurelium posse, certum est. Superest, ut animadvertant
lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur,
quae excludant Aurelium. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione juniorem Luciano
faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte
vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quem-
quam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui ha-
bere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate
quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum
potente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia
abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non
videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fece-

a) Incertum id est Miscellaneis Academiae Berolin. T. I. n. 4.
pag. 27. seq.

b) Qui illas publici juris fecit in Poccile I, 3, 7. pag. 338.

rimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum et A. C. CCXCVII., hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani tempore repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo ἀντροπαροπος fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore; quemcunque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox purpurae^{a)}; ut alia argumenta^{b)} taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem jam assumserat. Sunt caetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, et varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae jam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν ὄχλον ἀνάχτων, ut ille ait^{c)}, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4. haec Triphontis verba relata sunt.

a) *Lactant. de Mort. Pers. c. 18*, qui etiam passim senem et seniores circa haec tempora appellat,

b) *V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14*, miratur Diocletianus, jam eo tempore, quo Aurelianus adipiscebatur imperium i. e. A. CCLXX, se post multos a se apros interfectos mundum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium.

c) *Dionys. Perieg. v. 365*.

βαβαὶ τοῦ ἀναρυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε, ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κελίηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνον πόντον ολγήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui lequuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem et austrum, a tergo Euxinum Pontum et septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosphorum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem conjectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum et sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod majori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Constantini profusum aedificandi et exornandi eam urbem studium, Byzantiū fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22. indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquisaeculo ad minimum junior.

XXIX. Si corrudere omnia et congerere animus casset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam^{a)}: jam imagines in templis A. C. ccc. adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte majorem speciem habet, quod

a) Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt. de libris bonis et malis p. 195.

jam BARONIUS^{a)} templum seu basilicam deprehendere n̄ visus est in illis dialogi verbis c. 23. καὶ δὴ διήλθομεν ἀθηρίας τε πύλας καὶ χαλκίους οὐδοὺς, ἀναβύθρας δὲ πλεῖστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνέλθομεν κ. τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, jam BLONDELLUS^{b)} olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si investigamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: qui basilicae mentionem meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini domum aetate et post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero nō ita rationes patem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum consensumque est, templa et basilicas majores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS^{c)} certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocletiano et Maximiano A. C. ecciv. destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte jam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissimum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari domum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, eum nihil occurrere sit praeter coenaculum in ipso prius domus fastigio constatum, affixo nullo crucis titulo insignis, quoque vix per multiplices aularum gyros Critiae, manducans alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, juvenes, mulieres, viros,

a) Ad A. C. 57. §. 101.

b) De Episcopis et Presbyt. l. c. Josephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa jam Trajani aeo extrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert. Jur. Ecol. ad Plinium et Tertull. 2, 13. p. 42. nescio quam bene, cum aurea illa tracta ironice, pro miseris et pauperibus, accipit; quod etiam ab Ablancartio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

c) De mortibus persecut. c. 12.

enes, sed ἄνδρας aliquot ἐπιτεκνύοντας καὶ κατοικημένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miacnerant. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 29. efficere quidquam conabor. Quanquam enim satis constat, anno dominum cccxxx. aut cccxxvi, ut ANTONIO PAGO placet, aene vulgaris, Artaxerxe dace, Persas pristinum imperii decora, identem Perthis, qui plus cccoc annis illud tenuerant, recurrense, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, et DODWELLUS monuit^{a)}, et infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora preinde causae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinar, et quod non ita facile loco se pelli patiat. Scilicet his occurrit in Philopatride mentio τῶν ἑξισωτῶν, c. 19. et 20. Qui vero essent ἑξισωταί, quod illarum manus, ibi dictum est. Hic illud anonere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO^{b)} Nicomediensi, qui originem, si fallor, exposuit. Subjeci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: *Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέφοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατιώμενοι· πάλιν κἀνταῦθα θεσμῷ δικαιοσύνης ἄνδρας ἑξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δειθεῖσι παρέχοντας.* Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima hujus generis origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id beneficii tribuere oppressis instituisset. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerant fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENSIS, BASILIUS, Impera-

a) Diss. de Isidoro Characeno §. 4. p. 62. Add. Spanhem. ad Julian. Or. I. pag. 123. 149.

b) De vita Constantini 4, 3.

tores aliquot in codice Theodosiano et Novellis, et reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eas relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19. in quantum ἐξισωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Τριεπὶ Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiorem dicamus. Sed et haec disputationem commodius differemus. Caeterum hoc referre fere ardeam, quod πολυάσχολος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, et nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae saeculo quarto, et deinceps paullatim in Graeciam a pristino candore deflectentem irrepere coepit. *Ξυνωρίς* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel malorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὡς καλὴ *Ξυνωρίς* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, ζήλωτὴ *Ξυνωρίς* de Gregorii et Basilii amicitia, et saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, notam memoria comprehendendis, et inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, imprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere^{a)}. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione rejici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad majorem

a) Sic deprehendi apud Euripidem Phoeniss. 1092. *Ξυνωρίδα τέχνων*. Et tamen puto, usum nostri auctoris suo, id est, quarto senescenti saeculo deberi.

nullo probabilitatis gradum accedant, et nihil ceteroquin
t, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae
icere mihi proposueram, caput, idque in tota hac dispu-
tatione praecipuum. Nempe sub Juliani τοῦ ἐν ἀθέῳ, ut
ocant nostri, vel Apostatae imperio, et eo quidem tempore
criptum a Jo Philopatridem, cum primum nuncius de felici
xpditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur.
Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista
et ipso, Luciano certo more, qui Christianorum omnibus
praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam
gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles
apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem,
faciebam, quod aetatem et conditionem meam decebat, uti
deprecarer invidiam novitatis apud Theologas, qui fidem
Ante-Nicaenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc jam
opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi et
vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet,
frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare
statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector,
velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in
Constantini urbe, quae jam tum ita vocaretur, scriptum esse
Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausu-
rum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbè
adeo Christianos, et scripturas divinitus nobis traditas tradu-
cere, et deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit
hujus dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in
gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam
nostram fidem amplexi Imperatores^{a)}, vix tamen id videntur
fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet.
Si enim capital esse jusserunt Constantius, Theodosius, Im-
peratores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspici-
nam exerceret^{b)}; si capite puniendum censuere Theodosius

a) Vid. L. 6. Cod. de paganis et sacrificiis.

b) Vid. tit. Cod. de paganis.

et Valentianus ^{a)}, qui servum seu ingenuum, invitum et suasioe ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putaveris illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Imperatore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat sed favorem etiam et forte dona meritarus. Alius autem non occurrit, quam Julianus Apostata, quo Imperatore et licentiam habuit, et proposita praemia, quisquis has nugas precudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, et occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem aliam, in Julianum certe convenit. Jam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui opinatio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, dedisse Romanum imperium vinci a Persis, et vincere posse iterum didicisse, postquam infelicitur adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet Euraeni verba X, 6. quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa et gravia perpassus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum praelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubium victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Julianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO ^{b)}, et reliquis, quo appa-

a) L. 8. Cod. de Apostasia.

b) Oracionibus duabus in Juliani necem habitis, quae T. II. locum inter opera ejus, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44. seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in Orat. de Juliano necis ulciscenda, et ultata parentali.

atu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare com-
muni iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8. Ju-
lianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui
expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida et castella
Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnatis. Assy-
riamque populatus, castra apud Ctesiphantem stativa ali-
quantulum habuit: remansitque victor, dum se incensulius
traciliis inserit, hostili manu interfectus est. Addere fas
est, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12. — 29. res gestas
Juliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν
ἣς ἀπωλείας καταστήσας. ἐσχάτης. Et o. 18. de Borsaa-
nora urbe capta dixerat, Ἐντεῦθεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῇ Ῥω-
μαίων ἀξιότητι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ
τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὀχυ-
ρομένης, ἐν δύο μόνας ἡμέρας κατὰ κράτος αἰλούσης
sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium;
Juliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud pro-
bare, has ipsas Juliani victorias, mirifice, et hyperbolicis
eius ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Au-
gustinus GREGORIUM NAZIANZENUM^{a)}, qui, cum de expedi-
tione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς
γχειρήσεως αὐτῷ (Juliano) καὶ λίαν νεανικῶ^{b)}, καὶ πολλοῖς
τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco^{c)}
ta insultat epinicia et gratulationibus Juliano dictis, ut nihil
eiusdem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrum respectum
videatur: ποῦ Βαβυλῶν ἡ ἔνδοξος θρυλλομένη, καὶ εἰκου-
μένη πᾶσα περινοουμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χεῖρὶ κρατούμενοι
Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet
poster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicis libe-

quae voluminis VII. Bibl. Gr. Fabricianas primum editae sunt.
Vid. v. gr. p. 176. seq. et ibi Olear.

a) Orationes στήλ. II. inter reliquas orationes IV. pag. 114. edit.
Billii.

b) De hac voce vid. Jo. Andr. Bosius in exerc. Philol. ad
2. Tim. II, 22. p. 18.

c) Pag. 122. ibid.

ris suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ἔλλυμένην. Et ipsum etiam Julianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3. ostendit equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis lactier Julianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi precipuisse. Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illi Cleolai verbis conspirat, Πέπτωκεν ὄφρως ἡ πύλαι βοοῦντι Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενεστέρα κρίτει. Si quis vero nobis objiciat, nec Susa a Juliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi jam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit jam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vana hominum spes, et praesumptas animis victorias ridet: imprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolus, ut nunc praecunte La Crozio a nobis versiculi illi interpanci sunt, ut praeter *collapsam Persarum superciliū* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, et id genus scriptiones, ad adulatorem compositas, plerumque, si non mendaciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paullo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ· illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Susis aut rumorem falsum tum Constantinopolin allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31. Ἡ

δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφεκότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφραγὴν κ. τ. λ. De Parthis et hic mentiebatur. Caeterum qua spe prosecuti sint Julianum amici, LIBANIUS^{a)} indicat, cum Deos rogat, velint, jubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοούντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in uocem illius orationem^{b)} ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἡλπίζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλεῖσθαι. τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. et post multa alia^{c)}, ἡμεῖς μὲν ᾧόμεθα τὴν Περσῶν ἅπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter et strenue a Juliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit^{d)}, ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὀρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίνετο, γενέσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos et sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuncium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

XXXV. Quod^{e)} vero Aegyptum δεδολωμένην filiis relicturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat, cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus notius, in Juliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc ipso etiam praesidium caussae meae inuenisse mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones et res novas fuere semper quam maxime proclives^{f)}: nec postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe barbarum maximum et periculosissimarum occasionem, innocens tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit^{g)}. Aetate Ju-

a) Orat. viii. quae est Panegy. in Julian. p. 250. T. II.

b) Tom. II. Xman. p. 260.

c) Pag. 325. D.

d) De Vita sua p. 45. A.

e) Ita sub saeculi tertii finem Achilles dux tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea causa pervastata, ut testatur in Chronico Eusebius circa A. C. 295.

f) Videnda, quae de hoc Aegyptiorum ingenio Jac. Gothofredus Lucian. Vol. IX.

liani, imprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbae, caede etiam et aedium expugnationes, ex dissensione Arianorum recte sentientium, sed recte non semper viventium exortae. graviter urbem illam et rempublicam concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ecclesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Juliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua ejus opera editae, quibus graviter ea de causa ille objurgat. Probabile igitur est, aut agitasse Julianum consilia de compescenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse grave adeo jugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere superbiae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditiones, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto hic dicuntur, cum DODWELLI sententia, (de qua §. 15. diximus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Aegypti procurationem sibi creditam refert^{a)}, ut pacatae provinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum vult DODWELLUS; et SPARTIANUS^{b)}, quo loco persecutionis adversum Christianos decretae meminit, statim gratiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos specimen affert, jus *Buleutarum illis attributum*. Sed ne dum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clarum satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut post Trajanum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vix haud exignam hujus argumenti futuram, nisi aliae rationes adjudicarent Luciano Philopatrin, atque Juliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, iniqua gente et latrociniiis infami, Cleolaus spondet: imprimis cum τὴν οἰκουμένην περιβοομένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia jam a Trajano redacta sit; tamen Nomades illi et Scenitae Arabes, in quibus et Saraceni subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firmant protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS^{c)}, qui

ad Cod. Theod. L. 1. de defensoribus civit. L. 3. de his, qui super relig. L. unica de his, qui plebem audent, deique L. 31. de his, quorum appellationes, magna industria et doctus incomparabili congegit, quae huc transcribere nihil attinet.

a) Apol. pro Merced. Cond. c. 12.

b) In Severo cap. 17.

c) Ad Juliani Or. 1. p. 164. seq.

etiam multa collegit^{a)}), e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrin scriptum censemus, videre, quod optat Triephon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανο-
ύερας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Julianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, et, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO^{b)}), qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ut Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, et ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente et dialogi verba, et quae nos ibi adscripsimus, legerit, inueniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus caelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triephontem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in hunc ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triephon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere et magistrum illum suum et totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in posteriore parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Caeterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, jejuniis, vigiliis malis, vestibus, et duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Juliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγῶσιν, ajunt, τὰ πρῶγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἤτιονα τῶν ἐναντίων γενήσονται et aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentiliū multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, pu-

a) Ibid. p. 51. seq.

b) Annal. Eccles. ad A. C. 213. n. 3. p. 267.

blica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta et invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione et faustis omnibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac *καταφύλα* Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim^{a)} et HIERONYMUS^{b)}, qui illum fere ad verbum expressit, de Juda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Judas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem^{c)} praebeuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone^{d)} Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Juliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quam profusa huius Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut jam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque jam et insolentius elicti coeperant animi, ut mirum non sit, cum ejurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis imprimis, venerationem

a) Hist. Eccles. 6, 7.

b) De Scriptor. Eccl. c. 52.

c) Veriorem persecutionis occasionem ex Tertulliano affert Christianus Kortholtus de persecutionibus c. 6. § 7. p. 260.

d) Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut ejus saltem praecursor esset; quorsum videndus Lactantius de moribus Persecutorum c. 2. et Augustinus de civit. Dei 20, 16.

defecisset Julianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio ejus portenderent. Et sane ingens caussa suberat, cur interitum ejus optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, et corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI orationibus Philippicis adversus Imperatorem Julianum, et alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe majoris adversum Christianos licentiae post reditum Juliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS^{a)} sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τύπους. quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paullo liberius de Juliano loqui: locutos esse, jam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam per vulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Juliano pulsus Episcopatu suo, et urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: cedamus, amici, nubecula est cito transitura^{b)}. Item alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Juliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Juliano parare, respondisse traditur^{c)}. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12. haec habet: Quae maximis moliminibus festinari cernentes (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) obtrectatores desides et maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum et perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: et

a) Orat. II. in necem Jul. T. 2. opp. p. 326. Add. quae ad ejusd. Libanii librum de ulcisc. morte Juliani §. 5. p. 149. ab Oleario notata sunt.

b) Vid. Rufi. H. E. 2, 3.

c) Theodoret. H. E. 3, 18. cap. 19. autem Juliano eundem monacho Imperatoria caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Juliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Julianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum Jo. Malala Chron. P. 2. p. 15.

dictitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, cum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos obtrectatores desides et malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIIUS observat ad hunc locum, et conferri secundam NAZIANZENI Philippicam jabet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1. et 5. varia portenta atque omina refert, quae a bello Julianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis et ejusmodi nugis ad stuporem esset deditus^{a)}, videtur hand absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terribamenta objici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Juliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insinuat. Qua in re ecquid veri insit, jam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatri de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum^{b)} conspiratum saepe in caput Juliani dixisset, quaesivissetque, quid causae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subjicit, τοῦτον τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελεσιτέρας φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est^{c)}, primo, a suorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat^{d)}, (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσσινέλει ζῶν; (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνήθευτες ἐργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοῦς ἀναγκαζοῦσι, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἔξονσίαν, καὶ μάλι-

a) Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis et ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Juliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

b) Or. X. p. 307.

c) Pag. 323. seq.

d) Pag. 324.

στά γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἔζη-
τουν^{a)}). Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant
secundum leges, superstitionas scilicet et idololatricum quid-
quam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo
Christianos. Vix, qui haec cum cura inspiciet, dubitabit,
Christianos peti in Philopatride eos, qui male Juliano omni-
nari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus,
quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt de-
prompta, duo juvat paucis attingere. Unum est, landari in
Philopatride laetas Romani res imperii, et felicitatem tempo-
rum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe
et in mundo? respondet Critias: χαίρουσι γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9.
testatur, dum Julianus imperium teneret solus, nec motibus
internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum
quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod
quae περὶ τῶν ἑξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopa-
tride dicuntur, in Juliani tempora et ipsa videntur conve-
nire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, dixi-
mus in notis ad c. 19. obscurissimum in toto dialogo locum,
in quibus etiam exposuimus, quae de Cretensium virginum
caede in Philopatride c. 9. memorata, quam nec ipsam a
Juliani aetate abhorrere conjicimus, nostra sit sententia.
Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet aut exiguum causssae meae et senten-
tiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum
clare adeo et perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc
excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilae-
orum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui senten-
tiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non
desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine do-
ctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paullo
est altius repetenda. Sub prima rei Christianorum initia,
qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi,
καθητάι, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem
Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrum-

a) In libro 8. oratione *de vindicanda Juliani neco*, quam in
Fabric. Bibl. Gr. vol. 7. editam diximus, aperte etiam Christia-
nos accusat. Vid. inprimis §. 5. pag. 149. Suspiciosa maxime
sunt, quae narrat *Jo. Malala Chron. P. 2. pag. 21. seq.*

que, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Joh. 7, 52. *Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5. ubi Paulus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἰρέσεως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS^{a)}: *Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βυσιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζωραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί.* qui id videtur sumpsisse ex JOHANNES ANTIOCHENO MALELA, apud quem^{b)} eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem injecisset: *πρώην γὰρ*, addit, *Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί.* Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum et aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, et prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit^{c)}, donec Julianus, Christianorum appellationem jam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis et attribuit ipse, et lata lege jussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSUS^{d)}, hunc enim solum ex innumeris

a) Voce *Ναζωραῖος*.

b) In historia chronica, ut est Oxonii 1691. e codicibus Bodlejanis cum interpret. et not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

c) Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. §. 2. a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum ejus rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii Bibl. Gr.* vol. 7. pag. 283. *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ.* Utrum sit ipsius Manetis, an alicujus Manichaei, et ad quae tempora, quos homines, referendum sit, jam non vacat disquirere. Interim mauemus in observatione *Dodwellii*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343. ubi ait, auctorem Philopatridis (quem jam ponit scripsisse A. C. 261.) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, et Christianorum nomine abstinerit. Haec in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nequam alias ante Julianum Galilaeorum nomen revocatum.

d) Orat. III. quae est invectiva I. in Julianum, p. 81.

fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινότομει*, ait, ὁ *Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας*, et paullo post nomen hoc vocat *ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinere, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisse, a Juliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Juliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hic moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus *) *ANT. PAGI* reprehenderit *BARONIUM*, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si *Dis* placet, *Antiocheni*, eo nomine rejecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen satis constet, id nominis a Juliano demum Christianis tributum. Quae in re consentientem sibi habet *NATALEM ALEXANDRUM* b). *BARONIUM* igitur refutaturus *PAGI*, ad *Philopatridis* auctorem, quem *Lucianum* putat, provocat, qui ante *Juliani* tempora *Paullum Tarsensem Galilaicum* appellaverit. Nimirum falsus est *BARONIUS*, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus *Galilaeorum* appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex *Philopatride*, si recte illius a me aetas constituitur, *ANT. PAGI* erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de *Galilaeorum* appellatione dicta a me sunt, infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud *ARRIANUM* c) *Galilaei* pro Christianis dicantur, et *Tiberianus* in literis ad *Trajanum Imperatorem* fatigatum se *Galilaeorum*, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba ejus apud *JOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM* d) ita habent: ἀπέκαμιον τιμωρούμενος καὶ φορεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγμα-
τος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπί-

a) In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56. n. 3.

b) Hist. Eccles. sec. I. dias. xx. pag. 212.

c) L. 4. sermonum Epicteti c. 7.

d) In historia chronica p. 356. Quae de νοθεῖα hujus epistolae vel γνησιότητι disputantur apud *Basnagium* Annal. Eccl. A. 117. ar. 4. ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum et verborum pluralium de uno *Trajano*.

ματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo et proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septentrionali, hoc est, superiori parte, et Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Trajanus, vicini incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt^{a)}. Scribit igitur Tiberianus, se ex [Galilaea, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde enim SUIDAS^{b)}, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Trajano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φρονεῖν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισάγοντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se incio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, et quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone jam celebritatem erat aliquam consecutus, et usque ad Divi Marci tempora superstes fuisse dicitur^{c)}, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Trajanum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit^{d)}: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, et ad posteros transmisit. Illud vero

a) Nam illa solennis Palaestinae in primam, secundam et tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Jac. Gothofr. ad l. 3. C. Theod. de protostasia.

b) V. Τραϊανός.

c) Merito hoc posterius in dubium vocante Fabricio Bibl. Gr. 4, 7. p. 259. seq. et ante illum H. Dodwello diss. de acate Peripli maris Euxini §. 7. seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani annum xx. non vixisse.

d) Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habuisse probant Fabric. l. c. et Dodwellus l. c. §. 12.

monuisse hoc in loco, quanquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μαρίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego injuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, et quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum: horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Jam subjungit: *εἴτα ὑπὸ μαρίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μαρίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, et nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducī etc. Sed id jam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Juliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum injicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori ejus parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Juliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Juliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos ejus hac parte consecratus est, et verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodiernum errores ab ineptis hominibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Julianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poëtis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas*).

*a) E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, *ἐσχέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμυμνόντος τὸ πλάσμα φωραθὲν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ.* Ita oratione in Solem p. 136. *ἄπιστα καὶ παραδόξα*

Quin ipse salsis jocis in Deos illos ἀποσκόπτει^{a)}, ut adeo ab ira ejus ob laesam ficulneorum numinum majestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novinus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet amiliun fabularum, quemadmodum Lutheri et Calvini multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Juliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum junioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera et censi coeperit, et diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, et de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, et huic satisfacere scrupulo, et praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Juliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Juliano epistola, quae quoniam brevissima est, et elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam^{b)}. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυγεῖν ἄξιόν τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἄδικῶς συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδιχηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin? nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum illa, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeam esse illam, id est, Luciani imitatione scriptum, et e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sint dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sen-

ποιητικῆς Μούσης ἀνύσματα vocat, quae de συνδολασμῷ et γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

a) In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναδυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, et Jovis exemplo (II. E. 897.) indulgentiam circa Commodum suum tuetur. In fine hujus Commentarii τροφῆς et ἀσώτων Deas comminatur etc.

b) Epist. xxxii. p. 404. ed. Lips.

tentiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse jam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, et singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, et dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos *ἐνεργητικωτάτους*, in quos forte fortuna et quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino et laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur et condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro objecti scilicet ratione, lenior. Jam occasio dialogi utriusque est occursus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput caussae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta iurijurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos salse perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adjicitur, brevis illa quidem, sed quae causa scribendi auctori exstitit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo, ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque *συγγραμμάτων* inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque et viginti annos incidissem, eamque in Jenensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interjecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem proposita in medium^{a)} cognoverim: tantum tamen abest, ut au-

^{a)} Non feci hac dissertatione mentionem To. ECKARDI viri sane docti, et, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo

dierim quidquam legerimve, quod a sententia me mea demo-
veret, cujus tuendae nullam profecto aliam causam habeo,
praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam descren-
dae; ut potius magis subinde confirmatus, non jam juvenile
ἀγώνισμα arbitrer, sed κτῆμα quoddam, perennaturo, ut
auspicari fas est, operi; Luciano Wetsteniano, quod inter-
tur, non penitus indignum.

*Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monu-
mentis* proposuit ac dijudicavit, *Quedlinburgi* 1725. 4. edito,
a pag. 107. pluscula contra meam sententiam protulit: quae in
Lipsiensi disputatione a me excusae sunt; sed hic repetenda non
putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel
in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mea-
tionem ejus rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi
vel contemptam viri cari mihi, dum viveret, commentationem
putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum
facile posset tribui.
